

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Kết Hôn Chỉ Đơn Giản Như Vậy

Tôi quấy quấy cốc cà phê trong tay, nhích người trên ghế tìm cho mình một tư thế thoải mái nhất trong cái thứ âm nhạc u nhã mà khiến người ta buồn ngủ này, sau đó một lần nữa đánh giá người đàn ông đối diện, ném ra ánh mắt đầy ai oán. Để bảo tồn cho hình tượng thực nữ một thân áo liền quần của mình, tôi vô cùng lý trí đem cái ngáp nuốt trở lại.

Tôi chưa bao giờ cho rằng cà phê là thứ để mà uống, nhưng mà tôi thực sự thích cái khoái cảm lãng phí cà phê như thế này. Máy thứ đồ khó uống, chính là dùng để đập hư cùng lãng phí... Chỉ bằng một cốc cà phê nhỏ trước mặt này thôi cũng đã đủ cho tôi uống vài cốc sữa chua rồi.

Người đàn ông đối diện vẫn nhìn tôi, vẻ mặt khó lường, có lẽ là đã nhìn ra dáng vẻ không kiên nhẫn của tôi, hẳn cuối cùng cũng mở miệng: “Như vậy, nói một chút về quan điểm của cô về chuyện phòng the đi.”

Người đàn ông này quả nhiên không có làm cho tôi thất vọng, cả vấn đề nhàm chán như vậy mà cũng nói ra. Tôi một tay chống cằm, đem hiểu biết duy nhất của tôi về cái ngành này nói ra: “Phòng thị* rất phiêu lưu, đầu tư nên cẩn trọng.” Lúc ấy tôi cũng không biết, cái “chuyện phòng the” mà hẳn nói, không phải là cái “phòng thị” mà tôi hiểu.

*Đại khái là chị ấy hiểu lầm là anh ý hỏi về vấn đề nhà đất vì hai từ này đồng âm.

Cố gắng bày ra vẻ mặt buồn ngủ, trong nháy mắt tôi nhìn thấy mặt người đàn ông này “Vụt” tái một chút, ngay sau đó khôi phục bình thường. Hắn dùng đầu ngón tay gõ nhẹ lên thành cốc, trầm mặc một chút, đột nhiên ngẩng đầu nhìn chăm chăm tôi, mở miệng nói một câu đánh thức tôi trong nháy mắt.

Hắn nói: “Tốt lắm, tiếp đến chúng ta nói về chuyện hôn sự của hai ta đi.”

Tôi: “.....”

Thiện tai, bây giờ tôi phải nói gì đây? “Anh có làm hay không”? “Như vậy có nhanh quá hay không”? Hay là “Anh biến đi mau”? Mặc kệ câu trả lời là thế nào, hình như với người đàn ông vừa mới nhận thức không đến nửa giờ này, lực sát thương vẫn chưa đủ lớn.

Thật sự không biết nên dùng vẻ mặt gì để đối mặt với hắn, tôi đành trưng lên bộ mặt không chút thay đổi, than thở nói: “Đầu óc có vấn đề cũng đừng nên chạy đi xem mặt chứ...”

Hắn lúc này đang uống cà phê, nghe được những lời này của tôi, phi thường bất hạnh sặc một cái, thế là ho khan một cách kịch liệt. Hắn rút khăn tay ra lau khóe miệng, u oán nhìn tôi liếc mắt một cái, muốn nói cũng không xong, bởi vì vẫn còn đang ho.

Tôi cực kỳ vui sướng khi người gặp họa, muốn nói một câu “Không giả được thân sĩ thì đừng có giả”, nhưng mà nhìn đến hắn hơi hơi nhướn mi cùng với ánh mắt bỗng trở nên sắc bén kia, tôi nháy mắt đem lời muốn nói nuốt xuống... Có thể lý giải như thế này, bản chất tôi vốn rất lương thiện, không thích lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn đi.

Hắn ho xong, đột nhiên nghiêm trang nói: “Tôi biết cô cũng không muốn kết hôn.”

Những lời này làm cho tôi thật kinh ngạc, thứ nhất, hẳn biết tôi “Không muốn kết hôn”, hẳn làm sao mà biết được? Tạm thời hẳn chắc là đoán đi. Thứ hai hẳn biết tôi “cũng” không muốn kết hôn, như vậy trừ tôi ra còn có người nào không muốn kết hôn đây? Người này hẳn là hẳn đi, bằng không hẳn cũng không nói như vậy với tôi làm gì.

A ha, người này khẳng định là cũng giống tôi, bị người nhà bức hôn đây!

Tốt lắm, chúng tôi đều bị bức hôn.

Nghĩ đến đây tâm lý của tôi thật thoải mái. Giống như là lúc nhìn bản thân mình chịu khổ quả thực rất khó chịu ấm ức, nhưng mà lúc nhìn đến người khác chịu khổ giống như mình, bụng dạ lại thấy thoải mái hơn. Hơn nữa người kia điều kiện so với bản thân tôi còn cao hơn không biết bao nhiêu lần, giống như vị trước mặt này. Tôi tuy là thành phần đô thị nguy tri thức không nghề nghiệp, nhưng mà khả năng nhìn người cũng có một chút. Giống như người này, quần áo, cách nói năng, cử chỉ, chỉ một chút cũng có thể nhìn ra hẳn xuất thân gia giáo, cũng có địa vị trong xã hội. Cho dù hẳn có giả bộ thì tên lừa đảo này cũng thật là có triển vọng, không giống như tôi cả ngày chỉ quan tâm cơm áo gạo tiền.

Tâm lý của tôi cởi mở hẳn lên, vì thế dũng cảm cười cười với hẳn nói: “Cùng là người lưu lạc thiên nhai cả.”

Hẳn cũng không nhận ý tốt của tôi, chỉ thản nhiên nói: “Dù sao hai chúng ta cũng không muốn kết hôn, sau khi kết hôn có thể tự sống cuộc sống của mình, không phiền nhiễu lẫn nhau, không hề vướng bận,” Dừng một chút, hẳn lại nói thêm, “Bao gồm cả vấn đề nam nữ.”

Người như vậy thật là hiếm thấy, xem ra là đã có ý trung nhân, mà gia đình lại cực lực phản đối hẳn cùng người kia ở chung một chỗ. Trong lòng tôi dùng tốc độ nhanh nhất vẽ ra một chuyện tình thê thê thảm thảm máu

chó xưa như Trái đất, tự xúc động một phen, sau đó không hề kiêng nể gì nhìn chăm chăm vẻ ngoài thượng đẳng kia của hắn, cười cười nói: “Anh không sợ tôi thấy sắc quên nghĩa, quyến rũ anh?” Nói đến những lời này, đáy lòng tôi mơ hồ có một chút đau đớn.

Hắn dùng một loại ánh mắt hoài nghi đánh giá tôi, cái kiểu dò xét này, thật là trắng trợn mà, hoài nghi phần cứng phương tiện của một phụ nữ. Tôi nổi giận rồi đấy, ngẩng đầu ưỡn ngực trừng lại hắn, bà đây cũng là mỹ nữ nha!!!

Hắn rốt cục đem ánh mắt dời đi, ngay tại lúc tôi nghĩ hắn đã chịu thỏa hiệp thừa nhận “thực lực” của mình, hắn thản nhiên khẽ mở cánh môi mỏng, lại một lần nữa đánh văng tôi.

Hắn nói:

“Tôi là gay.”

Lần này đến phiên tôi ho khan.

Hắn tốt bụng đưa khăn tay cho tôi, tôi vươn móng vuốt chụp lấy, một đặng tự lấy khăn tay che miệng lại, một đặng trợn mắt nhìn hắn.

Bản thân là gay còn đi tìm con gái xem mặt?

Cảm xúc của hắn tựa hồ không được tốt cho lắm, mắt lạnh nhìn tôi, không nói lời nào.

Tôi nghĩ hắn đại khái là hiểu lầm, vì thế tốt bụng giải thích, nói: “Tôi cũng không có ý kì thị gay, chính là, ách, có hơi kinh hoàng, dù sao mấy người cũng là số ít giống, khụ khụ, số ít người, cho nên mới thấy có điểm kinh ngạc cũng là có thể hiểu được...” Hắn thật sự là tên gay đầu tiên mà tôi gặp trên đời, ít nhất là người thứ nhất tôi biết là gay gay, ...từ này như thế nào lại khó đọc như vậy....

Hắn gọi phục vụ tính tiền, sau đó vẫn thản nhiên như cũ, trọng giọng nói mang theo vài phần băng lãnh nói: “Nếu Quan tiểu thư không nguyện ý kết hôn, như vậy chúng ta không cần ở đây lãng phí thời gian nữa, tạm biệt.”

“Đứng lại.” Tôi ở phía sau gọi với hắn lại.

Thân hình hắn khựng lại, cũng không quay đầu.

Tôi thanh thanh cổ họng, cố làm cho khí thế bản thân cường đại hơn một chút: “Chúng ta khi nào thì đăng ký?”

Hắn chậm rãi xoay người, động tác kia, chặc chặc, người máy không hơn. Đến lúc nhìn thấy vẻ mặt phức tạp biến đổi kia trên mặt hắn, lòng tôi đặc biệt vui vẻ, vì thế nhe răng nặn ra một nụ cười với hắn.

.....

Tôi họ Quan, tên là Quan Tiểu Yến. Tuy rằng tôi sinh ra trong một gia đình công nông giai cấp bình thường, nhưng qua vài năm bị chủ trương tôn thờ đồng tiền cùng thói quan liêu độc hại nhúng chàm, tôi đặc biệt thích người khác gọi tôi là Quan tiểu thư, dù thế nào đi nữa, nghe cũng thật khí thế đúng không?!

Tôi năm nay hai mươi bảy tuổi, thuộc loại hoa đã tàn mà trái cây còn chưa có kết. Tôi còn là một bà cô xử nữ, khụ khụ, tuy rằng tôi rất muốn vứt cái mũ này đi, nhưng mà vẫn không có thời cơ thuận lợi. Thời điểm lúc tôi mười tám tuổi, tôi lấy xử nữ làm vinh, lấy không còn xử nữ làm thẹn, mà hiện tại... Tuy rằng tôi không có lấy xử nữ làm thẹn, nhưng thực lòng mà nói đây cũng chẳng phải chuyện vinh quang gì.

Vốn cuộc sống của tôi yên ổn trôi qua, đàn ông với tôi, là thứ có cũng được mà không có cũng không sao. Nhưng mà theo tuổi tác của tôi ngày một tăng, mẹ già nhiệt tình nhiệt huyết của tôi rốt cuộc cũng không ngồi yên được nữa, ngày nào cũng hai mắt đăm đăm lệ lừng tròng ở trước mặt tôi náo

loạn, tự biên tự diễn nói khuê nữ cô một ngày còn chưa kết hôn, thì một ngày đó mẹ của cô cũng ăn không ngon ngủ không yên. Tuy rằng tôi thực hoài nghi nước mắt của bà từ đâu mà chảy ra, nhưng mà nghĩ đến việc cả ngày bị một cụ già đuổi theo kể khổ mãi cũng không phải là biện pháp tốt, tôi một lòng quyết tâm, quyết định đem chính mình gả ra ngoài cho xong.

Dù sao lập gia đình với tôi mà nói, cũng là chuyện có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Cho dù không lấy chồng thật, cũng nên giả bộ đi hẹn hò làm quen gì đó, giảm bớt bệnh trạng của bà cụ một chút, ít nhất là bớt được tiền mua thuốc nhỏ mắt.

Trước đó ở trên mạng tôi có nhìn thấy một topic thân cận của một người đàn ông, bài viết chủ đề này rất độc đáo, nội dung chủ yếu là một đồng câu trắc nghiệm, thí sinh, à không, những người muốn đi xem mặt làm một đề trắc nghiệm, sau đó được chọn lựa sắp xếp gửi đến một địa chỉ mail đã định sẵn, sau đó chờ đối phương liên hệ liên hệ với các cô ấy. Tôi tuy rằng cảm thấy người đàn ông này hơi bị vĩ đại quá, nhưng mà cũng cảm thấy có chút hứng thú đối với đề mục này, vì thế cũng chạy vào giúp vui một chút, sau đó gửi đi, rồi đem chuyện này quên sạch.

Sau đó tôi cũng thường đi xem mặt thân cận với mấy người đàn ông xa lạ, thuận tiện thí nghiệm một chút trình độ “chống sét” của đối phương, cuộc sống cũng là tràn ngập lạc thú.

Cho đến ngày hôm qua, tôi nhận được điện thoại, báo tôi biết có thể đi phỏng vấn, à không, gặp mặt.

Lúc này tôi ngay cả tên của đối phương đều quên, không thể không mở bài viết kia ra nhìn lại một chút.

Tên: Giang Ly

Tuổi: 30

Công tác: Kỹ sư.

Cách thức liên hệ là địa chỉ một hòm thư, cũng chính là cái hòm thư đã trả lời kia.

Trừ tên ra, tôi cũng không biết thêm được thông tin gì, xác thực mà nói, tôi cũng chẳng có gì muốn biết, dù sao trên mạng tràn lan tin tức giả dối, hết thầy cứ đợi gặp mặt rồi sẽ biết.

Tôi thừa nhận tôi rất nhàm chán, đi xem mặt vừa lúc có thể giết thời gian. Bởi vậy chỉ cần có thể giữ gìn sự khác biệt trong khoảng giữa hai thế hệ, tôi đây mặc kệ anh đang làm cái gì.

Đương nhiên, tôi cũng không phải mỗi lần hẹn đều chấp nhận, cái chính là tên nhóc gọi điện thoại cho tôi kia, giọng nói rất êm tai, vì thế nên tôi tới.

Thế nên hôm nay mới có một trận dờ khóc dờ cười như thế này.

Sau đó còn có một cái kết cục lại càng làm cho người ta dờ khóc dờ cười hơn.

....

Lúc này cái tên kia đang khó hiểu nhìn tôi, cẩn thận hỏi: “Cô xác định?”

Tôi nhún nhún vai, hỏi ngược lại: “Đây chẳng phải là kết quả mà anh muốn sao?”

“Nhưng mà, tôi chẳng thể cho cô cái gì cả.” Nhìn ra được, hẳn cũng coi như là người biết nói đạo lý, tuy rằng nhìn ánh mắt hẳn tôi cũng đọc ra được hẳn không thích tôi cho lắm.

Tôi không sao cả nói: “Tôi cũng không muốn có của anh cái gì. Dù sao kết hôn với ai đều không sao cả, anh nói đúng, chúng ta sau khi kết hôn có thể không phiền nhiễu lẫn nhau, hơn nữa tôi còn miễn đi phiền toái phải sinh con.” Trong lòng tôi vẫn luôn tồn tại một ý niệm, đứa nhỏ chính là chủ nợ của cha mẹ, có con rồi, đời này cũng đừng nghĩ tới an tâm.

Hắn do dự một chút, nói: “Đứa nhỏ chúng ta có thể tìm người mang bầu thay.”

Tôi gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Vậy anh tìm người khác, tôi chỉ phụ trách làm mẹ kế.” Mẹ kế chính là lúc tâm tình không tốt có thể ngược đãi đứa nhỏ, tôi tà ác nghĩ.

Hắn nhất thời cũng không biết nói gì cho phải, nhưng tôi cũng nhìn ra vẻ bất mãn trên mặt hắn. Vì thế tôi lại trái mùa hỏi một câu: “Lấy điều kiện của anh, muốn kết hôn với một người làm con rồi cũng không khó đi, hưởng hồ hiện nay cũng có nhiều người gọi là hủ nữ, rất là nguyện ý gả cho gay.” Tôi không phải hủ nữ, cái này cũng là tôi nghe nói thôi.

Hắn càng thêm bất mãn ném cho tôi một cái liếc mắt, nhú mày đáp: “Tôi chỉ muốn bớt đi một ít phiền toái.”

Như thế nào mà bớt đi một ít phiền toái? Vậy đương nhiên là tìm một người không quen không biết cưới về, như vậy mới không khiến chuyện này bị vạch trần trước bạn bè và người thân của hắn đúng không? Tôi tự cho mình thông minh nghĩ như vậy. Hơn nữa sự nhiệt tình của hủ nữ dành cho gay tựa hồ như rất cuồng nhiệt, bọn họ... chắc là sẽ không muốn bị con gái quấy rầy chẳng?

Nhưng mà tôi lại có một ít vấn đề không hiểu: “Vậy anh có thể tìm một nữ đồng tính luyện ái mà, như vậy là cách bảo vệ môi trường an toàn nhất.”

Hắn thâm ý sâu sắc nhìn tôi liếc mắt một cái, đáp: “Cô làm bài trắc nghiệm kia, kết quả chính là cô rất có khuynh hướng đồng tính luyện ái.”

Tôi: “....”

Cái trác nghiệm tâm lý chó má!

Chẳng qua là trước đây, bắt đầu từ khi hai mươi ba tuổi, cho tới bây giờ tôi chưa từng cho rằng đàn ông là đáng tin cậy, cùng với như vậy, chẳng bằng tìm một người đàn ông có mục đích giống với mình, như vậy cũng có thể đoạn tuyệt hy vọng của bản thân đối với đàn ông. Tôi cảm thấy ý tưởng của hẳn thực sự là thông minh đến cực điểm nha.

Lúc này, Giang Ly dùng tay phải đưa hai ngón tay vuốt cằm trầm tư trong chốc lát, nói: “Chúng ta hôm nay liền kết hôn đi.” Giọng điệu kia, thoải mái. giống như nói “Hai ta hôm nay ăn bữa cơm đi” vậy.

Vì thế tôi cũng chỉ rất thoải mái mà đáp: “Được.” Giọng điệu so với ăn cơm còn thoải mái hơn.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Giang Ly Là Một Tên Biến Thái

Hôm nay là thứ tư. Phía trước đã nói qua, tôi gần đây đã thất nghiệp ở nhà, lúc rảnh rỗi nhàm chán thì đi xem mặt giết thời gian. Bởi vậy tôi hôm nay không cần đi làm. Chỉ là không biết Giang Ly vì sao cùng không đi làm, chẳng lẽ hẳn cũng thất nghiệp?!

Chiếc BMW phong tao một đường hất bụi, đỗ ở phía dưới tiểu khu nhà chúng tôi. Tôi bảo Giang Ly ở trong xe chờ, một mình huỳnh huych chạy đi lên lấy sổ hộ khẩu. Hôm nay mẹ tôi đi bệnh viện thăm một người dì, bởi vậy tôi cũng thừa cơ mà năm lấy. Cũng không phải tôi sợ mẹ tôi phản đối hôn sự, cụ bà kia, chỉ ước gì tôi có người cưới, hình như Trư Bát Giới mà có đến cầu hôn bà cũng sẽ rất kích động mà đem tôi đóng gói tổng xuất đi. Mấu chốt vấn đề là, người cao tuổi mọi người đều biết rồi đấy, không biết cũng từng xem qua TV hay tiểu thuyết đi. Người già có một thứ rất “đặc sắc” đó chính là dong dài, nhất là phụ nữ đã già. Mẹ tôi nếu biết tôi có ý trung nhân [khụ khụ, Giang Ly coi như là “ý trung nhân” của tôi đi], nhất định sẽ đoàn kết đứng lên cùng các dì, các mợ, đủ loại thân thích họ hàng đối với người đàn ông xui xẻo kia xoay đủ ba trăm sáu mươi độ toàn phương vị, không có góc chết mà đánh giá, đến lúc đó còn chưa biết kết cục ra sao, trước tiên đã đem người ta bức điên rồi, thế thật là không tốt.

Vì thế lúc này, tôi nghênh ngang đi vào phòng ngủ chung của hai mẹ con [tôi không dám ngủ một mình], mở ngăn tủ, rút cuộc lôi ra một đồng giấy tờ đủ loại. Bị lôi ra còn có bằng tốt nghiệp của tôi qua mấy năm, cùng

với các loại giấy chứng nhận thiên kì bách quái, thậm chí cả giấy khen thi đọc của tôi hồi tiểu học cũng ở trong đó. Mẹ tôi là như vậy đấy, bị giấy chứng nhận ám ảnh, ở trong mắt bà, hình như hộ khẩu cũng được coi như một cái giấy chứng nhận thì phải, ☞. Chính là trong đồng linh tinh này, duy nhất không có giấy chứng nhận ly hôn của bà với cha tôi năm đó, nghĩ đến đây tôi không khỏi thấy đau xót, thổn thức trong chốc lát. Mãi cho đến khi tiếng chuông di động vang lên, nhắn dùm bạn nhỏ Giang Ly đang vô cùng không kiên nhẫn đợi ở dưới lầu, tôi mới thu dọn lung tung một chút, mang theo hộ khẩu lao xuống lầu.

Giang Ly vỗ vỗ tay lái, trong giọng nói có chút châm chọc: “Hộ khẩu nhà cô giấu kỹ quá đấy.”

“Quá khen quá khen,” Tôi đem sổ hộ khẩu nhét vào trong túi, lau mồ hôi, nói, “Tốt rồi, tới phiên anh... Nhà anh ở đâu?”

Giang Ly không hề chớp mắt khởi động xe: “Không cần, tôi mang theo.”

Tôi: “.....”

Thiện tai, tên nhóc này không phải luôn mang theo hộ khẩu đi xem mặt đấy chứ?

Thật đúng là một kẻ kì lạ nha....

.....

Hôm nay người đi đăng kí không nhiều lắm, vì thế quá trình chúng tôi chứng thực kết hôn tiến hành thật sự thuận lợi. Thời điểm nộp tiền, Giang Ly đang rút tiền trong ví, tôi đã nhanh chóng lên trước chìa ra tờ mười ngàn đồng mệnh giá cao, hắc hắc cười nói: “Lần này, lần này tôi mời khách đi.” Cơm trưa là anh mời, tôi không thể trắng trợn chiếm tiện nghi của anh được phải không?

Nhân viên công tác nhìn Giang Ly, có lẽ là để ý đến tôn nghiêm của đàn ông, không nhận lấy tờ mười ngàn của tôi. Ai ngờ, Giang Ly lại vung tay áo khoát tay, nói: “Quên đi, dù sao về sau đều là người một nhà.”

Nhân viên công tác thấp giọng “Xì” một tiếng tỏ vẻ khinh bỉ của bản thân đối với những kẻ ăn cơm mềm*. Tôi đứng phía trước, may mắn nghe được, không biết Giang Ly đằng sau có nghe thấy hay không. Giang Ly à, thực xin lỗi, anh để cho bà đây phô trương như vậy một lần đi.....

*bám váy vợ

Rất nhiều năm sau, trước mặt một nhóc con xấu xa họ Giang đối với người nào đó rất mù quáng sùng bái, tôi sẽ oán hận giáo dục nó: Ba con thì có gì đặc biệt hơn người, lúc kết hôn còn để mẹ mời khách.....

Sau khi từ chỗ cục hôn chứng đi ra, tôi hít sâu một hơi, lầm bầm: “Thoát khỏi không kết hôn, lại không thoát khỏi độc thân, đây thật sự là một kết cục viên mãn a a a a a a...”

Giang Ly khinh bỉ liếc tôi một cái, không chút lưu tình nói: “Cô đúng là một cô gái kỳ quặc.”

Tôi thoải mái cười: “Quá khen quá khen, ít nhất tôi sẽ không vác sổ hộ khẩu đi xem mặt.”

Giang Ly cũng không phản bác lại tôi, xoay người lái xe, vừa đi vừa nói: “Hôn lễ của chúng ta là không thể tránh khỏi, cô nên chuẩn bị sẵn sàng.”

Nhìn ra được hãnh chảnh mạn mà gì với chuyện hôn lễ, nhưng mà khẳng định không dám cãi lại mệnh lệnh của những người nào đó. Có thể bức con của mình biến thành không thể làm gì được như vậy, thế giới này trừ bỏ sinh vật có tên “Ma ma” ra, tôi không nghĩ ra có cái thứ hai.

Ngất, tôi bắt đầu nghĩ đến mẹ tôi. Hiện tại có phải hay không nên cho bà biết tôi đã kết hôn? Quên đi, có thể né lúc nào thì hay lúc đấy. Trái phải tránh không được một trận mưa rền gió dữ. Bạn nhỏ Giang Ly, lão tử là chịu áp lực cực lớn để kết hôn với anh đấy?

Giang Ly hỏi tôi có cần hẳn đưa về nhà hay không, tôi khoát tay nói không cần, tôi không về nhà luôn.

Vì thế hẳn thực dứt khoát tiến vào trong xe, nhanh như chớp phóng đi.

Khốn, tên này đúng là qua sông thì đánh gãy cầu!

Cứ như vậy, hai người đều tự đem sổ hộ khẩu, sạch sẽ trôi chảy về nhà, ai tìm mẹ của người ấy... Đương nhiên, tôi không trở về nhà, hẳn cũng không đi tìm mẹ hẳn, chỉ là so sánh mà thôi, hắc hắc...

Tôi lấy di động, gửi tin nhắn cho Hạp Tử.

Hạp Tử đại danh gọi là Hà Tư, ở cách vách nhà tôi. Tôi quen con bé từ hồi còn mặc yếm [Hạp Tử thì vẫn đinh ninh rằng từ lúc ở trong bụng mẹ nó đã biết tôi, haizzzz] Hai đứa từ tiểu học cho đến trung học, đều học chung một lớp, đến lúc vào đại học, trường của cả hai cũng ngay sát nhau. Tôi nếu là nam, đã sớm cùng nó hợp thành một đôi “thanh mai trúc mã”.

Hạp Tử giờ đang trong giờ làm việc, không thể tiếp điện thoại, vì thế tôi nhắn cho nó: Tình yêu à, tôi kết hôn rồi.

Chưa đến một phút đồng hồ, Hạp Tử đã gọi lại :” Tiểu Quan* [con bé này luôn gọi tôi như vậy, ngất~], bà muốn kết hôn? Làm sao trước đây không thấy nhắc tới.....”

Tôi ngắt lời nó: “Nói lại cho đúng! Không phải muốn kết hôn, là kết hôn, chú ý từ ngữ!”

*Tiểu quan = cách xưng hô với các nam sủng, các nàng tự hiểu nha

Đầu bên kia như bị sét đánh, thật lâu không thấy đáp lại. Tôi thực vừa lòng với phản ứng này, nghĩ thầm nếu thường xuyên đem việc kết hôn đi dọa Hạp Tử, cuộc sống cũng sẽ tràn ngập lạc thú.

Lúc này Hạp Tử bên kia rốt cục cũng sống lại, đánh ực một tiếng hét lên: “Bà nói cái gì, bà kết hôn?”

Tôi thiếu chút nữa đánh rớt cái di động, toát mồ hôi, sức bộc phát của Hạp Tử này, rất rung động, chất giọng này, nếu mà đi làm nghề cổ vũ, hơi bị có triển vọng nha.

Sau đó, Hạp Tử nói cho tôi biết, lúc ấy cô nàng đang họp, vì thế chui xuống gầm bàn để gọi điện thoại, cũng thành công đem ánh mắt mọi người cùng quản lý hướng về phía cô nàng luôn...

Lẩu cay Tứ Xuyên thật sự là một loại mỹ thực hiếm có, vừa ngon lại tiện lợi, nếu phải mời khách, bạn có ăn no vỡ bụng tôi cũng không phá sản, thế mới tuyệt làm sao. Lúc Hạp Tử lấy tốc độ xe lửa chạy đến quán lẩu, tôi đang cầm một xâu nấm, lúc nhìn thấy con bé, vừa giơ cánh tay đang với lấy cái trắng tiếp đón nó ngồi xuống, vừa nhìn nó quăng ra một nụ cười “Thật có lỗi, giờ tôi không thể nói chuyện”.

Hạp Tử trực tiếp xách cổ tôi, đem tôi từ chỗ ngồi kéo lên, vừa kéo, vừa quát:” Quan Tiểu Yến, bà nói rõ ràng cho tôi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!”

Chất giọng tuyệt vời vô cùng triển vọng, thu hút vô số ánh mắt của người qua đường.

Tôi bình tĩnh bỏ lại cái trắng cùng với nấm kim, lấy khăn tay lau mồm sau đó kéo cô nàng ngồi xuống, Tôi kéo tay Hạp Tử, dùng giọng vô cùng thấm thía nói: “Người trẻ tuổi này, tinh thần đương đầu của bà còn chưa đủ mạnh.”

Hạ Tử lúc này căn bản không có tâm trạng theo tôi đùa giỡn: “Đừng có mà linh tinh! Tôi không hiểu được, bà sao chưa nói tiếng nào đã kết hôn? Tôi từ trong bụng mẹ đã quen biết bà, ngay cả bà có bạn trai lúc nào cũng không biết!”

Tôi cười: “Ai nói kết hôn nhất định phải có bạn trai?”

Hạ Tử nghe chỉ thấy chẳng hiểu mô tê ra sao: “Bà nói lại từ đầu chỉ cuối xem nào, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!”

Tôi thanh thanh cổ họng, chuyển thành một loại giọng điệu cổ xưa: “Một tháng trước, vào một đêm nguyệt hắc phong cao...”

Còn chưa có tiếp tục, trên đầu liền bị Hạ Tử cốc cho một cái: “Bà thành thật nói vào trọng điểm cho tôi!”

Kỳ thật tôi cũng đâu nói gì sai, chuyện này vốn chính là bắt nguồn từ cái bài viết tìm bạn trăm năm một tháng trước kia mà dẫn đến hôn nhân. Vì thế tôi phi thường thành thật đem sự tình từ đầu chỉ cuối kể cho Hạ Tử, đương nhiên, đến đoạn Giang Ly là gay thì tôi lược bỏ. Tuy rằng tôi cùng Hạ Tử tình cảm vô cùng thân thiết, nhưng mà chuyện này dù sao cũng liên quan đến riêng tư của người khác, tôi cũng không phải người không biết chừng mực. Tôi chỉ nói cho con bé, tôi với Giang Ly thuộc loại nhất kiến chung tình không rời nửa bước [tự mình ói trước tiên].

Hạ Tử nghe xong lời tôi nói, mở to hai mắt không - thể - tin nhìn tôi, sợ hãi than một tiếng: “Hai người lần đầu tiên gặp mặt đã kết hôn?”

Tôi gật đầu, ở trong xã hội đề cao hiệu suất mà nói, tốc độ chính là vũ khí.

Hạ Tử lắc đầu, bất an nói: “Bà quá xem nhẹ chuyện hôn nhân rồi!”

Tôi oan ức nhìn nó: “Bọn tôi nhất kiến chung tình mà....” Khốn, tự mình làm mình nổi da gà. Kỳ thật tôi định nói là, hôn nhân đối với tôi, chính là trò đùa...

Hạ Tử rõ ràng tin lời tôi: “Nhất kiến chung tình cũng không thể thiếu lý trí như vậy. Mọi người đều nói, kết hôn là chuyện của hai gia đình chứ không phải riêng hai người, bà bây giờ ngay cả lai lịch của hắn cũng không biết, đã cùng hắn đăng kí, bà, bà thật sự là bị tình yêu làm cho mê muội rồi....”

Tôi cúi đầu mặc niệm: Tôi là bị mẹ tôi khóc làm cho mê muội mà.

Hạ Tử kéo tôi: “Giấy kết hôn đâu cho tôi xem.”

Tôi ngoan ngoãn dâng lên.

Hạ Tử nhìn ảnh chụp trong giấy kết hôn, đánh giá một phen, gật đầu nói: “Bề ngoài không tệ. Hắn cao bao nhiêu?”

Tôi lắc đầu: “Không biết, đại khái hơn tôi một cái đầu.”

Hạ Tử lại gật gật đầu, tiếp tục thăm vấn: “Làm nghề gì?”

Tôi: “Không biết, nghe nói là làm kỹ sư.” Sau này mới biết, kỹ sư cái đầu hắn á.....

Hạ Tử: “Kỹ sư cũng có loại này loại kia, tên kia hay là tính đục nước béo cò chẳng? Hắn đi xe gì?”

Tôi: “BMWs, cụ thể loại gì thì không rõ.” Là không nhìn mới đúng. Hắn đi xe gì thì có liên quan gì tới tôi. Ba chữ “Cấm sờ tôi” * kia... cũng là không cần thận lợt vào mắt tôi thôi.

*BMW = Bie ma wo~=Biệt Mặc Ngã = Cấm sờ tôi

Hạ Tử: “Hay là thuê đến?”

Tôi: “...” Hạ Tử, tư duy của bà thật là sâu sắc nha!!!

Hạ Tử đem giấy kết hôn trả cho tôi, thâm ý sâu sa nói: “Tiểu Quan, bà đừng trách tôi nhiều chuyện, tôi là sợ bà bị kẻ khác lừa, thời buổi bây giờ, lừa đảo dạng gì cũng có.”

Tôi: “Bà sửa lại cách xưng hô, tôi sẽ không trách bà.”

Một câu nói ra khiến Hạ Tử trợn mắt.

Tôi chỉ đành mạo hiểm đem bát miến đang bốc hơi đưa lên mắt xông một chút, sau đó dụi mắt nói: “Hạ Tử, bà yên tâm, tôi biết bà muốn tốt cho tôi.”

Hạ Tử mắt hơi đỏ lên, vỗ vỗ bả vai tôi.... Con bé rất thích cái trò này.

Tôi vừa định mở miệng, không ngờ rằng nước mắt thực sự chảy ra: “Nhiều năm như vậy, tôi...” Khốn thật, chữa lợn lành thành lợn què, tôi đúng là không chịu thua kém.

Hạ Tử nắm lấy tay tôi, nghẹn ngào nói: “Không cần nói gì nữa, nếu hấn dám xử tệ với bà, chị đây sẽ tước đầu hấn.”

Tôi cũng không biết làm sao, nước mắt tự nhiên rơi lã chã, muốn nín cũng không được. Hôm nay bát miến này thế nào lại lợi hại như vậy, giống như dùng toàn ớt để làm ra ấy?

Vốn hôm nay là ngày tốt bà đây đi đăng ký kết hôn, hai đứa ngốc thế nào lại cùng nhau ngồi ôm đầu khóc lóc?! Thiệt tai!

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Mẹ Tôi Cũng Là Yêu Nghiệt

Bữa lẩu lần này được tôi cùng Hạp Tử ăn thành “Hội nghị tưởng nhớ lại tình bạn hữu nghị của Hà Tư và Quan Tiểu Yến”, giữa không gian yên lặng hai đứa lúc thì khóc lúc thì cười, còn bởi móc thối xấu của nhau, một bên còn uống bia, mãi cho đến khi chủ quán đến giục mới lưu luyến không rời tính tiền chạy lấy người.

Lúc ấy tôi liền cảm khái, hai chúng tôi mới quen biết hơn hai mươi năm, lúc bởi móc nhau còn có thể bởi móc đến tận đêm hôm khuya khoắt, như vậy chờ đến lúc chúng tôi quen biết được năm mươi sáu mươi năm, thì chẳng phải sẽ mất ba ngày ba đêm? Ngẫm lại còn thấy kinh.

Tôi đem ý tưởng vừa rồi nói với Hạp Tử, ai ngờ con bé lại vung đại chưởng lên, mồm miệng không ngớt nói: “Bà đã kết hôn, còn thời gian đâu mà cùng tôi luyện thuyên? Nếu bởi móc cũng phải từ anh chàng Bảo Mã* của bà đến bóc mẽ ấy....”

*Bảo Mã = BMW

“Anh ta không gọi là Bảo Mã, tên anh ta là Giang Ly.” Tôi rất thương cảm mà sửa lại, tuy rằng tên này so với Bảo Mã cũng không hay hơn là mấy, cũng hay nhìn thấy trong mấy bộ tiểu thuyết huyền huyền tôi thường xem.

Lúc này Hạp Tử lại nổi hứng thi nhân, đón gió đêm hô lớn nói: “Hỗ giang ly dữ tịch chi hề. Nhẫn thu lan dĩ vi bội*, tên rất hay, tên rất hay!”

*Hai câu thơ trong bài Ly Tao – Khuất Nguyên

Quả nhiên rượu vào lời ra, tôi đã sớm nhìn ra, bên trong Hạp Tử kỳ thực là một vị tao mặc thi nhân, bằng không cũng sẽ không đứng trước gió mà đọc diễn cảm Ly Tao.

Vì thế tôi chọc chọc bộ ngực của cô nàng, khinh thường nói: “Thế tại sao không gọi anh ta là Thu Lan đi? Tên rất cao nhã!”

“Thu Lan là tên của nữ.”

Tôi vừa định khích lệ Hạp Tử coi như bà còn tỉnh táo, lại đột nhiên phát hiện ra người vừa nói... là đàn ông?

Tôi vội vàng quay đầu, chỉ thấy một vị nam tính nhân loại đang đứng phía sau chúng tôi. dưới ánh đèn đường, cúi đầu nhìn chúng tôi. Ánh sáng từ sau lưng hắt lại, cho nên không rõ mặt lắm, nhưng tôi còn có thể nhìn ra, hẳn chính là... Giang Ly?!

Khốn thật, bà đây không uống rượu nha....

Tôi nheo nheo mắt, nhìn kỹ lại, đúng vậy, chính là Giang Ly.

Vì thế tôi ngại ngùng giơ tay chào nhìn hẳn, nói: “Thật là khéo...”

Hẳn đi tới, ánh mắt cố ý vô tình đảo qua ngón tay vừa chọc chọc Hạp Tử kia của tôi, không mẫn không nhạt nói: “Thì ra cô quả nhiên có khẩu vị này, chẳng trách nhanh như vậy đã đáp ứng kết hôn với tôi.” Gay với Les, đúng là tuyệt phối.

Tôi một lần nữa nhìn kỹ D-cup* của Hạp Tử lắc đầu nói: “Tôi không có khẩu vị nặng như vậy, ha ha....”

*size áo ngực, D- cup thuộc dạng siêu khủng O___o

Giang Ly nhìn Hạp Tử đang say bất tỉnh nhân sự trong lòng tôi, nói: “Tôi đưa các cô về.” Giọng điệu đầy tính khẳng định, cái kiểu không cho người khác cãi lời ấy. Tôi than thở, người đàn ông này... có điểm cường thế... ách....

Cũng đúng lúc, bớt được tiền xe, dù sao hẳn cũng là ông xã của tôi, nên trưng dụng thì trưng dụng. Tôi vừa định khách sáo một chút cho có lệ, đã thấy Giang Ly quay lại nói với người đứng sau: “Cậu tự mình trở về trước đi.”

Lúc này tôi mới chú ý tới, phía sau hẳn thì ra còn có người. Tôi rướn cổ qua nhìn xem, lập tức mở to hai mắt không nói nên lời...

Dựa vào cái gì dựa vào cái gì, ông trời rất không công bằng!!!!!!!!!!!!

Vì sao vị tiểu huynh đệ này, bộ dạng so với tôi còn xinh đẹp hơn a a a a a .....

Kìa, một đôi mi xinh đẹp, kìa, một đôi tròng mắt vừa to vừa linh động, còn có đôi môi kia làm cho người ta vừa thấy đã muốn cắn một ngụm, hơn nữa da thịt không có chút tỳ vết nào... Nếu không biết Giang Ly là gay, tôi nhất định sẽ nghĩ người này hẳn là nữ giả nam trang...

Giang Ly đại khái là hiểu lầm tôi, lúc này hẳn lạnh lùng, mang theo giọng điệu có điểm khinh thường nói với tôi: “Cô đúng là sống chín không sợ, nam nữ đều ăn?”

Tôi mới thấy chính mình thất lễ, vì thế xấu hổ ho một tiếng, cười nói: “Ha ha ha, đâu nào đâu nào, tôi làm sao dám có ý gì với người của anh, ... Cái kia, nếu anh đang có hẹn, chúng tôi không nên quấy rầy....”

Lời còn chưa dứt, đã bị Giang Ly đánh gãy: “Đi thôi, phụ nữ lúc nào cũng dong dài.”

Tôi kéo Hạp Tử đi theo sau Giang Ly, thoáng quay đầu nhìn tiểu mỹ nam kia một cái, mặc dù có cách một khoảng xa không nhìn rõ biểu cảm của cậu ta lúc này, nhưng cảm giác cuối cùng của tôi là một đôi mắt nóng rực cùng với, thù địch?

Thế giới này có vẻ hỗn loạn, tôi nghĩ kẻ ngàn chén không say tôi đây, hôm nay, có một chút say rồi.

Hạp Tử lúc này đã say đến thần trí không rõ, người vật lẫn lộn, nhưng còn không quên dọa tôi một phen. Con bé ngồi ở ghế sau, dựa vào vai tôi, rầm rì nói: “Gọi anh chàng BMW nhà bà đến đón chúng ta đi, hai người không phải đã kết hôn sao....”

Giang Ly giọng điệu không ổn chút nào: “Anh chàng BMW? Cô giới thiệu tôi với cô ấy như vậy?”

Tôi gãi gãi đầu ngây ngô cười ha ha: “Là con bé vô sự tự thông*.”

*tự học mà thành.

Hạp Tử vẫn tiếp tục thủ thi: “Hai người không phải nhất kiến chung tình sao?”

Giang Ly trào phúng nói: “Nhất kiến chung tình?”

Tôi tiếp tục giả ngu: “Nó tự học thành tài.” Như thế nào, chẳng lẽ tôi lại nói thật cho cô ấy, anh là đồng tính luyện ái sao?

Hạp Tử cả người mềm nhũn ngã sấp xuống sàn, tôi kéo cô nàng đứng lên, tựa vào vai tôi, con bé này lại nói rất rõ ràng [chú ý từ này, tôi thực buồn bực], nó nói: “Hắn nếu dám đối với bà không tốt, tôi liền thiến hắn!”

Giang Ly tựa hồ tức quá, “vui vẻ” nói: “Thiến tôi?”

Tôi nhắm mắt dưỡng thần, che chắn tất cả sóng âm.

Cuối cùng, trong lúc Hạp Tử tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ, Giang Ly nhất tâm kiến huyết * tổng kết ra một câu: “Vật hợp theo loài.”

*đại khái là một phát chết tươi, chọc trúng tim đen =))

Đợi nửa ngày, không có nghe thấy hấn nói đến câu “Người phân theo đàn”. Tôi bình tĩnh, tôi nổi giận!

Bởi vì lúc tôi giận thật sự bình tĩnh, cho nên tôi cái gì cũng không nói, tựa vào trên xe tiếp tục giả câm điếc.

Tôi cuối cùng tổng kết một chút ấn tượng về tôi trong mắt của Giang Ly.

Đầu tiên, không đứng đắn? Gặp mặt lần đầu tiên liền kết hôn. Thứ hai, nam nữ đều ăn? Đùa giỡn với bạn thân của chính mình, còn như hổ rình mồi đối với bạn hấn, đây cũng nghiệm chứng điểm thứ nhất. Thứ ba, thực dụng? Dùng “Anh chàng BMW” để giới thiệu về hấn, đây cũng có thể nghiệm chứng điểm tiếp theo. Thứ tư, hư vinh? Tự xưng với Giang Ly “nhất kiến chung tình”. Thứ năm, bừa hấn*? Quý dị? Cái này tôi cũng chẳng thể nói lên được, dù sao chữ “Thiến” này, ý nghĩa quá sâu xa mù mịt....

*là “bựa” đó

Bên trong xe không khí nhất thời có chút xấu hổ, Hạp Tử tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ, tôi cùng Giang Ly cũng không nói chuyện.

Thoắt cái đã đến nhà của tôi, Giang Ly đột nhiên hỏi: “Cô với cô ấy ở cùng một chỗ?” Vừa rồi Giang Ly hỏi nhà con bé ở chỗ nào, tôi nói giống địa chỉ nhà tôi, lúc ấy ánh mắt hấn còn có chút quái dị.

Tôi lắc đầu giải thích: “Không, chúng tôi là hàng xóm.” Nói xong, tôi lại do dự một chút, bổ sung thêm, “Tôi không phải lesbian”.

....

Tôi biết bình thường gay cũng không thích tiếp xúc với phụ nữ nhiều, cho nên phi thường tốt bụng tỏ ra am hiểu cự tuyệt ý tốt giúp tôi của Giang Ly, một mình kéo Hạp Tử lên lầu. Cũng may nhà hai chúng tôi đều ở lầu hai, không khó khăn cho lắm.

Lấy chìa khóa từ trong túi của Hạp Tử, tôi nhanh chóng mở cửa, bật đèn, vào phòng ngủ, sau đó đem nó vứt lên giường. Cha mẹ của Hạp Tử không ở cùng với con bé, nói cách khác, cụ bà hai mươi bảy tuổi này, thích sống yên tĩnh một mình... Không có cha mẹ bên mình cũng tốt, có thể muốn làm gì thì làm, uống rượu đến quá nửa đêm mới về nhà, mà tôi đây... Không sao, dù sao chị đây cũng là người đã kết hôn, về sau bà cụ kia coi như bó tay với tôi, cũng không thể thay con rể quản giáo tôi chứ? Tôi nghĩ đến đây, càng cảm thấy quyết định kết hôn của mình thật đúng là sáng suốt, dù sao sau khi cùng Giang Ly kết hôn tôi thích về lúc nào thì về, đêm không về nhà hẳn cũng không xen vào.

Tôi rón rón rén rén về nhà, vốn tưởng rằng mẹ già đã đi ngủ, không ngờ tôi vừa bước nhanh đến phòng khách được hai bước, tức thì bên trong đèn đuốc bỗng sáng trưng.

Mẹ già đứng ở cửa phòng ngủ, dùng vẻ mặt u oán nhìn tôi, nhìn cho đến khi ngọn lửa áy náy trong lòng tôi nhảy loạn lên, đến khi hận không thể lập tức ôm lấy đùi mẹ tôi khóc rống lên.

Mẹ tôi không đợi tôi mở miệng, tiên phát chế nhâm*, dùng giọng nói thê oán nói: “Yến Yến, con sao có thể nhẫn tâm để mẹ trông nhà một mình chứ?”

*đánh đòn phủ đầu

Tôi: “...”

Khụ khụ, bạn không nhìn lầm, thật sự không nhìn lầm!

Đây chính là mẹ già phong hoa tuyết đại của tôi, tôi hơn hai mươi năm nay vẫn là cùng bà đấu trí so đũa khí đọ da mặt, thật không dễ dàng gì...

Vì thế lúc này tôi nuốt nuốt nước miếng, yếu ớt đáp trả lại một câu: “Không phải con đã về rồi sao.”

Mẹ già nhất thời dùng thân thể năm mươi tuổi thân thủ hai mươi tuổi của bà nháy mắt lướt đến trước mặt tôi, đem tôi cao thấp phải trái ngửi một chút, cau mày nói: “Lại đi uống rượu?”

Tôi rất thản nhiên phủ nhận: “Không phải, là Hạp Tử, uống say như chết, con phải đưa nó về.” Hạp Tử, chị cam đoan, đây là lần cuối cùng chị bán đứng cô.

Mẹ già nhếch mắt một cái tỏ vẻ xem thường tuyệt đối, không tin chuyện ma quỷ của tôi: “Tôi còn đang tưởng cô đi hẹn hò cơ, thì ra lại đi lêu lổng với Hạp Tử.”

Tôi chính nghĩa lắm liệt sửa lại: “Mẹ, cùng Hạp Tử đi không gọi là lêu lổng, cùng đàn ông đi ra ngoài mới gọi là lêu lổng.”

Mẹ tôi ngáp một cái: “Tôi đây càng hy vọng cô có thể cùng đàn ông đi ra ngoài lêu lổng vài lần.”

Tôi nhìn vẻ mặt mệt mỏi của mẹ già, nghĩ xem hiện tại nếu nói cho bà, lực sát thương có nhỏ hơn chút nào hay không?

Vì thế, tôi lôi kéo mẹ tôi ngồi xuống sofa, uyển chuyển lấy từ trong túi ra vật đồ thăm kia, hai tay trình đến trước mặt mẹ tôi: “Mẹ, cho mẹ xem cái này.”

Mẹ tôi đón lấy giấy chứng nhận kết hôn, vừa lật vừa oán giận: “Cô cái đứa trẻ con này, như thế nào tùy tiện đem giấy kết hôn nhà người khác cầm đi... Nếu chính cô cũng có một cái thì.....” Nói đến đây bỗng dừng im bật.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Là Người Con Hiếu Thảo

Mẹ tôi đón lấy giấy chứng nhận kết hôn, vừa lật vừa oán giận: “Cô cái đứa trẻ con này, như thế nào tùy tiện đem giấy kết hôn nhà người khác cầm đi... Nếu chính cô cũng có một cái thì.....” Nói đến đây bỗng dừng im bật..

Tôi cúi gằm mặt, không dám nhìn bà...

Một giây, hai giây.....

Mẹ già vẫn chậm chạp không thấy có chút phản ứng gì, vì thế tôi khẽ ngẩng đầu lên nhìn xem bà có phải bị kẻ nào điểm huyết rồi hay không, tại sao ngay cả một tiếng kêu cũng không có.

Quả nhiên thần kinh của người già không thể so với người trẻ tuổi được, rốt cuộc vẫn có điểm yếu ớt chậm chạp. Lúc tôi ngẩng đầu lên, chỉ thấy bà cầm tờ giấy đỏ thắm kia mà phát run, toàn thân trên dưới mỗi tế bào tựa hồ như đều đang run rẩy.

Bà tốt xấu gì cũng là mẹ ruột của tôi, nghĩ vậy nên tôi cực kỳ hiếu thuận kéo kéo tay bà, vô lo vô nghĩ hỏi: “Mẹ, mẹ không phải quá mức vui vẻ nên thành như vậy chứ?”

Mẹ già rốt cuộc cũng phản ứng lại, cầm theo tờ bìa đỏ thắm kia trực tiếp chụp lên đầu tôi, hung tợn quát: “Tôi không phải mẹ cô!”

Tôi cầm lấy giấy chứng nhận kết hôn, chỉ chỉ vào ảnh chụp trên đó, dùng hết khả năng nịnh nọt nói: “Mẹ, mẹ xem, đây là con gái mẹ nha, đây là con rể mẹ nè, mẹ không phải vẫn muốn đem con gả ra ngoài sao?”

Mẹ già chụp lấy tay tôi, nước mắt bỗng lăn chã rơi xuống. Tôi ở một bên nhìn mãi, nhìn thế là đủ rồi mà, nước mắt của bà, như thế nào có thể nói rơi là rơi ngay được....

Lúc này mẹ già lấy tay áo của tôi mà lau nước mắt, nức nở nói: “Nhưng mà con cũng không thể ngay cả báo trước cũng không báo một tiếng, đã vội đi đăng kí? Còn nói mẹ là mẹ con.....”

Tôi vỗ nhẹ sau lưng bà, an ủi nói: “Con là nghĩ muốn cho mẹ một niềm vui bất ngờ mà, ha?”

Mẹ tôi về năng lực tiếp nhận cùng năng lực thích ứng, trong số những người ở độ tuổi như bà, phải nói là xem như xuất sắc, lúc này, bà đã thu nước mắt, một lần nữa đoạt lấy giấy kết hôn, đánh giá Giang Ly trên ảnh chụp một chút.

Sau đó, mẹ già đặt câu hỏi: “Nó cao bao nhiêu? Làm nghề gì? Đi xe gì? Có nhà riêng chứ?”

Tôi nhìn chăm chăm mẹ tôi, phi thường nghiêm túc nói: “Mẹ, kỳ thật Hạp Tử mới là con đẻ của mẹ đúng không?”

Ngay cả vấn đề hỏi cũng giống nhau.

Mẹ tôi cốc đầu tôi một cái, sốt ruột nói: “Nói bậy bạ cái gì đó, mau trả lời!”

Tôi chỉ đành tua lại một lần nữa những gì cùng Hạp Tử nói qua buổi sáng cho mẹ tôi nghe.

Bà lại quan sát khuôn mặt tuần tú của Giang Ly, miệng lẩm bẩm: “Hay là lừa đảo nhỉ?”

Thiện tai, Hạp Tử nhất định là con đẻ của bà!!!

Tôi chịu đựng nỗi xúc động, níu lấy tay áo mẹ tôi nũng nịu nói: “Mẹ, mẹ yên tâm đi, cho dù là lừa, cũng là con lừa anh ta nha.” Xem tư sắc cũng biết, thật là vãi mồ hôi.

Mẹ tôi cũng gật gù, tỏ vẻ đồng ý với quan điểm của tôi: “Cũng đúng. Nhưng mà điều kiện của cậu ấy tốt như vậy, sao lại để ý đến con nhỉ?”

Tôi: “.....”

Tôi: “Mẹ, con với mẹ đi xét nghiệm ADN đi?”

Mẹ tôi hiển nhiên vẫn còn đang thất thần, không có nghe thấy đề nghị phi thường có tính xây dựng này của tôi. Bà vuốt ve giấy chứng nhận kết hôn của tôi, thốt lên mấy tiếng như mèo kêu: “Con à, sao mẹ vẫn cảm thấy không thể đón nhận?”

Tôi khoác lấy tay bà, hỏi: “Lại làm sao vậy? Con tìm cho mẹ con rể tốt như vậy, mẹ còn không vừa lòng?”

“Không phải,” Giọng nói của cụ bà thật hoảng hốt, “Mẹ là thấy, chuyện này phát triển, sao lại đột ngột như vậy?”

“Mẹ à, mẹ xem, tình cảm kỳ thật có thể bồi dưỡng, kim cương vương ngũ lão không phải đây đường, khó khăn lắm con mới tìm được một người, còn không nhanh chân tiên hạ thủ vi cường? Chẳng lẽ còn chờ lũ yêu ma quỷ quái đoạt mất anh ta, đến lúc đó chúng ta ngay cả canh sườn cũng chưa được một hớp!” Tôi khua môi múa mép như thật.

Mẹ tôi thâm sâu nói: “Vì mẹ căn bản không nghĩ tới, con nhanh như vậy có thể giấc ngộ.”

Tôi: “Cái đó, khụ khụ, ha ha ha ha....”

Mẹ tôi trực tiếp phớt lờ việc tôi á khẩu không trả lời được, tiếp theo lại lẩm bẩm: “Nhưng mà, sao con rể bảo bối của mẹ lại bị con nói thành canh sườn chứ?”

Con rể, bảo bối, của mẹ?

.....

Bởi vì bị một tờ giấy kết hôn nho nhỏ kích thích, mẹ tôi đêm nay mất ngủ. Hậu quả của việc bà mất ngủ, chính là con gái của bà cũng bị niềm vui sướng bồng bồng của bà thiêu cháy, muốn ngủ cũng không sao ngủ được. Cụ bà này liên tục hỏi về Giang Ly, mỗi vấn đề ít nhất lặp lại mười lần, tôi bị quay đến chóng mặt, huống chi tôi cũng mới chỉ gặp hấn có hai lần, chuyện của hấn như thế nào làm sao tôi biết được nhiều như vậy?! Tôi ước chế thật muốn ôm chần về phòng của mình ngủ, nhưng mà... nhưng mà tôi không dám, lúc trước đã nói qua, tôi không dám ngủ một mình. Thiệt tai, bắt nạt người ta mà!

Cuối cùng, tôi cũng luyện được vô địch thần công giấc ngủ đại pháp, cho dù mẹ tôi có lắc phải lắc trái như thế nào tôi cũng vẫn mơ mơ màng màng ngủ. Tôi nghĩ, nếu lúc này có động đất, tôi khẳng định sẽ là đứa đầu tiên bị chôn. Sau mẹ tôi lại nói, có mẹ tôi ở đây, làm sao có khả năng làm cho con gái như tôi bị chôn được. Tôi vừa nghe vậy, lập tức cảm động không thôi, bao nhiêu oán giận đối với bà đều tan thành mây khói. Xem này, mẹ tôi chính là như vậy, luôn khiến cho tôi yêu không được, hận không xong.

Bởi vì cụ bà nào đó làm âm ỉ, tôi ngủ thẳng đến mười giờ sáng mới tỉnh. Sáng sớm tỉnh lại chỉ thấy mẹ tôi để lại mẫu giấy, nói bà hôm nay đi ra

ngoài tập thể dục, sẽ về trễ một chút. Cũng không biết tập cái loại thể dục gì mà mất cả một buổi sáng mới trở về, không còn gì để nói.

Tôi vào phòng bếp kiểm chút đồ ăn, bà cụ coi như vẫn còn có lương tâm, để lại bữa sáng cho tôi, tôi ăn không thấy ngon, chỉ được hai miếng, rồi chạy ra phòng khách lấy di động ra xem.

Bởi vì tôi ngủ chung phòng với mẹ, sợ cụ thân mình chịu không nổi, buổi tối tôi bình thường đều đem di động để ở phòng khách, dù sao buổi tối cũng không có ai có chuyện quan trọng gì, có chuyện gì cũng đi tìm tôi.

Di động hiện lên vài cuộc gọi nhờ, tôi mở ra xem, đều là của Giang Ly, từ sáu giờ sáng đến chín giờ, cũng không biết hẳn có việc gì gấp gáp. Tôi lại mở tin nhắn ra, giờ mới rõ ràng.

Giang Ly: Không tiện nghe điện thoại sao?

Giang Ly: Cha mẹ tôi sáng nay 10 giờ bay đến thành phố B, cô có đến được không?

Tên nhóc này thật hiếu thuận, đã vội vàng mang con dâu về gặp cha mẹ rồi. Cũng không biết nếu mẹ hẳn biết cô con dâu này kỳ thật chỉ là một cô con dâu hữu danh vô thực, có cho hẳn một cái tát trên mặt hay không, hoặc là cho tôi một cái tát trên mặt.

Tôi nhìn đồng hồ, đã là mười rưỡi, hiện tại chắc không kịp đi sân bay, trừ phi tôi là siêu nhân hoặc là Doraemon, đáng tiếc cả hai tôi đều không phải. Tôi bấm số của Giang Ly, nghĩ gọi cho hẳn, lại thấy không ổn cho lắm. Gọi điện thoại biết nói như thế nào, trực tiếp nói cho hẳn tôi ngủ quên? Nếu hẳn thực nghe lời quay ra bấm báo chi tiết với mẹ hẳn, con dâu này chẳng phải chưa có gặp mặt đã bị mẹ chồng chán ghét rồi hay sao, không ổn chút nào. Tôi không cần biết Giang Ly có chán ghét tôi hay không, nhưng mà tôi biết nếu mẹ hẳn chán ghét tôi, thì tôi đây cũng khó mà sống qua ngày.

Vì thế tôi do dự, xấu hổ gửi cho hấn một cái tin nhắn: Anh nói với cha mẹ anh, tôi muốn đi, anh sống chết không cho tôi đi.

Một lát sau, Giang Ly nhắn lại cho tôi: Cô thực là cực phẩm.

Tôi định nhắn lại cho hấn một câu kiểu “Quá khen quá khen” hay “Bình thường bình thường”, nhưng xét thấy tôi là một người kỳ thật rất rụt rè, vì thế nên chẳng thèm để ý tới hấn.

Tôi vớt di động trên sô pha, lấy từ ngăn tủ ra một cái chìa khóa, đi tìm Hạp Tử. Cái cô Hạp Tử này đặc biệt có ý thức gian nan khổ cực, con bé luôn sợ chính mình đột nhiên phát tác ra một căn bệnh cấp tính gì đó, mà nó lại sống một mình, nhờ đâu nó chết ở trong nhà mà không có người biết thì làm sao bây giờ. Cho nên nó mới đem cho tôi một cái chìa khóa, để tôi lúc có chuyện hay không có chuyện cũng sang xem nó, xem xem nó còn sống hay đã chết!

Ngày hôm qua Hạp Tử uống thật sự nhiều [đương nhiên tôi cũng uống thật sự nhiều, nhưng mà tôi đây ngàn chén không say, hắc ha ha ha], tôi cảm thấy hôm nay con bé nhất định là không đi làm được, cho nên cầm chìa khóa sang nhà nó. Lúc tôi đi vào, Hạp Tử đang nằm trên giường rầm rì: “Tiểu Quan chết tiệt, cũng không đến nhìn tôi!”

Tôi chạy đến, lật chăn của nó lên, cười tủm tỉm nói: “Ma quỷ, tôi không phải đã đến rồi sao?”

Hạp Tử mở mắt liếc tôi một cái, hữu khí vô lực nói: “Tôi cả người khó chịu, bà hầu hạ tôi.”

Tôi đưa nàng một cốc nước ấm, lại chạy về nhà bưng bữa sáng đã được mẹ tôi cùng tôi “lâm hạnh” qua sang, hâm nóng xong bưng lên trước mặt nó. Hạp Tử cho tôi một cái biểu hiện đạt tiêu chuẩn, sau đó mới hít hà ăn bữa sáng.

Tôi một tay chống cằm, vô lo vô nghĩ hỏi: “Hạ Tử, bà cứ nghỉ như vậy, sẽ không sao chứ?”

Hạ Tử trừng mắt liếc tôi một cái, nghiêm nghị nói: “Hắn dám!”

Sếp của Hạ Tử chính là bạn trai của con bé, trừ phi nó đả tỵ với sếp của sếp, bằng không tỷ lệ bị làm sao là bằng không. Nhưng mà mọi người cũng đừng nghĩ sai, Hạ Tử kỳ thật cũng không phải loại người lợi dụng này nọ, con bé là đã kết giao với anh chàng kia trước, sau đó hắn mới lên làm lão đại. Đương nhiên Hạ Tử ở công ty cũng không tác oai tác quái được sủng mà kiêu, vẫn theo khuôn phép cũ, chỉ là nếu ngẫu nhiên phạm lỗi nhỏ thì có thể được tha thứ.

Tôi lại tiếp tục truy hỏi: “Vậy hai người các bà bao giờ kết hôn?”

Tôi vốn đã biết kết quả, vẫn cứ giúp Hạ Tử sáng tạo cơ hội khinh bỉ tôi, quả nhiên lúc này Hạ Tử ngăm tôi liếc mắt một cái, khinh thường nói: “Muốn giống bà? Ấm đầu không quan tâm”

Tôi ngây ngô cười hắc hắc. Tôi nhớ rõ hồi còn học trung học, giáo viên chính trị cùng giáo viên ngữ văn đều thích nhắc tới câu “Nắm lấy cơ hội nghênh đón thách thức”, hiện tại tôi nhìn thấy cơ hội đã bắt lấy, hơn nữa tôi ngay cả thách thức cũng không cần nghênh đón, đây đúng là kết cục hoàn mỹ nha. Đương nhiên sau này tôi mới phát hiện ra tôi kỳ thật sai lầm rồi, “Không cần nghênh đón thách thức” cái quái gì, cái người tên Giang Ly này, bản thân hắn chính là một thách thức!

Cùng với Hạ Tử huyền thuyên vô nghĩa câu được câu chăng, dễ qua dễ lại cho cô nàng vui vẻ, ngay cả cơm trưa cũng không ăn đã thấy buồn ngủ. Ngày hôm qua con bé uống rất nhiều, hôm nay cũng nên ngủ nhiều một chút, tôi cũng không làm phiền nó ngủ, lén lút ra về.

Hiện tại đã gần mười hai giờ, tôi nghĩ mẹ tôi hẳn là đã trở về rồi. Tôi tự nhận bản thân thật không có triển vọng, sắp ba mươi tuổi đến nơi, còn phải

dựa vào mẹ nuôi ăn, Chủ yếu không phải tôi lười, mà là cơm tôi làm mẹ tôi không để vào mắt, đương nhiên càng không thể vừa miệng lão nhân gia người. Kỳ thật tôi vẫn cảm thấy, tôi nấu cơm cũng không khó ăn đến như vậy, ít nhất là tôi thấy cũng không tệ lắm, ai bảo mẹ tôi kén ăn như vậy chứ!

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Dự Tiệc

Mẹ tôi quả nhiên đã về, lúc này bà đang ở phòng bếp lúi húi nấu cơm, vừa thấy tôi, câu đầu tiên nói chính là: “Con không đi với Giang Ly à?”

Tôi toát mồ hôi: “Sao có thể lúc nào cũng dính một chỗ được, phải duy trì cảm giác mới mẻ chứ mẹ.” Ai muốn cùng hẳn ở một chỗ chứ!

Mẹ tôi sắc bén tố giác tôi: “Hai đứa đã đủ mới mẻ rồi, hôm qua mới gặp nhau.”

Tôi một bên giúp mẹ tôi bóc hành, vừa nói: “Không sao, dù sao sau khi kết hôn xong có thể mỗi ngày cùng một chỗ.” Kết hôn xong lão tử mới không thèm bỏ công sức quan tâm hẳn! ... Đây mới là tiếng lòng của tôi.

Mẹ tôi nhận lấy hành tôi vừa bóc, vẻ mặt xin lỗi nói: “Mẹ nghĩ con với nó đi với nhau nên chỉ làm cho một người ăn.”

Tôi: “.....”

Mẹ tôi vốn không thích ăn lại đồ ăn thừa, cũng không thích lãng phí, cho nên lúc nấu cơm đều tính số người ăn mà làm, trừ phi gặp phải tình huống đặc biệt, tỷ như thực sự không rõ có bao nhiêu miệng ăn, đương nhiên tình huống kiểu này rất hiếm.

Lúc này tôi thật sự muốn lật bàn mà khởi nghĩa vũ trang, Tiểu Khinh Linh [tên mẹ tôi] người thật sự là mẹ ruột của của con ư, sao có thể vội vã

đem con tống xuất đi như vậy?

Mẹ tôi thực khinh thường đem phần nộ của tôi thu hết vào đáy mắt, sau đó lấy ra chút mì sợi, lại bắt đầu thái thái. Tuy rằng tôi so với bà cao hơn nửa cái đầu, nhưng khí thế của bà so với tôi cao hơn tuyệt đối không chỉ một cái đầu.

Tôi bỗng cảm thấy Thượng Đế sáng tạo ra tôi là để làm đối tượng cho bọn họ khinh bỉ, để mà thỏa mãn lòng tự trọng và kiêu ngạo của bọn họ. Chồng tương lai của tôi khinh bỉ tôi, bạn thân tôi khinh bỉ tôi, mẹ ruột tôi cũng khinh bỉ tôi! ... Liên Hiệp Quốc có phải nên nghĩ đến việc ban phát cho tôi một phần thưởng cho sự cống hiến đặc biệt này hay không?

Tôi gục đầu trở về phòng khách, tựa vào sofa xem ti vi. Mắt liếc thấy cái di động bên cạnh, bèn nhặt lên xem có ai còn nhớ rõ tôi hay không.

Tốt lắm, có vài cuộc gọi nhờ. Tôi mở ra vừa thấy, thiện tai, tên nhóc này đúng là âm hồn bất tán.

Lại là Giang Ly.

Tôi lại mở tin nhắn, chỉ có một tin, cũng là Giang Ly luôn: Cô rất cuộc đang làm cái gì.

Tôi chẳng hiểu sao có chút chột dạ, không dám gọi lại cho hần, vì thế nhắn cho hần một cái tin, thuận tiện mặt dày tiên phát chế nhân*: Tại sao anh toàn nhè lúc tôi không cầm máy mà xuống tay với di động của tôi?

*đánh đòn phủ đầu

Rất nhanh, hần nhắn trả: Bát Giới?

Cái này tôi biết, Bát Giới tinh thông nhất là trả đũa. Vì thế tôi rất không bình tĩnh mà phát câu: Có chuyện nói mau, lão tử bề bộn nhiều việc.

Giang Ly: Không tiện tiếp điện thoại?

Tôi do dự mà tính toán một chút, hình như cùng hẳn trò chuyện chẳng qua mất chút tiền, vì thế tôi gọi cho hẳn.

Mới đổ chuông một chút, bên kia Giang Ly đã nhắc máy.

Tôi: “Không phải là anh muốn nghe giọng của tôi đấy chứ?” Dù sao hẳn cũng là gay, giỡn một chút cũng không sao.

Giang Ly: “Cô thực ra có trí tưởng tượng rất phong phú.... Lựa thời gian mang người nhà cô cùng người nhà tôi ăn một bữa cơm đi.”

Tôi đại khái là được hẳn khích lệ có sức tưởng tượng mà đặc ý, đầu óc nhất thời bị thu ngắn lại, ngốc ngếch nói: “VẬY còn anh?” Nói ra tôi liền thấy hối hận không thôi, vừa định mở miệng cứu vãn chút sĩ diện thì bên kia Giang Ly đã lên tiếng.

Hẳn nói: “Không ngờ tôi cưới phải một cô vợ ngốc.”

Hẳn còn nói: “Phiền cô trước mặt ba mẹ tôi cho tôi chút mặt mũi, đừng để bọn họ hoài nghi thẩm mỹ của tôi.”

Tôi giận, châm chọc khiêu khích hẳn: “Thực xin lỗi, hàng đã bán, miễn trả lại.”

Hẳn thông thả nói: “Không muốn trả, bởi vì căn bản không muốn dùng.”

Tôi cũng thực bình tĩnh, dù sao nghe nói bình thường gay cũng không ưa gặp phụ nữ, bị hẳn khinh bỉ một chút cũng là bình thường. Vì thế tôi nhắc nhở hẳn: “VẬY thì lúc người khác dùng anh cũng đừng có quản đấy.” Nhỡ đâu trên trời đột nhiên rơi xuống một anh chàng đẹp giai lại bình thường, tôi phải chẳng cũng nên không biết xấu hổ cho người ta dùng một chút?

Hắn tựa hồ cũng không muốn thảo luận vấn đề này với tôi nhiều hơn, vì thế trở lại chuyện chính: “Như vậy, lúc nào cô rảnh? Tối nay thế nào?”

“Anh chờ một chút.” Tôi che điện thoại, nói vọng về phía phòng bếp: “Mẹ, hôm nay buổi tối có đại tiệc ăn, người ta mời, có đi hay không?”

Tiếng nói mẹ tôi trộn lẫn với tiếng rau xào xèo xèo vọng ra: “Ăn ngon thì phải đi chứ!”

Vì thế tôi một lần nữa áp di động lên tai, nói với Giang Ly: “Đồng ý, thời gian địa điểm anh chọn đi, mẹ tôi không thích ăn cơm Tây, còn lại tùy ý, quan trọng là đầu bếp phải có tay nghề, mẹ tôi rất kén ăn.”

Giang Ly “Ừ” một tiếng, lập tức cúp máy. Hai người giống như đi thương lượng mua bán, ngay cả chào tạm biệt cũng không nói.

Tôi nghĩ buổi tối Hạp Tử đã có bạn trai bên cạnh, bởi vậy cũng không cần tôi bận tâm, vì thế vô tư mà cùng mẹ tôi đi dự tiệc.

Địa điểm hẹn cách nhà tôi không xa, là một nhà hàng mà mẹ tôi thường xuyên khen ngợi, đương nhiên kỳ thật bà cũng chỉ đến đó tổng cộng có một lần. Cũng vì thế, nên mẹ tôi dù chưa gặp Giang Ly, đã mỉm cười có đến ba phần hài lòng. Tôi ở một bên kính cẩn nhắc nhở bà. “Mẹ à, rụt rè một chút.”

Cha mẹ của Giang Ly so với tưởng tượng của tôi trẻ hơn một ít. Vừa thấy cha mẹ hắn, lòng tôi liền bình thường trở lại, trách sao Giang Ly lớn lên dễ nhìn như vậy, tuyệt đối là do di truyền! Mẹ hắn đúng thật là một đại mỹ nhân, tuy rằng giờ đã lớn tuổi, nhưng nhìn đường nét trên mặt có thể thấy được bà ấy hồi xưa rất đẹp. Nhất là làn da của bà ấy, bảo dưỡng rất tốt. Cha hắn cũng rất tuấn tú, hơn nữa cả người tản ra cảm giác thuần thực của người đàn ông trưởng thành, có trầm ổn và cơ trí, cùng với từng trái, cuối cùng chỉ có thể dùng một chữ tuyệt để ca ngợi.

Mọi người chào hỏi giới thiệu xong, mẹ tôi vội vàng kéo tay bà thông gia, hỏi xem làm thế nào mà bảo dưỡng làn da.

Mẹ Giang Ly thoạt nhìn có vẻ kín đáo cùng đoan trang, nhưng đã là phụ nữ có ai lại không thích làm đẹp, huống chi là một người đẹp như vậy, bởi thế nên lông mày bà giãn ra lộ vẻ vui mừng, thân thiết cùng mẹ tôi trao đổi kinh nghiệm làm đẹp.

Vốn là phụ nữ tôi cũng có thể gia nhập mặt trận làm đẹp, nhưng lại nghĩ như vậy cha Giang Ly sẽ ngồi một mình, đúng đúng, tôi vẫn là đứa nhỏ hiểu biết, cho nên lễ phép cùng bác Giang trai tán gẫu một hồi.

Thực bất hạnh bởi vì mẹ tôi xáo trộn [tôi kiên trì cho rằng vì bà xáo trộn cho nên mới hình thành hai mặt trận như vậy], Giang Ly bị bỏ rơi.

Bác Giang trai là người rất hoạt ngôn, hơn nữa hòa ái, thích cười, hơn nữa lúc cười trông rất hiền lành, tóm lại, so với con bác tốt hơn nhiều.

Thông qua lúc nói chuyện, tôi mới biết, thì ra cha mẹ Giang Ly đều là giáo viên dạy trung học, cha hẳn dạy Toán, còn mẹ dạy Văn. Đáng tiếc tôi thi vào cao đẳng cả toán học và ngữ văn đều chỉ được năm mươi điểm, khi đó bắt tôi viết một bài văn hơn tám trăm chữ so với táo bón còn thống khổ hơn, cho nên bây giờ hể đụng tới giáo viên Ngữ văn là tóc gáy tôi đều dựng thẳng. Cho dù trước mắt vị giáo viên ngữ văn này vô cùng hòa ái đẹp đẽ, lại là mẹ chồng tôi, nhưng mà tôi... Kỳ thi cao đẳng thực sự đã gây cho tôi một nỗi sợ không thể phá bỏ, cho nên tôi cũng không trông chờ cái gì. Bởi vậy lúc mẹ Giang Ly nhìn tôi, tôi cũng chỉ mỉm cười lại với bà, không nói lời nào, lúc cười cơ mặt dường như còn có thể đóng băng.

Giang Ly chuyển chỗ ngồi đến bên cạnh tôi, hẳn đột nhiên cúi xuống bên tai tôi vụng trộm nói: “Cô không phải đang ghen tị với sắc đẹp của mẹ tôi đấy chứ?”

Tôi gắp một miếng thịt tẩm hạt tiêu bỏ vào bát của hẳn, nghiêng đầu, hẳn cũng phối hợp ghé tai lại, vì thế tôi giải thích: “Tôi có chứng sợ ngữ văn.”

Hẳn cúi đầu nở nụ cười, vừa thấy cũng biết là giả, hình như là cố ý diễn trò yêu đương trước mặt cha mẹ hẳn, tôi không nói gì, tên nhóc này coi như là dụng tâm lương khố.

Tôi ngẩng đầu đang muốn cùng bác Giang trai nói mấy chuyện ngốc nghếch trước đây của Giang Ly, để sau này lúc đấu võ mồm còn có cái mà dùng. Lúc này đã thấy ba vị phụ huynh đã ngừng nói chuyện phiếm, ái muội nhìn tôi và Giang Ly. Rất rõ ràng, một chiêu vừa rồi của Giang Ly dù không cần động tác quá thân thiết cũng đã khiến cho ba vị thực thỏa mãn.

Tuy rằng da mặt tôi dày thật, nhưng tốt xấu gì vẫn là một bà cô xử nữ, vì thế “phùng” một cái đỏ mặt, gắp một miếng bí đao đặt vào bát của mỹ nữ giáo viên ngữ văn, nói như muỗi kêu: “Bác gái, dùng bữa, ăn thứ này rất đẹp da.” Nói xong tôi lại gắp một miếng mướp đắng đến bát của Giang lão soái ca, mỉm cười một cái: “Bác trai, dùng bữa, dùng bữa, mướp đắng chữa bệnh rất tốt.” Người già thôi mà, bình thường đều lo bệnh tật.

Sau đó mẹ tôi không nói gì, nhìn chăm chăm chiếc đĩa của tôi, chờ tôi gắp thức ăn cho bà, tôi vốn nghĩ gắp mấy miếng xương kia cho bà, lại sợ bà không đủ rụt rè sẽ giáo huấn tôi tại trận, vì thế trực tiếp xem nhẹ ánh mắt của bà, vùi đầu vào ăn cơm,

Lúc này, Giang Ly mới gắp một miếng thịt bò đặt vào trong bát mẹ tôi, giọng điệu vừa ôn hòa lại lễ phép: “Dì à, dì nếm thử món thịt bò nướng này xem thế nào.”

Mẹ tôi lập tức tùm tùm cười đem thịt bò đưa vào miệng, nhai mấy miếng, . gật đầu cười nói: “Ngon lắm, ngon hơn so với dì làm.”

Tôi cân nhắc kỹ bà thực ra là muốn nói, “So với tôi làm cũng có thể chấp nhận được”, chính là trước mặt con rể với thông gia, nên bà đành ngượng ngùng tự kỷ.

Vì thế Giang Ly nịnh nọt nói ra “tiếng lòng” của bà: “Nhất định là không thể bằng được rồi, Tiểu Yến trước mặt con còn ca ngợi tài nấu bếp của dì nha.”

Mẹ tôi nhất thời tươi rói như một đóa hoa loa kèn, ban cho tôi một cái liếc mắt tán thưởng: “Tiểu Yến luôn nói lung tung.”

Vã mồ hôi, tôi tôi tôi tôi.... Tôi chẳng qua chỉ nói bà – rất – kén – ăn mà thôi.....

Tiếp theo Giang Ly còn nói: “Dì à, bao nhiêu năm qua, Tiểu Yến đều chăm sóc cho dì chứ?” Nói xong không quên ra vẻ chiều chuộng nhìn tôi âu yếm một cái, làm mọi người đều lầm tưởng hết cả.

Mẹ tôi vừa nói đến đây, vô cùng hứng trí, bình thường cái mà bà am hiểu nhất, không phải nấu ăn, mà chính là kể xấu tôi!

Lão tử lúc này thật sự không còn gì để nói.

Cũng may mẹ tôi còn chưa đến mức hồ đồ, hình như là sợ người nhà Giang Ly ghét bỏ tôi, hối hận. Cho nên bà chỉ nói một hai chuyện có vẻ đại biểu, không làm cho tôi mất hình tượng, chẳng qua cứ như vậy, mọi người bỗng nhiên tìm được tiếng nói chung, nếu nói cha mẹ trước mặt người khác vạch trần con gái mình có vẻ làm cho người ta không hài lòng, nhưng cũng có mặt đáng yêu, đương nhiên những chuyện rất dọa người khẳng định sẽ không nói, mọi người cũng không phải người ngu.

Vì thế vận mệnh trên bàn cơm thay đổi, tôi cùng Giang Ly về một phe.

Tôi cảm thấy Giang Ly quả thực rất lợi hại, hẳn thật giống như là người khống chế toàn bộ cục diện, nói hai ba câu có thể thay đổi phương hướng của mọi người. Không biết lúc làm việc hẳn có như vậy hay không, nếu nói như vậy, BMWs kia chắc không phải là thuê đến đi?

Tôi đang miên man suy nghĩ, Giang Ly đột nhiên tiến đến bên tai tôi nói: “Cha cô đâu?”

Tôi phát hiện mỗi lúc hẳn nói chuyện với tôi đều không để người khác nghe thấy. Chả trách khiến cho người ngoài nhìn vào đều thấy hai chúng tôi đang lời ngon tiếng ngọt liếc mắt đưa tình, tuy rằng tôi không thích nhưng vẫn phải chấp nhận.

Vì thế tôi liền tiến đến bên tai hẳn thì thầm: “Nói cho anh một bí mật.”

Giang Ly “Ừ” một tiếng chờ tôi nói hết.

Tôi: “Kỳ thật mẹ tôi cùng mẹ Jesus* giống nhau, không cần đàn ông cũng có thể mang thai.”

*Đức mẹ Maria sinh Chúa Jesus khi bà vẫn còn là trinh nữ.

Tôi cảm thấy có một số chuyện, chỉ có thể để người ta muốn nói thì sẽ nói, nếu người ta không muốn nói, bạn tốt nhất cũng đừng nên hỏi, giống như chuyện về cha tôi vậy.

Giang Ly nhìn lại tôi bằng ánh mắt khó hiểu, lại ghé xuống thấp giọng nói: “Tôi muốn báo cáo kết quả công tác.”

Tôi nhất thời hiểu được, hôm nay cha tôi không tới, khi cha mẹ Giang Ly trở về chắc chắn sẽ hỏi Giang Ly cha của Quan Tiểu Yến làm sao vậy? Tôi đã sắp trở thành vợ Giang Ly, hẳn không thể không biết chuyện này đúng không? Không thể đến lúc đó đáp một câu “Cha mẹ chờ con hỏi một chút”, như vậy cho dù chúng tôi có cố gắng, thì hôn nhân của hai đứa cũng

đã bị nghi ngờ, thậm chí cha mẹ hẳn còn có thể cảm thấy tôi không tin con trai họ, con dâu như vậy bọn họ hình như cũng không cần.

Quả nhiên vẫn là Giang Ly nghĩ chu đáo, tôi thoải mái, cúi người nói: “Ly hôn, lúc tôi học trung học thì chia tay.”

Vì diễn trò cho đến hết, Giang Ly nghe xong lời tôi nói, vô cùng thân thiết vỗ vỗ đầu tôi, hai người không nói gì nữa.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Đột Nhiên Thương Cảm

Vốn tưởng rằng, bữa cơm ngày hôm nay, cả chủ và khách đều được vui vẻ là tốt rồi, lại không nghĩ rằng, những bậc cha mẹ vĩ đại kia, thật đúng là biết hâm nóng không khí, đem không khí đều hâm chín luôn, tôi cảm thấy cực kỳ... không vui nổi.

Cái gì gọi là hâm chín? Chính là trên cơ bản bọn họ ba người đã đứng ở cùng một mặt trận thống nhất, đối với hôn lễ của tôi và Giang Ly cùng với tuần trăng mật và các việc linh tinh khác thành đạt nhất trí, thậm chí đã ngay cả vấn đề nuôi nấng đứa nhỏ cùng với có nên sinh đứa thứ hai hay không cũng đã được đưa ra thảo luận!

Bởi vì ba vị phụ huynh vô cùng bức thiết muốn thấy tôi cùng Giang Ly “về một nhà”, cho nên hôn lễ đã được ấn định hai tuần sau sẽ tổ chức.

Bác Giang trai còn sót lại chút lý trí đề nghị trước tiên nên hỏi xem quan điểm của các con như thế nào, kết quả hai vị mẫu thân đại nhân gần như trăm miệng một lời nói: “Hỏi thằng bé [con bé] làm gì!”

Tôi không dám phản kháng, bởi vì tôi có chứng sợ ngữ văn.

Giang Ly cũng không phản kháng, bởi vì hắn là con rể tốt.

Cho nên cả hai chúng tôi đều yên lặng ăn cơm. Tôi phi thường bình tĩnh gắp một miếng hoa hồi để vào bát của Giang Ly, này thì không kháng nghị!

Giang Ly cũng có qua có lại gặp trả lại cho tôi một cái đầu cá, cô cũng đâu dám kháng nghị!

Sau đó vài người đang hưng phấn một cách dị thường lại bắt đầu thương lượng đến chuyện đi hưởng tuần trăng mật, tôi vốn không muốn đi hưởng tuần trăng mật, lại càng không muốn cùng một vị đồng tính luyến ái đi hưởng tuần trăng mật, nhưng mà lúc thấy mọi người hưng phấn như vậy, tôi cũng không nỡ nói “Không”, tốt xấu hiện tại tôi cùng Giang Ly cũng đang sắm vai một đôi vợ chồng ân ái mà. Liếc nhìn sang Giang Ly, hăn hình như cũng có suy nghĩ tương tự,

Cho nên khi các bậc cha mẹ hỏi chúng ta muốn đi đâu hưởng tuần trăng mật, tôi hứng trí bưng bưng trả lời Maldives*, mà Giang Ly thì kiên trì muốn đi Bắc Âu. Hai nơi này phong cách hoàn toàn khác biệt, khó có thể tìm được điểm chung.

*một đảo quốc gần Ấn Độ

Vì thế một cha hai mẹ kia trực tiếp ngó lơ Giang Ly, xác định đi Maldives.

Tôi cười, đây chính là ưu thế. Nhìn cái gì, nhìn cái gì mà nhìn? Ai bảo anh không phải con gái!

Nhìn trên bàn ăn ba cụ càng nói càng hưng phấn, trong lòng tôi đột nhiên dâng lên một loại cảm giác áy náy, vì thế ghé bên tai Giang Ly, bất an nói: “Anh nói xem, chúng ta làm như vậy có phải quá đáng hay không?” Bọn họ vui vẻ như vậy, mà chúng tôi lại là đang diễn tuồng.

Giang Ly đáp: “Tác dụng của nói dối là khiến cho người ta vui vẻ, bọn họ vui vẻ chúng ta vừa lòng, ai còn đi để ý quá trình thiệt giả làm gì.”

Tôi cảm thấy lời hăn nói có chút không được bài bản, nhưng nhất thời không biết nên phản bác như thế nào, đành phải càng thêm bất an nói:

“Nhưng mà, bọn họ đang bàn đến chuyện con cái....”

Giang Ly dùng ngón trỏ và ngón cái nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay tôi đang đặt ở mép bàn, miệng gần như ghé sát đến lỗ tai của tôi, phun khí nóng nói với tôi: “Cô muốn sinh thì sinh, cô không muốn sinh, tôi cũng sẽ có cách.”

Tôi yên lòng.

Thật lâu sau này, Giang Ly mới nói cho tôi biết, hẳn lúc ấy cũng chưa có nói hết lời, câu cuối cùng kỳ thật là, “Cô không muốn sinh, tôi cũng có cách khiến cô sinh!” .... Giang Ly cái người này thật bại hoại!

...

Hôn lễ được ba vị cha mẹ vô đạo đức kia ấn định vào hai tuần sau cử hành, cái này cũng chỉ trách số mệnh của tôi. Cũng may bọn họ cũng còn chút lương tâm, hỗ trợ thu xếp mọi việc bên ngoài, cũng thực vất vả. Tuy vậy, trong vòng hai tuần muốn chuẩn bị tốt một hôn lễ cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

May là hiện tại tôi đã nghỉ việc. Chẳng qua Giang Ly cũng thật kỳ quái, mỗi ngày đều không thấy đi làm. Thật không thích hợp chút nào, trông hẳn khỏe mạnh như vậy, chẳng lẽ cũng đã mất việc?

Tôi hỏi Giang Ly, hẳn chỉ bằng quơ trả lời: “Công việc làm sao trọng yếu bằng việc kết hôn.”

Dối trá !!!

Đối với rất nhiều người mà nói, chuẩn bị trước khi kết hôn là chuyện vô cùng phức tạp, cho nên bọn họ dễ dàng rối loạn ngay từ lúc đầu, đương nhiên với tôi mà nói thì không phải như vậy, Trừ bỏ thời gian đầu có vẻ hơi

gấp gáp, tôi thật sự không có chỗ nào không thích ứng, hết thảy mọi chuyện cần xử lý đều giải quyết gọn gàng.

Vì thế Giang Ly tán thưởng: “Nhìn không ra cô cũng rất chuyên nghiệp.”

Tôi vênh váp tự đắc nói: “Tuy rằng tôi là một bà cô già, nhưng mà trên danh nghĩa pháp lý anh xem như là chồng thứ hai của tôi.”

Khụ khụ, tôi không nói dối. Tôi từng có, mặc dù đã qua, một hôn lễ, không, phải nói là gần có được một hôn lễ... Ách, nói tóm lại những chuyện trước khi kết hôn nửa năm cho đến trước khi tổ chức hôn lễ một ngày tôi đều đã trải qua, chỉ kém một bước mấu chốt cuối cùng kia mà thôi. Loại chuyện này có vẻ máu chó, nhưng nếu không thế thì đâu nói máu chó chính là bản chất cuộc sống làm gì...

Lúc này khoe miệng Giang Ly bí hiểm cười như không cười. dưới tình huống như vậy mà tôi vẫn còn có tâm tình tán thưởng hẳn, bộ dạng này thật đúng là dễ nhìn không thể bỏ qua.

Giang Ly từ phía sau ôm lấy thắt lưng của tôi, cúi đầu giống như thâm tình nhìn tôi. Tôi ngoái lại, đối diện vẻ mặt cực kỳ tươi cười của hẳn. Hẳn cúi đầu làm bộ như muốn hôn tôi, sau đó hạ thấp miệng nói: “Nhìn không ra cô cũng có chuyện đã qua để mà hồi tưởng lại như vậy, nhỉ? Một tiếng “Nhỉ” kia trong trẻo vang lên, đủ để thổi bùng lên ngọn lửa giận trong lòng tôi, tên nhóc này, quả thực đúng là vui sướng khi người gặp họa!

Chẳng qua, tôi nhanh chóng từ trong lời nói của hẳn nhận ra một vài chuyện, cái gì gọi là cô “cũng” có chuyện đã qua để mà hồi tưởng? Vì thế tôi trấn định mà đáp trả lại hẳn một nụ cười thản nhiên, nhẹ giọng nói: “Cũng vậy.” Không biết hẳn từng bị mỹ nam nào làm nhục qua, chỉ nghĩ đến đây thôi tôi đã thấy cao hứng trở lại. Ack, tôi hủ.....

Cách đó không xa, thợ chụp ảnh hô: ‘Không sai, không sai, chính là tư thế này, tươi cười như vậy, tốt lắm, cô dâu lại gần một chút.....’

Nhìn xem, chúng tôi luôn làm những động tác vô cùng thân mật, vừa nói những lời vô cùng sắc bén, ngấm lại thật đúng là châm chọc.

Lúc này chúng tôi đang chụp ảnh cưới, thợ chụp ảnh nói tư thế của chúng tôi đúng là tiêu chuẩn, tươi cười thật đẹp, thật hạnh phúc, tôi đột nhiên cảm thấy lão chụp ảnh này thật đối trá, nụ cười của chúng tôi, đều là mang ý xấu.....

Đây cũng không phải lần đầu tiên tôi mặc áo cưới – tuy rằng chiếc váy này so với lần trước xinh đẹp hơn rất nhiều, hơn nữa lại là đặc biệt chế tác. Huống chi dưới tình huống như vậy cùng người như thế mặc có thể mỉm cười bước đi cũng không tồi. Chỉ là trong lòng tôi chẳng hiểu làm sao luôn dâng lên một chút mất mát nhàn nhạt, tôi nghĩ có lẽ là do thể thức hôn nhân luôn giống nhau như vậy làm cho tôi có chút chột dạ, thẹn với bà cụ đỡ hơi nhà chúng tôi chẳng.

Chụp ảnh cưới tạo dáng đơn giản cũng chỉ có mấy loại như vậy, có mấy động tác tôi thấy rất quen thuộc, khiến tôi cảm thấy chính mình như trở về bốn năm trước, trở về một Quan Tiểu Yến làm vật hy sinh. Khi đó tôi đắm chìm bên trong thứ cảm giác hạnh phúc, nhưng mà hạnh phúc chưa tới, đã vội vàng rời bỏ tôi.

Tôi cùng Giang Ly đứng trên bãi cỏ, cách một khoảng. Tôi ôm một bó hoa, chạy về phía Giang Ly, bên tai có gió thổi qua, trên đầu ánh nắng chiếu xuống rực rỡ. Tôi cảm thấy có chút ngẩn ngơ, lại bước nhanh hơn một chút. Dáng người cao gầy kia, vẫn không nhúc nhích đứng ở trên cỏ, quay về phía tôi. Tôi đột nhiên bỏ bó hoa xuống, chạy về phía hắn.

Giang Ly mở rộng vòng tay, ôm lấy tôi, sau đó đứng tại chỗ xoay vài vòng. Chân của tôi vừa rời khỏi mặt đất, giống như bị lốc xoáy cuốn xuống

biển sâu, cả người chao đảo.

Khuôn mặt của Giang Ly chậm rãi biến mất, mà biến thành một gương mặt khác. Nét mặt ôn hòa, ánh mắt tràn ngập yêu thương, anh ta cười nhìn tôi, còn nghiêm túc nói, Yến Yến, anh yêu em.

Mắt tôi phút chốc trào ra thứ gì đó nóng hổi.

Cảnh tượng này, sao lại quen thuộc như vậy.

Rất quen thuộc.

Chân của tôi một lần nữa chạm đất, nước mắt trên mặt đã được lau khô, đầu ngón tay lạnh lẽo kia chạm vào khiến tôi thanh tỉnh trở lại. Tôi chớp chớp mắt vài cái, người trước mặt lại biến trở lại thành Giang Ly.

Hắn ôm lấy tôi, ở bên tai tôi khẽ thở dài: “Người sống trong quá khứ, luôn có vẻ dễ dàng trở nên ngớ ngẩn.”

Tôi nhắm mắt lại, nước mắt lại chảy ra: “Không có ai nguyện ý sống trong quá khứ cả.”

Thợ chụp ảnh đem toàn bộ quá trình quay lại, còn chụp rất nhiều ảnh. Anh ta cực kỳ hưng phấn mà nói cho chúng tôi biết, cảnh tượng buổi quay chụp của chúng tôi ngày hôm nay, là đôi thành công nhất trong số những cặp mà anh ta từng làm từ trước tới nay, thì ra khác so với cười hiệu quả hơn hẳn. Lòng tôi cảm thán, chúng tôi cũng là đôi vợ chồng thất bại nhất từ trước đến nay.

Mẹ tôi giống như con thỏ nhảy từng từng [tha thứ cho hình dung của tôi, nhưng mà bà quả thực quá mức kích động] đi đến bên cạnh chúng tôi, nắm lấy áo cưới của tôi hai mắt đẫm lệ lưng tròng nói: “Con nha, thì ra con toàn di truyền ưu điểm của mẹ nha!”

Tôi biết ưu điểm lớn nhất của bà chính là nước mắt so với hệ thống cung cấp nước uống còn dễ dàng không chế hơn, nghĩ muốn trêu bà vài câu, nhưng trong lòng lại rầu rĩ không biết nên nói cái gì cho phải.

Cha mẹ Giang Ly cũng bày ra bộ dáng “Tuổi trẻ kết hôn tâm tình đa dạng cũng là dễ hiểu” nhìn chúng tôi, lúc này tôi đối mặt với mỹ nữ giáo viên ngữ văn, ngay cả một nụ cười đóng băng cũng không nặn ra nổi.

Có thứ, người bên ngoài nhìn vào, bạn cảm thấy nó là hạnh phúc, nó chính là hạnh phúc, bạn cảm thấy nó là bi thương, nó chính là bi thương, giống như nước mắt vậy.

Chỉ có hai kẻ trong cuộc mới hiểu, nước mắt của cô không phải vì hấn mà rơi

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Giang Ly Đúng Là Diễn Viên Giỏi

Tôi từ nhỏ đến lớn, vẫn đều bị Hạp Tử khinh bỉ, vô luận là diễm mạo đáng người, chỉ số thông minh hay thành tích, phần cứng phần mềm của tôi đều không bằng nó, con bé chỉ khen tôi duy nhất một lần, chính là bởi vì khả năng ăn uống của tôi. Nhưng mà từ khi nhìn thấy Giang Ly, Hạp Tử phi thường dùng hết sức lực, vận dụng hết mọi từ ngữ hình dung mà khen ánh mắt của tôi, làm cho tôi thụ sủng nhược kinh, lại càng không dám nói cho cô nàng chuyện Giang Ly có vấn đề về giới tính.

Bởi vì “ánh mắt” của tôi tốt lắm, cho nên Hạp Tử đối với hôn sự của tôi cũng tích cực hẳn lên, khi nào ít việc hoặc là cuối tuần, con bé đều đến hỗ trợ lẫn lộn đến bận rộn, điều này làm cho tôi lập tức quên hết thầy những “sỉ nhục” mà nó từng đối xử với tôi, hết sức cảm kích nó.

Hạp Tử tuy rằng chưa bao giờ khách khí với tôi, nhưng lại rất chi là lễ phép với Giang Ly. Giang Ly về lý mà nói chưa bao giờ lễ phép đối với tôi, nhưng mà đối với Hạp Tử lại vô cùng khách khí. Vì thế, tôi thường xuyên cảm thán, Hạp Tử cùng Giang Ly, hai người này thực ra rất môn đăng hộ đối nha, nếu không.... Mỗi khi nói đến đây, Hạp Tử đều giáng cho tôi một cái tát lên đầu, không chút lưu tình, mà Giang Ly, rất vui sướng khi người gặp họa nhìn tôi bị làm nhục, ngẫu nhiên sẽ bất động thanh sắc thêm dầu vào lửa, sau đó hẳn ở một bên sống chết mặc bay.

Nói tóm lại, đặc điểm của Hạp Tử là hung ác, còn có thể đỡ được. Mà đặc điểm của Giang Ly chính là tà ác, tên bại hoại này!

Hạp Tử dĩ nhiên là phù dâu của tôi, mà còn có một phù dâu nữa là bạn hồi đại học của tôi, Ngải Tuyết. Kỳ thật mà nói người bạn tốt nhất của tôi trong bốn năm học đại học không phải là Ngải Tuyết, mà là một người khác, chẳng qua bây giờ chúng tôi cơ bản đã trở thành hai kẻ xa lạ, nguyên nhân có vẻ máu chó... Cô ta chiếm mất bạn trai của tôi, hơn nữa lại thành công, Mọi người chắc cũng đã xem qua Phấn đấu*, trong đó có một cô bé tên là Thước Lai. Tôi cảm thấy tôi không có được may mắn như của Thước Lai, lại có được vận rủi giống như cô ấy.

*Một bộ phim truyền hình của Trung Quốc có nội dung kể về cuộc sống của 4 sinh viên sau khi tốt nghiệp ra trường.

Ây da ây da, đó đều đã là chuyện quá khứ, nhắc lại cũng chẳng để làm gì.

Có Hạp Tử giúp đỡ làm cho tôi bớt đi rất nhiều phiền toái, lại mang đến cho tôi một cái phiền toái to đùng – bởi vì con bé trực tiếp nhúng tay vào hôn lễ của tôi, cho nên dẫn đến việc cử hành hôn lễ của tôi thiếu chút nữa tan tành.

Tuy rằng bạn rộn hai tuần, tôi cũng kiên trì đến cùng, hôn lễ với tôi mà nói, cũng chỉ là hình thức, giống như uống một chén nước sôi mà thôi, đem uống hết là xong. Nhưng mà tôi lại bất ngờ, chén nước sôi kia đáng lý ra nên trống rỗng lại lòi ra mấy thứ ruồi bọ khiến người ta ghê tởm. Ách, nói trắng ra chính là, trong hôn lễ lại xuất hiện một số kẻ tôi không muốn thấy mặt... Bạn không nhìn lầm, là “một số”, không phải “một người”.

Vì thế, kẻ vốn không đếm xỉa gì đến như tôi đây, lại bị đẩy lên sàn diễn.

.....

Tôi cảm thấy ông trời thật sự rất nể mặt tôi, hôm nay kết hôn mà Thái dương công công thực chuyên nghiệp, quả thực đem người trái đất biến thành khoai nướng hết cả, không nướng đến chảy mỡ thì không bỏ qua.

Cũng may, tiệc cưới của chúng tôi chưa biến thái đến trình độ tổ chức ngoài trời, hơn nữa tôi ra vào xuất nhập đều ở nơi có điều hòa, bằng không tôi sẽ cháy mồ hôi đến chết mất....

Hôn lễ kỳ thật là chuyện vừa nhàm chán lại không thú vị, tôi tựa hồ như một con búp bê vải phóng to bị người khác sắp đặt, đi tới chỗ này chỗ kia, trình tự rườm rà, không chỉ có như vậy, còn phải cười, không phải chỉ cần cười không đâu, còn phải cười vừa rụt rè mà lại đoan trang... Tôi thật sự nghĩ không ra, kết hôn rõ ràng là chuyện của hai người, vì sao cả thế giới lại chạy tới giúp vui làm gì?

Tôi cắn răng ôm một bụng tâm tình bước qua cửa ải cuối cùng, trên mặt nở nụ cười, cùng Giang Ly nắm tay bước trên thảm đỏ.

Sau đó, khi tôi nhìn đến cái người đang ngồi ở bên cạnh mẹ tôi, ngay cả mỉm cười tối thiểu tôi cũng làm không nổi.

Giang Ly phát hiện sự khác thường của tôi, hẩn nhẹ nhàng nhéo lòng bàn tay tôi một cái, dùng giọng nói chỉ đủ để tôi nghe thấy được nói: “Người đó là ai vậy?” Bởi vì môi cũng không mấp máy, cho nên lời nói của hẩn có chút không rõ ràng.

Tôi cũng học bộ dáng của hẩn, nói: “Trên danh nghĩa sinh học, cha tôi.” Tôi nhớ rõ đã nói với mẹ tôi, không cần cho ông ta biết chuyện tôi kết hôn, nhưng sao ông ta lại ở đây?

Giang Ly đột nhiên giơ bàn tay kia lên, nhéo nhéo khuôn mặt của tôi, nói: “Cô thả lỏng một chút, không có chuyện gì ghê gớm.”

Lúc này mọi người xung quanh đều đang hướng về phía chúng tôi đến lễ đường, không khí có thể nói là nghiêm túc, một động tác tùy ý của hẩn như vậy hiển nhiên không đủ trang trọng khiến cho mọi người rì rầm một lúc, thậm chí còn có người hơi ồn ào, – đương nhiên mọi người đều là thiện ý, hoặc là có chút xì xầm. Nhưng mà một động tác hơi cứng chiều vô cùng

thân thiết của hắn [tuy rằng tôi biết hắn kỳ thật giả vờ] làm cho không khí hội trường phút chốc thoải mái xuống. Hắn lúc trước tựa hồ cũng có nói qua, hôn lễ không phải lễ tang, không cần nghiêm túc như vậy.

Bởi vì hắn muốn như vậy, tôi cũng không muốn giữ mãi loại tâm lý khó chịu này, cảm giác xung quanh không khí cũng đã bớt ngột ngạt, vì thế khuôn mặt cùng cơ thể của tôi cũng thả lỏng đôi chút, tự nhiên bày ra một cái mỉm cười cho khán giả.

Không thể không thừa nhận, Giang Ly rất giỏi về điều tiết không khí.

Tiếp theo là đến lễ tuyên thệ, ánh mắt Giang Ly nhìn tôi lúc đó, quả thực dịu dàng đến mức có thể nhấn chìm người ta. Tuy rằng hình dung như vậy có vẻ hơi buồn nôn, nhưng mà tôi thật sự bội phục cảnh giới diễn trò của Giang Ly, cái gì gọi là xuất thần nhập hóa hạ bút thành văn – tên nhóc này vẫn là khoác trên mình lớp vỏ của phái thần tượng, nhưng lại ẩn giấu sức mạnh của phái hành động.

Tôi từ đầu đến cuối cũng chưa liếc mắt nhìn đến người cha trên danh nghĩa sinh học của mình một cái, cho dù ánh mắt có chạm phải ông ta, cũng trực tiếp lướt qua, dù sao chung quanh nhiều người như vậy, nhìn ai mà chả được, việc gì phải nhìn ông ta, làm chính mình ghê tởm!

Tôi đem nhẫn đeo vào ngón áp út của Giang Ly, ngón tay hắn thật thon dài, thật mượt mà, tóm lại rất dễ nhìn. Nhớ mang máng trước kia cũng có người từng có một đôi tay như vậy, chính là tôi không có cơ hội vì người kia mà trao nhẫn.

Đang miên man suy nghĩ, Giang Ly đột nhiên nâng mặt tôi lên, nhẹ nhàng dịu dàng hôn lên môi tôi.

Cơ thể của tôi run lên nhẹ nhàng nhắm chặt ánh mắt, nhịn không cho nước mắt chảy ra. Thật lâu trước kia, tôi cũng thường xuyên có một giấc mơ, người kia có thể đem nhẫn đeo trên tay tôi, sau đó chúng tôi hôn nhau,

tuyên bố đối phương thuộc quyền sở hữu của mình. Chúng tôi còn có thể được rất nhiều người chúc phúc. Bốn năm sau, ngày này rốt cục đã đến, nhưng mà vật còn người mất.

Lúc môi Giang Ly rời khỏi môi của tôi, trên mặt phảng phất mỉm cười nói với tôi một câu: “Phiền cô chuyên tâm một chút.” Trong giọng nói lộ ra bất mãn.

Tốt lắm, nụ cười của hắn vĩnh viễn là cho người khác xem, chỉ có bất mãn và không kiên nhẫn mới là cho tôi. Tôi nhất thời thấy mình có chút may mắn, may mắn gả cho một người mình không yêu, như vậy, mặc kệ hắn có đối với tôi như thế nào, tôi cũng sẽ không đau khổ.

Kế tiếp chính là đi kính rượu từng bàn từng bàn một, tôi tuy rằng ngàn chén không say, nhưng dù sao cũng đang là tân nương rụt rè [che mặt], đương nhiên không thể uống nhiều, chỉ có thể đi theo Giang Ly, ý ý tứ tứ uống một chút, còn lại được phù đầu cũng chú rể chặn hộ. Tửu lượng Giang Ly coi vậy mà tốt lắm, làm cho tôi nhìn hắn với ánh mắt khác xưa.

Kính rượu thân thích xong là đến kính bạn học và bạn bè. Khi ánh mắt tôi trong lúc vô tình đảo qua mắt bàn tiệc rượu của bạn học, ngoài ý muốn nhìn thấy bóng người mà cả đời này tôi cũng không muốn nhìn thấy nhất. Chân tôi mềm nhũn, thiếu chút nữa té ngã trên mặt đất, may mà Giang Ly đỡ tôi đúng lúc.

Vu Tử Phi?

Lúc này Vu Tử Phi cũng đang nhìn về phía tôi, vẻ mặt khó lường.

Tôi kinh ngạc theo dõi anh ta, không rõ vì sao anh ta lại ở đây, tôi cũng đâu có mời anh ta. Hôn lễ ngày hôm nay đúng là làm cho người ta không còn gì để nói, sao đột nhiên lại nhiều khách không mời mà đến như vậy.

Giang Ly một tay đỡ lấy thắt lưng của tôi, một tay kéo tay tôi lại, tiến đến bên tai tôi, giọng nói mang theo một tia mĩa mai cùng trào phúng, lạnh lạnh nói: “Đệ nhất phu quân?”

Tôi nghiêng đầu, nhìn chăm chăm khuôn mặt phóng đại bởi vì khoảng cách quá gần của Giang Ly, đem hết toàn lực nhìn hẳn nở một nụ cười rộng ngoác, nói: “Nhờ anh giúp một tay, chúng ta biểu hiện hạnh phúc một chút có được không?”

Giang Ly “Chân thành thâm tình” đáp: “Biểu hiện của tôi đã đủ hạnh phúc, chỉ có cô vẫn cứ ngỡ ngẩn đi đâu ấy.”

Tôi lôi kéo tay hẳn, kiên trì dẫn đầu đi về phía bàn của Vu Tử Phi đang ngồi. Tôi thích đem chuyện đau khổ nhất giải quyết sạch sẽ, như vậy mới có thể tiếp tục an tâm hưởng thụ thời gian vui vẻ kế tiếp, bằng không tôi sẽ dẫn vật đến thống khổ, vui vẻ trong đầu cũng sẽ biến thành thống khổ.

Giang Ly khoác lấy tay tôi, đi đến trước mặt Vu Tử Phi. Hẳn thu hồi vẻ mặt tươi cười, giơ lên một chén rượu đầy, nói với Vu Tử Phi: “Cám ơn.”. Sau đó, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Tôi cảm thấy một câu “Cám ơn” này của hẳn có thể giải thích theo rất nhiều cách, tỷ như cảm ơn anh đã giúp tôi chăm sóc bạn gái, hoặc là cảm ơn anh đã để cô ấy lại cho tôi linh tinh, nhưng đại khái đều mang theo vài phần kiêu ngạo cùng đắc ý, còn có điểm làm cho đối phương sinh hận trong lòng, bởi vậy tôi thực vừa lòng. Tôi thừa nhận tôi có điểm xấu xa, tôi chính là không muốn nhìn thấy Vu Tử Phi quá tốt.

Tôi không dám nhìn Vu Tử Phi, vẫn nghiêng đầu nhìn Giang Ly, ánh mắt hết sức hòa nhã, chuyên chú, hơn nữa lại có điểm thâm tình.

Sau này Giang Ly nói cho tôi biết, kỳ thật hẳn lúc đó đặc biệt muốn nói với Vu Tử Phi một câu chúc mừng, chúc mừng anh ta không dính vào một cô nàng như tôi... .

Ngồi cùng bàn cũng có mấy người biết chuyện giữa tôi và Vu Tử Phi, mọi người cũng không nói gì nhiều, đều nâng chén rượu lên tranh thủ chuyển hướng đề tài. Trên mặt tôi vẫn đọng lại ý cười cứng ngắc, vào lúc xoay người đi xuống bàn tiếp theo, gần như như chạy trốn chết.

Giang Ly lôi kéo tay của tôi, không nhanh không chậm đi tới, nói khẽ với tôi: “Cô thật đúng là nhàm chán.”

Hắn đại khái cho rằng tôi cố ý mời Vu Tử Phi đến, sau đó ở trước mặt anh ta diễn trò đi, có trời biết tôi không muốn nhìn đến anh ta cỡ nào! Tôi quay đầu hung hăng trừng mắt liếc Hạp Tử một cái, nhất định là con nhỏ kia giờ trò quý, Hạp Tử lúc này ánh mắt lơ mơ, vừa nhìn đã biết ngay là chốt dạ... Thiện tai, chờ tôi trở về trừng phạt bà!

Bởi vì lúc này đã gặp Vu Tử Phi, cho nên khi đến bàn tiếp theo, bàn của Tuyết Hồng, tâm tình đã trở nên bình tĩnh.

Tuyết Hồng, nữ sinh trong bốn năm đại học gần như đều dính vào với tôi, tôi đem tâm can đều bộc lộ hết với cô ta, sau đó cô ta vào buổi tối trước hôn lễ của tôi một ngày, thành công cướp được vị hôn phu của tôi, Vu Tử Phi.

Tôi lại quay lại trừng mắt với Hạp Tử một lần nữa, Tuyết Hồng này chắc chắn cũng do con bé đưa tới.

Hạp Tử trừng lại tôi, như thế nào, chính là tôi đưa tới đấy thì sao?

Tôi không nói gì, bưng lên một chén rượu cùng Tuyết Hồng cạn ly. Sau đó nâng cốc đưa cho Hạp Tử đứng bên cạnh, bà uống cho tôi nha!

Hạp Tử cũng không chịu thua, tuy rằng tước lương không cao, nhưng cũng có thể coi là uống được, thời khắc mấu chốt cũng có thể xài được, cho nên cô nâng cốc lên uống một mạch.

Không thể không nói tâm tư Giang Ly thật đúng là sáng suốt, lúc này hẳn đã nhìn ra tôi cùng Tuyết Hồng có chút gì đó không bình thường, vì thế đợi cho Hạp Tử uống xong, hẳn lại bưng chén rượu lên, ánh mắt vô tình hữu ý đảo qua Vu Tử Phi, xong rồi mới bắt đầu quay ra Tuyết Hồng kính rượu.

Mặt Tuyết Hồng nhất thời đỏ lên một chút.....Giang Ly anh thật là xấu!

Tuyết Hồng cùng Vu Tử Phi đứng ngồi ở hai bàn khác nhau, cho thấy bọn họ đã chia tay, Giang Ly lúc này mới liếc Vu Tử Phi một cái, rõ ràng chính là hướng Tuyết Hồng mà kêu gào: Thấy chưa, cướp tới cướp lui cuối cùng người cũng không phải của cô, hiện tại cô đã đánh mất bạn bè cũng đã đánh mất tình yêu, đáng đời chưa?

Tôi phải thừa nhận, tuy hành vi của Giang Ly không thể tính là quân tử, nhưng mà tôi thích....

Mời rượu xong bàn của Tuyết Hồng, Giang Ly mới túm tay tôi, ghé sát vào một chút, nhẹ giọng nói: “Cô vừa lòng chưa?”

Tôi trịnh trọng nhìn hẳn cười cười. đáp: “Cám ơn anh.”

Giang Ly không thèm để ý đến tấm lòng cảm kích của tôi, băng quơ nói: “Vừa lòng rồi thì chuyên tâm cho tôi một chút, ở hôn lễ mà mất hồn thì đúng là chuyện dọa người.”

Tôi phối hợp gật đầu. Tuy rằng cách Giang Ly đối mặt với thái độ của tôi làm cho tôi thực bất mãn, những hẳn hôm nay quả thật rất nể mặt tôi, nếu để một mình tôi đối mặt với Vu Tử Phi, có lẽ tôi ngay cả nói chuyện cũng đã phát run, Cũng may hôm nay trước mặt hai người kia chúng tôi cũng chưa có nói gì ác độc cả, nhưng khí thế của chúng tôi thì hoàn toàn chiến thắng bọn họ. Đương nhiên, khí thế này, không có chút quan hệ nào với tôi, xác thực mà nói, chính là khí thế của Giang Ly đã trực tiếp lấn át hai người bọn họ.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Giang Ly Xuất Dục.

Anh em bạn bè của Giang Ly, phần lớn đều có vẻ đàn ông dương cương, thiếu phần âm nhu, điều này làm cho tôi đối với nhân vật Giang Ly này sinh ra chút hoài nghi. Tuy rằng tôi không phải hủ nữ, nhưng mà tôi đối với gay cùng với vấn đề công thụ cũng có chút hiểu biết. Trước kia tôi vẫn cho rằng Giang Ly là tiểu công, cùng với em giai xinh đẹp tôi thấy hai tuần trước phối hợp lên thì thực hoàn mỹ, nhưng mà đến hôm nay nhìn thấy một đồng đàn ông dương cương chạy tới trêu chọc cô dâu chú rể như vậy, tôi lại do dự. Chẳng lẽ Giang Ly hấn... Ấy?

Tôi nhìn Giang Ly từ trên xuống dưới, vẫn không thể tìm được bóng dáng tiểu thụ trên người hấn.

Đại khái là do thuần nam cũng thuần nam phối hợp với nhau rất khó sinh ra mỹ cảm chẳng, cứ tưởng tượng lúc Giang Ly cùng với một vị Đại lão gia bắn ra mấy cái bong bóng màu hồng, tôi liền... trúng gió.

Cho nên tôi bây giờ đặc biệt cảm thấy phiền muộn, bèn khéo léo vụng trộm hỏi Giang Ly: “Hôm nay em trai xinh đẹp của anh sao không có tới vậy?” Vì sao đến lại toàn là một đám tráng nam!

Giang Ly trên đầu dính một dấu chấm hỏi to đùng nhìn tôi: “Em trai xinh đẹp nào?”

“Thì là lần trước Hạp Tử uống rượu đó, anh bảo cậu ta về một mình, cậu ta đứng phía sau nhìn theo chúng ta rất lâu, chẳng khác gì cô dâu bé nhỏ.”

Giang Ly vừa nghe tôi giải thích xong, ánh mắt khinh bỉ nhìn tôi: “Cô vẫn nhớ thương cậu ta?”

“Khụ khụ, không phải, tôi...” Tôi cũng không biết giải thích như thế nào, cũng không thể trực tiếp nói với hãn tôi cảm thấy hãn cùng với mấy người này phân công công thụ không rõ ràng, cần thêm mấy tiểu thụ đến để cân bằng lực lượng chứ? Tôi chỉ đành đảo mắt một vòng, ánh mắt dừng lại ở Giang Ly cùng bạn bè của hãn, như vậy, đủ rõ ràng chưa?

Giang Ly không ngốc, rất nhanh hiểu được ý của tôi, vì thế hãn mặt không đổi đáp: “Bọn họ không biết chuyện của tôi.”

Hiểu rồi, còn không có lộ diện. Tiểu mỹ nam kia là tình nhân bí ẩn, không thể đến trong trường hợp công khai như vậy được, tôi làm sao có thể quên được chuyện như vậy, xem ra hôm nay mệt quá nên đầu óc hỏng rồi.

Cũng khó trách Giang Ly lại lựa chọn một đám người như vậy làm bạn bè, hãn nếu đem một đồng tiểu mỹ nam uyển chuyển hàm xúc thả bên mình, nhờ đâu ngày nào đó nhịn không được, thú tính nổi lên, không phải lộ nguyên hình sao?

Nghĩ đến đây, tôi đã xác định Giang Ly thực sự là tiểu công. Vì thế đến tiết mục nháo tân phòng*, tôi liền bị bạn bè của hãn nhiệt tình lăn qua lăn lại mà trêu chọc.

*một tục lệ của người TQ.

Tình hình chung là, lúc tôi bị trêu đùa, thì Giang Ly luôn chọn một tư thế rất chi là thoải mái khoanh tay đứng nhìn, trên trán rõ ràng viết mấy chữ to: Vui sướng khi người gặp họa. Điều này làm cho tôi thật sự khó chịu, chẳng qua nghĩ đến giới tính hãn có vấn đề, hình như hãn thấy phụ nữ bị

ngược trong lòng cũng thấy thống khoái đi. Vì thế tôi cũng chỉ tốt bụng rộng lượng tha thứ cho hẳn, dù sao qua ngày hôm nay, mọi người đều trăn về bụi đất về thỏ * không xâm phạm, đến lúc đó trừ bỏ cùng Giang Ly sống chung dưới một mái nhà, hình như cũng không có cái gì xảy ra nữa.

*tương tự đèn nhà ai nhà nấy rạng

Rốt cuộc mọi người cũng còn nhớ phải về đi ngủ, nháo loạn tân phòng xong đều tự tản đi. Tôi cuối cùng gọi Hạp Tử lưu lại, người khác đi được, riêng nó thì không, lão tử còn đang bốc hỏa đây.

Hạp Tử hôm nay quả nhiên mệt đứt hơi..... Chẳng qua may là ban ngày cô nàng uống còn chưa say, nếu không bây giờ không biết là ai ngược ai đâu.

Tôi nói: “Hạp Tử bà đúng là chị em tốt nha, mang hết người tôi không muốn gặp khắp thiên hạ đưa tới!”

Hạp Tử vội vàng giơ tay thề, bán đứng mẹ tôi: “Cha bà không phải tôi đưa tới nha, là dì Tiểu toàn quyền quyết định.”

Còn chưa dựng hình mà nó đã đem đồng đảng khai ra hết trơn, tôi đối với tinh thần “bán nước cầu vinh” này của Hạp Tử cực kỳ khinh bỉ, vì thế tiếp tục ép cung: “Vậy Vu Tử Phi và Tuyết Hồng thì sao? Cũng là mẹ tôi mời đến?”

Hạp Tử lập tức cười trừ nói: “Là tôi thấy thiệp mời còn dư lại hai cái, lúc ấy thấy như vậy lãng phí rất đáng tiếc, cho nên.....”

Đây là lý do quý quái gì! Tôi vung tay đánh “Bốp” trên đầu con bé một cái, cả giận nói: “Bà tùy tiện mời hai cái đầu heo đến tôi còn không phản đối, mời bọn họ đến làm gì? Hôm nay một thân tu vi của lão tử đây thiếu chút nữa tan tành hết!”

Hạ Tử cúi đầu nhỏ giọng than thở: “Bà đã có tân hoan rồi, còn sợ nhìn thấy tình cũ sao?”

Tôi nghe con bé nói vậy, nhất thời không biết phản bác lại như thế nào. Lúc này, Giang Ly mới bước ra hòa giải. Hấn vỗ vỗ vai tôi, quay ra cười nói với Hạ Tử: “Cô đừng để ý, hôm nay cô ấy vui quá, không biết biểu đạt như thế nào thôi.”

Có Giang Ly chống lưng, khí thế Hạ Tử nhất thời tăng lên ba phần, lạnh lùng nói: “Nhưng mà có người ấy, luôn đem lòng tốt của người khác biến thành lòng lang dạ thú.”

Giang Ly ấn tôi lại chỗ cũ, không cho tôi phát tác, một bên tiếp tục nói: “Cô cũng hiểu cô ấy còn gì, nhiều năm ân oán, rốt cuộc cũng phát tiết ra, tinh thần cô ấy không bình thường mới là bình thường.”

Cái gì gọi là tinh thần tôi không bình thường mới là bình thường? Tôi hận a~~~~

Hạ Tử dĩ nhiên tin Giang Ly sai cố, quay về phía tôi làm cái mặt quý rồi lẫn mất. Tôi tung một cước đá lên trên cửa cho hả giận, lại tự làm mình đau suýt chảy nước mắt.

Giang Ly không mặn không nhạt nói với tôi: “Cô quá khích.”

Tôi tôi tôi tôi tôi quá khích thế nào?

Hấn tựa hồ cũng không muốn giải thích, chỉ có giọng nói lộ ra một tia mỉa mai: “Có tân hoan, lại không quên được tình cũ?”

Tôi tức giận trừng hấn: “Ai quên không được anh ta, tôi đã đem anh ta quên sạch sẽ!”

“Tùy cô,” Hãn chẳng sao cả khoát tay, “Chẳng liên quan gì tới tôi cả.” Nói xong, hãn đổi quần áo, chuẩn bị tắm rửa.

Tôi ngồi trên sàn nhà, bắt đầu nhìn thẳng vào vấn đề Vu Tử Phi.

Tôi thực sự hèn hạ như vậy sao, đến bây giờ vẫn còn nhớ mãi không quên anh ta?

Tôi cẩn thận suy nghĩ một chút, bài trừ giả thiết này. Tuy rằng bản thân tôi đôi lúc có vẻ ngốc, nhưng chính mình có thích một người hay không, tôi vẫn có thể phân biệt được, Tôi hiện giờ nhìn thấy Vu Tử Phi, cũng không còn cảm giác như lúc trước, không thấy may mắn cũng không có kích động, thậm chí không có khát vọng. Tôi chỉ là có chút, có chút... quặn đau? Vì sao lại lại quặn đau, tôi đâu có lỗi với anh ta, trước kia là anh ta phản bội tôi cơ mà! Tôi cảm thấy chính mình rất kỳ quái. Tôi thừa nhận, ở lúc chuẩn bị cho hôn lễ, trong đầu tôi luôn nhộn nhạo bóng dáng Vu Tử Phi, có lúc ngay cả bản thân tôi cũng hoài nghi tôi đối với anh ta vẫn còn ôm ảo tưởng gì đó. Nhưng mà sau khi gặp anh ta ngày hôm nay, tôi phát hiện, tôi xác thực không thích anh ta, thật sự không thích, tuy rằng hôm nay ngay lúc đầu tiên ánh mắt chạm phải anh ta, đầu nhức nhối chân như nhũn ra, khẩn trương đến không thể tả.

Nhưng mà, tại sao tôi lại bất an, lại khẩn trương, lại không biết làm sao? Lão tử đây lại không có làm chuyện gì đui địt, đây là vì sao hả vì sao!!!

Tâm phiền ý loạn, tôi đành thuận tay mở TV lên xem, chuẩn bị tiêu khiển một chút. Tiết mục giải trí luôn không thiếu tuần nam nữ, làm hội viên đáng tin cậy của hiệp hội bề ngoài, thứ này thực sự rất hợp khẩu vị của tôi. Vì thế trước sức hấp dẫn của những khuôn mặt tuần tú đặc sắc kia, tôi nhanh chóng quên bống vấn đề Vu Tử Phi.

Xem TV được một lúc thì Giang Ly cũng tắm rửa xong bước ra. Tôi lơ đãng liếc mắt nhìn hãn, nhất thời trở nên ngây ngốc.

Thiện tai, vị tiêu công này còn có thể mị hoặc như vậy sao, thiên lý ở đâu!!!

Giang Ly đã khoác trên mình áo ngủ, cả người tản mát ra một loại hơi thở lười nhác mà thông dong, mái tóc ướt sũng rũ trên trán, ngũ quan vốn đã hoàn mỹ, lúc này do mệt mỏi lại tăng thêm vài phần nhu hòa. Áo ngủ của hắn là loại không có nút thắt, chỉ có một cái đai lưng hồ hững quần bên hông. Sau đó cái cổ thon dài của hắn, xương quai xanh khiêu gợi, cùng với lồng ngực rắn chắc, cứ thế diễu võ dương oai trước mặt tôi. Áo ngủ của hắn rất mỏng, cả thân hình như ẩn như hiện dưới tầng áo ngủ mỏng manh kia, càng lộ rõ đôi chân dài, cực kỳ rắn chắc.

Dáng người này, tỉ lệ này, chắc chắn, nhất định không phải phàm vật...

Giang Ly một câu đánh gãy thần du* của của tôi, Hắn nói: “Muốn nhìn?”

*mơ mộng, đầu óc treo ngược cành cây

Tôi phục hồi tinh thần lại, phát hiện hắn đang tủm tỉm cười nhìn tôi, hai tay đặt trên đai lưng, giống như sẽ lập tức cởi bỏ. Sau đó, hắn lại lặp lại một câu: “Muốn nhìn?”

Mặt tôi “Phùng” một cái đỏ bừng, quay đầu tiếp tục xem TV. Thiện tai, biểu hiện của tôi háo sắc như vậy sao? Xem TV xem TV, lão tử tư tưởng thực thuần khiết! Nhưng mà, nhưng mà... Nhưng mà tôi thật sự rất muốn nhìn ấy! Nam ngôi sao trong TV này, so với Giang Ly phải nói là quá kém ấy! Hơn nữa, không có mặc áo ngủ... Tôi nuốt nước miếng không chút triển vọng, nhìn chăm chăm màn hình tiếp tục thần du.

Lúc tôi mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm TV, Giang Ly đột nhiên ngồi xuống sô pha, nói: “Muốn nhìn cũng không cho xem.”

Khốn thật, khinh người quá đáng!

Tôi cố gắng nặn ra một vẻ mặt khinh bỉ, liếc nhìn hắn một cái, kỳ quái nói: “Ai muốn nhìn? Có gì đẹp đâu!”

Giang Ly không chút hoang mang nói: “Trước tiên đem nước miếng trên miệng cô lau đi rồi hãy nói những lời này, sẽ có hiệu quả hơn một chút.”

Tôi cuống quýt đưa tay lên miệng quệt quệt vài cái, nào có nước miếng?

Bên cạnh truyền đến tiếng cười nhẹ do thực hiện được ý đồ hèn mọn của Giang Ly.

Tôi đem điều khiển từ xa vớt trên ghế, tháo trang sức, tắm rửa, ngủ! Lão tử không có công phu cùng cái thể loại bại hoại này nói chuyện phiếm, mà trọng điểm đây không phải là nói chuyện phiếm, mà là đối với tinh thần tự ngược cùng bị ngược.

Tôi cùng Giang Ly đã sớm quyết định phân phòng ổn thỏa, hiếm có đôi vợ chồng nào ngay đêm động phòng hoa chúc đã bắt đầu ở riêng, trọng điểm là chúng tôi ở riêng thì ở riêng, như vậy thuận nhiên như vậy tự nhiên, thật đáng mừng, thật đáng mừng.

Kỳ thật về vấn đề ở riêng, tôi có một chút cố kỵ, cái này không liên quan đến Giang Ly, chủ yếu là vấn đề cá nhân tôi mà thôi. Lúc trước không phải tôi đã nói sao, tôi không dám ngủ một mình, thói quen xấu này là do bốn năm trước trong lúc tôi đang thất tình mà hình thành. Khi đó kết hôn bị Vu Tử Phi cho đi tàu bay giấy xong, kết quả là rất lâu sau đó tôi gần như mỗi ngày đều gặp đủ loại ác mộng, nếu không mơ thấy mình bị bỏ lại một mình trên đảo hoang thì là giữa chiến loạn, hoặc là bị tai nạn, sau đó mọi người lúc chạy trốn khó khăn đều không cần thận bỏ quên tôi. Dù sao cuối cùng vẫn là tôi bị bỏ lại ở nơi tối om hoặc là khói lửa đầy trời, hoàn cảnh xung quanh cực kỳ hiểm ác, tôi chỉ biết trốn ở một chỗ mà run run a run run a run run a..... Sau này tôi lại hình thành thói quen nửa đêm bị ác mộng làm cho tỉnh dậy. Lúc tỉnh dậy xong không sao ngủ lại được, làm sao bây giờ, tôi

liền xem phim kinh dị. Bản thân tôi vốn đặc biệt sợ xem phim kinh dị, nhưng mà tôi cũng không biết đầu óc mình lúc ấy rốt cuộc đụng phải cái gì, đột nhiên lại thích một mình nửa đêm xem phim ma, đại khái là do vật cực tất phản* đi. Xem phim ma xong, tôi vốn run rẩy bình thường càng trở nên lợi hại hơn, run run a, trái tim tùy lúc đều như muốn vọt ra ngoài. Lúc ấy có cảm giác như trong phòng mình tràn ngập các loại ma quỷ, trong chăn có, dưới giường có, trên gối đầu cũng có.... Kinh dị lắm... Sau đó có hôm tôi xem phim ma xong liền đi đến giường mẹ tôi ngủ, ngoài ý muốn lại có thể ngủ thẳng một mạch ngon lành.....

* sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại.

Sau này, tôi liền quấy rầy mẹ tôi mỗi đêm, kết quả đúng là kỳ tích, ác mộng cùng chứng nghi thần nghi quỷ của tôi đều được chữa khỏi. Chẳng qua nếu chỉ cần một mình tôi ngủ, tất cả cảm giác khủng bố kia sẽ trở về tìm tôi ôn chuyện.

Cứ như vậy, bởi một hồi lễ rửa tội thất tình, tôi bồi dưỡng được ham mê xem phim ma cùng với thói quen đặc biệt không dám ngủ một mình. Tôi cũng đã hai mươi bảy tuổi rồi, nói ra cũng thực dọa người!

Sinh nhật hai mươi bảy tuổi của tôi cũng rất gần, vì thế tôi cực kỳ có lý tưởng muốn đấu tranh tạo ra một Quan Tiểu Yến hoàn toàn mới, được rồi, bắt đầu từ việc ngủ một mình!

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Cái Gọi Là Phim Kinh Dị

Tôi đem đèn trong phòng ngủ bật hết lên, một người cuộn ở trong chăn, tự lẩm bầm với chính mình: “Không có việc gì, không có việc gì, mình cái gì cũng không sợ, cái gì cũng không có....”

Tôi cảm thấy tôi thực không có triển vọng, lớn như vậy rồi mà còn giả ngơ. Chẳng qua lúc này tôi tuy rằng mệt chết đi được nhưng lại hết sức tỉnh táo, không sao ngủ được. Ngủ không được cũng tốt, đỡ gặp ác mộng.

Quên đi, vẫn là xem phim ma đi. Tôi sợ ma, nhưng mà buổi tối lúc không có việc gì làm lại muốn xem phim ma. Cái loại cảm giác này, giống như biết rõ chuyện đó không thể làm, làm xong hậu quả sẽ rất nghiêm trọng nhưng trong lòng lại tìm không được muốn thử một lần, loại cảm giác như vậy, tôi không biết bạn có gặp qua bao giờ chưa.

Hạp Tử mặc dù có lúc làm chuyện rất xấu xa, nhưng phần lớn thời gian là hợp ý tôi. Mấy ngày hôm trước cô nàng tặng tôi mấy đĩa DVD phim kinh dị, tuyên bố rằng đây là dành riêng cho tôi xài cho không khí sinh động. Tuy rằng tôi cảm thấy dùng phim kinh dị để mà làm không khí sinh động thật sự là một cái ý tưởng làm từ óc bã đậu mà ra, nhưng căn cứ trên nguyên tắc “Không cần lãng phí”, tôi đường đường chính chính nhận. Không nghĩ nhanh như vậy đã lôi ra dùng.

Điều kiện tuyệt vời nhất để xem phim kinh dị chính là, phòng lớn, màn hình lớn, đèn khuya, còn phải là một mình, trừ TV ra, mọi nguồn sáng đều

phải tắt đi. Sau đó một người co rúm ở trên sô pha, vừa phát run vừa xem, như thế mới kích thích.

Nhà của Giang Ly, à không, giờ phải nói là nhà của chúng tôi, nhà của chúng tôi có phòng khách rất lớn, hơn nữa trong phòng khách còn đặt một cái TV LCD 45 inch trang bị phải nói là hoàn mỹ. Vì thế tôi cầm cái đĩa, nhanh chân nhanh tay chạy tới phòng khách, bật TV, chỉnh âm lượng vừa phải, như vậy khỏi đánh thức Giang Ly. Tắt đèn xong, tôi liền lui về trên sô pha, há mồm chờ những hình ảnh kinh dị, chuẩn bị hét chói tai.

Mở đầu xuất hiện một vị lãnh diễm mỹ nữ, thần sắc chỉ có hai chữ kỳ quái, tôi đoán đây tám phần là nữ quý, nếu không cũng là bị quý nhập. Vì thế thần kinh căng thẳng, xem tiếp, chỉ thấy càng xem càng nghẹn ứ. Cả phim không có lấy một chữ phụ đề, thuyết minh cũng chỉ toàn bô bô những chuyện hoang đường danh xưng với thực. Điều này làm cho tôi thấy có vấn đề? Hạp Tử mua lễ vật cho tôi cũng không thèm để tâm gì cả! Hơn nữa, hơn nữa bộ phim ma này nhìn qua có vẻ thực đậm đặng nha, trên tiêu đề có mấy chữ Hán, tôi có thể nhận ra, lại còn là từ vi phạm lệnh cấm! Lòng tôi càng ngày càng thấy kỳ quái, hình như vị mỹ nữ này là bị người ta tiên dâm hậu sát, thật đáng thương,

Sau đó, liền nhảy ra một tên có diễm mạo có thể nói là hèn mọn bi ối chạy tới cùng mỹ nữ nói chuyện, bô lô ba la cũng không biết nói cái gì. Toàn bộ bối cảnh phim cũng bắt đầu biến đổi, cảnh sắc kia, một chút cũng không có cảm giác khủng bố tinh thần gì cả, mà là làm cho người ta cảm thấy có điểm.... tình sắc, ách?

Rồi sau đó, hai diễn viên bắt đầu hôn hít sờ soạng nhau.

Thật đáng giận, bây giờ ngay cả thị trường phim kinh dị cũng sa đọa, đem mấy cảnh diễn trên giường này để thu hút người xem! Tôi cực kỳ oán giận. Hơn nữa, làm cho tôi không thể chịu đựng được là, bọn họ lại chọn một tên đáng khinh như thế kia để mà diễn cảnh giường chiếu, cái tên đạo

diễn kia, ông xác định là ông không phải đang phá nát bộ phim này đấy chứ?

Tôi có một đặc điểm, làm gì là làm đến cùng. Cho nên đến khi mấy cái hình ảnh hạn chế trong TV kia nhảy vào trong mắt tôi, tôi mới hoàn toàn tỉnh ngộ lệ rơi đầy mặt.

Thiện tai đây phim kinh dị của kẻ sai vặt kia sao, căn bản chính là ***! Hạp Tử, mi được lắm, lão tử ngày mai sẽ đem mi trói đứng lên dùng roi quất.

Lúc này tôi vẫn ngây ngốc nhìn chăm chăm màn hình, toàn thân thần kinh đều như bị sét đánh, nhất thời không biết phải làm sao.

Giang Ly bỗng từ phía sau xuất hiện. Giống như quý bay tới bên cạnh tôi, âm trầm nói: “Cô đang xem cái gì vậy?”

Tôi theo phản xạ có điều kiện từ trên sofa nhảy dựng lên, vọt đến trước màn ảnh TV, muốn dùng thân hình mình che đi hai thân thể đang dựa cùng một chỗ kia, nhưng mà vòng ba của tôi chỉ có 87 không thể nào đọ nổi với cái màn hình tinh thể lỏng 45 inche kia được.

Tôi cũng không phải chưa từng xem qua ***, nhưng mà ở trước mặt một người đàn ông xem, tôi thật sự cảm thấy không được tự nhiên, cho dù người đàn ông này đối với phụ nữ không có hứng thú. Vì thế tôi kiên trì nói: “Đang xem... phim kinh dị.” Tôi cũng không có nói gì sai, đối với tôi thứ này quả thật rất... kinh dị.

Lúc này tuy hình ảnh kia đã bị tôi che bớt nhưng mà không tài nào ngăn được âm thanh. Trong TV truyền đến tiếng rên rỉ lả lơi của cô gái, nghe mà khiến người ta rối loạn. Cái tên nam diễn viên đáng khinh kia còn huyền thuyên lái nhải một ít chuyện ma quỷ, may mà là chuyện ma quỷ, tôi nghe không hiểu.

Nhưng mà tôi nghe không hiểu không có nghĩa là Giang Ly nghe không hiểu, khóc. Hai chúng tôi trầm mặc trong chốc lát, sau đó, Giang Ly đột nhiên nói: “Lời thoại của phim kinh dị này thật ra rất thú vị nha, có cần tôi phiên dịch cho cô một chút?”

Tôi lão đảo không đứng vững, thiếu chút nữa té ngã tại trận trên mặt đất. Nén xuống tức giận, tôi phi thường nhanh nhẹn tắt TV đi.

Bỗng dưng yên lặng, cả căn phòng cũng chìm vào bóng tối.

Đột nhiên bị bóng đen bao phủ, ánh mắt có chút không thích ứng. Tôi giống như người mù, sờ soạng mò mẫm tìm đường về phòng của mình., nào ngờ vấp phải cái bàn. Lúc tôi ngã xuống, tôi chợt nghĩ rằng Giang Ly khẳng định có thể đỡ được tôi, đây chính là tinh hoa của máu chó mà.

Vì thế giây tiếp theo tôi đặc biệt yên bình nằm trong vòng tay của Giang Ly. Đại khái là vì dáng người rộng lớn, cho nên sự ôm ấp của hã làm cho người ta có một cảm giác an toàn.

Tôi vừa định mở miệng nói một câu cảm ơn với Giang Ly, hã đã không chút khách khí đem tôi ném lên ghế sofa, sau đó bước tới cửa đem đèn bật lên. Tôi không hiểu được, tại sao hã lại không có ngã.

Sau đó Giang Ly đến liếc cũng không thèm nhìn tôi một cái, trực tiếp bước vào phòng tắm.

Tôi thực tò mò hã muốn làm gì, liền hỏi: “Anh lại làm cái quái gì vậy?”

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, hã tựa hồ như có vẻ không kiên nhẫn chút nào: “Tắm rửa một chút không được sao?”

Tôi: “Anh không phải đã tắm rồi sao?”

Tiếng nói của Giang Ly giống như gió lùa thổi qua lạnh lẽo: “Lại bị phim kinh dị của cô làm cho toát mồ hôi lạnh.”

Tôi: “....”

Tôi biết ngay hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội nói móc tôi mà!

Tôi cúi đầu từ sô pha đứng dậy, đi về phòng của mình. Lúc đi tới cửa, giọng nói trêu chọc của Giang Ly lại nhẹ nhàng truyền ra: “Xem ra cô không nhạt nhẽo chút nào.”

Giang Ly anh thật biến thái!

Tôi chỉ biết sập mạnh cánh cửa để biểu lộ sự tức giận của mình.

Trở lại phòng của mình, tôi vẫn là không dám ngủ, cũng không còn hứng trí xem phim kinh dị. Tôi bèn lôi laptop ra, lên mạng thôi.

Đêm tân hôn lên mạng, tôi cũng thật sự là một thanh niên hữu tình [tự khinh bỉ bản thân một chút]

Quá bận rộn cho việc kết hôn, cũng lâu rồi không có vào trò chơi, vì thế tôi vội đăng nhập. Tôi đang chơi [Hiệp Khách Hành], hiện tại rất thịnh hành, là Hạp Tử chơi trước, hơn nữa hai chúng tôi cũng ở cùng một bang hội. Kỳ thật mà nói tôi đối với trò chơi rất ngu ngốc, lúc trước thật sự nhầm chán, nghĩ rằng mình không chơi game chính là không theo kịp thời đại [tôi chính xác là nghĩ vậy đấy, xin cứ tận tình khinh bỉ tôi đi], cho nên mới theo Hạp Tử chơi [Hiệp Khách Hành] đang nổi này.

Vừa lên không được bao lâu, đã có không dưới mười người cũng tôi nói chuyện, nội dung không có gì khác ngoài hỏi tôi: Cậu hôm nay không phải kết hôn sao, sao lại vẫn có thời gian vào game?

Xem ra đầu lưỡi Hạp Tử thật là dài, tôi không nói gì.

Đang lúc tôi do dự như thế nào trả lời bọn họ, Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn* gửi đến một cái tin: “Đang treo máy?”

*Tên anh này được lấy từ một bài thơ cổ của Chu Thục Trinh. Đọc đầy đủ ở đây

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn là lão đại của bang hội, tôi cân nhắc nếu để cho hẳn biết tôi lừa hẳn, những ngày tháng sau này cũng không đến mức hỗn loạn, nhưng Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn đối với trình độ của tôi rõ như lòng bàn tay, hẳn tuyệt đối sẽ không tin tưởng người hiện giờ đang thao tác trò chơi này là đang treo máy. Bởi vậy tôi đành gửi lại cho hẳn một tin.

Trò chơi Ngu ngốc Họ Quan: “Lão đại, giúp một tay, cùng người trong bang nói là huynh tìm người giúp tôi cày game.”

“Trò chơi Ngu ngốc Họ Quan” là tên trong game của tôi. Hồi xưa lúc chơi game này vốn không biết gì cả, vì thế rất thiết thực nghĩ ra cái tên “Trò chơi Ngu ngốc”, ai biết tên này cũng rất được giá, đã có người dùng, tôi đành thêm vào họ mình phía trước “Trò chơi ngu ngốc”. Nói đến đây, tôi lại nhớ đến lần đầu tiên gặp Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn, hẳn đối với cái tên này của tôi cực kỳ không che dấu sự khinh bỉ chút nào.

Hạp Tử chê tôi ngốc, cho nên lúc chơi game không muốn mang theo tôi, sợ dọa người. Bởi vậy phần lớn thời gian, tôi đều là một kẻ vô danh tiểu tốt đi đi lại lại trong [Hiệp Khách Hành] giết vài tiểu quái linh tinh. Ngẫu nhiên gặp tổ đội khác đang đánh boss, tôi đều là nhanh nhanh lui ra xa. Đại khái vào khoảng 3 tháng trước, lúc ấy tôi đang cùng đánh nhau với một con lợn rừng tinh cấp 30, mắt thấy sẽ bị đối phương áp đảo. Dưới tình thế cấp bách, lại nhìn đến gần đó có người đi qua, vì thế bắn một mũi tên về phía người nọ, phi nhanh nói: “Hắc, giúp một tay.”

Người kia chính là Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn. Lúc ấy tôi cũng không biết hẳn có bao nhiêu lợi hại. chỉ là ôm một chút hy vọng tùy tiện bắt được một kẻ qua đường cứu mình.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn coi như còn có lòng thương, hẳn đột nhiên vung đại đao phía sau, chỉ thấy một trận hàn quang hiện lên, con lợn kia nháy mắt đã biến thành một khối thịt lợn.

Tôi nhất thời cực kỳ cùng với phi thường sùng bái... thanh đại đao của hẳn. Đương nhiên, sau đó tôi mới biết được, con lợn rừng tinh kia là yêu quái thấp nhất từng tiếp xúc với binh khí của hẳn.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn xử lý xong con lợn rừng tinh xong, bèn nói: “Lần đầu tiên thấy có người đem cung tên ra cùng với lợn rừng vật lợn, cô thật không phụ lòng cái tên của chính mình.”

Trò chơi ngu ngốc Họ Quan: “Chê cười chê cười, đa tạ Hoàng Hôn huynh xuất thủ cứu giúp.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Cô nếu là trò chơi ngu ngốc. sao còn chơi làm gì? Một chút tự giác của ngu ngốc cũng không có.”

Trò chơi Ngu ngốc Họ Quan: “Người khác đều chơi, tôi không chơi chính là lạc hậu, lạc hậu sẽ bị ulynh.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn gửi đến một cái emo cực , sau đó nói: “Vậy sao cô không đi trộm đồ mà ăn, cái đó rất đơn giản.”

Trò chơi ngu ngốc Họ Quan: “Cái kia rất ngu ngốc.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Đúng là rất ngốc, chẳng qua tôi cảm thấy việc đó rất hợp với cô.”

Trò chơi Ngu ngốc Họ Quan: “.....”

Sau đó tôi gửi cho hắn yêu cầu thêm vào Bạn Tốt, bên kia hắn do dự trong chốc lát., đáp ứng rồi, đây là một vị cao thủ đặc biệt thận trọng, hức.

Từ đó về sau, Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn trở thành cao thủ có cấp bậc cao nhất trong danh sách Bạn Tốt của tôi. Sau đó lại nghe Hạp Tử nói vị Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn này là cao thủ số một số hai trong game, tôi Quan Tiểu Yến quả thực là có vận phân chó mới có thể kết giao được với hắn.

Vì thế rất nhanh tôi có một loại cảm giác như tìm được đồng bọn, thường xuyên mặt dày mày dạn chạy theo sau Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn đi đánh quái, Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn cũng dàng dàng thêm tôi vào bang phái của hắn, sau đó Hạp Tử cũng theo vào. Vì thế tôi lại lần nữa trở thành người có tiêu chuẩn thấp nhất trong bang phái mới gia nhập này. Bởi vì có Lão đại bang phái làm chỗ dựa, hơn nữa da mặt của tôi cũng rất dày, người trong bang cũng không gây khó dễ cho tôi.

Tôi cũng nghi hoặc, có một lần liền hỏi Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn, vì sao lại thu nhận tôi. Hắn viết lại: “Đầu năm nay người ngốc như vậy thực không thấy được nhiều lắm, tôi cũng muốn tìm chút mới mẻ.”

Lệ tuôn... Tôi ngốc như vậy sao?

Chẳng qua nể tình hắn là một cao thủ, tôi cũng không so đo cùng hắn. Dù sao, người khinh bỉ tôi trên thế giới này đã quá nhiều, hắn còn phải xếp hàng nha.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Giang Ly Vô Si

Trí óc một lần nữa trở về hiện tại, lúc này, Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn nói với tôi: “Bọn họ đều nói hôm nay cô động phòng”

Trò chơi Ngu ngốc họ Quan: “Động xong rồi.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Nhanh như vậy? Xem rõ ràng là cô gả cho người không thuộc về mình rồi, không bằng tìm tôi làm nơi nương tựa đi.”

Trò chơi ngu ngốc họ Quan: “Hôm nay mọi người đều quá mệt mỏi thôi.....”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Quá mệt mỏi còn có tinh lực lên mạng?”

Hix, tôi còn có thể nói gì hơn, xem ra càng giải thích càng phiền toái, chỉ đành trả lời: “Lão đại huynh nhất định phải giữ bí mật cho tôi đấy, hơn nữa đừng để chuyện này đến tai Hạp Tử nha.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Biết biết, nhân yếu diện thụ yếu bì*, đạo lý này tôi biết.”

*Người cần mặt cây cần vỏ: ý là cần giữ thể diện.

Xem ra hẳn có chút hiểu lầm, nhưng mà tôi cũng không muốn cùng một người đàn ông thảo luận sâu sắc về vấn đề này, đành phải ngượng ngùng trả lời: “Lão đại, huynh đừng nghĩ nhiều, chúng ta vẫn là đi đánh quái đi.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Nói, cô thật không nghĩ đến tôi?”

Trò chơi ngu ngốc Họ Quan: “Được rồi, cho anh một cơ hội. Đêm nay đi giúp tôi.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn lập tức gửi đến một cái emo chảy nước miếng.

Trò chơi ngu ngốc Họ Quan: “Đánh quái.”

Đêm nay đi giúp tôi đánh quái!

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “.....”

.....

Trong ấn tượng của tôi, Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn chính là một tên củ cải bự lẳng nhặng, tôi cảm thấy bộ dạng của hẳn khẳng định sẽ có vẻ hèn mọn bỉ ổi, bởi vì theo tôi thấy, trình độ hèn mọn của diêm mạo một người đàn ông cùng với trình độ hèn mọn của bản thân hẳn có quan hệ trực tiếp đến nhau, cũng không thể nói tôi trông mặt mà bắt hình dong, bạn nghĩ coi, nếu dễ nhìn như kiểu Giang Ly, nếu tính thủ hướng* của hẳn bình thường, phụ nữ muốn cuốn lấy còn không kịp, làm sao còn để lại cơ hội cho hẳn bỉ ổi hèn mọn chứ?

*khuyन्ह hướng tình dục, giới tính

Mà tôi nói Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn đáng khinh, cũng là có chứng cứ. Tôi từng xem qua blog của Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn, ảnh chụp trên đó, toàn là chụp mỹ nữ, đều là dáng người bốc lửa gợi cảm mê

người. Có một lần tôi nhìn không được hỏi hẳn: “Mấy cái ảnh mỹ nữ đó là cướp ở đâu ra? Tất cả đều là ngôi sao nước ngoài đúng không, nếu không sao tôi cũng chưa từng thấy qua bao giờ.” Mọi người đoán coi hẳn trả lời thế nào? Hẳn vậy mà còn vô liêm sỉ nói: “Đều là bạn gái của tôi, thời điểm khác nhau.” Thiện tai, lão tử cuối cùng cũng tìm được người da mặt còn dày hơn so với tôi!

Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn đối với tôi luôn luôn khách khí, ngẫu nhiên cũng vui đùa một chút có thể chấp nhận được. Lần quá đáng nhất tôi cũng quên hẳn đã nói câu gì, dù sao chính là ngang nhiên đùa giỡn tôi, lúc ấy tôi thẹn quá hóa giận, trực tiếp đem hẳn từ danh sách Bạn Tốt khai trừ, QQ cũng đưa vào sổ đen. Kết quả ngày hôm sau, tôi đang đấu chết đi sống lại với một con quái, mắt thấy sắp đến lúc nguy, hẳn đột nhiên từ trên trời giáng xuống, đem con quái kia đánh bay. Lúc ấy tôi cũng đã nguôi giận phân nửa, vì thế hai người lai trở lại tốt đẹp. Tóm lại tôi với hẳn chính là muốn tức cũng không giận nổi, hai người cứ cãi nhau âm ỉ như vậy, ở chung coi như cũng hòa hợp.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn từng nhiều lần muốn trao đổi ảnh chụp với tôi, dĩ nhiên tôi không đồng ý, Thế giới mạng dù sao cũng chỉ là ảo, vậy làm cho nó tiếp tục là ảo đi.

Có tôi cùng Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn đồng thời ở trong đội ngũ, luôn luôn làm cho những người khác trong đội không thể không vừa yêu vừa hận. Cùng lúc có Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn kinh nghiệm như vậy, quá trình chiến đấu thoải mái hơn rất nhiều, mặt khác, lại có một kẻ đối với trò chơi ngu ngốc như tôi kéo chân bọn họ lại, khiến họ cẩn thận mà hận.

Bởi vì sợ tôi bị Boss đánh chết, cho nên Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn mỗi lần đều bảo tôi đứng yên một chỗ đừng có nhúc nhích – kỳ thật tôi cho rằng đây là một loại miệt thị mà hẳn dành cho tôi. Nhưng mà những người khác không cho là như vậy, bọn họ đối với hành vi không làm mà

hưởng của tôi nhất trí đều cảm thấy bất mãn cùng phần nộ, có người thật sự nhìn không thuận, oán giận nói ra. Lúc này Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn sẽ nói như bình thường: “Không chơi thì biến, không ai ngăn cản.” Kết quả là, đương nhiên không ai tự nguyện rút khỏi đội, bởi vì cho dù có tôi vướng chân như vậy, nhưng bọn họ cùng với Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn đều là nhất lưu cao thủ cùng nhau đánh boss, so với đội ngũ khác dễ dàng hơn rất nhiều.

Tôi cảm thấy Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn quả thực rất liều mạng, nhưng mà chẳng có cách nào khác, người ta là tư bản mà, kẻ có tiền chân chính đây, cho dù anh nhìn không quen mắt, cũng không thể không vui lòng phục tùng.

.....

Dem suy nghĩ trở về hiện tại, sau khi tôi cùng Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn chém quái được vài giờ, liền dừng lại tán gẫu nói chuyện phiếm. Tôi cùng hẳn kỳ thật cũng không có cái gì gọi là tiếng nói chung, chẳng qua cái tên Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn này được cái rất lăm mồm, hai người nói đông nói tây, thời gian cũng qua rất nhanh, chẳng bao lâu, trời đã sáng.

Trò chơi Ngu ngốc Họ Quan: “Trời sáng rồi, anh đi ngủ đi. Hôm nay cảm ơn anh ha.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Đừng khách khí mờ, chẳng qua tôi vẫn là rất ngạc nhiên, ông xã cô là người chết sao.”

Trò chơi Ngu ngốc Họ Quan: “Anh đã hỏi một trăm lẻ tám lần!”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Được rồi, được rồi, không hỏi. Chẳng qua ca ca hôm nay ngay cả đại mỹ nữ trên giường cũng không để ý tới, cùng cô gõ bàn phím cả đêm, định báo đáp tôi như thế nào đây?”

Tôi cảm thấy bản thân hẳn rõ ràng thực xảo trá, vì thế không chần chừ mà trả lời: “Được rồi, được rồi, đại ân không lời nào cảm tạ hết được.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Chẳng qua là tôi cũng rất vui, bởi vì đêm tân hôn của cô là cùng với tôi, he he.”

Trò chơi Ngu ngốc Họ Quan: “Đi ngủ đi, tôi còn muốn ăn điểm tâm.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Cô không cần ngủ sao?”

Trò chơi Ngu ngốc Họ Quan: “Anh dong dài cái gì mà dong dài, nhanh đi ngủ, dù thế nào đi chẳng nữa, hôm nay rất cảm ơn anh.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Được rồi được rồi, tôi out trước, cô cũng lựa thời gian ngủ một lát, phụ nữ mà ngủ không đủ giấc rất nguy hiểm.”

Trò chơi Ngu ngốc Họ Quan: “Nói xong chưa hả, anh thực ra là một bác gái trung niên năm mươi tuổi đúng không?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Đã nói với cô bao nhiêu lần, ca ca đây là soái ca, mị lực vô địch, tinh lực tràn đầy... Hiện tại đang độc thân nha!”

Trò chơi Ngu ngốc Họ Quan: “Biến ngay.” Vừa rồi còn nói trên giường có đại mỹ nữ, hiện tại lại nói độc thân, có thể thấy được hẳn rất xảo trá.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Được rồi được rồi, tôi out thật đây. 8”

Trò chơi ngu ngốc Họ Quan: “88.”

Đóng máy tình, tôi vắn vẹo thắt lưng, cũng không có cảm thấy buồn ngủ lắm.

Rửa mặt một chút, tôi đi vào phòng bếp, lấy trong tủ lạnh ra một hộp sữa, hai quả trứng. Hâm nóng sữa một chút, trứng luộc lên một chút, bữa sáng như vậy có thể được thông qua, thực hoài niệm bữa sáng của cụ Tiểu Khinh Linh kia.

Ăn xong điếm tâm, thật sự nhàm chán, tôi chỉ biết tựa vào sofa xem TV. Cái đĩa kính dị ngày hôm qua kia đã bị tôi tống vào thùng rác, như vậy oán khí trong lòng tôi mới bình phục một chút.

Xem TV được một lát, Giang Ly từ ngoài tiến vào. Hắn mặc T shirt ngắn tay cùng với quần đùi thể thao, trong tay mang theo khăn lông, trên đầu mồ hôi chảy ròng ròng, xem ra là vừa mới tập thể dục trở về, thật là một đứa trẻ ngoan.

Tôi ngay cả chào hỏi cũng lười nói với hắn, tiếp tục dựa vào sofa xem TV.

Giang Ly một câu cũng chưa nói, lập tức đi vào phòng tắm, tên nhóc này thật sự mắc bệnh sạch sẽ.

Giang Ly cả một buổi sáng đều ở trong phòng của mình, chỉ có đôi lúc ra ngoài đi WC hay pha cà phê, tôi thì vẫn dính ở trên sofa xem TV, xem chán thì lên mạng, lên mạng chán lại tiếp tục xem TV, cứ như vậy một buổi sáng trôi qua rất nhanh.

Phòng bếp nhà Giang Ly rất lớn, nhưng mà trong bếp một cọng hành cũng không có, tôi đành chạy xuống siêu thị phía dưới mua chút rau dưa đơn giản cùng thức ăn, trở về nấu cơm. Đang làm, chuông cửa chọt vang lên, tôi đành đeo nguyên tạp dề chạy tới mở cửa.

Chỉ thấy em trai đưa cơm đầu đội mũ lưỡi trai màu đỏ vẻ mặt rạng rỡ như ánh mặt trời nhìn tôi cười nói: “Chào cô, đây là cơm trưa cô gọi, tổng cộng là năm mươi hai đồng.”

Tôi nghi hoặc: “Tôi đâu có gọi cơm hộp chứ?”

“Là tôi gọi.” Tiếng nói Giang Ly từ phía sau truyền đến. Hắn đi tới, nhận lấy túi nhựa trong tay em gái đưa cơm, sau đó đưa tiền đã chuẩn bị trước ra trả. Xem ra hắn thường xuyên gọi cơm hộp của nhà hàng này, đã quen giá thức ăn từng loại, chuyện này tôi cũng có thể theo trình độ trống vắng của phòng bếp nhà hắn mà nhìn ra.

Tôi trốn vào phòng bếp, lại đơn giản thu thập một chút, cơm trưa đã xong xuôi.

Nhà ăn nhà Giang Ly cùng với phòng khách bị ngăn cách, lúc tôi bưng đồ ăn của chính mình vào nhà ăn, Giang Ly đã chậm rãi thưởng thức cơm hộp của hắn. Nói thật, tôi thực không quen nhìn bộ dáng đàn ông mà ăn cơm lại chậm, phải như gió cuốn mây tan mới đàn ông, mọi người nói có đúng không? Chẳng qua, chẳng qua tôi phải thừa nhận, dáng vẻ lúc ăn cơm của Giang Ly thực dễ nhìn, lần đầu tiên tôi phát hiện hóa ra đàn ông lúc ăn cơm còn có thể ăn một cách tao nhã như vậy. Hừ hừ, tao nhã làm cái gì, có thể đầy bụng được sao?

Tôi ngồi bên cạnh bàn, liếc liếc mắt nhìn đôi đũa dùng một lần trên tay Giang Ly, nói “Loại đũa dùng một lần này ở nước ta, 80% đều là vệ sinh không đạt tiêu chuẩn.”

Giang Ly giương mắt nhìn tôi liếc một cái, nhẵn nhụi không nói gì, tiếp tục ăn cơm.

Tôi lại nhìn hộp cơm của hắn, tận lực bày ra một nụ cười khinh bỉ, nói: “Rau này đại khái cũng chưa rửa sạch sẽ đi? Chưa biết chừng vẫn còn có sâu ấy....”

Giang Ly lạnh lẽo trừng mắt nhìn tôi liếc một cái, buông đũa đi ra nhà ăn. Tôi vì báo thù được vụ tối hôm qua mà tâm tình cực tốt, cầm lấy chiếc

đũa bắt đầu ăn cơm. Tôi vẫn cảm thấy, cơm mình làm thật sự không đến mức khó ăn, tuy rằng so với mẹ tôi vẫn còn kém vài cấp.

Đang lúc tôi nghĩ rằng Giang Ly đã rời đi, hẳn lại quay lại nhà ăn, hơn nữa trong tay còn tuồn ra một đôi đũa mun. Tôi đang định tiếp tục làm hẳn ghê tởm một chút, không ngờ rằng hẳn cầm lấy đũa phi thẳng đến bát cơm của tôi.

Tôi lấy tư thế “gà mẹ bảo hộ gà con” đem hai bàn tay bảo vệ đồ ăn chính mình tâm tâm khổ khổ nấu nướng, cả giận nói: “Anh làm gì thế?”

Giang Ly hé ra cái mặt thối, nói: “Dù sao cô ăn cũng không hết.”

Tôi tuyệt không thèm che dấu đắc ý trên mặt, cười nói: “Ăn không hết tôi có thể để cho thùng rác, không nhọc anh lo lắng.”

Giang Ly nhíu lông mi, nói: “Bát là của tôi, đĩa là của tôi, đũa cũng là của tôi, còn có cô nấu cơm dùng gas và điện đều là của tôi, cho nên đồ ăn này tôi cũng có phần.”

Tôi quay đầu đi, tranh cãi nói: “Kết phu thê xong tài sản hai vợ chồng đồng sở hữu, của anh cũng là của tôi.”

Giang Ly tiếp lời nói: “Đúng rồi, của tôi cũng là của cô, cho nên cơm cô làm cũng có một nửa của tôi.”

Tôi: “.....”

Giang Ly không đợi tôi nói chuyện, giống như là vứt một cái tất thối đem tay của tôi gạt ra, bắt đầu danh chính ngôn thuận hưởng thụ thành quả lao động của tôi.

Tôi thật khờ, như thế nào lại bị hẳn dắt mũi đi chứ!

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Thế Này Mới Gọi Là Ở Chung

Buổi chiều trôi qua thực sự nhàm chán, buổi tối Giang Ly tiếp tục mặt dày mày dạn ăn cơm của tôi, tôi tốt bụng, tôi cái gì cũng không nói.

Buổi tối hôm nay tôi vẫn như cũ ném thử mùi vị một người một giường, nhưng mà vô luận thế nào đều không ngủ được, hơn nữa càng muốn ngủ, đầu óc càng thanh tỉnh. Tôi nằm ở trên giường, lần đầu tiên trong cuộc đời tôi cảm thấy làm người thật là chuyện không có lời lẽ nhất, chỉ bởi vì đầu óc so với động vật cấu tạo khác nhau, mới phải nhận nhiều sự tra tấn như vậy!

Tôi từ trên giường đứng lên, lại lôi laptop ra, vẫn là đánh quái đi.

Buổi tối hôm nay Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn đã ở trên mạng, tôi vừa lên, hắn đã nhắn qua một tin: “Ngu ngốc, cô sao muộn như vậy mới lên.” Ngu ngốc là cách xưng hô của hắn với tôi, tôi đã sửa vài lần nhưng không có hiệu quả, cứ mặc hắn gọi đi.

Trò chơi ngu ngốc Họ Quan: “Anh làm sao biết tối hôm nay tôi sẽ lên?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Phụ nữ khi tình cảm tan vỡ đều vậy, say mê lên mạng.”

Trò chơi Ngu Ngốc Họ Quan: “Ai nói tôi tình cảm tan vỡ!”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Hoặc chính là cô căn bản không có tình cảm?”

Thật đúng là bị hấn đoán đúng rồi. Tôi chỉ đành nói sang chuyện khác: “Còn anh, vì sao suốt ngày dính ở trên mạng?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Tôi còn không phải vì chờ cô sao.”

Đàn ông trên mạng đều có miệng lưỡi trơn tru như vậy, tôi cũng không thèm để ý tới, chỉ là biết thời biết thế nói: “Vừa lúc, hôm nay tiếp tục theo giúp tôi đánh quái đi.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Cô điên rồi!”

Trò chơi ngu ngốc Họ Quan: “Bây giờ anh mới biết?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Tôi đây đành phải liều mình cùng kẻ điên, cùng cô vượt qua đêm tân hôn thứ hai.”

Trò chơi ngu ngốc họ Quan: “Kỳ quái, anh cũng không phải đi làm sao?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Đi làm nào có trọng yếu bằng cương!”

Lại tới nữa! Đối với cái thể loại này, tôi trực tiếp không thèm để vào mắt.

.....

Hôm nay là ngày thứ ba kể từ ngày tôi cùng Giang Ly kết hôn, cũng là một ngày phi thường quan trọng – về nhà mẹ đẻ! Tôi hiện tại hận không thể cười tên lừa về lại nơi đó bên mẹ của tôi, sau đó không bao giờ trở lại nữa, mẹ à, con nhớ mẹ nhớ đến cả trong giấc ngủ....

Sau khi tôi ở trong phòng khách vòng qua vòng lại đủ ba mươi sáu vòng, Giang Ly rốt cục đã tập thể dục trở về. Tôi mang sang bữa sáng đã chuẩn bị tốt cho hẳn, cười tủm tỉm nói: “Mau ăn, ăn xong chúng ta đi mau!”

Giang Ly miễn cưỡng tiếp nhận bữa sáng, bắt đầu lên mặt với tôi: “Cô muốn về như vậy?”

Vô nghĩa! Lời này đương nhiên tôi chỉ dám nói ở trong lòng. Ở trong mắt tôi, Giang Ly tuyệt đối chẳng phải là loại tốt đẹp gì, nhờ đâu hẳn mượn việc công báo thù riêng, lát nữa hẳn gây khó dễ, tôi đây chẳng phải là vì một lý do nhỏ mà mất đi cái lợi lớn?

Cũng may Giang Ly coi như vẫn còn có lương tâm, cũng không có kéo dài, thu thập một chút sau đó cùng tôi ra ngoài. Chúng tôi ở lâu ba, không cần đi thang máy. Tôi đi trước Giang Ly, ngẩng đầu mà bước đi xuống thang bộ. Đại khái là vì được về nhà mà vui vẻ nên quá sức chẳng, tôi cuối cùng cảm thấy đầu vầng mắt hoa hai chân như nhũn ra, sau đó không cẩn thận một chút, dưới chân chao đảo, cả người tôi ngã quy xuống phía trước. Theo lý thuyết trong các tác phẩm máu chó, phía dưới hẳn là có một anh chàng đẹp giai tiếp được tôi, sau đó tốt nhất hai người vô tình tiến tới da thịt chi thân gì đó vân vân....

Lúc tôi ngã xuống cũng không có cảm giác được đau, nguyên nhân không phải bởi vì có anh đẹp giai nào đỡ được tôi, mà là, thần trí tôi đã sớm không rõ ràng.....

....

Lúc tôi tỉnh lại, nghe thấy bên cạnh có tiếng người nói chuyện, vì thế tôi cũng không mở mắt ngay.

Giọng nói của cụ bà vang lên: “Con của tôi ơi, như thế nào lại thành cái dạng này, con ngay cả đi đường cũng không xong sao?” Vừa nghe đến tiếng khóc làm cho người ta đứt ruột kia, tôi biết ngay đó là mẹ tôi.

Lúc này Giang Ly chỉ nắm lấy tay tôi, một bên giải thích nói: “Bác sĩ nói cô ấy mệt nhọc quá độ, giấc ngủ không đủ.....”

“Cái gì...cái gì?” Mẹ tôi ngừng khóc, ngay sau đó, giọng nói của bà thậm chí còn chứa đựng một loại vui sướng, “Giang Ly à, con cũng nên để cho Tiểu Yến nghỉ ngơi một chút...”

Giang Ly: “.....”

Tôi cảm thấy bản thân mình có nên kiểm tra một chút, bà cụ này có phải Lôi mẫu chuyển thế hay không.....

Lúc này, chỉ nghe Giang Ly nói: “Thực xin lỗi, con không có chăm sóc Tiểu Yến tốt.”

Mẹ tôi đột nhiên nở nụ cười hắc hắc hắc, ngay cả tôi nhắm mắt nhưng cũng có thể nhìn thấy vẻ mặt tươi cười hèn mọn của bà. Vì thế bà cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, hèn mọn nói: “Đừng khiếm tốn, con chăm sóc nó rất khá, thật là tốt!”

Tôi như thế nào lại gặp phải một người mẹ như vậy!

Hai người hàn huyên trong chốc lát, mẹ tôi rời đi, lúc gần đi còn không quên dặn Giang Ly, để tôi không cần về nhà mẹ đẻ. Tôi một lần nữa hoài nghi rốt cuộc tôi có phải con đẻ của bà hay không.

Sau khi mẹ tôi rời đi, tôi nằm ở trên giường, nhắm mắt xác nhận một sự thực làm cho tôi có chút cảm giác vui sướng khi người gặp họa – Giang Ly này có phải vừa ... bị mẹ tôi lừa gạt hay không? Tôi mơ mơ màng màng, trong não cực kỳ rõ ràng toát ra một câu: Anh hùng không hỏi đường ra, lưu manh không hỏi mấy tuổi ~~~

Đúng lúc tôi đang đắc ý, giọng nói lạnh lẽo của Giang Ly đột nhiên từ phía trên vang lên: “Cô còn định giả bộ ngủ tới khi nào?”

Tôi mở mắt, nén cười, nói: “Anh làm sao biết tôi giả bộ ngủ?”

Giang Ly đáp: “Tay của tôi sắp bị cô nắm gãy.”

Tôi bỏ tay hẳn ra, tranh cãi nói: “Ai bảo anh nắm tay tôi trước.”

Giang Ly xoa tay nói: “Tôi chỉ nắm cô có một chút, sau đó đã bị cô nắm không buông.”

Tôi không phục, nghiêng mắt liếc hẳn một cái, trào phúng nói: “Đàn ông con trai, tay sao lại yếu ớt như vậy.”

Giang Ly không cam lòng yếu thế: “Nhìn không ra một phụ nữ mệt nhọc quá độ mà còn có khí lực lớn như vậy, cô đúng là kim cương chuyển thế, chẳng trách không ai dám lấy.”

Tôi: “.....”

Được rồi, tôi thừa nhận, đấu võ mồm cũng không phải sở trường của tôi.

Lúc này, Giang Ly lại đưa ra thắc mắc của hẳn: “Tôi vẫn không hiểu được, rõ ràng là cái gì cũng chưa làm, cô có thể khiến cho cái gì cũng như đều đã làm?”

Tôi chỉ cúi đầu, cực không suy nghĩ nói: “Tôi không dám ngủ một mình.”

Giang Ly sững sốt một chút, sau đó chỉ thiếu nước ha ha cười rộ lên, tâm tình coi bộ có vẻ tốt lắm. Tôi chỉ hung hăng trừng lại hẳn, lại không biết nên nói cái gì.

.....

Từ bệnh viện trở về nhà, đã đến giờ cơm chiều, Giang Ly coi như vẫn có chút lương tâm, không bắt tôi nấu cơm cho hẳn mà kêu cơm hộp, thực tế thì

lúc này, giận dữ ban ngày của tôi đối với hắn cũng đã mất đi phân nửa.

Nhưng mà, tôi thật ghét ban đêm, ban đêm người ta cần ngủ, mà tôi lại ngủ không được. Tôi nằm trên giường, chủ yếu suy nghĩ xem tôi có nên tìm bác sĩ tâm lý kiểm tra, lúc này, ngoài cửa lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Giang Ly đứng ở bên ngoài cửa phòng ngủ của tôi, hai tay khoanh trước ngực, cao cao nhìn xuống nói: “Có hứng thú cùng tôi đồng giường cộng chằm hay không?”

Tôi ngây ngốc sững sờ ở cửa, không biết nên nói gì cho phải.

Giang Ly xoay người muốn đi: “Không muốn thì thôi.”

Tôi ở phía sau gọi hắn lại: “Anh có điều kiện gì?” Tôi mới không tin hắn có lòng tốt như thế, chủ động nói vậy.

Giang Ly xoay người lại, khoe miệng khê cong, nói: “Không nhìn cô cũng có lúc thông minh.”

Tôi tựa vào cửa, bày ra tư thế đàm phán, nói: “Nói đi, đừng quanh co lòng vòng.”

Giang Ly trả lời rõ ràng: “Cô nấu cơm cho tôi, làm việc nhà.”

“Thành giao.” Tôi đáp rất kiên quyết, tuy rằng vô luận như thế nào đây cũng giống như một hiệp ước không bình đẳng, nhưng mà tôi thật sự không muốn tạo ra một kỳ tích kiểu như một người đang sống khỏe mạnh lại bị làm cho chết dần chết mòn.

Giang Ly hiếm hoi khen tôi được một câu: “Sảng khoái.”

Tôi ôm chăn cùng gối đầu, xám xịt đi vào phòng ngủ của Giang Ly. Vốn tôi còn đang phân vân chuyện phân chia giường như thế nào, nhưng mà lúc nhìn đến giường của hắn, tôi phát hiện lo lắng của tôi là dư thừa. Nha,

giường của hắn trông thế mà so với cái giường hai người của tôi lớn hơn gần như gấp đôi!

Tôi nghiêng rảnh rảnh lợi trái chân, dọn xong gối đầu, sau đó nằm ở trên giường. Tuy rằng bên cạnh có một người đàn ông, chẳng qua tôi đối với người đàn ông có tính thủ hướng giống nhau này thực an tâm.

Trời ạ, lần này thật sự ngủ rất nhanh.

.....

Ngày hôm sau nếm qua bữa sáng, tôi lại mở máy tính. Vừa lên QQ, liền phát hiện Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn để lại vài tin nhắn. Đại khái đều là gửi đi lúc đêm khuya, chất vấn tôi vì sao không login. Tôi không nói gì, nếu không cùng đường, ai muốn nửa đêm ngồi ôm máy tình làm chi?

Xét thấy hai buổi tối trước hắn vẫn cùng tôi, tôi cũng không nỡ nặng lời với hắn, chỉ trả lời: “Tôi phải đi ngủ chứ.”

Vốn tưởng rằng Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn ngày hôm qua thức đêm, lúc này hắn đã đi ngủ, ai ngờ, một lúc sau, hắn lại trả lời tin nhắn của tôi: “Ông xã cô khôi phục thể lực rồi?”

Nói cười Yến Yến: “.....”

Nói cười Yến Yến là tên trên mạng của tôi. Tên trên mạng của Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn cùng tên trong game giống nhau, tôi bình thường đều gọi hắn là Hoàng Hôn.

Nói cười Yến Yến: “Anh không biết buồn ngủ sao?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Không nhìn thấy nụ cười của cô tôi làm sao mà ngủ được ~”

Tôi phát lạnh, đành phải gửi qua một cái emo đồ mồ hôi lạnh.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Có cảm động hay không?”

Nói cười Yến Yến: “Nếu ghê tởm cũng được coi như một loại cảm động.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Nói, hai người không phải còn phải đi hưởng tuần trăng mật sao? Ông xã cô có được không vậy....”

Nói cười Yến Yến: “Liên quan gì đến anh.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Vậy hai người định đi hưởng tuần trăng mật ở đâu?”

Tôi do dự một chút, trả lời lại: “Maldives, nghe nói qua vài thập niên nữa đảo đó sẽ bị nước biển che lấp, giờ nhanh đi xem một chút.” Dù sao Maldives nhiều đảo nhỏ như vậy, hẳn cũng không có khả năng biết tôi muốn đi đảo nào.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Sao khéo vậy, tôi cũng đang muốn đi Maldives nghỉ phép.”

Nói cười Yến Yến: “Anh đừng bậy bạ, tôi thấy ngày nào anh chẳng nghỉ phép.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Có ý gì?”

Nói cười Yến Yến: “Chú chắc chắn là một ông chú hèn mọn đang thất nghiệp, nghỉ phép hẳn là chuyện của con chú mới đúng.” Tôi nói như vậy cũng có đạo lý, theo chế độ nghỉ ngơi của hẳn mà thấy, hẳn không giống người đang đi làm.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Đã nói với cô bao nhiêu lần, tôi là soái ca! Mị lực khôn cùng, tinh lực tràn đầy.”

Nói cười Yến Yến: “Soái ca có cái p gì hữu dụng, ông xã tôi so với anh soái hơn.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Sau đó đâu, hẳn thực vô dụng?” Còn không quên gõ ra một cái emo đáng khinh.

Nói cười Yến Yến: “Anh sao lại cứ quan tâm đến năng lực X của anh ấy như vậy, chẳng lẽ anh chính là mị lực khôn cùng tinh lực tràn đầy trong truyền thuyết... Thụ Đại thúc?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Địa cầu đã bị hủ nữ công chiếm.”

Khụ khụ, tôi cũng không phải hủ nữ, nhưng mà mang tiếng có một ông xã là gay, tôi nếu không hủ một chút, cảm giác sẽ thực có lỗi với quảng đại chúng tử muội đang im lặng duy trì sự nghiệp hủ hóa.....

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Ông xã nhà cô soái như vậy sao, dám lôi ra cùng tôi so sánh sao?”

Nói cười Yến Yến: “So với anh, còn cần ông xã nhà tôi xuất mã hay sao, Vượng Tài* nhà chúng tôi có thể đảm nhiệm.”

*ý là mấy em gâu gâu ấy

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “.. ...”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Hai người định nghỉ tuần trăng mật ở khách sạn nào? Nói không chừng chúng ta có thể thực sự gặp gỡ.”

Nói cười Yến Yến: “Chú thật sự muốn đi theo con trai nghỉ phép? Sẽ không sợ con dâu chê chú chướng mắt?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Không sao. Cây không có vỏ, hẳn phải chết không nghi ngờ, người không biết xấu hổ, chính là thiên hạ vô địch.”

Nói cười Yển Yển: “.....”

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tuần Trăng Mật Của Chúng Tôi

Mấy ngày nay ở chung với Giang Ly coi như thái bình, chẳng qua chúng tôi rất nhanh sẽ nghênh đón những ngày tháng không thể nào thái bình – tuần trăng mật của chúng tôi sắp bắt đầu.

Bởi vì tôi có vẻ bình thường, cho nên đối với việc cùng một kẻ không bình thường đi hưởng tuần trăng mật, tôi có biết bao nhiêu cảm xúc mâu thuẫn, hơn nữa lại còn đi với một tên đánh thì đánh không lại, nói cũng nói không xong hơn nữa lại không có phong độ còn không tôn trọng phái nữ. Chẳng qua, buông tha cho chuyến du lịch Maldives bảy ngày miễn phí, những lời này làm sao có thể thốt ra được, vì thế tôi chỉ đành chấp nhận tiến lên phía trước, miễn là được đi du lịch là tốt rồi.

Tôi chưa từng đến Maldives, chỉ là nghe nói nơi đó cực kỳ cực kỳ đẹp, trời rất xanh nước rất trong trên bờ cát đều là tuấn nam mỹ nữ, lúc tôi chừng hai mươi tuổi còn từng ước mơ có thể mở một quầy bán chuối tiêu trên một hòn đảo nhỏ ở Maldives, cũng coi như một giấc mơ vĩ đại. Đương nhiên giấc mộng này sau đó rất nhanh trở thành vô nghĩa, không chút đau khổ. Sau này tôi lại có rất nhiều giấc mộng, đương nhiên không cái nào có thể duy trì liên tục trong ba tháng. Tục ngữ nói, hữu chí chi nhân lập trường chí, vô chí chi nhân thường lập chí*, nửa câu sau chính là nói về kẻ như tôi. Chẳng qua tôi vẫn cảm thấy một người không có lý tưởng, không có khát vọng sống có vẻ thoải mái vui vẻ, hơn nữa, trên thế giới dân cư vài tỷ

người, nếu mỗi người đều thành tổng thống quốc gia chủ tịch, vậy thế giới này còn không rối loạn sao?

*Người có chí hướng thường có lập trường, người không có chí hướng thường hay mơ tưởng.

Cho nên, hỏi những người vĩ đại, nếu không có những kẻ bỏ đi như chúng tôi yên lặng đảm đương phối hợp diễn, tôi xem các vị còn có thể vĩ đại được hay không!

Ngại quá ngại quá, không cần thận lại lạc đề mất rồi, bây giờ chúng ta lại quay trở về vấn đề tuần trăng mật. Tuy rằng tôi chỉ coi tuần trăng mật như một chuyến du lịch đi Maldives miễn phí mà thôi, nhưng mà Giang Ly hiển nhiên không nghĩ như vậy, Hấn ngay cả du lịch cũng không tính đi, chỉ đem vé máy bay nhét vào tay tôi, nói tôi một người cũng có thể đi.

Tôi do dự nhận lấy vé máy bay hỏi: “Vậy còn anh?”

Giang Ly đáp: “Công ty bên kia còn có việc, tôi phải ở lại.”

Tên nhóc này, rốt cục cũng nhớ đến công ty của hấn. Nhưng mà tôi còn có chút không tình nguyện, nuốt nước miếng nửa ngày, cuối cùng nói: “Vậy ai theo giúp tôi ngủ?”

Giang Ly khẽ nhíu mày một chút, nói: “Cô tùy tiện tìm một người là được rồi.”

Hơi quá đáng, tôi giống người tùy tiện như vậy sao? Vì thế tôi cả giận nói: “Tôi đây vừa lúc có thể quan hệ nam nữ bừa bãi một chút.”

Giang Ly hiển nhiên không đoán trước rằng tôi sẽ trả lời như vậy, hấn bí hiểm nhìn tôi đánh giá một chút, cuối cùng nói: “Tùy cô thôi, đừng mang bệnh Sida về nhà là tốt rồi.”

Tôi nhức đầu, vẫn là có chút do dự, muốn nói lại thôi cả nửa ngày. Giang Ly có chút không kiên nhẫn, nói: “Cô lại làm sao vậy?”

Tôi kiên trì đến cùng nói: “Anh không đi, ai giúp tôi trả tiền chứ...”

Giang Ly ra vẻ nhẹ nhàng thở hắt ra, hần rút một tấm thẻ visa ra giao cho tôi, nói: “Dùng cái này là được.”

Tôi nhận lấy thẻ, tâm tình rộng mở trong sáng.

.....

Buổi tối đang mơ mơ màng màng vừa chợp mắt, Giang Ly đột nhiên dùng gối đầu đập nhẹ lên đầu tôi, lạnh lẽo nói: “Quan Tiểu Yến, cô ở bên kia tốt nhất tự biết giữ gìn một chút.”

Tôi xoay người lại đối mặt hần, chẳng hiểu ra làm sao: “Liên quan gì đến anh?”

Hần nhắm mắt lại, giọng điệu vẫn như cũ không khá hơn chút nào: “Tôi chỉ là không ưa thấy phụ nữ thủy tinh dương hoa triêu tam mộ tứ*.”

*cả 2 thành ngữ đều chỉ sự lãng nhãng, quan hệ bất chính.

Nhớ rõ hồi tiểu học cô giáo thường xuyên bắt chúng tôi luyện tập lấy ý chính trong câu, đây cũng là một trong số những kỹ năng ngữ văn mà tôi hiếm hoi nắm giữ được. Hiện tại đem câu nói của Giang Ly lấy ra ý chính, thì phải là: Tôi, không ưa, phụ nữ. Tốt lắm, rất mạnh mẽ, những lời này càng có thể khái quát nội tâm u ám lúc này của Giang Ly.

Nghĩ đến đây, tôi tà ác nhếch khóe miệng, cười nói: “Thực đáng tiếc, tôi vừa vạ chính là một người đàn bà thủy tinh dương hoa triêu tam mộ tứ.”

Giang Ly đột nhiên mở to mắt, sắc bén trừng mắt nhìn tôi. Lòng tôi chột rùng mình, lập tức ngăn chặn nội tâm đang bất an, nhắm mắt lại không để ý

tới hẳn. Giang Ly chết tiệt, một ánh mắt cũng có thể dọa người ta tới mức chết khiếp.

Lúc này, Giang Ly chậm rãi nói: “Cô nếu dám làm chuyện gì không đúng đắn, trở về tôi tự nhiên có biện pháp trừng trị cô.”

Tôi nhắm mắt lại, nghĩ thầm, cho dù tôi làm chuyện gì không đúng đắn, anh cũng đâu có biết!

.....

Buổi sáng lúc rời giường, Giang Ly đã tập thể dục xong trở về. Lúc tôi đi ngang qua phòng khách, rõ ràng phát hiện trong phòng khách một đồng hành lý thật lớn. Đồng hành lý kia rõ ràng không phải của tôi, đồ của tôi đều để trong phòng mình. Như vậy, là của Giang Ly?

Tôi nghi hoặc nhìn lên, hỏi Giang Ly: “Anh muốn rời nhà trốn đi?”

Giang Ly không mặn không nhạt giải thích: “Tôi muốn đi lặn, vẫn là cùng đi Maldives đi.”

Quyết định của Giang Ly, làm tôi một lần nữa lại mất đi cơ hội thất thân.

Nhưng mà tôi còn có một vấn đề chưa làm rõ, hành lý của hẳn chuẩn bị vào lúc nào?

Chẳng lẽ hẳn đã mưu đồ từ lâu? Vậy mà còn làm bộ không đi, cái tên này thật rồi hơi!

Giang Ly nhìn ra nghi hoặc trong lòng tôi, nói: “Tôi chuẩn bị từ tối hôm qua.”

Tôi: “Sao tôi lại không biết gì cả.”

Giang Ly: “Cô ngủ say như lợn chết, biết làm sao được.”

Tôi: “.....”

.....

Maldives rất mỹ lệ, nhưng mà hành trình đi Maldives là thống khổ. May mà thời điểm chúng tôi đi là mùa vắng khách du lịch, vé máy bay cùng khách sạn đều dễ dàng đặt trước hơn một chút, chẳng qua gần mười mấy giờ hành trình, vẫn làm cho tôi có chút ăn không tiêu, hưởng hồ trên đường còn phải chuyển máy bay. Dọc đường đi tôi cơ bản chính là vừa nghe nhạc vừa ngủ, tôi mơ mơ màng màng lúc ngủ lúc tỉnh không biết ngày đêm, theo cách nói của Giang Ly chính là, tôi không cảm tinh con lợn thì thật sự đáng tiếc.

Buổi tối lúc đến sân bay Maldive, đã là hơn mười giờ đêm, còn phải kiểm an. Khách sạn của chúng tôi nằm trên một cái đảo nhỏ, cũng may cách Maldive không xa, thông quan sau, ngồi trên ca nô là có thể đến. Buổi tối bận lui, chờ lúc chúng tôi đến khách sạn, cũng đã gần mười hai giờ. Hai người thu dọn đơn giản một chút, sau đó tắm rửa đi ngủ. Giang Ly trước khi ngủ còn không quên nói móc tôi một câu: “Cô đã ngủ cả một ngày rồi, làm sao vẫn còn ngủ được nữa nhỉ.”

Tôi không thèm để ý tới, trong lòng nhận định hẳn đây là ghen tị, ghen tị tôi ăn no ngủ kỹ so với nhợn còn vui vẻ hơn!

.....

Tôi cảm thấy Giang Ly thật sự là người điên, du lịch còn không quên tập thể dục, cả buổi sáng hăng hăng xông chạy vòng quanh tiểu đảo một vòng rồi mới trở về ăn bữa sáng, làm cho sự khinh bỉ của tôi đối với hắn càng thêm sâu đậm.

Bữa sáng ở khách sạn là được phục vụ sẵn, thực phong phú, nhưng mà chủ yếu là cơm Tây, không có gì hợp khẩu vị của tôi. Chẳng qua hoa quả

nơi đây cũng không tệ lắm, tôi chấp nhận ăn chút hoa quả cùng điểm tâm, uống chút đồ uống linh tinh, thế là xong bữa sáng.

Sau bữa sáng, chúng tôi đến bến tàu, cùng với mấy người khác đi tham quan đảo. Đi tham quan đảo chủ yếu chính là đưa chúng tôi đi đến một số đảo nhỏ của dân bản xứ gần đó, cảm thụ một chút không khí dân tộc của địa phương.

Maldives đúng là thật xinh đẹp, mặt biển rất yên bình, làm cho trong lòng người ta sinh ra một loại cảm giác khoáng đạt, cởi mở. Thảm thực vật trên đảo, bãi biển, biệt thự cùng với nhà gỗ nổi trên mặt nước, rất hòa hợp với màu xanh của trời biển, như một bức tranh, yên tĩnh mà mỹ lệ. Tôi giơ ống kính máy ảnh lên tách tách tách chụp ảnh, cảnh sắc xinh đẹp như vậy trăm ngàn lần không thể bỏ qua.

Hôm nay mới biết được, thì ra cư dân bản địa ở Maldives cũng rất biết buôn bán. Nơi này có rất nhiều quán nhỏ của dân bản xứ mở ra, bán một ít vật lưu niệm. Nơi đây cũng có rất nhiều thứ để thưởng thức, tỷ như những cái hộp gỗ được phủ sơn, còn dùng vỏ sò và răng cá làm đồ trang sức nho nhỏ. Chủ quán thực nhiệt tình, tôi ngại từ chối, cho nên cũng lựa khá nhiều.... Dù sao cũng có người trả tiền hộ.

Đi dạo các loại đảo nhỏ xong cũng vừa vặn chính ngọ, tôi cũng có một chút mệt mỏi. Chẳng qua tiết mục sau cơm trưa có vẻ làm người ta động lòng, đó chính là – lặn xuống nước.

Trong đồng hành lý to khủng bố của Giang Ly có một bộ thiết bị lặn có thể nói là hoàn mỹ, còn có camera dùng ở dưới nước, ra vẻ hết sức chuyên nghiệp. Hắn võ trang xong liền mang theo camera trực tiếp lặn xuống, mặc kệ tôi sống chết trên bờ.

Bóng dáng của Giang Ly nhanh chóng biến mất trong làn nước. Bãi biển nơi này trong suốt như thủy tinh, những gì cách mặt nước khoảng mười

thước đều có thể thấy rõ ràng. Nói như vậy, Giang Ly lặn sâu không chỉ mười thước rồi. Hừ, kệ xác hẳn, thích bao nhiêu thước thì bao nhiêu thước, tôi một chút cũng không hâm mộ! Hẳn tốt nhất chìm luôn trong nước cho cá mập xơi, vĩnh viễn đừng có trồi lên.

So sánh với Giang Ly, một thân trang phục và đạo cụ của tôi có thể nói là keo kiệt. Áo cứu sinh, bộ đồ lặn, thêm một cái camera lặn chỗ nước nông thuê được ở khách sạn, chính là toàn bộ đạo cụ của tôi.

Lặn chỗ nước nông là chuyện rất đơn giản, cũng rất an toàn, đương nhiên cảnh sắc có thể nhìn thấy cũng có chút giới hạn. Tôi trang bị đầy đủ xong, liền lặn xuống nước, chậm rãi bơi về hướng xa xa.

Cảnh vật dưới nước thật mỹ lệ, thần nhiên làm cho người ta có một loại cảm giác tim đập gấp gáp. Đây là vùng biển trong suốt nhất mà tôi từng thấy, đặt mình trong làn nước trong xanh, làm cho người ta cảm giác được sinh mệnh của mình cũng trở nên tinh khiết cùng bình thản rất nhiều.

Trong nước thường thường sẽ có những đàn cá nhỏ tôi không biết tên bơi qua bơi lại, đại đa số chúng đều có màu sắc rực rỡ tươi sáng rất đẹp đẽ, ngoại hình rất đẹp. Có mấy chú cá lá gan rất lớn, trực tiếp bơi qua bên người tôi, như là không nhìn thấy tôi. Tôi vươn ngón tay chạm vào bụng của chúng, đổi lại chúng nó linh hoạt trốn tránh, thật sự là một đám nhóc đáng yêu. Tôi nổi hứng chơi đùa, thử bơi về phía xa hơn.

Bơi được một lát, chỉ thấy đến rặng san hô. Từng mảng san hô xinh đẹp đủ màu sắc khác nhau, tư thái ngàn vạn, khiến người ta không khỏi trầm trồ khen ngợi. Thiên nhiên thật sự là rất kỳ diệu.

Ở giữa rặng san hô du ngoạn trong chốc lát, dự đoán rằng thủy triều sắp xuống, tôi mới lưu luyến không nỡ rời đi. Ngày mai nhất định phải chơi tiếp, san hô này tôi còn chưa nhìn đã.

Lúc trở lại khách sạn, Giang Ly đã trở lại trước, hẳn đang ở trong phòng lên mạng. Tôi cảm thấy hẳn hẳn định là lặn xuống chỗ nước sâu không có gì hay, cho nên mới sớm lui binh. Nghĩ đến đây trên mặt tôi không khỏi nổi lên chút đắc ý, vì thế lấy laptop ra, cắm thẻ nhớ của camera vào, lôi mấy tấm ảnh vừa mới chụp dưới nước ra khoe với hẳn.

Giang Ly liếc liếc mắt nhìn máy tính của tôi, giống như người ta nhìn một cây củ cải trắng, mặt không chút thay đổi.

Tôi cười: “Hâm mộ cứ việc nói thẳng, tôi rất ngạc nhiên anh ở dưới đáy nước uống phí làm cái gì.”

“Làm cái này.” Giang Ly nói xong, lôi hình ảnh ra cho tôi xem.

Tôi nhìn vào màn hình máy tính của hẳn, nhất thời hai mắt tỏa sáng: “San hô này thật đẹp nha, giống như đang sáng lên ấy! Còn có con cá này, thật đẹp, tôi còn chưa có nhìn thấy!”

Giang Ly ở một bên giải thích.

“San hô này có thể chuyển động.”

???

Giang Ly đem đầu tôi đẩy ra, tránh cho nước miếng của tôi rớt xuống bàn phím trên màn hình của hẳn sau đó nói: “Đây là nhuyễn san hô, có thể chuyển động.”

Thật kinh diễm, tôi lần đầu tiên nghe nói trên thế gian này còn có nhuyễn san hô, thật muốn tự mình đi nhìn xem quá!

Giang Ly nhìn ra ý nghĩ của tôi, một câu chặt đứt ý niệm trong đầu của tôi: “Lấy tư chất của cô, lấy chứng nhận lặn xuống nước sâu chỉ sợ có một chút khó khăn.”

Tôi mếu máo, đem tay hấn để trên chuột đẩy ra, sau đó đoạt được con chuột, lục lọi xem hấn còn chụp được tấm nào đẹp nữa không.

Năm phút đồng hồ sau.

“Giang Ly, anh chỉ chụp được có từng này?” Tím tới tím lui, máy tính của Giang Ly cũng chỉ có mấy kiểu ảnh chụp ngẫu nhiên san hô, đều là các loại hình thái san hô mỹ lệ, đẹp thì đẹp, nhưng mà... quá ít đi?

Giang Ly gật đầu tỏ vẻ thừa nhận: “Cái khác cũng không có gì đẹp mà chụp.”

Tôi: “Đùa cái gì vậy, chỗ nước sâu nhất định có rất nhiều cái để thưởng thức, thật vất vả với đến được nơi này, cơ hội hiếm có.”

Giang Ly lại nhìn lướt qua màn hình máy tính của tôi, nói: “Chụp ảnh cần chất chứ đâu cần lượng, chụp một đống rác rưởi về làm cái gì.”

Tôi giận, anh mới là rác rưởi ấy!!!

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Bạn Hoàng Hôn Chói Sáng Lên Sàn

Bãi biển trên đảo nhỏ chỗ chúng tôi rất đẹp, tản bộ ở trong này, tuyệt đối là một loại hưởng thụ. Tôi nhẹ nhàng bước đi trên bãi biển, hít mát hưởng thụ làn gió nhẹ nhàng phe phẩy mang theo hương vị của biển, đột nhiên lại nghĩ đến giấc mộng bán chuối tiêu ở Maldives trước kia, xem ra đó cũng là một lựa chọn không tồi. Đáng tiếc ôi đáng tiếc, nghe nói hai ngàn đảo nhỏ xinh đẹp này sẽ bị nước biển nuốt trôi, ngấm lại thực làm cho người ta thất vọng mà.

Làn da của tôi đối với ánh nắng mặt trời rất mẫn cảm, rất dễ dàng bị bỏng nắng. Bởi vậy, mặc dù đã bôi kem chống nắng, nhưng vì để bảo đảm, hôm nay tôi mặc vẫn có vẻ hơi nhiều. Bên dưới mặc một chiếc quần đùi đơn giản, trên người xỏ một cái T shirt rộng thùng thình. Đi dạo trên bờ cát mà mặc áo liền quần như thế này mặc dù có chút quái dị, nhưng cũng rất hữu dụng. Chiếc áo T shirt rộng thùng thình kia là chiếc áo tôi thích nhất, nguyên nhân cũng không phải do nó đắt tiền. Chiếc T shirt kia là quà sinh nhật mà Hạp Tử tặng tôi lúc sinh nhật hai mươi lăm tuổi, là do chính cô nàng thiết kế, sau đó tìm người làm theo yêu cầu. Trên mặt áo là một đồng ký hiệu kì quái, theo Hạp Tử nói, đều là các ký hiệu được di lưu từ các nền văn minh lớn trên thế giới, có thể trừ tà. Mà mặt sau, thì in chữ bằng bút lông viết “Nói cười Yển Yển” bốn chữ to, còn có vài câu thơ. Tôi mặc dù không hiểu thư pháp, nhưng lúc nhìn đến vài nét bút lông kia, cũng thấy vô cùng thuận mắt. Theo Hạp Tử nhắn nhủ, chữ này là do con bé khổ công cầu một vị thư pháp danh gia vân vân. Đối với độ tin cậy của những lời mà cô

nàng nói, tôi xin phép không có ý kiến, nhưng vậy cũng không ảnh hưởng đến độ yêu thích của tôi với chiếc áo này, đồng thời nó cũng khiến tôi nhìn thâm mỹ của Hạp Tử với con mắt khác xưa.

Tại đây một mình một chỗ như thế này, dưới ánh mặt trời rực rỡ vui vẻ, mặc một bộ đồ cực phẩm như vậy, thực là vô cùng thích hợp.

Tôi đang bước chậm trên bờ cát, đột nhiên có người từ phía sau vỗ bả vai tôi. Vốn tưởng là Giang Ly, chỉ là đang kinh ngạc hẳn như thế nào lại đột nhiên chủ động quan tâm đến tôi, lúc xoay người lại lại phát hiện, trước mặt là một người đàn ông xa lạ.

Hắn là người da vàng, tóc có vẻ dài, còn hơi nhiễm một chút màu vàng nhè nhẹ. Tôi tuy rằng chán ghét kiểu tóc của hắn, nhưng không thể không thừa nhận, khuôn mặt hắn đúng là không tồi, ngũ quan thật dễ nhìn, hơn nữa, khóe mắt cùng đuôi lông mày tựa hồ như đều mang ý cười. Một người như vậy, đứng dưới ánh mặt trời, ánh mặt trời cũng vì hắn mà rực rỡ không ít chẳng?

Tôi nháy mắt cảm thấy con người tôi mị lực thật sự không nhỏ nha, thế mà cũng có giai đẹp chủ động đến gần. Vì thế tôi rụt rè nhếch khóe miệng với hắn một chút, vừa định nói chuyện, hắn đã mở miệng trước.

Hắn khẽ nghiêng đầu một chút, lông mi khẽ nhú, dâng lên một nụ cười mê người, sau đó nói: “Ngu ngốc?”

Hai chữ ngu ngốc nhả ra dị thường rõ ràng, hơn nữa, là giọng điệu nghi vấn.

Tôi cảm thấy vừa vô tội vừa phẫn nộ, NND* bà đây là trêu anh hay chọc anh? Như thế nào vừa gặp liền mắng người ta là ngu ngốc! Thử hỏi một cô gái bình thường bị một người xa lạ gọi là ngu ngốc, có mà chịu không nổi ấy? Huống chi đối phương là một anh chàng đẹp trai nha, đây là chuyện không thể tha thứ!

*NND = nhĩ nãi đích = mục nội nó

Vì thế tôi cảm thấy người trước mặt này thực sự là khuyết thiếu giáo dục, đối với người như thế tôi thật sự không muốn để ý tới, đành phải xoay người bước đi. Trong lòng mặc niệm, thiên hạ nào tàn nhiều như vậy, nếu mỗi lần gặp đều phải mắng một lần, chẳng phải mệt chết hay sao.

Ai ngờ cái tên không biết tốt xấu kia, chỉ có một bộ da mặt dày, đầu óc lại không được linh hoạt, dám đi theo sau tôi, nói với lên: “Cô là ngu ngốc?”

Tôi không thể nhịn được nữa, xoay người mắng to nói: “Anh mới là ngu ngốc, cả nhà anh đều ngu ngốc! Phiền anh hiện tại biến ngay cho tôi, bằng không bà đây tấu anh sống không bằng chết!”

Người nợ bị tôi mắng xong, đột nhiên hắc hắc ngậy ngậy cười nói: “Quả nhiên là ngu ngốc.”

Bây giờ tôi có thể khẳng định 80% người nợ là chậm phát triển, bởi vậy cũng không thèm để ý đến hắn, xoay người trực tiếp bước về phía trước.

Chậm phát triển đột nhiên ở phía sau hô: “Cô ở trong [Hiệp Khách Hành] có phải lấy tên là “Trò chơi ngu ngốc Họ Quan”?”

Tôi đột nhiên dừng lại, không thể tin được quay lại nhìn hắn.

Người này, hắn biết tôi là Trò chơi ngu ngốc họ Quan? Rất nhanh tôi liên tưởng đến mấy ngày hôm trước Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn hình như có nói qua hắn muốn cùng con trai con dâu đến Maldives, như vậy người trước mắt đây sẽ không phải là... con trai của Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn chứ? Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn này cũng thật là, làm sao cái gì cũng nói với con hắn, hại tôi mất mặt trước mặt trai đẹp rồi.

Nhưng mà, nhưng mà hết thầy... rất giả đi?

Tuy rằng giả, nhưng tin hay không không do tôi quyết định. Tôi trái lo phải nghĩ tiền tư sau tưởng, rốt cuộc đi đến trước mặt anh chàng đẹp trai tóc dài, đánh giá hẵn một chút, lắc đầu thờ dài: “Ông chú hèn mọn Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn kia, làm sao lại sinh ra đứa con dễ nhìn như vậy nhỉ? Có thể thấy học thuyết di truyền đúng là không đáng tin....”

Anh chàng đẹp trai trước mặt đột nhiên phát điên kêu lên thảm thiết nói: “Đã nói bao nhiêu lần, tôi là soái ca, tinh lực tràn đầy mị lực khôn cùng!”

“Ai nha nha, anh làm sao toàn học mấy câu này của ba anh vậy ....” Tôi ra vẻ thoải mái mà cười, nhưng mà trong lòng có chút không được tự nhiên dâng lên, mấy câu này cùng với cái tên Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn đáng khinh kia quả thực không sai một chút nào cả....

Hắn vò vò tóc, cả giận nói: “Tôi chính là Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn! Tôi bây giờ còn chưa có con! Nhưng mà tôi cũng không ngại nếu cô giúp tôi sinh một đứa!”

Tôi vỗ vỗ ngực, lui về sau hai bước nói: “Anh làm gì mà nói chuyện lớn tiếng như vậy, chẳng lẽ chột dạ.....”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn trừng mắt liếc nhìn tôi một cái, nói: “Cô không muốn tôi đem toàn bộ những chuyện cô làm ở bang hội toàn bộ nói ra cô mới tin?”

“Khụ khụ, không cần như vậy, tôi tin, tôi tin.” Tôi bắt đầu khua tay loạn xạ, rốt cục khuất phục dưới dâm uy của hắn.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn tâm tình tốt hơn một chút, trên mặt một lần nữa treo lên tươi cười, nói: “Cô so với tưởng tượng của tôi còn ngu hơn một chút.”

Tôi cảm thấy chuyện này kỳ thật cũng không phải bởi vì tôi ngu, Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn oan uổng tôi. Chủ yếu là do người này trong

lòng tôi hình tượng trong mắt đã thành thâm căn cố đế, hẳn chính là một ông chú trung niên đáng khinh, thích ở trên mạng đùa giỡn con gái, người như thế trên mạng là bình thường. Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn trước mặt cùng với Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn trong tưởng tượng của tôi cách nhau quá xa, hình tượng kia hoàn toàn không phù hợp tiêu chuẩn, tôi không tin, không biết không có tội.

Nghĩ như vậy, tôi trong lòng tự tha thứ cho chính mình.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn một câu đánh gãy suy nghĩ của tôi: “Ngốc cái gì vậy, đi bar ngồi một lát đi.”

Tuy rằng tôi cùng Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là có quen biết sơ sơ, vì thế tôi gật đầu đáp ứng. Dù sao tôi hiện tại cũng thật sự nhàm chán, Giang Ly cũng sẽ không hạ mình đi chơi cùng tôi.

Lúc này, Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn quay lại gọi một mỹ nữ Á châu dáng người nóng bỏng lại đây, hôn một cái lên mặt cô ta, sau đó nói: “Anh đi ôn chuyện với bạn, cứng trước tự mình đi chơi đi ha.”

Mỹ nữ kia cẩn thận đánh giá tôi từ trên xuống dưới một chút, đại khái là xác định tôi đối với cô ta không gây nên sự uy hiếp gì, vì thế hôn lại Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn, sau đó thoái mái mà rời đi.

Trong đáy lòng tôi thân nhiên sinh ra một loại cảm giác thất bại.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn nhìn theo bóng dáng mỹ nữ kia, nói: “Tôi vẫn thích phụ nữ châu Á, truyền thống.”

Tôi nhìn bộ bikini nóng bỏng trên người mỹ nữ kia, trong lòng cảm thán: Này cũng quá truyền thống đi.....

Tôi gọi một ly cocktail, sau đó cùng Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn ngồi xuống.

Tôi nhìn Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn hỏi: “Anh làm sao mà nhận ra tôi được?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn cười nói: “Tôi mà không nhận ra cô, thì thực xin lỗi bộ quần áo cô đang mặc.”

Tôi đột nhiên nhớ tới nickname in trên T shirt, bừa bộn đại ngộ. Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn lúc ấy cũng chỉ là đoán đi? Nếu tôi không thừa nhận thì tốt....

Nhưng mà, tôi vẫn có chút hoảng hốt giống như trong mơ, dù sao mọi việc hết thảy quá trùng hợp, trùng hợp đến mức làm cho người ta hoài nghi chính mình thật sự đang ở trong một cơn mê bất khả tư nghị.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn nhìn thấy tôi ngần người, lấy khuỷu tay huých tôi một chút, nói: “Hắc, nghĩ cái gì vậy?”

Tôi: “Không có gì, tôi chỉ cảm thấy chuyện này hết thảy thực khéo, thật không dám tin tưởng.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn cũng rất đặc ý: “Đây là duyên phận “Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ”, chính là nói về hai chúng ta.”

Tôi đối với duyên phận như vậy thật sự là né không được.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn nói tiếp: “Tôi tên Vương Khải, còn cô?”

Tên của hắn so với mặt hắn kém cõi hơn. Tôi suy nghĩ nếu ông trời đã an bài hai chúng tôi gặp mặt ở đây, vậy nói duyên phận thật là chuyện khó

tưởng tượng gì đó, tôi cũng không ngại ngần gì có ý kiến gì nữa, vì thế hào phóng nói ra tên họ của mình: “Tôi tên là Quan Tiểu Yến.”

Vương Khải vừa nghe tên của tôi, nhất thời vui vẻ: “Quan Tiểu Yến hả? Tôi cũng quen biết một người tên Quan Tiểu Yến, thật đúng là khéo mà, có muốn tôi giới thiệu cho cô làm quen chút?”

Tôi cảm thấy hần là đang thuần túy cố gắng làm quen, vì thế nói: “Không cần.” Đến quen biết anh tôi còn chẳng muốn.

Hần hiểu ý cười nói: “Tôi biết ngay cô không tin, chẳng qua nói lại, phụ nữ như vậy cũng không nhất thiết phải làm quen.”

Giọng điệu hần không phải hiền lành nha, tôi cảm thấy hần nhất định là bị người đàn bà kia chọc qua. Hình như người trước mắt này ngoài đời thực cũng là đại thiếu gia lăng nhăng, sinh hoạt cá nhân rất đặc sắc, hoặc là nói, rất hỗn loạn. Người như thế tuy rằng không đúng khẩu vị của tôi, nhưng nói chung vẫn là có vẻ biết tiến lui, sẽ không đơn phương khó xử phụ nữ. Phụ nữ qua lại với kiểu người như thế, chỉ cần cẩn thận một ít, là sẽ không gây ra sai lầm gì. Đương nhiên nếu nhân cách hần cực kỳ bại hoại, thì chẳng còn gì phải bàn.

Vương Khải lại thấy tôi ngây người, bất mãn nói: “Cô lại suy nghĩ cái gì, nghĩ rằng tôi đối với cô có ý đồ?”

Tôi xấu hổ ho một tiếng nói: “Không có.”

Hần không có việc gì cười cười nói: “Cô có nghĩ thế cũng không sao, dù sao tôi đã sớm có ý đồ với cô.”

Tôi đối với người vô liêm sỉ như thế thật sự không có cách gì, đành phải nói: “Tôi không thích vui đùa kiểu này.”

“Vậy chúng ta nói chuyện khác,” Hãn vừa định nói, lại đột nhiên có tiếng chuông di động vang lên. Hãn đành rút di động ra, “Thật có lỗi, tôi nhận điện thoại chút.”

Tôi cúi đầu một bên uống cocktail, một bên âm thầm vì phí điện thoại đáng thương của hãn vui sướng khi người gặp họa một phen. Nên biết rằng, người Trung quốc ở Maldives gọi điện thoại, một phút đồng hồ kiểu gì cũng tốn hai mươi đồng.

Nhưng mà rất nhanh, tôi sẽ vì sự thiếu phúc hậu của bản thân mà trả giá rất lớn.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Giang Ly Nổi Giận

Nhưng mà rất nhanh, tôi sẽ vì sự thiếu phúc hậu của bản thân mà trả giá rất lớn.

Vương Khải cầm điện thoại di động trong tay, vẻ mặt lo lắng: “Sao lại hết pin đúng lúc này!” Vừa nói, vừa mong đợi mà nhìn tôi, “Tiểu Yến, tôi có thể mượn di động của cô một chút được không?”

Tôi, thật là, hận! Nghĩ muốn từ chối hẳn, nhưng mà lại sợ hẳn thực sự có chuyện gì quan trọng. Quên đi quên đi, cho hẳn mượn đi, cùng lắm coi như uống vài chai nước khoáng thôi (nước khoáng ở đây rẻ nhất cũng 3 USD một chai)

Nghĩ đến đây, tôi không tình nguyện mà rút điện thoại di động từ trong túi ra, đưa cho hẳn.

Vương Khải tím tím cười mà nhận lấy điện thoại của tôi, ấn một chuỗi dãy số, sau đó chờ đợi kết nối. Trái tim của tôi trong quá trình chờ đợi, chậm rãi, nhỏ từng giọt từng giọt máu.

Nhưng mà không ngờ tới chuyện sắp phát sinh, di động của hẳn lại đột nhiên vang lên.

Tôi sửng sốt trong vài giây, mới bừng tỉnh đại ngộ. Nha, hẳn chính là một tên lừa đảo, tôi thật sự là trư du mộng tâm* mới đi tin tưởng hẳn.

*mỡ lợn đầy tim: dịch ra có vẻ bất nhã nên ta để nguyên

Tôi nổi giận đùng đùng mà đoạt lấy điện thoại di động, trừng mắt liếc hẳn một cái, không nói không rằng.

Vương Khải chẳng biết xấu hổ vẫn cười, nói: “Cô đừng nóng mà, dù sao có số điện thoại sau này mọi người có thể quan tâm lẫn nhau.”

Tôi không kìm được mà nói: “Anh thật lảm chuyện.” Kỳ thật lưu số điện thoại cũng không có gì, dù sao người như hẳn cũng không thiếu đàn bà bên mình, sẽ không cả ngày quấy rầy tôi. Nhưng mà tôi không thích phương thức của hẳn, cái này gọi là gì nhỉ, ép mua ép bán?

Vương Khải tội nghiệp nhìn tôi, nói: “Tôi chỉ là sợ cô không cho tôi số điện thoại, cô đừng nóng giận được không?”

Con người của tôi chính là ăn mềm không ăn cứng, chứng kiến bộ dạng này của hẳn, trong lòng cũng có chút không nỡ, đành phải ngượng ngập nói: “Sau này đừng dùng phương thức này, tôi không thích.”

“Tuyệt đối sẽ không,” Vương Khải gật đầu nói, “Nhưng mà nói, cái cô không thích quả thật rất nhiều.”

“Tôi là người không thích thỏa hiệp, không thích chính là không thích.”

Vương Khải lại cười: “Đó là thách thẫn, tôi thích.”

Tôi trừng mắt: “Anh cái gì mà chả thích.”

Vương Khải uống một ngụm rượu trong cốc, lập tức đổi đề tài: “Nói xem, cô không phải đi hưởng tuần trăng mật sao, vậy ông xã X vô năng nhà cô đâu rồi?”

Tôi: “Không chuẩn dò hỏi đời tư của tôi.”

Vừa dứt lời, tôi đột nhiên phát hiện trong tầm mắt của tôi cách đó không xa, phía sau lưng Vương Khải, có một bóng dáng rất quen thuộc. A a a kia không phải là Giang Ly sao? Trời ạ, Vương Khải không phải có kỹ năng triệu hồi đấy chứ, vừa nhắc tới Giang Ly, Giang Ly liền xuất hiện luôn!

Giang Ly lúc này cũng phát hiện ra tôi, cũng nhìn thấy Vương Khải. Hắn buông ly rượu trong tay, đi về phía chúng tôi.

Vương Khải lại không có phát hiện hết thấy dị thường lúc đó, hắn thấy vẻ mặt khác thường của tôi, đại khái cho rằng tôi không hài lòng chuyện hắn vạch trần ông xã của tôi, vì vậy thành khẩn mà nói: “Kỳ thật Tiểu Yến à, cô không cảm thấy đời sống X vốn là một bộ phận của đời sống hôn nhân sao? Cô cho dù lấy phải một đầu heo, cũng còn hơn là lấy phải một tên X vô năng, đương nhiên kỳ thật heo với X vô năng đều không thể cho cô hạnh phúc được, cho nên kỳ thật không bằng cô tìm đến tôi làm chỗ dựa đi...”

Lúc này Giang Ly đã chạy tới phía sau hắn, Vương Khải vẫn thao thao bất tuyệt, hình như một chữ cũng không lọt khỏi tai của Giang Ly. Tôi thấy sắc mặt Giang Ly u ám giống như đám mây đen, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, vội vàng ngắt lời Vương Khải nói: “Đúng vậy, đúng vậy, anh nói có lý. tôi cảm thấy tối nay có người muốn hồng hạnh ra tường rồi.”

Vương Khải hai mắt tỏa ánh sáng mà nhìn chăm chăm tôi, vẻ mặt như vậy, giống như đang nói: ai da cô cuối cùng cũng giác ngộ rồi...

Tôi đặc ý nhìn hắn cười cười, để xem anh gào thét thế nào!

Tôi lấy khủy tay huých nhẹ Vương Khải, nói: “Anh nghỉ ngơi ở đâu?”

Vương Khải mờ ám cười, đáp: “Ra khỏi khách sạn, rẽ phải, gian nhà nổi đầu tiên chính là chỗ ở của tôi.”

Tôi chớp chớp hai tròng mắt, cười nói: “Đã biết. Tối hôm nay đừng khóa cửa nha.”

Vương Khải một hơi xử lý hết ly rượu, cười nói: “Tiểu Yến, cô thật sự là càng ngày càng đáng yêu.”

Đúng lúc này, đám mây đen phía sau Vương Khải bắt đầu mở miệng: “Hiếm có người khen ngợi cô ấy như vậy.” Nói xong, đi tới ngồi xuống bên cạnh tôi.

Vương Khải nghĩ hoặc bất an mà nhìn về phía Giang Ly: “Anh là....”

Giang Ly nhìn chăm chăm tôi, ánh mắt kia, phảng phất như toát ra ngọn lửa muốn đem tôi đốt thành tro. Sau đó, hắn nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Tôi chính là ông xã X vô năng của cô ấy.”

Vương Khải: &% ¥ #&*!

.....

Từ lúc Vương Khải rời đi cho đến bữa cơm tối, Giang Ly vẫn giữ nguyên cái mặt đen xì, tôi ngay cả nhìn cũng không dám liếc hắn một cái. Nhưng mà... nhưng mà tôi thật sự cái gì cũng chưa từng nói nha.....

Tôi phát động dũng khí cả nửa ngày, cuối cùng cũng nói với Giang Ly: “Không phải tôi nói đâu.”

Giang Ly đến nhìn cũng không liếc tôi một cái, lạnh lùng mà nói: “Là cô nói cũng không sao, dù sao đàn ông bình thường đứng trước mặt cô cũng thành X vô năng hết.”

Tôi: “....”

Tôi thiết nghĩ, gả cho Trư Bát Giới còn tốt hơn gả cho Giang Ly, bà đây lần này thật sự là mắt bị hỏng rồi.

.....

Buổi tối, Giang Ly ở trong phòng lên mạng. Tôi tắm rửa xong, từ trong phòng tắm bước ra, phát hiện mặt hắc vẫn như cũ, không coi được chút nào. Trong lòng tôi không khỏi cảm thán, người đàn ông này, lòng dạ hẹp hòi quá đi?

Nhưng tôi quả thật không có triển vọng mà, sắc mặt Giang Ly chỉ hơi chút không ổn, lá gan tôi liền run rẩy, nghĩ muốn cách hắc càng xa càng tốt. Lúc này, tôi nhón chân, nhẹ nhàng đi qua phía sau lưng hắc, tận lực không thu hút sự chú ý của hắc.

Ai ngờ, lúc tôi đi qua sau lưng hắc, tên nhóc này lại đột nhiên lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai từ trên ghế đứng lên, sau đó nắm lấy cổ tay của tôi kéo vào trong lòng.

Tôi thật sự không biết trong lòng mình lúc này là sùng bái hay là kinh hách, tóm lại là rất kích động. Tôi run run hỏi: “Anh anh anh anh anh muốn làm gì?”

Giang Ly không nói lời nào, hắc đột nhiên đem tôi đẩy lên trên giường, sau đó cả người cũng đè lên trên người tôi. Tôi phát hiện trong ánh mắt hắc lóe lên hai đám lửa phản nộ, thầm nghĩ thế là xong rồi, nghe nói đại bộ phận gay đều rất biến thái, cũng không biết hắc định dùng phương thức nào chà đạp tôi.

Giang Ly nhìn chăm chăm vào mắt tôi, môi mỏng hé ra, phun ra mấy chữ: “Tôi là X vô năng?” Giọng nói như vậy, chặc chặc, tựa như gió Bắc lúc trời sang thu, vừa lạnh lại vừa len lỏi.

Tôi cảm thấy bị người đè chết thật sự là một kiểu chết rất ghen khuất. Cũng may con người lúc gặp phải nguy hiểm tiềm lực luôn vô tận, lúc này tôi cái khó ló cái khôn, lớn tiếng nói: “Có động đất, chạy mau!”

Giang Ly chung quy vẫn nhanh nhẹn mà từ trên giường nhảy xuống, vừa định mang theo tôi ra bên ngoài thoát hiểm, nhưng lại phục hồi lại tinh thần,

động đất ở đâu ra!!

Tôi dùng sức bỏ tay hẳn ra, đứng ở trên giường, khăn khải vỗ bờ vai của hẳn đồng dục nói: “Ra khỏi khách sạn rě phải, gian nhà nổi đầu tiên chính là hang ổ của anh chàng đẹp trai kia, come on boy! Nhanh, đi chứng minh với anh ta, anh kì thực rất có năng lực đi!”

Giang Ly dường như đang phần nộ giống như đang căm ghét, lại vừa giống như không nhận được mà trừng mắt nhìn tôi một cái, xoay người bước ra khỏi cửa.

Giang Ly đi rồi, trong đầu tôi lập tức nảy ra rất nhiều hình ảnh không thuần khiết, đam mê đại thần hãy tha thứ cho tôi, tôi không phải cố ý đâu. Tôi chỉ là vừa nghĩ đến bộ dáng bi thảm của Vương Khải kia lúc bị Giang Ly hành hạ, tôi liền nhận cười đến nội thương.

.....

Lúc Giang Ly trở về đã là rất khuya, trên người hẳn còn mang theo mùi rượu, sắc mặt cũng đã bình thường hơn. Tôi nghĩ Vương Khải kia nhất định khiến hẳn trút giận đi. Nghĩ tới đây, tôi không khỏi đặc ý một phen, tên kia cả ngày đùa giỡn phụ nữ, bây giờ bị đàn ông đùa giỡn lại rồi, ha ha ha

.....

Bữa tối ngày thứ hai trôi qua, lúc tôi đang nhàn nhã ngồi trong quán bar, lại gặp Vương Khải. Hẳn thoát nhìn tâm trạng không xấu như tôi tưởng, tên nhóc này thật sự rộng lượng như vậy?

Vương Khải sau khi nhìn thấy tôi, một chút cũng không do dự ngồi xuống bên cạnh, sau đó u oán mà nói: “Tiểu Yến, cô thật tuyệt tình.”

Tôi liêu mạng nhận cười, vẻ mặt vô tội mà hỏi han: “Làm sao vậy?”

Vương Khải oán giận mà liếc tôi một cái, yếu ớt nói: “Cô có biết ông xã X vô năng nhà cô ngày hôm qua nói gì với tôi không?”

Tôi không thể tin được nói: “Đã trải qua tối hôm qua mà anh vẫn còn cho là anh ấy X vô năng ư?” Thực hành vốn là thước đo để kiểm nghiệm chân lý, chẳng phải có câu như vậy sao?

Trong mắt Vương Khải tinh quang tăng vọt, hung tợn mà nói: “Chuyện ngày hôm qua quả nhiên là cô xui anh ta làm.”

Tôi xấu hổ mà ho lên hai tiếng, không nghĩ mới đó mà đã bại lộ hành tung rồi....

Vương Khải còn nói thêm: “Chẳng qua cũng may anh ta là người bình thường!”

??? Giang Ly là người bình thường? Tôi báỉ phục ánh mắt của anh đấy.....

Vương Khải thấy trên mặt tôi hiện lên khiếp sợ cũng nghi hoặc, liền phần nộ kể lại chuyện tối hôm qua.

Đại khái chuyện nó như thế này, buổi tối hôm qua, Giang Ly đột nhiên xông vào chỗ ở của Vương Khải, nói với hắn hai chuyện. Thứ nhất, bà xã của hắn phái hắn đến cường bạo Vương Khải, chẳng qua hắn vốn theo chủ nghĩa nhân đạo, trước hết tha cho Vương Khải một con ngựa, thứ hai, sau này Vương Khải tốt nhất cách xa bọn họ một chút, nếu không hắn cũng không nói trước được sẽ ngoan ngoãn nghe lời của bà xã, thứ ba, cũng là điểm trọng yếu nhất năng lực X của Giang Ly hắn bình thường rất cường đại! Vương Khải anh nếu không tin, chúng ta bây giờ có thể thử xem xem. Sau khi nói xong những lời này, Giang Ly liền rời đi.

Tôi nghe xong mà đầu óc tràn ngập nghi vấn, Giang Ly hắn nói những lời này xong liền rời đi? Vậy sau đó hắn đi đâu làm gì, làm sao muộn như

vậy mới trở về? Oa, hay là không phải một mình tới quán bar đi? Hoặc là có người đàn ông ưu tú nào hấp dẫn hẳn rồi?

Vương Khải kể xong, tuyên bố tổng kết một câu: “Quan Tiểu Yến, cô thật sự là hủ đến mức không thuốc nào cứu nổi rồi!”

Tôi u oán lẩm bẩm niệm: tôi không phải hủ nữ không phải hủ nữ không phải hủ nữ.....

Vương Khải vừa chuyển đề tài, còn nói thêm: “Chẳng qua ông xã cô cũng không ngại làm chuyện cường bạo đàn ông, không phải hẳn ta là song tính luyện đấy chứ?”

Tôi lắc đầu, chắc như đinh đóng cột mà nói: “Anh ấy mới không phải!” Hẳn chính là một tên đồng tính luyện ái thuần chủng!

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Hán Nghĩ Thông Suốt Rồi

Đến Maldives cũng đã được vài ngày, nơi đây thứ gì cũng tốt, chỉ trừ có thức ăn là tôi không tài nào thích ứng được.

Trong khách sạn phục vụ chủ yếu là cơm Tây, mặc dù thịnh soạn, nhưng không hợp với khẩu vị của tôi. Lúc đầu tôi vẫn còn cố chịu mà ăn được nhưng mà được vài ngày, tôi rốt cục bắt đầu sùng bái tinh thần tự ngược của người phương Tây rồi... Loại đồ ăn như vậy mà họ có thể ăn cả đời, cả đời ư?!

Tôi rốt cục phát hiện ra đồ ăn Trung Quốc tốt đẹp biết bao, mặc kệ là sơn hào hải vị hay là cơm canh đạm bạc, ít nhất cũng có thể ăn được...

Tôi nghĩ nếu như tôi là một con tinh tinh, thì những tháng ngày ở Maldives sẽ rất khỏe mạnh sung sướng, bởi vì mỗi ngày tôi đều được ăn ba bữa cơm, mà thức ăn chủ yếu lại là hoa quả.

Đáng tiếc tôi là người có thói quen ăn ngũ cốc linh tinh, nên kết quả chính là, trong vài ngày ngắn ngủi ở Maldives, tôi vậy mà kỳ tích giảm được 1 kg thịt!

Đương nhiên tôi đối với việc giảm béo kèm theo này của khách sạn, thật sự không thể thích nổi, nhưng mà chẳng có cách nào khác. Sớm biết thức ăn nơi này biến thái như vậy, lúc trước tôi cái gì cũng không nên mang, trực tiếp vác một thùng “Khang sư phụ” qua đây có phải tốt không!

Cũng chính vì vậy, tôi không thể không bội phục Giang Ly. Có thể thấy hẳn hình như cũng không thích ăn cơm Tây, nhưng mà người ta vẫn cứ ăn như thường.

Vì vậy tôi hỏi: “Giang Ly, anh thích đồ ăn ở đây sao?”

Giang Ly: “Không thích.”

Tôi: “Vậy tại sao anh vẫn ăn nhiều như vậy?”

Giang Ly: “Không ăn sẽ đói, ngu ngốc!”

Được rồi, tôi không thể không thừa nhận, lối suy nghĩ của một kẻ biến thái so với người bình thường có chênh lệch rất lớn, tôi có thể hiểu được.

Vì vậy tôi không để lỡ mất thời cơ hỏi hẳn: “Tôi đây nấu cơm ăn có được hay không?” Mau nói ngon, mau nói ngon!

Giang Ly tự ngẫm một chút, cuối cùng hạ một cái đánh giá coi như đúng trọng tâm: “Cũng không tệ lắm.”

Tôi: oa ha ha ha.....

.....

Hôm nay, tôi cùng Giang Ly đang ăn cơm, điện thoại đột nhiên vang lên.

Rất đáng giận, là ai nhằm lúc này mà gọi điện cho tôi, lãng phí cước gọi của tôi. Tôi lôi di động ra, nhìn một cái, quả nhiên là tên âm hồn bất tán Vương Khải.

Tôi chần chừ đi chần chừ lại, tên kia cứ gọi hết lần này đến lần khác, ý chí phi thường kiên định. Vì vậy tôi đành ấn nút nghe.

Tôi: “Vương Khải, anh ấy, lúc quay về anh đèn tiền điện thoại cho tôi!”

Vương Khải: “Tiểu Yến, mau đến bãi biển nhanh lên!”

Tôi: “Làm gì?”

Vương Khải: “Hôm nay là sinh nhật cô, tôi có thứ muốn tặng cho cô.”

Tôi bừng tỉnh đại ngộ: “Ây da, hôm nay là sinh nhật tôi, tôi cũng đã quên....”

Vương Khải: “Nhanh nhanh mau đến đây, tôi có thứ này cực hay muốn tặng cho cô.”

Tôi: “Cái gì vậy, anh sẽ không gạt tôi nữa đấy chứ?”

Vương Khải: “Xem ra cô cũng không tiếc tiền điện thoại phải không?”

Tôi: “Được rồi, được rồi, tôi lập tức qua liền, nếu anh dám gạt tôi, hừ hừ.”

....

Thằng nhãi Vương Khải này, có lúc rất biết cách dỗ người khác vui vẻ, người như thế tình hình chung rất được phụ nữ yêu thích. Tôi đột nhiên nhớ tới trên blog của hắn dán đây ảnh chụp mỹ nữ, bây giờ xem ra, chính xác thực sự là “Bạn gái qua các giai đoạn” của hắn thật. Trời ạ, nếu quả thật là như vậy hắn không phải có phần quá cường đại rồi.....

Lúc tôi đi đến bãi biển, nhìn thấy Vương Khải hai tay giấu ở phía sau, hướng về phía tôi cười.

Tôi đi tới trước mặt hắn, giơ tay về phía hắn, nói: “Đưa đây.”

Sau đó Vương Khải liền từ phía sau biến ra một thứ khiến tôi cảm động đến rối tinh rối mù.

Khang sư phụ đó, là Khang sư phụ tôi mong nhớ ngày đêm!!!

Lúc này, cốc mì thịt bò Khang sư phụ kinh điển kia, đang nóng hôi hổi mà đưa qua đưa lại trước mặt tôi. Tôi hết sức không rụt rè mà một phen đoạt lấy, mỉm cười toe toét một cái, nói: “Cám ơn!”

Sau đó, không đợi Vương Khải nói chuyện, tôi an vị trên bãi cát, bắt đầu không để ý đến hình tượng mà sục sọt ăn tại chỗ.

NND, ăn quá là ngon!

Dạ dày tôi sau vài bữa chịu đựng đả ngộ cấp bậc tinh tinh, cuối cùng cũng chiếm được chút an ủi nhỏ nhoi này.

Đại khái tương ăn của tôi làm cho Vương Khải rất khiếp sợ, hẩn ở bên cạnh trầm mặc hồi lâu, mới bắt đầu nói chuyện.

Vương Khải: “Cô ăn từ từ, kéo nghẹn.”

Tôi: Sục sọt .... sục sọt.....

Vương Khải: “Tôi sao lại cảm thấy nhìn cô giống như dân tị nạn ấy.”

Tôi: Sục sọt.... sục sọt.....

Vương Khải: “Cái này tôi từ chỗ người khác trả giá cao mới mua được đấy, thế nào, cảm động không?”

Tôi: Sục sọt...sục sọt.....

Vương Khải: “Tôi ở trong phòng nấu mì cho cô, đây chính là trái với quy tắc, thế nào, cảm động không?”

Tôi: Sục sọt..... sục sọt....

Vương Khải: !!!

....

Tôi đem nước mì Khang Sư phụ húp sạch sẽ, bởi vì Vương Khải ngăn lại, nên tôi không có đi liếm cái bát kia.

Tôi vỗ vỗ bụng, cảm giác cực thỏa mãn mà nói: “Cám ơn anh nha.”

Vương Khải khó lắm mới dịu dàng một phen, hắng ngồi bên cạnh tôi, nhoèn miệng cười nói: “Cô vui vẻ là tốt rồi.”

Nói không cảm động thì là giả. Phụ nữ đều là động vật đa sầu đa cảm, tôi cùng với Vương Khải qua lại cũng không phải thân thiết, vậy mà hắng lại nhớ rõ ngày sinh nhật tôi, lại biến ra một chén Khang sư phụ để dỗ tôi vui vẻ... Mặc dù tôi biết mục đích của hắng kỳ thật không đơn thuần, nhưng trong lòng tôi vẫn có chút ấm áp.

Đương nhiên cảm động thì cảm động, nguyên tắc cần giữ vững, thì vẫn phải giữ vững. Vì vật tôi nghĩa vô phản cố* mà đem móng vuốt của Vương Khải đang khoát trên vai tôi ném ra.

*làm việc nghĩa không được chùn bước

Tôi hết sức hung ác mà mắng hắng: “Tên nhóc, một cốc mì ăn liền đã muốn cua bà hả!”

Vương Khải mặt dày xoa xoa tay, cười nói: “VẬY cô nói đi, muốn như thế nào mới được?”

Khốn thật, thiếu chút nữa bị hắng lay chuyển. Tôi xoay người qua, khoát khoát tay nói: “Cái gì cũng không được, đây là vấn đề nguyên tắc.”

Vương Khải tự hỏi một chút, nói: “Cái này dễ thôi, vậy cô cứ ly hôn trước sau đó vượt rào đi!”

Hắn cho rằng vấn đề nguyên tắc mà tôi nói là chuyện chung thủy trong hôn nhân? Chung thủy cái đầu hắn, còn có cái sáng kiến chó p này của hắn, vậy mà cũng mặt dày nói ra mồm được!

Tôi dịch người ra bên ngoài, hết sức khinh bỉ hừ một tiếng: “Anh dùng phương pháp này đi phá hủy hạnh phúc của bao nhiêu gia đình rồi?”

Hắn khua khua tay, đáp: “Trên cơ bản tôi đều là người bị dụ dỗ, cô chắc cũng hiểu được.”

Trên thế giới này còn có người nào mặt dày hơn hắn sao!

Tôi cúi đầu, dùng giọng điệu hết sức nghiêm túc nói với hắn: “Vương Khải, trên thế giới này có hai loại người, một loại là muốn đùa giỡn tình cảm, một loại là bị tình cảm đùa giỡn. Tôi rất ngốc, không thể đùa giỡn tình cảm, nhưng tôi cũng không nghĩ muốn để tình cảm đùa giỡn.” Nói như vậy là đủ rõ ràng rồi chứ?

Vương Khải giọng nói tràn ngập sự thăm dò: “Sau đó phương pháp của cô chính là không đụng chạm đến tình cảm nữa?”

Tôi do dự một chút, gật đầu, đại khái chính là như vậy đi.

Vương Khải đột nhiên nở nụ cười ha hả, hắn sung sướng mà nói: “Quan Tiểu Yến ơi Quan Tiểu Yến, cô đúng là đồ ngốc mà.”

Tôi giận, anh mới là đồ ngốc!

Vương Khải còn nói thêm: “Người khác nếu muốn đùa, cô liền đùa lại gấp bội, xem ai đùa chết ai.”

Tôi đứng lên, vỗ vỗ mấy hạt cát trên người, cúi đầu nhìn quả đầu tạp nham của Vương Khải, nói: “Hai ta thế giới quan không giống nhau, tôi không có cách nào khác cùng anh trao đổi.” Dứt lời, tôi xoay người rời đi.

Khi trở lại khách sạn, Giang Ly cũng đã về. Tôi hậm hực mà nằm trên giường, nghĩ tới câu nói vừa rồi của Vương Khải.

Người khác nếu muốn đùa, cô liền đùa lại gấp bội, xem ai đùa chết ai

Tôi ngay lúc đó quả thật không có nghĩ đến chuyện này, nếu như tôi muốn đùa giỡn tình cảm của ai đó, hình như chưa đợi được đến lúc thu lưới, tôi cũng đã trả giá bằng tình cảm thật của mình mất rồi? Hạp Tử thường xuyên mắng tôi tại phương diện tình cảm vốn là một kẻ ngờ nghệch, dễ dàng chịu thiệt... Xem ra con bé mắng cũng đúng. Bởi vậy tôi càng ngày càng bội phục Vương Khải, hẳn lúc muốn đùa bỡn người khác, một chút khổ sở một chút chột dạ một chút cảm giác khó chịu cũng không có sao? Vương Khải người này coi như có nghĩa khí, nhưng nếu hẳn thật sự coi tôi cùng đồng bạn gái của hắn giống nhau, tôi đây thật sự không có cách nào khác làm bạn bè với hắn.

Đang lúc suy nghĩ miên man, Giang Ly đột nhiên nói chuyện: “Hôm nay là sinh nhật cô?”

Tôi sửng sốt: “Hả? Ừ, làm sao vậy?”

Giang Ly trầm mặc một chút, rốt cục nói: “Như vậy, sinh nhật vui vẻ.”

Hành động này của hắn, quá tốt làm cho trong lòng tôi có chút sợ hãi. Tôi ha ha ngây ngô cười hai tiếng, nói: “Vui vẻ, đương nhiên vui vẻ.”

Giang Ly bị tôi làm cho có chút chẳng hiểu ra làm sao: “Vui vẻ như vậy, tên nhóc kia tặng cô cái gì hay hả?”

Tôi đặc ý nói: “Mì ăn liền! Hẳn thật sự là đốt lửa thêm than nha!”

Giang Ly hếch mũi khinh thường mà hừ một tiếng, nói: “Thứ linh tinh kiểu ấy mà hắn cũng đem ra tặng được?”

Đã quen với miệng lưỡi cay độc của hắn, tôi cũng không thèm để ý, chỉ là được một tắc lại muốn tiến một thước nói: “Như vậy, anh có chuẩn bị quà cho tôi hay không?”

Giang Ly cây ngay không sợ chết đứng hết sức dứt khoát mà đáp: “Không có”

Thiện tai, anh một chút cảm giác áy náy cũng không có hay sao?

Giang Ly thấy sắc mặt tôi không tốt, hiếm thấy có lúc không cùng tôi đối nghịch nói: “Cô thích cái gì, trở về tôi bù cho cô.”

Tôi suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Thôi cho qua đi, hai ta không thân cũng chẳng quen.”

Giang Ly không cho là đúng: “Cô nói thế nào cũng là bà xã của tôi.”

Tôi kiên định lắc đầu: “Không cần đâu, hai ta không quen.” Kỳ thật, chủ yếu là tôi lo lắng, nếu Giang Ly tặng quà cho tôi, chờ đến lúc sinh nhật hắn, tôi cũng phải tặng lại hắn, mà giá trị cũng phải ngang bằng mới được, cho nên khoản chi này coi như miễn đi....

Giang Ly tựa hồ cũng ngại phiền toái, vì vậy không nói gì nữa....

Giờ mà ngủ thì vẫn còn sớm, vì vậy tôi lôi máy tính ra, lên mạng.

QQ có mấy đứa bạn nhắn lại, chúc tôi sinh nhật vui vẻ, kể cả phương thức khiếm nhã của Hạp Tử: Tiểu Quan, chúc mừng bà vừa già đi một tuổi....

Thời gian ở Maldives so với Bắc Kinh chậm hơn bốn giờ, bây giờ bọn Hạp Tử chắc là đang ngủ rồi. Tôi chán đến chết mà không thể làm gì hơn ngoài lướt web.

Lướt web được một lúc, lập tức có người cùng tôi nói chuyện.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Tiểu Yến, cô vẫn chưa ngủ chứ.”

Tôi đang ở chế độ ẩn, vì vậy không để ý tới hân, giống như là mình đã ngủ.

Sau đó, hân lại nhắn một tin: “Tôi biết cô đang ẩn.”

Tôi kinh hãi, trước tiên viết lại cho hân: “Anh làm sao biết được?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Là tôi thử xem, không ngờ cô đang lên thật.”

Một hàng chữ in thể Tống màu đen nho nhỏ cực kỳ bình thường như chạy qua chạy lại trước mặt tôi diều võ dương oai mà nhe răng cười: thấy ngu chưa, thấy ngu chưa....

Tôi giận, vì vậy không thèm để ý đến hân. Một lát sau đó, hân lại nhắn lại.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Tiểu Yến, tôi nghĩ thông rồi.”

Tôi: “?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Cô mặc dù khuôn mặt vẫn có thể thông qua, nhưng mà dáng người không nóng bỏng, tư tưởng rất cổ hủ còn nhát gan không nhiệt tình, trọng yếu là cô phản ứng quá chậm, trí thông minh rất thấp, căn bản không thể giao tiếp hơn nữa lại không hiểu phong tình.”

Tôi giận, mẹ hân, cả nhà hân, mẹ nội hân!

Nói cười Yến Yến: “Anh nói thông suốt, chính là nghĩ thông suốt như thế nào để hạ thấp tôi hả?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Vậy nên tôi nghĩ thông rồi, người như cô không thích hợp làm tình nhân.”

Tôi nghiêng rãnh nghiêng lợi mà trả lời: “Anh chỉ cần đem kết quả suy nghĩ của anh báo cáo cho tôi là được, về phần quá trình, nuốt lại cho tôi!”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Cho nên chúng ta hãy làm bạn bè đi, tôi cũng không chê cô đâu.”

Kỳ thực tự luyện, cũng là một loại sức chiến đấu, nó có thể khiến cho can đảm của bạn vỡ tan, ngũ tạng thiêu đốt, mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc.....

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn thấy tôi không hồi âm, còn nói thêm: “Thế nào, cảm động rơi lệ rồi chứ gì?”

Tôi run rẩy mà gõ lại: “Rớt mồ hôi rồi....”

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Ăn No Dừng Mỡ

Ở Maldives làm tinh tinh mười ngày, rốt cục tôi cũng được trở về tổ quốc thân yêu.

Qua hành trình đi Maldives lần này, tôi rưng rưng ngấn lệ mà phát hiện ra: Đó là Trung Quốc vẫn là tốt nhất á, đi theo Trung Quốc có cơm ăn....

Sau khi về đến nhà, tôi kéo Giang Ly cầm theo ba cái túi giấy mua hàng bảo vệ môi trường chạy ra siêu thị, mua một đồng lớn nguyên liệu nấu ăn bắt Giang Ly khiêng về. Cái gì? Giang Ly làm sao có thể tùy tiện để tôi ép buộc ư? Đùa hay sao, trừ phi hẳn không muốn có cơm ăn nữa!

Sau đó tôi làm một bàn lớn thức ăn thịnh soạn...

Sau đó ăn cơm....

Sau đó tôi liền ăn nhiều hơn.... ☞

Bởi vì bữa tối ăn quá nhiều, tôi trông chẳng khác nào bà bầu, di chuyển một chút cũng khó khăn.

Tôi nằm ở trên giường, vuốt bụng, một mặt thỏa mãn do được ăn no, một mặt ráng chống đỡ để không phải rên rỉ.

Giang Ly hết sức khinh bỉ mà liếc tôi một cái, nói: “Cô đây là miệt mài quá độ.”

Năng lực diễn đạt của Giang Ly thật sự là khiến cho tôi kinh hãi, bởi vậy tôi cũng mặc xác hẳn, cố hết sức lết từ trên giường đứng lên, lấy từ trong ngăn kéo ra một lọ thuốc tiêu hóa để uống.

Tôi đang uống thuốc, Giang Ly cũng ngồi xuống bên giường, cầm lấy lọ thuốc lật xem, lơ đãng hỏi thăm: “Xem ra cô thường xuyên ăn rất nhiều? Tôi thật đúng là mở rộng tầm mắt.”

Tôi ảo não nói: “Nào có, cuộc sống của tôi rất khỏe mạnh.”

Giang Ly nhìn lọ thuốc kia, đột nhiên hai tròng mắt nheo lại, cười nói: “Quả thật rất khỏe mạnh... Thuốc này của cô ít nhất ba năm chưa có dùng qua đi?”

Tôi: “?”

Giang Ly quơ quơ lọ thuốc trong tay, hết sức bình tĩnh mà tuyên bố một tin tức khiến cho người ta đau lòng: “Thuốc này quá hạn rồi.”

Tôi kinh hãi, đoạt lấy lọ thuốc nhìn xem, thiệt tai, đúng như vậy. Thật sự là nhà dột mà còn gặp mưa to mà, vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải cố mà vác cái bụng đi bệnh viện, nói với thầy thuốc là do tôi ăn quá no trước sau đó lại uống nhầm thuốc? Rất mất mặt!

Tôi chần chừ một chút, hỏi Giang Ly: “Anh nói xem, tôi có cần phải đi bệnh viện không?”

Giang Ly tự hỏi một chút, đáp: “Chắc là không cần đâu?”

Tôi lập tức gật đầu, tỏ vẻ đồng ý: “Đúng đúng đúng, tôi cũng nghĩ như vậy!”

Sau đó Giang Ly tiếp tục nói: “Chỉ cần nôn ra hết là xong.”

Không cần đi bệnh viện, chỉ cần nôn hết ra là xong— đây là cái chủ ý quái quỷ gì!

Tôi cảm thấy Giang Ly bây giờ nhìn có chút hả hê, vì vậy không thèm để ý đến hắn, lăn qua nằm ở trên giường. Vẫn là ngủ đi, mấy thứ linh tinh đó, cả buổi tối chắc cũng đủ tiêu hóa hết rồi.

Giang Ly lại dùng gối đập bồm bộp lên đầu tôi, hoàn toàn không muốn để cho tôi ngủ. Hắn nói: “Tôi không muốn sáng mai phải cùng cô đi bệnh viện.”

Tôi cố hết sức trở mình, không nhịn được mà nói: “Không phiền đến anh!”

Giang Ly không có ý buông tha: “Lần trước cô ngủ quên, không phải tôi đem cô ôm vào sao? So với lợn còn nặng hơn!”

Một câu cuối cùng của Giang Ly hoàn toàn chọc giận đến tôi. Anh nói ai ai ai so với lợn còn nặng hơn hả?!

Tôi đột nhiên từ trên giường đứng lên, đem chăn chụp lên đầu Giang Ly, sau đó đã hấn hai cước, không đợi hắn phản ứng lại, tôi liền nhảy xuống giường chạy ra ngoài, dép lê còn chưa có xỏ.

Tôi chạy đến toilet, hướng về phía bồn cầu nôn khan một hồi, đáng tiếc vẫn không có tâm tình để nôn nữa. Vì vậy, tôi học bộ dáng trong tiểu thuyết, vươn ngón trở vào trong miệng loạn chuyển, cũng không làm nên chuyện gì, ngược lại tự biến mình thành một đứa thiếu năng vừa chảy nước miếng vừa cắn ngón tay...

Tôi đang loay hoay, bất thành lình có người từ phía sau chụp lấy bả vai tôi, tôi kinh hãi, thiếu chút nữa sặc nước miếng mà chết...

Tôi rút ngón tay lại, chùi chùi khóe miệng dính nước miếng, vẫn khom lưng như cũ, nói với Giang Ly: “Anh tránh xa ra một chút, cảnh này rất bạo lực.”

Giang Ly không nhúc nhích chút nào, mà là đứng ở phía sau chế nhạo: “Cô còn có thể ngốc hơn được sao?”

Tôi đang muốn phản bác một chút, nói cho hẳn việc này với chỉ số thông minh hoàn toàn không liên quan, thuần túy là vấn đề kinh nghiệm. Lúc này, Giang Ly lại đem một bàn tay đặt lên cổ tôi.... Hẳn hẳn hẳn, hẳn muốn làm gì?

Tôi đang muốn phản bác một chút, nói cho hẳn việc này với chỉ số thông minh hoàn toàn không liên quan, thuần túy là vấn đề kinh nghiệm. Lúc này, Giang Ly lại đem một bàn tay đặt lên cổ tôi.... Hẳn hẳn hẳn, hẳn muốn làm gì?

Tôi còn chưa mở miệng, Giang Ly lại nói tiếp: “Mở miệng ra.”

Tôi thành thành thật thật nghe theo.

Giang Ly giơ bàn tay còn lại lên, vươn hai ngón tay vào trong miệng tôi dò xét.

Tôi toát mồ hôi, cắn ngón tay của chính mình đã đủ dọa người rồi, bây giờ còn muốn cắn ngón tay của người khác, cái này làm cho tôi làm sao có thể chịu nổi làm sao có thể chịu nổi....

Giang Ly tựa hồ như cũng không quen, hẳn không nhịn được mà nói: “Cô đừng có mà cắn tôi, đầu lưỡi cũng đừng lộn xộn, khẩn trương cái gì, tôi cũng đâu có giết cô....”

Tôi ngoan ngoãn cúi đầu mặc cho hẳn chà đạp. Vừa phối hợp hẳn vừa nghĩ thầm, hẳn có phải hay không nên rửa tay trước nha.....

Ngón tay Giang Ly luồn vào sâu trong khoang miệng của tôi, tại gốc lưỡi ấn nhẹ một cái, sau đó nhanh chóng rút về, tôi còn chưa phản ứng được chuyện xảy ra như thế nào, đã không kịp được mà oa một tiếng nôn ra.

Giang Ly một bên vỗ nhẹ phía sau lưng của tôi, một bên cắn ghét mà lẩm bẩm: “Thật kinh tởm.”

Trong lòng tôi oán thầm hẳn: anh mới kinh tởm, anh so với chất thải còn kinh tởm hơn....

Mặc dù nôn mửa vốn là chuyện thống khổ, chẳng qua bụng đích xác thoải mái hơn nhiều, hơn nữa không cần lo lắng bởi vì uống nhầm thuốc mà ngộ độc nữa rồi. Lúc tôi nôn xong, xối nước bồn cầu sạch sẽ, sau đó đến bên bồn rửa tay tự mình làm sạch. Giang Ly đã ở cái bồn bên cạnh bắt đầu rửa tay của hẳn.

Rửa sạch xong, tôi ngẩng đầu muốn nói với Giang Ly một câu cảm ơn, ai ngờ vừa nhìn thấy mặt Giang Ly, tôi liền phát hiện một chuyện hết sức kỳ kỳ.

Chẳng hiểu tại sao, mặt của Giang Ly, vậy mà lại đỏ!! !

Mặt hẳn vốn trắng như ngọc trai, bây giờ lại phủ thêm một tầng hồng nhạt, dáng vẻ tùy người chà đạp, oa khốn thật, rất kinh bạo nha! Tôi nếu là gay, đã trực tiếp tấn công hẳn rồi!

Tôi nuốt nuốt nước miếng, hai mắt lóe sáng mà đánh giá Giang Ly, nói: “Anh anh anh anh, mặt của anh sao lại đỏ vậy?”

Giang Ly xoay mặt đi, tức giận mà nói: “Vẫn còn không biết xấu hổ mà nói tôi, phiền cô nhìn gương một chút, xem bộ dạng của cô bây giờ có bao nhiêu YD.”

*YD = Ý dâm.

Tôi xoay người nhìn chính mình trong gương, nhất thời vừa xấu hổ vừa giận dữ. Lúc này thiếu nữ trong gương, cúc áo thứ nhất mở ra, trước ngực cảnh xuân lộ ra một mảnh, bởi vì lúc này mới nôn mưa mà bây giờ hai má còn đỏ bừng, hai mắt ngấn lệ, hô hấp còn có chút dồn dập....

Tôi cuống quýt cài lại khuy áo, hô hấp bình thường trở lại. Vì chữa thẹn, tôi ra vẻ trấn định mà nói giỡn cùng Giang Ly: “Anh có phải bị khí chất đàn ông đích thực ẩn giấu trong người tôi hấp dẫn rồi đúng không? Tôi lúc bé vẫn hay bị người ta đuổi theo gọi là con trai đấy.”

Giang Ly không để ý tới tôi, mặt không thay đổi mà xoay người bước ra khỏi phòng vệ sinh.

Tôi đi theo sau hắn, còn nói thêm: “Hay là nói, thân thể anh đối với phụ nữ cũng cảm thấy hứng thú?” Trời ạ, như vậy không phải tôi đang trong tình trạng nguy hiểm sao?

Giang Ly đột nhiên xoay người, từ trên cao nhìn xuống mà nói: “Tôi là sợ cô sắc mê tâm khiếu, xâm phạm tôi.”

Tôi: “....”

Có phải tất cả đàn ông đều có bệnh tự kỷ cuồng hay không!

.....

Mấy ngày nay, tôi đang vội vàng làm một chuyện: tìm việc.

Tôi với Giang Ly mặc dù kết hôn rồi, nhưng mà ai có cuộc sống của người ấy, tôi đương nhiên không thể tiêu tiền của hắn. Cho dù hắn không ngại, tôi cũng sẽ để ý, dù sao đối với tôi mà nói, sống dựa vào đàn ông, là một cuộc sống đầy cảm giác vô cùng không an toàn.

Tìm việc tựa như tìm chồng, đều là vấn đề phải lựa chọn trên cả hai hướng toàn phương vị và nhiều góc độ. Tôi lần lượt đến mấy công ty phỏng vấn, cuối cùng vẫn là vì tôi không hài lòng, rồi vì công ty người ta không hài lòng, nên vẫn chưa tìm được nơi thích hợp. Vậy nên vào một ngày nào đó, tôi online kể khổ cùng Vương Khải, nói bây giờ tìm việc làm sao mà khó như vậy khó như vậy...

Lúc ấy Vương Khải rất bực mà trả lời lại một câu: “Phó tổng giám đốc công ty chúng tôi vừa lúc đang thiếu một thư ký, cô nếu không ngại thì đến thử đi.”

Tôi nói: “Công ty các anh làm về mảng gì? Chuyện phi pháp tôi không muốn liên quan.”

Vương Khải: “Công ty quảng cáo XXX. Có chuyện phi pháp cũng không tới lượt cô liên quan.”

Tôi: “Phó tổng các anh nhân phẩm thế nào?”

Vương Khải: “Nhân phẩm không tồi, ít nhất sẽ không chú ý tới cô.”

Tôi: “=. =! Nói gì vậy....”

Vương Khải: “Trước kia cô từng làm thư ký rồi chứ? Đừng khiến tôi mất mặt.”

Tôi: “Tôi đã làm thư ký ba năm rồi, vậy đủ hài lòng chưa?” Tôi nói chính là sự thật.

Vương Khải: “Vậy ông chủ trước kia của cô là ai? Có nhúng chàm cô hay không?” Lại tới nữa!

Tôi: “Không có, bà ấy là phụ nữ, không có đầy đủ dụng cụ để nhúng chàm trang bị phần cứng của tôi.”

Vương Khải gửi qua một cái mặt cười ha hả.

Tôi còn nói thêm: “Như vậy, tôi có phải chuẩn bị trước cái gì không?”

Vương Khải: “Chỗ tôi có tư liệu cơ bản của công ty chúng tôi, cô cầm lấy xem một chút là được, những cái khác không cần chuẩn bị.” Nói xong, liền gửi một văn kiện tới cho tôi.

Tôi: “Cám ơn nhớ. Nhưng mà tôi đây còn chưa có phỏng vấn?”

Vương Khải: “Cô nếu muốn phỏng thì phỏng thôi, không sao cả?”.

Tôi: “....” Đây là suy luận kiểu gì vậy?

Tôi: “Tôi đương nhiên không muốn.”

Vương Khải: “Vậy ngày mai cô bắt đầu đi làm đi, trên tư liệu có địa chỉ công ty chúng tôi và điện thoại. Lúc nào tới, nói với tiếp tân cô là thư ký mới của phó tổng giám đốc là được.”

Tôi: “Anh có phải trưởng bộ phận nhân sự của công ty không hả, nói một câu có thể cho tôi làm thư ký cho phó tổng?”

Vương Khải: “Có phải bây giờ cô bắt đầu sùng bái tôi rồi?”

Tôi: “Một chút.”

Vương Khải lại gửi một cái mặt cười toe toét đến. Mới khen chút mà đã phờn rồi!

Vương Khải: “Tốt lắm, không nói nữa, hôm nay tôi rất mệt, ngủ, 88”

Tôi: “Ngủ ngon, 8”

Đại khái là bị kinh hi làm cho hồ đồ rồi, cho nên tôi cũng không có nghĩ ngợi vì sao kẻ bình thường cực kỳ quái lầy như Vương Khải, hôm nay lại

vội vàng log out sớm như vậy.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Ngày Đầu Tiên Đi Làm

Công ty quảng cáo XXX quy mô không nhỏ, trong ngành quảng cáo cũng có chút địa vị, đương nhiên đây đều là được viết trên bản giới thiệu vắn tắt về công ty, tình hình cụ thể thế nào tôi cũng không rõ. Dù sao bây giờ có bốc phét cũng không phạm pháp, chỉ cần da mặt bạn đủ dày, muốn lừa dối thế nào cũng được.

Chẳng qua, tôi nhìn chăm chăm vào bản giới thiệu của công ty kia hồi lâu, càng nhìn càng thấy quen mắt, rốt cục phát hiện, thì ra tập đoàn khổng lồ chế cổ phần của công ty này là tập đoàn Nam Tinh. Tôi từng mua cổ phiếu của tập đoàn này, lúc ấy là bị Hạp Tử xúi giục, sau lại phát hiện, vậy mà lại tăng lên, hơn nữa lời ra không ít. Bởi vì lúc ấy mua vài loại cổ phiếu, mà tiền lời từ cổ phiếu của tập đoàn Nam Tinh là nhiều nhất, cho nên ấn tượng cũng khắc sâu một chút.

Vì vậy, trong nháy mắt, hảo cảm của tôi đối với công ty quảng cáo XXX này nhanh chóng tăng lên như cưỡi tên lửa, bay đến tận trời luôn. Người bình thường chẳng phải đều như vậy, ai mang đến ích lợi cho bạn, bạn liền thấy người đó thuận mắt... Đương nhiên, ngoài trừ là tiền bạc bất chính.

Vì vậy, tôi hạ quyết tâm, nhất định phải đi làm ở công ty quảng cáo XXX này, dù sao Vương Khải cũng là tổng giám nhân sự của công ty hẳn, chỉ cần chất lượng con người tôi vẫn như cũ, như vậy kết quả có thể nói cũng qua được, tôi vô sỉ mà nghĩ như vậy.

....

Vì muốn lưu lại ấn tượng tốt cho ông chủ mới, buổi sáng hôm nay tôi thức dậy rất sớm, trang điểm tử tế cho bản thân một phen, Giang Ly thấy tôi ăn mặc chải chuốt giống như người mẫu không bằng, tò mò hỏi thăm: “Cô muốn đi hẹn hò?”

“Không, tôi đi nhận công tác.” Bà đây cuối cùng cũng có thể vùng lên hát bài ca của nhân dân lao động, không cần làm bảo mẫu kiêm đầu bếp tư nhân của Giang Ly nữa rồi, thật đáng mừng, thật đáng mừng!

Giang Ly khinh thường mà nói: “Cô ở nhà đi, tôi phát lương cho cô.”

Xí, tôi còn lạ gì! Tôi ngẩng cao đầu kiêu ngạo mà nói: “Làm một người phụ nữ của thời đại mới, nữ cường nhân mới là mục tiêu cuối cùng của tôi, mời anh hiểu cho tôi.”

Giang Ly miệng càng thêm khinh thường nói: “Cô có thể thành công làm một người phụ nữ đã không dễ dàng rồi, lại còn nữ cường nhân?”

Tôi giận: “Ai không thành công hả? Tôi đây hơi bị nhiều nữ nhân vị!”

“Không quan trọng, dù sao người khi còn bé bị người ta đuổi theo sau gọi là con trai cũng không phải tôi.” Giang Ly vừa nói, không thèm để ý tới tôi, trực tiếp đi luôn vào nhà bếp.

Này, này, này, đó là khi còn bé được không! Tôi phát hiện bản thân thực ra rất có tố chất đào hồ — luôn tự đào hồ đem chính mình vùi vào, sau đó Giang Ly sẽ ở bên cạnh thuận thế giẫm lên hai cước, buồn thay!

Đương nhiên Giang Ly cũng không phe phởn được lâu, hẩn lượn qua phòng bếp một vòng, liền phần nộ mà vọt ra. Hẩn đi tới trước mặt tôi, nói: “Bữa sáng đâu?”

Tôi không thèm để ý đến hắn. Nói nhảm, cái này mà cũng không nhìn ra sao, lão tử từ sáng đã bận trong bận ngoài, ai dư công dư sức mà hầu hạ anh!

Giang Ly không thể tin được mà nói: “Cô mất cả một buổi sáng, chỉ để ngồi vẽ loạn trên mặt mình như vậy?” Tôi lại cảm thấy thời học sinh thành tích ngữ văn của Giang Ly so với tôi nhất định còn tả tơi hơn. trang điểm đẹp đẽ, vào mồm hắn lại thành “vẽ loạn”, kinh dị...

Bởi vì tâm trạng đang vui vẻ, tôi không thèm cùng người này so đo, chinh đốn một chút, lên đường.

Vừa nghĩ đến bộ dáng buồn bực của Giang Ly ngày hôm nay, tôi có chút vui sướng khi người gặp họa. Không có biện pháp, một người bị bắt nạt quen rồi, cũng phải đòi lại một ít vốn chứ.

....

Nghĩ đến việc tôi là do Vương Khải giới thiệu, nên tôi định tìm Vương Khải trước, đến lúc đó bảo hắn đưa tôi đến gặp phó tổng của bọn họ, ít nhiều cũng có thể cho tôi thêm chút can đảm, người quen thì vẫn dễ xử lý hơn.

Tôi đi đến quầy tiếp tân của công ty quảng cáo XXX, nói với tiểu thư tiếp tân: “Tôi muốn tìm tổng giám nhân sự của các cô.”

Tiểu thư kia nhìn tôi lễ phép cười, nói: “Xin hỏi cô là cô Quan Tiêu Yến phải không? Xin mời theo tôi, Vương tổng đang đợi cô.”

Tôi rụt rè nhìn cô ta gật đầu một cái, sau đó theo sau cô ta lên thang máy.

Tiểu thư tiếp tân đưa tôi tới cửa một gian phòng làm việc, thấy trên cửa treo một tấm biển viết “Phó tổng giám đốc”, tôi nghĩ thầm, thẳng nhãi

Vương Khải này trông thế mà chu đáo.

Vì vậy tôi vui vẻ tiến vào phòng làm việc. Vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy bóng dáng Vương Khải trong này, song chờ lúc tôi bước vào mới phát hiện, trong phòng chỉ có một người.

Lúc này người kia đang ngồi trước bàn làm việc, đang xem một tờ báo.

Tôi thanh thanh cúi hống, tiến lên cung kính nói: “Vương tổng xin chào, tôi là thư ký của ngài, Quan Tiểu Yến.”

Người nọ chậm rãi buông tờ báo xuống, lộ ra khuôn mặt bị tờ báo che mất. Khuôn mặt kia trừ bỏ đẹp mắt ra, điểm đặc biệt nhất chính là, nó luôn phảng phất mang theo ý cười.

Khuôn mặt này mọi người cũng không xa lạ, bởi vì chủ nhân của nó là chính là cái người có tên gọi là, Vương Khải.

Tôi lúc này giống như diễn viên cầm sai kịch bản, đứng tại chỗ không biết làm thế nào cho đúng. Ai có thể cho tôi biết, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?

Vương Khải tựa lên ghế một chút, nhàn nhã mà nói: “Thư ký Quan, đã lâu không gặp?”

Tôi bưng bình đại ngộ, thiện tai, Vương Khải chính là phó tổng? Hẳn không phải là tổng giám nhân sự sao? Chẳng trách tối hôm qua vội vã log out như vậy, tám phần là do sợ tôi hỏi hẳn phó tổng tên gọi là gì rồi? Kỳ quái, sao lúc ấy tôi lại có thể ngu như vậy được nhỉ....

Lúc này Vương Khải có chút hào hứng mà nhìn phản ứng của tôi, tựa hồ như rất hài lòng.

Tôi thật sự có một loại xúc động muốn xông lên đem cái đầu đập nham của hăn từng sợi từng sợi một bút sạch sẽ, anh nha, ngày nào không gây chuyện thì ngày ấy anh sẽ chết à?

Vương Khải đã nhìn ra sự bất mãn của tôi, vì vậy mặt nghiêm túc điềm tĩnh trở lại cười nói: “Tôi đây không phải muốn cho cô một niềm vui bất ngờ sao.”

Tôi đè nén oán khí trong lòng, nói: “Vậy anh việc gì phải nói xạo?”

“Tôi không có.” Vương Khải vô tội mà nhìn tôi, ánh mắt kia, cực kỳ giả dối cực kỳ bi thương, làm cho người ta phải nén giận.

Tôi vừa định chất vấn hăn tại sao muốn giả mạo làm tổng giám nhân sự, lại đột nhiên nghĩ đến hăn tựa hồ như thật sự không có thừa nhận như vậy, chỉ là không có phủ nhận, mà tôi liền tưởng rằng như vậy... Cả nhà hăn, lại bị thằng nhãi này trêu rồi.

Được rồi, coi như bởi vì tôi ngu là được.

Nhưng mà Vương Khải lại thành lãnh đạo trực tiếp của tôi? Tôi vẫn cảm giác không được tự nhiên. Cấp trên nha, chính là cần phải kính nhi viễn chi*, nhưng mà nếu cấp trên đang đứng trước mặt bạn lại là bạn bè cùng đánh quái nói chuyện phiếm với mình, như vậy về sau bạn phải đối xử với hăn như thế nào đây? Đánh quái buôn chuyện? Tôi làm không nổi. Kính nhi viễn chi? Càng làm không nổi.

*tôn kính mà không thể gần gũi

Tôi trái lo phải nghĩ, rốt cục nói: “Vương... tổng à, ngài có thể đổi chức vị cho tôi được không?”

Mặt mày Vương Khải lộ chút ý cười, liền giống như sói xám vừa mới đùa giỡn cô bé con. Đương nhiên tôi biết chuyện này không trách hăn được,

chủ yếu là do tướng mạo của hãn. Phải nói là trên đời này hiếm có người đàn ông nào có thể đẹp cùng với vẻ hèn hạ tập trung cùng một chỗ, mà Vương Khải xem như là phần tử trung kiên trong số đó.

Lúc này Vương Khải nhìn tôi cười cười nói: “Cô làm chi mà phải tránh tôi nha, chẳng lẽ thật sự sợ chính mình không nhìn được trước sức hấp dẫn của tôi?”

Lời này nói ra, giống như là tôi là yêu quái còn hãn là pháp sư hàng yêu trừ ma không bằng. Tôi đang muốn phản bác, lại nghe hãn nói tiếp: “Tôi mời cô đến là muốn cô làm việc cho tôi, cô lại nghĩ vớ vẩn cái gì vậy hả?”

Từ vẻ mặt của hãn lúc nói những lời này, tôi thật sự không nhìn ra nổi hãn đang giả bộ đứng đắn hay là đứng đắn thực sự, chẳng qua nghĩ đến mấy lời sáo rỗng lý luận “Nghĩ thông suốt rồi” của hãn lúc ở Maldives, tôi liền bình thường trở lại. Xem ra bạn Vương Khải hèn mọn trên phương diện công việc rất tính cực, rất tỏa sáng, điểm này làm cho tôi rửa mắt mà nhìn.

Vì vậy, tôi thu hồi tâm tư tiêu nhân của mình, nói: “Vương tổng, sau này tôi chính là thư ký của ngài.”

Wương Khải cười tủm tỉm mà gật đầu, tỏ vẻ hài lòng.

....

Mặt dày mà nói, một buổi sáng làm công việc thư ký của tôi hôm nay cũng không tệ lắm.

Kỳ thực muốn làm một thư ký tốt, cũng không phải quá khó, đương nhiên nếu như bạn muốn làm đến mức cực kỳ cực kỳ tốt, như vậy thì không còn gì để nói. Con người của tôi vốn không có chí lớn, mọi việc chỉ làm đến mức không có sai sót là tốt lắm rồi. đây là phương thức rất không có triển vọng. Làm một thư ký đủ tư cách, chỉ cần chuyên tâm làm việc, nghe lãnh đạo nói, lại thuận tiện ít nhiều phải có năng lực quan sát, như vậy là không

sai biệt lắm. Về phần những vấn đề khó khăn có yêu cầu cao, đá sang cho Vương Khải tự mình giải quyết là được. Nói trắng ra, người như tôi trời sinh chính là sống không có lý tưởng. Nhớ tới chuyện sáng nay nói với Giang Ly muốn làm nữ cường nhân, chính tôi cũng cảm thấy xấu hổ.

Rất nhanh đã tới buổi trưa, giữa trưa có một tiết mục rất vui vẻ, đó chính là ăn cơm.

Công ty quảng cáo XXX có một nhà ăn dành riêng cho nhân viên, theo như Vương Khải nói, mùi vị cũng không tệ lắm. Vì vậy, hẳn lấy danh nghĩa nghênh đón thành viên mới của công ty, dự định mời tôi ăn một bữa cơm ở nhà ăn.

Chúng tôi chọn mấy loại thức ăn, rồi tìm chỗ ngồi xuống. Khiến tôi thấy kỳ quái nhất chính là xung quanh luôn có đủ loại ánh mắt bắn về phía chúng tôi, đương nhiên, một kẻ vô danh tiểu tốt như tôi, chỉ có thể làm nền cho người ta, vì vậy, ánh mắt của những người này, chắc chắn là tập trung trên người Vương Khải.

Tôi hiếu kỳ, liền hỏi: “Mọi người tại sao cứ nhìn anh vậy? Anh là sinh vật ngoài hành tinh sao?”

Vương Khải cười nói: “Đại khái là do tôi đây quá đẹp trai chăng.”

Trình độ vô sỉ của Vương Khải trước kia tôi đã lĩnh giáo qua, cho nên cũng lơ đãng nói tiếp: “Vậy sao ngay cả đàn ông cũng nhìn anh? Chẳng lẽ công ty các anh vốn là đại bản doanh của đồng tính luyến ái?”

Trên khuôn mặt Vương Khải hiếm hoi xé ra một tia cười khố: “Thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của hủ nữ các cô, chẳng lẽ đồng tính luyến ái thú vị như vậy?”

Đã nói bao nhiêu lần, tôi không phải hủ nữ!

Để tránh cho hiềm nghi, Vương Khải lại giải thích: “Tôi rất ít khi tới đây ăn cơm, hôm nay đến một lần, chắc là bọn họ cảm thấy kỳ lạ đi.”

Thì ra là thế, vậy bình thường anh ăn ở đâu? Tôi cảm giác được nếu nhắc tới vấn đề này, thằng nhãi kia khẳng định sẽ trả lời: “Đều có mỹ nữ đặc biệt mang đến phòng làm việc cho tôi.”, oa, khổn thật, như vậy tôi chưa ăn cơm cũng đã ói ra hết rồi...

Tôi gắp một miếng thịt bỏ vào miệng, nếm rồi nếm, tạm được.

Vương Khải bản thân cũng không động đũa, chỉ nhìn chăm chăm tôi nói nói: “Thế nào, hương vị không tồi chứ?”

“Duyệt, có thể ăn được, so với đồ tôi nấu còn kém xa.” Tôi thừa nhận tôi đang bốc phét. kỳ thật cũng không đến mức kém như vậy, cơm tôi nấu cũng chỉ đến đẳng cấp này là cùng. Dù sao chỉ là giỡn một chút mà thôi, Vương Khải cũng sẽ không tin.

Chủ yếu là đã đến đây, ở trước mặt lãnh đạo mà kiêu ngạo như vậy là không đúng, chẳng qua cái tên Vương Khải này, tôi thật sự khó có thể xem hấn là lãnh đạo. Ban đầu, hấn là bạn trên mạng của tôi, sao đó liền trở thành tai họa, bây giờ thành cấp trên rồi, tôi nghĩ nên chỉnh trang lại thái độ của mình một chút, ai ngờ thằng nhãi này chưa bao giờ coi chính mình là cấp trên, thích nói cái gì thì nói cái ấy. Muốn diễn trò cũng phải hai người cùng nhau diễn mới được, bây giờ hấn muốn □, bạn nói tôi có thể diễn kịch một vai sao? Tôi diễn rồi cũng không có ai xem nha. Cho nên bây giờ tôi với hấn, vẫn như lúc mới quen biết (phải nói là gặp mặt mới đúng) ở Maldives, cảm giác kiểu này, làm quen là được.

Vốn tưởng rằng Vương Khải sẽ nghĩa vô phản cố mà phản kích lại tôi, không ngờ rằng hấn chỉ thản nhiên cười nói: “Thật đúng là nghĩ muốn nếm thử đồ ăn cô làm.”

Vậy anh cứ nghĩ đi, dù sao tôi cũng không làm cho anh đau, một tên Giang Ly khốn kiếp kia đã đủ hành hạ tôi lắm rồi, lại thêm một Vương Khải nữa, tôi có còn sống nổi hay không?

Vương Khải thấy tôi không nói lời nào, lại hỏi: “Ông xã nhà cô nhất định thường xuyên được ăn đồ ăn cô nấu nhỉ? Anh ta đúng là có lộc ăn.”

Tôi rung đùi đắc ý nói: “Cái đấy còn phải xem anh ta có dỗ tôi vui vẻ được hay không.” Cái này không tính là bốc phét đâu nha, mọi người cùng có lợi.

Vương Khải có chút hào hứng hỏi thăm: “Vậy anh ta dỗ cô như thế nào?”

Tôi thật sự không có mặt mũi nào nói cho hắn, điều kiện để tôi nấu cơm cho Giang Ly chính là để hắn ngủ cùng tôi. Đương nhiên lời này nếu nói ra, vào trong não của người khác, nhất là trong não của tên Vương Khải này, câu kia khẳng định sẽ biến sắc. Vì vậy, tôi chỉ đành chuyển hướng đề tài: “Vương tổng à, thư ký trước của anh tại sao rời đi, có phải bị anh bắt nạt đúng không?”

Vương Khải lắc đầu một chút, đáp: “Là tôi sa thải cô ta.”

Toát mồ hôi, tôi tựa hồ như vừa mới hỏi tới điều không nên hỏi rồi, ăn cơm đi, ăn cơm.

Sau đó Vương Khải nói một câu, thiếu chút nữa khiến tôi đang ăn cơm mà chết vì nghẹn. Hắn nói: “Thư ký kia nhìn rất xinh đẹp, ảnh hưởng đến công tác của tôi.”

Sau đó anh liền tìm một người xấu xí? Sau đó anh liền tìm được tôi? Trời ơi, sao không mang cái người bẩn thỉu này đi đi!

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Cãi Nhau

Vì để cảm ơn Vương Khải đã giúp tôi tìm được công việc mới, tôi quyết định mời hẳn đi ăn cơm. Vương Khải nói gần đây có một nhà hàng làm cá ăn không tồi, sau đó còn ý tứ sâu xa mà nói cho tôi biết, ăn cá rất tốt cho trí thông minh.

Tôi rất cuộc đã nhìn ra, tên nhóc này cùng với Giang Ly là cùng một loại mặt hàng, lấy chèn ép tôi làm thú vui.

Đương nhiên, trên thực tế thì tôi là một người khá rụt rè, cho nên hẳn nói đi đâu thì tôi đi đó.

Vương Khải lái xe chở tôi, lòng và lòng vòng, làm cho tôi không khỏi sinh ra một loại ảo giác: chúng tôi đang đi tìm không phải nhà hàng, mà là võ lâm cao thủ....

Khi chúng tôi cuối cùng cũng nhìn thấy cái nhà hàng cực kỳ không bắt mắt kia, tôi rất cuộc cũng chính thức bái phục Vương Khải, chỗ hẻo lánh như vậy mà hẳn cũng tìm ra được?

Vương Khải rất thẳng thắn mà khai báo: “Bạn gái cũ của tôi có đưa tôi đến chỗ này, cảm thấy ăn ngon, cho nên nhớ kỹ.”

Tôi phát huy đầy đủ lòng hiếu kỳ mà một người nghe cần phải có: “Anh đến được mấy lần?”

Vương Khải: “Một lần.”

Tốt lắm, đến một lần có thể nhớ rõ đường, người này cảm giác về phương hướng cũng không tồi. Nếu tôi bị người ta trói đến đây, có đem thả tôi ra tôi cũng không biết trở về bằng cách nào.

Sau đó tôi lại đưa ra nghi vấn thứ hai trong lòng: “Anh còn nhớ rõ tên cô bạn gái kia không?”

Vương Khải cẩn thận suy nghĩ một lúc lâu, rốt cục lắc đầu nói: “Không nhớ gì cả.”

Nhìn xem, nhìn xem, đây chính là bộ mặt thật của đàn ông, đường đi phức tạp như vậy hẳn cũng nhớ kỹ, nhưng ngay cả tên của người ta cũng không nhớ được.

Vương Khải nhìn ra suy nghĩ của tôi, cười cười nói: “Tôi với cô ta hòa bình yêu đương, hòa bình chia tay, không ai có lỗi với ai. Trên thế giới này không phải tất cả mọi người đều bại não giống như cô.”

Tôi ngây ngẩn cả người, hẳn nói tôi bị bại não?

Vương Khải tiếp tục ý vị thâm trường đưa mắt liếc tôi một cái, nói: “Thật ra thì phụ nữ cũng có thể lẳng nhăng.”

Tôi: ....

Tôi phát hiện tôi cùng Vương Khải quả thực chính là hai loại động vật, đại não cấu tạo khác nhau, tư duy căn bản không ăn nhập với nhau một chút nào.

Quên đi, không nghiên cứu vấn đề này nữa. Dù sao người ta nam lẳng nhăng vs nữ lẳng nhăng, hoàn toàn tự nguyện, lại chẳng liên quan tới tôi, ăn cơm quan trọng hơn, ăn cơm!

Vương Khải nói không sai, cá nơm này làm mùi vị thực sự không tệ. Điều duy nhất khiến tôi không hiểu được chính là tại sao đồ ăn ngon như thế, lại phải giấu ở nơi hang cùng ngõ hẻm như vậy.

Đang ăn cơm, tiếng chuông điện thoại của tôi vang lên, là điện thoại của Giang Ly. Tôi mới đột nhiên nhớ ra, tên nhóc kia có lẽ giờ đang đói bụng đây...

Vì thế tôi chột dạ mà tiếp điện thoại.

Giang Ly ở đầu bên kia đã không nhịn được mà nói: “Cô như thế nào còn chưa có về?”

Tôi mặc dù là bà xã của hắn, kiêm đầu bếp, kiêm bảo mẫu, nhưng vốn là một người có tự tôn, đương nhiên không thích người khác dùng giọng điệu kiểu này nói chuyện với mình. Vì vậy tôi cũng dùng giọng điệu không kiên nhẫn giống như vậy nói: “Tôi đang dùng cơm, anh tự mình tùy tiện tìm cái gì ăn là được.”

Giang Ly mất bình tĩnh: “Cô nhanh trở về nấu cơm cho tôi, nếu không, chúng ta ở riêng!”

Câu này khiến tôi hoàn toàn nổi giận. Chém Giang Ly một ngàn đao, mấy ngày nay tôi chỉ hơi không thuận theo hắn một chút, hắn liền dùng ở riêng để áp chế tôi, rất hèn hạ, rất đáng ghét, rất con mẹ nó thiếu bị chính! Lão tử bị áp bách nhiều ngày như vậy, rốt cục bị buộc phải đứng lên khởi nghĩa vũ trang rồi! Vì thế tôi đè nén tức giận trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi mà hét vào điện thoại di động: “Ở riêng thì ở riêng, bà đây còn sợ anh làm không được!” Nói xong, không chờ hắn phản ứng, tôi liền cúp luôn điện thoại.

Tức chết tôi mà!

Lúc này Vương Khải cũng đã dừng ăn cơm, cứ ngậy người nhìn tôi. Tôi tức giận mà nói: “Nhìn cái gì, chưa thấy cãi nhau bao giờ sao?”

Vương Khải gắp cho tôi một đồng thịt cá, cười ha hả mà nói: “Cô không cần tức giận nha, vợ chồng mà, đầu giường đánh nhau cuối giường hòa thuận....”

“Tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng hòa thuận với anh ta!” Nhắc tới Giang Ly, tôi liền cảm thấy vừa phẫn nộ vừa ảm ức, “Từ ngày đầu tiên kết hôn, anh ta đã bắt nạt tôi, sao tôi lại xui xẻo như vậy chứ, gả cho anh ta làm gì chứ....”

Vương Khải trôi chảy nói tiếp một câu: “Đúng vậy, tốt hơn hết là gả cho tôi đây này.”

Tôi lúc này không có tâm trạng đùa giỡn, tròng mắt liếc hẩn một cái, bắt đầu ăn cơm. Cũng không biết người khác như thế nào, dù sao người như tôi chính là càng tức thì càng đói, ăn được càng nhiều. Nghe nói có người cả đời giận sẽ không muốn ăn cơm, thật sự thần kỳ.

Ăn xong sớm tối, Vương Khải đề nghị đưa tôi trở về, tôi vui vẻ đáp ứng. Hang cùng ngõ hẻm không có taxi, hơn nữa đường đi lại lằng nhằng như vậy, đối với tôi chính là một cái mê cung to oành.

Vương Khải: “Cô định về nhà?”

Tôi: “Ừ, chẳng qua là về nhà mẹ đẻ.”

.....

Lúc tôi trở về nhà, mẹ tôi đang ngồi trong phòng khách dán mắt xem TV cười hềnh hếch. Bà vừa nhìn thấy tôi trở về, động tác đầu tiên chính là véo bấp đùi mình một cái xác định rằng bản thân nhìn thấy không phải ảo giác, lúc này mới từ trên sa lon nhảy dựng lên chạy đến trước mặt tôi, gần như

sắp lệ nóng quanh tròn: “Con... con bé này, sao không báo trước mà đã trở lại?”

Tôi cười hì hì nói: “Con không phải muốn cho mẹ một chút niềm vui bất ngờ sao?”

Tôi cho rằng mẹ con chúng tôi cũng đã một tháng không gặp, giờ hẳn là trước tiên nên ôm một cái sau đó tâm sự một chút. Đương nhiên, đây là tình tiết thường có trong phim truyền hình, mà mẹ tôi, vốn là người từ trước tới nay chưa từng đi theo con đường của người bình thường.

Lúc này, bà một điểm cảm động cũng không có, lại ngồi xuống sa lon, nhìn TV cười hềnh hếch. Vì vậy, con gái yêu của bà, cứ như vậy mà hoa hoa lệ lệ bị bỏ quên.

Tôi u oán mà đi qua ngồi xuống bên cạnh bà, níu lấy tay bà làm nũng nói: “Mẹ, con trở về mẹ cũng không vui sao?”

Mẹ tôi ngay câu đầu tiên đã lật tẩy bản chất của tôi: “Cô đúng là vô lương tâm, nếu như không phải cãi nhau với Giang Ly, cô có tự nhiên chẳng hiểu làm sao mà chạy về đây không?”

Đang cảm thán mẹ tôi làm sao đột nhiên giống như bị Gia Cát Lượng nhập vào, trong lòng tôi cũng có chút áy náy. Mấy ngày nay vẫn bận rộn mấy chuyện loạn thất bát tao. ngay cả mẹ đẻ cũng không có về thăm được một lúc. Thần thánh ơi, tôi có tội! Các bạn ngàn vạn lần đừng học tôi, tôi là kẻ bất hiếu, tôi là nhân vật phản diện....

Mẹ tôi cuối cùng cũng dời mắt khỏi TV chuyển hướng về phía tôi, xoa xoa đầu tôi một chút, nói: “Nói đi, con với Giang Ly rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tôi giả bộ ngu: “Bọn con vẫn ổn, con không phải là vì muốn cho mẹ bất ngờ vui vẻ một chút sao, xem mẹ nói kìa...”

Mẹ tôi đột nhiên gõ một cái lên đầu tôi, tỏ vẻ nghi vấn của bà đối với những lời này. Sau đó, bà nói: “Con gái nhỏ, muốn đấu với mẹ, cô vẫn còn non lắm.” Điều bộ như vậy, hắc hắc, không đi làm lão đại xã hội đen quá thực là vui đập nhân tài.

Tôi cuối cùng cũng phát hiện ra, mẹ tôi bình thường mặc dù điên điên khùng khùng, nhưng thời khắc mấu chốt không có chút hồ đồ, đụng tới chuyện, trong lòng người ta như gương sáng, hết sức rõ ràng!

Tôi đang nghĩ xem nên giải thích với mẹ tôi thế nào, mới có thể làm hình tượng tội ác tày trời của Giang Ly sâu đậm một chút, lúc này, điện thoại trong nhà vang lên. Mẹ tôi liền bỏ tôi lại, đi nhắc điện thoại.

Sau đó tôi liền phát hiện một sự thực đau buồn, cú điện thoại kia đương nhiên là của Giang Ly gọi tới. Hẳn nếu ác nhân cáo trạng trước, tôi cứ chờ mà bị bà cụ làm thịt đi.

Thái độ đối xử của mẹ tôi với Giang Ly cùng với thái độ đối với tôi hình thành sự tương phản mãnh liệt, điều này làm cho tôi một lần nữa hoài nghi trong cơ thể tôi có thật sự có gen của cụ bà này hay không. Lúc này, bà tùm tùm cười nói chuyện phiếm cùng Giang Ly, đôi khi cũng xen vào một hai câu như là “Tiểu Yến không hiểu chuyện, là do mẹ chiều chuộng quen rồi” “Ngày mai mẹ bảo nó xin lỗi con” vân vân và vân vân. Nhìn đi nhìn đi, đây chính là lời mà một người mẹ đẻ nên nói sao....

Mẹ tôi cúp điện thoại, bắt đầu quay sang tôi triển khai giáo dục tư tưởng. Từ chuyện một người mẹ sinh con ra có biết bao nhiêu khó khăn đến chúng ta một đời này không quý trọng hạnh phúc là phụ lòng mong mỏi của Đảng và nhân dân, lại đến con rể bảo bối của bà một mình phòng đơn gối chiếc có biết bao nhiêu vắng vẻ, sau đó điểm qua lỗi lớn lỗi nhỏ của tôi phạm phải trong hai mươi mấy năm qua, tiếp theo liền cùng tôi trao đổi ý kiến về vấn đề cãi nhau của tôi, (đương nhiên chủ yếu là ý kiến của bà) cuối cùng ném ra một cái kết luận: Quan Tiểu Yến, cô mau trở về chịu đòn đi!

Tôi liền cảm thấy mình giống như một gốc cây xương rồng đầy bụi bặm, co lại một góc trên sofa, hưởng thụ nước miếng của mẹ tôi tươi tắn. Đương nhiên, cây xương rồng tốt xấu gì cũng có gai, vì vậy tôi không phục mà đánh trả một câu: “Một bàn tay chẳng thể vỗ thành tiếng, Giang Ly cũng có chỗ sai.”

Mẹ tôi nói: “Một người lúc bị công kích, có quyền tiến hành phản kích, bằng không muốn nó chờ cô đánh chết?”

Tôi: “Là anh ta đánh con trước, anh ta uy hiếp con.”

Mẹ tôi: “May mà nó còn có cái để mà uy hiếp cô, bằng không cô còn định làm phản lên tận trời?”

Tôi: “Mẹ, mẹ bị che mắt, vừa rồi là anh ta ác nhân cáo trạng trước, cho nên mẹ tiên nhập vi chủ* mà đứng về phía anh ta.”

* vào trước là chủ; ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo (tư tưởng, quan niệm bảo thủ, cho cái trước là đúng, phủ nhận tư tưởng hoặc quan niệm mới)

Mẹ tôi: “Nói bậy, Giang Ly gọi điện tới thái độ cùng tôi nhận lỗi, nói nó không chăm sóc cô tốt, cái này gọi là cáo trạng sao? Tôi thấy ác nhân chân chính là cô mới đúng, cô không chỉ là ác nhân, cô còn là tiểu nhân....”

Tôi: “.....”

Giang Ly làm người xấu rất khá.

Mà tôi, diễn vai kẻ thất bại rất thành công.

Con rể ly gián mẹ vợ, mẹ ruột không nhận con đẻ, TM* bị kịch của nhân gian!

*TM = tha mụ = mẹ nó

Mẹ tôi vừa qua cơn nghiện (mảng tôi thành nghiện), liền nói cho tôi biết: “Giang Ly ngày mai tới đón con đấy.”

Tôi âm ức nói: “Con không đi!”

Mẹ tôi bình chân như vại: “VẬY CŨNG TỐT, NGÀY MAI NÓ TỚI CŨNG KHÔNG CẦN PHẢI ĐI, HAI ĐỨA Ở LUÔN CHỖ MẸ ĐI.”

Tôi: !!!

Không thể ngồi chờ chết được, vò quýt dày có móng tay nhọn, vì vậy tôi suy nghĩ, liền nhớ tới Hạp Tử.

Mẹ ruột tôi không quan tâm tới tôi, Hạp Tử dù sao cũng sẽ thu nhận tôi chứ? Tôi đang suy nghĩ làm thế nào nói chuyện này với Hạp Tử, mới có thể khắc sâu hình tượng cảnh ngộ bi thảm của tôi, lúc này, Hạp Tử lại gọi đến cho tôi.

Quả nhiên lòng có linh tê không gọi cũng tới, tôi mừng rỡ nhận điện thoại: “Hạp Tử à, tôi đang nghĩ đến bà.”

Hạp Tử một chút cũng không nhớ tới tôi, quát lên trong điện thoại di động: “Tiểu Quan chết tiệt, bà lại còn học được bỏ nhà đi bụi?”

Tôi: “???”

Hạp Tử tiếp theo liền triển khai phê phán đối với chuyện tôi rời nhà bỏ đi: “Giữa vợ chồng có vấn đề có thể nói rõ ràng trước mặt nhau, bà bỏ nhà đi làm cái gì? Bà ...cái đồ không triển vọng này, lúc nào bà mới trưởng thành cho tôi.”

Tôi run run nói: “Cái kia... Bà làm sao mà biết được?”

Hạp Tử: “Giang Ly nhà bà sợ bà gặp chuyện không may, gọi điện thoại hỏi tôi xem bà có ở chỗ tôi hay không.”

Tôi cười lạnh nói: “Anh ta thật đúng là miệng rộng.”

Hạ Tử: “Bà câm miệng! Anh ấy cũng là lo lắng cho bà thôi.”

Tôi: “Vậy sao anh ta không gọi cho tôi?”

Hạ Tử hắc hắc cười gian hai tiếng, nói: “Những lời này của bà tôi có phải nên hiểu là bà đang ghen không vậy? Anh ấy đương nhiên là không thể không biết ngại được, dù sao hai người vừa mới cãi nhau mà... Bà thấy chưa, ông xã bà quan tâm bà như vậy, bà còn bất mãn cái gì?” Những lời cuối cùng này thuần túy là giọng điệu uy hiếp.

Tôi sợ run cả người... quan tâm? Hẳn cái này gọi là dụ địch làm phản thì có? Mẹ đẻ tôi cùng bè đảng của tôi đều đã quân ta đánh quân mình, đến lúc đó, tôi liền không nhà để về, không thể làm gì khác ngoài việc ngoan ngoãn trở về làm đầu bếp cho hẳn sao! Bà nó chứ, tên nhóc này cực kỳ xấu xa rồi!

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Mưu Sát Trong Phòng Ngủ

Để kiên trì đấu tranh cùng giai cấp bóc lột đến cùng, tôi len lén nhắn tin cho Giang Ly: “Ngày mai anh không cần tới, tôi không có ở chỗ mẹ tôi.” Vì thắng lợi của cách mạng giai cấp vô sản, thỉnh thoảng nói dối một câu cũng rất cần thiết.

Một lát sau, Giang Ly nhắn trả lại một tin: “Cô quả nhiên học ngữ văn không giỏi, ngay câu đầu tiên đã làm cho tôi thấy sơ hở.”

Tôi thiết nghĩ hẳn đang thăm dò: “Tùy anh.”

Giang Ly: “VẬY MAI TÔI VẪN NÊN ĐẾN BÁI KIẾN MẸ VỢ MỘT CHÚT.”

Tôi: “Mẹ tôi không thích anh.”

Giang Ly: “TÔI ĐÂY LẠI CÀNG PHẢI ĐI LẤY LÒNG BÀ MỘT CHÚT.”

Tôi: “NÀY, TÔI THẬT SỰ KHÔNG CÓ Ở ĐÂY.”

Giang Ly: “KHÔNG SAO CẢ, NGÀY MAI LÚC TÔI ĐẾN CÔ Ở ĐẤY LÀ ĐƯỢC.”

Tôi: “Anh đừng ép tôi.”

Giang Ly: “TÔI CHẴNG MUỐN ÉP CÔ. CHẴNG QUA NẾU NHƯ CÔ MUỐN KHIẾN MẸ VỢ TÔI LO LẮNG, ĐI ĐÂU THÌ TÙY CÔ.”

Giang Ly luôn có thể một câu bóc trần chân tướng của người khác, thật là một năng lực đáng sợ. Xem cái tin nhắn chỉ nhìn thôi cũng đủ phát hoảng kia, cuối cùng tôi cũng lựa chọn thỏa hiệp... Các chị em, sau này lập gia đình, ngàn vạn lần đừng lấy người thông minh, sẽ bị chơi đùa cho đến chết....

...

Ngày hôm sau vốn là thứ bảy, sáng sớm tôi đang ngủ say, lại bị mẹ tôi kéo từ trên giường dậy, bà cụ vừa kinh hỉ vừa hận sắt không thể rèn thành thép, đẩy đẩy tôi: “Con gái ngoan, Giang Ly tới.”

Tôi ừ một tiếng, lại ngả xuống, tiếp tục ngủ. Trên thế giới này có một loại người rất kỳ quái, giống như mẹ tôi, lại giống như Giang Ly, cuối tuần không ngủ nướng, dậy sớm như vậy để làm chi.

Tôi nhắm mắt lại, nghe thấy mẹ tôi bỏ lại một câu “Con tới trường trị nó đi” rồi đi ra ngoài. Trong lòng yên lặng mà rơi lệ....

Giang Ly đứng ở cạnh giường, gọi một tiếng “Quan Tiểu Yến.”

Tôi cực kỳ mệt mỏi, muốn ngủ một giấc, cũng chẳng thèm để ý đến hẳn. Vì vậy lầm bầm hai tiếng, ôm lấy chăn xoay người lại tiếp tục ngủ.

Giọng nói Giang Ly mang theo sự uy hiếp nói: “Cô mà không rời giường, tôi liền lột quần áo của cô.”

Anh dám! Đây chính là địa bàn của tôi! Tôi dùng đại não đang vì buồn ngủ mà trì độn tự hỏi khả năng bị hấn hành hung có thể lớn đến mức nào, kết quả là: không. Giỡn chơi sao, ở nhà của mẹ vợ hẳn có bao nhiêu dũng khí mà phi lễ con gái bà? Nghĩ tới đây, tôi liền an tâm tiếp tục ngủ.

Ai ngờ Giang Ly đột nhiên xốc chăn của tôi lên, sau đó một tay đè lên trên vai tôi. Tôi giống như bị điện giật xoay người bỏ tay hẳn ra, sau đó mở

to hai mắt trừng hăn: “Anh làm gì!” Tại sao ở địa bàn của mình mà vẫn còn bị bắt nạt chứ?

Lúc này Giang Ly đang khoanh tay trước ngực, cúi đầu nhìn tôi, trên mặt hiện lên một tia đắc ý. Hăn nhíu mày, nói: “Tôi còn có thể làm cái gì?”

Tôi lôi con gấu bông đồ chơi từ trên giường quăng về phía hăn, hung tợn mà nói: “Đi ra ngoài!”

Giang Ly một phen bắt được con gấu bông, sau đó dứt khoát đặt mông ngồi xuống giường của tôi. Hăn nhìn chăm chăm tôi trong chốc lát, đột nhiên giống như đang cực kỳ hạ quyết tâm, nói: “Bà xã, đừng giận anh nữa có được không?”

Tôi thiếu chút nữa tưởng rằng mình đã nghe lầm, hăn hăn hăn hăn... Hăn bị bệnh gì hả? Lúc Giang Ly nói những lời này, mặc dù mặt không chút thay đổi nhưng mà giọng nói này, giọng nói này rõ ràng là để dành nói cho tiểu mỹ nam của hăn nghe, dịu dàng đến chết người.

Giang Ly hất mi nhìn tôi liếc mắt một cái, sau đó khước miệng khẽ cong lên, tựa hồ như đang chờ xem kịch vui. Ha, khẳng định là không có ý tốt lành gì.

Thiện tai, con thỏ nóng lên cũng biết cắn người, cạp già không phát uy anh lại tưởng tôi là Hello Kitty à? Trong lòng tức giận bùng nổ, hung ác lan khắp ruột gan, trực tiếp đem hăn đẩy ngã xuống giường, cười trên người hăn, bóp cổ hăn hung tợn mà nói: “Anh vừa làm cái quái gì!”

Giang Ly rất phối hợp mà ngã xuống giường để cho tôi mặc sức hành hạ. Tôi nghĩ hăn xem như đang ăn năn hối cái, ra tay lực đạo cũng nhẹ đi vài phần, dù sao giết người cũng là phạm pháp, bốn đại gia hôm nay liền tha cho hăn một cái mạng chó!

Đương nhiên, tôi đã quên một điều, đó chính là, Giang Ly làm sao có thể nói đạo lý như vậy? Ngay tại lúc tôi đang buông lỏng cảnh giác, hấn làm một động tác khiến cho tôi giật mình: đầu tiên, hấn bắt lấy hai tay của tôi bỏ ra, sau đó hít vào hai hơi, rồi lại hoảng sợ mà nói: “Cứu mạng với, Tiểu Yến mưu sát chồng!” Nói xong, hấn lại bắt lấy tay tôi để trên cổ hấn.

Tôi kinh ngạc mà nhìn một loạt hành động của hấn, nhất thời mất hồn. Song, đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên “Oành” một tiếng mà bị mở ra, mẹ tôi đứng ở cửa, chứng kiến một màn không đời trụy nhưng rất bạo lực kia của chúng tôi.

Mẹ tôi thở hổn hển mà bước về phía trước, lôi tôi cùng Giang Ly tách ra. Bà vừa cốc vào đầu tôi vừa cả giận nói: “Cô con bé chết tiệt này, làm sao vẫn không hiểu biết gì cả, cô tính muốn tức chết tôi hả?”

Tôi ngồi trên giường mặc cho mẹ tôi chà đạp, đã ngộ ra chuyện gì vừa mới xảy ra: Mẹ tôi khẳng định vẫn luôn đứng ở cửa nghe lén chúng tôi nói chuyện, với phẩm hạnh của bà, loại chuyện nghe lén đáng khinh bỉ này tuyệt đối có thể làm được. Như vậy, mẹ tôi nghe lén, việc này tôi không hay biết, mà Giang Ly lại biết, cho nên hấn đành hoảng để tôi ngược đãi, sau đó hợp thời mà kêu cứu một chút, để cho mẹ tôi bắt quả tang tại trận.

Giang Ly thật xấu xa! Lúc này tôi thật hận không thể đem đầu hấn bỏ ra, sau đó đem óc hấn vét cho lợn ăn... Đó là một bộ óc đầy tà ác, cái loại đại nã này, nguy cơ phá hoại đối với nhân loại quá mạnh mẽ.

Giang Ly xoa xoa cổ, nhìn mẹ tôi cười nói: “Mẹ, mẹ đừng trách Tiểu Yến, con với cô ấy đang đùa thôi.”

Mẹ tôi nghe hấn nói như vậy, một bàn tay dứt khoát chụp xuống đầu tôi, nổi giận đùng đùng mà nói: “Đang đùa? Có trò đùa nào lấy mạng người ta hay sao? ’

Tôi nhẫn!

Giang Ly giơ tay xoa xoa chỗ vừa bị mẹ tôi quật trên đầu tôi, sau đó thuận tay ôm tôi vào trong lòng: “Mẹ, mẹ nghỉ ngơi một chút, để con khuyên nhủ cô ấy là được rồi!”

Mẹ ruột tôi cuối cùng cũng phát hiện ra bà thật sự không nên xen vào chuyện riêng của hai vợ chồng, hưởng hồ, vừa rồi bà đứng ở ngoài cửa cũng không làm chuyện tốt đẹp gì. Vì vậy bà ôn hòa mà nhìn Giang Ly cười cười, nói: “VẬY MẸ GIAO NÓ CHO CON, THẬT SỰ KHÔNG ĐƯỢC THÌ CON CỨ BÓP CHẾT NÓ ĐI CHO MẸ.” Nói xong, xoay người rời đi.

Tôi u oán mà nhìn mẹ tôi rời đi. Chờ sau khi bà đóng cửa lại liền một phen đẩy Giang Ly ra, trợn mắt nhìn.

Giang Ly vô tội mà nhìn tôi, thấp giọng nói: “Ai bảo cô không phối hợp với tôi.”

Tôi hết sức phối hợp mà đập hấn một cước: “Đi ra ngoài, bà đây muốn thay quần áo!”

...

Giang Ly xem như đã cùng mẹ tôi đứng trên một mặt trận thống nhất rồi, hấn bây giờ chính là con ruột của mẹ tôi, mà tôi chính là nàng dâu nhỏ chịu đủ mọi sự hành hạ, thiên lý ở đâu chứ!

Giữa trưa, lúc mẹ tôi nấu cơm, tôi thừa cơ nói với bà: “Mẹ, Giang Ly thích ăn cay, càng cay càng tốt.”

Mẹ tôi khinh thường mà liếc mắt nhìn tôi một cái, nói: “TÔI SỚM ĐÃ HỎI QUÁ RỒI, NÓ TRỪ CAY RA, CÁI GÌ CŨNG ĂN ĐƯỢC HẾT.”

Tôi thấy lời gièm pha không thành công. liền nhanh chóng chuồn khỏi hiện trường. Dù sao Giang Ly và mẹ tôi liên hợp lại, chính là khiến cho tôi một điểm sơ hở để lợi dụng cũng không có cơ hội.

Đương nhiên, tôi vốn tưởng rằng trên hình thức là tổ hợp con gái, con rể, mẹ vợ, thực chất là tổ hợp con dâu, con trai, mẹ chồng ba người đã đủ làm cho tôi buồn bực lắm rồi, đến tối lại thêm một viên đại tướng nữa —— em gái của chồng.

Em gái của chồng, chính là người cùng mẹ tôi không có quan hệ huyết thống, nhưng thời khắc máu chốt luôn làm cho người ta hoài nghi con bé chính là con ruột của mẹ tôi, cô nàng có cúp ngực size D – Hạp Tử.

Con dâu đã bị mẹ chồng tổng sỉ vả, con dâu đã bị em gái của chồng khinh bỉ, con dâu còn bị chồng chà đạp... Tôi bây giờ đã có đầy đủ lý do để tin tưởng, tôi thật sự cảm sai kịch bản rồi !!!

Dù sao bữa tối này ăn xong, mọi người đều vui vẻ hòa hợp, cả chủ lẫn khách đều thoải mái. Hai người tung hứng, một người ngồi xem, lại thêm một người yên lặng mà rỉ máu rơi lệ trong lòng... Cuối cùng trong lòng tôi rút ra một quyết định vô cùng sáng suốt: Sau này không nên tùy tiện đắc tội với Giang Ly, cho dù có đắc tội, cũng không thể làm cho hai cái người bệnh hoạn ăn cây táo rào cây sung kia biết...

....

Ăn xong bữa tối, Giang Ly nắm tay tôi chào tạm biệt mẹ tôi cùng Hạp Tử, sau đó liền đem tôi nhét vào trong xe, nghênh ngang rời đi.

Tôi ngoan ngoãn ngồi trong xe, không nói một lời.

Giang Ly sau khi nhìn thoáng qua tôi trong gương, nói: “Cô vẫn còn tức giận sao?”

Tôi tức giận mà nói: “Nói nhảm, nếu không anh cũng thử nếm thử mùi vị bị bạn bè người thân xa lánh xem thế nào?”

Giang Ly: “Đâu có nghiêm trọng như cô nói, bọn họ cũng là muốn tốt cho cô thôi.”

Tôi lắc đầu, hữu khí vô lực mà nói: “Đừng có ở đó mè nheo chuột, tất cả đều do anh tính kế.”

Vẻ mặt Giang Ly có chút vô tội: “Tôi muốn nể mặt cô, mới biểu hiện tốt một chút, ai

biết cô nhún nhường một chút cũng không chịu.”

Mặt không đỏ, khí không suyễn nói ra những lời mặt dày như vậy, độ dày của da mặt Giang Ly đúng đã đạt tới trình độ của mẹ tôi rồi.

Giang Ly đại khái là bởi vì làm chuyện xấu xa có chút chột dạ, cho nên hẳn vội đưa ra lời thỏa hiệp trước: “Được rồi, sau này sẽ không tùy tiện nói giỡn chuyện ở riêng với cô nữa.”

Vẻ mặt tôi hòa hoãn một chút: “Đây chính là anh nói đấy.”

Giang Ly bổ sung: “Vậy sau này cô cũng không được làm cho tôi chịu đói.”

Tôi: “Được rồi, được rồi, biết ngay là anh đâu có dễ dàng bỏ qua như vậy.”

Một lúc sau, Giang Ly còn nói thêm: “Cô đi làm ở đâu, nếu như thuận đường, tôi đưa cô đi.”

Tôi hoài nghi mà đánh giá hẳn, hỏi: “Anh làm sao mà lại tốt bụng như vậy chứ?”

Giang Ly nói thẳng không che đậy: “Tôi đối với nhân phẩm của cô không thể tin tưởng.” Nói qua nói lại vẫn là sợ tôi không nấu cơm cho hẳn.

Tôi chỉ đồng ý nói cho hẳn địa chỉ công ty.

Giang Ly nghe xong tôi nói, rõ ràng có chút ngây người. Tôi rất buồn chán, liền hỏi: “Làm sao vậy? Chẳng nhẽ công ty này là do anh mở?”

“Không,” Giang Ly đàng hoàng mà lắc đầu, “Chỉ là có chút quen tai.”

Công ty quảng cáo XXX danh tiếng ở thị trường trong nước cũng không nhỏ, quen tai cũng là lẽ thường, vì vậy tôi cũng không quá chú ý.

Song, rất nhanh, tôi liền biết quen tai có nghĩa là gì.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Vấn Đề Tình Cảm Của Giang Ly

Thằng nhãi Vương Khải này không biết bị trúng phải tà gì, đột nhiên vô cùng hào hứng đối với nhà ăn dành cho nhân viên, vì vậy mỗi ngày đều lôi theo tôi đến nhà ăn cùng ăn cơm, kinh khủng chết đi được.

Bản thân tôi thì không có vấn đề gì cả, dù sao chỉ cần thức ăn sạch sẽ, có thể ăn là tốt rồi. Dù sao trên đời này người có thể làm cơm ngon như mẹ tôi không nhiều.

Bởi vì ngày nào cũng tới, cho nên nhân viên trong công ty cũng không còn nhìn chăm chăm Vương Khải như sinh vật ngoài hành tinh nữa, đương nhiên ngoại trừ sắc nữ hoặc là oán nữ.

Wương Khải bưng một đĩa tôm ngồi xuống chỗ ngồi, nói với tôi: “Thư ký Quan, cô là thư ký của tôi đúng không?”

Khóe miệng tôi giật giật một chút, đây không phải là nói thừa sao. Nếu không sao anh không gọi tôi là “Quan đại gia” đi.

Wương Khải đem đĩa tôm đẩy đến trước mặt tôi, cười hì hì nói: “Tốt lắm, bóc tôm cho tôi đi.”

Tôi không đếm xỉa đến đĩa tôm chỉ nhìn thôi cũng đủ cho người ta muốn bỏ vào miệng kia, nói: “Tôi là thư ký, không phải kẻ làm thuê.”

Vương Khải lại nhả ra giọng nói mềm mại: “Tiểu Yến tốt bụng, cô tiện thể bóc cho tôi một con đi!”

Tôi phát buồn nôn, đặc biệt muốn nhắc nhở hắn, ngài cũng đã lớn tuổi rồi, thật sự không thích hợp giả nai đâu. Chẳng qua nghĩ đến da mặt hắn không phải dày bình thường, sẽ không để ý đến chuyện đó, vì vậy tôi chỉ nhướn lông mày, hung ác nói: “Chính anh không có tay sao?”

Vương Khải lơ đãng một chút, nhặt một con tôm lên, cười ha hả mà nói: “Được rồi, tôi đây bóc cho cô.”

Tôi: “....”

Cái tên Vương Khải này không thích nói chuyện thẳng thắn, chẳng qua, trước kia hắn có nói một câu rất có đạo lý, chính là cái câu “tinh lực tràn đầy” kia, ngay cả ăn bữa cơm thôi cũng có thể nghĩ ra lắm trò như vậy, xem ra đại não của hắn quá thừa năng lượng. Tôi vốn tưởng rằng cái tên cà lơ phất phơ này, lúc làm việc khẳng định cũng rất lơ là, không ngờ hắn cũng rất lợi hại, không chỉ có hoàn thành xuất sắc phần việc của hắn, mà còn có rất nhiều chuyện mà thư ký tôi đây không có cân nhắc chu đáo, đều bị hắn phát hiện giải quyết sạch sẽ. Nhân viên trong công ty cũng rất bội phục hắn, mặc dù có ít người kỳ thật không thể nào ưa nổi hắn, tỷ như những nhân viên nam không thể tìm được bạn gái, hoặc là một số trình tiết liệt phụ từng bị Vương Khải đùa giỡn qua (được rồi, tôi thừa nhận tôi không phải trình tiết liệt phụ, nhưng tôi cũng không thích bị hắn đùa giỡn).

Lúc này tôi nhìn chăm chăm những ngón tay đang bóc tôm của Vương Khải, thở dài nói: “Anh thật đúng là nhàm chán.”

Vương Khải lại đặc ý nói: “Thấy thỏa mãn chưa, cô không biết có biết bao nhiêu phụ nữ muốn tôi bóc hộ các cô ấy đâu, đừng nói là bóc tôm, đến bóc quần áo các cô ấy cũng cam tâm tình nguyện...”

“Dừng, dừng,” Tôi xấu hổ ho lên hai tiếng, “Anh sao cái gì cũng có thể nghĩ đến loại chuyện này được vậy.” Cái này chỉ có thể chứng minh, cả đầu hẳn chỉ toàn chuyện này....

Vương Khải đối với thái độ khinh thường của tôi càng thêm bất mãn: “Tất cả đều là người trưởng thành, cô cũng không cần giả bộ đơn thuần với tôi, hơn nữa, cô cũng đã kết hôn rồi, mà người đàn ông của cô vừa vô dụng lại vừa biến thái! ”

Tôi cau mày, phản bác hẳn: “Anh toàn nói mình mị lực khôn cùng, bạn gái đầy đường, mấy ngày nay sao tôi một người cũng không thấy? Đàn ông mà, thích thể diện, thích bốc phét cũng là chuyện bình thường, tôi có thể hiểu được.”

Vương Khải lại nói: “Vật cực tất phản*, bạn gái nhiều quá cũng rất náo loạn, cho nên tôi nghĩ bây giờ nên yên tĩnh một chút.”

*sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại

Tôi bình chân như vại: “Bịa, tiếp tục bịa.”

Vương Khải: “Cô đây là không tin vào sức quyến rũ của tôi sao, tôi ở trên giường đúng là....”

Tôi khoát khoát tay cắt đứt lời nói của hẳn, hỏi: “Anh trừ chuyện này ra, không còn chuyện gì để nói nữa hay sao?”

Vương Khải giống như vô tội mà nói: “Đàn ông cùng với đàn bà ở cùng một chỗ, không nói chuyện trên giường thì nói chuyện gì?”

Tôi dùng lời lẽ chính nghĩa mà chỉ trích hẳn: “Anh làm sao có thể nói ra những lời như vậy được!”

Vương Khải cười hắc hắc một chút, vừa muốn tiếp lời nói chuyện, lại bị tôi cắt ngang: “Đàn ông cùng đàn ông với nhau, không phải cũng có thể trên giường sao?!”

Vương Khải kinh hãi mà trở mắt nhìn tôi, răng run run va vào nhau mà đem con tôm vừa bóc sạch sẽ bỏ vào bát của tôi.

Mà tôi lúc này đã xấu hổ đến mức muốn độn thổ cho xong, mẹ nó chứ, cả nhà nó, bà nội nó, tôi đang nói cái gì đây hả tôi... Hình tượng của tôi, tâm linh của tôi, thế giới quan của tôi ơi, đều bị tên Giang Ly biến thái kia làm cho vụn vụn rồi!

Tôi đang suy nghĩ xem phải nói gì để cứu vãn hình tượng của mình, hai tròng mắt lơ đãng nhìn về phía xa xa, đột nhiên thoáng thấy một bóng dáng quen thuộc. Sau đó, tôi liền khiếp sợ nói không nên lời.

Vương Khải đưa tay ra trước mặt tôi quơ quơ nói: “Tiểu Yến, choáng váng?”

Tôi hồi hồn: “Cái kia, Vương tổng à, tôi muốn hỏi anh một chút, nhà ăn nhân viên của các anh cho phép người ngoài đến dùng cơm sao?” Cậu ta nhất định không phải nhân viên ở đây, làm sao có thể khéo như vậy.

Vương Khải lắc đầu: “Không biết, hình như là không... Làm sao vậy?”

Tôi lẳng lặng mà nhìn chăm chăm bóng dáng mảnh khảnh xa xa kia, nhất thời quên bếng mất Vương Khải.

Vương Khải nhìn theo ánh mắt của tôi, đại khái cũng thấy được người nọ. Hắn cười hắc hắc nói: “Thì ra hồng hạnh không ra tường, không phải là hồng hạnh có vấn đề, mà là tường có vấn đề.”

Tôi thu hồi ánh mắt: “Có ý gì?”

Vương Khải thân thiện mà giải thích cười cười nói: “Đừng si tâm vọng tưởng, cô không đủ trình.”

Tôi nghe mà không hiểu ra sao.

Vương Khải quay đầu lại ý bảo tôi nhìn người đang đứng ở chỗ xa xa kia: “Cô cũng đừng có ý đồ gì với cậu ta, người ta nhỏ bé thế kia, chịu không nổi người bư hãn như cô chà đạp đâu, cô cùng lắm muốn gây tai vạ thì tìm tôi mà gây tai vạ đây này.”

Tôi lắc đầu: “Anh hiểu lầm rồi.”

Vừa rồi lơ đãng nhìn thấy người kia, chính là bạn trai nhỏ của Giang Ly (có lẽ là một trong số đó), chính là cậu em xinh đẹp gặp vào buổi tối hôm chúng tôi đi đăng ký kết hôn, lúc đó đã khiến tôi kinh diễm* lắm rồi. Bây giờ cậu ta xuất hiện ở chỗ này, tám phần chính là nhân viên của công ty rồi? Tôi đột nhiên nhớ tới mấy ngày hôm trước Giang Ly nói qua với tôi, hãn nói tên công ty chúng tôi nghe có vẻ quen tai, thì ra là bởi vì cậu em xinh đẹp kia làm việc ở chỗ này, Giang Ly kia không phải là quen tai, mà căn bản là đã biết.

*vừa kinh ngạc vừa hâm mộ.

Tôi đang miên man suy nghĩ, nhưng ngay lúc đó, cậu em xinh đẹp tựa hồ như cảm thấy được có người đang nhìn, vì vậy nhìn về phía bên này. Tôi nhất thời quên thu hồi tầm mắt, hai người cứ như vậy cách một đám người nhìn qua nhìn lại. Sau đó, cậu em xinh đẹp đi về phía chúng tôi.

Tôi trong nháy mắt tỉnh lại, cậu này muốn làm gì đây? Khiêu khích? Bày tỏ thiện chí?

Rất nhanh tôi liền hiểu tại sao cậu ta muốn đi tới, nguyên nhân rất đơn giản, thị lực của đứa nhỏ này không được tốt cho lắm. Cậu ta đến gần mới nhận ra tôi. Vì vậy vẻ mặt của cậu ta trong nháy mắt từ nghi hoặc chuyển

sang .... Kinh thường? Căm ghét? Đố kị? Phẫn nộ? ... Tóm lại rất phức tạp rồi rắm, thấy vậy tôi có chút thương tiếc cho đứa nhỏ này.

Vì vậy tôi yếu ớt mà nhìn cậu ta nhếch miệng cười một cái, theo lời của nhân chứng Vương Khải, thì nụ cười của tôi lúc ấy thực sự so với khóc còn khó coi hơn. Đây cũng là chuyện không có biện pháp, dù sao tôi cũng là bà xã của bạn trai cậu ta, ách, nói tiếp những lời này thì sẽ lung tung mất.

Em giai xinh đẹp không thèm để ý đến biểu lộ thiện chí của tôi, cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Tôi chỉ đành tiếp tục ăn cơm. Dù sao bị giai đẹp kinh bỉ nhiều quen rồi, mãi cũng thành thói quen.

Wương Khải lại hưng phấn mà hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Tôi sao lại cảm thấy hai người sớm đã biết nhau?”

Tôi thuận miệng bịa chuyện nói: “Anh không thấy sao, tôi là cố tình quyến rũ, nhưng mà tiểu chính thái* người ta chê tôi không đủ đẳng cấp.” Lệ tuôn, bị người khác kinh bỉ tôi cũng đã chịu thiệt rồi, bây giờ tôi lại đi kinh bỉ chính bản thân mình....

*tiểu chính thái = shotaro = những chàng trai. bé trai ngây thơ

Wương Khải đặc ý cười nói: “Tôi đã nói rồi, cô chưa đủ trình.”

Tôi giương mắt liếc hằm hằm một cái, hỏi: “Anh làm sao mà biết được, hay anh biết cậu ta?”

Wương Khải gật đầu nói: “Cậu ta là con trai út của cổ đông lớn thứ hai ở tập đoàn Nam Tinh, vừa mới tốt nghiệp đại học, bị cha cậu ta quăng đến đây rèn luyện.”

Xem ra làm con của nhà giàu cũng không nhất định có thể cả ngày đưa xe của gái đẹp, bọn họ cũng có trách nhiệm của bọn họ, hơn nữa có khi còn nặng nề hơn.

Xét tình hình chung, có đệ nhị thì cũng phải có đệ nhất, sau khi đệ nhị xuất hiện, mọi người sẽ cảm thấy hứng thú với đệ nhất. Vì vậy tôi cũng giống như bao người bình thường khác, thuận miệng hỏi: “Vây cổ đông lớn nhất là ai?”

Vương Khải tiện tay lại bỏ vào trong bát của tôi một con tôm đã được bóc sạch sẽ, hời hợt mà đáp: “Vương Thành Hải.”

Tôi: “Ông ta cũng họ Vương nhỉ.”

Vương Khải: “Ông ấy là cha tôi.”

....

Qua Vương Khải, tôi biết được cậu em xinh đẹp kia tên là Tiết Vân Phong. Tôi cảm thấy được Vương Khải biết Tiết Vân Phong là đồng tính luyến ái, nhưng hẳn không muốn tùy tiện tiết lộ chuyện riêng tư của người khác, vì vậy vẫn ấp úng mà chưa nói. Tôi chỉ đồng dạc mà nói cho hẳn, tôi vừa nhìn đã biết người kia là gay... Vương Khải từ đó đối với năng lực hủ của tôi hoàn toàn tin tưởng không có chút nghi ngờ, làm cho tôi không có dũng khí đâu mà giải thích với hẳn, tôi không phải hủ nữ, dù sao chuyện đã đến nước này, tôi có giải thích hẳn cũng không tin. Mặc dù tôi thật sự thật sự không phả là hủ nữ gì cả.

....

Buổi tối, ăn xong bữa tối, tôi quyết định cùng Giang Ly thảo luận chuyện tiểu mỹ nam của hẳn thật tử tế, vì sao tiểu mỹ nam kia vẫn tràn ngập địch ý đối với tôi chứ? Cậu ta chắc là nên biết rõ, tôi cũng Giang Ly thực sự không có quan hệ gì chứ?

Vì vậy tôi thừa dịp Giang Ly ăn cơm no, tâm tình tốt, hỏi: “Giang Ly này, anh biết hôm nay lúc đi làm tôi gặp ai không?”

Lúc này Giang Ly đang lên mạng, hai mắt vẫn không rời khỏi màn hình máy tính, thuận miệng hỏi: “Ai?”

Tôi: “Chính là bạn trai anh, Tiết Vân Phong.”

Giang Ly chẳng mặn chẳng nhạt đáp một câu: “Ừ.”

Tôi đợi một lúc lâu, không thấy hắn nói lời nào có giá trị một chút. Hơi quá đáng, tôi chuẩn bị cả nửa ngày mới mở mồm, đổi lại chỉ được một chữ của hắn? Vì vậy tôi bất mãn nói: “Anh có thể tỏ rõ quan điểm được không?”

Giang Ly rất cuộc rời mắt khỏi màn hình vi tính, xoay người nhìn tôi, hỏi: “Cô muốn tôi nói cái gì?”

Tôi muốn anh nói cái gì? Đây là thái độ kiểu gì! Vì vậy tôi thay đổi phương thức dẫn dắt từng bước, nói thẳng vào vấn đề: “Cậu ta hình như đối với tôi rất có địch ý đấy, anh chưa nói rõ với cậu ấy chuyện giữa chúng ta sao?”

Giang Ly đáp: “Tôi nói cho cậu ấy rồi, tôi muốn kết hôn với cô.”

Tôi có chút khó tin: “Chỉ có vậy?”

Giang Ly gật đầu một cái, xem như thừa nhận,

Tôi xoa trán thở dài nói: “Nhóc con nhà anh có biết thế nào là yêu đương không hả, chỉ có vậy thì không đủ! Anh phải nói cho cậu ta, anh và tôi ngoại trừ có một cái giấy đăng ký kết hôn ra thì bất cứ quan hệ gì cũng không có, bằng không cậu ta sẽ hiểu lầm anh, tình cảm của hai người cũng

sẽ tan vỡ!” Trọng yếu nhất là tiểu mỹ nam kia sẽ dùng ánh mắt oán hận nhìn tôi, ai mà chịu cho được chứ....

Giang Ly cau mày nói: “Cậu ta cũng đâu có hỏi đâu.”

Thật là chậm hiểu, không nghĩ tới Giang Ly luôn luôn thông minh phúc hắc đùng phải chuyện này lại không có bài bản như vậy. Tôi chỉ nói: “Cậu ấy không hỏi không có nghĩa là cậu ấy biết rồi, có một số việc nhất định phải nói rõ ràng.”

Giang Ly: “Không nghĩ tới đàn ông cũng phiền toái như vậy.”

“Nói thừa, chuyện tình cảm có thể không phiền toái sao? Anh ngày mai liền giải thích với cậu ấy đi, nếu không thì hôm nay cũng được, tranh thủ thời gian đi.”

Giang Ly lắc đầu: “Cô nói với cậu ta không phải là được rồi.”

Tôi toát mồ hôi: “Cậu ta chán ghét tôi như vậy, tôi có nói cậu ta cũng sẽ không tin, huống chi tôi là cái gì của cậu ta? Tôi dùng tư cách gì để nói chuyện với cậu ta?”

Giang Ly nghĩ một chút, đại khái là cảm thấy cái loại tư cách “Bà xã của bạn trai” này quả thật có chút lộn xộn, vì vậy không kiên nhẫn mà lắc đầu, nói: “Không cần đâu, cậu ta sẽ tự hiểu.”

Tôi: “Không được! Anh không nhìn thấy ánh mắt nhóc đó nhìn tôi ngày hôm nay đâu, cứ như là tôi là nữ ma đầu giết người phóng hỏa không chuyện ác nào không làm tội ác ngập trời vậy! Bọn tôi tốt xấu cũng làm chung một công ty đấy, tốt xấu cũng là đồng nghiệp nha. Hơn nữa, nhờ đâu tiểu mỹ nam này có khúc mắc không giải được, đi mưu sát tôi thì làm sao bây giờ? Dù sao tất cả mọi người đều phải đi làm, điều kiện gây án rất thuận lợi...”

“Được rồi được rồi,” Giang Ly xoa bóp thái dương, không chịu nổi mấy lời lải nhải của tôi, “Tôi đi nói là được, phụ nữ thật phiền toái! Đàn ông cũng phiền toái!”

Vậy anh đi mà nói chuyện yêu đương với heo đi, heo không phiền toái!

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Giang Ly Vs Vương Khải

Từ lần trước sau khi ở nhà ăn dành cho nhân viên đụng phải tiểu mỹ nam Tiết Vân Phong xong, tôi cũng không gặp lại cậu ta ở nhà ăn nữa. Theo như lời giải thích của Vương Khải, cậu nhóc này trong cuộc sống không thích bị chú ý, chán ghét chỗ đông người, cho nên, cậu ta không đến nhà ăn cho nhân viên cũng là chuyện bình thường. Nếu cha của Vương Khải cùng cha của Tiết Vân Phong đều là cổ đông của tập đoàn Nam Tinh, vậy hai người bọn họ cũng xem như là người quen, cho nên lời của Vương Khải cũng có thể coi là đáng tin cậy.

Từ sau lần gặp gỡ tình cờ hôm trước ở nhà ăn, tôi chỉ gặp qua Tiết Vân Phong có một lần, đương nhiên là không phải ở nhà ăn dành cho nhân viên. Một buổi sáng nào đó, tôi bỗng dưng thần kinh chập mạch mà đến sớm những năm phút đồng hồ, sau đó đụng phải tiểu mỹ nam ở thang máy. Lúc ấy cậu ta nhìn tôi, giống như đang nhìn người qua đường, mặt không chút thay đổi. Trong lòng tôi thầm than, xem ra Giang Ly đã làm rất tốt công tác tư tưởng với cậu này, như vậy tôi cũng an tâm... Dù sao mặt không chút thay đổi so với biểu cảm quái dị như món lẩu thập cẩm vẫn tốt hơn rất nhiều.

Mặc dù tôi có thích giai đẹp thật, chẳng qua là tôi cũng cực kỳ rõ ràng, có một số giai đẹp vốn không thể tới gần, giống như Vương Khải, giống như Tiết Vân Phong, lại giống như Giang Ly. Sau đó, tôi liền chua xót mà

phát hiện ra, xung quanh tôi không hề thiếu trai đẹp, thiếu chính là trai đẹp bình thường ....

Bởi vì bọn họ bất bình thường, cho nên những chuyện bất bình thường vẫn cứ tiếp diễn như cũ, giống như buổi tối ngày hôm nay.

Thời gian nghỉ lễ Quốc Khánh vốn là vô cùng tươi đẹp, tôi vốn quen chết dí ở nhà, cho nên cũng không chạy loạn khắp nơi, còn tên Giang Ly đáng ghét kia bình thường ban ngày sẽ biến mất, đến tối đúng giờ ăn cơm lại trở về.

Buổi tối hôm nay, tôi đang ở phòng khách lên mạng, đột nhiên, trên màn hình máy tính bỗng nhảy ra một cái cửa sổ màu đen, cái cửa sổ màu đen này, chắc tất cả mọi người đều rất quen thuộc rồi.

Laptop của tôi cho dù vốn là một cái máy “vạn năm chịu”, động một chút là đờ, nhưng mà rất ít khi có mấy hành vi bựa mì như vậy. Tôi tưởng rằng đó chỉ là một loại trình diễn như bình thường của em vạn năm chịu kia, vì vậy đang định tắt đi. Sau đó, không ngờ đến lại xảy ra một chuyện.

Trên khung hội thoại màu đen kia bỗng xuất hiện vài chữ:

Quan Tiêu Yến?

Lúc ấy tôi bắt đầu ngây ngốc, đây là kịch xướng ở đâu vậy? Cái máy tính vạn năm chịu của tôi lại đang gọi tên tôi? Vì vậy, tôi kích động bắt chuyện với Giang Ly: “Giang Ly mau đến đây mà xem, máy tính của tôi đúng là có trí thông minh nhân tạo đứng đầu trên thế giới rồi....”

Giang Ly đi tới phía sau tôi, liếc mắt nhìn máy tính của tôi một cái, sau đó nhìn tôi như nhìn một đứa thần kinh, mặt không chút thay đổi nói: “Cô bị xâm nhập rồi.”

Được rồi, bởi vì tôi vốn là một đứa cực ngu về máy tính, cho nên đối với chuyện kiểu này cũng không có kinh nghiệm, cũng không có nghĩ tới chuyện linh tinh kiểu bị “Hacker xâm nhập” như thế này.

Cũng bởi vì tôi cực ngu về máy tính, cho nên tôi vốn rất sùng bái hacker, vì vậy trong lòng tôi vạn phần kính sợ, run rẩy gõ lên trên khung hội thoại màu đen một dòng chữ: “Xin hỏi đại hiệp, cao nhân phương nào?”

Đối phương lại gõ lại: “Không ngờ máy tính của cô dễ dàng xâm nhập như vậy, cũng may tôi là người có đạo đức có phẩm chất, không có thay đổi nhiều lắm mấy thứ linh tinh của cô.”

Tôi có chút bực mình: “Vậy anh rốt cuộc muốn làm sao?”

Đối phương: “Nhớ cô mà, chẳng lẽ cô không nhớ tôi sao? Tôi bảo này, cô mấy ngày hôm nay sao vẫn cứ chết dí ở nhà không ra ngoài thế, không bằng ngày mai chúng ta đi leo núi đi?”

Nói hươu nói vượn mà lại còn dong dài vô cùng, phong cách nói chuyện kiểu này, trong số những người tôi quen biết chỉ có Vương Khải mới đủ trình đảm đương. Vì vậy tôi lấy lại bình tĩnh, trả lời lại: “Anh có phải là Vương Khải không hả?”

Đối phương: “Trả lời đúng rồi! Tiểu Yến, cô thật sự là càng ngày càng thông minh, thưởng cho cô một cái ôm!”

Tôi đè nén lửa giận trong lòng, trả lời lại: “Thật nhàm chán, làm phiền anh biến khỏi máy tính của tôi đi.”

Vương Khải: “Được rồi, chẳng qua tôi sửa lại vài chỗ trong máy tính của cô, chắc là trong mấy ngày nữa máy tính của cô không thể xài được rồi...”

Tôi: “Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Vương Khải: “Ngày mai đi leo núi với tôi, leo núi về tôi liền sửa lại như cũ cho cô.”

Tôi: “Anh thật ti bỉ!”

Vương Khải: “Tiểu Yến, đừng như vậy mà, cô xem, ông xã X vô năng của cô không đi với cô, tôi tốt bụng cùng cô ra ngoài chơi, cô lại nói tôi như vậy.”

Một câu “ông xã X vô năng” kia hoàn toàn chọc giận Giang Ly, hấn liền đẩy tôi ra, ngồi trước máy tính của tôi, lẳng lặng mà gõ lại một câu: “Tôi là ông xã X vô năng của cô ấy.”

Câu này đúng là rất quen thuộc....

Bên kia Vương Khải hồi lâu cũng không có đáp lại.

Sau đó những ngón tay thon dài của Giang Ly lướt trên bàn phím, gõ ra mấy chữ: “Hôm nay tôi sẽ không cường X anh.”

Giang Ly: “Tôi chỉ cường X máy tính của anh thôi.”

Tôi còn chưa kịp phản ứng lại, Giang Ly đã mở ra một cái khung màu đen nữa, lướt nhanh qua bàn phím. Sau đó, trên khung màu đen kia nháy ra một đồng những ký hiệu mà tôi xem không hiểu lắm.

Tôi rất muốn giả bộ hiểu biết một chút, kiên nhẫn nhìn. Thế nhưng, mấy cái ký hiệu này quả thực rất có tác dụng thôi miên, tôi nhìn một lúc, đã chống giữ không được, vì vậy không thể làm gì hơn ngoài việc ngáp một cái rời khỏi Giang Ly, đi vào phòng bếp pha cho hấn cốc cà phê, xem như cảm tạ.

Giang Ly lập trình lại máy tính, sau đó nhận lấy cà phê, thuận miệng nói một câu: “Máy tính của cô đúng là bỏ đi.”

Tôi tưởng rằng hãn bại dưới tay Vương Khải, nên mới tìm cớ, vì vậy phản bác nói: “Bản lĩnh không bằng người ta thì thừa nhận đi, liên quan gì đến máy tính của tôi!” Mặc dù nó đích thực là vạ năm chịu!

Giang Ly ung dung nhàn nhã mà dựa vào trên ghế nói: “Ngày mai làm cho tôi cái gì đó ngon ngon đi.”

Khốn, thua trận lại còn không biết xấu hổ mà đòi thưởng công?

Lúc này, máy tính đã lập trình xong, Giang Ly trả lại chỗ ngồi cho tôi: “Thằng nhóc kia chỉ có thể cài đặt lại hệ thống.”

Hai mắt tôi lóe lên hai ngôi sao (đây tuyệt đối là ánh mắt sùng bái) mà nhìn Giang Ly, cảm thán nói: “Thì ra anh là kỹ sư thiết kế mạng, chẳng trách lợi hại như vậy.”

Giang Ly vuốt ve cốc cà phê, đáp: “Trước kia là.”

Tôi tò mò hỏi: “Vậy anh đổi nghề rồi? Bây giờ đang làm gì?”

“Bây giờ cái gì cũng làm,” Giang Ly hết sức kiêu ngạo mà trả lời, hãn cúi đầu nhìn lướt qua cốc cà phê trong cốc, cau mày nói: “Gần hết buổi tối rồi, cô pha cà phê cho tôi để làm cái gì?”

Ngất, vừa rồi tôi buồn ngủ quá, cho nên tiện thể nghĩ tới pha cho hãn cái gì để nâng cao tinh thần gì đó. Chẳng qua thằng nhóc này thái độ cũng thật là xấu xa, tốt xấu cũng nên nói một câu cảm ơn chứ!

Giang Ly không đợi tôi, bưng cốc cà phê lên uống một ngụm, sau đó mày nhíu càng sâu: “Mùi vị thật là kỳ quái, sau này cô đừng có pha nữa.”

Này, bà đây là lần đầu tiên biểu diễn được chưa!

.....

Lúc sắp đi ngủ, tôi nhận được tin nhắn của Vương Khải, cả tin nhắn chỉ có một chuỗi im lặng tuyệt đối.

Vì vậy tôi kiêu ngạo, tôi tung tườì, tôi sáng khoái rồi. Tôi tủm tủm cười mà nhắn lại cho hắn: Anh đúng là thụ rồi, mới giày vò mấy phát đã treo.

Vương Khải trút sạch hình tượng cà lơ phất phơ thường ngày, không thèm để ý tới tôi. Tôi nghĩ, hắn thật sự bị đả thương đến lòng tự tôn rồi... Dù sao tôi mặc kệ, đây là hắn tự chuốc lấy.

....

Tuy rằng tôi đối với hành động của Vương Khải vô cùng khinh bỉ, chẳng qua lời hắn nói cũng không phải không có đạo lý, dù sao ngày 1 tháng 10* được nghỉ dài hạn một năm mới có một lần, cứ ở nhà mãi, cũng thật nhàm chán. Vì thế tôi quyết định vẫn là ra ngoài đi dạo đi.

*Quốc khánh của các bạn Trung Hoa dân quốc.

Một người đi ra ngoài rất nhàm chán, mà cùng đi với Giang Ly, có thể càng chán hơn, huống hồ lại còn có khả năng bị hắn bắt nạt. Hạp Tử cũng cùng với bạn trai tình nùng ý mật, làm gì có thời gian để ý tới tôi. Chẳng nhãi Vương Khải này... Bởi vì vừa mới ngược hắn xong, cho nên tôi cũng không có ý định đi tìm hắn, huống hồ không chừng bây giờ hắn đang ở cùng mỹ nữ chứ chẳng chơi, ngày nghỉ dài như vậy, hắn làm sao có thể cam tâm một mình hiu quạnh.

Được rồi, vẫn là đi tìm mẹ tôi đi, thật vất vả mới được nghỉ, tôi cũng nên hiếu kính hiếu kính lão nhân gia bà một chút.

Mẹ tôi lại cho rằng tôi lại cãi nhau với Giang Ly, tôi giải thích mọi cả mồm, bà mới tin tưởng, sau đó làm ra vẻ không tình nguyện mà đồng ý cùng tôi đi Nông gia Viện ở ngoại thành qua thời gian nghỉ lễ... Bà cụ này thật đúng là rầy rà.

Nông gia Viện thật sự là một nơi rất tuyệt, nơi này phong cảnh rất đẹp, thức ăn hết sức ngon miệng, chủ yếu là bởi vì nguyên liệu nấu ăn đều rất tốt, tươi mới.

Mẹ tôi mặc dù tính cách điên điên khùng khùng, nhưng có một sở thích cực kỳ không tương xứng với tính cách của bà — câu cá. Trước kia tôi nghĩ mãi không ra, bà thích cái gì không thích, vì sao hết lần này tới lần khác thích câu cá, đó lại là hoạt động cực kỳ cần sự kiên nhẫn. Sau này khi thường xuyên đi câu cùng với bà, tôi mới phát hiện ra, thì ra bà thuần túy đi câu cá là để nói chuyện phiếm. Có vài lần, bà chỉ lo cùng tôi nói chuyện, cá cắn câu cũng không để ý, mãi cho đến khi tôi nhắc nhở, bà mới chậm như rùa mà đem cần câu nhắc lên, mắc lại mồi câu trên đó.

Tóm lại, đối với mẹ tôi, nói là đi câu cá, chẳng thà nói là đi cho cá ăn còn chính xác hơn.

Tới Nông gia Viện ngày thứ hai, mẹ tôi liền không thể chờ được nữa mà bắt tôi theo bà đi câu cá, tôi cũng chỉ đành ngoan ngoãn tuân mệnh.

Trời đã sang thu, hôm nay khí trời không tệ, cuối thu không khí sáng khoái, hơn nữa hồ nước trong suốt, làm cho tâm tình người ta dễ chịu hơn rất nhiều. Tôi đột nhiên phát hiện thường xuyên ra ngoài hoạt động thể này cũng không tệ, cứ buồn bực ở nhà mãi cũng sẽ mốc meo.

Mẹ tôi ngồi trên một tảng đá lớn, giả bộ mắc mồi câu, quăng cần câu vài cái, như khuôn như mẫu mà bắt đầu câu cá.

Một lát sau, bà xoay qua nhìn tôi, tựa hồ có chuyện muốn nói, nhưng lại có chút do dự.

Kỳ quái, mẹ tôi mà cũng có chuyện khó có thể mở miệng sao? Tôi cất lòng hiếu kỳ đi, hỏi: “Mẹ, mẹ muốn đi tiểu sao?”

“Khụ khụ,” Mẹ tôi xấu hổ ho khan lên hai tiếng, “Tiểu Yến, mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Tôi: “Chuyện gì?”

Mẹ tôi nói: “Cha con mấy hôm trước có đến tìm mẹ.”

Tôi cau mày: “Sau đó thì sao, mẹ có đánh cho ông ta răng rơi đầy đất hay không?”

Mẹ tôi bất đắc dĩ mà lắc đầu, nói: “Ông ấy dù sao cũng là cha con, con cần gì phải hận ông ấy như vậy.”

Tôi: “Mẹ không hận ông ta sao?”

Mẹ tôi thay đổi bộ dáng diên diên khùng khùng bình thường, thở dài nói: “Đều đã là chuyện quá khứ rồi, mẹ đã sớm chẳng còn hơi sức đâu mà giận ông ấy.”

Tôi: “Nhưng mà ông ta bỏ rơi mẹ.”

Mẹ tôi không trả lời, chỉ hỏi lại: “Như vậy, con hận Vu Tử Phi sao?”

Vu Tử Phi? Nghe đến tên của anh ta, tôi có chút buồn bã. Tôi không muốn gặp anh ta, không muốn nhắc tới anh ta, nhưng mà, tôi hận anh ta sao?

Mẹ tôi thấy thế, còn nói thêm: “Con xem, con cũng đã buông tha cho Vu Tử Phi không phải sao, trên thế giới này nào có nhiều yêu nhiều hận như vậy, sống tốt cuộc sống của mình thật tử tế mới là đúng đắn.”

Tôi ngẩng đầu, nói: “Ai nói con buông tha? Con hận Vu Tử Phi, con hận tất cả những người vứt bỏ con!”

Bàn tay nắm cần câu của mẹ tôi khẽ run rẩy, bà nói: “Tiểu Yến à, con đứa nhỏ này quá cực đoan rồi. Con phải biết rằng, một người hạnh phúc hay không hạnh phúc, không quyết định bởi người khác đối xử với họ như thế nào, mà là họ đối xử thế nào với thế giới này.”

Tôi cúi đầu không nói.

Mẹ tôi còn nói thêm: “Con bé ngốc, buông tha cho người khác, cũng là vì buông tha cho chính mình đấy.”

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Cố Nhân Đến

Mấy ngày nghỉ Quốc Khánh trôi qua cũng không đến nỗi tồi, mẹ tôi mặc dù cũng sắp mắc bệnh người già rồi, nhưng vừa mới nhắc đến chuyện du sơn ngoạn thủy, tinh thần liền nhanh chóng trở nên hăng hái.

Đương nhiên có một chuyện làm cho tôi có chút khó chịu. Theo như mẹ tôi giải thích, người cha trên danh nghĩa sinh học của tôi đến tìm bà, nói là muốn nhân dịp ngày nghỉ, cùng mẹ con chúng tôi ăn bữa cơm. Tôi hỏi mẹ tôi, có đáp ứng ông ấy hay không.

Mẹ tôi lắc đầu, nói cho tôi biết: Ông ta vốn đã là người xa lạ với bà rồi, chỉ là không biết tôi có đồng ý hay không.

Tôi cười lạnh, tôi đương nhiên không muốn!

Mẹ tôi vì vậy nên bất đắc dĩ thở dài, nói, sớm biết con sẽ trả lời như vậy.

...

Những ngày vui vẻ luôn dễ dàng trôi qua rất nhanh, rất nhanh, ngày nghỉ của tôi kết thúc rồi, tôi cũng giống như mọi người, cần đi làm thì đi làm, cần đi học thì đi học.

Ngày đầu tiên đi làm sau thời gian nghỉ, tôi thần thanh khí爽 mà bước vào công ty, đại khái bởi vì lâu không có đi làm, lần đầu tiên tôi biểu hiện tích cực, so với bình thường đến sớm hơn gần một tiếng. Vừa bước vào cửa

công ty, đã thấy Lý Mẫn của phòng kế hoạch. Mỗi công ty đều có những người như vậy, bọn họ tin tức linh thông, tinh lực dư thừa, lại hết sức có tinh thần buôn bán, tất cả những chuyện có thể tác động đến thần kinh não bộ, đều không thoát khỏi mồm miệng và đại não của bọn họ. Từ động đất ở Chile cho đến tỉ suất hối đoái của nhân dân tệ, từ scandal của các ngôi sao cho đến các loại hot boy, hot girl đang nổi tiếng trên mạng, tất cả đều có thể trở thành đề tài buôn chuyện của bọn họ. Đương nhiên, những thứ trên chỉ coi như là gia vị thêm thắt mà thôi, đề tài chủ yếu của bọn họ thông thường phổ biến nhất là vây quanh những tin tức liên quan đến công ty, chuyện nhỏ chuyện lớn, chuyện tốt chuyện xấu, nhà nước hay đường nhỏ, tất cả đều sẽ bị nước miếng bọn họ nhúng qua một lần.

Lý Mẫn lại vừa vặn là một người như thế.

Tôi nhìn thấy Lý Mẫn, tươi cười chào hỏi một chút, liền chuẩn bị rời đi. Ai ngờ, ngôi sao buôn dưa kia không những mồm miệng nhanh nhẹn, ngay cả thân thủ cũng không tồi. Lý Mẫn nhanh tay lẹ mắt, rất nhanh chạy đến bên cạnh tôi, thần bí mà nói: “Thư ký Quan.” Đây xem như là khúc dạo đầu.

Tôi chỉ đành mở lỗ tai, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Thái độ của tôi càng thêm khích lệ Lý Mẫn, hai tròng mắt cô ta đột nhiên sáng lấp lánh, nói: “Công ty chúng ta mới điều đến một vị tổng giám thị trường, đẹp trai chết đi được!”

Oh, trai đẹp nha. Đại khái là do gần đây tôi chịu khổ đều do trai đẹp mà ra, cho nên bây giờ nhắc đến trai đẹp cũng không có mấy hứng thú. Thực tế đã chứng minh, cứ hễ trông đẹp trai, đều sẽ không bình thường, nếu không lăng nhăng thì cũng đồng tính luyến ái, nói không chừng còn có khuynh hướng thích ngược.

Lý Mẫn thấy tôi không quan tâm, cho rằng tôi không tin, liền thề sống thề chết mà nói: “Tôi nói thật nha, vừa rồi còn tận mắt nhìn thấy! Hơn nữa anh ta không chỉ trông đẹp trai thôi đâu, khí chất hoàn hảo, vừa nhìn đã thấy là khiêm khiêm quân tử*.”

*người khiêm tốn

Ngay cả khiêm khiêm quân tử cũng đem ra nói, Lý Mẫn này thực sự là đầu óc bị làm cho mê muội rồi, chẳng qua, tôi hết sức hoài nghi, lúc cô nàng nói những lời này là đang so sánh đối nghịch lại với Vương Khải sao...

Hai người đang nói chuyện, lúc đó, tôi chợt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng nói: “Thư ký Quan, cô tới sớm như vậy à.”

Tôi quay đầu lại, đã thấy Vương Khải vẻ mặt mờ ám mà nhìn tôi. Ba ngày không gặp, hăn một chút cũng không thay đổi. Tướng mạo vẫn xuất chúng như vậy, khí chất vẫn đáng khinh như thế.

Lý Mẫn liền mỉm cười một cái, ngọt ngào mà gọi một tiếng: “Vương tổng.”

Vương Khải nhìn Lý Mẫn gật đầu một cái, còn không quên khuyến mãi thêm một nụ cười chết không đền mạng rẻ tiền. Thế loại mỉm cười kiểu này, có một cái tên khoa học, gọi là kiểu cười dụ dỗ. Tôi ở một bên thấy vậy, thật không còn gì để nói.

Từ trong thang máy bước ra, Vương Khải vai kề vai cùng tôi đi tới, cúi đầu trêu chọc tôi: “Thư ký Quan, cô ghen tị à?”

Tôi ngẩng đầu, cười tủm tỉm nhìn hăn, đáp: “Vương tổng, máy tính cài đặt lại hệ thống như thế nào rồi?”

Vương Khải nhất thời biến sắc, tức giận mà liếc mắt nhìn tôi một cái, u oán mà nói: “Anh ta không phải biết chút thủ đoạn hack trở lại sao, đây chỉ có thể coi như là chức năng kèm theo với tư cách làm chồng, cô đừng quên chức năng chính của anh ta còn chưa có qua cửa đâu.”

Lại tới nữa! Tôi nhướn mắt, kệ xác hẳn.

....

Vương Khải đưa một tập tư liệu cho tôi, nói: “Cái này đưa cho giám đốc phòng thị trường, tiện thể gọi tổng giám thị trường mới đến phòng của tôi một chút.”

Tiểu nhân tuân mệnh. Tôi cầm lấy tư liệu, xoay người ra khỏi cửa.

Nghe nói hôm nay tổng giám phòng thị trường mới được điều đến là một anh chàng đẹp trai, được rồi mặc dù tôi gần đây đối với trai đẹp không có mấy hứng thú, nhưng mà quả thật rất tò mò anh ta đẹp trai đến mức nào, mà có thể đến mức “chết đi được”, lại còn rất có khí chất “khiêm khiêm quân tử” nữa chứ.

Tôi ngay cả cánh cửa phòng thị trường cũng chưa có bước vào, đã suýt nữa té ngã. Đại khái là bởi vì tôi bước đi quá vội, vấp chân một cái, liền hướng về phía cửa phòng thị trường mà ngã xuống.

Dưới tình huống bình thường, lúc này hẳn là có một anh chàng đẹp trai từ trên trời rơi xuống đỡ lấy tôi, sau đó chúng tôi sẽ nhất kiến chung tình, vân vân và vân vân.... Đương nhiên, xét theo bài học kinh nghiệm trước kia, tôi biết tình huống xảy ra như vậy mới gọi là không bình thường, cho nên cũng không trông chờ gì, chỉ vô thức bắt lấy tay nắm của cánh cửa, hy vọng là sẽ không bị bẹp dí trên mặt đất.

Sau đó, kỳ tích liền xuất hiện.

Đúng lúc đó, đột nhiên có người mở cửa phòng thị trường, tôi liền không thể không buông tay nắm cửa cánh cửa ra, ngã thẳng về phía người kia.

Người nọ thấy một vật thể không xác định đột nhiên từ ngoài cửa nhà tới, cuống quýt vươn tay đỡ được.

Tôi đứng thẳng người lên, ngẩng đầu muốn nói cảm ơn hoặc là xin lỗi với đối phương vân vân và vân vân. Song khi tôi chứng kiến khuôn mặt kia của anh ta, tôi nhất thời cái gì cũng không thể nói ra được.

Vu Tử Phi cúi đầu nhìn thấy là tôi, rõ ràng cũng rất sửng sốt.

Tôi chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân dâng lên, sau đó lan rộng ra khắp người, trái tim của tôi càng lúc càng chìm xuống, rất nhanh chìm xuống tận đáy.

Vu Tử Phi nâng tôi dậy, không thể tin được mà nhìn khuôn mặt tôi, thì thào mà gọi một tiếng: “Yến Yến?”

Tôi đẩy anh ta ra, miêng cường đứng vững ở trước mặt anh ta, sau đó nói: “Xin cho qua.” Vừa nói, vừa lách qua người anh ta đi vào.

Sau khi đem tài liệu giao cho giám đốc phòng thị trường, tôi thuận tiện hỏi anh ta: “Tổng giám mới được điều tới phòng thị trường họ gì vậy?”

Giám đốc phòng thị trường đáp: “Anh ta họ Vu, vừa mới đi ra thôi,” vừa nói, anh ta vừa ngó ra cửa một chút, còn nói tiếp, “Là vị đang đứng ở cửa kia, vẫn còn chưa đi đâu.”

Trong lòng tôi lại run rẩy một chút. Sau khi nói cảm ơn với giám đốc phòng thị trường xong, tôi nhắm mắt đi về phía Vu Tử Phi từ nãy đến giờ vẫn đứng như tượng đá ở cửa, cúi đầu nói: “Vu tổng giám, Vương tổng cho mời anh qua gặp anh ấy.”

Im lặng.

Tôi tưởng rằng Vu Tử Phi chưa nghe rõ được tôi nói cái gì, đang muốn lặp lại cho anh ta một lần, không ngờ anh ta lại chột mở miệng.

Anh ta thấp giọng gọi một tiếng: “Yến Yến.”

“Vu tổng giám, xin gọi tôi là thư ký Quan.” Tôi nói xong, không dám nhìn anh ta, cúi đầu đi qua trước mặt anh ta.

Theo tiếng bước chân có thể đoán được, Vu Tử Phi đang đi theo.

....

Tôi nghe nói, hồn phách của con người có thể rời khỏi thân thể, tôi nhớ lại tình trạng ngày hôm nay, có lẽ chính là như thế này đi. Đó là loại cảm giác như thế nào, hoảng hốt, thất thần, cuối cùng cảm giác như đầu óc của mình như bị ngâm trong mực đen, vô tri vô giác mất đi cả năng lực suy nghĩ, ngay cả lúc Vương Khải nói chuyện với tôi, tôi cũng chưa có hoàn hồn.

“Thư ký Quan, cô làm sao vậy, sắc mặt khó coi như vậy?”

“Ừm.”

“Thân thể không thoái mái sao?”

“Ừm.”

“Tiểu Yến Yến, giữa trưa muốn ăn cái gì?”

“Ừm.”

“Nếu không chúng ta đi ăn cơm tình nhân đi?”

“Ừm.”

“Tiểu Yến Yến này, đêm nay chúng ta đi thuê phòng đi?”

“Ừm.”

“Quan Tiểu Yến, cô rốt cuộc có nghe tôi nói hay không!!!”

Vương Khải gầm lên giận dữ, làm cho tinh thần tôi run lên. Tôi chậm chạp ngẩng đầu nhìn hắn, ngỡ ngác mà hỏi: “Vương tổng, anh vừa mới nói với tôi cái gì?”

Vương Khải lo lắng cúi đầu nhìn tôi, nói: “Tôi nghĩ cô trúng tà rồi.”

Tôi cúi đầu: “À, tôi không có, chỉ là... có chút không thoải mái...”

Vương Khải kéo cổ tay của tôi, nói: “Đi thôi, tôi đưa cô đến bệnh viện.”

Tôi giãy dụa khỏi tay hắn, thản nhiên mà nói: “Không cần đâu, Vương tổng, anh... có thể cho tôi nghỉ nửa ngày được không?”

Vương Khải gật đầu: “Được, tôi đưa cô về.”

“Không cần, thật sự không cần.” Tôi nói, bước ra khỏi phòng làm việc của hắn.

“Tiểu Yến.” Vương Khải đột nhiên gọi tôi lại từ phía sau, hắn do dự một chút nói, “Đừng quên, có khó khăn nhớ tìm lãnh đạo.”

“Được, cảm ơn lãnh đạo.”

.....

Tôi trở về nhà, mệt mỏi tựa vào trên ghế, cảm giác toàn bộ khí lực trên người đều bị rút đi.

Tại sao lại gặp phải anh ta, thế giới này rộng lớn như vậy, tại sao hết lần này đến lần khác lại là anh ta? Tôi cả đời này cũng không muốn gặp anh ta,

nhưng tại sao, lẽ nào nhất định phải gặp anh ta? Tôi rõ ràng đã quên anh ta rồi, tại sao vừa mới nhìn thấy anh ta đầu óc liền trống rỗng?

Tại sao anh ta lại gọi tôi là “Yến Yến”? Anh ta có tư cách gì cơ chứ?

Tôi cảm thấy có chút lạnh, mùa thu đã tới, thế gian quả nhiên trở nên lạnh lẽo. Tôi nhìn tấm thảm trong phòng khách rắc đầy ánh nắng mùa thu, mơ hồ có thể nhớ rõ, ở một ngày mùa thu tươi đẹp, anh ta đứng dưới ánh mặt trời, mỉm cười mà gọi tôi “Yến Yến”.

Nhưng còn bây giờ, anh ta lấy tư cách gì đây?

Đột nhiên cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Quá mệt mỏi rồi, hay là nghỉ ngơi một chút đi.

Vì vậy tôi tự mình ngả lên sofa, nặng nề mà thiếp đi.

...

Mơ mơ màng màng có người mở cửa, đóng cửa, sau đó bước chân dần dần lại gần. Lúc này, tôi đã bị đánh thức, nhưng vẫn nhắm hờ mắt nằm ở trên ghế không muốn đứng dậy.

Giang Ly đến gần, thấp giọng nói một câu: “Này, ngu ngốc.”

Tôi mặc kệ hẳn, tiếp tục chợp mắt ở trên ghế. Ngủ thật là tốt, ngủ rồi sẽ không phải đối mặt với những chuyện loạn thất bát tao gì đó.

Lúc này, trên người tôi bỗng trầm hơn một chút, thì ra là Giang Ly hiếm hoi rủ lòng thương được một lần, đem áo khoác phủ lên trên người tôi.

Tôi xoa xoa dụi mắt, ngồi dậy. Nhìn thấy hẳn vẫn đứng ở trước ghế như cũ, liền thấp giọng nói một câu: “Anh đã trở về.”

Giang Ly vừa nhìn thấy tôi tỉnh lại, lập tức bất mãn nhìn tôi nã pháo: “Cô xảy ra chuyện gì vậy, gọi điện thoại không nhắc máy, về sớm cũng không nói một tiếng, hại tôi đi một chuyến tay không.”

Tôi cúi đầu “Oh” một tiếng, nói: “Xin lỗi.”

Đại khái thái độ của tôi làm cho Giang Ly rất ngạc nhiên, hẳn lúc này cũng quên quở trách tôi, mà cúi người xuống, nâng mặt của tôi lên cẩn thận nhìn chăm chăm trong chốc lát, kinh ngạc nói: “Cô làm sao vậy? Mất hồn mất vía.”

Tôi quay đầu đi, thản nhiên mà nói: “Không liên quan đến anh.”

Giang Ly đứng thẳng người, khoanh tay nói: “Như vậy nói chút gì liên quan đến tôi đi, cô nấu cơm chưa?”

Tôi lắc đầu, vừa mới tỉnh ngủ mà.

Giang Ly cau mày, tức giận: “Quan Tiếu Yến, cô hơi quá đáng.”

Tôi vừa định mở miệng nói chuyện, nước mắt đột nhiên “Xoát” một tiếng chảy ra, muốn ngừng cũng ngừng không được.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Tài Nấu Nướng Của Giang Ly

Tôi vừa định mở miệng nói chuyện, nước mắt đột nhiên “Xoát” một tiếng chảy ra, muốn ngừng cũng ngừng không được.

Giang Ly cúi người ngồi xổm xuống, không thể tin được mà nhìn mặt tôi: “Cô.... khóc?”

Nói nhảm, anh không nhìn thấy hay sao!

Giọng nói Giang Ly có chút hòa hoãn: “Cô khóc so với cười có vẻ dễ nhìn hơn.”

Tôi giương mắt nhìn khuôn mặt đang gần trong gang tấc của hắn, thật muốn vung một quyền đánh cho hắn lệch mặt.

Giang Ly đứng dậy ngồi lên ghế sofa, thuận tay rút khăn tay ra đưa cho tôi: “Da mặt dày như thế mà cũng có thể khóc thành như vậy, ai bắt nạt cô hả?”

Tôi nhận lấy khăn tay, chỉ lau nước mắt không nói lời nào. Đúng vậy, tôi vì sao lại khóc chứ, ai bắt nạt tôi hả? Làm gì có chứ... Còn nữa, ai bảo da mặt tôi dày hả....

Giang Ly tựa vào trên ghế, bình chân như vại mà nói: “Có phải bị đuổi việc rồi đúng không? Vậy cũng không sao, cùng lắm thì, tôi nuôi cô.”

Tôi cảm giác tên này đang cười trên nỗi đau khổ của người khác, vì vậy tức giận: “Ai thèm anh nuôi!”

Giang Ly lại nói: “Ở bên ngoài bị bắt nạt, chạy về nhà phát hỏa với tôi, cô cũng chỉ triển vọng có từng ấy.”

Tôi mặc xác hẳn, đứng dậy chuẩn bị nấu cơm, thuận tiện phân tán tư tưởng một chút.

Giang Ly: “Cô định làm cái gì?”

Tôi: “Nấu cơm.”

Giang Ly lại đột nhiên bắt lấy cổ tay tôi, kéo xuống, lôi tôi ngồi trở lại trên ghế.

Tôi thật sự phát hỏa: “Anh làm gì vậy!”

Giang Ly không nhanh không chậm mà đáp: “Tôi sợ cô sẽ thiêu cháy nhà bếp.”

“Giang Ly! Anh có thể nể tình tâm trạng tôi đang không tốt mà thôi bắt nạt tôi đi được không?”

“Tôi đâu có bắt nạt cô.” Giang Ly suy nghĩ một chút, đột nhiên đứng thẳng người dậy, nói, “Được rồi, tôi nấu cơm, cô giám sát.”

Tôi nghĩ rằng mình đã nghe lầm rồi.

....

Bởi vì Gang Ly nấu cơm thật sự là một màn hiếm có khó tìm, cho nên lúc này tinh thần tôi cũng trở nên phơi phới, cùng hẳn đi tới phòng bếp.

Giang Ly chỉ vào một góc ở phòng bếp, nói với tôi: “Cô đứng ở chỗ này, không được nhúc nhích, chỉ chú ý giám sát.”

Tôi ngoan ngoãn làm theo.

Giang Ly lục lọi lôi hết rau còn lại trong tủ lạnh ra, vứt hết những thứ không còn tươi đi, sau đó đem những thứ còn lại bỏ vào bồn rửa rau, thuần thục vừa nhặt vừa rửa.

Tôi có chút khó hiểu: “Anh rất chuyên nghiệp nha, không giống người không biết nấu ăn.”

Giang Ly cúi đầu vừa rửa rau vừa đáp: “Tôi chỉ biết rửa rau, trước kia ở nhà là mẹ tôi nấu cơm, tôi rửa rau, cha tôi rửa bát.”

Thật là một gia đình hạnh phúc, tôi có chút hâm mộ hẳn, Giang Ly hình như cũng đoán được tôi đang nghĩ cái gì, hăn đột nhiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn tôi một cái, nói: “Sau này cha tôi chính là cha cô, không cần xem mình là người ngoài.”

Mặc dù lời này có chút dở ngô dở khoai, nhưng mà trong lòng tôi thật sự vẫn có chút cảm động. Cái tên Giang Ly này, có khi cũng biết nói tiếng người.

Giang Ly rửa rau xong, liền đem cà rốt và rau chân vịt cùng với rau cải để ở một chỗ, tay trái đặt ở sau lưng, tay phải bắt đầu vung dao lên mà lạch cà lạch cạch “Chém” xuống.

Tôi khiếp sợ tại trận, hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần. Sau đó, răng tôi run lập cập mà nói: “Giang Ly, anh đang chặt xương sao ....”

Giang Ly dừng lại, có chút ngượng ngùng mà nói: “Tôi... sợ thái vào tay...”

Xem ra, Giang Ly đúng là một đứa bé ngoan biết quý trọng tính mạng, Giang Ly nấu cơm vốn đã là chuyện hiếm thấy rồi, dù chuyện hăn không biết thái rau là chuyện có thể hiểu được, nhưng mà lúc này tôi vẫn hết sức quý trọng thời cơ, không thềm tốt bụng mà cười một trận.

Giang Ly cũng không tức giận, mặt không đỏ, khí không suyễn mà tiếp tục “Chém” mấy cọng rau đáng thương kia.

Nhìn một đống rau dưa hỗn tạp trên bàn, trong đầu tôi đột nhiên nhảy ra một từ cực kỳ kinh khủng: bầm thây.

Chặt được một lúc, Gang Ly thu hồi dao thái thức ăn, hết sức hài lòng mà nhìn tôi, nói: “Cũng không đến nỗi tồi nhỉ?”

Trong lòng tôi sợ run cả người, trái lương tâm mà nói: “Không tồi.”

“Như vậy, tiếp theo làm cái gì bây giờ?”

Tôi nhìn chăm chăm đống rau dưa kia suy nghĩ một lúc, cuối cùng đau đớn hạ quyết tâm: “Nếu không thì xào lên đi.”

Vì vậy Giang Ly dứt khoát nhanh nhẹn mà bật bếp, cầm một nắm rau mà hăn vừa mới thái qua, vứt vào trong nồi, sau đó có khuôn có mẫu mà dùng xẻng đảo qua đảo lại loạn cả lên.

Tôi cũng cười không nổi nữa rồi, bước lên phía trước, nói: “Không phải như thế, không phải như thế, anh rửa nồi trước, sau đó bật ga, sau đó mới cho rau vào!”

Giang Ly tắt ga đi, xoay người chỉ chỉ cái góc tôi vừa mới đứng: “Về chỗ cũ.”

Khí thế của tôi nhất thời bị giảm đi một nửa, ngoan ngoãn về chỗ cũ. Sau đó, tôi liền tỉnh ngộ, cả nhà hăn chứ, tại sao tôi phải nghe lời hăn?

Vì vậy, tôi không phục mà dùng lời của hấn phản lại hấn: “Giang Ly, tôi sợ anh sẽ thiêu cháy nhà bếp.”

Giang Ly thờ ơ đáp: “Không sao, còn có cô cơ mà!”

Nói cái kiểu gì vậy!

“Giang Ly, chờ nồi nóng rồi mới cho mỡ.”

“Ai nha nha, đừng có cho nhiều quá.”

“Anh bị ngu à, chờ một lát rồi mới cho rau vào.”

“Được rồi được rồi, vừa rồi đấy, sau đó cho xì dầu vào... Đấy là dấm!!!”

“Cháy rồi!!!!” Tôi lập tức ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, mặc dù tôi thường xuyên xào rau, nhưng mà chuyện bốc cháy là vô cùng hiếm hoi, hơn nữa tôi lại là người rất sợ lửa.

Giang Ly vội vàng đem cái vung úp lên trên, một chút kinh hoàng cũng không có. Hấn quay đầu nhìn tôi đang co rúm lại, đặc ý nói: “Chiêu này ở nhà trẻ có học qua.”

Tôi: “....”

Tôi không còn gì để nói, rõ ràng người không biết nấu cơm là hấn, tại sao đến cuối cùng kẻ bị cười nhạo lại là tôi?

Giang Ly phi thường có cảm giác thành tựu mà đem đồng rau hấn vừa xào đổ vào... một cái chậu, đúng vậy, bạn không có nhìn lầm, tôi cũng không có viết sai, đích xác là một cái chậu. Bởi vì chén đĩa đựng không nổi...

Đổ hết rau ra xong, hấn lại vẫn còn chưa hết tâm nguyện mà nói: “Còn phải nấu thêm cái gì nữa?”

“Nếu không thì làm trứng chưng đi?” Sai sót khi chưng trứng có vẻ thấp, đương nhiên, còn có một nguyên nhân khác chính là, trừ trứng gà ra thì chúng tôi làm gì còn có nguyên liệu khác....

Giang Ly gật đầu tỏ vẻ tán thành với ý kiến này, liền đi chưng trứng.

Tôi tốt bụng nhắc nhở hẳn: “Giang Ly, anh còn chưa nấu cơm.”

“Đúng rồi, còn chưa nấu cơm.” Giang Ly nhìn mấy quả trứng gà trong tay, suy nghĩ, “Chưng trứng trước hay là nấu cơm trước?”

“Anh có thể nấu cùng nhau được cơ mà.” Nấu cùng nhau, tất cả mọi người đều hiểu đây nghĩa là gì chứ?

Giang Ly lại bày ra vẻ mặt khó tin mà nhìn tôi, hết sức không chắc chắn mà hỏi tôi: “Có thể nấu cùng nhau sao?”

“Vớ vẩn, đương nhiên có thể!”

Vì vậy Giang Ly vo gạo xong, đặt vào trong nồi cơm điện, cho nước, cắm điện vào, bắt đầu nấu.

Sau đó, hẳn lại đập vào bát mấy quả trứng gà, sau đó lấy thìa gạt mấy cái vỏ trứng còn sót lại trong bát ra (mồ hôi rơi mẫn liệt), quấy quấy vài cái (cái này là tôi dạy), thêm chút dầu vừng và muối ăn (cũng là tôi dạy), sau đó, hẳn làm một động tác hết sức bựa, bựa đến mức tôi nhất thời không kịp phản ứng lại.

Hẳn bưng bát trứng vừa mới đánh, mở nắp nồi cơm điện ra, sau đó, “Xoạt” một cái, nhanh chóng mà đổ sạch sẽ bát trứng gà vào nồi cơm còn chưa chín.

Tôi ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn nước sôi cuồn cuộn trong nồi kia, trứng gà cùng với hạt cơm cuộn vào nhau, điên cuồng cười nhạo thế gian

này.

Xong rồi, tất cả xong thật rồi....

Giang Ly đặc ý dùng đũa quấy quấy thứ hỗn tạp trong nồi cơm điện, sau đó quay đầu lại nhìn tôi, phát hiện tôi trở nên bất thường. Hắn mới cẩn thận hỏi: “Làm sao vậy? Có chỗ nào không đúng sao?”

Đùa hay sao, chỗ nào không đúng?

Giang Ly cẩn thận suy nghĩ một chút, vô tội mà nói: “Không sai cái gì mà, tất cả đều làm theo lời cô nha, vo gạo, đánh trứng, nấu cùng nhau....”

Nấu cùng nhau, thì ra hẳn hiểu “Nấu cùng nhau” là như vậy? Tôi lão đảo một chút, dựa vào bức tường phía sau, mới miễn cưỡng có thể đứng vững.

Trong lúc Giang Ly bưng thứ đồ ăn vô cùng thâm tạ tay hẳn làm ra phòng ăn, tôi vẫn ngu ngốc đứng ở góc bếp như cũ. Trong đầu lâu lâu lại vang lên một giọng nói: Đây không phải sự thật, không phải sự thật....

Giang Ly bê đồ ăn ra hết rồi, liền lôi tôi vào nhà ăn: “Ăn cơm thôi, đừng giả vờ rụt rè với tôi, chẳng lẽ còn chờ tôi bón cho cô.”

Tôi liều chết phản kháng: “Không muốn không muốn, tôi không cần ăn cơm!”

Giang Ly không nhịn được mà kéo tôi đi: “Đều đã nấu hết cho cô rồi, đừng có mà kén cá chọn canh, cô xem tôi ăn cơm có lúc nào kén chọn không?”

Này này này, đó là bởi vì tôi nấu cơm là bình thường có được hay không!

Giang Ly lôi tôi ăn lên trên ghế, xới một bát trứng gà trộn cơm đưa tới trước mặt tôi. Tôi dùng chiếc đũa chọc chọc, rồi lại chọc chọc, nhất định

không ăn.

Giang Ly phát hỏa, hấn ngồi xuống bên cạnh tôi, đoạt lấy đôi đũa trong tay tôi. Tôi tưởng rằng hấn muốn ném xuống, càng tốt, ném xuống càng đỡ phải ăn.

Nhưng mà, Giang Ly lại dùng đũa gắp một khối trứng gà và cơm hỗn hợp, sau đó ấn cổ tôi, đưa miếng hỗn hợp trứng gà và cơm kia giơ lên trước mặt tôi, giọng nói trầm thấp nói: “Nào, mau ăn.”

Tôi vẫn nghĩ rằng, giọng nói hơi khàn khàn trầm thấp nam tính, chỉ dùng để dụ dỗ phụ nữ (hoặc là đàn ông), không ngờ rằng, kỳ thật nó cũng có thể dùng để dỗ người khác ăn cái gì đó.

Đáng tiếc, tôi bây giờ giác ngộ đối với sắc đẹp đã cao hơn trước, cho nên dù hấn dùng giọng nói quyến rũ như vậy dụ dỗ tôi, tôi cũng không ăn.

Giang Ly không bỏ qua, cúi đầu ở bên tai tôi thì thầm nói: “Cô nếu không ăn, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy.”

Tôi cười: “Chẳng hạn như?” Hồ giấy, tôi không tin anh có thể làm gì tôi!

“Chẳng hạn như,” Giang Ly thì thào, đột nhiên giọng nói thấp xuống lạnh lùng nói:

“Chẳng hạn như bạo cúc hoa* của cô!”

*bạn nào biết hủ nữ là gì thì chắc cũng biết cúc hoa là cái gì rồi ha... chưa biết có thể PM nhưng bạn biết rồi, tớ rất trong sáng, không thể giải thik rõ ràng

)

Tôi rùng mình một cái, thiếu chút nữa té từ trên ghế xuống.

Giang Ly anh quá độc ác!

Giang Ly ôm lấy bả vai tôi, cười tùm tùm mà nói: “Nào, ăn đi, ngon lắm mà.”

Răng tôi run run mà hé miệng, cắn miếng hỗn hợp trứng gà với cơm kia.

Bất ngờ là, thứ kia cũng không có khó ăn như tôi tưởng, trứng gà đã chín, mùi vị của cơm cũng coi như bình thường, đương nhiên kỳ thật cũng không thể coi là ngon, nhưng tốt xấu cũng có thể nuốt xuống được.

“Ăn có ngon không?”

Tôi gần như nuốt nước mắt mà gật đầu, tôi dám nói không ngon sao...

Giang Ly hài lòng mà gật đầu, lại gắp một miếng cà rốt: “Nào, ăn chút rau đi.”

Tôi nhìn miếng cà rốt hình thù quái dị lại còn có chút đen đen, khóc không ra nước mắt.

Nhờ Giang Ly bề ngoài là liên tục dỗ dành kiên khuyển nhủ mà trên thực chất hoàn toàn là uy hiếp, tôi ăn được nửa bát trứng gà chưng với cơm, lại còn một chút dưa muối xào (cũng có thể gọi là muối xào dưa). Do tôi ngoan ngoãn phối hợp, cho nên Giang Ly cuối cùng cũng buông tha cho tôi. Hắn thỏa mãn nhìn thành quả của mình, hỏi: “Ăn ngon không?”

Lời này hắn đã nói không dưới hai trăm lần. Tôi hung hăng gật đầu, ăn ngon, ăn ngon, ăn ngon cái p!

Giang Ly khiêm tốn mà cười, nói: “Ăn ngon hả, vậy ăn nhiều một chút đi?”

Tôi liều mạng mà lắc đầu, không ăn đâu không ăn đâu ...Giang đại gia, ngài làm ơn buông tha cho tiểu nhân đi....

Giang Ly dịu dàng mà vỗ vỗ đầu tôi: “Bà xã à, anh phát hiện trù nghệ của anh cũng không tồi, chi bằng sau này để anh nấu cơm đi?”

Tôi kinh hoàng, cuống quýt lắc đầu, Giang đại gia, ngài nghỉ ngơi đi mà!

Giang Ly lộ vẻ khó xử: “Nhưng mà cô đâu có làm.”

“Tôi làm, tôi làm, tôi thề! “Ánh mắt tôi chứa đựng đầy sự chân thành, vẻ mặt tôi vô hạn nghiêm túc. Đùa hay sao, đừng hành hạ người ta như thế chứ!

Giang Ly giống như khó xử mà gật đầu. Tôi thở dài một hơi, thẹn tai, cái thân già này của tôi, thật không tài nào chịu nổi sự giày vò như thế.

Giang Ly gắp một miếng rau muối xào bỏ vào trong miệng, còn chưa nhai miếng nào, đã nhổ ra.

Mà trong lòng tôi, lệ đã chảy thành sông.

Từ nay về sau, trong lòng tôi vô cùng vững chắc một niềm tin:

Giang Ly hẳn không phải nhân loại, hẳn là một tên bại hoại !!!

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Giang Ly Cũng Có Chỗ Tốt

Ăn xong cơm tối, Giang Ly lại bắt tôi uống thuốc, tốt đẹp mà nói, là sợ tôi cảm mạo.

Tôi hoài nghi mà nhìn chất lỏng màu hổ phách trong tay hắn, hỏi: “Anh mà cũng tốt bụng như vậy sao?”

Giang Ly nói thẳng không thềm che đậy: “Cô bị cảm, không phải sẽ lây bệnh cho tôi sao!”

Được rồi, tôi không còn gì để nói nữa.

....

Gần đến buổi đêm, tôi phát động dũng khí, lại lấy dũng khí một lần nữa, cuối cùng cũng nói với Giang Ly: “Giang Ly, tôi hỏi anh một vấn đề, phiền anh thành thật trả lời.”

Giang Ly hào phóng mà gật đầu, nói: “Để cho cô khỏi cảm thấy ngại ngùng khi chiếm tiện nghi của tôi, tôi cũng hỏi cô một vấn đề, cô cũng phải trả lời đàng hoàng.”

Tôi gật đầu, hỏi: “Cơm tối anh làm khó ăn như vậy, là cố ý phải không?”

Giang Ly nghiêm túc đáp: “Đúng vậy, kỳ thực tôi có thể nấu rất ngon, không tin ngày mai tôi lại làm một lần cho cô xem?”

Tôi kinh hoàng, vội vàng lắc đầu như cái trống bỏi, lời nói của Giang Ly, thực sự là khó mà phân biệt thực giả.

Giang Ly ra vẻ tiếc nuối: “Thật đáng tiếc...” Vừa nói, liền chuyển đề tài, “Như vậy, đến lượt tôi hỏi cô.”

“Hỏi đi.” Tôi cũng không có làm chuyện gì trái với lương tâm, tùy tiện anh hỏi.

Giang Ly nheo mắt lại, hỏi: “Hôm nay tại sao khóc?”

Không ngờ tới hẳn lại hỏi chuyện này, thần sắc tôi chợt ảm đạm, thuận miệng nói: “Liên quan gì đến anh.”

“Tôi cũng không muốn mỗi ngày phải đối mặt với oán phụ, làm không tốt sau này còn phải tự mình nấu cơm... Trứng gà thật khó đánh.”

Tôi nghĩ một chút, liền nói: “Giang Ly, nếu như anh gặp người yêu cũ của anh ở công ty anh đang đi làm, anh có từ chức hay không?”

Giang Ly chắc như đinh đóng cột mà lắc đầu: “Tôi từ chức làm cái gì?”

Tôi nghiêng đầu không tin: “Anh nói thật dễ dàng.”

Giang Ly lại nói thêm: “Tôi trực tiếp cho người đó từ chức là xong.”

Tôi: ....

Tôi từ chức làm cái gì, trực tiếp cho người đó từ chức là xong.... Đây là câu trả lời của Giang Ly.

Tôi đột nhiên phát hiện thỉnh giáo Giang Ly vấn đề kiểu này là vô ích, hai chúng tôi căn bản không cùng một đẳng cấp.

Giang Ly rất nhanh đã hiểu ra vấn đề: “Gặp phải chồng cũ của cô?”

Tôi gật đầu: “Anh là tổng giám thị trường của công ty chúng tôi, mà tôi là thư ký của phó tổng.” Sau này sẽ còn phải tiếp xúc nhiều đây? Hay là từ chức cho xong chuyện.

Giang Ly chống cằm suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên nói: “Quan Tiểu Yến, tôi phát hiện ra đặc điểm lớn nhất của cô không phải là ngốc, mà là không có triển vọng.”

Đây thật sự không tính là lời lẽ tốt lành gì, chẳng qua đối với sự châm chọc khiêu khích của hần tôi cũng đã quen rồi, lúc này chẳng còn tâm tình mà đấu võ mồm với hần, không thể làm gì hơn ngoài việc cười trừ.

Đại khái là bởi vì phát hiện lời nói của bản thân không được coi trọng, Giang Ly có chút bất mãn: “Cô vẫn còn không tin. Lúc đầu rõ ràng là chồng trước của cô có lỗi với cô, tại sao cuối cùng lại vẫn là cô phải trốn tránh anh ta, thật giống như cô mắc nợ anh ta cái gì vậy?”

Tôi bị những lời này của hần làm cho giật mình đôi chút, hình như là có chuyện như vậy, lại hình như không phải vậy.

Giang Ly thấy tôi không nói gì, lại đưa ra một giả thiết khác: “Hay là nói, cô vẫn như cũ nhớ mãi không quên với anh ta.”

Ách? Tôi kinh ngạc. Tôi có sao? Không có đâu... Tôi nhớ kỹ nhất định là không có...

Tôi lắc đầu, dùng một loại giọng điệu hết sức nghiêm túc nói: “Tôi có thể hết sức khẳng định, tôi đã không còn thích anh ta nữa.”

Giang Ly hỏi: “Nhưng mà cô nhìn thấy anh ta, phản ứng quá khích giống hệt như tình nhân chia tay nhau. Cô sợ anh ta?”

Tôi sợ anh ta? Tôi sợ anh ta làm cái gì, anh ta cũng không phải quý. Vì vậy, tôi lắc đầu, không sợ đâu.

Giang Ly lại tiếp tục nói: “Cô đúng là sợ anh ta, ngày hai chúng ta kết hôn, tôi đã nhận ra, cô sợ anh ta.”

Tôi cúi đầu, trong lòng bắt đầu sợ hãi, tôi sợ Vu Tử Phi ư? Tôi vì sao phải sợ anh ta?

Giang Ly tựa hồ như biết thuật đọc tâm, nhanh chóng giải đáp nghi vấn trong lòng tôi: “Kỳ thật, không phải cô sợ anh ta, cô là sợ đối mặt với quá khứ khi cùng anh ta ở một chỗ.”

Ách?

Giang Ly từng bước áp sát: “Quan Tiểu Yến, cô mau thừa nhận đi, cô chính là một kẻ không có triển vọng. Sau khi bị thương chỉ biết trốn chạy, không dám bước ra, liều mạng muốn quên, cho dù không quên được cũng muốn làm bộ đã quên. Vừa gặp lại người đã thương tổn cô, liền ngay lập tức muốn trốn đi, lẩn càng xa càng tốt. Kỳ thật tình huống kiểu này của cô, giống như là “một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng”, ngay cả dây thừng còn sợ, huống chi là con rắn chân chính đã thương tổn qua cô.”

Tôi mờ mịt mà gạt đầu một cái: “Anh nói, hình như cũng có lý.”

Giang Ly phát huy phần tử lái nhái trong cơ thể của hần, thao thao bất tuyệt mà nói: “Mặc dù hành vi của cô có thể hiểu được, nhưng mà cũng bị người khác xem thường, tôi không tài nào hiểu nổi, cô tại sao không trực tiếp bắt con rắn đó lên? Cho dù không bắt lên được cũng phải đuổi đi chứ? Ai cũng có mặt xấu xa của mình, cô càng trốn, anh ta càng đuổi, cho đến khi nào cô không còn chỗ để ẩn nấp thì thôi. Nếu đã như vậy, không bằng ngay từ đầu đá văng anh ta ra xa.”

Nghe đến đó, tôi có chút nhụt chí: “Anh đây không phải là đang nói thừa sao, nếu tôi có thể đá văng anh ta ra xa, còn phải trốn anh ta hay sao?”

Giang Ly vượt cảm suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu nói: “Cũng đúng, tên chồng trước của cô, vừa nhìn đã thấy là người không đơn giản, lấy tư sắc cùng với trí thông minh của cô, quả thật không phải đối thủ của anh ta.”

Này!

Giang Ly đột nhiên hào sảng mà vỗ vỗ vai tôi, nói: “Yên tâm đi, tôi giúp cô.”

Con người của tôi đảo qua đảo lại, không tin tưởng lắm: “Anh mà có lòng tốt như vậy sao?”

“Tôi đương nhiên không có.” Giang Ly lắc đầu, khước miệng nhếch lên, “Cho nên, tôi có điều kiện.”

Đối với lời này tôi không hề có cảm giác ngoài ý muốn chút nào: “Nói đi.”

Giang Ly: “Sau này giúp tôi giặt quần áo.”

Tôi cắn răng, gật đầu.

Giang Ly: “Còn có, sau này tôi đi xã giao trở về, cô phải nấu bữa ăn khuya và canh giải rượu cho tôi.”

Lại cắn răng, lại gật đầu.

“Còn có....”

Tôi nhất thời bốc hỏa: “Anh có nói hết luôn một lần không hả?”

“Còn có chính là đi ngủ sớm một chút đi, phụ nữ thức đêm đúng là một bi kịch.”

....

Giang Ly: “Muốn ngẩng cao đầu trước mặt chồng cũ của cô, kỳ thật chỉ cần làm được một thứ là đủ rồi. Nhất định phải làm cho anh ta tin là, cô đã quên anh ta rồi, cô bây giờ đang sống rất tốt.”

Tôi: “Tôi vốn cũng đã quên anh ta rồi.”

Giang Ly: “Ý tôi là, trong mắt cô, anh ta bây giờ chẳng khác nào người qua đường. Lúc cô nhìn thấy anh ta, phải ngẩng cao đầu lên, giống như đang nhìn một con mèo hoang ý.”

Mèo hoang.... cái này hơi bị khó đấy....

Giang Ly: “Lúc nhìn anh ta, phải giống như đang nhìn một người xa lạ mà cô không thể nào thích được, cô có thể tưởng tượng anh ta có rất nhiều thứ quái gở mà cô chán ghét, tâm hồn đen tối, thường xuyên một tháng cũng không tắm rửa, lại còn thích dâm loạn nhi đồng...”

Tôi lau lau mồ hôi: “Như vậy... được không?”

Giang Ly: “Ngàn vạn lần đừng khách khí với anh ta, nếu không, anh ta sẽ nghĩ cô đối với anh ta vẫn nhớ mãi không quên, đến lúc đó, mặc kệ anh ta có thích hay không, đều sẽ xuống tay với cô, như vậy tương đối phiền toái rồi.”

Tôi nhìn bộ dáng hết sức tự tin của Giang Ly, đột nhiên cảm thấy những lời hăn nói không được bài bản cho lắm.

Giang Ly nằm vô lăng, không nhìn thấy vẻ mặt của tôi, hăn vẫn thao thao bất tuyệt như cũ: “Trừ chuyện đó ra, cô còn phải giả bộ giống như tình cảm cùng với tôi tốt lắm, làm cho anh ta mở mắt ra, Quan Tiểu Yến cô mặc dù không nhân phẩm không khí chất cũng không có dáng người, nhưng vẫn có người thích.”

Tôi: “....” Giang Ly anh không nói móc tôi thì sẽ chết sao!

Giang Ly: “Anh ta nếu nhìn thấy cô sống hạnh phúc còn hơn anh ta tưởng tượng, thậm chí so với anh ta còn hạnh phúc hơn, có lẽ trong lòng anh ta sẽ không phục. Nếu như vậy, anh ta sẽ có khả năng tìm cơ hội dụ dỗ cô, đến lúc đó cô nên kiềm chế. Trai đẹp trên đời này vẫn còn nhiều mà, cô muốn khuôn mặt đẹp, tốt hơn hết là tìm tôi đây. Nếu như cô thích dáng người tốt, cũng có thể tìm tôi... Đương nhiên, nếu cô thích người có tiền, hình như cũng có thể tìm tôi....”

Tôi.... mờ hôi tuôn như thác....

Giang Ly cảm thấy không bình thường, vì thế lại bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên, tôi sẽ không ép cô.”

Để giữ cho thần kinh của bản thân không bị hỏng mất, tôi may ra chỉ có thể ngồi tại chỗ từ từ nhắm mắt lại giả câm giả điếc.

Tôi phát hện mấy ngày gần đây Giang Ly đặc biệt lắm mồm, cũng không hiểu là hấn bị cái gì kích thích.

Lúc này tôi đang ngồi trên xe Giang Ly. Vốn trong các phương án mà chúng tôi thương lượng không có cái đoạn Giang Ly đưa tôi đi làm như thế này, nhưng mà chuyên gia Giang Ly nghĩ đến quần áo của hấn sau này đều do tôi giặt nên cao hứng lên liền chở tôi đi, dù sao cũng thuận đường. Bản thân tôi vốn không hề gì, chuyện chiếm tiện nghi làm gì có ai không cầu mong chứ. Chỉ là tôi không hiểu lắm, lúc Giang Ly đưa tôi đến cửa công ty, đã là tám giờ năm mươi lăm rồi, hấn không sợ đi muộn sao?

Vì vậy tôi tốt bụng hỏi hấn: “Anh đi muộn thì làm sao bây giờ?”

Giang Ly dừng dưng mà đáp: “Tôi còn không lo, cô lo cái gì!”

Nói cái kiểu gì vậy!

Tôi vốn vừa mới cảm thấy cái tên Giang Ly này cũng có điểm tốt, nhưng những lời này đã khiến những ý niệm trong đầu tôi bị tiêu diệt hoàn toàn. Đùa hay sao, hẳn có tốt cái p, hẳn chính là quái thai, biến thái, tâm hồn đen tối, không chuẩn mực lại còn luyến đồng.... (khốn nạn, tôi đang nói cái gì đây thế này ¥%%##%)

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Im Lặng Nha Im Lặng

Tôi vừa mới bước vào cửa công ty, đã có người gọi tôi từ phía sau. Nhìn lại, thì ra là Lý Mẫn. Tôi đứng lại chờ cô ta, mà đằng sau cô ta, lập tức xuất hiện bóng dáng của kẻ mà tôi không muốn nhìn thấy nhất.

Tôi theo lời Giang Ly nói, ổn định vị trí, hết sức lạnh lùng mà liếc nhìn qua Vu Tử Phi một cái, sau đó cùng Lý Mẫn sóng vai bước về phía thang máy.

Lý Mẫn không có nhận ra đằng sau có người, cũng không phát hiện ra sự khác thường của tôi, bởi vì tất cả tinh lực của cô ta đều đã tập chung tại mấy chuyện bát quái rồi.

Lý Mẫn bước theo tôi, ái muội cười nói: “Thư ký Quan, người vừa rồi đưa cô đi làm là bạn trai cô?”

Tôi cười cười, đáp: “Là ông xã.”

Lý Mẫn chớp chớp đôi mắt to, trên mặt có chút hâm mộ: “Xe của ông xã cô thật là đẹp nha.”

Tôi lễ phép mà cười cười: “Chắc là vậy.” Nói thật, tôi cũng không có nhìn kỹ xe của hắn lắm, chỉ biết đó là một chiếc BMWs, màu trắng. Bởi vì đó là một chiếc xe khá hóm hỉnh, cho nên lúc đầu tôi kết luận, Giang Ly

vốn là một kẻ hợm hĩnh. Sau đó mới phát hiện, hăn so với một kẻ hợm hĩnh còn khó hầu hạ hơn.

Lý Mẫn cười nói: “Ông xã nhà cô tốt với cô thiệt nha.”

Đùa hay sao, hăn mà tốt với tôi? Cô mà biết hăn đã làm cái gì với tôi, không chừng cô sẽ đem những lời này nuốt trở lại!

Đương nhiên là, nghĩ đến phía sau chúng tôi còn có một cặp mắt phức tạp đang nhìn, hơn nữa tôi cũng thực sự không có can đảm nói xấu Giang Ly sau lưng hăn (mặc dù cái này cũng không tính là nói xấu), nhưng Giang Ly là một tên biến thái, hăn mà biết, không biết sẽ bắt nạt tôi như thế nào. Vì vậy, tôi thản nhiên nở một nụ cười nói: “Đấy là nghĩa vụ của anh ấy.” Muốn bốc phét, kỳ thực tôi còn có vẻ lành nghề.

Nói đến đây, ánh mắt Lý Mẫn nhìn tôi đã có chút sùng bái rồi....

Ba người chúng tôi cùng bước vào thang máy. Trong thang máy, tôi từ đầu đến cuối vẫn ngẩng đầu, nhìn không chớp mắt, đến liếc cũng không thèm nhìn Vu Tử Phi một cái, mà vô cùng bình tĩnh cùng Lý Mẫn nói chuyện. Giang Ly nói, thua người chứ không thua trận, nhất định phải dùng khí thế để áp đảo quân địch!

Tôi phát hiện Giang Ly nghiêm nhiên trở thành quân sư quạt mo của tôi, mặc dù tâm lý hăn có chút biến thái, nhưng chỉ số thông minh thì không cần phải bàn.

Từ trong thang máy bước ra, tôi thở phào nhẹ nhõm. Bất luận nói thế nào, hôm nay không có mất mặt. Đây là lần đầu tiên sau bốn năm tôi cùng Vu Tử Phi chia tay.

.....

Hôm nay cấp trên của tôi thoạt nhìn rất mệt mỏi, chắc là tối qua vận động quá mức rồi!

Vương Khải nhìn thấy tôi, tinh thần cũng lên cao một chút chào hỏi với tôi, sau đó lại hỏi: “Cô có khỏe không?”

Tôi bị câu hỏi của hắn làm cho chẳng hiểu làm sao: “Tôi có gì không khỏe sao?”

Vương Khải lắc đầu, khuôn mặt vô cùng thống khổ: “Quan Tiểu Yến, tôi thực sự đánh giá cao chỉ số cảm xúc của cô đấy! Ngày hôm qua cô thất hồn lạc phách cứ như ngày tận thế sắp đến tới nơi rồi ý, tôi còn tưởng rằng có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra, không ngờ hôm nay cô vẫn vui vẻ sung sướng như vậy, hại tôi mất cả đêm thao thức đau lòng!”

Tôi cảm thấy hắn bắt đầu bốc phét, nên dừng cảm mà vạch trần hắn: “Anh ngày hôm qua không chừng cũng mỹ nữ nào đó tiêu dao khoái hoạt đi, làm gì có thời gian mà nghĩ đến tôi, anh cho tôi là kẻ ngu à?”

Vương Khải lập tức trưng ra vẻ mặt thề non hẹn biển, trong giọng nói còn mang chút thất vọng: “Tôi nói đều là thật, tối hôm qua tôi còn gọi điện thoại cho cô, bị cô cúp máy.”

Tôi: “Càng nói càng không có bài bản, anh gọi cho tôi lúc nào? Sao tôi lại không biết?”

Vương Khải: “Làm sao lại như vậy, Tiểu Yến Yến, cô rất vô lương tâm!”

Tôi bị hắn làm cho có chút bực mình: “Được rồi, được rồi, tôi muốn làm việc, phiền Vương tổng anh nói chuyện công việc đi.”

Vương Khải cũng không có ý buông tha, lấy điện thoại di động bức tôi nhìn nhật ký cuộc gọi của hắn, tôi không nhìn, hắn lại dùng thân phận cấp

trên ra lệnh cho tôi, lại còn tuyên bố sẽ trừ lương của tôi. Thiệt tai, sao tôi đi đến đâu cũng bị người ta bắt nạt vậy?

Tôi liếc mắt nhìn nhật ký cuộc gọi của hấn, phát hiện đúng là buổi tối hôm qua lúc chín giờ hấn có gọi cho tôi thật, nhưng mà quái lạ. Tôi đành lấy di động của mình ra xem một chút, oa. khốn, xong đời rồi, trong nhật ký điện thoại của tôi cũng có một cuộc gọi như vậy, Vương Khải quả thật đã gọi điện thoại cho tôi vào tối hôm qua. Nhưng mà..... tôi làm sao một chút ấn tượng cũng không có nha?

Nhật ký cuộc gọi hiển thị là chín giờ mười phút, hôm qua buổi tối lúc chín giờ mười phút... tôi đang tắm rửa.

Được rồi nếu di động của tôi không bị chặn mạch—— đương nhiên cho dù nó bị chặn mạch cũng không thể tự mình cúp điện thoại —— như vậy nhất định chính là Giang Ly làm rồi. Nhưng mà hấn tự dừng cúp điện thoại của tôi làm chi, hấn đang mưu đồ cái gì vậy?

Vương Khải lúc này đang dựa vào trên ghế tức tối lẩm bẫm: “Chó cắn Lã Động Tân mà, lòng tốt lại hóa thành lòng lang dạ thú, trên thế gian này luôn có một đám người như vậy, bọn họ ích kỷ, bọn họ vô lương tâm, bọn họ đối đãi với thủ trưởng của mình lạnh lùng như mùa Đông vậy ~~~~ “

Tôi rùng mình hai cái, cắt đứt lời nói của hấn: “Xin lỗi nhé, hôm qua.... hôm qua tâm trạng không tốt lắm, cho nên quên mất.”

Vương Khải hiển nhiên không muốn nghe tôi giải thích: “Bóp vai cho tôi, tôi liền tha thứ cho cô.”

Tôi mới không thèm mua việc vào người: “Vương tổng, nể mặt tôi làm việc cần cù như vậy, phiền anh nói chuyện chính sự với tôi đi? Hôm nay buổi sáng mười giờ, anh có một cuộc họp, xế chiều...”

Vương Khải khoát khoát tay, giống như hữu khí vô lực mà nói: “Hôm nay có thể không nói chuyện công việc được hay không?”

Tôi nhìn vẻ mặt như sắp chết của hắn, cũng có chút mềm lòng, dù sao chết ở trên bàn công tác, cũng chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì. Vì vậy, tôi hỏi: “Vậy thì nói chuyện gì?”

Vương Khải suy nghĩ một chút, nói: “Nếu không.... chúng ta đi ra ngoài chơi đi?”

“Hả? “Tôi ngây ngốc, đi ra ngoài chơi? Vậy mà hắn cũng nghĩ ra! Nhưng mà nhìn ánh mắt tràn ngập mong đợi kia của hắn, tôi lại cảm thấy không nỡ nhẫn tâm nói không. Dù sao với tình trạng bây giờ của hắn, cũng không làm việc được, vậy thì cứ ra ngoài chơi đi. Huống chi ông chủ cầm đầu đi trốn việc, tôi cũng không cần lo lắng sẽ bị chộp. Nghĩ đến đây, tôi gật đầu, trốn việc mà vẫn được đãi thọ, ngu gì không trốn.

Vương Khải thấy tôi đồng ý, đột nhiên từ trên ghế “nhảy tót lên”. không sai, chính là “nhảy tót lên”. Động tác này của hắn có thể nói là vô cùng nhanh nhẹn, nhanh nhẹn đến mức con thỏ cũng phải xấu hổ. Sau đó hắn lách qua bàn làm việc, kéo lấy cổ tay của tôi đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Chúng ta đi chơi cái gì? Đi bơi? Bowling? Cô có biết đánh golf không vậy...”

Tôi khiếp sợ nhìn bộ dáng tinh thần phơi phới của hắn, chỗ nào có nửa điểm suy yếu?

Cả nhà hắn chứ, lại bị hắn dắt mũi rồi!

....

Tôi cùng Vương Khải bị vấn đề “Đi đâu chơi” làm nảy sinh tranh chấp kịch liệt, hai bên đều không nhượng bộ, đàm phán lâm vào tình trạng nguy

hiếm. Bởi vì tôi kiên trì bất khuất ngoan cường không ngừng, cuối cùng Vương Khải cũng thỏa hiệp, đáp ứng tôi đi công viên trò chơi.

Hắn vẫn còn không phục mà bổ sung một câu: “Tiểu Yến, cô thật sự không làm cho người ta thích được.”

Không lâu sau, hắn lại cười hì hì mà nói với tôi: “Nghe nói trong mấy bộ phim trên TV, bạn trai bạn gái hẹn hò cũng thích đi công viên trò chơi.”

Sau khi tôi và Vương Khải quyết định đi công viên trò chơi, định đi đến siêu thị mua hai bộ quần áo đơn giản —— chủ yếu là mặc đồ này ở trong công ty để dọa người là đủ rồi, nếu mặc đồ công sở mà đi vào công viên chơi trò chơi, thì nhất định sẽ thành chuyện lạ.

Đương nhiên, tiền mua quần áo là Vương Khải chi, ai bảo hắn khởi xướng vụ này làm gì.

Nguyên tắc vốn là ưu tiên lãnh đạo, tôi giúp Vương Khải mua một bộ quần jean, T shirt cùng giày thể thao trước, bộ đồ kia khoác lên trên người hắn, không chỉ có đẹp trai, mà còn có một loại... lưu manh. Có lẽ là bởi vì quen biết hắn, có lẽ là bởi vì quá tóc hỏn tạp của hắn, tóm lại mặc kệ hắn mặc cái gì, tôi đều cảm thấy một thân khí chất hèn mọn của hắn là vô cùng xuất chúng, hơn nữa khó có thể che dấu.

Vương Khải lôi tôi đến một cửa hàng cao cấp độc quyền, chỉ vào một bộ trang phục nữ trong gian trưng bày, bảo tôi thử xem. Sở dĩ nhấn mạnh là của nữ. là bởi vì còn có một bộ đồ nam tương ứng, đây là hai bộ đồ tình nhân, từ T-shirt đến quần Jean, cả mũ và giày nữa, chỉ còn thiếu mỗi đôi tất nữa thôi là đủ bộ.

Chẳng qua bộ đồ nữ này quả thực rất dễ nhìn, tôi vừa than thầm thương thức của Vương Khải so với khí chất của hắn có xuất chúng hơn một ít, vừa mang quần áo chạy vào gian thử đồ.

Từ gian thử đồ đi ra, tôi nhìn mình trong gương, nhất thời cảm thấy bản thân như trẻ đi vài tuổi, làm cho tâm tình tôi tốt hơn.

Đang mãi suy nghĩ, hăn đột nhiên từ phòng thay đồ nhảy ra, bộ đồ lúc này đã bị thay ra. Lúc này thứ hăn mặc, chính là bộ đồ trên người tôi... kiểu của nam.

Tôi trừng mắt liếc hăn một cái: “Anh đùa phải không?”

Vương Khải uốn éo lắc qua lắc lại trước gương, nói: “Tôi thấy bộ này trông rất đẹp mắt, liền thay vào.... Nhìn cái gì mà nhìn, bộ đồ này là tôi nhắm trước còn gì.”

Tôi phát nản: “Được rồi, tôi đi đổi bộ khác.”

Vương Khải cười ha hả mà nói: “Được thôi, bộ này đã trả tiền rồi, mua lại bộ khác cô tự mình bỏ tiền đi.”

Tôi: “.....”

Đơn giản, dứt khoát, nhưng, cực kỳ, độc ác!

Ông trời ơi, tôi rốt cục đã mất hết hy vọng với thế giới này! Chẳng nhẽ người tốt trên đời này chết hết rồi hay sao ....

Nghĩ lại tôi vốn là một kẻ không câu nệ tiểu tiết (tự mình đổ mồ hôi), kiên trì lấy kinh tế làm đường lối trung tâm, nên lần này tôi nhẫn, không phải là mấy bộ quần áo giống nhau sao, ai thèm quan tâm cơ chứ!

Vương Khải trong ấn tượng của tôi, là một kẻ hay thích đùa giỡn, cho nên đối với trò hề này của hăn, tôi cũng không cảm thấy xấu hổ, hay là không thoải mái, dù sao đừng quá đáng là được. Đương nhiên tôi cũng không lo hăn sinh lòng ái mộ đối với tôi, không khách khí mà nói, tôi biết bản thân nặng nhẹ bao nhiêu, huống hồ lúc ở Maldives, cái lý luận cũ rích

“Nghĩ thông suốt rồi” của hắn cũng làm cho tôi hoàn toàn yên lòng. Đương nhiên một điểm quan trọng nhất chính là, cái tên Vương Khải này, chỉ muốn trêu đùa phụ nữ, không phải là người sẽ yêu thương phụ nữ, cho nên tôi tình nguyện tin tưởng thế giới đến ngày tận thế, cũng nhất định không tin Vương Khải sẽ động tâm với phụ nữ....

Đương nhiên hắn có động tâm với đàn ông hay không thì không nằm trong phạm vi nghiên cứu của tôi rồi....

Lúc này Vương Khải cười ha hả mà dẫn tôi chạy về hướng công viên trò chơi, vẻ mặt hắn vui vẻ tung tăng như là hận không thể đem toàn bộ thế giới lật tung lên vậy, làm cho tôi lại một lần tưởng rằng cái kẻ ốm đau bất mãn buổi sáng kia chỉ là ảo giác.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Giang Ly Bắt Nạt Tôi...

Có trò chơi ắt có người chơi. Trong những người chơi trò chơi phân làm hai loại, có những người chơi, dù chơi cái gì cũng có thể chơi rất nhiều kiểu, mà có những người, là cái gì cũng chơi hết sức phấn khởi, bất diệc nhạc hồ.

Vương Khải hiển nhiên thuộc về loại người thứ hai. Tôi cảm thấy thật quái lạ. bạn nói xem một ông lớn hai mươi tám tuổi rồi, lại ở trong công viên chơi đùa như một đứa học sinh tiểu học, ai không biết lại tưởng hẳn bị thiếu năng trí tuệ không chừng. Càng huống chi, lúc trước kẻ phản đối đi công viên trò chơi là hẳn, nhưng mà nhìn hẳn bây giờ cái dạng này, cứ như là trên thế giới này chẳng có chỗ nào chơi vui hơn công viên trò chơi ấy, thiện tai.

Bởi vì mỗi lãnh đạo quá hăng hái, chúng tôi chơi đùa ở công viên trò chơi tới khi gần đóng cửa mới tính ngừng lại.

Vương Khải từ trên Bánh xe khổng lồ nhảy xuống, cười ha hả mà hỏi tôi: “Tiểu Yến, chúng ta đi ăn cái gì đi?”

Vương Khải nói tôi mới nhớ, tôi vỗ trán, nhớ ra: “Nguy rồi, tôi còn phải về nấu cơm cho Giang Ly... Bây giờ mấy giờ rồi?” Tôi vừa nói, vừa lục điện thoại trong túi.

Giọng điệu của Vương Khải có điểm khinh thường: “Năm giờ bốn mươi.... Không phải chỉ một bữa cơm sao, cô báo với anh ta một tiếng là được.”

Tôi gật đầu đáp lời, đang muốn gọi điện về cho Giang Ly, nhưng lại phát hiện không thấy di động đâu cả.... Tôi rõ ràng nhớ kỹ, tôi để di động ở trong túi quần cơ mà.

Vương Khải thấy tôi không nghe mà chỉ lục lọi trên người, liền hỏi: “Sao vậy sao vậy?”

Tôi mặt như đưa đám nói: “Mất di động rồi.” Chủ yếu chính là, tôi không nhớ rõ số của Giang Ly...

Vương Khải vỗ vỗ vai tôi, giục dấy nói: “Mất thì mất, hôm nay cô mới được ra ngoài chơi một chút, anh ta chắc không vì một bữa cơm mà cãi nhau với cô chứ?”

Tôi cảm thấy những lời này không thể áp dụng, lần trước Giang Ly chính là bởi vì một bữa cơm mà làm loạn lên đòi ở riêng với tôi. Mặc dù hẳn đã đáp ứng tôi sẽ không tùy tiện ở riêng, nhưng điều kiện tiên quyết chính là, tôi cũng không được tùy tiện không cho hẳn ăn cơm

Vương Khải nhìn thấy vẻ mặt khó xử của tôi, đành rầu rĩ nói: “Được rồi được rồi, bây giờ tôi đưa cô về.”

Tôi gật đầu, chỉ có thể như vậy thôi, tên Giang Ly kia vốn là một tên biến thái, xem như tôi sợ hẳn rồi.

Vương Khải thâm sâu mà nói một câu: “Tiểu Yến, cô ở nhà chả có chút địa vị nào cả.”

Tôi khóc, ngay cả anh cũng đã nhìn ra!

Vương Khải lại cười hắc hắc nói: “Không bằng bỏ quách ông xã nhà cô cho rồi, tìm đến tôi nương tựa đây này?”

Tôi nhướn mắt, đối với cái thể loại cột nhà này của Vương Khải đã hoàn toàn miễn dịch rồi.

....

Công viên trò chơi cách nhà tôi khá xa, mất gần một tiếng đi xe, hơn nữa phải đi qua mấy nút thắt giao thông đông đúc. Bởi vậy chúng tôi liên tục bị kẹt xe, tắc đường, gần hai giờ liền, mới đến dưới nhà tôi.

Tôi nhảy xuống xe. vẫy tay chào Vương Khải mấy cái, vừa định bước lên lầu. Song, lúc này, tôi lại nhìn thấy Giang Ly.

Hắn đang xách một túi đồ, từ phía ngoài bước vội trở về, vừa lúc cũng đang muốn lên lầu. Tôi nhìn thấy hắn, xấu hổ cười cười, hướng hắn chào hỏi một tiếng: “Thật là khéo....”

Còn chưa chờ Giang Ly nói chuyện, Vương Khải đã bước từ trên xe xuống. Hắn đi tới trước mặt đưa một cái túi cho tôi, cười nói: “Quần áo của cô.”

Tôi nhận lấy, nhìn hắn nặn ra một nụ cười: “Hôm nay cảm ơn anh nhé.” Dù sao tôi cũng là trốn việc mà vẫn ăn lương.

“Không sao, hôm nay cô phục vụ làm cho tôi rất hài lòng.” Vương Khải vừa nói, nhe răng nhếch miệng cười với tôi một cái.

Mặt tôi tràn ngập hắc tuyến mà chết đứng tại chỗ, không biết làm sao cho phải.

Lúc này Giang Ly mặt không chút thay đổi mà đem tôi cùng Vương Khải từ trên xuống dưới lại từ dưới lên trên tới tới lui lui mà đánh giá một

lượt, sau đó mặt vẫn không chút thay đổi như cũ mà ném ra một câu: “Đi thôi, hôm nay anh nấu cơm.”

Tôi lập tức bị những lời này dọa cho sợ đến hồn phi phách tán, đứng sững tại chỗ không nhúc nhích.

Giang Ly đến lông mày cũng không thèm nhú, lôi tôi lên lầu.

Tôi cảm thấy Vương Khải nhất định sẽ thấy kỳ quái, Giang Ly đã bằng lòng nấu cơm rồi, tôi tại sao vẫn còn không vui?

Hắn sẽ không hiểu được, vĩnh viễn không hiểu được. Bởi vì hắn chưa từng trải qua, cho nên hắn vĩnh viễn sẽ không có cách nào hiểu được... Thực tiễn chính là thước đo duy nhất để kiểm nghiệm chân lý, những lời này của Mác đại gia nói một điểm cũng không sai.

Giang Ly đem tôi kéo về nhà, quăng mấy túi đồ lên bàn nước, sau đó quăng tôi lên ghế sofa. Tôi co lại trên ghế, cười hi hi, nghĩ muốn giải thích một chút, nhưng mà lại không biết bắt đầu từ đâu.

Giang Ly nhíu mày một chút, có chút thích thú mà nói: “Đồ đôi? Ngay cả giày cũng giống nhau?”

Tôi run run một chút: “Cái kia... ha ha, ha ha ha ha...”

Giang Ly dựa vào trên ghế, thâm sâu mà nói: “Cô quyến rũ ai không liên quan đến tôi, nhưng mà tại sao hết lần này tới lần khác lại là hắn?” Hắn vừa nói, vừa vuốt vuốt bả vai.

Được rồi, tôi rất hiểu tâm tình lúc này của Giang Ly, dù sao đối với một kẻ động một chút là nói hắn là X vô năng, hắn đương nhiên không có hảo cảm là đúng.

Bây giờ, là lúc tôi biểu thị lòng trung thành. Vì vậy tôi chân chó* mà bước đến phía sau, vừa xoa bóp bả vai cho Giang Ly, vừa giải thích: “Chuyện này tương đối phức tạp, một lúc không thể nói rõ, tóm lại tôi cùng Vương Khải không có bất cứ quan hệ nào.” Ngoại trừ quan hệ làm thuê.

*nịnh bợ, xun xoe

Giang Ly nhú mày nói: “VẬY có điểm cô có thể giải thích rõ ràng, hôm nay tại sao không nói một tiếng mà đã rời khỏi công ty? Dù sao cô cũng nên gọi điện thoại báo một tiếng chứ? Cho dù cô không gọi điện thoại thì lúc tôi gọi cô cũng phải nghe chứ?”

Tôi buông tay, bất đắc dĩ mà nói: “Di động của tôi mất rồi.”

Giang Ly sững sốt, không nói tiếng nào.... Tôi tưởng rằng hẳn sẽ cười nhạo tôi ngu.

Ngay sau đó Giang Ly liền yên ổn hưởng thụ sự xoa bóp của tôi, một lát sau, mới đột nhiên nói: “Cô phục vụ làm cho tôi rất hài lòng.”

Thiện tai, anh học ai không học, lại đi học cái tên Vương Khải mất nết kia làm gì.

Chiếm được sự tán thành của Giang Ly, tôi thở phào nhẹ nhõm một chút, sau đó cẩn thận mà hỏi: “Như vậy, bây giờ tiểu nhân tôi có thể đi nấu cơm cho anh được chưa?”

Giang Ly nhắm mắt lại, vung tay lên, đi đi.

Vì vậy tôi xách mấy túi đồ trên bàn nước, điên cuồng mà chạy trốn chết vào nhà bếp.

Tôi phát hiện đời tôi quả thật không bằng một cái chén, ngay cả muốn làm cơm cho Giang Ly, cũng phải dờ dằng hẳn xong, hỏi hẳn có được hay

không.

Buổi tối, tôi bưng bưng hứng phấn mà báo cáo thành quả chiến đấu ngày hôm nay của tôi với Giang Ly, trọng điểm chính là thổi phồng lên một chút phong cách cùng khí khái không kiêu ngạo không siểm nịnh, oai phong lẫm liệt của tôi khi đối mặt với Vu Tử Phi. Đương nhiên còn muốn thỉnh giáo chỉ thị của Giang quân sư cho bước tiếp theo.

Giang Ly lúc này đang ngồi trước máy tính nhìn cái gì đó, hần nghe xong báo cáo của tôi, hướng tôi vẫy vẫy tay. Vì vậy tôi tiến đến trước màn hình máy tính của hần.

Tôi nhìn chăm chăm trang web kia một lát, nói “Trang web này nhìn rất quen nha, hình như đã gặp qua ở đâu rồi thì phải.”

Giang Ly sững sốt mà liếc mắt nhìn tôi một cái: “Đây chính là blog của cô.”

Tôi: “Oh, là blog của ...Chờ một chút, anh làm sao biết đây là blog của tôi?”

Giang Ly lại hỏi một đặng đáp một nẻo: “Mấy thứ linh tinh trong blog của cô đúng là trình độ của học sinh tiểu học.”

Này!

Hần còn nói thêm: “Trong vòng một tháng gần đây, lượt view của blog cô là năm lượt, trong đó có bốn lần là đến từ cùng một địa chỉ IP.”

Tôi mù mịt: “Sau đó?”

Giang Ly: “Sau đó tôi tìm hiểu nguồn gốc, phát hiện người sử dụng địa chỉ IP này, tên là Vu Tử Phi.”

Tôi không nói gì.

Giang Ly giương mắt nhìn tôi một chút, nói: “Chồng trước của cô, có phải tên là Vu Tử Phi hay không?”

Tôi lau mồ hôi, Giang Ly anh thật không hổ danh là cao thủ ăn thịt người.

Nhưng mà tôi có chút thắc mắc: “Giang Ly anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Giang Ly môi mỏng khẽ mở, phun ra mấy chữ: “Diễn ân ái.”

Tôi run run một chút, còn chưa kịp phản ứng lại, hắn đã đăng nhập vào trang điều khiển của blog. Sau đó tôi khiếp sợ mà lay lay hắn: “Anh anh anh anh... Anh làm sao có thể đăng nhập vào blog của tôi?”

Giang Ly liếc tôi nhìn như nhìn một kẻ ngu ngốc, thản nhiên mà nói: “Nếu trộm tài khoản của cao thủ, có lẽ sẽ có một chút phiền toái, nhưng mà trộm của kẻ ngu ngốc, thì dễ như trở bàn tay.”

Rất rõ ràng, tôi chính là cái đứa ngu ngốc trong miệng hắn, hoặc là một trong những đứa ngu ngốc. Vì vậy, tôi phát điên đây, tôi phẫn nộ đây, tôi kéo lấy áo Giang Ly, đau đớn mà nói: “Tôi van anh! Chuyện ăn trộm tài khoản hèn hạ như vậy anh đừng có phạm phải được không? Anh đừng có lặp đi lặp lại chuyện làm mới lại hạn sử dụng đạo đức của mình!”

Giang Ly chậm rãi bỏ tay của tôi ra, khoe miệng cong lên: “Tôi cũng vì muốn tốt cho cô thôi, nếu như để cô tự mình quản lý blog, rất khó có thể cho anh ta biết chúng ta rốt cuộc ân ái bao nhiêu.”

Tôi cả giận mà nói: “Chúng ta một chút cũng không ân ái.”

Giang Ly vẫn bình chân như vại đáp: “Không sao, dù sao cô chẳng qua là vì muốn ngẩng đầu lên trước mặt người yêu cũ, đóng giả một chút cũng không sao.”

Tôi vò vò đầu, phát hiện ra lời hản nói có vẻ như cũng có chút đạo lý. Vì vậy tôi chỉ thỏa hiệp mà nói: “Như vậy, để chính tôi chuẩn bị là tốt rồi, không dám phiền đến Giang đại tiên anh.” Cho dù anh đã chuẩn bị rồi, tôi cũng muốn tự mình sửa lại!

“Muộn rồi,” Giang Ly vừa nói, tặng kèm cho tôi một nụ cười điên đảo chúng sinh, “Tôi đã sửa lại mật khẩu.”

Tôi: “....”

Vì vậy sau đó trong một thời gian dài, tôi đều lấy thân phận du khách đi thăm blog của chính mình. Bà nội nó chứ, tôi cảm thấy sinh mệnh của tôi quả thực là vô hạn trở trêu, tương lai của tôi thật sự là một mảnh hắc ám.

....

Trước khi chuẩn bị đi ngủ, lúc tôi đang ngồi tưởng niệm cho cái điện thoại di động của mình, đột nhiên nhớ tới sự kiện Vương Khải nói tôi cúp điện thoại buổi sáng. Vì vậy, tôi lời lẽ chính nghĩa mà chất vấn Giang Ly: “Giang Ly, tối hôm qua Vương Khải gọi điện thoại cho tôi, tại sao anh lại cúp máy?”

Giang Ly đảo: “Không phải cô đang tắm rửa sao, hơn nữa cái tên kia thật đáng ghét.”

Xem ra cái câu “ông xã X vô năng” kia của Vương Khải thực sự đã tổn thương nặng nề đến tâm hồn của Giang Ly.

Nhưng mà tôi vẫn cảm thấy không ổn cho lắm: “Lúc tôi tắm rửa xong, sao anh không nói với tôi.”

Giang Ly cây ngay không sợ chết đứng: “Tôi quên mất.”

Tôi: “Này, nếu anh ta có chuyện gì thì sao?”

Giang Ly khinh thường nói: “Chẳng qua chỉ là một người bạn trên mạng, có thể có chuyện gì quan trọng?” Giang Ly vẫn cho rằng Vương Khải chỉ là bạn trên mạng của tôi, mà mấy ngày hôm nay lúc hăn đến đón tôi cũng không có gặp qua Vương Khải. Vốn tôi nghĩ định nói cho hăn, Vương Khải giờ là cấp trên trực tiếp của tôi, chẳng qua suy nghĩ một chút, chuyện này hình như cũng không can hệ gì đến hăn, nói ra không chừng còn có thể bị hăn cười cho thối mũi.

Giang Ly thấy tôi không nói gì, lại hỏi: “Cô không phải thật sự có cái gì với tên kia chứ? Tôi bảo này, cô cũng đói quá ăn quàng hả, thẳng nhóc kia vừa nhìn đã biết chẳng phải hạng tốt đẹp gì.”

Tôi cảm thấy đây chính là lúc sức quyến rũ của chính mình được phô bày rồi, vì vậy hai tròng mắt cũng không thèm chớp lấy một cái mà ba hoa nói: “Tôi đây cũng đâu có cách nào khác, anh ta cứ quần quít lấy tôi, anh nói xem có phải thật kỳ quái, tại sao có nhiều trai đẹp tính thủ hướng bình thường cứ như ruồi bu lại xung quanh tôi vậy, phiền chết đi được!”

Giọng nói của Giang Ly thong thả mà lướt qua: “Đại khái là do cô trông giống phân trâu quá chăng.”

Tôi: “....”

Tôi xoay người đưa lưng về phía hăn, không nói câu nào nghẹn ngào đông cứng lại. Ngủ ngủ!

Lúc này, Giang Ly lại nói thêm: “Tóm lại, chính cô tự giải quyết ổn thỏa.”

Tôi tức giận mà trả lời: “Không nhọc ngài hao tâm tổn trí.”

Giang Ly: “Nếu như cô bị người ta bán đi thì chẳng phải tôi lại phải đi chuộc lại.”

Giang Ly: “Đương nhiên kỳ thật một bãi phân trâu cũng không đáng giá bao nhiêu tiền.”

Tôi: “....”

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 27

“Diễn Ân Ái”

Buổi sáng tôi đang ngồi trước gương sửa sang lại dung nhan, Giang Ly đột nhiên nói: “Cô đem tóc vấn lên.”

Tôi nhất thời không nghe rõ hẳn muốn nói cái gì: “Hả?”

Giang Ly lật từ trong ngăn kéo bàn trang điểm ra một cái kẹp, lại lặp lại một lần nữa: “Vấn tóc lên.”

Tôi: “Làm gì?”

Giang Ly dùng cái kẹp nhỏ gõ vào đầu tôi, nói: “Đương nhiên là có việc cần, nhanh lên một chút, nếu không cô sẽ muộn.”

Tôi đành ngoan ngoãn nghe lời, vấn tóc lên.

Sau đó, Giang Ly đi tới phía sau tôi, cầm cái kẹp hung hăng kẹp vào sau gáy tôi một cái....

“A—— đau quá——” Tôi bi thảm kêu lên một tiếng, che cổ, quay đầu trốn mắt nhìn hẳn. “Anh định làm cái gì?!”

Giang Ly vô tội nói: “Diễn ân ái nha.”

Tôi: “Diễn ân ái cái con khi, anh rõ ràng là đang mưu sát tôi!”

Giang Ly nghiêm trang mà nói: “Lúc ân ái xong sẽ có dấu vết, cô phải diễn chính là cái này.”

Tôi lặng đi một chút, lập tức hiểu ra ý tứ của hắn, sau đó mặt liền kỳ quái nóng lên. Cái kia.... mọi người chắc cũng hiểu cả rồi?

Giang Ly ngăm nghĩa mặt tôi một chút, âm dương quái khí* nói: “Không ngờ cô cũng biết thẹn thùng.”

*quái dị

Thiện tai, bà đây còn là con gái nhá! Hơn nữa tôi còn chưa có cùng người khác ân ái bao giờ ....

Lúc này, Giang Ly đẩy tay của tôi ra, chuẩn bị ở sau gáy tôi “động thủ” lại một lần, tôi vẫn gắt gao ôm lấy cổ không buông. Vì vậy, hắn hù dọa tôi: “Cô nếu không phối hợp, tôi chỉ còn cách dùng miệng cắn.”

Được rồi, so với việc bị Giang Ly cắn, tôi vẫn chọn bị kẹp vài cái đi, dù sao cũng không chết người.

Vì vậy tiếp đó, trong phòng thật lâu vẫn quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết của mỗi nữ.

Chờ Giang Ly làm nhiệm vụ ngược đãi xong, tôi vẫn còn có chuyện chưa hiểu lắm: “Giang Ly, sao anh chỉ kẹp phía sau mà không kẹp phía trước vậy?”

Giang Ly: “Bởi vì phía sau chính cô cũng không nhìn thấy, đồ ngốc.”

Hiểu rồi, thì ra kịch bản là như thế này: gáy tôi có “dấu vết ân ái”, chính tôi cũng không biết, vì thế hôm nay tôi mới ngốc nghếch mà vấn tóc lên, sau đó vui vẻ tung tăng mà chạy đi làm... Nhưng mà như vậy chẳng phải sẽ có rất nhiều người thấy sao? Như thế rất dọa người nha....

Vì vậy tôi nói với Giang Ly thắc mắc của mình, Giang Ly điềm nhiên mà nói cho tôi biết: “Đúng vậy, không phải bây giờ cô mới nghĩ ra đấy chứ?”

Tôi, bi thống gần chết.

Nhưng mà trong lòng tôi vẫn còn chưa yên: “Nếu hôm nay tôi không gặp Vu Tử Phi thì làm thế nào?”

Giang Ly hết sức thản nhiên mà đáp: “Nếu thế thì ngày mai tiếp tục, sớm muộn gì mà chả có ngày cô đụng phải anh ta!”

Lật bàn, đây là cái chủ ý quái quỷ gì!

Bởi vì kiệt tác của Giang Ly, buổi sáng lúc tôi đi làm thiếu chút nữa đến muộn. Mặc dù tôi “không biết” trên có mình có “dấu vết”, nhưng mà tôi thật sự không thể biểu diễn xuất sắc được như Giang Ly, cho nên vừa bước vào cửa lớn của công ty đã chột dạ, đầu vẫn cúi gằm.

Sau đó, lúc tan ca buổi tối, Giang Ly nói cho tôi biết, cúi đầu, chỉ làm “dấu vết” kia càng thêm rõ ràng mà bại lộ trước tầm mắt của mọi người mà thôi. Lúc ấy, tôi ngay cả tư tưởng liều chết cũng có.

Chuyện kể rằng lúc tôi cúi đầu bước vào phòng làm việc của Vương Khải, muốn hỏi xem lãnh đạo có chỉ thị mới nhất nào không. Lúc này Vương Khải đang nhàn nhã mà tựa vào ghế xem báo, trong tay bưng một cốc cà phê độc hại, làm bộ làm tịch mà uống.

Làm thư ký của hắn, tôi hết sức có trách nhiệm mà nhắc nhở hắn: “Vương tổng, hôm nay việc cần làm rất nhiều...”

Vương Khải ngẩng đầu nhìn tôi, cười nói: “Không sao, năng suất làm việc của bốn thiếu gia rất cao.”

Không nói gì. Nguyên nhân tôi im lặng không phải bởi vì sự tự kỷ của hẳn, mà là bởi vì, năng suất làm việc của hẳn thật sự rất cao, tôi thật ghen tị mà thật ghen tị mà....

Buổi sáng có một cuộc họp do Vương Khải chủ trì, Vu Tử Phi cũng sẽ tới. Đương nhiên, tôi là thư kí của người nào đó, cũng bị lôi vào phòng họp.

Cái tên Vương Khải vô sỉ kiệt xuất này, lúc họp cũng đâu ra đấy, cũng không nói những lời tức cười. Cũng chỉ có những lúc như thế này, khí chất của hẳn mới hơi thoát khỏi sự hèn mọn một chút, so với hẳn lúc bình thường như hai người khác nhau. Nếu như không phải do đã quen biết hẳn từ lâu, tôi nhất định sẽ cho rằng hẳn bị quý nhập, hoặc là nhân cách phân liệt.

Lúc họp tôi ngồi ở vị trí trợ lý của Vương Khải, mà Vu Tử Phi vừa vịn lại ngồi ở bên cạnh tôi... Thế này tôi lại càng không có dũng khí ngẩng đầu lên.

Tôi không thể nào cảm thấy hứng thú được với nội dung của hội nghị, hơn nữa lúc đó tâm trạng hỗn loạn, cho nên dứt khoát một người bò ra trước bàn, ngây ngốc nhìn chăm chăm màn hình máy tính. Tôi đang nghĩ xem, Vu Tử Phi rốt cuộc có nhìn thấy “dấu vết ân ái” trên cổ tôi không? Nếu như thấy được anh ta sẽ phản ứng như thế nào? Nếu anh ta nhìn thấy, tôi có phải nên cảm thấy sáng khoái hay không? Nếu như anh ta không nhìn thấy... Không được, cho dù anh ta không nhìn thấy được, lúc về tôi cũng phải báo cáo với Giang Ly là anh ta thấy được, bằng không cổ của bà đây chẳng phải sẽ bị ma chướng của tên biến thái kia làm cho tàn phế sao! Hơn nữa, Vu Tử Phi có thấy được “dấu vết” kia hay không rất quan trọng sao? Quan trọng đến mức có thể khiến tôi hy sinh cổ của mình hay sao?

Đáp án là, no!

Tôi vẫn đang thần du, đột nhiên có người lay lay cánh tay của tôi, giọng nói quen thuộc mà hèn mọn của Vương Khải truyền đến: “Tiểu Yến Yến, đang ngốc cái gì?”

Tôi mí mắt cũng không thèm nâng, nói: “Tôi van anh, Vương tổng! Anh vẫn đang họp cơ mà....”

Trong giọng nói Vương Khải mang theo ý cười: “Ngu ngốc ời, họp đã tan lâu rồi, mọi người đã đi hết sạch rồi.”

Tôi ngẩng đầu, phát hiện quả đúng như lời hăn nói. Bây giờ cả phòng họp chỉ còn có hai người chúng tôi.

Vương Khải tò mò mà hỏi thăm: “Tiểu Yến Yến, trên gáy cô có cái gì? Vừa rồi Vu tổng giám cứ nhìn chăm chăm vào cổ cô, như là mất hồn ý.”

Mặt của tôi “Phùng” một cái nóng lên, cúi đầu lấp bắp mà nói: “Cái kia... tôi.... tôi làm sao mà biết được...”

Vương Khải thấy tôi xấu hổ, càng thêm tò mò: “Tiểu Yến Yến, cô sẽ không ngằm nhắm vào tâm hồn thiếu nữ của Vu tổng giám đấy chứ?” Vừa nói, hăn lại gần muốn nhìn xem trên cổ tôi rốt cuộc có cái gì.

Tôi vô thức mà ôm lấy cổ: “Vương tổng, tôi có phải nên quay về hay không?”

Vương Khải căn bản không để ý tới lời tôi nói, hăn bắt lấy cổ tay của tôi, dễ dàng mà gạt ra hai bên, sau đó chăm chú nhìn vào gáy của tôi.

Tôi xấu hổ mà cúi đầu, chờ bị hăn cười nhạo.

Đợi một lúc lâu, cũng không nghe thấy hăn nói gì. Tôi ngẩng đầu nhìn hăn, chỉ thấy vẻ mặt của hăn lúc là có thể gọi là bình tĩnh, ngay cả khí chất hèn mọn bình thường dường như cũng mờ đi chút ít.

Tôi giãy dụa muốn giựt cổ tay rút về, nhưng Vương Khải vẫn nắm rất chặt, chết tiệt!

Tôi có chút nóng nảy: “Vương tổng, anh là muốn bắt cóc thư ký của chính mình hay thế nào?”

Vương Khải vẫn giữ lấy hai tay tôi như cũ, cười tủm tỉm mà nói: “Tiểu Yến Yến, ông xã nhà cô dùng tráng dương được loại gì vậy?”

Tôi biết ngay miệng chó không phun ra được ngà voi mà! Tôi đang muốn phản bác hẳn, lúc này, đột nhiên cánh cửa phòng họp lại bị đẩy ra, có một người bước tới.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, TNND, Vu Tử Phi!

Vu Tử Phi nhìn thấy chúng tôi, rõ ràng kinh ngạc, Tôi lúc này mới phát hiện, giờ khoảng cách giữa tôi và Vương Khải quá ư là gần gũi, phía sau lưng tôi gần như dán vào ngực hẳn. Hơn nữa... hẳn lại còn đang nắm lấy hai tay của tôi.

Tóm lại, tình cảnh như thế này, có muốn người ta không hiểu lầm cũng khó.

Tôi dùng sức mà đẩy Vương Khải ra, ánh mắt có chút hốt hoảng.

Vương Khải vẫn trấn định, tự nhiên mà nói: “Vu tổng giám, anh còn có chuyện gì sao?”

Vu Tử Phi bình tĩnh mà đáp: “Tôi bỏ quên vài thứ ở đây.” Vừa nói, liền đi về phía chỗ ngồi bên cạnh tôi. Tôi lướt nhanh qua chỗ ngồi kia liếc mắt một cái, phát hiện trên bàn có một tập tư liệu, đây chắc là thứ anh ta bỏ quên.

Lúc Vu Tử Phi cầm lấy tư liệu, Vương Khải đột nhiên rất không hợp thời mà tiến đến bên tai tôi, cười tủm tỉm mà nói: “Tiểu Yến Yến, tối qua đau không?”

Tôi vừa nghe những lời này, tóc trên đầu thiếu chút nữa dựng thẳng hết cả lên, anh đây là đang nói cái gì! Anh không khiến tôi tức chết thì không bỏ qua sao!

Lúc tôi nhìn Vương Khải nổi giông bão, Vu Tử Phi đã cầm lấy tư liệu không nói câu nào mà rời đi.

“Vương Khải, nhà anh chán sống rồi phải không?!”

“Tiểu Yến Yến, tôi không dám nữa, lần sau nhất định sẽ nhẹ nhàng với cô một chút!”

“Anh còn nói!”

“A a a a... này, cô muốn mưu sát lãnh đạo sao?!”

“Nói nhảm, tôi đây giết chính là anh đấy!”

“A a a a ...Tôi là lãnh đạo của cô mà, cô không muốn làm việc nữa hả?”

“TNND, ngày chết không có cách nào qua, bà đây muốn từ chức!”

“A a a a... Tôi đang muốn tăng lương cho cô đây, cô lại muốn từ chức....”

“Tăng bao nhiêu?”

“Mười phần trăm thế nào? A a a a...hai mươi, hai mươi.... A a a a a..., ba mươi đi? ..... A a a a a..., năm mươi, không thể nhiều hơn được

nữa! ... A a a a a..., tăng gấp đôi, gấp đôi!! Nhiều hơn nữa sẽ thành bao đường rồi...”

Tôi buông cái bút kí tên trong tay, thỏa mãn mà phỉ phỉ tay, sau đó vỗ vỗ bả vai Vương Khải, cười tùm tùm mà nói: “Tăng gấp đôi lương nhé, bắt đầu từ ngày mai.”

Vương Khải cúi đầu ủ rũ mà hừ hừ hai tiếng, xem như đã chấp thuận.

Oa ha ha ha ha, chẳng trách Giang Ly biến thái kia thích bắt nạt người khác như vậy, quả nhiên cảm giác bắt nạt người khác thật là sáng khoái!

Lúc tan ca buổi tối bên ngoài đột nhiên nổi lên mưa gió. Tôi đứng bên ngoài cổng công ty, giống như một hòn đá Vọng Phu, nhìn tới nhìn lui xe cộ. Chờ một lúc lâu cũng không thấy bóng dáng Giang Ly đâu... Bình thường giờ này hẳn đã đến nơi rồi.

Thiện tai, thằng nhãi Giang Ly này chắc chắc là ngại trời mưa phiền toái cho nên không tới rồi.

Sau khi đã khẳng định chắc chắn dự đoán này, tôi có chút uể oải, lúc cần thì lại chẳng thấy người đâu! Hôm nay trời mưa, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Hơn nữa bây giờ trời đã sang thu, nếu như đêm mưa mấy lần, không cảm mạo mới là lạ. Bị cảm sẽ đau đầu, bị cảm sẽ phải uống thuốc, bị cảm lại còn có thể phải đi tiêm... Tôi sợ run cả người, không thể nghĩ tiếp được nữa.

Ngay lúc tôi đang do dự xem là nên lao ra đi vẫn là lao ra đi hay là lao ra đi. Vu Tử Phi đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi. Trong tay anh ta cầm theo một cái ô, cúi đầu nhìn tôi, muốn nói lại thôi vài lần, rốt cục mở miệng: “Yến...Thư ký Quan, tôi đưa em về.”

Tôi lắc đầu, bà đây thà rằng mắc cảm cúm phải đi tiêm, cũng không muốn nhận sự trợ giúp của anh.

Vu Tử Phi lấy lại bình tĩnh, còn nói thêm: “Tôi chỉ đứng trên lập trường của một người đồng nghiệp, muốn đưa em trở về.”

Tôi còn chưa mở miệng, đã nghe thấy phía sau có người tiếp lời nói: “Nếu không anh còn muốn lấy lập trường nào, Vu tổng giám?”

Tôi quay đầu lại, Vương Khải đang cầm theo một cái ô lòe loẹt, cười hì hì đi tới. Xét thấy hôm nay hắt ở trên tay tôi bị hao tổn không ít, tôi có chút chột dạ xoay mặt đi, không dám nhìn hắt... Vương Khải cũng không phải đên cạn dầu, nhờ đâu hắt muốn tìm tôi báo thù thì làm sao bây giờ?

Tôi nghiêng mặt nhìn ra phía ngoài, cách đó không xa, có một bóng dáng cao lớn đang cầm một chiếc ô đi tới!

Tôi nhe răng cười một chút, Giang Ly anh nha, coi như còn có lương tâm.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Hạnh Phúc Của Tôi Không Liên Quan Đến Anh

Giang Ly mở ô bước tới cổng công ty, hần nhìn tôi một chút, sau đó lại quét mắt liếc qua Vu Tử Phi đang đứng bên cạnh tôi, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở cái ô lòe loẹt của Vương Khải... cái ô kia thật đúng là thu hút người khác.

Giang Ly đột nhiên vươn tay kéo tôi vào trong lòng, sau đó dùng giọng điệu tiêu chuẩn của nam chủ trong truyện Quỳnh Dao, cúi đầu nói với tôi: “Xin lỗi, anh tới trễ.”

Tôi run rẩy một chút, trong lòng không ngừng cảm thán, kỹ thuật biểu diễn của Giang Ly hình như lại tiến bộ không ít.

Còn chưa hết, hần đột nhiên gạt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán tôi ra, hung hăng hôn một cái trên trán tôi, sau đó còn nói thêm: “Cứng à, lạnh không?”

Tôi lại run rẩy một chút. Vốn là không có lạnh, nhưng mà một câu “cứng à” này của anh cũng đủ khiến cho cả người tôi phát lạnh rồi.

Giang Ly cười nhẹ một tiếng, nhéo mặt của tôi. Sau đó hần cởi áo khoác choàng thêm cho tôi, bật ô lên, ôm lấy tôi đi vào trong mưa.

Tôi bị Giang Ly ấn vào trong ngực, ngay cả quay đầu lại cũng không được... Cũng không biết Vu Tử Phi nhìn thấy bộ dáng “Hạnh phúc” của tôi

như vậy, có cảm giác thấy thất bại hay không?

Giang Ly đột nhiên lại cúi đầu hôn chụt lên trán tôi một cái, sau đó giọng điệu ung dung mà nói: “Không cần nhìn, cô thẳng rồi.”

Tôi giơ tay lên dùng sức cọ cọ rồi lại chà chà cái trán, thẳng rồi anh vẫn còn hôn!

Giang Ly cúi đầu liếc nhìn tôi một cái, đột nhiên xấu xa cười nói: “Cô đỏ mặt kìa.”

Nói nhảm, đây là tức giận, tức giận!

“Nhưng mà lúc cô đỏ mặt.” hãnh ngừng lại một chút, giống như đang tìm từ thích hợp để hình dung, “thoạt nhìn rất ngu.”

Khốn, nói cái quái gì vậy! Mặc dù khả năng chịu đựng của tôi rất lớn, nhưng mà đối mặt với sự khiêu khích trắng trợn của Giang Ly, không cho hãnh biết tay trắng mắt ra, hãnh lại không biết uy vũ của bà đây! Vì vậy tôi cắn răng quyết tâm nhắc chân nhằm thẳng vào giày Giang Ly giẫm xuống.

Giang Ly tựa hồ biết tổng ý đồ của tôi, bước một bước tránh thoát khỏi sự công kích. mà tôi, lại vì giẫm hụt một bước, làm cho đứng cũng đứng không vững... Để khỏi té ngã, tôi mặt dày mày dạn ôm lấy Giang Ly, dứt khoát dính lên người hãnh.

Giang Ly mặt nhăn mày nhú, nói: “Vừa nãy tôi nói sai rồi.”

Oa, Giang Ly sửa đổi ăn năn hối lỗi rồi? Những câu như thế này mà cũng nói được? Quả nhiên bạo lực chính là sức mạnh mà....

Giang Ly: “Cô không phải thoạt nhìn rất ngu, cô vốn là thực sự rất ngu!”

Tôi, cắn răng mãnh liệt, nhưng lại không có cách nào bắt bẻ hãnh.

Giang Ly hoàn toàn không thèm nhìn đến sự bất mãn của tôi, trực tiếp nhét tôi vào trong xe, sau đó rời đi.

Tôi ghé vào trước cửa sổ xe, nhìn qua gương xem Vu Tử Phi cùng Vương Khải. Lúc này hai người bọn họ đứng chung một chỗ, có vẻ như đang nhìn về phía này. Bởi vì trời mưa, cho nên tôi nhìn không rõ lắm, chẳng qua nhìn hai bóng hình mơ hồ kia, tôi đột nhiên thấy xúc động, lẩm bẩm một mình: “Bọn họ hai người thực ra nhìn rất xứng đôi.”

Vừa mới dứt lời, trên đầu Giang Ly liền đột nhiên run lấy bầy. Tôi giận, trừng hăn, dựa vào cái gì anh có thể làm đàn ông, còn tôi ngay cả hủ một chút cũng không có tư cách?

Giang Ly nhàn nhã lái xe, thuận miệng hỏi: “Cái tên bạn ảo không biết điều của cô cũng làm ở đây? Hăn có vẻ thực để tâm đến cô đấy.”

Tôi: “Có thì làm sao, anh ghen tị?” Tôi vẫn hoài nghi thái độ của Giang Ly đối với Vương Khải, trừ bỏ chán ghét ra, có khi lại là thèm muốn nhiều hơn. mặc dù thẳng nhãi Vương Khải khí chất bỏ đi, nhưng nếu chỉ xét về tướng mạo thôi thì hăn coi như là cực phẩm rồi.

Giang Ly nghe xong lời tôi nói, giễu cợt cười một tiếng, nói: “Đúng vậy, tôi ghen tị, cô xem mà xử lý đi.”

Tôi xem mà xử lý? Tôi làm sao bây giờ? Thiện tai, bà đây mới được tăng gấp đôi tiền lương, chẳng nhẽ lại từ chức? Đùa hay sao, vì Giang Ly hăn đào hoa, bà đây phải buông tay cho tiền lương gấp đôi? Nghĩ đến đây, tôi chắc như đinh đóng cột mà lắc đầu: “Muốn tôi từ chức, không có khả năng.”

“Ừ.” Giang Ly đáp một tiếng, không có nói tiếp về sau.

Tôi có chút sợ hãi, cái tên Giang Ly này, đúng là giết người không thấy máu ấy, nhờ đâu hăn trả thù tôi, làm sao bây giờ? ...Vì vậy tôi lại chân chó

mà cười cười nói, “Kia cái đó, lần sau tôi lừa anh ta về nhà, sau đó tùy anh xử trí.”

“Không cần,” Giang Ly lắc đầu, “Cái loại mặt hàng này, tôi không thèm.”

Oh, té ra là hẳn không hợp khẩu vị của ngài. Trong đầu tôi chợt hiện lên bóng dáng của Tiết Vân Phong, vẫn là tiểu mỹ nam như vậy ăn ngon miệng hơn.

Giang Ly cứ tự mình lái xe, không hề nói với tôi một câu. Đến lúc gần tới nhà, hẳn đột nhiên nói: “Tên bạn ảo của cô họ Vương, hẳn cùng với Vương Thành Hải có quan hệ gì sao?”

Tôi: “Vương Thành Hải? Tên này nghe quen quen.”

Giang Ly lại giải thích: “Vương Thành Hải là đại cổ đông của tập đoàn Nam Tinh, công ty của cô chính là do tập đoàn Nam Tinh khống chế cổ phần.”

Tôi vỗ trán, nghĩ ra: “Đúng rồi, Vương Thành Hải là cha anh ta.”

Đột nhiên, cái xe lập tức phanh lại, tôi một chút chuẩn bị cũng không có, càng thêm hoảng sợ.

Tôi quay đầu vừa định chất vấn Giang Ly, nhưng lại phát hiện hẳn đang dùng một loại ánh mắt có chút nguy hiểm nhìn tôi. Trong tình huống bình thường, ánh mắt kiểu này chính là biểu thị hàm nghĩa, Quan Tiểu Yến đã phạm sai lầm, Giang Ly rất không hài lòng. Tôi bị Giang Ly nhìn chăm chăm có chút sợ hãi, cúi đầu không dám nhìn hẳn. Mặc dù tôi cũng không biết mình sai ở chỗ nào, nhưng mà... tôi sợ lắm.....

Quan Tiểu Yến quả nhiên là một kẻ không có triển vọng.

“Quan Tiểu Yến, “Giọng nói của Giang Ly vang lên, có điểm âm u lạnh lẽo, lá gan bé nhỏ của tôi, lại run rẩy gấp đôi rồi, “Cô càng ngày càng biết cách quyến rũ rồi, nhỉ?”

Oa, chết tiệt, là hẳn ta quyến rũ tôi có được hay không! Hơn nữa tôi vẫn kiên cường bất khuất mà không có bị hẳn ta quyến rũ!

Buổi tối, tôi đang ngồi gọt táo cho Giang Ly... Được rồi, đây chính là địa vị của tôi trong cái nhà này, Giang Ly hẳn chính là địa chủ, nhà tư bản, không vất kiệt mồ hôi sương máu của tôi thì tuyệt không bỏ qua. Về phần vì sao hẳn có thể khiến cho Quan Tiểu Yến tôi ngoan ngoãn làm việc cho hẳn, đùa hay sao, bạn cho rằng, Quan Tiểu Yến có thể đấu thắng Giang Ly sao? Đừng nói là một, kể cả mười Quan Tiểu Yến, có thể đấu thắng được Giang Ly sao?

Thiện tai, lại nhắc đến chuyện thương tâm rồi. Không nói nữa không nói nữa, tôi tập trung gọt táo đi, nếu mà gọt không tốt, Giang Ly sẽ mất hứng, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

Tôi mới gọt được một nửa quả táo, điện thoại di động đột nhiên vang lên, là tin nhắn. Tôi mở to đôi mắt đáng thương nhìn Giang Ly, có thể cho phép tôi đây xem tin nhắn một chút? Hẳn híp mắt vung tay lên, xem như cho phép rồi.

Tôi buông quả táo, cầm điện thoại di động lên xem. Là một dãy số lạ.

Nội dung của tin nhắn chỉ có tám chữ ngắn ngủi: “Yến Yến, em thật sự hạnh phúc sao?”

Giang Ly cầm lấy quả táo gọt tiếp, vừa gọt vừa hỏi: “Tin nhắn của ai vậy?”

Tôi nhìn dãy số xa lạ kia, nói: “Là Vu Tử Phi.” Trên thế giới này, chỉ có một người gọi tôi là “Yến Yến”

Động tác của Giang Ly không có dừng lại, ngay cả đầu cũng chẳng thềm nâng: “Sau đó?”

Tôi cúi đầu nhìn tin nhắn tám chữ kia: “Sau đó chẳng qua là gửi lời hỏi thăm một chút.”

“Ừ.” Người nào đó tiếp tục gọt táo.

Tôi nhìn chăm chăm tin nhắn của Vu Tử Phi ngây ngẩn trong chốc lát, đột nhiên mở miệng nói: “Giang Ly, tôi cảm thấy tất cả thật vô nghĩa.”

“Ừ... Hử?” Giang Ly ngẩng đầu nhìn tôi, khó hiểu.

“Tôi muốn nói, diễn trò trước mặt Vu Tử Phi, thật vô nghĩa. Anh nói xem hai chúng tôi chia tay cũng đã bốn năm rồi, đã trần về bụi đất về thổ rồi, tôi vẫn còn tranh hơn thua với anh ta làm gì chứ? Ngay cả bản thân tôi cũng thấy mình vô vị rồi.”

Giang Ly đã gọt xong quả táo, lúc này hắn đang đem quả táo cắt thành từng miếng nhỏ, vừa cẩn thận cắt, vừa thờ ơ mà phụ họa tôi: “Đúng vậy, cô thực vô vị.”

Này!

Tôi: “Giang Ly, nếu anh gặp lại người yêu cũ của anh, anh sẽ làm thế nào?”

Giang Ly: “Nên làm thế nào thì làm như thế.” Đây không phải nói thừa sao.

Tôi: “Thế nếu như người yêu cũ của anh cởi sạch quần áo nằm trên giường anh, anh sẽ làm gì?”

Giang Ly: “Đá văng ra.”

Tôi: “Tôi không thèm tin, anh làm sao có thể tránh được cám dỗ chứ.”

Giang Ly: “Nếu không thì tiện tay chụp vài tấm □, nhân cơ hội kiếm một khoản.”

Tôi: “Anh thực ti bì!”

Giang Ly: “Quên đi, hay là khởi tố đi, đột nhập nhà dân, xâm phạm tình dục.”

Tôi: “...”

Tôi đơn giản chỉ sùng bái bốn chữ “Xâm phạm tình dục.”

Giang Ly còn nói thêm: “Quan Tiểu Yến, con người cô, quá cố chấp, cố chấp đến cực đoan.”

Tôi cúi đầu, vô tội nói: “Không có nha, con người của tôi cực kỳ hiểu biết gió chiều nào xoay chiều ấy.”

Giang Ly: “Trong ý thức của cô, rời đi chẳng khác nào vứt bỏ, vứt bỏ chẳng khác nào phản bội. Cho nên rời khỏi cô, chẳng khác nào phản bội cô.”

Tôi nháy mắt mấy cái: “Không phải vậy sao?”

Giang Ly lắc đầu: “Ai quy định người khác phải ở bên cạnh cô, không thể rời bỏ cô? Cho dù là vứt bỏ, cũng không thể nói họ đã làm chuyện sai trái, nói không chừng chính là cô đã chọn sai người.”

Tôi nhất thời ghen lời, suy nghĩ thật lâu, rốt cục nói: “Anh ta... Anh ta đã nói sẽ ở bên tôi cả đời...”

Giang Ly chỉ hận sắt không thành thép mà lắc đầu: “Cô đã bao nhiêu tuổi rồi, làm sao còn có thể tin những lời như vậy? Hứa hẹn có khi còn

không đáng giá bằng một bãi phân trâu.”

Tôi sừng sốt. Đúng vậy, hứa hẹn đã là cái gì chứ, tôi và Hạp Tử luôn luôn nói chuyện không tính toán gì hết. Ngay cả một chuyện nhỏ tôi thừa sức có thể mà tôi cũng thất tín, huống chi là chuyện cả đời? Chẳng qua chỉ là lời ngon tiếng ngọt nghe trong chốc lát thôi, buồn cười ở chỗ lúc ấy, tôi lại coi toàn bộ những điều đó là sự thật.

“Giang Ly, sau này tôi sẽ không.”

Giang Ly: “Cái gì?”

Tôi: “Sẽ không tin vào hứa hẹn, bất luận là ai.”

Giang Ly: “Kỳ thật cô thỉnh thoảng cũng có thể tin tưởng tôi một chút, nhân phẩm của tôi từ trước đến nay vẫn không tồi.”

Tôi: “Tôi thật sự nhìn không ra anh cũng với hai chữ nhân phẩm này có nửa điểm quan hệ gì.”

Giang Ly nheo mắt: “Thật sự?”

Tôi rùng mình một cái, vội vàng sửa lại: “Không phải không phải, nhân phẩm của anh tốt lắm, cực kỳ tốt!”

TNND, anh ngay cả quyền tự do ngôn luận cũng không cho tôi, vẫn còn không biết xấu hổ mà nói chuyện nhân phẩm với tôi #?

Trước buổi đêm, tôi nhắn lại cho dãy số xa lạ kia một tin nhắn: “Đúng vậy, tôi rất hạnh phúc. Hơn nữa, hạnh phúc của tôi, không liên quan đến anh.”

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Giang Ly Say Rượu

Mấy ngày nay nhìn thấy Vu Tử Phi, tôi rõ ràng vênh váo tự đắc hơn rất nhiều, ánh mắt cũng không trốn tránh, nói chuyện cũng không lo lắng, bước đi cũng không bị vấp ngã nữa... Tóm lại, lúc tôi đối mặt với anh ta, cảm giác như chính mình với trước kia thực sự bất đồng, cảm giác này tuy nói không nên lời, nhưng rất rõ ràng. Giang Ly nói đó là bởi vì tôi thắng, kỳ thật tôi vẫn không hiểu lắm hàm nghĩa của chữ “Thắng” này, tôi với Vũ Tử Phi cũng không có đấu tranh gì, làm sao lại nói đến thắng thua ở đây?

Giang Ly không thêm giải thích nghi vấn của tôi, chỉ là lúc bị tôi hỏi đến phát bực, sẽ gõ đầu của tôi nói, Quan Tiểu Yến, cô đúng là ngu.

Được rồi, ngu thì ngu, dù sao bây giờ tôi cũng không sợ Vu Tử Phi nữa rồi. Tôi cảm thấy một lý do khác khiến tôi không sợ Vu Tử Phi chính là, sau lưng tôi có một kẻ biến thái khiến cho người ta khiếp sợ làm chỗ dựa, tên biến thái kia, đương nhiên chính là Giang Ly. Cái gọi là “Tin Giang ca, lá gan lớn” chính là ý tứ này.

Ngược lại với tôi chính là Vu Tử Phi, mỗi lần nhìn thấy tôi, vẻ mặt đều có vẻ rối loạn, so với mất tiền mất chén cơm còn rối loạn hơn. Tôi đặc biệt thích nhìn anh ta ở cái dạng này, cho nên nếu không có việc gì, liền trò chuyện với anh ta, để cho anh ta rối loạn thêm mấy bận.

....

Buổi tối hôm nay Giang Ly ra ngoài uống rượu, núi không có hổ khỉ làm đại vương, tôi một mình ở trong phòng lêu lổng, cảm thụ thế giới không có Giang Ly tuyệt với biết bao, vui sướng biết bao.

Buổi tối hơn mười một giờ, Giang Ly cuối cùng cũng trở về, chẳng qua là được người ta dìu trở về. Tôi mới mở cửa, liền thấy Giang Ly cả người toàn mùi rượu đang được một anh chàng đẹp trai dìu... hấn ngay cả đứng cũng không vững.

Anh chàng đẹp trai dìu Giang Ly nhìn có vẻ tỉnh táo, cậu ta lễ phép mà gọi tôi một tiếng “Chị dâu”. Tôi lơ mơ có thể nhận ra, thằng nhóc này hôm hôn lễ của tôi với Giang Ly, cũng đi theo nháo tân phòng. Kể ra con người tôi bình thường sẽ không dễ dàng mà nhớ kỹ người khác, trừ phi người đó nhìn đẹp mắt, mà cậu đẹp trai trước mặt này lại đủ tiêu chuẩn như vậy,

Tôi nhiệt tình mà mời bọn họ vào (đương nhiên chủ yếu là mời trai đẹp) cũng dặn dò cậu đẹp trai đem Giang Ly vớt lên xô pha, sau đó thừa dịp cậu ta không chú ý, hung hăng mà đá Giang Ly hai cái.

Cậu em đẹp trai đại khái cảm thấy không được tiện cho lắm, cho nên sau khi ném Giang Ly lên ghế xong, ngồi cũng không ngồi, vội vã cáo từ.

Tôi nhiệt tình mà tiễn trai đẹp ra cửa, niềm nở mà hỏi thăm: “Người anh em, xưng hô như thế nào?”

Cậu đẹp trai ngại ngùng mà cười cười, nói: “Chị dâu, tôi gọi là Hàn Kiêu.”

Tôi gật đầu, quay lại trừng mắt nhìn Giang Ly đang say xỉn ngã vào một bên, lập tức cau mày nói: “Người này làm sao lại uống thành như vậy?”

Hàn Kiêu cười nói: “Mấy người bạn tụ tập một chỗ, Giang ca nhất thời cao hứng, uống nhiều hơn mấy chén.”

Giang Ly có thể đem chính mình giày vò thành như vậy? Khốn, có quý mới tin! Chẳng qua, nể tình khuôn mặt tuấn tú kia của Hàn Kiêu, tôi cũng không thêm so đo nữa, huống hồ bình thường Giang Ly cũng bắt nạt tôi không ít, cái này gọi là ác giả ác báo.

Hàn Kiêu thoáng cái đã rời đi. Bây giờ, trong phòng chỉ còn lại Giang Ly bất tỉnh nhân sự, cùng với Quan Tiểu Yến đầu óc rất thanh tỉnh.

Tôi đập Giang Ly một cước, bày ra tư thế của một tên địa chủ hung ác: “Giang Ly, anh nha, còn không mau đứng dậy cho tôi!”

Thiện tai, lâu lắm rồi không có sáng khoái như vậy!

Giang Ly nhú mày, trong miệng lẩm bẩm thì thầm mà nói: “Tôi phải trở về, bà xã ngu ngốc của tôi buổi tối không dám ngủ một mình.”

Mặc dù hắn nói không rõ ràng lắm, nhưng tôi nghe được một từ cũng không sót. Lúc ấy khiến tôi thật cảm động, Giang Ly ơi Giang Ly, không ngờ anh cũng có mặt tốt đấy, say thật tốt, say thật tốt!

Tôi lay lay Giang Ly, dùng giọng nói dụ dỗ, nhẹ nhàng nói: “Giang Ly à, mau đứng dậy, tự mình đi vào phòng ngủ.” Tôi cũng không đủ khí lực mà công hắn.

Giang Ly bị tôi lay lay khẽ mở mắt, liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó lại chậm rãi nhắm lại. Tôi lại dùng hết sức lực mà lay lay, cảm động thì cảm động, nếu muốn để tôi khiêng anh qua, không có cửa đâu!

Giang Ly dưới sự lay động của tôi lại mở mắt, vẫn mở hờ mắt mà nhìn tôi, giọng nói có chút không rõ ràng: “Quan Tiểu Yến.”

Oa khốn, nhận ra tôi rồi? Thật tốt quá, tiếp tục lay, vừa lay lay hắn vừa nói chuyện với hắn: “Đúng vậy, đúng vậy, là tôi đây, anh mau tỉnh lại, ghế này không có thoải mái bằng giường đâu.”

Giang Ly quả nhiên lắc lắc lư lư mà từ trên ghế nhồm dậy, tôi tưởng rằng hẳn muốn đứng lên, không ngờ rằng hẳn lại thư thư thái thái mà ngồi xuống ghế như đại gia, nói: “Quan Tiểu Yến, đi lấy nước rửa chân cho tôi.”

Tnnd, anh uống rượu mà cũng không quên bắt nạt tôi! Tôi cho hẳn một bàn tay lên đầu, sau đó hung ác mà nói: “Mau đi ngủ, đừng có chọc bà đây!”

Giang Ly ráng hết sức mà từ trên ghế đứng lên, tập tễnh mà bước về phía phòng tắm, vừa đi vừa lẩm bẩm lầu bầu: “Tôi muốn tắm rửa, không tắm làm sao mà ngủ được?” Đột nhiên, hẳn rầm một tiếng, ngã quỵ ở cửa phòng tắm.

Tôi thật sự không xem nổi nữa, nếu như hôm nay Giang Ly bị thương hơn nữa còn lưu lại vết thương, như vậy ngày mai tôi tuyệt đối không thể sống sót. Nghĩ đến đây, tôi đành tiến lại gần, dùng sức đỡ hẳn từ trên mặt đất, vừa nâng vừa đỡ đành hẳn: “Ngoan nào, chúng mình không đi tắm nữa, ngủ trước, ngủ quan trọng hơn!”

Giang Ly dựa vào hơi sức của tôi, từ trên mặt đất đứng lên, sau đó hẳn cúi xuống liếc mắt nhìn tôi một cái, kiêu ngạo mà nói: “Muốn ngủ cùng tôi? Nghĩ hay quá nhỉ!”

Tôi: “....”

Tôi nghĩ không ra, vì sao Giang Ly uống rượu vào rồi, mà lực sát thương một chút cũng không yếu bớt là thế nào....

Tôi u oán mà dìu hẳn vào phòng tắm, thiện tai, anh tắm thì tắm đi, tắm cho chết đuối luôn đi!

Tôi đưa Giang Ly tiến vào phòng tắm, nghĩ là ra được rồi. Ai ngờ Giang Ly đột nhiên tóm tôi lại, hết sức bất mãn mà nói: “Cô phải hầu hạ tôi tắm rửa!”

Tôi hình như đã hiểu ra, trong lòng Giang Ly hoàn toàn đã coi tôi là bảo mẫu or nữ dong or nha hoàn sai vật, vì sao rõ ràng là muốn tôi giúp hần, hần lại còn to mồm như vậy?

Quên đi, quên đi, tôi tức giận với một con ma men làm cái gì chứ. Nghĩ đến đây, tôi liền cười hà hà mà nói: “Được rồi, con à, đến đây, để mẹ tắm rửa cho con nào!”

Giang Ly gạt tay tôi ra, tức giận mà nói: “Ai là con của cô!” Vừa nói, hần bắt đầu cởi quần áo.

Tôi ngây ngốc đứng tại chỗ, sững sờ mà nhìn hần. Giang Ly hần.... đang cởi quần áo....

Giang Ly từng chiếc từng chiếc một mà cởi bỏ cúc áo, bởi vì uống rượu, tay có chút vụng về, mỗi cúc áo hần phải cởi vài lần mới có thể cởi được. Vì vậy, quá trình hần cởi quần áo đặc biệt dài dằng dặc. Tôi nhìn chăm chăm mỗi động tác của hần, trong lòng mạnh mẽ mà cố vũ hần. Theo từng chiếc cúc áo từng cái từng cái bị mở ra, xương quai xanh của Giang Ly lộ ra rồi, lồng ngực Giang Ly cũng lộ ra, cơ bụng của Giang Ly cũng lộ ra rồi....

Tôi nuốt nuốt nước miếng, trơ mắt mà nhìn hần cởi áo sơ mi ra, trơ mắt mà nhìn hần, đem thứ trọng điểm của đàn ông mà phơi bày trước mặt tôi. Tôi cảm giác mũi có chút ngứa, vô thức mà dùng tay áo lau một chút, sau đó cúi đầu nhìn tay áo, lại càng hoảng sợ.... Lão tử chảy máu mũi... Tmd, còn chưa tới trọng điểm đâu, Quan Tiểu Yến, mi cái đồ chưa biết mùi đời là gì, làm sao lại dễ dàng từ bỏ như vậy...

Giang Ly đã hoàn toàn nhập vai, một lòng nghĩ đến chuyện tắm rửa, đã sớm quên trước mặt hần vẫn còn một vị nữ tính nhân loại trưởng thành hai mắt đang lóe sáng mà nhìn hần.

Giang Ly quên hết tất cả bắt đầu cởi quần, cởi mãi cởi mãi rồi cũng xong, sau đó tuột ra, hai chân thon dài của Giang Ly, rốt cục cũng xuất hiện

trước mặt tôi rồi....

Sau đó, chỉ còn lại chiếc quần nhỏ cuối cùng.

Để tránh cho khỏi xấu hổ vì mất máu quá nhiều, tôi quyết định lùi trước một bước, vì thế tôi bưng cái mũi muốn rút lui. Nơi này đã tanh mùi máu quá điên cuồng rồi, không phải là nơi người có thể chờ, lại càng không phải nơi phụ nữ có thể chờ!

Giang Ly lại nhanh tay nhanh mắt mà kéo tôi đang sắp bước ra khỏi phòng tắm lôi trở về, bất mãn mà nói: “Còn không mau đổ nước cho tôi!”

Tôi bịt mũi, một bên ngồi xổm cạnh bồn tắm đổ đầy nước cho Giang Ly, một bên bi thương mà cảm thán: Giang Ly à Giang Ly, tính thủ hướng của anh dị thường tôi có thể hiểu được, nhưng mà anh cũng quan tâm đến tính thủ hướng của tôi một chút có được không hả? Mẹ kiếp, để một khối mỹ hình nam thể □ như vậy lúc ẩn lúc hiện trước mặt tôi, có còn để cho người ta sống hay không... Đợi bà đây thú tính nổi lên, anh cứ tự cầu phúc đi là vừa...

Nước cũng đã đổ đầy, Giang Ly bước vào bồn tắm, thỏa mãn mà dựa vào thành bồn lằm lằm hai tiếng. Ánh mắt tôi ở trên khối thân thể □ kia du đãng qua lại, lúc này trong bồn tắm chỉ có nước trong suốt, những gì ở bên trong tôi đều thấy nhất thanh nhị sở, vì vậy tôi liền... chảy máu mũi một cách mãnh liệt thêm một lần nữa. Mẹ kiếp, ngày hôm nay thật sự là khó qua.

Giang Ly híp mắt gật gù đặc ý mà lằm bà lằm bằm một lúc, đột nhiên nói: “Quan Tiểu Yến, lại đây tắm uyên ương với tôi.”

Tắm uyên ương cái đầu quý nhà anh, lão tử sắp bỏ mình đến nơi rồi! Tôi bưng kín mũi, đứng dậy định rời đi. Không được, nơi này một khắc cũng không thể nán lại. Tôi hình như đã hiểu rồi, vũ khí có lực sát thương mạnh nhất của Giang Ly không phải đại não của hắn, mà là thân thể của hắn! Lão

tử đã bại trước đại não của hắn vô số lần rồi, mà thân thể trước mặt của hắn, đương nhiên cầu cũng không được. Bà nội nó chứ, anh nói xem anh một kẻ đồng tính luyện ái, không thể thích phụ nữ, nhìn xem anh một bộ dáng người dụ dỗ phụ nữ như vậy để làm cái gì hả!

Tôi đang định rời đi, lại phát hiện Giang Ly đột nhiên cả người chìm xuống nước! Hắn nằm ở đáy bồn tắm, mở to hai mắt nhìn tôi, thấy vậy trong lòng tôi co rút một trận... Thiệt tai, thằng nhóc này muốn tự sát sao?

Giang Ly mở to hai mắt nằm ở trong nước, vẫn không động đậy mà nhìn tôi. Nước trong bồn dập dờn, kèm theo ánh đèn huỳnh quang màu vàng, hình ảnh đẹp đẽ kiểu này lại khiến trong lòng người ta sinh ra một nỗi bi thương. Lúc này Giang Ly giống như một mỹ nhân ngư sắp rời khỏi thế gian, lẳng lặng mà nằm trong nước, đối với nhân gian không có một chút lưu luyến. Hô hấp tôi như bị ứ đọng, nhìn chăm chăm thân thể □ của hắn trong nước, lại quên mất chảy máu mũi.

Tôi chỉ cảm thấy Giang Ly tựa hồ như sẽ hòa tan vào trong nước, bỏ tôi đi xa.

Đầu tôi nóng lên, tựa vào thành bồn tắm, mặc kệ tất cả mà dùng sức kéo Giang Ly lên, vừa kéo vừa kêu: “Nhanh đứng lên cho tôi, anh nha, không muốn sống nữa à!”

Kéo một cái rồi hai cái mà vẫn không động đậy, tôi đang định đem nước trong bồn xả hết đi, thì đột nhiên một cỗ lực mạnh mẽ truyền đến, đem tôi thẳng tắp kéo vào trong bồn tắm.

Tôi ở trong bồn tắm quấy nước, trong lòng thâm mắng, Giang Ly chết tiệt, anh làm phản!

Cái bồn tắm này rất lớn, hai người cùng nhau tắm rửa cũng không thành vấm đề. Đương nhiên, bây giờ tôi làm gì có tâm trạng mà cùng Giang Ly cùng nhau tắm rửa. Tôi túm được Giang Ly, ấn đầu của hắn vào trong nước,

lại kéo ra, cứ thế lập đi lập lại vài lần, vừa ngược hẳn vừa mắng: “Ai bảo anh không nghe lời, ai bảo anh bắt nạt bà đây, anh cái tên hỗn đản này, đồ con rùa thúi...”

Giang Ly giãy khỏi tôi, dùng khẩu khí nghiêm túc chưa từng có từ trước đến nay cãi lại nói: “Tôi không phải con rùa thúi, tôi là cá.”

Tôi: “!!!”

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Nghệ Thuật Nhân Thế

Tôi đột nhiên có chút nhụt chí, bạn nói xem tôi một người hoàn toàn bình thường, cùng một con ma men so đo cái gì chứ. Vì vậy tôi nhất thời cảm thấy mất hứng đến cực điểm, không thể làm gì khác hơn ngoài việc đứng lên, định từ trong bồn tắm bước ra, mặc kệ Giang Ly một mình ở bên trong lăn qua lăn lại.

Nhưng mà Giang Ly lại không có ý định buông tha tôi. Cái tên thần trí mơ màng này đột nhiên ôm chặt lấy tôi, kéo tôi lại một lần nữa ấn vào bên trong bồn tắm, sau đó ngay vào lúc tôi còn chưa hiểu nổi hẳn muốn làm gì đây, người này lại ôm lấy tôi từ phía sau, sau đó cúi đầu xuống... cắn vào cổ tôi. Tôi càng thêm hoảng sợ, một lúc lâu còn chưa có hồi hồn.

Khí lực cắn người của Giang Ly cũng không lớn, hẳn giống như đang gặm mía thì đúng hơn, ở trên cổ tôi đưa qua đưa lại, cắn một chút, cảm giác mùi vị không phải, lại đổi chỗ, tiếp tục cắn, lại còn dùng đầu lưỡi phối hợp khẽ liếm vào da của tôi, khiến cho toàn thân tôi run rẩy, tóc gáy dựng đứng cả lên. Mẹ kiếp, cho dù anh là con chó, bà đây cũng không phải cục xương, cắn cái gì mà cắn!

Lúc này tôi cũng không hơi đâu để ý đến chuyện Giang Ly muốn làm cái gì nữa, phỏng chừng chính hẳn cũng không biết hẳn muốn làm cái gì. Tôi dùng sức giãy dụa, nhưng hai cánh tay của Giang Ly khóa chặt muốn chết. Bất đắc dĩ, tôi đành ngả người về phía sau. Tnnd, bà đây đè chết anh!

Giang Ly bị tôi tập kích thành công, làm tẩm nệm lót cho tôi ngã xuống phía dưới. Sau đó, theo một tiếng vang buồn bã, thân thể Giang Ly hoàn toàn buông lỏng.

Tôi từ trong lòng hẩn đứng dậy, bước ra khỏi bồn tắm. Sau đó tôi ngồi chồm hổm nhìn kỹ Giang Ly, lúc này hẩn đang tựa trên bồn tắm, hai mắt nhắm lại, vẫn không nhúc nhích.

Tôi đưa ngón tay đến trước mũi hẩn, vẫn còn thở. Như vậy chắc là vừa nãy gáy hẩn đụng phải thành bồn tắm, nên mới hôn mê đi? Tôi suy nghĩ, lại néo mũi hẩn, lại thấy mí mắt của hẩn thoáng động dậy một cái, cuối cùng mới xác nhận, người này đích xác chỉ bị ngất đi thôi.

Này thì phiền toái rồi, Giang Ly quái vật to oành như vậy, tôi làm sao khiêng hẩn đưa về phòng ngủ được bây giờ? Hay là cứ để hẩn ngủ cả đêm trong bồn tắm? Nếu như cứ để hẩn ngủ trong bồn tắm, không chừng cái thân già này của hẩn sẽ báo hỏng mất ....

Quên đi quên đi, đã tốt thì tốt cho chót, vẫn là nghĩ cách đưa hẩn về phòng ngủ đi.

Tôi trước thay một bộ đồ ngủ khô ráo, sau đó trở lại phòng tắm, thoát hết nước trong bồn tắm, lau khô thân thể của Giang Ly, cuối cùng tốn hết khí lực lôi hẩn từ trong bồn tắm kéo đi ra. Giang Ly ngủ giống hệt con lợn, lăn qua lăn lại như vậy mà hẩn cũng không tỉnh lại.

Đưa Giang Ly từ trong bồn tắm kéo ra đã lãng phí rất nhiều sức lực của tôi rồi, mà bây giờ còn phải lôi hẩn từ phòng tắm kéo vào phòng ngủ. Từ phòng tắm đến phòng ngủ, phải đi qua phòng khách. Tôi ngồi bệt xuống cửa phòng tắm, nhìn phòng khách rộng lớn kia, lần đầu tiên cảm thấy nhà cửa quá lớn cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Được rồi, dù nói thế nào, bắt đầu làm việc thôi.

Tôi lấy một cái khăn tắm lớn bao lấy bộ vị trọng điểm của Giang Ly, như vậy có thể phòng ngừa trong quá trình vận chuyển có thể mất máu quá nhiều, bỏ dở giữa chừng. Sau đó, hoa hoa lệ lệ mà bắt đầu vận chuyển công trình.

Tâm lý qua quá trình vận chuyển của tôi được ghi chép như sau:

Nếu như Giang Ly đừng cao như vậy thì tốt quá, hẳn nếu như chỉ cao một mét sáu, thì thật là tốt...

Nếu như cơ ngực, cơ bụng của Giang Ly cũng nhỏ đi một chút thì tốt rồi...

Nếu như cánh tay với chân của Giang Ly cũng ngắn đi một chút thì tốt quá, nếu như hẳn lớn lên khô quắt queo lại, như vậy thì quá tốt rồi....

Nếu như Giang Ly chỉ có mười tuổi, vậy thì tốt rồi....

Nếu như Giang Ly là một con chuột....

....

Nửa giờ sau, tôi lau lau mồ hôi nhỏ giọt trên trán, nhất cổ tác khí* đem cái tên chết trôi này kéo lên trên giường. Thiện tai, tiềm lực của bà đây đúng là bạo phát mà. Vừa nghĩ đến chuyện lôi một tên đàn ông to đùng cao một mét tám lên trên giường (hiểu sai xin xem lại phía trên ~), tôi liền đặc biệt có cảm giác thành tựu!

*Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tōim nhi kiệt’- Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với người lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Tôi ngồi xõm trên giường lại vừa thưởng thức nghệ thuật nhân thể một lát, sau khi chảy chút máu mũi, trong óc đột nhiên lóe ra một cái ý nghĩ ... hết sức... thú vị.

Con người mà, luôn ít ít nhiều nhiều sẽ có một chút biến thái, huống chi ở chung với cái loại siêu cấp biến thái như Giang Ly này lâu như vậy, nếu như tôi vẫn bình thường như cũ, như vậy mới chính thức gọi là biến thái ấy... Được rồi, ý của tôi chính là, nghĩ đến sự áp bức của Giang Ly đối với tôi, cũng với cơ thể đầy nghệ thuật làm cho người ta phun máu mũi kia, mặc kệ tôi có biến thái như thế nào, cũng không quá đáng, đúng không?

Bởi vì tôi cảm giác được, không bằng thừa dịp này ngày tốt cảnh đẹp, thử làm nghệ thuật nhân thể chân thật một lần đi. Tôi muốn cho cảnh đẹp trước mắt, không chỉ ở lại trong đầu tôi, còn phải ở lại trong ổ C, ổ D, ổ E của tôi...

Tôi lấy ra camera, nhắm vào thân thể Giang Ly mà nháy rồi lại chụp một loạt ảnh. Tôi cảm thấy chưa đã nghiền, dứt khoát đem khăn tắm ở bên hông hắt cởi xuống vứt qua một bên, lại giúp hắt làm vài bức hình tả thực hạn chế (trong lúc đó chảy biết bao nhiêu là máu mũi). Sau tôi lại cảm thấy, hoàn toàn bại lộ thật sự là chẳng có gì thú vị, hơn nữa không văn minh, không có mỹ cảm, lại còn thô tục, không đủ vươn xa đến sự tưởng tượng của con người, đây không phải cảnh giới cao nhất của nghệ thuật... vì vậy tôi mượn khăn tắm, chần mền, gối đầu làm đạo cụ tại hiện trường, nhiệt tình mà giúp Giang Ly bày đặt các loại tư thế mê người, sau đó từng tấm từng tấm một đem về phong tình vô hạn của hắt chụp lại (chảy máu mũi....).

Tôi một bên bịt lấy cái mũi, một bên nhìn chân dung Giang Ly trong camera, cảm giác như sự lao động khổ cực vừa rồi của tôi đã được hồi báo, hưng phấn vô cùng.

Vì vậy tối hôm nay, tôi ngủ rất ngon lành.

.....

Buổi sáng, tôi đang mơ mơ màng màng say giấc, thì đột nhiên một trận rung động kịch liệt khiến tôi bừng tỉnh. Tôi nửa tỉnh nửa mơ mà từ trên giường nhảy dựng lên, ôm theo quần áo lao ra bên ngoài, trong miệng vừa hô vừa hoán: “Động đất rồi!”

Còn chưa nhảy xuống giường, cánh tay tôi đã bị người túm lại, sau đó đối phương một phen đem tôi ném lên trên giường.

Tôi nằm, thấy Giang Ly đang nhìn chăm chăm tôi, trong mắt tựa hồ như có sự tức giận, lại còn có chút điểm không được tự nhiên. Chiếc chăn che đậy nửa người hắn, lộ ra xương quai canh cùng với ngực trái. Tôi nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của hắn, cũng không có tâm trạng mà thưởng thức mỹ sắc trước mặt... Vẫn là Giang Ly uống rượu đáng yêu hơn nha, miễn phí chụp ảnh, hơn nữa tư thế được tự do chọn, mức độ cũng tự do chọn.

Giọng nói Giang Ly bình tĩnh chất vấn tôi: “Quan Tiểu Yến, tối ngày hôm qua cô làm cái gì với tôi?”

Tôi có chút chột dạ, nhưng lại có chút không phục: “Này, sao anh không hỏi xem anh đã làm gì với tôi?”

Giang Ly cau mày nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Tôi chỉ nhớ là mình uống rượu, sau đó... sau đó chẳng biết gì hết.”

Tôi được đảng chân lân đảng đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, say rượu đúng là lý do chính đáng, cứ làm chuyện gì xấu xa, chỉ cần nói mình uống rượu thì cái gì cũng có thể chối được!”

Dáng vẻ kiêu ngạo của hắn thấp hơn rất nhiều, hắn cố quái mà đánh giá tôi, hỏi: “Tôi thực sự không nhớ rõ, chẳng lẽ tôi...”

Vì vậy tôi càng thêm kiêu ngạo: “Tôi nói người như anh mà tửu lượng thật sự chẳng ra gì cả, sau này anh mà có uống rượu tốt nhất báo trước cho tôi ba ngày, bà đây nhất định sẽ trốn anh thật xa thật xa!”

“Như vậy,” Giang Ly gãi gãi đầu, giống như đang hạ quyết tâm rất lớn, “Tôi sẽ chịu trách nhiệm đối với cô.”

Tôi bị dọa cho một thân mồ hôi lạnh: “Chịu... trách nhiệm?”

Giang Ly nặng nề mà gật đầu, phảng phất như không muốn tiếp nhận quyết định này.

Tôi ngồi xuống, sau đó nắm lấy gối đầu đập lên đầu hấn, vừa đập vừa hung ác nói một hơi: “Anh nha một tên đồng tính luyến ái, mặc kệ phụ trách hay là bị phụ trách, cũng đừng có đổ xuống đầu tôi được chưa?”

Giang Ly cũng không tránh né tập kích của tôi, hấn chờ tôi dừng lại, giọng nói nặng trĩu nói: “Nhưng mà tối hôm qua chúng ta...”

“Tối hôm qua tôi mất gần một tiếng lôi anh từ phòng tắm kéo lê lên trên giường, chỉ đơn giản như vậy thôi!” Lại còn làm cho bà đây tổn mất vài trăm cc máu... Đương nhiên, cái này tôi không thể không biết xấu hổ mà nói ra.

Giang Ly hoài nghi mà nhìn tôi, đột nhiên kéo chăn ra, chỉ vào một khoảng màu đỏ trên giường, nói: “Như vậy, đây là cái gì?”

Tôi nhìn chăm chăm màu đỏ trên giường, mặt nhất thời hồng lên: “Cái kia, là... mũi... máu mũi...” Sau đó tôi ngẩng đầu, nhìn thấy Giang Ly do động tác kéo chăn mền mà lộ ra thân thể, máu mũi của tôi lại chảy xuống... cũng may từ tối hôm qua tôi cũng quen rồi, vì vậy lúc này thuận thực mà giơ tay áo lên ngăn máu mũi, lơ đễnh một chút.

Giang Ly nhìn thấy bộ dáng lau máu mũi của tôi, lông mày giãn ra, khóe môi hằn cong cong giương lên, nói: “Quan Tiểu Yến, cô có phải đang thăm mến tôi đúng không?”

Tôi cười hệt như nữ thổ phi: “Tiểu dạng*, tôi nếu thăm mến anh, còn có thể để anh lại tới bây giờ?” Tối hôm qua liền đem anh xử tử luôn cho rồi!

* Tiểu dạng: Cách gọi những chàng trai với vẻ khinh thường

Giang Ly cười hệt như một tên lưu manh: “Lúc nào cô thật sự thăm mến tôi, tôi cho cô nhắm nháp miễn phí.” Thì ra Giang Ly nếu trở nên hèn hạ, cũng là tài năng xuất chúng trong giới hèn hạ, công lực của hắn cũng không thua gì kẻ quyền uy nhất trong lĩnh vực này, Vương Khải.

Tôi không thèm để ý tới Giang Ly, bịt mũi đi ra khỏi phòng ngủ chuẩn bị rửa mặt, để lại Giang Ly một mình ở bên trong thay quần áo.

Làm vệ sinh cá nhân xong, tôi thần thanh khí爽 mà chuẩn bị đi làm bữa sáng. Lúc này, lại nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Giang Ly từ trong phòng ngủ: “Quan Tiểu Yến, cô lại đây cho tôi!”

“Lại làm sao vậy.” Tôi không kiên nhẫn mà bước vào phòng ngủ, “Tôi ngày hôm qua thực sự không có nhắm nháp anh....” Nói tới đây, tôi bỗng sững sờ.

Giang Ly lúc này đang cầm một cái camera, màu hồng phấn, camera... của Sony... Chính là cái camera tối hôm qua tôi dùng để chụp mấy bức hình tả thực cho hắn.

Tôi thật sự rất hối hận nha, lúc ấy chụp xong liền đem camera đặt ở trên bàn, nghĩ để sáng nay giải quyết sau, không ngờ Giang Ly còn tỉnh lại sớm hơn cả tôi, càng không ngờ tới, thức dậy lại bị hắn làm loạn lên như vậy, tôi cũng quên luôn chuyện này.

Lúc này cánh tay cầm camera của Giang Ly có chút run rẩy, có thể thấy được hấn đang tức giận đến cực điểm. Đương tôi cũng đang run rẩy, bởi vì tôi sợ hãi~~~~

Tôi ngây ngẩn trong chốc lát, liền tiên phong ra trận, dưng lên chiêu bài chân chó tươi cười nói: “Giang Ly à, tôi đang muốn nói chuyện này với anh đây, gần đây tôi đang say mê nghệ thuật nhiếp ảnh nhân thể, đang không tìm được người mẫu nên...” Tôi vừa nói, một bên nhanh tay lẹ mắt mà cướp lấy cái camera trong tay hấn, đáng tiếc là chậm một bước. Tôi hắc hắc cười ngây dại, chỉ sợ Giang Ly sẽ nghĩ ra chiêu thức biến thái gì để đối đãi tôi.

“Nhiếp, ảnh, nhân, thể sao?” Giang Ly khẽ nheo mắt, “Vừa đúng lúc tôi cũng thích, đến đến đến, cô mau cởi quần áo ra, tôi cũng chụp cho cô mấy kiểu.”

Tôi nhích từng chút một mà lui xuống “Đừng... không phiền đến anh đâu, ha ha ha ha ha...”

Giang Ly: “Cô thấy hết tôi từ đầu đến chân, dù thế nào tôi cũng phải nhìn lại chứ? Bằng không tôi chẳng phải lỗ vốn sao.” Thiện tai, đây là lô-gích kiểu gì!

Giang Ly thấy tôi chỉ cười không nói lời nào, lại bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên cho dù tôi có nhìn hết cô, kết quả tôi có vẻ như vẫn chịu thiệt... Dáng người của cô thì có cái gì đẹp mắt!”

Tôi có chút nổi khùng, nhưng mà nghĩ lại lại thấy trong mắt hấn chỉ có thân thể của đàn ông mới đáng xem, tôi liền bình thường trở lại. Vì vậy tôi tiếp tục cười làm lành: “Lúc ấy tôi cũng là bị buộc bất đắc dĩ thôi....”

“Thật sự?” Giang Ly nhú rồi lại hạ lông mày, lập tức đem thẻ nhớ trong camera lấy ra, “Lần sau còn dám như vậy, xem tôi trừng trị cô như thế nào.”

Tôi thật sự đau long, nghệ thuật nhân thể của tôi ơi: “Giang Ly, anh đưa thẻ nhớ trả cho tôi đi.”

Giang Ly giương mắt lướt qua tôi một chút: “Cô cảm thấy tôi sẽ làm vậy sao?”

Tôi: “Tôi đã đem ảnh chụp bên trong sao ra vài bản rồi, anh giữ nó lại cũng vô dụng thôi.”

Giang Ly: “Vậy cô vẫn còn đòi tôi làm gì?”

Tôi: “....”

Tnnd, tự mình đào hầm chôn mình, cầm đá đập vào chân mình, chính là nói tôi.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Blog - Ảnh Nóng

Hôm nay là thứ bảy, không cần đi làm.

Giữa trưa, tôi đang lên mạng, Giang Ly đột nhiên nói: “Quan Tiểu Yến, vào blog của cô nhìn xem.”

Vì vậy tôi bi thương mà dùng thân phận của khách đi xem blog của mình, để coi xem Giang Ly lại làm ra cái trò quỷ gì.

Giang Ly quả nhiên không khiến tôi thất vọng, vừa nhìn thấy tiêu đề của bài viết mới nhất trong ngày, tôi có một loại cảm giác muốn đập đầu để biểu lộ sự xúc động của mình.

Cái tiêu đề bài viết rục rờ kia tung bay trên đầu trang blog: Đêm khuya chụp lên ảnh nóng ông xã mê người của tôi!

Trong nháy mắt tôi rùng mình một cái, được rồi, mặc dù tôi cũng phải thừa nhận, mấy tấm ảnh kia của anh quả thật rất XX cũng cực kỳ XX, nhưng mà anh lại đem mấy thứ đó dùng mấy lời buồn nôn như vậy nói ra hết lại còn lấy danh nghĩa của tôi, tôi thật sự có chút không thể tiếp thu... Càng huống chi chính anh tự đánh giá mình như vậy, da mặt anh cũng không phải dày bình thường đâu nha....

Tôi lại nhìn qua trang nhật ký của hần, rất ngắn gọn, đại khái nói một chút rằng chủ blog này yêu ông xã của cô ấy bao nhiêu, ông xã của cô ấy

mê người cỡ nào...Trừ bỏ khiến cho dạ dày tôi có chút nhộn nhạo ra thì những chỗ khác coi như bình thường.

Sau đó chính là ảnh chụp, Giang Ly coi như vẫn còn lý trí, chỉ chọn mấy tấm không rõ mặt đăng lên, cấp độ cũng không đến mức quá cao, nhưng mà nhìn qua thì đúng là “ảnh nóng” cực kỳ “mê người”.

Mấy tấm ảnh kia tôi cũng đã xem hết rồi, những tấm nặng hơn tôi còn xem rồi nữa là, cho nên tôi lướt qua vài lần, liền bỏ qua, xem bình luận phía dưới.

Lướt view của blog tôi vốn chẳng có gì đặc biệt, chứ đừng nói đến bình luận. Kết quả hôm nay vừa tung ra ảnh chụp của Giang Ly, phía dưới giống như bùng nổ rồi, bỗng chốc có bao nhiêu là bình luận. Trong đó đại đa số là đối với mấy tấm “ảnh nóng” của Giang Ly “chảy nước miếng”. Đối mặt với mấy cô sắc nữ như vậy tôi không còn gì để nói, nếu như mấy cô nàng biết Giang Ly là gay, không biết có còn phản ứng mãnh liệt được như vậy hay không?

Đương nhiên, so với bình luận của mấy cô nàng sắc nữ, phản hồi của Giang Ly càng làm cho tôi không còn gì để nói. Tỷ như:

Bạn A: ông xã bạn không mặc đồ nha!

Chủ blog trả lời: đúng vậy, tôi cũng không có mặc.

(anh đúng là không có mặc, nhưng mà bây giờ anh đang thay mặt cho tôi !)

Bạn B: hai người tối qua làm cái gì vậy?

Chủ blog trả lời: tôi nói cái gì cũng không làm, bạn tin sao?

(anh ấy, say thành như vậy, nói anh làm được cái gì, tôi cũng không tin!)

Bạn C: ông xã bạn thật là đẹp trai nha! Bạn chắc cũng là đại mỹ nữ đúng không?

Chủ blog trả lời: tôi không phải đại mỹ nữ, tôi mặt mũi không đẹp, không ngực không dáng người, lại còn rất ngốc.

(lật bàn! lão tử có mặt mũi có thân hình có được hay không! Không phải chỉ là ngực hơi nhỏ một chút thôi hay sao... nhưng vẫn tính là có!)

....

Tôi càng xem càng bi thương, quyết định nhanh chóng mà để lại cho bài viết này một câu: Gã này vừa nhìn đã biết là gay, có cái gì hay mà khoe khoang!

Tôi lại lên mạng một lát, sau lại nhớ đến blog của mình, muốn coi một chút xem mọi người phản ứng với chuyện Giang Ly là gay như thế nào. Song, khi tôi nhấn vào trang nhật ký kia, lại chứng kiến một tràng mắng chửi oanh liệt ở phía dưới, trừ bỏ mấy người hay gây rối ủng hộ ra, phần lớn mọi người đều nói tôi ghen ghét, âm hiểm, không có ý tốt... So với những phản hồi của quần chúng không biết rõ chân tướng thì phản hồi của Giang Ly vẫn còn nhã nhặn hơn nhiều lắm, nhưng mà lại khiến tôi càng thêm phần nộ.

Hắn nói: “Tôi có thể hiểu tâm trạng của bạn, nhưng mà tôi không đồng ý với cách làm của bạn.” Hắn không phải muốn nói tôi đây ghen ghét với chủ blog này có ông xã tốt sao? Muốn mắng thì cứ mắng, còn giả bộ với lão tử cái gì!

Mặc dù phần nộ, nhưng tôi cũng không có cách nào khác. Nhìn lại khung phản hồi một dãy toàn đi theo tên Giang Ly kia mà khinh bỉ tôi, tôi coi như đã hoàn toàn bại trận. Quên đi, quên đi, bà đây rộng lượng, không cùng hắn so đo!

.....

Buổi tối hôm nay công ty muốn tổ chức một buổi vũ hội hóa trang, nghe nói là vì thúc đẩy phong trào văn hóa văn nghệ của công ty, đẩy mạnh sự giao lưu giữa nhân viên với nhân viên cùng với lãnh đạo vân vân, tóm lại, chỉ một câu: buổi vũ hội hóa trang này có ý nghĩa rất trọng đại. Mặc dù tôi đối với điểm ý nghĩa trọng đại này vẫn tạm thời không có ý kiến, chẳng qua Vương Khải nói, không đi thì trừ lương, vì vậy tôi đành ngoan ngoãn nghe lời.

Tôi hỏi Giang Ly: “Anh nói xem tôi hóa trang thế nào thì đẹp?”

Giang Ly nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói với tôi rất nhiều động vật, như là heo, hồ ly, con nhím...

Tôi liếc mắt khinh bỉ, bất mãn nói: “Anh có thể nói cái gì đó liên quan đến người được không?”

Giang Ly đáp: “Vậy thì cô bé lọ lem đi, rất hợp với khí chất của cô.”

“Tôi không muốn, tôi muốn đóng công chúa Bạch Tuyết!” Cô bé Lọ Lem rất bi tình, không thích hợp với tôi.

Giang Ly liếc mắt nhìn tôi một cái, dùng ánh mắt khinh thường trước sau như một của hăn, nói: “Bây giờ công chúa cũng mất giá ghê gớm.”

Này!

.....

Vũ hội hóa trang kỳ thật có thể dùng một cụm từ để hình dung, đó chính là – quần ma loạn vũ. Bạn nhìn xem, bạn nhìn xem, đầu lâu xương trắng, hải tặc, yêu nữ, quỷ hút máu, phù thủy, ... Đặt mình trong một đám người như vậy, tôi đột nhiên phát hiện, tôi rất chi là bình thường.

Muốn nhận ra một người ở vũ hội hóa trang kỳ thật cũng không khó, mặc dù trên mặt mọi người đều mang mặt nạ, nhưng mà trên tính cách thì không có mang. Tỷ như, bộ trang phục vừa lãng lơ vừa sắc sỡ kia, giống như một chú chim khổng tước màu sắc lộng lẫy lại còn cực kích thích ánh mắt của người khác, vừa nhìn đã thấy không phải thứ hay ho gì, luôn quanh quẩn bên cạnh những người phụ nữ khác nhau, tám phần chính là Vương Khải. Còn có vị kia mặc trang phục tối màu, nhìn giống như một sát thủ, cúi mình mà trốn ở một góc một mình chậm rãi uống rượu, có thể chính là Vu Tử Phi. Đương nhiên là có những người mà ngoại hình đặc trưng quá mức rõ ràng, rõ ràng đến mức cho dù anh ta có mang một cái mặt nạ Pharaon Ai Cập ngồi chồm hồm ở trong góc không nhúc nhích, quần chúng vẫn có thể liếc một cái là nhận ra anh ta, giống như giám đốc của phòng kế hoạch, thân thể của anh ta chính là một trái bóng (đây không gọi là ác mồm) ...

Sau này tôi từng hỏi qua Giang Ly, hẳn có thể liếc mắt một cái mà nhận ra tôi trong vũ hội hóa trang hay không, lúc ấy Giang Ly giống như đinh đóng cột mà trả lời, có thể. Tôi hỏi hẳn tại sao, hẳn nói, trong đám người kia kẻ nào đơn thuần nhất, người đó nhất định chính là Quan Tiểu Yến... Bạn nói coi, người này nói có ngang hay không cơ chứ...

Bởi vì đặt mình giữa một đám yêu quái, nhân vật công chúa Bạch Tuyết của tôi có chút bình thường, hơn nữa không sáng tạo, cho nên cũng không thu hút nhiều ánh mắt. Đương nhiên, bản thân tôi cũng không muốn cùng một đồng nhân vật đủ hình đủ dạng thường xuyên xuất hiện trong phim kinh dị khiêu vũ, cho nên dứt khoát một mình cúi người mà trốn ở một góc tối tằm ăn ăn uống uống. Dù sao không phải tôi bỏ tiền, tôi cực kỳ dân thành thị mà nghĩ như vậy.

Ở một chỗ khác sát thủ tiên sinh đã phát hiện thấy công chúa Bạch Tuyết, vì vậy anh ta bước tới. Sát thủ tiên sinh không mời tôi khiêu vũ, mà ngồi ở phía đối diện tôi. Mặt tôi không chút thay đổi (cho dù có anh ta cũng

không nhìn thấy) mà tiếp tục ăn ăn uống uống, hoàn toàn không để ý đến anh ta.

Sát thủ tiên sinh cũng không nói gì, hai tròng mắt nhìn thẳng vào tay của tôi. Trong lòng tôi thật buồn bực, cũng cúi đầu nhìn bàn tay của mình. Sau đó, tôi lại càng có thể khẳng định, vị sát thủ tiên sinh đang ngồi đối diện tôi chính là Vu Tử Phi.

Bởi vì trên ngón trỏ của tôi có một cái nốt ruồi.

Bốn năm rồi, anh ngay cả cái nốt ruồi trên tay tôi cũng chưa có quên sao? Nhưng mà, mượn một câu mà đồng chí Giang Ly từng nói qua, bạn đã sớm là quá khứ rồi?

Vu Tử Phi vừa định nói chuyện cùng tôi, lúc này, con chim khổng tước màu sắc lòe loẹt kia đã đi tới. Hắn cúi người một chút, nói: “Quý cô xinh đẹp này, tôi có thể mời cô nhảy một điệu chứ?” Mặc dù dùng lời lẽ rất lễ phép, nhưng tôi vẫn còn ngửi thấy mùi lỗ mãng trong đó. Vì vậy tôi lại càng thêm chắc chắn, con chim khổng tước này chính là Vương Khải.

Đầu tiên là tôi khiêu vũ rất kém, tiếp theo là tôi không muốn khiêu vũ với một con chim khổng tước, tiếp nữa là tôi càng không muốn cùng tên củ cải hoa tâm Vương Khải khiêu vũ. Tổng hợp lại những nguyên nhân trên đây, tôi kiên định mà lắc đầu, dứt khoát trôi chảy mà đáp: “Không thể.”

Wương Khải phát huy đầy đủ ưu thế của da mặt hăn, dứt khoát vén quần áo ngồi bên cạnh tôi. Mấy đám lông vũ màu đỏ rực trên mặt nạ của hắn cứ rung qua rung lại trước mắt tôi, rung đến mức tôi thấy choáng váng đầu óc.

Thế là mỗ khổng tước vô sỉ mà nói: “Tôi đây cùng cô tâm sự nói chuyện phiếm đi.”

Nói thật, tôi cảm thấy ăn cái gì đó còn thú vị hơn một chút.

Lúc này, người chủ trì đột nhiên tuyên bố đến lúc chơi trò chơi rồi. Chơi thì chơi đi, tôi ở chỗ hội họp tụ tập đều luôn nhìn người khác chơi đùa, vừa ăn vừa xem biểu diễn, cũng không gọi là nhàm chán.

Quy tắc trò chơi cũng không có gì đa dạng, đại khái chính là rút thăm trước, lựa chọn một người bị đùa, sau đó lại từ trong cách thức chơi đùa rút ra một cái, cách thức chơi đùa kia giống như là cách thức xử phạt hơn, chẳng qua chỉ là để cho vui thôi.

Tôi cảm thấy hôm nay tôi thực xui xẻo, bởi vì người thứ nhất bị rút phải lại chính là tôi.

Được rồi, rút trúng thì rút trúng đi, dù sao tôi đây da mặt cực dày, cắn răng một chút cũng có thể qua được. Song, lần bốc thăm kế tiếp, người chủ trì lại ngẫu nhiên rút phải một kẻ da mặt so với tôi còn dày hơn... Vương Khải.

Tôi đột nhiên bi thương mà phát hiện, thằng nhãi này đúng là cái loại âm hồn bất tán, đi đâu cũng có hấn.

Sau đó người chủ trì lại ngẫu nhiên rút ra cách thức chơi đùa, cách thức này, cho dù da mặt tôi rất dày, cũng đỏ mặt tại trận.... Thiệt tai, rốt cuộc là ai lại nghĩ ra cái trò vô vị như thế!

Trên mẫu giấy kia viết, hai người bị rút trúng tên bất kể là nam hay nữ, đều phải hôn môi!

F*ck f*ck f*ck, mẹ nó chứ, cả nhà nó chứ, bà nội nó....

Vương Khải vừa nhìn thấy mẫu giấy kia, trong mắt tràn ngập ý cười. Hấn xấu xa mà nhìn tôi, giống như đang nói, cô phải chơi đấy, vẫn phải chơi đấy, vẫn phải chơi đấy?

Tôi tôi tôi tôi tôi... tôi không chơi! Tôi xoay người, vừa định kháng nghị với người chủ trì, cổ tay lại bị Vương Khải tóm được.

Hắn cười đến chói lọi: “Trò chơi thôi mà, cần gì coi là thật?”

Nhưng mà, trò chơi cũng không thể là cái cớ để bà đây bị chấm dứt được!

Vương Khải tựa hồ như đoán được suy nghĩ trong lòng tôi, hắn đỡ lấy vai tôi, nói: “Hai ta nếu hôn môi, chưa biết ai chiếm tiện nghi của ai đâu.”

Tôi: “...”

Tôi sớm đã biết, thằng nhãi Vương Khải này cùng với Giang Ly chính là cùng một loại mặt hàng, đều mẹ nó thiếu ăn đòn, thiếu người chỉnh, thiếu dạy bảo...

Ngay lúc tôi đang thất thần do phần nộ, Vương Khải nhanh chóng nắm được thời cơ chiến lược, cúi đầu xuống. Hắn dán trên môi tôi, nhẹ nhàng cắn một chút, sau đó đầu lưỡi khê lướt qua cánh môi tôi liếm một cái...

Chờ tôi có thể phản ứng lại, hắn đã buông tôi ra.

Xung quanh truyền đến một tràng ồn ào, mà tôi ngay lúc đó, trong một tràng tiếng ồn, mặt đỏ gay.

Tôi chẳng dễ chịu gì, nhưng mà tôi cũng không có lý do gì để tức giận, dù sao mọi người cũng đều đang chơi đùa trò chơi, mà tôi cũng đã qua cái tuổi ngây thơ kia rồi, bị người ta đùa một chút, nếu như làm âm ỉ lên, trái lại sẽ thành quái đản. Vì vậy tôi chỉ giống như gặp phải vận xui, tùy ý theo Vương Khải rời đi khỏi đám người náo nhiệt.

Vương Khải nắm lấy tay tôi, đột nhiên nói: “Vị mỹ nữ này, lúc tôi hôn cô, cô có cảm giác... toàn thân bị điện giật hay không?”

Tôi gạt tay hắn ra, cả giận nói: “Lão tử không có bị sét đánh, làm sao mà lại có điện?”

Vương Khải lại cười ha hả mà nói: “Nhưng mà tôi có đấy, cái loại cảm giác này rất kỳ diệu.”

Cái loại đùa giỡn công khai này, tôi đã không thèm sợ làm gì: “Vị tiên sinh này, có bệnh phải đi bệnh viện nhanh một chút, không thể kéo dài.”

Vương Khải không sao cả mà cười cười, tôi tưởng rằng hắn sẽ quên đi, không ngờ rằng hắn lại đột nhiên nắm lấy bả vai của tôi. Tôi dùng sức giãy dụa, hắn cũng không buông ra.

Vì vậy, tôi phát hỏa: “Vương Khải, anh rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Vương Khải cúi đầu nhìn vào mắt tôi, ánh mắt kia làm cho tôi giật cả mình... Cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy Vương Khải nghiêm túc như thế bao giờ, ngay cả khi hắn họp, cũng chưa từng chăm chú đến như vậy.

Vương Khải nhìn chăm chăm tôi, từ tốn mà mạnh mẽ nói: “Quan Tiểu Yến, làm công chúa của anh, thế nào?”

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Giang Ly Xuất Hiện

Vương Khải nhìn chăm chăm tôi, từ tốn mà mạnh mẽ nói: “Quan Tiểu Yến, làm công chúa của anh, thế nào?”

Tôi nắm chặt tay, hồi hộp đến ngay cả hít thở cũng khó khăn, ánh mắt của Vương Khải lúc này, khó mà phân biệt được thật giả.

Tôi ngừng thở, nhìn chăm chăm vào mắt Vương Khải, mỉm cười nói: “Như vậy, tôi chẳng phải sẽ phải gọi anh là phụ hoàng?”

Vương Khải sửng sốt, khóe mắt lập tức cong cong, trên mặt lại một lần nữa hiện lên ý cười. Khủy tay của hắn khẽ đụng vào cánh tay của tôi, cười hì hì nói: “Tôi đã nói rồi, con người cô thời khắc quan trọng vẫn có điểm nhanh trí, không hổ là người phụ nữ đầu tiên không quỳ gối trước ống quần của tôi đấy...”

Tôi mất tự nhiên mà nhếch miệng cười cười, may quá may quá, hắn chỉ đang nói giỡn.

Kỳ thật nói đi cũng phải nói lại, tôi cũng không phải là đại mỹ nữ, Vương Khải phỏng chừng cũng không coi trọng tôi, hắn chắc là quá tồ tộ, thích nói giỡn với tôi mà thôi. Nghĩ đến đây, tâm tình của tôi cũng buông lỏng.

Vương Khải hết sức không để ý đến xung quanh đưa một cánh tay khoát lên vai tôi, cười nói: “Tiểu Yến Yến à, nói thật đi, cô vừa rồi có phải có điểm động lòng rồi đúng không?”

Tôi vẫn không nói chuyện, hần lại nói thêm: “Không sao không sao, cô nói ra tôi cũng không kỳ thị cô đâu.”

Tôi hết cách, di chuyển bả vai một chút, tránh khỏi cánh tay của hần, nói: “Đúng vậy, tôi thật sự động lòng rồi, phiền anh cho phép.” Tôi nói, từ bên cạnh hần nhích ra.

Vương Khải lại dán lại gần: “Nếu động lòng rồi, chi bằng hai ta hẹn hò đi? Đến nhà của cô hay nhà của tôi? Hình như đi nhà tôi vẫn an toàn hơn một chút....”

Tôi bóp trán, nói: “Anh đi nhà anh, tôi về nhà tôi.”

Ý đồ vui đùa của Vương Khải còn chưa có hết: “Tiểu Yến Yến không cần phải như vậy, muốn mà vẫn phải kiềm chế, mặc dù cô đã là phụ nữ có chồng, tôi cũng không ngại đâu.”

Tôi xoay người, từ trên mặt nạ của hần lấy ra một cái lông vũ, sau đó giơ cái lông vũ phe phẩy qua lại trước cằm của hần, giống như nữ thổ phi đùa giỡn tiểu tướng công nhà lành, mà Vương Khải đối với hành động này của tôi lại tỏ ra rất hưởng thụ. Tôi vừa dùng lông vũ phe phẩy trước cằm của hần, vừa u ám mà nói: “Lập tức biến mất ở trước mắt tôi, nếu không lão tử phế anh!”

Vương Khải vẫn thờ ơ như không mà cười cười, đứng yên.

Tôi nổi giận, nhắc chân lên nhắm vào gốc rễ sinh mạng của hần mà đá vào.... Được lắm, mặc dù tôi không có cái can đảm kia, chẳng qua dọa hần một chút cũng tốt.

Lúc cú đá của tôi sắp đụng đến Vương Khải, hắn đột nhiên bi thảm kêu lên một tiếng, giậm dừ bắn ra xa, trên khuôn mặt kia, vẫn còn mang theo thần sắc kinh hoàng.

Tôi ngửa mặt lên trời cười lớn, bà đây lần này cũng có thể dững mãinh được một phen!

Quả nhiên bắt nạt người khác thật là sướng khoái a...Tôi không dám bắt nạt Giang Ly, còn không dám bắt nạt anh hay sao?

Khóe môi tôi nhếch lên, quay đầu đang muốn kiếm đồ ăn, nhưng nhìn thấy bóng người trước mặt, đầu lại bắt đầu ê ẩm.

Trước kia tôi đặt biệt hiệu cho Vu Tử Phi là “Tử phi ngư” *, nhưng xem ra bây giờ, anh ta kỳ thật nên gọi là “Âm hồn bất tán” mới đúng.

* chữ Vu (于) và chữ Ngư (魚) đều đọc là [yú]

Tôi cùng Vu Tử Phi ngồi xuống một bên, quyết định nói cho rõ ràng. Mặc dù tôi rất thích thú với vẻ mặt rối rắm của anh ta lúc nói chuyện với tôi, chẳng qua cái loại hứng thú đùa giỡn xấu xa này làm quá mức cũng không thấy thú vị nữa, tốt hơn hết là trực tiếp ra sức mà mắng cho anh ta một trận, sau đó mọi người trở mặt.

Tôi đột nhiên có chút mù mịt, tôi và Vu Tử Phi không phải từ bốn năm trước đã không còn gì rồi sao, nhưng mà tại sao bây giờ hai người giống như rất có quan hệ vậy?

Vu Tử Phi tự hồ như cũng không rõ ràng cho lắm, anh ta không ngừng vuốt ve phần chân của ly rượu. Nếu như bốn năm qua thói quen này của anh ta vẫn không thay đổi, thì động tác này nói rõ, anh ta đang hồi hộp.

Hồi hộp cái gì, người phải hồi hộp là tôi mới đúng có được hay không! Ý niệm này vừa lóe lên trong đầu tôi, sau đó tôi liền phát hiện ra vấn đề rồi.

Bạn nói xem có phải kỳ quái hay không, bắt đầu từ cái ngày Vu Tử Phi tới công ty quảng cáo XX, hơn một tháng gần gũi, tôi ở trước mặt anh ta đã có thể đảo khách thành chủ. Trước kia đều là tôi nhìn thấy anh ta, sợ đến ngay cả đứng cũng không vững. mà bây giờ thì sao? Tôi thì ung dung tự tại về mặt chuẩn bị cùng anh ta nói rõ ràng một hồi, mà anh ta, vẫn đang cúi đầu vuốt ve chân cái ly...

Vu Tử Phi trầm mặc trong chốc lát, rốt cục ngẩng đầu lên nhìn tôi, nói: “Yến Yến, em... rất cuộc thích ai?”

“Hả?” Tôi nhất thời không kịp phản ứng lại.

Vu Tử Phi tiếp tục nói: “Anh hỏi em, em rất cuộc thích ai, Giang Ly hay Vương Khải? Hay là, cả hai em đều không thích?”

Tôi trung khí tràn đầy mà nói: “Cái kia... tôi thích ai cũng không liên quan đến anh thì phải?”

Vu Tử Phi có chút mất mát mà cúi đầu, lẩm bẫm: “Đúng vậy.”

Đúng vậy, không có liên quan gì đến anh!

Nhưng mà không lâu sau, anh ta lại nói tiếp: “Nếu như anh vẫn như cũ, thích em thì sao.”

“Vu tổng giám, hôm nay không phải là ngày Cá tháng tư.” Tôi đương nhiên không tin vào những lời ma quỷ của anh ta, lúc trước anh ta rời bỏ tôi, đã nói lên anh ta không thích tôi rồi, bây giờ lại giả mù sa mưa mà nói những lời này. Tôi cho rằng anh ta cúi đầu trước khí thế của tôi, hoàn toàn bởi vì tôi sống “Hạnh phúc” hơn so với anh ta, anh ta đương nhiên không nuốt xuống nổi một bụng tức này, Mặc dù anh ta hết sức tức giận, chẳng qua anh ta cũng không có cách nào khác, ai bảo thằng nhóc Giang Ly kia rất biết đóng kịch chứ....

Vu Tử Phi đột nhiên lại ngẩng đầu, hết sức chăm chú, một chút cũng không giống vẻ mặt đang nói đùa. Anh ta nghiêm túc giống như đang tuyên bố một tin buồn: “Là thật, Yến Yến. Anh cho rằng anh đã quên em rồi, lại không ngờ rằng bốn năm sau...”

“Ngừng, ngừng, anh mau tỉnh lại đi.” Tôi khoát tay áo, nói, “Giang Ly nói cũng đúng, anh thấy tôi không bi thảm giống như trong tưởng tượng của anh, cho nên không cam lòng, muốn giày vò dẫn vật tôi thêm lần nữa, là ý tứ này phải không?”

Sắc mặt Vu Tử Phi đột nhiên trở nên tái nhợt, anh ta mấp máy môi, cuối cùng có chút vô lực mà nói: “Em... vẫn luôn nghĩ như vậy?”

Tôi gật đầu, đúng vậy. Mặc dù Giang Ly là một tên biến thái, chẳng qua lời hắn nói tương đối đáng tin.

Vu Tử Phi đột nhiên ý tứ sâu xa mà nói: “Yến Yến, em không cần giấu diếm anh, anh biết em cũng không thích bất cứ ai trong số bọn họ.”

Tôi giận, liên quan gì đến anh.

Vu Tử Phi không nhận thấy đám lửa nhỏ trong mắt tôi, tự mình nói tiếp: “Yến Yến, bốn năm nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, bốn năm nhiều thứ có thể sẽ thay đổi, nhưng mà có những thứ sẽ không bao giờ thay đổi, đó chính là... sự hiểu biết của chúng ta đối với nhau.” Vừa nói, ánh mắt của anh ta lại nhìn về ngón tay của tôi. “Giống như trên ngón tay của em có một nốt ruồi, em không thích ăn hành tây, em sợ xem phim kinh dị, còn có thói quen ngủ nướng của em từ khi nào bắt đầu...”

“Đủ rồi!” Tôi cắt đứt anh ta, có chút kích động, “Anh nói những lời này để làm gì?”

Vu Tử Phi: “Anh chỉ muốn nói rằng, chỉ có chúng ta mới hiểu rõ lẫn nhau, chỉ có chúng ta, mới là thích hợp nhất.”

“Chúng ta? Anh thật đúng là bơi nhỏ từ này, lúc đầu là ai đã bỏ tôi chạy theo người chị em tốt của tôi!” Mẹ kiếp, vẫn còn nói cái gì yêu mới chả thương, tất cả đều vô nghĩa!

Vu Tử Phi đột nhiên nắm lấy lòng bàn tay của tôi, nói: “Yến Yến, anh sai lầm rồi, em... có thể cho anh một cơ hội được không?”

Tôi rút tay về, cười lạnh nói: “Vu Tử Phi, anh vẫn nói anh hiểu tôi, kỳ thật, tôi cũng rất hiểu rõ anh. Tôi hỏi anh, nếu như lúc đầu người anh lựa chọn là tôi mà không phải là Tuyết Hồng, đến lúc đó, đừng nói là bốn năm, ngay cả hai ta kết hôn bốn mươi năm, anh cũng không thể quên cô ta? Anh không phải là bởi vì không chiếm được nên không cam lòng, nghĩ muốn ném thử sự tươi mới hay sao? Tôi đã mắc sai lầm một lần, thua trên tay anh, anh cảm thấy tôi sẽ mắc phải sai lầm lần thứ hai sao?”

Vu Tử Phi vội vàng lắc đầu nói: “Yến Yến, không phải như em nghĩ đâu. Anh thực sự yêu em mà...”

Tôi vừa định mở miệng, lại nghe thấy một giọng nói trầm thấp từ phía sau truyền đến: “Nếu như anh thật sự yêu cô ấy, không ngại cùng tôi trao đổi một chút chứ?”

Tôi quay đầu lại, bất ngờ nhìn thấy Giang Ly đang đứng ở phía sau. Lúc này, hắn mặc quần áo bình thường, nhưng mà trên mặt có mang theo một chiếc mặt nạ màu đen. Tại sao tôi có thể liếc mắt một cái mà nhận ra hắn chính là Giang Ly ư? Bởi vì cái áo sơ mi hắn đang mặc là tôi ủi cho hắn....

Tôi đột nhiên phát hiện buổi vũ hội hóa trang này diễn ra thật thất bại mà, những người tôi biết, vẫn như cũ có thể liếc mắt một cái là nhận ra được, một chút thú vị cũng không có.

Lúc này, Giang Ly kéo tôi đứng dậy, nói: “Em đi khiêu vũ đi!” Sau đó, không chờ tôi phản đối, liền ngồi ở vị trí vốn là của tôi, mặt đối mặt cùng với Vu Tử Phi, điệu bộ giống như đi đàm phán.

Tôi thật hiếu kỳ, hẳn làm sao đột nhiên nhảy ra?

Đương nhiên, lúc này Giang Ly đã ngồi xuống, mắt nhìn thẳng tôi đầy uy hiếp, phảng phất như tôi là bóng đèn cản trở hai người bọn họ... Toát mồ hôi, tôi lại hủ rồi...

Vì vậy tôi lùi vào trong một đồng yêu ma quý quái kia.

Tôi đang suy nghĩ Giang Ly làm sao đột nhiên lại có hứng thú quá bộ tới đây, bỗng có người chụp lấy bả vai của tôi. Tôi ngẩng đầu lên, là Vương Khải.

Wương Khải nhìn hai người giống như đang đàm phán ngồi cách đó không xa, cười nói: “Người kia không phải ông xã của cô sao?”

Tôi kỳ quái: “Anh làm sao mà nhìn ra được?”

Wương Khải: “Tôi nhớ kỹ bóng lưng của anh ta.”

Tôi cảm thấy những lời này của hẳn có chút không được tự nhiên, thuận miệng nói: “Anh không phải có ý đồ đen tối gì đối với anh ấy đấy chứ?”

Wương Khải bất mãn mà gõ nhẹ đầu tôi: “Cô thật là.”

Tôi làm sao hả, anh ngay cả bóng lưng người ta cũng nhớ kỹ, đây không phải nói lên anh đã chú ý tới hẳn lâu rồi? Tôi phân tích như vậy sai sao?

Wương Khải cũng không để ý đến kháng nghị của tôi, có chút hào hứng mà hỏi thăm: “Hắc, cô với Vu tổng giám là quan hệ như thế nào? Dám ở trước mặt tôi áo gấm đi đêm...”

Tôi dùng khủy tay chọc vào ngực hẳn một chút, tức giận mà nói: “Anh đang nói bậy bạ cái gì đấy.”

Vương Khải nói: “Tiểu Yến Yến, cô nói dối cũng không biết nói, bây giờ ông xã đã mò tới nơi này rồi, lại còn không biết xấu hổ nói không có gì?”

Tôi giận, đột nhiên giơ chân lên, Vương Khải bị thảm kêu một tiếng chạy mất dép.

Giang Ly và Vu Tử Phi nói chuyện trong chốc lát, liền mang tôi rời khỏi vũ hội. Tôi bị Giang Ly lôi kéo, len lén quay đầu lại nhìn Vu Tử Phi, chỉ thấy vẻ mặt anh ta lúc này buồn bã bi thương cực, thấy vậy tôi có chút không ổn, giống như cảm thấy chính mình thả Giang Ly ra bắt nạt người ta...

Giang Ly dùng tay còn lại xoay đầu tôi lại, nhíu mày nói: “Như thế nào, không ổn?”

“Không phải không phải.” Tôi giãy khỏi ma chướng của Giang Ly. “Chỉ là nhìn thấy vẻ mặt không vui của anh ta, tôi thấy rất vui vẻ.”

Giang Ly khinh thường mà hừ một tiếng, không thèm nói nữa.

Tôi ngồi trên xe của Giang Ly, đột nhiên nghĩ đến hành tung của Giang Ly rất đáng giá để người ta tìm tòi nghiên cứu, liền hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Giang Ly thản nhiên lái xe, nói: “Đi ngang qua, thuận tiện thì vào xem.”

Tôi đảo mắt, nói: “Nói vậy, anh rõ ràng có chuẩn bị mặt nạ.”

Khóe miệng Giang Ly khẽ cong cong, nhẹ nhàng mà cười cười, nói: “Quan Tiểu Yến, cô thông minh ra đấy.”

Tôi: “Khụ khụ, quá khen, quá khen.”

Giang Ly: “Kỳ thật, tôi đói bụng.”

Nói cách khác, người này chính là muốn bắt tôi trở về nấu cơm? Hơi bị quá đáng!

Vì vậy tôi hết sức cợt nhả mà nói: “Tự anh không biết gọi cơm hộp sao, không thấy tôi đang chơi đùa rất high* sao.”

* cao hứng = vui vẻ

Giang Ly gật đầu nói: “Ừm, cùng với chồng trước vui đùa đương nhiên rất high.” Hắn dừng một chút, nghiêng mắt lướt qua tôi một cái, lại nói tiếp, “Lúc ấy mặt của cô, kém chút nữa thì thành cái bánh bao rồi.”

Tôi nhớ đến Vu Tử Phi, liền hỏi hắn: “Anh nói gì với Vu Tử Phi vậy?”

Giang Ly không có trả lời vấn đề của tôi, chỉ nói: “Cô yên tâm đi, Vu Tử Phi sẽ không bao giờ tìm đến gây phiền toái cho cô nữa đâu.”

Tôi hồ nghi mà nhìn hắn, nửa tin nửa ngờ: “Anh... anh không phải muốn đi cường X anh ta đấy chứ?”

Giang Ly từ chối cho ý kiến: “Như thế nào, cô đau lòng?”

Tôi lắc đầu, vui đùa nói: “Tôi là đau lòng cho anh, cái loại mặt hàng này, ăn vào khẳng định chẳng ngon lành gì.”

Giang Ly tựa hồ như rất hưởng thụ những lời của tôi, vì vậy khóe miệng nhếch lên, nói: “Kỳ thật, tôi cũng chưa nói với hắn cái gì.”

Tôi: “Vậy rốt cuộc là đã nói gì?”

Giang Ly: “Tôi nói với hắn, mấy năm nay cô đã thay đổi rất nhiều... Cô thích BMWs, ghét nhất đi xe của Nhật Bản, đặc biệt là Toyota.” Xe của Vu Tử Phi hình như chính là của Toyota...

Tôi lau mồ hôi: “Tôi cho đến giờ còn không có rõ xe của anh là loại gì.”

Giang Ly: “Nói cô cũng không nhớ được...Tôi còn nói cho hẳn cô không thích nhà ở chật chội, thích nhất chính là biệt thự xa hoa có hồ bơi.” Vu Tử Phi chỉ là giai cấp tư sản dân tộc, đại khái mua không nổi biệt thự xa hoa...

Tôi run rẩy: “Biệt thự xa hoa có hồ bơi...Tôi ngay cả nhìn cũng chưa từng thấy qua có được hay không!”

Giang Ly: “Nếu cô biểu hiện tốt một chút, trở về tôi mua cho cô một căn.”

Tôi cảm thấy Giang Ly đang khoác lác, vì vậy rất lưỡng thiện mà không có vạch trần hẳn.

Lúc này, Giang Ly lại nói: “Quan trọng nhất là, tôi nói với hẳn, cô thích đàn ông kích tình bản ra bốn phía.”

Tôi nghi hoặc: “Cái này rất quan trọng sao?”

Giang Ly bổ sung nói: “Cho nên cô chia đều mỗi ngày ít nhất dùng nửa hộp áo mưa...mỗi hộp mười cái...” Chú ý hai chữ [chia đều], ý tứ rất chi là sâu sắc nha...

Tôi: “.....”

Nếu như dùng cái kia để thổi bóng bay, tôi nghĩ tôi có thể....

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Giang Ly Rất Kỳ Quái

Lúc về đến nhà, tôi có chút mệt mỏi, ngay cả quần áo cũng không thay, ngửa đầu tựa vào ghế sa lon nghỉ ngơi.

Giang Ly đứng bên cạnh tôi, cúi đầu nhìn xuống, vẻ mặt kia quý dị thật khó nói thành lời, nhìn chăm chăm cho đến khi trái tim tôi không ngừng sợ hãi. Giang Ly đột nhiên cúi người xuống, chỉ cách mặt của tôi một chút. Tôi ngơ ngác mà nhìn chăm chăm Giang Ly, không hiểu sao trong đầu đột nhiên lại tuôn ra một ý niệm, da hãn thật là mịn nha....

Giang Ly nhìn tôi một lúc, đột nhiên hơi lạnh lạnh mà nói: “Quan Tiểu Yến, cô không có gì muốn nói với tôi sao?”

“Ách?” Tôi nhất thời không hiểu gì cả, tôi có cái gì phải nói với hãn chứ?

“Như vậy,” Giang Ly lại cúi đầu xuống thấp hơn, “Máy người ở vũ hội hóa trang làm những gì?”

“Thì ăn uống, khiêu vũ, chơi trò chơi.”

Giang Ly nhíu mày, trong ánh mắt lướt qua một tia lạnh lẽo: “Thật sự, chơi trò chơi gì vậy?”

“Tôi...” Tôi bỗng chốc nghĩ đến chuyện Vương Khải hôn tôi kia, liền cảm thấy xấu hổ, tốt xấu gì tôi cũng là một người có vẻ rụt rè... Vì vậy tôi

ngượng ngùng mà nói, “Thì chỉ là mấy trò lung tung ý mà, rất nhàm chán.”

Giang Ly chậm rì rì, giống như một du hồn nói: “Thật thế sao, hôn môi cũng rất nhàm chán?”

Tôi sửng sốt: “Anh.... Anh làm sao mà biết được? Chẳng lẽ anh đã đến đó từ sớm?”

Trong giọng nói của Giang Ly mang theo một tia phẫn hận: “Nghe một con hồ ly tinh nói, nói cái gì mà Hoa thần hôn công chúa Bạch Tuyết...Tôi đến vừa lúc thấy cô cùng với chồng trước đang nói chuyện, lại không ngờ rằng, thì ra trước đó còn có một đoạn như vậy. Quan Tiểu Yến, cô đúng là rất giỏi, nhỉ?” Âm điệu của chữ “Nhỉ” cuối cùng cao lên, rõ ràng là giọng điệu uy hiếp.

Tôi thật không hiểu nổi, lão tử lại chọc gì đến hần rồi? Chẳng qua nghĩ đi nghĩ lại tôi lại thấy thư thái trở lại, thằng nhóc này nhớ nhung Vương Khải sao... Vì vậy tôi nhướn mi cười nói: “Anh ghen tị?”

Giang Ly nguy hiểm mà nhìn tôi, hai con mắt rất sáng rất sáng. Tôi phát hiện thằng nhóc này cũng chỉ là con hổ giấy, đa số trong các tình huống chỉ là được cái nhanh mồm nhanh miệng mà thôi, vì vậy, lúc này tôi lớn mật, tiếp tục giả bộ bình tĩnh, kiêu ngạo mà cười nói: “Ai nha Giang tiểu công của chúng ta ghen tị nha, nên làm cái gì bây giờ cho tốt đây?”

“Làm như vậy là được.” Giang Ly vừa dứt lời, đột nhiên cúi đầu xuống.

Bản năng của tôi cảm thấy không ổn, vừa định từ trên ghế đứng lên, lại bị hần ấn trở về, sau đó, hần ngăn chặn miệng của tôi.... Bằng chính miệng của hần.

Hai phiến môi mềm mềm, lạnh lạnh, ở trên môi tôi cọ xát. Tôi bị hần làm cho hoảng sợ, cuống quýt đẩy hần ra, nhưng không cách nào may may lay chuyển được hần. Lúc này hai tay của Giang Ly ghì chặt bả vai của

tôi, tôi cảm thấy lực đạo trên tay hẳn ngày càng tăng, mà ngoài miệng, lực đạo, ách, cũng ngày càng tăng. Hẳn đã thay việc cọ xát bằng căn cứ, thỉnh thoảng lại dùng đầu lưỡi vẽ một đường xung quanh viền môi của tôi, toàn thân tôi cứng ngắc, trong lòng không hiểu sao lại giống như có rất nhiều con sâu đang bò qua bò lại, khó chịu cực kỳ....

Vì vậy, tôi nhất thời tức giận, nhắc chân hung hăng mà đạp vào đầu gối của hẳn, Giang Ly bị đau, thả tôi ra.

Tôi nổi giận đùng đùng dùng sức chà xát miệng của mình, vừa lau vừa mắng: “Giang Ly, anh có bệnh à, chỉ có người yêu nhau mới có thể hôn môi, anh có hiểu hay không hả?!”

Anh nha, không phải chỉ là ông xã trên danh nghĩa thôi sao, coi một nụ hôn trở thành trò đùa, tôi ghét nhất đàn ông như vậy!

Giang Ly xoay người ngồi xuống ghế, bên cạnh tôi. Đối mặt với sự tức giận của tôi, hẳn chỉ liếm liếm môi, trong khóe mắt hiện lên ánh sáng nguy hiểm, thoáng cái đã vụt tắt. Sau đó hẳn tà tà mà cười: “Như vậy, cô và Vương Khải là chân chính yêu nhau?”

Tôi cực : “Kia chỉ là một trò chơi, trò chơi anh có hiểu hay không?”

Giang Ly khoát hai tay lên sau gáy, dựa vào ghế, rất chi là bình tĩnh, bình tĩnh đến mức tôi tưởng rằng cái kẻ biến thái lúc này chỉ là ảo giác. Bình tĩnh mà nói: “Vậy hai ta coi như đang chơi trò chơi đi... Cô nghĩ rằng tôi sẽ coi là thật sao?”

Tôi đem gối ôm quăng lên đầu hẳn, bỏ lại một chữ “Biến”, rồi chạy đi thay quần áo tắm rửa, cái tên biến thái Giang Ly này, quả thực không thể nói lý!

....

Kể từ lần vũ hội hóa trang kia, Vu Tử Phi mỗi khi nhìn thấy tôi, vốn từ rồi rã đã chuyển thành trốn tránh rồi. Không lâu sau đó, anh ta chủ động “xin đi đánh giặc” theo chi nhánh của công ty ở thành phố S, coi như hoàn toàn rời xa chúng tôi. Tôi không biết đây là bởi vì anh ta ở đây bị đãi ngộ không công bằng gì đó hay vẫn là do đã mất hết hứng thú với tôi mà rời đi, hoặc là do “nửa hộp áo mưa” của Giang Ly làm cho anh ta biết khó mà lui... Tóm lại kết quả chính là tốt đẹp, mặc dù quá trình có vẻ quái dị.

Bởi vì tôi là một người có ân tất báo, vì vậy, do Vu Tử Phi đã đi rồi, tôi quyết định bày tỏ thành ý của mình, mời Giang Ly đến một nhà hàng sang trọng ăn bữa cơm. Đương nhiên, Giang Ly cũng không khách khí, cứ nhắm mấy món đắt nhất mà chọn, trong nháy mắt đã đi mất của tôi hơn nửa tháng tiền lương, tôi thật lấy làm đau lòng.

Giang Ly gọi món xong, lại chọn lấy một chai Lafite*, nghe nói là sản xuất năm 1982 gì đó (nói thật, tôi không thể nào tin). Tôi vội vàng ngăn cản hẳn: “Ăn đồ ăn Trung quốc mà uống rượu vang đỏ, không thích hợp, không thích hợp, ...” Nếu mà chọn loại rượu này, lão tử sẽ phá sản mất.

* Một loại vang đỏ cực kỳ nổi tiếng của Pháp, rất được các triệu phú TQ ưa thích, một chai Lafite Rothschild Chteau 1982 mà Giang ca vừa hết lúc này có giá khoảng 1000\$ – khoảng 40. 000 Nhân dân tệ ạ (cái này bạn chỉ tìm hiểu sơ qua nên không chắc lắm, cờ mà chắc chắn 1 điều là nó đắt kinh khủng)

Giang Ly suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Cũng được, vậy chọn Mao Đài* đi. Chọn bao nhiêu năm thì ngon nhỉ...”

*Một loại rượu của TQ có lịch sử trên 300 năm, bắt đầu từ đầu đời Thanh. Danh tiếng của nó bắt đầu vượt ra khỏi biên giới Trung Quốc khi Chu Ân Lai dùng nó để chiêu đãi các nguyên thủ quốc gia khác của thế giới. Cũng không rẻ hơn cái chai ở trên là mấy đâu ạ =___= “.

Tôi vội vàng nói: “Giang Ly, chúng ta nên theo kịp thời đại, chọn loại mới sản xuất năm nay đi.”

Giang Ly nhú mày, cười như không cười: “Cô chỉ có từng ấy thành ý?”

Tôi hắc hắc mà cười khổ, thành ý cũng phải xem thực lực kinh tế mới nói được....

Giang Ly ưu nhã mà ăn tiền lương của tôi, tôi thấy tâm trạng hần không tồi. đột nhiên nghĩ tới một chuyện, vì vậy nói: “Giang Ly, cảm ơn anh nhé.”

Giang Ly: “Đừng khách khí, tôi cũng không làm không công.”

Tôi khen tặng hần: “Kỳ thật con người của anh cũng rất tốt.”

Giang Ly ngẩng đầu nghi hoặc mà nhìn tôi, cuối cùng nói: “Cô rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Tôi: “Cái kia...Anh xem chuyện cũng đã giải quyết xong rồi, anh có thể trả lại blog cho tôi được hay không?” Máy người bạn thân của tôi đều biết blog của tôi, mấy ngày hôm trước Hạp Tử lại còn mắng tôi, làm sao có thể tùy tiện tùy tiện đem ảnh chụp ông xã post linh tinh như vậy, tôi lúc đó thực bị phẫn nha....

Giang Ly cũng không đáp ứng, chỉ nói: “Cô định qua cầu rút ván hả?”

Tôi: “Nhưng cái kia vốn là của tôi mà.”

Hần từ chối cho ý kiến, tôi lại hỏi: “Vậy anh rốt cuộc có trả hay không hả?”

Giang Ly lắc đầu: “Không trả.”

“Tại sao?” Rất bắt nạt người ta.

Giang Ly: “Tôi còn chưa có chơi đã.”

Tôi: “....”

Giang Ly tôi hận anh hận anh hận anh hận anh hận anh hận anh .... (tiếng vang)

...

Giang Ly vừa ngược đãi tiền lương của tôi trong chốc lát, đột nhiên ngẩng đầu nói:

“Một ngày hôm trước tôi cùng với cha vợ cùng nhau ăn bữa cơm.”

Tôi nhất thời chưa kịp phản ứng lại, dẫn độn hỏi: “Ai là cha vợ của anh?”

Giang Ly lắc đầu than nhẹ: “Quan Tiểu Yến, cô đúng là hết thuốc chữa.”

Tôi giờ mới phản ứng lại hiểu ra chuyện gì xảy ra, vì vậy tức giận mà nói: “Ông ta tìm anh làm gì.”

Giang Ly: “Còn để làm cái gì, chính con gái ruột của ông ấy không nhận ông ấy, không còn cách nào khác phải tìm đến chỗ con rể này tìm chút an ủi thôi.”

Tôi: “Chỉ sợ là ông ta muốn lôi kéo anh chứ gì?”

Giang Ly: “Vậy coi như ông ấy dụng tâm lương khổ.”

Tôi: “Đùa hay sao, ông ta chắc cũng lừa gạt anh. Nếu như ông ta thật sự dụng tâm lương khổ, tại sao lúc đầu lại rời bỏ mẹ tôi?”

Giang Ly lắc đầu, giống như bất đắc dĩ nói: “Quan Tiểu Yến, con người của cô quá cực đoan, cô sống như vậy thực sự rất mệt mỏi.”

Tôi cúi đầu không nói, không thể nào nghĩ ra tại sao tất cả mọi người đều vì người kia nói chuyện, ông ta rõ ràng đã vứt bỏ mẹ tôi.

Giang Ly lại nói tiếp: “Cô không phải cũng đã tha thứ cho Vu Tử Phi rồi hay sao?”

Tôi cau mày: “Ai bảo tôi đã tha thứ cho anh ta rồi?”

Giang Ly nói: “Ít nhất cô cũng không còn hận anh ta nữa.”

Tôi kinh ngạc, chính xác, hình như, tôi quả thật không còn hận Vu Tử Phi nữa?

Giang Ly dẫn dắt từng bước nói: “Ngoan, mau thừa nhận đi, kỳ thật cô đã không còn hận Vu Tử Phi nữa rồi.”

Tôi chỉ đành gật gật đầu, nói: “Được rồi, tôi quả thật không còn hận anh ta nữa, nhưng thế thì sao?”

Giang Ly giống như hận sắt không thể thành thép mà lắc đầu, lại nói tiếp: “Quan Tiểu Yến ơi Quan Tiểu Yến, cô vẫn còn không hiểu sao. Cô dù sao không thể sống cả đời trong sai lầm của người khác được? Kỳ thật hận một người, vốn là chuyện rất lãng phí sức lực. Có ai lại ngu đến mức đem cả cuộc đời này dồn toàn bộ khí lực lãng phí cho việc hận thù hay không? Cô không còn hận Vu Tử Phi nữa cũng không có nghĩa là cô đã tha thứ cho anh ta, mà là, cô thật sự đã buông tay. Cô có thể buông tha Vu Tử Phi, thì cũng có thể buông tha cho cha cô. Nếu như một người luôn dùng sai lầm của người khác mà bỏ qua sự vui vẻ của chính mình, thì cô thật sự không còn thuốc nào cứu chữa được rồi.”

Tôi bị những lời của Giang Ly làm cho sững sốt, đại não nhất thời trở nên chậm chạp.

Tôi lắp bắp mà phản bác hẳn: “Nhưng mà... ông ta đã làm những chuyện như vậy...”

Giang Ly bóp trán, nói: “Đúng vậy, ông ấy đúng là đã làm những chuyện chẳng hề tốt đẹp gì, như vậy, cô hận ông ấy, là hận ông ấy đã vứt bỏ cô, hay là, hận ông ấy đã vứt bỏ mẹ vợ của tôi?”

“Tôi...”

Giang Ly: “Nếu như cô hận là do ông ấy đã vứt bỏ mẹ vợ của tôi, cũng chính là mẹ cô, như vậy, bây giờ mẹ cô còn hận ông ấy sao? Tôi đoán bà đã sớm thông suốt mà buông tha cho đoạn quá khứ kia rồi, nói không chừng bây giờ còn nghĩ đến mùa xuân thứ hai rồi. Cô nói xem người ta bị vứt bỏ mà cũng đã nghĩ thông thoáng, cô còn luẩn quẩn trong lòng cái gì? Dù thế nào cũng không thể nói trong chuyện này cô bị thương tổn còn lớn hơn so với mẹ của cô chứ?”

“Tôi...”

Giang Ly: “Lại nói đến cô, nếu như cô hận là do ông ấy vứt bỏ cô, mặc kệ cô, vậy thì suy nghĩ kiểu này của cô lại càng buồn cười rồi. Ông ấy đã nuôi cô mười sáu năm, yêu thương cô mười sáu năm, trong mười sáu năm này, ông ấy có đối xử tốt với cô hay không? Tốt đúng không? Như vậy, ông ấy đối xử tốt với cô mười sáu năm trời, cô lại bởi vì một sai lầm của ông ấy mà hận ông ấy cả đời... Cô vẫn còn cảm thấy người uất ức là cô sao? Được rồi, mặc dù tôi không tán thành chuyện năm đó cha cô làm như vậy, nhưng mà tôi cũng càng không tán thành cô vì chuyện này mà náo loạn quan hệ cha con!”

“Tôi....” Tôi kinh hoàng mà nhìn Giang Ly, không biết làm sao. Hôm nay hẳn rất khác lạ. Ngày thường Giang Ly đều che dấu sự sắc sảo, cho dù lúc không hài lòng cũng không trở nên quá kích động, chỉ là đôi khi sẽ nhăn mặt nhíu mày một chút mà thôi. Mà hẳn bây giờ, giống như cả người bị

tiêm thuốc kích thích, hai mắt tỏa ra ánh sáng, biểu cảm trên mặt có thể nói là đầy sinh động, phơi phới sức sống, giống như một ngôi sao hùng biện đang thi biện luận.

Giang Ly còn nói: “Chúng ta nói lại từng bước, cô cảm thấy cô cùng cha ấm ã thành cái dạng này, mẹ cô sẽ bởi vì con gái trút giận cho bà mà vui vẻ sao?”

Ách?

Giang Ly: “Hoàn toàn trái ngược! Mẹ vợ tôi bà mới không nhỏ mọn như vậy. Bà kỳ thật lo lắng nhất chính là cô không thể giữ được quan hệ tốt đẹp với cha cô, con gái bà luôn luôn thù hận cha của mình, cô cảm thấy với tâm lý của một người mẹ, sẽ sống dễ chịu sao?”

Tôi không dám nhìn Giang Ly, cả đầu óc đều hỗn loạn.

Giang Ly cuối cùng tổng kết một câu: “Tóm lại, Quan Tiều Yến cô chính là một đứa ngốc nghếch tư tưởng cực đoan, lại còn mềm yếu ích kỷ, không suy nghĩ vì người khác, mẹ vợ tôi có thể chịu được cô cho tới bây giờ, coi như là một kỳ tích.”

Tôi thất vọng cúi gằm đầu, từ chối cho ý kiến.

Giang Ly lại giống như đang thăm vấn phạm nhân: “Cô ngẩng đầu lên, không được trốn tránh, trốn tránh chỉ làm cho cô càng thêm mềm yếu.”

Tôi ngẩng đầu nhìn Giang Ly, có lẽ là do hai tròng mắt tôi lúc này quá mờ lung làm cho tôi nhìn lằm, tôi vậy mà lại nhìn thấy trong mắt hấn chợt lóe qua một chút bối rối.

Giang Ly khôi phục lại bình tĩnh, khẽ cau mày nói: “Ê, cô làm sao lại khóc rồi.”

Tôi lau hai tròng mắt, không nói lời nào. Anh nói tôi không đáng một đồng như vậy, còn không cho phép tôi đau buồn một chút sao?

Giang Ly bất đắc dĩ mà lắc đầu: “Cô đối với đàn ông chỉ dùng được mỗi chiêu này.”

Vừa nói hẳn vừa vẫy nhân viên phục vụ tới, tính tiền rời đi.

Bởi vì tâm trạng tôi có vẻ sa sút, cho nên mặc kệ Giang Ly thanh toán xong liền kéo tôi ra ngoài... Sau đó tôi cũng không nhắc lại chuyện này, cũng không trả lại tiền cho hẳn, giống như bữa cơm này đích thực là do tôi mới hẳn vậy (phụ nữ mà, sẽ đối với đàn ông tàn nhẫn một chút).

Tôi ghé vào cửa kính trên xe, nhìn ánh sáng lung linh của cảnh đêm ở thành phố B.

Tôi lại một lần hỏi lại chính mình, tôi thật sự hận ông ấy sao? Hận cái người đưa đón tôi đi học, sẽ mang tôi đi công viên trò chơi, sẽ lén ở sau lưng mẹ mua đồ ăn vặt cho tôi, sẽ vào lúc bàn tay mẹ tôi hướng đỉnh đầu tôi đánh xuống cười hì hì mà ôm tôi lên... Cha?

Mười năm, từ “Cha” này, trong từ điển của tôi đã có chút mới lạ rồi, nhưng mà, nó đã từng tồn tại rõ ràng như vậy.

Tôi hận sao? Nếu như tôi thực sự hận, như vậy tôi là do yêu mà hận, hay là cố ý dùng ý nghĩ trong đầu để ép mình phải... hận?

Nếu như tôi hận, như vậy sẽ hận trong bao lâu?

Tôi làm bộ không nhận ra ông ấy, là bởi vì hận ông ấy, hay là bởi vì nghĩ muốn trả thù ông ấy? Hoặc là bởi vì, tôi muốn làm cho ông ấy càng thêm áy náy trong lòng một chút?

Nhưng mà mặc kệ làm sao, tất cả những điều này có ý nghĩa sao? Ông ấy đã rời đi, mà cuộc sống của tôi vẫn cứ phải vượt qua, mẹ tôi cũng vẫn như cũ mỗi ngày sẽ giống như người điên mà sống, một chút cũng không cảm thấy mình đã già.

Tựa hồ không có mục nát như tôi tưởng.

Giang Ly nói không sai, vì sai lầm của người khác, mà khiến bản thân lâm vào thống khổ, đúng là không cần thiết.

Mẹ tôi nói cũng không sai, buông tha cho người khác, kỳ thật cũng là buông tha cho chính mình.

Càng hướng chi, khi còn bé cũng như thời niên thiếu của tôi, ông ấy đã từng cho tôi sự yêu thương cùng ấm áp không cách nào thay thế được.

Việc gì phải thù hận đây.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Phiên Ngoại Giang Ly 1

Hai mươi hai tuổi, hẵn tốt nghiệp đại học, gặp cô, nhất kiến như cố*..

*vừa gặp đã quen.

Hai mươi ba tuổi, cô trở thành bạn gái của hẵn, hai người ước hẹn từ nay cho đến già trọn đời không thay đổi.

Hai mươi bốn tuổi, hẵn từ bỏ công việc hiện tại, tự mình gây dựng sự nghiệp.

Hai mươi lăm tuổi, sự nghiệp mà hẵn gây dựng thất bại, rơi vào vực thẳm sâu nhất của đời người.

Hai mươi lăm tuổi, cô rời bỏ hẵn.

Hai mươi lăm tuổi, hẵn cảm thấy bản thân vô lực chống đỡ thế giới của chính mình.

Lúc cô rời đi, đã nói với hẵn, Giang Ly, anh hãy tha thứ cho em, em là một kẻ rất thực tế.

Muốn trách, chỉ trách bản thân anh không có năng lực.

Muốn trách, thì trách bản thân anh không có năng lực.

Giang Ly từ trong men rượu ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt mông lung vì say, nhìn thế giới trước mắt, xa hoa trụy lạc, cực kỳ xa lạ.... Muốn trách, thì trách bản thân mi không có năng lực.

Không ai có nghĩa vụ phải trả giá cho thất bại của mi. Cho dù là người mi yêu nhất, cũng có thể không chút lưu luyến mà rời bỏ mi. Cái gì mà nói yêu hay không yêu, thiên trường địa cửu, tất cả đều là vô nghĩa, vô nghĩa!

Đàn ông, nói chuyện phải cần đến thực lực.

Giang Ly nắm chặt tay, tập tễnh bước vào cái thế giới mỹ lệ mà đầy tà ác kia.

Trong bóng tối, phảng phất như có một giọng nói nói với hắn, Giang Ly, chúc mừng mi, Niết Bàn thành công.

....

Hai mươi tám tuổi, công ty của Giang Ly thành công ra mắt thị trường.

Hai mươi chín tuổi, Giang Ly đã không cần phải tập trung cả thể xác và tinh thần vào sự nghiệp của chính mình nữa, hắn có thời gian bận tâm đến tình cảm của bản thân. Song, bốn năm qua, mỗi lần hắn nhìn thấy phụ nữ, liền cảm thấy phiền chán... Xem ra người phụ nữ kia đã tạo thành ảnh hưởng đối với hắn, nghiêm trọng hơn là hắn tưởng.

Vì vậy, Giang Ly cảm thấy, cả cuộc đời này, có thể sẽ không nảy sinh hứng thú với bất kỳ người phụ nữ nào nữa.

Không thích phụ nữ, như vậy thích đàn ông đi. Giang Ly tùy theo cảm tính nghĩ như vậy.

Hai mươi chín tuổi, Giang Ly gặp Tiết Vân Phong.

Lúc ấy, Tiết Vân Phong vừa mới cùng bạn trai trước chia tay, tâm tình rất chán nản. Cậu ta ngẫu nhiên nhìn thấy Giang Ly ở một party của giới đồng tính luyện ái, liền kéo tay hắn, nói với hắn, anh, làm bạn trai tôi thế nào?

Được.

Giang Ly cảm thấy, đối với hắn lúc này, bạn trai hay bạn gái đều như nhau, có cũng được không có cũng không sao. Đương nhiên, sự khác biệt nằm ở chỗ, phụ nữ sẽ khiến hắn phiền chán, còn đàn ông thì không.

Vì vậy, Giang Ly càng thêm vững tin, bản thân chính là gay.

Hắn cũng nhận ra, Tiết Vân Phong kỳ thật cũng không thích hắn, chỉ là tìm một người để bầu bạn mà thôi. Vì vậy, hắn càng thêm hài lòng, mối quan hệ không có tình cảm như vậy, với hắn mà nói, là quá tốt rồi.

Hai người cứ như vậy không mặn không nhạt mà sống chung nửa năm. Đương nhiên, trong mắt Giang Ly là không mặn không nhạt. Nhưng trong cái nhìn của Tiết Vân Phong, có lẽ chưa chắc... Nếu như Giang Ly có thể kịp thời phát hiện khi Tiết Vân Phong nhìn thấy hắn, khóe miệng không tự giác mà lộ ra ý cười, nếu vậy bọn họ sẽ không có gì vướng mắc sau này.

Cho đến khi Tiết Vân Phong dùng ánh mắt nóng bỏng trần truồng đứng trước mặt Giang Ly, Giang Ly.... chạy trốn chết.

Tiết Vân Phong không hiểu nỗi suy nghĩ của Giang Ly, mà Giang Ly, bản thân hắn cũng không hiểu nỗi.

Có lẽ, có lẽ mình cần thích ứng một chút...Giang Ly nghĩ như vậy.

Nhưng mà mỗi lần nghĩ đến cùng đàn ông...

...Hắn liền, dạ dày nhộn nhạo....

Giang Ly thật mù mịt, từ những năm tháng đen tối lúc hai mươi lăm tuổi tới nay, hẳn chưa từng mù mịt như vậy bao giờ. Song Giang Ly mặc dù không hiểu nổi, nhưng hẳn vẫn là một kẻ cố chấp, nếu hẳn đã tin rằng mình là một kẻ đồng tính luyến ái, như vậy, hẳn nhất định phải biến mình thành một kẻ đồng tính luyến ái thật sự.... Nói thật, tác giả đây cho tới giờ chưa từng thấy người đàn ông nào tận lực bẻ cong bản thân mình như vậy.

Vì vậy kết luận cuối cùng của Giang Ly vẫn là, hẳn cần phải thích ứng.

Mọi người ai cũng có mặt cố chấp của mình, tuy IQ cao nhưng EQ* lại thấp như Giang Ly, gặp phải vấn đề tình cảm càng chính càng loạn như vậy, khó tránh khỏi cố chấp.

*IQ -intelligence quotient: chỉ số thông minh;

EQ- emotional quotient: chỉ số tình cảm.

Cho đến khi Quan Tiểu Yến xuất hiện.

....

Mẹ của Giang Ly cùng với mẹ của Quan Tiểu Yến, mặc dù không cùng một loại hình, nhưng thuộc tính giống nhau — cực kỳ bừa hãn.

Mẹ của Giang Ly nhất quyết cho rằng, một người đàn ông nếu ba mươi tuổi rồi mà còn chưa kết hôn, thì cả cuộc đời người đàn ông đó coi như là thất bại, thất bại vô cùng! Vì thế, để cho con mình không đến nỗi quá mức thất bại, vị mỹ nữ giáo viên ngữ văn này không dùng đến kỹ thuật truyền thống một khóc hai nháo ba thắt cổ để đối phó với Giang Ly, mà là dùng một loại phương thức tàn nhẫn hơn gấp bội: đoạn tuyệt quan hệ mẹ con.

Giang Ly vẫn cảm thấy mẹ của mình thần kinh không phải bình thường (điểm này cùng với mẹ của người nào đó họ Quan rất tương tự), hơn nữa lá

gan lại lớn một cách thần kỳ, mặc dù hẳn không tin bà sẽ làm được chuyện đó, nhưng hẳn lại lo nhờ đâu bà làm theo cảm tính thì....

Mà Giang Ly so với Quan Tiểu Yến lại càng bi thương hơn ở chỗ, hẳn không chỉ có một người mẹ bư hãn, mà hẳn lại còn có một người cha cũng rất bư hãn.

Mà cha của hẳn bư hãn ở chỗ, vĩnh viễn nghĩa vô phản cố* không biết thị phi ra sao mà luôn đứng về phía mẹ hẳn.

*làm việc nghĩa không được chùn bước

Nói cách khác, nếu như mẹ của hẳn không nhận đứa con trai này, như vậy, người cha này của hẳn cũng sẽ không ngại ngùng mà ở trên đầu thẳng con trai này giẫm hai cước, sau đó mắng một tiếng “Cút đi”

Trông cậy vào người cha kiểu này nói chuyện giúp mình ư? Đến nghĩ cũng đừng có nghĩ.

Giang Ly cảm thấy, đôi vợ chồng này thực sự đã mất đi lý trí rồi.

Giang Ly còn có nửa năm nữa là tới sinh nhật ba mươi tuổi, mà tổ hợp hai vợ chồng này đã sớm diễn thử một chút vài tiết mục đoạn tuyệt quan hệ. Giang Ly gọi điện thoại, bọn họ không nhận, Giang Ly đột nhiên về nhà, bọn họ ngay cả cửa cũng không mở cho hẳn....

Giang Ly tuyệt vọng không còn cách nào khác ngoài việc khẩn cấp tiến hành các loại xem mặt. Bạn tốt Hàn Kiều lập cho hẳn một topic trắc nghiệm tâm lý, nghe nói có thể kiểm tra xem một người phụ nữ có phiến toái hay không, có thông minh hay không các loại chỉ tiêu... hơn nữa còn có thể kiểm tra tính thủ hướng của người phụ nữ này... Giang Ly cho rằng điểm cuối cùng mới là điểm quan trọng nhất.

Sau khi Giang Ly gửi bản trắc nghiệm tâm lý lên mạng xong, liền nhờ cậy đến các loại thân cận.

Yêu cầu của hắn không cao, chỉ cần hai người làm vợ chồng trên danh nghĩa là được, những cái khác như phu thê chi thực, đương nhiên không cần thiết.

Người bình thường vừa nghe đến yêu cầu này của hắn, đại khái đều cảm thấy thực biến thái, hoặc là hắn rất có ẩn tình. Vì vậy cho dù những cô gái cùng hắn thân cận hai mắt đều hiện lên hình trái tim, đến cuối cùng đều không thành, nếu không giận dữ thì cũng buồn bã mà rời đi.

Sau khi Giang Ly chỉnh lý lại đáp án thu được trong hộp thư, liền tùy tiện chọn một cái phù hợp với yêu cầu, gọi điện cho người kia.

Hắn cầm điện thoại di động, lại nhìn thoáng qua tên của người gửi:

Quan Tiểu Yến.

...

So với những cô gái thông minh xinh đẹp mà Giang Ly đã từng thân cận, Quan Tiểu Yến thật sự là rất bình thường, bình thường đến nỗi nếu hắn không nhìn thấy cô vài lần, thì chưa chắc đã có thể nhớ nổi vẻ ngoài của cô.

Bình thường, không có chí lớn, đầu óc không nhạy bén, thỉnh thoảng còn hơi bị chập mạch... Đây là ấn tượng đầu tiên của Giang Ly về Quan Tiểu Yến.

Hắn đúng là muốn tìm một bà xã biết điều một chút, đương nhiên nếu như bà xã này ngay cả tư cách để lên mặt cũng không có thì quá tốt rồi... Thế nên, những khuyết điểm của Quan Tiểu Yến, ở trong mắt Giang Ly, nghiêm nhiên trở thành ưu điểm của cô.

Cứ như vậy mà mơ mơ hồ hồ kết hôn, cả hai đều không do dự chút nào.

Hai đương sự đều ngây thơ tưởng rằng, sau khi kết hôn, bọn họ đều có thể ai làm việc nấy, không can thiệp chuyện của nhau.

...

Giang Ly phát hiện, Quan Tiểu Yến cũng có quá khứ, quá khứ của cô, cũng có thể giống như hần... Đương nhiên, Giang Ly không có hứng thú với chuyện đó. Hần với quá khứ của chính mình còn không để ý lắm, huống gì là của người khác.

Ở đêm tân hôn Quan Tiểu Yến len lén xem “Phim kinh dị”, cái loại quần bách lúc bị hần bắt gặp, làm cho hần thiếu chút nữa không nhịn được cười thành tiếng, Cô gái trước mặt hần, đã ngu đến mức độ làm cho hần cảm thấy có một loại chỉ số thông minh ưu việt.... Kỳ thật thỉnh thoảng đùa giỡn cô nàng một chút cũng vui, trong đầu hần đột nhiên nảy ra một ý nghĩ như vậy.

Xác thực mà nói, ý nghĩ này trước kia cũng có, chỉ là chưa có rõ ràng như thế bao giờ.

Giang Ly cảm thấy thực khó hiểu.

Lúc nghe Quan Tiểu Yến nói không dám ngủ một mình buổi tối, Giang Ly thật sự không nhịn được, bật cười. Hần biết đó khôn phải cười nhạt, nhưng ở trong mắt Quan Tiểu Yến, thì là như vậy.

Giang Ly cảm thấy bản thân coi như là một người tốt bụng, nhớ tới bộ dáng xui xẻo kia của Quan Tiểu Yến, hần có chút không đành lòng. Quên đi, cho cô nàng một phần ba cái giường lớn của mình đi... Dù sao giường của hần cũng đủ lớn.

Trước kia Giang Ly chưa từng nghĩ rằng, chình mình lại cho phép một người phụ nữ bò lên giường của mình... Phụ nữ ấy! Hẳn không thể nào thích phụ nữ.

Nhưng mà khi hẳn chứng kiến bộ dáng đáng thương ngốc nghếch của cô nàng, lại cảm thấy, mặc dù hẳn không thích phụ nữ, nhưng mà cũng không nên làm khó phụ nữ.

Quan Tiểu Yến lần này thông minh đột xuất, vậy mà lại muốn nói điều kiện cùng với hẳn.

Giang Ly có chút dở khóc dở cười, chính hẳn cũng không ngờ, chuyện này kỳ thật có thể làm thành một cuộc giao dịch.

Vì vậy, giao dịch thành công, hẳn cho cô một chỗ trên giường, cô nấu cơm làm việc nhà cho hẳn.

Cho dù thế nào, cuộc giao dịch này đều là Giang Ly có lời, mặc dù ngay từ lúc đầu, hẳn cũng không nghĩ tới. Chẳng qua như vậy cũng tốt, sau này có thể đường đường chính chính ăn cơm cô ấy làm rồi... cơm của cô nấu quá thật không khó ăn, trong đầu Giang Ly đột nhiên nảy ra một ý nghĩ như vậy.

Đã lâu rồi Giang Ly không có tới công ty, đương nhiên việc lớn việc nhỏ trong công ty không cần hẳn giải quyết, chỉ có sự tình cực kỳ khó giải quyết mới cần đến hẳn. Chẳng qua, hẳn vẫn có thói quen thường xuyên đến công ti đi vòng vòng, dù sao cũng rảnh rỗi... Huống hồ có rất nhiều vấn đề kỹ thuật, hẳn vẫn cảm thấy rất hứng thú.

Vì vậy Giang Ly định để Quan Tiểu Yến một mình đi Maldives, dù sao nơi đó hẳn cũng đến mấy lần rồi, ngoài việc lặn xuống nước ra thì cũng chẳng có chỗ nào hấp dẫn được hẳn.

Chỉ là lúc hấn phát hiện Quan Tiểu Yến giống như nóng lòng muốn thử một hồi điếm ngộ ở Maldives, hấn đột nhiên cảm thấy, có lẽ chia rẽ nhân duyên của Quan Tiểu Yến, hình như lại càng thú vị hơn thì phải.

Giang Ly chính là xấu xa như vậy, chính hấn cũng thừa nhận. Hấn không chỉ không thích phụ nữ, lại còn không thích phụ nữ quan hệ linh tinh.... Đây là có bối cảnh lịch sử.

Đàn ông đều có tôn nghiêm đặc biệt của đàn ông, cái này chúng ta đều rõ. Thế nên Giang Ly ở trong quán bar ở Maldives nghe thấy Quan Tiểu Yến cùng với một người trẻ tuổi trông chẳng khác nào lưu manh bàn luận chuyện ông xã X vô năng của cô, hấn có một loại kích động muốn đem đôi nam nữ trước mắt này chôn sống.

Cũng may, Quan Tiểu Yến thức thời, kịp thời mà bo bo giữ mình, đem tên kia bán đứng hoàn toàn. Lửa giận của Giang Ly mới xẹp xuống một chút.

Sau khi từ Maldives trở về, Quan Tiểu Yến lại ăn hơi nhiều cơm, tiện đà uống nhầm thuốc quá hạn... Cái cô này đúng là không thể khiến cho người ta yên tâm, Giang Ly cuối cùng cũng phát hiện ra điều này.

Chỉ là, lúc phát hiện một mảnh cảnh xuân trước ngực cô, Giang Ly cảm thấy giống như có một con chuột con đang xục xạo trong trái tim hấn, rất khó chịu, loại cảm giác này vừa xa lạ, lại vừa quen thuộc.

Quan Tiểu Yến không kịp trở về nấu cơm cho Giang Ly, Giang Ly rất tức giận, chính hấn cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Chỉ là, hấn không ngờ, có người còn tức giận hơn so với hấn.

Quan Tiểu Yến, cô cũng thực to gan! Đây là ý nghĩ đầu tiên toát ra trong đầu hấn khi Quan Tiểu Yến ngắt điện thoại của Giang Ly.

Ý nghĩ thứ hai trong đầu chính là, cô ấy sẽ không thật sự tức giận chứ?

Giang Ly lại cảm thấy chẳng hiểu làm sao, luôn cảm thấy có những việc đã nằm ngoài tầm tay của hẳn, từ từ trôi tuột theo một hướng không rõ ràng.

Quan Tiểu Yến quả nhiên không trở về nhà, mà lại rất không sáng tạo mà trở về nhà mẹ đẻ.

Muốn đối phó với Quan Tiểu Yến, Giang Ly quả thực chẳng cần tốn đầu óc. Lúc chứng kiến Quan Tiểu Yến bị hẳn ức hiếp mà không có cách nào phản kháng, trong lòng Giang Ly trở nên thoải mái... Vẫn là loại cảm giác này thật tốt.

Quan Tiểu Yến không nghe điện thoại, thành thật mà nói, Giang Ly có chút lo lắng, mặc dù hẳn cũng không biết bản thân đang lo lắng cái gì.

Sau đó về đến nhà, sau đó nhìn thấy Quan Tiểu Yến giống như không có chuyện gì, sau đó thì có một loại kích động muốn phát hỏa với cô.

Sau đó lại nhìn thấy cô rơi lệ.

Nhìn thấy Quan Tiểu Yến rơi nước mắt, tinh thần Giang Ly chột luống cuống. Hẳn nghĩ muốn khuyên cô, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu; hẳn nghĩ muốn dỗ cô, nhưng lại không mở miệng được. Được rồi, hay là làm chuyện gì đó, phân tán lực chú ý của cô ấy vậy.

Vì vậy Giang Ly lựa chọn nấu cơm, chuyện mà hẳn không am hiểu nhất trên đời.

Quan Tiểu Yến nhìn Giang Ly nấu cơm, quả nhiên quên mất buồn bã, vui vẻ mà khinh bỉ hẳn. Giang Ly bất đắc dĩ mà lắc đầu, cô nàng này đúng là không tim không phổi.

Nhưng mà, Giang Ly vẫn rất muốn biết Quan Tiểu Yến vì sao mà khóc, rất muốn biết.

Đến khi Giang Ly nhìn thấy Quan Tiểu Yến cùng với Vương Khải mặc hai bộ quần áo giống hệt nhau, đứng trước mặt hần, sắc mặt hần rất bình tĩnh, nội tâm, ách, có điểm không bình tĩnh.

Để diễn ân ái, Giang Ly cũng không rõ ràng, hần rốt cuộc muốn cho ai nhìn, Vu Tử Phi? Hay là Vương Khải.

Chỉ là, lúc Giang Ly ở trước mặt hai người kia, ôm Quan Tiểu Yến vào trong lòng, hần lại không nhận được muốn hôn cô. Cái hôn kia, rốt cuộc là thật hay là giả? Giang Ly cũng không biết.

Hần chỉ biết là, cảm giác của hần đối với cô, hình như có chút kỳ quái. Hình như là... cảm giác của một người đàn ông đối với phụ nữ?

Thế này thì phiền toái rồi, hần rốt cuộc thích đàn ông hay là phụ nữ?

Đối với chuyện này, Giang Ly chỉ thấy đau đầu. Hần vốn nghĩ để thuận theo tự nhiên. nhưng mà bây giờ, hần tựa hồ ngay cả thuận theo tự nhiên cũng không làm nổi nữa rồi.

Buổi tối cùng với mấy người bạn cũ uống rượu, mọi người ồn ào, nói hần kết hôn sớm nhất, phải uống.

Giang Ly vừa nghĩ đến Quan Tiểu Yến, liền cảm thấy mê man mà vô lực, cảm giác vô lực như muốn nắm chặt thứ gì đó, lại thứ gì cũng không nắm được. Hần nghĩ, vẫn là dùng rượu để giải thoát chính mình một chút đi.

Giang Ly thấy Quan Tiểu Yến lén chụp ảnh * lúc hần trần trụi, phản ứng đầu tiên của hần chính là phẫn nộ, phản ứng thứ hai chính là ... cũng không tệ lắm....

Hần bị ý nghĩ này của bản thân làm cho hoảng sợ.

Hắn vừa nghĩ đến dáng vẻ Quan Tiểu Yến lúc nhìn thấy hắn lỏa thể mà chảy máu mũi, đã muốn cười, đồng thời cảm giác như có con chuột đang xục xạo trong lòng lại xuất hiện.

Đó là... cảm giác của đàn ông đối với phụ nữ.

Giang Ly có chút mê man lại có chút khỗ não, lại còn đối với thái độ của Quan Tiểu Yến có chút bất mãn. Dựa vào cái gì mà hắn đối với cô là cảm giác của đàn ông đối với phụ nữ mà cô đối với hắn lại không có cảm giác của phụ nữ đối với đàn ông?

So với Vu Tử Phi, Giang Ly càng kiêng kị Vương Khải hơn. Một người là quá khứ, một người là hiện tại. Quá khứ không đáng để lo lắng, hiện tại, mới làm cho người ta càng thêm cảnh giác.

Vì vậy, khi nghe thấy Quan Tiểu Yến thừa nhận nộ hôn kia, lý trí của Giang Ly, hoàn toàn trôi mất rồi.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Tôi Muốn Ly Hôn

“Giang Ly, tôi cuối cùng vẫn cảm thấy anh rất bất thường.”

Giang Ly nhú mày: “Tôi làm sao?”

Tôi đảo mắt, nói: “Anh... anh quá tốt, bình thường anh sẽ chẳng nói với tôi mấy chuyện như vậy.” Tôi cảm thấy lúc Giang Ly nói chuyện với tôi ở nhà hàng ngày hôm nay, như biến thành một người khác vậy, điều này làm cho tôi cảm thấy rất bất an. Điển hình của một kẻ vô thương bất gian*, Giang Ly chưa làm chuyện lỗ vốn bao giờ.

*không buôn bán thì không gian dối.

Giang Ly khoanh tay trước ngực, nghiêng đầu nhìn tôi, được một lát, hần rớt cục cũng mở miệng: “Vốn nghĩ miễn phí giúp cô một chút, ai ngờ cô nhất định phải báo đáp tôi.”

Tôi tôi tôi tôi tôi... tôi có nói sẽ báo đáp hần sao?

Giang Ly không chờ tôi giải thích, tiếp tục nói: “Như vậy, cô định cho tôi cái gì?” Hần vừa nói, vừa nhìn tôi từ trên xuống dưới đánh giá một chút, chán ghét mà lắc đầu: “Nếu như cô nhất định muốn lấy thân báo đáp, tôi cũng chỉ có thể cố mà nhận.”

Này!

Tôi không thèm để ý đến hắn, xoay người đi tắm rửa.

Giọng nói của Giang Ly lại vang lên: “Được rồi, cứ nhớ kỹ cô nợ tôi cái gì đó, chờ tôi nghĩ ra, nói sau.”

Phẫn nộ, đây rõ ràng là bắt chẹt nhau mà!

....

Giữa trưa lại gặp tiểu mỹ nam Tiết Vân Phong ở nhà ăn cho nhân viên, đây là lần thứ hai tôi gặp cậu ta ở nhà ăn. Còn nhớ Vương Khải đã từng nói qua, mỹ nam này cực kỳ gây chú ý, cho nên rất ít khi đến nhà ăn dành cho nhân viên, không biết là hôm nay cậu ta đang có chuyện gì hứng thú.

Dù sao tôi cùng với Tiết Vân Phong coi như cũng có quen biết, vì vậy, lúc đi ngang qua cậu ta cũng gật đầu một cái, xem như chào hỏi một chút.

Tiết Vân Phong cũng không mua cơm, cậu ta nhìn chăm chăm vào mặt tôi, mặt không chút thay đổi mà nói: “Tôi muốn nói chuyện với cô.”

Tôi vẫn chưa kịp phản ứng lại: “Sao?”

Cậu ta lại lặp lại lần nữa: “Tôi muốn nói chuyện với cô, bây giờ có tiện không?”

“Oh...ah..” Tôi thì có cái gì hay để mà nói chuyện cùng?

Xét thấy nhìn Tiết Vân Phong quả thực là quá mức xinh đẹp, phỏng chừng chỉ ngồi không đối diện cậu ta thôi cũng là một loại hưởng thụ, vì vậy, tôi mới đáp ứng nói chuyện cùng với cậu ta. Về phần cụ thể là nói chuyện gì... Tám phần chắc là chuyện của Giang Ly rồi.

Tôi với Tiết Vân Phong ngồi ở nhà hàng kiểu Tây đối diện công ty, nơi này cảnh vật xung quanh rất yên tĩnh, rất thích hợp để nói chuyện. Tôi mặc

dù không thích ăn pizza cho lắm, chẳng qua bây giờ đang đói bụng, không còn cách nào khác. Huống hồ dù sao cũng không phải tôi trả tiền....

Tiết Vân Phong cũng không ăn gì, cậu ta nhìn tướng ăn của tôi, có một tia căm ghét. Tôi không nói gì, tiểu thiếu gia này chú ý thật đúng là không ít.

Tiết Vân Phong nói: “Cô... có nghĩ đến việc... ly hôn hay không?”

“Ừm... Hả?” Cái đĩa trên tay tôi suýt nữa rơi xuống, đây là cái gì với cái gì nha?

Tiết Vân Phong kiên nhẫn lặp lại một lần: “Nếu như cô đồng ý ly hôn với Giang Ly, điều kiện tùy cô đặt ra.”

Tôi lau lau miệng, khó hiểu nói: “Tôi tại sao lại phải ly hôn?”

Tiết Vân Phong thản nhiên đáp lại: “Tôi không yên tâm khi có bất kỳ kẻ nào ở bên người anh ấy, phụ nữ cũng không được.”

Tôi: “Nhưng mà cho dù tôi ly hôn rồi, anh ta cũng phải lấy cô gái khác thôi.”

Tiết Vân Phong cuống quýt lắc đầu: “Mặc kệ như thế nào, anh ấy đối với cô không giống với đối với những người khác, tôi hy vọng... cô rời khỏi anh ấy.”

Tôi đột nhiên nhớ tới những lúc Giang Ly tới đón tôi, có mấy lần gặp phải Tiết Vân Phong, lúc ấy sắc mặt Tiết Vân Phong quả thật rất khó coi. Aiz, tiểu mỹ nam này, thật là nhạy cảm. Tôi nhìn ngũ quan xinh xắn của cậu ta, da thịt không có nửa điểm tì vết, cùng với hai tròng mắt trong sáng lấp lánh, bản năng của người mẹ trong lòng lại đột nhiên trỗi dậy. Vì vậy, tôi vỗ vỗ ngực, chắc như đinh đóng cột mà nói: “Cậu yên tâm đi, Giang Ly anh ta

ngắm ngẫm bắt nạt tôi, lại còn khinh bỉ giới tính của tôi nữa.” (kỳ thật là khinh bỉ trí thông minh của tôi nhiều hơn =. =)

Hai mắt Tiết Vân Phong sáng lên: “Thật sự?”

Tôi vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, tôi lừa cậu làm gì? Thằng nhóc kia chẳng phúc hậu chút nào, lấy chèn ép người khác làm thú vui.” Đứa nhỏ này, người khác nói gì cậu ta cũng tin, quả nhiên là vẫn còn rất đơn thuần.

Tiết Vân Phong nghĩ ngợi một chút, vẫn lắc đầu: “Không được, cho dù bây giờ anh ấy không thích cô, cũng không có nghĩa là sau này sẽ không, tôi cảm thấy vẫn không đủ an toàn.”

Thế nên tôi lại tiếp tục trấn an hẳn: “Yên tâm đi, lấy điều kiện của anh ta, gặp gỡ chắc hẳn không ít phụ nữ, mà phụ nữ bên người cũng không ít, anh ta nếu thích phụ nữ, đã thích từ lâu rồi.”

Tiết Vân Phong chậm rãi gật đầu một cái: “Nói cũng đúng... Nhưng mà bây giờ anh ấy không thích, không có nghĩa là sau này sẽ không...”

Tiểu mỹ nam này thật là phiền toái, tôi bị lô-gích của cậu ta làm cho đau cả đầu: “Như vậy cậu kỳ thật là không tự tin với sức quyến rũ của chính mình phải không?”

Gương mặt Tiết Vân Phong đột nhiên phủ lên một tầng phấn hồng, thoạt nhìn hết sức đáng yêu. Cậu ta nói: “Không có, tôi chỉ là lo... lo anh ấy...”

Tôi cảm thấy bộ dáng này của cậu ta thật thú vị, vì vậy nói: “Kỳ thật, chuyện này, cũng không phải không có biện pháp.”

Tiết Vân Phong ngẩng đầu, vẻ mặt đầy mong chờ: “Biện pháp gì?”

Tôi nghiêm trang mà nói: “Đem anh ta hiến, làm cho anh ta biến thành Đông Phương Bất Bại.”

Mặt của tiểu mỹ nam trước mặt, càng thêm đỏ.

Suy cho cùng vẫn là trẻ tuổi thôi.... Tôi rất không phúc hậu mà nghĩ.

Lúc này tiểu mỹ nam lại mở miệng nói: “VẬY anh ấy hay bắt nạt cô như vậy, tại sao cô lại không muốn ly hôn với anh ấy? Có phải cô đã thích anh ấy rồi đúng không?”

Đứa nhỏ này thật đúng là cẩn thận, tôi vỗ vỗ trán, nói: “Thích thì không thích, chẳng qua con người của tôi rất lương thiện, nhẫn nhục chịu đựng, có truyền thống mỹ đức tốt đẹp của một người con gái Trung Quốc...”

Tiết Vân Phong ngắt lời tôi: “Nếu anh ấy bắt nạt cô, tốt nhất là cô nên rời khỏi anh ấy. Bây giờ cô ly hôn với anh ấy, còn có thể kiếm được một khoản không tồi của tôi, nếu như đợi đến sau này cô thực sự không chịu nổi anh ấy nữa, khi đó có khi đã muộn.”

Tôi phát hiện bản thân thật đúng là không thể xem thường đứa nhỏ này được. Cậu ta mặc dù lúc nói chuyện vẫn còn mang chút ngây thơ, nhưng mà rất giỏi đánh đòn tâm lý, chỉ có mấy câu như vậy, thoáng cái đã chia rẽ tôi và Giang Ly rồi. Nói cũng đúng mà, nếu Giang Ly sẽ bắt nạt tôi đến già, vì cái gì tôi phải ở cùng một chỗ với hắn? Tôi tại sao không đổi người chứ... Tôi phát hiện vấn đề này thật đáng để nghiên cứu đấy...

Vì vậy tôi do dự mà hỏi: “Như vậy... tôi muốn gì cũng được?”

Tiết Vân Phong hào sảng gật đầu: “Chỉ cần là thứ tôi có.”

Kỳ thật mà nói, đề nghị của tiểu thiếu gia này.... quả là hấp dẫn người ta.

Buổi tối lúc nấu cơm, trong đầu tôi toàn là suy nghĩ về đề nghị hôm nay của tiểu mỹ nam Tiết Vân Phong. Giang Ly luôn bắt nạt tôi, bóc lột tôi, sai khiến tôi như nô dịch, lại còn chèn ép tôi, tôi vì sao không phản kháng lại?

Cho dù không phản kháng, tôi cũng có thể chạy trốn được cơ mà? Huống hồ tiểu mỹ nam kia còn đáp ứng cho tay một khoản phí chia tay to đùng... Vậy khoản phí chia tay kia tôi muốn cái gì? Muốn bao nhiêu?

Tôi đột nhiên phát hiện một vấn đề nan giải: đối với phí chia tay, tôi cũng không biết bản thân muốn cái gì. Tiền? Hình như tôi có thể tự nuôi sống bản thân, làm một kẻ thường dân nhỏ bé cực kỳ hạnh phúc. Địa vị? Quyền cao chức trọng, khẳng định sẽ rất mệt đây. Người? Ách, đem tiểu mỹ nam nhất lại nuôi làm thú cưng cũng không tồi, đáng tiếc cậu ta sẽ không chịu đâu. Địa bàn? Khụ khụ, cái này là tôi suy nghĩ lung tung ý mà...

Lúc Giang Ly ăn cơm tối, tâm tình không tốt chút nào. Bởi vì tôi trong lúc thất thần, không nghĩ tới là bỏ hơi nhiều muối vào trong canh, thức ăn cũng hơi cháy một chút.

Giang Ly đặt bát cơm lên trên bàn, bất mãn mà nói: “Quan Tiểu yến, cô đúng là ngày càng không dùng được.”

Trong lòng tôi nghĩ thầm, dù sao cũng sẽ ly hôn, không cần phải sợ hấn nữa. Vì vậy tôi thay đổi thái độ, bực mình mà dùng cái đũa gõ gõ lên cái mâm, nói: “Anh thích thì ăn, lão tử cứ không phục vụ đây.”

Giang Ly đại khái là không ngờ đến tôi lại có thể đột nhiên phát cáu như vậy, hấn sững sờ nhìn tôi trong chốc lát, giận dữ rời bàn.

Tôi đặc ý múc một thìa canh đưa vào trong miệng, ọe, thật khó ăn.

Buổi tối, tôi đang ngồi trên ghế xem TV, xem mấy bạn giai đẹp gái xinh trong các chương trình giải trí tổng hợp, cười ngây dại. Giang Ly đột nhiên đi tới ngồi bên cạnh tôi, vươn tay với lấy điều khiển. Tôi nhanh tay nhanh mắt mà đoạt lấy điều khiển, cảnh giác nói: “Anh định làm gì?”

Giang Ly cau mày: “Xem bóng đá.”

Tôi quay đầu: “Không được.” Vừa nói, tôi lại tiếp tục nhìn tiết mục giải trí cười ngây ngô.

Giang Ly: “Mấy thứ thiếu muối như vậy, có cái gì hay đâu.”

Tôi phản bác nói: “Bóng đá thì không thiếu muối sao, hơn hai mươi người tranh nhau một quả bóng.”

Giang Ly bất mãn nói: “Bát cô còn chưa có rửa đâu, mau đi rửa.”

Tôi kháng nghị: “Dựa vào cái gì lần nào cũng là tôi rửa bát, hôm nay anh đi rửa, không rửa ngày mai không cho ăn cơm!” Oa... tôi cảm thấy tôi rất vĩ đại nha, hẳn là Giang Ly, Giang Ly đấy! Tôi mà cũng có dũng khí dùng cái giọng này để nói chuyện với hẳn, hừ hừ, sau này để coi ai còn dám nói tôi không có triển vọng nào!

Giang Ly tức giận nhìn tôi, trong ánh mắt có chút chẳng hiểu làm sao, tôi bị hẳn nhìn có chút sợ hãi, vì vậy không thèm để ý đến hẳn, tiếp tục xem TV. Chịu đựng, chịu đựng, Quan Tiểu Yến, thời khắc máu chốt phải lấy khí thế áp đảo đối phương... Đây là Giang Ly dạy cho đấy.

Giang Ly giăng co với tôi hai phút đồng hồ, sau đó làm một hành động khiến cho người ta kinh người: hẳn đi vào phòng bếp.

Tôi trợn mắt há mồm mà nhìn Giang Ly, không dám tin. Phải nói như thế nào nhỉ, Giang Ly vốn là một cái lò xo, bạn yếu thì hẳn mạnh... Hẳn quả nhiên là một tên mềm nắn rắn buông mà!

Vì vậy tôi vất chéo chân mà nhàn nhã tiếp tục xem TV cười ngây ngô, nhưng mà tiếp đó, tôi liền cười không nổi.

Trong phòng bếp truyền đến một trận loảng xoảng loảng xoảng của tiếng bát đĩa bị đập vỡ, tôi gần như nhảy dựng lên từ trên ghế, chạy thẳng đến phòng bếp. Tôi chống nạnh như một bà địa chủ đứng ở cửa phòng bếp, nhìn

Giang Ly đang đứng giữa một đồng mảnh vỡ, sau đó cao giọng giận dữ nói: “Anh muốn tạo phản sao?”

Giang Ly rất hùng hồn mà nói: “Tôi đâu có rửa bát bao giờ.” Nói xong, mặt không chút thay đổi mà đi qua trước mặt tôi.

Tôi nhìn chăm chăm bóng lưng của Giang Ly, hung tợn nói: “Ngu ngốc!”

Được rồi, tôi thừa nhận, lúc tôi nói Giang Ly “Ngu ngốc!”, trong lòng có đắc ý nhiều hơn là giận dữ, không có biện pháp, tôi bị hấn áp bức mấy tháng trời, cuối cùng cũng có cơ hội mắng hấn ngu ngốc rồi, tôi làm sao có thể dễ dàng bỏ qua....

Kế tiếp cả một buổi tối này cũng trôi qua một cách không được tự nhiên cho lắm, tôi và Giang Ly không nói lời nào nữa. Hấn chạy tới phòng đọc sách không biết ở đó mân mê cái gì, mà tôi thì vẫn như cũ, ngồi trên ghế xem TV, chỉ là không có cười ra tiếng.

Nói thật trong lòng tôi vẫn có chút không nỡ... Tôi rất sợ Giang Ly ra lệnh buổi tối hôm nay không cho tôi ngủ cùng với hấn, như vậy tôi sẽ... Được rồi, là tôi không có triển vọng...

Cũng may Giang Ly tựa hồ hoàn toàn coi tôi như không khí, hấn không để phí chút thời gian nào tắm rửa xong liền đi ngủ, nhìn cũng không thèm nhìn tôi một cái.

Lòng tôi vừa run sợ mà vừa xem TV, cảm thấy nhàm chán, vì vậy đi tắm, sau đó nhón nhón mũi chân bước vào cửa phòng Giang Ly. Tôi xoay tay nắm cửa, nhẹ nhàng mà cẩn thận mở cửa ra... May mà Giang Ly không nghĩ đến dùng chiêu này để đối phó tôi, trong lòng tôi thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, tôi len lén mà leo lên giường lớn của Giang Ly, nhẹ nhàng nằm ở trên giường, kéo chăn, ngủ.

Mới vừa nhắm mắt lại, đầu tôi liền bị một cái gối đầu chụp xuống, lực đạo không mạnh, nhưng cũng đủ để dọa người ta giật mình... Ngay sau đó là giọng nói không vui vẻ chút nào của Giang Ly: “Quan Tiêu Yến, cô rốt cuộc xảy ra chuyện gì!”

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Ly Hôn? Nằm Mơ Đi!

Giang Ly dùng gối đầu đập tôi, sau đó nói: “Quan Tiểu Yến, cô rốt cuộc xảy ra chuyện gì!”

Được rồi, đến lúc nói chuyện thẳng thắn rồi, tôi là người không thích dây dưa dài dòng, chuyện đáng phải giải quyết thì giải quyết sớm một chút. Vì vậy, tôi khí định thần nhàn mà ngồi xuống giường, cầm gối đầu ném trở về, sau đó ý tứ sâu xa mà nói: “Giang Ly, anh nói hai ta phù hợp sao?”

Giang Ly kinh ngạc: “Cái gì mà phù hợp với không phù hợp?”

Tôi: “Anh nói xem, tính cách của hai chúng ta, phù hợp ở chung một chỗ sao?”

Giang Ly lúc này vẫn còn không quên tự kỷ một chút, hẩn nhịu mi nói: “Cô có phải có ý gì với tôi?”

Tôi có chút nổi điên: “Ý của tôi là, anh cảm thấy hai ta thích hợp làm vợ chồng sao? Vợ chồng trên danh nghĩa cũng coi như là vợ chồng.”

Giang Ly chăm chú suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Cũng tạm, tôi có thể chịu đựng cô được.”

Nhưng mà tôi không thể chịu đựng anh được chưa! Tôi nhướn mày, xem như biểu đạt sự bất đắc dĩ của tôi: “Anh đã nhẫn nại rất khổ cực, không nên chịu đựng như vậy nữa.”

Giang Ly khó hiểu mà nhìn tôi.

Tôi dùng một loại khẩu khí nhẹ nhàng thẳng thắn mà đáp: “Nếu không, hai ta ly hôn đi?”

Giang Ly lặng đi một chút, lập tức khóe miệng cong lên, tuy là cười nhưng không cười, nhưng ánh mắt hằm hằm lại làm cho tôi chẳng hiểu sao lạnh hết cả người. Hằm nghiêng đầu, như là không tin vào những thứ mình vừa mới nghe được: “Cô lặp lại lần nữa?”

Tôi lại càng thêm hoảng sợ: “Anh... anh đừng kích động mà. Dù sao hai ta tính tình không hợp, tôi biết anh cũng không chịu nổi tôi....”

“Quan Tiểu Yến.” Giang Ly nghiêng rằng. “Ai bảo cô làm như vậy?”

Tôi run rẩy một chút, lắp bắp mà nói: “Làm sao... làm sao lại là người khác.... Tôi... chính tôi nghĩ ra ...”

Giang Ly nheo mắt lại, nhìn tôi truyền ra tín hiệu nguy hiểm: “Đại não cô cấu tạo thế nào tôi đều rõ ràng một hai, nếu không có người ở giữa chia rẽ, cô sẽ nghĩ đến chuyện ly hôn?”

Tôi: “....” Tôi lại kém như vậy sao?

Giang Ly cúi người, nhích lại gần tôi một chút, gần đến nỗi tôi có thể cảm thấy hơi thở của hắn... Thế nên chẳng hiểu sao tôi lại có chút căng thẳng. Sau đó, Giang Ly gần như như dùng một giọng nói dụ hoặc, lạnh lẽo mà nói với tôi: “Nói, ai làm?”

Tôi to gan đẩy hắn ra, nghiêng mặt đi không dám nhìn hắn, đáp: “Ai làm thì quan trọng gì? Quan trọng là kiểu gì anh cũng bắt nạt tôi có được không!”

Giang Ly nâng cằm suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Được rồi, sau này tôi có thể bớt bắt nạt cô một chút, nhưng mà chuyện ly hôn tuyệt đối không thể được.”

Tôi giận: “Tại sao?”

Giang Ly mặt dày nói: “Cô đi, ai nấu cơm cho tôi?”

Tôi: “Kệ xác anh, đến lúc đó thì liên quan gì đến tôi.”

Giang Ly: “Mẹ vợ sẽ không đồng ý, cô nhẫn tâm nhìn mẹ vợ tôi đau lòng sao?”

Tôi: “Không sao, mẹ tôi sẽ thông suốt, một thời gian sẽ ổn thôi.”

Giang Ly: “Nhưng mà cô không dám ngủ một mình.”

Tôi: “Không nhọc ngại quan tâm, tôi có thể ngủ cùng mẹ tôi.”

Giang Ly: “Nếu mẹ cô lập gia đình thì làm sao?”

Tôi: “Tôi van anh, mẹ tôi đã gần sáu mươi rồi!”

Giang Ly: “Không sao, tôi giới thiệu cho bà một người là được. Tôi có một vị giáo sư đại học, tuổi cũng ngoài sáu mươi, đang định tìm một người bạn già đây, mẹ tôi sống một mình cũng rất nhàm chán.”

Tôi: “Anh dám!”

Giang Ly: “Cô xem tôi có dám hay không.”

Tôi: “Được rồi, tùy anh, dù sao sau này tôi cũng có thể rèn luyện ngủ một mình.” Tôi không tin, lão tử cũng sắp ba mươi đến nơi, lá gan luôn tăng trưởng cùng với tuổi tác, cũng phải lớn ra một chút chứ.

Giang Ly lại nói: “Tôi còn một chiêu cuối cùng.”

Tôi cười lạnh: “Có chiêu gì thì cứ việc xuất ra xem nào!”

Ngay sau đó Giang Ly đột nhiên nhanh chóng mà nhào về phía tôi, nằm trên người tôi cách qua một lớp chăn, hấn cúi đầu nhìn chăm chăm mặt của tôi, càng cúi càng gần. Tôi nhìn thấy tia sáng trong mắt hấn, có chút lạnh lại có chút nóng, dù sao cũng rất nguy hiểm, nguy hiểm đến biến thái.

Thế là khí thế của tôi nhất thời bị hạ xuống, lại căng thẳng đến mức nói lắp: “Anh anh anh anh... anh muốn làm gì?”

Giang Ly nhếch khóe miệng, dưới ngọn đèn có chút mờ ảo, vẻ mặt kia vừa có vẻ thần bí mà lại tà ác, thấy vậy, tôi kinh hãi một trận. Hấn đột nhiên mỉm cười, cười đến vô cùng mỉa mai hoặc điên đảo chúng sinh. Hấn cúi đầu nhìn tôi, âm u mà nói: “Tiền dâm hậu sát hay là tiên sát hậu dâm, chính cô chọn một cái.” Lúc hấn nói chuyện, như ngậm một que kem, toát ra khí lạnh.

Tôi sợ đến hồn lìa khỏi xác, nhắm chặt mắt la lớn: “Anh xem anh xem, anh lại bắt nạt tôi, số tôi sao lại khổ như vậy chứ...”

Tôi còn chưa nói hết, cảm thấy trên người đã nhẹ bẫng, Giang Ly đã buông tôi ra. Thế nên tôi lo lắng mở mắt nhìn hấn, sợ hấn lại nghĩ ra cái gì quái quỷ.

Lúc này, Giang Ly ôm chăn mềm ngồi trở lại vị trí của hấn, cúi đầu nhìn tôi, cười như không cười, giọng nói đã có chút bình thản hơn so với lúc trước. Hấn nói: ‘Cô nhất định phải ly hôn sao?’

Tôi quay mặt đi không đối mặt với hấn, cũng không nói gì.

Giang Ly hít sâu một hơi, nói: “Được rồi, nếu như cô gặp được một người đàn ông có thể khiến cô yên tâm gửi gắm, tôi không ngăn cản, nhưng nếu là lý do khác, không cần phải bàn nữa.”

Nếu như tôi nói cho Giang Ly lý do, chính là tôi bị dụ dỗ... Hẳn có xử tôi không nhỉ?

Tôi: “Nhưng mà... anh luôn bắt nạt tôi.”

Giang Ly khẽ cong khóe miệng: “Vậ cô cũng có thể bắt nạt lại tôi.”

Khốn nạn, bản thân tôi cũng muốn vậy, nhưng vấn đề là mỗi lần tôi bắt nạt anh kết quả cuối cùng đều là bị anh bắt nạt lại....

Giang Ly tựa hồ như đoán trúng suy nghĩ trong lòng tôi, có chút đắc ý nói: “Kỳ thật tôi không chỉ bắt nạt cô, tôi cũng bảo vệ cô đấy thôi, cô không cần chỉ chăm chăm nhìn vào khuyết điểm của tôi chứ.”

Đùa hay sao, bảo vệ tôi? Được rồi, mặc dù anh quả thật có giúp tôi, nhưng mà mấy lần đó đều là có... động cơ không trong sáng nha!

Giang Ly cứ như có thuật đọc tâm vậy, đoán trúng ý nghĩ trong đầu tôi, hãnh mặt dầy mà nói: “Mặc kệ quá trình ra sao, kết quả vẫn không thay đổi. Mà kết quả chính là, tôi có thể bảo vệ cô.”

Tôi có chút tức giận, nhưng lại không biết phản bác hẳn như thế nào. Hẳn luôn có lý lẽ của hẳn, hơn nữa mỗi lần hẳn làm chuyện xấu xong, lại nói như thể hẳn luôn làm cho người ta cảm thấy hẳn làm như vậy là rất chính xác... Người này đúng là vừa đáng hận lại vừa đáng sợ mà....

Giang Ly nhìn thấy tôi đã có chút dao động, vì vậy tiếp tục nói: “Cô có một ông xã như tôi mà còn chưa vừa lòng sao? Tôi có xe có nhà, cha mẹ tiến bộ, tuần tú lịch sự, đây là điều kiện phần cứng. Tôi không hút thuốc, uống rượu cũng ít, hơn nữa không có sở thích quái dị, đây là điều kiện phần mềm... Cô thừa nhận hay không thừa nhận?”

Tôi do dự mà gật đầu, được rồi, cái này tôi thừa nhận.

Giang Ly được một tắc lại tiến một thước: “Hơn nữa tôi là người thân thiện, cơ bản sẽ không chủ động cãi nhau với cô.”

Tôi vô lực gật đầu, đó là bởi vì anh giết người không thấy máu, chửi người không dùng lời thô tục....

Giang Ly: “Tôi đối với cô cũng rất tốt nha, hơn nữa thường xuyên đón cô đi đi về về, còn giúp cô đối phó với chồng trước.”

Tôi lại gật đầu, mặc dù anh nhờ đó mà kiếm được không ít lợi ích, chẳng qua miễn cưỡng coi như là... giúp tôi đi.

Vì vậy Giang Ly nhếch lông mày, hung ác mà nói: “Thế cô còn không hài lòng cái gì?”

“Tôi....” Tôi nhất thời không thể nói gì, Giang Ly làm sao có thể mặt dày như vậy, hẳn lại có thể khen ngợi bản thân thành như vậy...

Giang Ly không chờ tôi phản ứng, lại nói tiếp: “Cô sở dĩ luôn nói tôi bắt nạt cô, là bởi vì chính cô lòng dạ không đủ rộng lượng, lại còn không biết tốt xấu lấy cái này làm lý do ly hôn.”

Vì vậy tôi yên lặng mà tự kiểm điểm lại bản thân, lòng tôi thực sự hẹp hòi sao? Hình như có một chút....

Giang Ly tiếp tục triển khai thế công: “Tôi biết cô đối với tôi rất có thành kiến, chẳng qua cô ngấm lại mà xem, lúc cô cần trợ giúp, tôi có khoanh tay đứng nhìn hay không?”

Hình như... hẳn cũng ra tay tương đối kịp thời thì phải? Ở trước mặt mẹ tôi và Hạp Tử giả bộ, tổng cổ Vu Tử Phi đi.

Vì vậy, Giang Ly chốt một câu tổng kết cuối cùng: “Quân tử hòa nhi bất đồng*, Quan Tiểu Yến, mặc dù hai chúng ta từ chỉ số thông minh cho đến

nhân sinh quan thế giới quan đều có sự chênh lệch nhất định, chẳng qua vẫn có thể sống chung một cách hòa bình, mấu chốt là cô cần phải mở lòng thoái mái, nếu không cô sẽ sống vô cùng thống khổ. Tôi có thể rất trách nhiệm mà nói cho cô, nếu cô cùng tôi ly hôn, cô sẽ càng thêm thống khổ.”

*Quân tử giống mà không giống – ý nói con người luôn luôn có điểm khác nhau.

Tôi ngơ ngác gật đầu, vô lực phản bác.

Vì vậy Giang Ly hài lòng mà cúi xuống vỗ vỗ đầu tôi: “Đi ngủ sớm một chút đi, đừng có như người điên náo loạn âm ỉ, ly hôn là vấn đề không thể dàn xếp. Đương nhiên,” Hãn ngừng lại một chút, dùng ánh mắt tràn đầy uy hiếp mà nhìn tôi. “Nếu như cô vẫn cứ muốn ly hôn, tôi có thể giải quyết cô sạch sẽ.”

Tôi cảm thấy lúc này tôi như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn nghe lời... mấu chốt là tôi không nghe lời không được, bởi vì tôi bị hãn nói làm cho mông muội, chung quy lại cảm thấy lời nói của hãn rất có lý, không có cách nào phản bác, huống hồ hãn còn muốn giải quyết tôi sạch sẽ... Bộ bộ, tôi đúng là một kẻ chẳng có triển vọng gì cả....

Vì vậy tôi đành hoảng mà ngủ, không thèm nhắc lại.

Ông trời ơi, cả một buổi tối phản kháng của tôi, cuối cùng bị vài ba câu nói của Giang Ly dọn dẹp sạch sẽ, sóng gió ly hôn còn chưa nổi lên, đã yên lặng chìm xuống như vậy đấy.

Tôi cảm thấy mình thật giống như đang liều mạng đâm bị bông, rất suy sụp, rất suy sụp.

Nhưng mà tôi lại cảm thấy lời của Giang Ly rất có đạo lý, Quan Tiểu Yến à, không nên lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào khuyết điểm của người

khác, chỉ cần dưới tình huống đối ngoại, Giang Ly nhất định sẽ rõ ràng lập trường đứng về phía tôi.

Tôi đang suy nghĩ miên man, Giang Ly bên cạnh đột nhiên thở dài nói: “Quan Tiểu Yến này, cô thật đúng là một người không có chủ kiến.”

Tôi nhắm mắt, không để ý tới hẳn.

Giang Ly lại nói tiếp: “Để tránh cho bị mắc lừa, sau này ai nói gì cũng đừng có nhẹ dạ cả tin.”

Tôi trợn mắt: “Kể cả anh?”

Giang Ly nhướn mày: “Cô thử không nghe coi.”

Tôi: “...”

Vì vậy tôi bị thương mà nhắm mắt lại nằm ngay đơ.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Vương Khải Thật Nhàm Chán

Được vài ngày, Tiết Vân Phong đột nhiên lại tới tìm tôi, nhìn qua có vẻ rất mất hứng. Cậu ta vừa nhìn thấy tôi lại càng thêm mất hứng, hỏi tôi: “Là cô nói với Giang Ly phải không?”

Tôi có chút mơ hồ: “Nói cái gì?”

Tiết Vân Phong: “Cô nói với anh ấy tôi cố ý chia rẽ quan hệ của hai người, khuyên cô ly hôn với anh ấy đúng hay không?”

Tôi lắc đầu, hiên ngang lăm liệt nói: “Tôi thực sự thà chết chứ không chịu khuất phục nha, không có bản đứng cậu.” Mặc dù tôi và Tiết Vân Phong không thể nói là bạn bè, nhưng chuyện thêm dầu vào lửa, chia rẽ quan hệ tình nhân của người ta, tôi làm không được.

Tiết Vân Phong hoài nghi mà nhìn tôi: “Thật sự?”

Tôi gật đầu: “Thật, tin hay không tùy cậu.” Lão tử đây cây ngay không sợ chết héo.

Tiết Vân Phong có chút ảo não: “Được rồi, tôi tin cô. Nhưng mà, tôi bị anh ấy lừa rồi.”

Tôi tò mò: “Anh ta lừa cậu cái gì?”

Tiết Vân Phong: “Anh ấy nói là cô nói với anh ấy, tôi lại tin luôn, lại còn xin lỗi anh ấy.”

Tôi một chút kinh ngạc cũng không có, lấy đức hạnh của Giang Ly, hẳn đích xác có thể làm những chuyện như vậy. Vì vậy tôi lại nói tiếp: “Nhưng mà cậu hẳn là phải hiểu rõ anh ta chứ, làm sao lại còn để mắc lừa.”

Tiết Vân Phong nắm chặt tay nghiến răng: “Anh ấy nói cứ như thật, tôi lại tin luôn...Tôi thật khờ.”

Tôi lại gật đầu, Giang Ly quả thực có năng lực này, hẳn lúc nào cũng giỏi diễn kịch.

Cuối cùng, tôi chốt một câu kết luận: “Giang Ly thật xấu xa!”

Tiết Vân Phong hòa theo tôi: “Đúng vậy, anh ấy thật xấu xa!”

Tiết Vân Phong trước khi đi, còn nói với tôi: “Kỳ thật cô... cô cũng rất tốt.”

Tôi cười đến run rẩy cả người: “Tôi có chỗ nào tốt?”

Tiết Vân Phong: “Thoạt nhìn ngu ngu.”

Tôi: “...”

Tiểu chính thái này thật là khiến tôi hộc máu mà.

....

Lại được vài ngày, Vương Khải đột nhiên gọi tôi vào văn phòng, cười tủm tủm mà nói: “Thư ký Quan, cô thật đúng là lợi hại.”

Tôi: “???”

Vương Khải nói rõ: “Ngay cả chương ngại về giới tính cô cũng có thể vượt qua. Lĩnh vực này ngay đến cả tình thánh như tôi đây còn chưa có đặt chân đến đâu.”

Trong lòng tôi cả kinh, hấn... hấn biết chuyện của Giang Ly rồi sao?

Tôi không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ còn cách giả ngu cười cười.

Vương Khải cong cong khóe mắt, cười hì hì nói: “Cô không cần giả bộ với tôi, tôi cái gì cũng biết hết rồi. Tôi vẫn không hiểu lắm. cô là dùng thủ đoạn gì mà lại đối phó được với thằng nhóc Tiết Vân Phong kia?”

Tôi thở phào một hơi, thì ra đây mới là chuyện hấn muốn nói. Thế nên tôi chỉ ngẩng mặt lên mỉm cười nói: “Vương tổng à, đây là chuyện riêng tư cá nhân, ngài cũng đừng nên tò mò quá làm gì.”

Vương Khải tựa hồ như có chút bất mãn: “Tiểu Yến Yến, cô không cảm thấy tôi đây so với cậu ta càng thích hợp để hồng hạnh ra tường sao?”

Hay cho một câu “Hồng hạnh ra tường”, tôi có chút bất đắc dĩ, giật giật khóe miệng, nói: “Hồng hạnh của ngài quá nhiều rồi, rất loạn.”

Vương Khải vẫn còn cười nói: “Bây giờ thì chỉ có một mình cô, cần nhắc một chút đi.”

Tôi chẳng muốn lằng nhằng với hấn làm gì, vì vậy nghiêm trang mà nói: “Vương tổng, tôi cùng với Tiết Vân Phong thật sự không có gì, ngài suy nghĩ nhiều quá... Đương nhiên, tôi và ngài cũng không có khả năng có cái gì.”

Vương Khải mặt không đổi sắc: “Tiểu Yến Yến, đừng nói chia tay tuyệt tình như vậy mà... Bây giờ chúng ta liền có cơ hội rồi.”

Tôi chẳng hiểu ra sao mà nhìn hần, khó hiểu.

Vương Khải vẽ mặt sung sướng mà lấy ra một tập tài liệu đưa cho tôi: “Nhìn xem kế hoạch quảng cáo này như thế nào.”

Tôi cầm lấy tài liệu lật xem, đây là kế hoạch quảng cáo của một nhãn hiệu thời trang.

Nhãn hàng thời trang này là một xí nghiệp nhỏ, nếu như là bình thường thì công ty chúng tôi sẽ không hợp tác cùng với xí nghiệp như vậy, vì chế “công việc” quá nhỏ. Lần này ý tưởng chủ đạo của quảng cáo chính là trang phục Thu Đông “Trẻ trung và thời thượng.”, không có gì mới mẻ. Tôi mặc dù làm ở một công ty quảng cáo nhưng đối với kế hoạch quảng cáo gì đó thì chẳng hiểu cái gì, vì thế chỉ xem qua trong chốc lát, đành hoàng mà đáp: “Vương tổng, anh cũng biết về kế hoạch quảng cáo gì đó, tôi không hiểu. Nếu như là đem mấy bộ quần áo kia để trước mặt tôi, may ra tôi còn có thể giúp bọn họ nhìn xem có đẹp hay không.”

Vương Khải ung dung nhàn nhã mà dựa vào ghế, nói: “Không biết cũng không sao, cô chỉ cần biết mình phải làm gì là được rồi.”

Tôi càng thêm khó hiểu: “Làm gì là làm gì, tôi bảo này anh có thể một lần nói cho hết được không, cứ như là mấy cụ già đem chim đi dạo không bằng, anh không thấy mệt sao!”

“Tiểu Yến Yến à, tính nóng này của cô càng ngày càng tăng rồi, thật đúng là có chút khí chất của ngôi sao rồi đấy.” Vương Khải vừa cười, vừa nói duyên duyên. Hần thường thức bộ dạng thiếu kiên nhẫn muốn chuồn đi của tôi trong chốc lát, rốt cục cũng mở miệng: “Đây là kế hoạch quảng cáo cho một series trang phục, cô đến làm người mẫu, thế nào?”

Tôi lấy làm kinh hãi, không thể tin vào lỗ tai của chính mình: “Anh... anh nói cái gì?”

Vì vậy Vương Khải lại lặp lại một lần nữa những gì hắn vừa nói, nói xong còn không quên bỏ thêm một câu: “Cô có phải vui đến phát khóc rồi không?”

Tôi thật muốn trực tiếp cầm đống tài liệu trên tay đập cho hắn một trận, hoang đường, quá hoang đường! Bà đây đường đường là thư ký, vì sao muốn chạy đi làm người mẫu làm gì? Hơn nữa bạn xem thân thể nhỏ bé này của tôi, mặc dù tôi thường xuyên phủ nhận chuyện đáng người tôi không được đẹp cho lắm, nhưng bản thân mình thực lực thế nào, tôi vẫn rất rõ ràng. Phải biết rằng cái tên Giang Ly kia, ngày nào mà hắn không cười nhạo đáng người của tôi một chút, ngày đó hắn ăn cơm không thấy ngon... Với đáng người như vậy, anh còn không biết xấu hổ mà bảo tôi đi làm người mẫu? Cho dù anh không biết xấu hổ, cũng không có nghĩa là tôi cũng không biết....

Vì vậy tôi hít một hơi, làm cho tâm tình của mình trấn định một chút. Sau đó trừng mắt nhìn Vương Khải, âm u mà nói: “Vương tổng, anh nói thật cho tôi, anh có phải muốn cho công ty kia sụp luôn không hả? Bọn họ đắc tội anh chọc giận anh rồi phải không?”

Vương Khải cười nói: “Tiểu Yến Yến, cô không cần thiếu tin tưởng đối với bản thân mình như vậy mà. Kỳ thật đáng người của cô tỉ lệ rất ổn, trừ bỏ có chỗ còn chưa phát triển cho lắm thôi.... Mặt khác khuôn mặt của cô tròn tròn thoát nhìn rất thanh thuần nha, quảng cáo này của chúng ta, chính là muốn cho người ta thấy cảm giác thật trẻ trung, thật tươi sáng, thật sống động, cảm giác rất phấn chấn, rất bùng nổ...”

Tôi vô lực đảo cặp mắt trắng dã, nói: “Tôi van anh, tôi cũng sắp ba mươi đến nơi rồi, bây giờ từ thích hợp để hình dung về tôi phải là thành thực gọi cảm nghe còn có lý một chút, anh nói tôi thanh thuần, là đang khen tôi hay đang rủa tôi hả?”

Vương Khải nhìn tôi từ trên xuống dưới, đánh giá một chút, hết sức tiếc nuối mà nói: “Nói thật, tôi mặc dù thường xuyên khen ngợi phụ nữ thành thực gợi cảm, nhưng mà cô... tôi thực sự khen không nổi.”

Tôi cũng bất chấp hình tượng luôn, hung hăng mà vỗ một cái lên bàn, mắt lộ ra hung quang: “Anh rốt cuộc có ý gì!”

Vương Khải ngẩng đầu nhìn chăm chăm tôi, ánh mắt kia, rõ ràng không có bị tôi làm cho kinh sợ chút nào. Hắn cười hì hì nói: “Ý của tôi chính là, quảng cáo này thực thích hợp với cô, hơn nữa, thù lao cũng không tồi nha.”

Tôi nghe thấy hai chữ “thù lao”, sắc mặt có hòa hoãn một chút. Chẳng qua vừa nghĩ đến đối phương tự nhiên chẳng hiểu làm sao lại muốn để tôi làm người mẫu, tôi lại cảm thấy không ổn chút nào, vì vậy hỏi Vương Khải: “Tôi vẫn cảm thấy rất kỳ quái, chúng ta cũng đâu thiếu người mẫu chuyên nghiệp, quảng cáo này làm sao lại đến lượt kẻ gà mờ như tôi? À không, thường dân mới đúng?”

Vương Khải cười đến chói lóa: “Ha ha, kỳ thật tôi thấy quảng cáo này rất thú vị, liền nhận làm, may mắn khí chất của tôi đặc biệt, mị lực không cùng, chinh phục tất cả mọi người....”

Tôi khoát tay ngắt lời hắn: “Dừng dừng dừng, đây thì có liên quan gì tới tôi?”

Vương Khải vô tội mà nháy nháy mắt: “Cô vẫn còn chưa hiểu sao? Tôi là nam diễn viên, nhưng mà cái quảng cáo này còn cần một nữ diễn viên nữa ấy.”

Tôi nắm chặt tay, đã hiểu rồi. Thì ra là Vương thiếu gia ngài muốn chơi trò làm diễn viên, thuận tiện kéo tôi đến làm nền sao?

...

Bản thân tôi có rất nhiều khuyết điểm, nhưng mà ưu điểm lớn nhất, có thể chính là da mặt rất dày. Chụp quảng cáo thì chụp quảng cáo, nếu xí nghiệp người ta không sợ bị ế hàng, công ty không sợ tác phẩm bị bỏ đi, thì tôi còn sợ cái gì... Đương nhiên, nếu như không có thù lao dồi dào của bạn Vương Khải, nếu như hẳn không đáp ứng tiền thưởng cuối năm sẽ tăng gấp đôi, tôi có chết cũng không đứng ở chỗ này để cho người ta xoay qua xoay lại.

Cho đến khi đầu tóc tôi được chỉnh trang cho phù hợp với khuôn mặt hơi có chút trẻ con, hai bím tóc đuôi sam buông xuống trước ngực, trên đầu là chiếc mũ len màu đỏ, chân đi giày vải màu hồng nhạt, mặc chiếc áo khoác hoa hoét linh tinh đáng yêu xuất hiện trước mặt Vương Khải, hẳn không nhin nổi, phì cười. Tôi nhìn dáng vẻ khiếm nhã của hẳn, không thèm để ý. Nói thật lúc này chính bản thân tôi đứng ở trước gương, nhìn thấy một thân tạo hình như thế này, cũng cảm thấy cực kỳ xấu hổ, tốt xấu gì tôi cũng một đồng tuổi rồi, bây giờ nhìn hình dáng như thế này, nếu như không nhìn đến mặt, thật đúng là chẳng khác nào cô gái nhỏ mười bảy mười tám tuổi....

Vương Khải cười đủ rồi mới giựt giựt quả bóng bông ở trên chóp mũ tôi, nói: “Tạo hình kiểu này không tệ nha.”

Tôi mặt không đổi sắc nói: “Anh thì sao, anh sẽ không định cứ vô lại như vậy chứ?” Đùa hay sao, cứ như thế đến lúc ấy chủ đề của quảng cáo sẽ đổi thành thiếu nữ mạnh mẽ dũng cảm đối đầu với sói xám rồi.

Vương Khải đã dự tính trước nói: “Tôi đã tự mình thiết kế tạo hình ổn thỏa rồi, cô cứ chờ mà xem.” Nói xong, liền bước vào phòng hóa trang,

Lúc Vương Khải từ phòng hóa trang bước ra, tôi nặng nề thở dài, nghĩ thầm đúng là người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân, hẳn ăn mặc như vậy trông cũng giống người bình thường ra phết.

Lúc này một đầu tóc hỗn tạp của Vương Khải toàn bộ đều được chải ra phía sau, để lộ ra đường nét khuôn mặt hoàn mỹ. Trên khuôn mặt tuần tú kia nhất thời bớt đi vài phần lỗ mãng, lại có thêm vài phần nghịch ngợm. Đồng thời đôi mắt vẫn luôn mỉm cười như trước, làm cho người ta cảm thấy một loại ấm áp khác thường. Hắn khoác trên người một cái áo len màu xám nhạt, trên cổ quàng một chiếc khăn màu đỏ vô cùng chói mắt, song mặc trên người hắn bỗng nhiên lại... Bên dưới mặc một chiếc quần bình thường cùng với giày.

Quần áo rất bình thường, kiểu dáng cũng rất bình thường, nhưng mà mấy thứ bình thường linh tinh mặc ở trên người hắn, lại khiến cho người ta không thể chớp mắt.... Tôi nghĩ lúc này tôi nói sai rồi, không phải “Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân” mà là “Lụa đẹp vì người, phân tốt do lúa”, người ta trời sinh ra đã có khuôn mặt yêu nghiệt đáng người của người mẫu, cho dù chỉ mặc một cái quần đùi, thì cũng vẫn đẹp (tôi thật háo sắc =. =)

Vương Khải đi đến trước mặt tôi, nghiêng đầu nhìn tôi mà cười cười, làm cho tôi nhất thời từ trên người hắn cảm thấy một luồng khí chất tựa như cậu bé bên nhà hàng xóm... Không đúng nha, hắn kỳ thật rất thô tục được không!

Vương Khải chọc rồi lại chọc cánh tay tôi, cười nói: “Thế nào, không tồi phải không? Cô có phải đã bị tôi mê hoặc rồi đúng không?”

Tôi nâng cằm gật đầu, tốt lắm, ngay câu đầu tiên đã lộ nguyên hình rồi.

Quá trình chụp tiến hành rất thuận lợi, mặc dù tôi không được chuyên nghiệp lắm, chẳng qua chỉ cần phối hợp tốt với stylist và nhiếp ảnh gia, hơn nữa vẻ mặt cùng động tác không cần cứng nhắc quá, như vậy cũng coi như là miễn cưỡng đạt yêu cầu.

Khi chúng tôi chụp xong, nhiếp ảnh gia hài lòng mà gật đầu, nói: “Không tồi.”

Song tên Vương Khải kia lại tỏ ra hết sức chuyên nghiệp: “Tôi cảm thấy có mấy kiểu vẻ mặt tôi chưa được tự nhiên cho lắm, nếu không chúng ta ngày mai chụp lại một ít đi?”

Nhiếp ảnh gia vì vậy cũng chuyên nghiệp mà gật đầu đồng ý.

Vì vậy mỗi không chuyên nghiệp tôi đây đứng ở một bên than khóc: tôi đây ngày mai chẳng phải lại phải đội mũ đỏ đi giày hồng đến cho anh chà đạp?

Sau đó tôi liền phát hiện, tôi đã sai lầm rồi, lầm to đặc biệt lầm to. Tôi phải chịu hành hạ, không phải là ngày mai, mà là ngày mai + ngày kia + ngày kìa....

Tên Vương Khải kia chơi trò Cô bé quàng khăn đỏ và Đại ca ca mãi thành nghiện, lăn qua lăn lại đủ một tuần lễ, cho đến sau đó, nhiếp ảnh gia vừa nhìn thấy chúng tôi đã muốn bỏ chạy trốn chết, hã mới bỏ qua
o[☺ □ ☹]o

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Quà Sinh Nhật

Vất vả lắm mới đến cuối tuần có thể nghỉ ngơi một chút, lúc này lại có người hẹn tôi đi dạo phố. Hơn nữa, người này lại chính là kẻ làm cho tôi học máu vô hạn Tiết Vân Phong.

Tôi thật sự nghĩ không ra, tiểu thiếu gia này làm sao lại chạy tới tìm tôi? Tôi thứ nhất không phải bạn cậu ta, thứ hai không phải người yêu cậu ta, hơn nữa tôi còn là bà xã của bạn trai cậu ta... Thân phận kiểu này đối với cậu ta mà nói thì phải nên thấy bất tiện mới đúng.

Đương nhiên, tôi càng không thể tin đây là bởi vì sức quyến rũ của bản thân mình quá mạnh mẽ... Người như tôi vẫn luôn biết mình biết ta.

Vì vậy tôi nghi hoặc hỏi cậu ta: “Tại sao lại tìm tôi đi dạo phố?”

Cậu ta trả lời vừa cụ thể lại vừa mơ hồ: “Bởi vì tôi cần cô giúp đỡ.”

Thế nên tôi càng thêm hoang mang. Chẳng qua sau khi tôi bị tiểu chính thái này nước mắt lưng tròng mà nhìn tôi chớp chớp năm phút đồng hồ, bản năng của người mẹ trong lòng tôi lại không hợp thời mà trỗi dậy, thế nên tôi cắn răng mà đáp ứng yêu cầu của cậu ta.

Tiểu chính thái hoan hô một tiếng, ôm lấy tôi, trong miệng còn nói: “Tôi biết là cô sẽ giúp tôi mà! Ha ha ha ha...”

Tôi giãy dụa đẩy cậu ta ra, tâm tình cũng không đến nỗi tệ: “Vị đệ đệ này tôi van cậu, phiền cậu tự trọng một chút ha.”

Tiết Vân Phong buông tôi ra, trên mặt hơi có chút chán ghét mà nhìn tôi từ trên xuống dưới, cuối cùng nhìn chăm chăm vào ngực tôi mà nói: “Thật chướng mắt!”

Tôi: “....”

Tôi nghẹn lời, răng run run đánh vào nhau mà móc khăn tay ra lau mồ hôi. Lúc này tâm trạng của tôi rất phức tạp, cực kỳ tươi sáng nhưng cũng rất ưu thương. Tươi sáng là vì, nhiều năm như vậy rồi, cuối cùng cũng có một người chú ý đến bộ ngực của tôi... Ưu thương chính là, cậu ta lại nói ngực tôi chướng mắt.

Đang lúc tôi đang bị một câu nói của Tiết Vân Phong làm cho không biết làm sao. Giang Ly đã mở cửa chiếc BMWs hạm hĩnh của hẳn ra, đỗ trước cửa công ty. Tôi có chút xấu hổ, vì vậy không đợi Giang Ly xuống xe, vội vàng chạy qua luôn.

Tiết Vân Phong đột nhiên gọi tôi lại từ phía sau, tôi quay đầu lại, chỉ thấy cậu ta vẻ mặt hung ác mà nhìn tôi: “Cô nếu có dũng khí cướp Giang Ly của tôi, tôi liền...” Cậu ta vừa nói, vừa làm động tác cắt cổ với tôi.

Trong lòng tôi run lên, cười gượng mấy tiếng nói: “Làm sao có thể, làm sao có thể....”

Tôi Quan Tiểu Yến làm sao lại suy đồi đến độ đi đoạt đàn ông với đàn ông? Như vậy tôi còn chạy không kịp....

Tôi bước vào xe của Giang Ly, ghé vào cửa sổ nhìn về phía Tiết Vân Phong đang nhìn chăm chăm chúng tôi cách đó không xa, trong lòng có chút tư vị tội lỗi.

Giang Ly đột nhiên nói: “Cô với cậu ta rất quen thuộc?”

“Không có,” tôi quay đầu lại, cẩn thận hỏi: “Giang Ly, anh... anh rất cuộc có thích Tiết Vân Phong hay không?”

Giang Ly tựa hồ có chút bất ngờ: “Hỏi chuyện này làm gì? Có phải cô có ý đồ gì với cậu ta không hả?”

Tôi cảm thấy đáng vẻ nói chuyện của Giang Ly lúc này rất chăm chú, như vậy có lẽ chứng minh rằng hẳn rất quan tâm đến chuyện “Tôi có ý đồ gì đối với Tiết Vân Phong hay không”, như vậy, trong lòng hẳn kỳ thật vẫn có Tiết Vân Phong phải không? Vì vậy tôi cười ha ha mà đáp: “Đâu có đâu có, tôi làm sao dám chứ... Tôi chỉ cảm thấy hơi kỳ, tại sao chưa thấy anh với cậu ta hẹn hò bao giờ...”

Giang Ly nhướn mày, tựa hồ có chút bất mãn: “Tôi hẹn hò với cậu ấy, làm sao có thể để cho cô nhìn thấy?”

Tôi ngượng ngùng mà cười cười nói: “Cũng đúng, nhưng mà sao cũng không thấy anh qua đêm ở bên ngoài vậy...” Tôi nói thể đủ rõ ràng rồi chứ?

Giang Ly khẽ cong khóe miệng lên, nghiêng đầu liếc mắt nhìn tôi một cái, nói: “Được thôi, tôi đây hôm nay liền qua đêm ở bên ngoài, để xem cô một mình có ngủ được hay không.”

Tôi ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, vội vàng lắc đầu cười nhỉnh nọt: “Dưa hái xanh thì không ngọt, hai người hay là cứ tiếp tục tu luyện, tu luyện đi, ha ha ha ha...”

Giang Ly vì vậy cũng thù hồi nụ cười âm u, mắt không chớp lấy một cái mà lái xe.

Tôi đột nhiên nhớ đến vẻ mặt căm ghét lúc Tiết Vân Phong nhìn đến bộ ngực của tôi, có phải tất cả gay đều chán ghét ngực của phụ nữ không vậy?

Vì vậy tôi tò mò len lén nhìn Giang Ly một cái, nói: “Cái kia...Giang Ly à... tôi hỏi anh... Anh nói xem, của tôi.... ách.... ngực của tôi, có phải rất chướng mắt đúng hay không?”

Giang Ly cực nhanh nhìn lướt qua tôi một cái, lập tức giống như không có chuyện gì đáp: “Không chướng mắt, có thể xem nhẹ.”

Tôi: “....”

Tôi lần nữa móc khăn tay ra, lau... nước mắt.

....

Cuối tuần nắng thật đẹp. Tôi từ trên xe taxi bước xuống, đã thấy Tiết Vân Phong đang đứng trước cửa trung tâm thương mại cách đó không xa. Đứa nhỏ này vô luận bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu, cũng chọn lựa trang phục rất cẩn thận, hơn nữa ngoài khuôn mặt tinh xảo ánh mắt lơ đãng, khí chất quý công tử mười phần. Trên người cậu ta còn có vẻ đẹp không phân rõ giới tính, không giống với sự âm nhu của phụ nữ cùng với dương cương của đàn ông, vẻ đẹp của cậu ta như một dòng suối ngọt ngào, nhẹ nhàng khoan khoái dễ chịu, thấm vào lòng người. Lúc này Tiết Vân Phong đang chán muốn chết mà đứng ở cửa trung tâm thương mại, liền thu hút biết bao nhiêu ánh mắt của người qua đường, cho dù là nam hay nữ. Tôi không khỏi cảm thán, người như vậy có thể mê đảo Giang Ly cũng hợp tình hợp lý.

Tôi cười ha ha mà chạy tới, sau khi chào hỏi vài câu với Tiết Vân Phong xong liền cùng nhau đi vào trung tâm thương mại. Tôi vừa đi vừa hỏi: “Cậu rốt cuộc định mua cái gì?”

Tiết Vân Phong: “Quà tặng.”

Noel với năm mới cũng sắp tới rồi, người này mua quà tặng cũng hợp tình hợp lý, nhưng mà vì sao cậu ta phải lôi tôi theo chứ?

Tiết Vân Phong nhận ra sự nghi hoặc của tôi, vì vậy nói: “Tôi mua quà tặng cho Giang Ly, đương nhiên phải cần cô giúp.”

Tôi nhúc đầu, cười nói: “Thì ra là vậy à, vậy cậu định tặng anh ta cái gì?”

Tiết Vân Phong phần hận nói: “Tôi nếu biết tặng anh ấy cái gì, còn tìm cô đến làm gì?”

Cũng đúng, tôi quả nhiên là bị sắc đẹp của cậu ta làm cho mê hoặc rồi, đầu óc lung tung hết cả.

Tiết Vân Phong suy nghĩ một chút, lại giải thích thêm: “Tôi muốn tặng quà sinh nhật, không phải là quà noel.”

Tôi ngạc nhiên nói: “Sắp đến sinh nhật Giang Ly rồi sao? Bao giờ?”

“Cô không biết sao? “Trong mắt Tiết Vân Phong đột nhiên sáng lên, vẻ mặt rất hưng phấn. “Sinh nhật của anh ấy chính là ngày 25 tháng 12 đấy, cô vậy mà lại không biết! Có thể thấy Giang Ly thực sự không để ý đến cô, thật tốt quá...”

Tôi lau mồ hôi, Giang Ly không để ý đến tôi, lại là chuyện đáng để vui mừng đến thế sao?

Tôi lấy lại bình tĩnh, lập tức phát hiện ra một chuyện rất thần kỳ: “Sinh nhật Giang Ly trùng ngày với Jesus, chẳng trách anh ta lại biến thái như vậy!”

“Sai!” Tiết Vân Phong trợn mắt liếc tôi một cái, sửa lại, “Phải nói là, sinh nhật của Jesus trùng ngày với Giang Ly mới đúng, cô hiểu chưa?”

Ách, có gì khác nhau sao?

...

Mặc dù hôm nay là cuối tuần, nhưng mà trong trung tâm thương mại cũng không đông lắm, nguyên nhân có vẻ rất đơn giản — những thứ kia rất đắt.

Tôi đi theo phía sau Tiết Vân Phong, nhìn một loạt những cái móc giá được xếp thành một hàng kia, nhất thời cảm thấy toàn thân lạnh toát. Thì ra ở trong xã hội chủ nghĩa xã hội của chúng ta, cuộc sống của giai cấp bóc lột đã sa đọa đến mức này!

Tôi đang đầy bụng căm phẫn, Tiết Vân Phong đột nhiên quay đầu lại nói với tôi: “Tôi nói cô rất cuộc có biết Giang Ly thích cái gì không hả?”

Tôi buông tay: “Đùa hay sao, tôi ngay cả sinh nhật anh ta còn không biết là ngày nào, cậu cảm thấy tôi sẽ biết anh ta thích cái gì sao? Tôi trừ bỏ biết anh ta không thích ăn cay ra, những cái khác hoàn toàn chẳng biết gì cả được chưa?”

Tiết Vân Phong nhíu mày: “Vậy tôi đây chẳng phải là mất công tìm cô rồi?”

Tôi gật đầu: “Hoàn toàn chính xác.”

Tiết Vân Phong đáng thương phụng phịu mà nhìn tôi: “Tôi đây bây giờ phải làm sao đây?”

Thiện tai, bình thường đều khinh thường bà đây, lúc cần giúp đỡ thì lại bắt đầu dùng mỹ nam kế, lại còn giả bộ đáng thương với tôi, tiểu chính thái này quả thực cực kỳ đáng giận! Nhưng mà, nhưng mà... tôi hết lần này đến lần khác lại chỉ thích cái kiểu như thế này, vừa mới thấy đáng vẻ đáng thương mong chờ của cậu ta, trong lòng tôi liền bắt đầu co rút....

Vì vậy tôi vỗ vỗ bả vai của tiểu chính thái, lời lẽ sâu xa mà nói: “Như vậy, chúng ta trực tiếp hỏi anh ta là được mà.”

Tiểu chính thái quay đầu đi: “Muốn hỏi cô đi mà hỏi.”

Tôi khó hiểu càng thêm bất mãn: “Tại sao? Rõ ràng là cậu muốn mua quà tặng anh ta...”

Cậu ta dậm chân: “Tôi mắc cỡ mà...” Vừa nói, lại dùng ánh mắt hết sức đáng thương mong chờ nhìn tôi mười phút.

Tôi run rẩy run rẩy rút điện thoại cầm tay ra, tôi hỏi, tôi hỏi được chưa?

“A lô, chuyện gì vậy? “Giọng nói của Giang Ly không có bực mình, tốt quá tốt quá.

Tôi cười hắc hắc một chút, tận lực dùng một loại giọng điệu thoải mái nói: “Anh chàng đẹp trai, anh thích cái gì?”

Đầu bên kia Giang Ly trầm ngâm một chút rồi hỏi: “Quan Tiểu Yến, cô không gọi nhằm số đấy chứ?”

Vã mồ hôi, một chút cảm xúc hài hước cũng không có. Tôi chỉ đành nói thẳng vào vấn đề: “Giang Ly à, sinh nhật anh sắp đến rồi, muốn được tặng quà gì?”

“Quà?” Giọng nói Giang Ly rất sung sướng rất êm tai, cái này chứng minh tâm tình của hắn cũng không tệ lắm, xem ra tôi chọn đúng thời điểm rồi.

Bên kia, Giang Ly lại nói tiếp: “Quan Tiểu Yến, cô cũng tiến bộ lên đấy nhỉ.”

Tôi có chút kỳ quái, chẳng lẽ hắn biết tôi đang ở cùng với Tiết Vân Phong? Có tiến bộ là có ý tứ gì, là nói tôi có can đảm của bạn trai hắn sao? Như vậy, đây là một câu uy hiếp trắng trợn rồi? Tôi rùng mình một cái, cần

thận từng tí mà nói: “Cái này... tôi giải thích với anh sau. Nói mau, anh muốn cái gì?”

Giang Ly trêu đùa: “Tôi muốn cô, cô có cho không?”

Tôi suýt nữa không đứng vững, thiếu chút nữa ngã sòng soài dưới đất, may mà Tiết Vân Phong kịp thời nâng tôi dậy.

Thiện tai, tôi đã sớm biết, thằng nhóc Giang Ly này, nếu trở nên trơ trên, cũng là nhân tài xuất chúng. Tôi cảm thấy Giang Ly người này thật chẳng biết suy nghĩ, bạn nói xem tôi đang bị ánh mắt của bạn trai hăn uy hiếp đi chọn quà tặng cho hăn, mà hăn lại nhàn nhã thản nhiên mà giày vò thần kinh yếu ớt của tôi, hơi quá đáng!

Tôi đứng vững một lần nữa, lấy lại bình tĩnh mà nói: “Anh nói mau, muốn cái gì!”

Giang Ly rốt cục cũng bị khí thế của tôi trấn áp xuống (tôi cho là như vậy), vì vậy hăn miễn cưỡng mà đáp: “Tùy thôi, tặng cái gì tôi cũng thích. Dù sao thứ tôi muốn có cô cũng không tặng được.”

Một câu này của Giang Ly, khiến tôi càng thêm xác định, hăn biết tôi đang ở cùng với Tiết Vân Phong, hơn nữa biết người mua quà là Tiết Vân Phong, mà không phải là tôi... Giang Ly anh í, quá thần thông đấy, anh và Gia Cát Lượng có giao tình gì sao?

Tôi cúp điện thoại, Tiết Vân Phong tràn ngập mong mỏi mà nhìn tôi, khẩn trương nũng nịu mà hỏi thăm: “Anh ấy có nói muốn cái gì không?”

Tôi an ủi mà vỗ vỗ bờ vai của cậu ta, nói: “Yên tâm đi, anh ta nói tùy cậu tặng cái gì, anh ta cũng thích hết.”

Tiết Vân Phong hai mắt sáng lên: “Thật sao?”

Tôi gật đầu, đột nhiên cảm thấy thế gian này thật bi thương, thật sự. Vì sao lời tâm tình giữa hai người bọn họ lại còn cần đến tôi nhắn gửi chứ...

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Buông Tha Cho Quá Khứ

Tiết Vân Phong cuối cùng cũng chọn được một chiếc ly thủy tinh tạo hình tuyệt đẹp làm quà sinh nhật cho Giang Ly, tôi nhìn giá tiền của cái ly kia, mạnh mẽ lắc đầu một cái cảm thán, thanh niên bây giờ, đều hư hỏng sa đọa cả rồi.

Để cảm ơn tôi, Tiết Vân Phong định giúp tôi mua một bộ nữ trang, cái này tôi cầu còn không được, dù sao tiền của giai cấp bóc lột bọn họ, đều là cướp đoạt từ trên người giai cấp vô sản chúng tôi cả, hôm nay tôi liền đại biểu cho giai cấp vô sản giúp bọn họ tiêu bớt một chút đi.

Tôi dạo một vòng quanh khu nữ trang, nhìn cái này cũng thích, nhìn cái kia cũng thích, cứ xoay tới xoay lui cúi đầu nghĩ mãi không ra như vậy, đang trong lúc suy nghĩ, thành linh đụng phải một người. Vì thế tôi ngừng đầu nhìn đối phương, nhất thời kinh ngạc.

Đối phương cũng kinh ngạc không ít so với tôi, ông ta nhìn tôi, cánh môi run run, không nói nên lời.

Tôi nhìn ông ấy, miệng không nghe theo sự sai sử kêu lên một tiếng: “Cha.”

Vì thế người bị tôi gọi là “cha”, càng thêm kích động, lúc này sự run rẩy từ trên môi ông ta đã lan ra toàn thân, giống như bị điện giật, ngay cả đứng

cũng không vững. Nếu không phải tôi đã quen biết ông ấy, khẳng định sẽ cho rằng bệnh tim của ông ấy đột nhiên tái phát, không xong đến nơi.

Ông ta run run giơ tay lên, giống như muốn chạm vào xem tôi có phải người thực hay không. Trong lòng tôi đầy mâu thuẫn, lui về phía sau nhìn ông ta.

Ông ta cô đơn buông tay xuống, nhìn chăm chăm vào tôi, thì thào nói: “Con tốt cực cũng chịu gọi cha một tiếng ‘cha’.”

Tôi cúi đầu không nói lời nào. Tôi cũng không rõ ràng lắm, tâm trạng của mình bây giờ như thế nào. Phần nộ sao? Tôi đã cho rằng mình sẽ phần nộ, nhưng mà thực sự không có, chính tôi cũng không biết từ khi nào, sự uất hận của tôi đối với người này đã bị một loại cảm xúc khác thay thế.

Tôi ngẩng đầu nhìn ông ấy, lúc này trên mặt ông đã có rất nhiều nếp nhăn, có những vết hằn rất sâu. Hai bên tóc mai đã bạc trắng, hoàn toàn không còn dáng vẻ hào hoa của ông năm đó... Ông ấy thật sự đã già đi, so với khi ông ấy rời đi năm đó, đã già đi nhiều lắm. Trong lòng tôi đột nhiên dâng lên cảm giác giác giác phiền muộn, không biết vì sao.

Tiết Vân Phong đứng bên cạnh nhìn thấy tình cảnh này, hơi cúi người xuống với cha tôi kêu một tiếng: “Chào bác.”

Cha tôi nhìn Tiết Vân Phong gật gật đầu, sau đó tiếp tục nhìn tôi, trong ánh mắt kia có chút gì đó nói không nên lời chảy qua.

Lúc này một người phụ nữ trung niên đi đến bên cạnh ông ấy, lôi kéo tay ông hỏi: “Anh xem, em mặc bộ này có đẹp không?”

Ông ấy nghiêng đầu nhìn bà ta một chút, nói cho có lệ: “Đẹp, đẹp.”

Lúc này người phụ nữ trung niên cũng phát hiện ra chúng tôi. Bà ta nhìn chúng tôi một chút sau đó dùng ánh mắt nghi vấn nhìn về phía ông ấy.

Ông bỏ tay bà ta ra, nói: “Đây là Tiểu Yến.”

Người phụ nữ nhìn tôi hữu hảo gật đầu một cái, tôi cũng chỉ đành nhìn bà ta cười cười, kêu một tiếng “Chào dì.”

Không khí nhất thời có chút xấu hổ. Người phụ nữ kia lấy cớ đi thay quần áo, tránh đi. Tôi nhìn chằm chằm bóng dáng người đàn bà kia, nói với cha tôi: “Thế nào, qua lại với phú bà?”

Ông ta cười khố: “Phú bà làm sao có thể để ý đến cha được.” Nói xong, ông ấy lại giải thích, “Cha chỉ là vận khí tốt gặp vận may thôi.”

Tôi vì thế lại càng không biết nói gì cho phải.

Ông ấy lại đột nhiên nói: “Như vậy, chúng ta xuống quán cà phê dưới kia ngồi một chút đi?”

Trong giọng nói tràn ngập mong đợi, tôi nhất thời không đành lòng cự tuyệt... Trong trí nhớ, ông ấy rất ít nói những lời như vậy.

Tiết Vân Phong đi về trước, vì thế tôi cùng với cha tôi cùng nhau ngồi ở quán cà phê ở tầng một của trung tâm mua sắm.

...

Tôi và ông ấy ngồi trong quán cà phê yên lặng khoảng mười lăm phút đồng hồ, rốt cục ông ấy cũng mở miệng: “Gần đây con có khỏe không?”

Tôi: “Tạm được.”

Ông ấy: “Giang Ly là đứa nhỏ không tôi, phải quý trọng thật tốt.”

“Tôi quý trọng, anh ta cũng không thấy quý trọng.” Tôi nói, còn cố ý ý vị thâm trường nhìn ông ta một cái, tin rằng ông ta hiểu được ý tứ của tôi.

Ông ta bèn thở dài, nói: “Tiểu Yến, cha biết con không muốn tha thứ cho cha, nhưng mà con có bao giờ nghĩ đến, nếu lúc trước cha không ly hôn cùng với mẹ con, như vậy thì hiện giờ cha mẹ sẽ như thế nào?”

Tôi cúi đầu không nói, giả thiết như vậy tôi từ trước đến giờ chưa từng nghĩ tới.

“Có lẽ cha mẹ sẽ thích ứng được lẫn nhau, nhưng mà cha cùng với bà ấy kết hôn gần hai mươi năm, mà vẫn không hòa hợp được với nhau, con cảm thấy nếu thêm mười năm nữa, xác suất cha mẹ có thể chấp nhận lẫn nhau có bao nhiêu?”

Tôi nhú mày: “Phiền ông đừng có lấy cớ cho sự phản bội của chính mình.”

Ông ta bất đắc dĩ gật đầu, nói: “Cha biết con hận cha, suy nghĩ của con rất dễ dàng tuyệt đối hóa, trong mắt không chứa nổi một hạt cát.” Dừng một chút, ông ta còn nói thêm, “Kỳ thật, lúc này trong trung tâm thương mại con có thể gọi cha một tiếng “cha”, cha đã vui mừng lắm rồi.”

Tôi muốn nói cho ông ấy, kỳ thật tôi đã không còn hận ông nữa rồi, hiện tại ông ấy trong mắt tôi chỉ là một kẻ qua đường, nhưng mà nghe đến câu nói này của ông, tôi lại thốt không nên lời, dù sao, ông ấy vẫn khác với người qua đường, nếu tôi tùy tiện kêu một kẻ qua đường là “cha”, người kia khẳng định sẽ cho rằng tôi mắc bệnh thần kinh. Mà ông ấy, sẽ phấn khởi đến không nói thành lời.

“Tiểu Yến, mấy năm nay cha lúc nào cũng nhớ con. Con còn nhớ không, mấy năm đầu, cha đến gặp con, còn mang loại kẹo con thích ăn nhất đến, con làm bộ không nhìn thấy cha, còn trốn cha. Lúc ấy cha quả thật có chút hối hận, hối hận đã ly hôn cùng với mẹ con. Nhưng mà sau đó cha lại vọng tưởng, con chỉ là nhất thời giận dữ với cha, chờ thêm một thời gian sẽ ổn thỏa? Suy nghĩ như vậy cứ duy trì liên tục trong lòng cha vài năm, sau này

khi nhìn đến ánh mắt con nhìn cha càng ngày càng không thích hợp, cha mới hiểu được, con hận cha đến tận xương tận tủy. Lúc ấy trong lòng cha tràn ngập khổ sở, nhưng mà cha lại không dám tới gặp con, sợ con nhìn thấy cha sẽ không vui.”

Trong lòng tôi giống như bị thứ gì đó bóp chặt, khó chịu vô cùng. Vì thế tôi nói: “Những chuyện từ xưa từ xưa như vậy, ông đừng nên nhắc lại làm gì.” Nhắc đến làm tôi khó chịu.

“Không được, Tiểu Yến, cha đã từng nghĩ. Cha khó chịu những mười năm, con chỉ khó chịu trong chốc lát như vậy, hãy nghe cha nói một lát được không, có lẽ sau này chúng ta cũng không còn cơ hội đối mặt nói chuyện với nhau như thế này nữa. Hôm nay con đồng ý ngồi cùng cha trong chốc lát, cha cũng thực bất ngờ, thật sự... Trước kia con ngay cả nhìn cũng không muốn liếc mắt nhìn cha một cái. Kỳ thật con không biết, cha muốn gặp con thế nào đâu, nhưng mà cha sợ con không vui khi gặp cha, cho nên cũng không dám đến tìm con, thực mâu thuẫn. Có lúc mẹ con có gửi vài tấm ảnh của con cho cha, chuyện đó chắc con cũng không biết đâu? Cha cũng đoán bà ấy không dám nói cho con. Kỳ thật có một khoảng thời gian cha cũng nghĩ mãi không ra, không hiểu vì sao rõ ràng ly hôn là mẹ con và cha, hai đương sự ly hôn đều có thể hòa bình cùng một chỗ biến chiến tranh thành tư lự*, mà con gái của chúng ta, vì sao luôn khổ đại cừu thâm với mình. Sau đó mẹ con nói với cha, đấy là “Yêu càng sâu, trách càng nhiều”, con là vì quá để ý... Lý do này làm cho cha vui vẻ đến vài ngày.”

*Hóa can qua vì ngọc bạch: dùng biện pháp hoà bình để giải quyết tranh chấp. Can qua là hai thứ vũ khí cổ, chỉ chiến tranh, tư lự quý là các thứ lễ vật để hai nước dùng dâng tặng nhau.

“Vài năm nay cha lúc nào cũng nằm mơ thấy con, các giai đoạn của con. Lúc con vừa mới tập đi, cả bàn tay nắm lấy một ngón tay của cha, chập chững mà bước. Lúc cha cầm bàn tay nhỏ bé của con đi dạo ở khu nhà, nhà bác Trương ở bên cạnh mỗi lần nhìn thấy chúng ta đều nói cha đang chạy

theo con gái... Mỗi lần cha nằm mơ thấy giấc mơ này đều cười tỉnh dậy, dọa người bên cạnh nhảy dựng.”

“Còn có lúc con thi Ngữ văn bị thất bại, mỗi lần đều giấu mẹ con, đem bài thi đưa cho cha ký tên. Con biết cha sẽ không nỡ mắng con, ha ha. Thành tích ngữ văn cao nhất của con là 65 đúng không? Lần đó cô giáo hình như đã bỏ sót mất một câu, kỳ thật con có thể được 67. Cha nhớ rõ lúc ấy, con còn vì hai điểm này, thiếu chút nữa khóc òa ra, vẫn là cha mua cho con một ly kem, mới dỗ nổi con.”

“Còn nhớ rõ hồi trung học lúc có nam sinh đưa thư tình cho con không? Lúc ấy con không cẩn thận bị cha nhìn thấy, lúc viết thư cự tuyệt, vẫn là cha phác thảo cho con... Bức thư tình của nam sinh kia, con bảo cha vứt đi, kỳ thật cha vẫn còn giữ đến bây giờ...”

Tôi cảm thấy cổ họng nghẹn ngào, đôi mắt cay cay, giọng nói cố gắng kiềm nén nói: “Ông đừng nói nữa được không, đã là chuyện qua bao nhiêu năm rồi....”

“Tiểu Yến, cha và mẹ con ly hôn cũng đã là chuyện đã qua rất nhiều năm rồi, con vẫn cứ nhớ mãi không quên sao? Cha biết con hận cha ...”

Tôi ngắt lời ông ấy: “Con đã không còn hận cha.”

Ông mở to mắt nhìn tôi: “Con nói cái gì?”

Tôi sụt sịt mũi, ngửa đầu lên đem nước mắt nuốt trở về: “Con đã không còn hận cha nữa, thật sự... Bản thân con muốn hận cha, nhưng mà đã không thể hận nổi. Đã qua bao nhiêu năm như vậy, cả cha và mẹ đều sống rất tốt, chẳng có ai vì thiếu ai mà suy sụp cả.”

Ông ấy kích động thốt lên một tiếng “Tiểu Yến.” rồi nói không nên lời.

Tôi tiếp tục nói: “Con trước kia vẫn cảm thấy, một người đàn ông rời bỏ một người phụ nữ, là chuyện tội ác tày trời, nhưng sau này suy nghĩ một chút, hình như cũng không khoa trương đến vậy. Mẹ con không có cha, cuộc sống so với cha còn tự tại hơn rất nhiều, con cảm thấy nếu như mẹ tiếp tục sống cùng một chỗ với cha, có khi sẽ không sống thoải mái được như bây giờ. Còn có Vu Tử Phi, lúc trước con từng nghĩ, không có anh ta, con sẽ mất cả thế giới. Nhưng mà sau này thì sao, bây giờ con sống rất tốt, còn Vu Tử Phi, ở cùng một công ty gặp phải con, liền chán nản mà rời đi. Giang Ly nói bản thân con quá cực đoan, lúc ấy con còn không tin, nhưng giờ ngẫm lại, quả đúng như vậy. Kỳ thật, con sớm nên buông tha cho những thứ đó, thật sự chẳng phải chuyện gì ghê gớm. Một người có thể sống hạnh phúc được hay không, là do chính thái độ của người đó đối với cuộc sống này, mà không phải cái nhìn của người khác đối với họ, hoặc là có chung thủy đối với họ hay không.”

Ông ấy gật đầu: “Tiểu Yến, con đã trưởng thành hơn.”

Tôi nhìn ông ấy cười cười, rốt cục cũng có người nói tôi trưởng thành, để cho bọn Giang Ly với Vương Khải đi tìm chết hết đi, cha đẻ của tôi mới hiểu rõ tôi nhất.

Ông ấy có chút do dự mở miệng ấp úng: “Như vậy...”

Tôi: “Yên tâm, cha vẫn là cha con, hơn nữa, vĩnh viễn đều là.”

Ông ấy kinh hỉ nắm lấy một bàn tay của tôi, đôi mắt sáng lên.

“Vừa rồi con không cho cha nói tiếp, là vì cha vừa nhắc đến mấy chuyện đó, con đã muốn khóc, thật sự. Con đã tưởng rằng có thể gạt bỏ hết những chuyện này trong đầu, nhưng mà kết quả thì sao, không có khả năng. Giang Ly đã nói qua, con không thể bởi vì một sai lầm của cha, mà quên đi những gì tốt đẹp mà cha dành cho con trong mười sáu năm, hiện tại xem ra, anh ấy nói hoàn toàn chính xác, cha ruột chính là cha ruột, những gì tốt đẹp cha

dành cho con, con đều nhớ kỹ. Đáng thương cho tấm lòng của những người cha người mẹ trên đời này, lúc trước là do con không hiểu chuyện, đã làm cho cha phải thương tâm.”

“Tiểu Yến, Giang Ly khiến cho con thay đổi rất nhiều.”

Tôi cười, xoa xoa nước mắt nơi khóe mắt, nói: “Thôi đi, anh ta chỉ được cái mồm mép có vẻ trôi chảy một chút mà thôi.”

Ông ấy cười cười, cẩn thận mà nói: “Tiểu Yến, tối nay, cha có thể mời con ăn một bữa cơm không?”

Tôi lắc đầu: “Không được, con còn phải trở về nấu cơm cho Giang Ly.”

Ông ấy thất vọng gật gật đầu, không nói lời nào.

Tôi bèn nói thêm: “Nếu cha không ngại, có thể đến ăn tối cùng bọn con.”

Ánh mắt của ông lại sáng ngời.

Tôi nhìn vẻ mặt thay đổi trong chốc lát của người đàn ông già nua trước mặt, tâm trạng đột nhiên tốt lên.

Thì ra, buông tha cho gánh nặng trong lòng, là chuyện thoải mái dễ chịu thanh thản như vậy.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Quà Sinh Nhật 2

Lúc tôi đưa cha về nhà, Giang Ly nhìn đến mắt biển thành một đường thẳng... Khó mà nhìn thấy cảnh Giang Ly bị dọa cho ngậy người, vì thế tôi phải tử tế thương thức một chút.

Sau khi mời cha tôi vào nhà, thừa dịp cha tôi không chú ý, Giang Ly liền lôi tôi đẩy vào phòng ngủ. Tôi đang buồn bực, quay đầu lại đã thấy, thiện tai ơi, mỗ cụ bà đang nằm bò trên giường tôi chơi dò mìn.

Tôi chạy lên bổ nhào lên người bà, cười hơ hớ nói: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Mẹ tôi bởi vì kinh hãi, tay run lên, toàn quân bị diệt. Bà xoay người nổi giận đùng đùng ấn tôi lên trên giường, u oán nói: “Mẹ đi ngang qua bên này, đến xem hai đứa một lúc, không ngờ cô ngay cả dò mìn cũng không để cho mẹ chơi cho đã.”

Tôi ngã vào trên giường để mặc cho bà chà đạp, cười hì hì nói: “Mẹ, mẹ ra phòng khách nhìn xem ai tới.”

Mẹ tôi buông tay, hoài nghi bước ra khỏi phòng ngủ. Một lát sau, trong phòng khách truyền đến tiếng la hét của bà: “Trời cao ơi, Quan Tiểu Yến đầu heo kia cuối cùng cũng thông suốt...”

Chắc chắc, bạn nghe coi, có ai mắng con gái ruột của mình như vậy không?

....

Tôi ở trong phòng bếp bận tới bận lui, Giang Ly phụ mấy việc linh tinh, rửa rau xếp bát. Có người để cho tôi sai bảo, cảm giác kiểu này thật không tồi mà.

Tôi tính hôm nay tự mình xuống bếp, để cho hai cụ nếm thử tay nghề của con gái họ, tuy rằng mẹ cụ bà không tình nguyện cho lắm, chẳng qua nghĩ đến tâm tình của tôi hôm nay có chút đặc biệt, bà cũng nhin.

Tôi khẽ ngâm nga một khúc nhạc, đổ đĩa thịt vào trong nồi, đảo qua đảo lại cực kỳ nhịp nhàng. Giang Ly đứng một bên nhìn, đột nhiên hỏi: “Đầu heo nhà cô, làm sao lại thông suốt vậy?”

Tôi nghiêng đầu liếc hẳn một cái, hôm nay bốn cô nương tâm tình tốt, không so đo với anh. Vì thế tôi đáp: “Dù sao cũng như là bị sét đánh một chút, đột nhiên phát hiện ra trước đây suy nghĩ của chính mình quá vô lý gây sự, giờ thấy mình trước kia thật là có chút cố chấp... Còn có nữa, tôi đột nhiên phát hiện những lời anh nói rất có đạo lý... Giang Ly này, anh phải nói thật cho tôi, hồi đại học có phải anh học tâm lý học không hả?”

Giang Ly lắc đầu: “Tôi học đại học là lập trình mạng. Tôi có một người bạn cũng học tâm lý học, bây giờ là bác sĩ tâm lý. Chắc cô cũng đã gặp qua rồi, nhưng chắc là không có ấn tượng.”

Tôi: “Nói bậy, tôi làm sao có thể gặp qua, anh ta tên gì?”

Giang Ly: “Hôm hôn lễ của chúng ta cậu ta cũng tới, tên là Hàn Kiêu, chắc là cô chưa từng nghe qua.”

Tôi vỗ đầu: “Nhớ ra rồi, Hàn Kiêu chứ gì... Chẳng qua nhìn anh ta có vẻ hay mắc cỡ lắm, nhìn qua giống như giao tiếp với người khác rất khó khăn, làm sao có thể làm bác sĩ tâm lý được nhỉ?”

Giang Ly khó hiểu: “Làm sao... cô biết cậu ấy?”

Tôi trừng hăn liếc mắt một cái: “Lần trước anh uống say, là anh ta đưa anh về.”

Giang Ly vừa nghe đến chuyện mình uống rượu, trên mặt thoáng cái có chút khó chịu, chẳng qua rất nhanh hăn lại nhếch khóe miệng lên cười cười, vẻ mặt kia thật quái dị.

Chẳng qua tôi nhớ đến chuyện hăn uống rượu, lại cảm thấy rất kỳ quái: “Anh hôm đó sao lại uống rượu vậy? Hàn Kiêu rõ ràng chẳng làm sao cả, sao lại chỉ có một mình anh say xỉn?”

Giang Ly: “Bọn tôi đánh cược, ai kết hôn đầu tiên, người đó phải uống rượu, bảo uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu.”

Chỉ đơn giản như vậy? Tôi nhìn hăn bằng nửa con mắt, thở dài: “Các anh toàn một đồng độ thân!”

...

Bữa tối diễn ra coi như vui vẻ, tuy rằng giữa tôi và cha tôi vẫn có chút câu nệ, chẳng qua ông ấy dù sao cũng vẫn là cha tôi, về sau sẽ chậm rãi tốt lên. Huống hồ có bà mẹ hăm hăm dờ dờ kia của tôi ở bên cạnh, không khí cũng không đến nỗi tệ nhạt.

Cơm tối xong xuôi, cha tôi đề nghị muốn đưa mẹ tôi trở về, vì thế tôi và Giang Ly cùng nhau tiễn hai cụ ra đến cửa, nhìn bọn họ lái xe rời đi, mãi cho đến khi biến mất.

Giang Ly nhìn về phía bọn họ biến mất, đột nhiên nói với tôi: “Quan Tiểu Yến, hôm này là ngày thoải mái nhất của cô trong suốt mười sáu năm qua đúng không?”

Khóe mắt tôi đỏ lên, không nói lời nào. Nhưng trong lòng đã lặng lẽ thừa nhận, đúng vậy. Thì ra yêu vĩnh viễn vui vẻ hơn so với hận.

Giang Ly vỗ nhẹ lên đầu tôi: “Quay về thôi, bên ngoài lạnh lắm.”

Vừa quay vào nhà được một lúc, Giang Ly liền nhìn tôi một cách kỳ dị, nói: “Quan Tiểu Yến, cô hôm nay đã mua cái gì?”

“Tôi? Àch, cái gì cũng chưa mua.” Vốn định chờ Tiết Vân Phong mua cho tôi một bộ nữ trang giá trên trời, nhưng mà vừa vặn lại gặp phải ba tôi.

“Vậy cô định mua cho tôi cái gì?”

“Àch? Tôi không rõ ràng cho lắm, mua cho hẳn cái gì? Tôi vì sao phải mua cho hẳn cái gì chứ?”

Giang Ly nhìn thấy bộ dáng nghi hoặc của tôi, thực tức giận: “Cô hôm nay không phải còn hỏi tôi muốn được tặng quà gì, nhanh như vậy đã quên rồi?”

A, Giang Ly hiểu lầm. Tôi nhức đầu, giải thích: “Cái kia... không phải tôi muốn mua, tôi chỉ là giúp Tiết Vân Phong hỏi một chút thôi.”

“Cái gì,” Giang Ly nheo mắt lại, thoát nhìn có chút nguy hiểm, “Cô chỉ là giúp người khác hỏi một chút?”

Tôi bị cái dạng này của hẳn làm cho kinh sợ, không biết làm sao gật gật đầu.

Giang Ly một tay đặt ở trên cửa, hơi khom người, tôi đã bị một bóng ma bao trùm, cảm giác bị áp bách cực kỳ. Trong lòng tôi run sợ tựa vào trên

cửa, hận chính mình không thể cuộn lại thành một con nhím, chui vào trong góc. Tôi run run nói: “Giang Ly... anh làm sao vậy?” Biến thái cũng không thể biến thái theo cách như vậy chứ, hù chết người đấy...

Đại khái là bởi vì quá mức khẩn trương nên sinh ra ảo giác, tôi giống như nghe thấy tiếng Giang Ly nghiến răng ken két. Hấn nói: “Quan Tiểu Yến, cô đúng là rất nhiệt tình, nhỉ?” Chữ “nhỉ” với âm điệu cao vút quen thuộc lại vang lên.

Tôi phát hiện tâm tư của kẻ biến thái thật sự rất khó nắm bắt, quả thực chẳng hiểu ra làm sao. Thế nên tôi ép bản thân trấn định xuống, phát động dũng khí nhìn thẳng vào mắt hấn, nói: “Giang Ly... Anh mau nói anh muốn làm gì đi, đừng xài thủ đoạn khủng bố kiểu này, sẽ tai nạn chết người...” Giọng nói của tôi vẫn có chút run run, được rồi, tôi đúng là không có triển vọng....

“Tôi muốn làm gì?” Giang Ly nhíu mày, trầm ngâm một chút, nói, “Sắp đến sinh nhật tôi rồi, cô nói gì thì nói cũng phải tặng quà sinh nhật cho tôi chứ?” Hấn nói xong, thu hồi cánh tay lại, đứng thẳng người, dáng vẻ rất lương thiện mà nhìn tôi, giống như cái sinh vật khủng bố vừa rồi hoàn toàn không phải là cùng một người... Mà giọng điệu kia, lại vẫn khiến cho người ta không được phép hoài nghi như cũ. Hấn nói xong, suy nghĩ một chút lại bổ sung một câu: “Nếu cô không tặng, tôi có lẽ sẽ cân nhắc chuyện bắt nạt cô một chút.”

Thiện tai, thì ra là muốn nhân cơ hội bắt bẻ đây. Tôi lau mồ hôi, bất mãn nói: “Dựa vào cái gì tôi phải tặng quà cho anh chứ?” Phải có tiền, anh có biết không hả!

Giang Ly hợp tình hợp lý nói: “Cô là bà xã của tôi.”

Tôi càng thêm không phục: “Anh cũng là ông xã của tôi, làm sao sinh nhật tôi cũng không thấy anh tặng quà cho tôi?”

Giang Ly: “Tôi đây ngày mai đèn bù.”

Tôi không nói gì, lão tử sinh vào tháng 8, anh nha, tháng 12 mới đèn bù tặng quà cho tôi, anh mà cũng có ý tốt ra tay như vậy sao?

....

Tuy rằng tôi là đầu bếp ngự dụng của Giang Ly, chẳng qua đầu bếp vào hai ngày thứ Bảy Chủ nhật có thể ngủ nướng không cần làm bữa sáng, đối với đề nghị cực kỳ nhân tính hóa này của tôi, Giang Ly lựa chọn tán thành... Cũng hiếm khi có lúc hăn lại khai sáng như vậy.

Vì thế Chủ Nhật tôi hạ quyết tâm đánh một giấc thật sâu, ngay cả thứ Bảy bị lỡ mất cũng phải bù lại. Nhưng mà trời không chiều theo lòng người.

Sáng Chủ Nhật, tôi đang nằm mơ thấy mình đang chinh đốn Giang Ly, đã có người không ngừng lay lay tôi. Lắc rồi lắc, lắc rồi lắc. Tôi mất kiên nhẫn, trở mình, thuận tiện nói một câu: “Đừng quấy rối.” Rồi lại ngủ tiếp.

Giọng nói lạnh lẽo của Giang Ly từ phía trên truyền tới: “Quan Tiểu Yến, cô nếu không rời giường, tôi liền cởi quần áo của cô.”

Anh dám! Anh phản sao!

Giang Ly giống như biết thuật đọc tâm vậy: “Cô xem tôi có dám hay không.”

Tôi đành từ trên giường ngồi dậy, gãi gãi đầu, nheo mắt lại, u oán nói: “Anh làm cái trò gì vậy, muốn ăn sáng thì xuống dưới nhà mà mua, thích ăn bánh quẩy thì ăn bánh quẩy, muốn uống sữa đậu nành thì uống sữa đậu nành.” Vì sao lại giày vò tôi chứ...

Giang Ly kéo một góc áo của tôi, lôi tôi xuống giường: “Mau rửa mặt, tôi có thứ này muốn tặng cho cô.”

Tôi đành dụi mắt, chẳng hiểu ra sao bước ra khỏi phòng ngủ.

Rửa mặt xong, tôi nhất thời cảm thấy thanh tỉnh rất nhiều, tuy rằng đầu vẫn có chút nặng nề. Tôi lắc lư bước vào phòng khách, ngã vào trên ghế, u oán thở dài: “Giang Ly anh rốt cuộc đang làm cái gì?!”

Giang Ly đột nhiên lấy ra một chiếc hộp đặt trước mặt tôi: “Quà sinh nhật.”

Sinh... quà sinh nhật? Tôi mê man nhìn hẩn, đột nhiên vỗ trán, nhớ ra, ngày hôm qua đúng là Giang Ly có vẻ như đã nói muốn đền quà sinh nhật cho tôi thật... Khụ khụ, tuy rằng sinh nhật của tôi đã qua gần bốn tháng rồi...

Được rồi, nếu người tặng quà còn không biết xấu hổ mà đưa ra, như vậy tôi cũng chỉ đành rụt rè mà nhận thôi. Thế nên tôi nhận lấy chiếc hộp kia. Chiếc hộp này nặng trĩu, cũng không biết bên trong có cái gì. Thứ gì mà Giang Ly có thể tìm được trong một khoảng thời gian ngắn như vậy nhỉ... không phải là gạch ngói* đấy chứ?

*板砖 banzhuān: một loại ngói có rất nhiều công dụng (hình như là thế...bạn cũng không chắc lắm)

Mà nhìn chiều dài chiều rộng của cái hộp kia, nếu là gạch ngói, chắc là không chỉ có một tấm.

Nghĩ đến đây, bàn tay đang mở quà của tôi ngừng lại, bắn khoăn nhìn Giang Ly.

Giang Ly không hiểu lắm: “Làm sao vậy?”

Tôi thanh thanh cổ họng, nói với Giang Ly: “Giang Ly anh nói luôn cho tôi biết, trong này có cái gì?”

Giang Ly nhìn chăm chăm cái hộp, ánh mắt chột lóe: “Cô mở ra thì biết, bên trong cũng không có bom.”

Tôi do dự mà nói: “Bên trong... kỳ thật là gạch ngói có đúng không?”

“Quan, Tiểu, Yến!” Giang Ly gần như nghiến răng phun ra ba chữ này.

Tôi thấy đại sự không ổn, vì thế một bên cười nịnh nọt giải thích đây chỉ là nói đùa thôi, một bên nhanh chóng mở chiếc hộp ra.

Sau đó, tôi ngây dại.

Một chiếc laptop màu trắng mỏng dính xinh xắn nằm gọn trong chiếc hộp, giống như một mỹ nữ thánh khiết nằm trên giường lớn — xin tha thứ cho trình độ ngữ văn của tôi, câu so sánh đã có thể sử dụng đến trình độ như vậy, đã là cực hạn của tôi rồi (xấu hổ thay, kỳ thật đây là câu nhân cách hóa ~)

Tôi run run vuốt ve hình quả táo bị cắn một ngậm ở trên chiếc vỏ màu trắng kia, kích động hỏi Giang Ly: “Cái này rất đắt đúng không?”

Giang Ly lại ra vẻ phóng khoáng với tôi: “Không cần để ý đến vấn đề tiền.... Cô không phải rất thích sao?”

Tôi dùng sức gật gật đầu, đúng vậy, thích đến phát khóc: “Nhưng mà Giang Ly, anh tặng tôi thứ đắt tiền như vậy, đến lúc sinh nhật anh chẳng phải tôi sẽ phải...”

Giang Ly ngay tức khắc sa sầm mặt: “Cô có cần hay không.” Nói xong vươn người định cầm lấy cái laptop.

Tôi nhanh tay lẹ mắt ôm lấy laptop vào lòng, hắc hắc cười nói: “Cái kia... cảm ơn anh nhé!”

Giang Ly quét mắt liếc tôi một cái, điệu bộ khinh thường không thèm so đo với tôi. Hăn nghiêng mặt, nói: “Kỳ thật quà tặng không nhất định phải đắt tiền, chỉ cần có lòng là được rồi. Đương nhiên,” Hăn nói tiếp, chuyên đề tài, lạnh lẽo liếc mắt nhìn tôi một cái, “nếu cô không có lòng, vậy thì cực lực mà chi tiền đi.”

Khụ khụ, tôi có lòng, tôi nhất định có lòng.

Chẳng qua bởi vì tôi đã nhận đủ sự bắt nạt của tên biến thái này, vì thế tính dùng võ mồm kiếm lại chút ít: “Giang Ly anh sinh nhật cái kiểu gì vậy hả, ngày anh sinh ra đúng là ngày mà thế giới hắc ám bắt đầu!”

Giang Ly không cam lòng yếu thế: “Vậy ngày cô sinh ra chính là ngày văn minh của nhân loại thối lui.”

Tôi: “....”

Thiện tai, đến mắng chửi người cũng có thể đối đáp tinh tế đến như vậy, Giang Ly, anh ấy, chính là một tên biến thái !!!

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Một Lần Đánh Cuộc

Hôm nay hết giờ làm, tôi ngồi vào trong xe của Giang Ly, lại thấy không khí hình như có vẻ không được ổn lắm.

Mặt của Giang Ly giống như nước hồ thu, làm cho người ta trong chớp mắt sinh ra một loại cảm giác lạnh lẽo. Hẳn tập trung lái xe không thèm chớp mắt lấy một cái, không thèm để ý đến tôi tí nào, ngay cả châm chọc cũng không có một câu.

Tôi nhấp nhẩm ngồi trên ghế, không nói lời nào. Tôi thấy hôm nay Giang Ly nhất định là thiếu nợ ai cái gì, bây giờ đang nổi nóng. Tuy rằng tôi không dám nói chuyện với hần, chẳng qua đối với người có thể khiến Giang Ly cáu thành như vậy làm tôi rất tò mò, còn có sùng bái nữa... Tôi thật mong có thể gặp người kia một chút, nếu mà có thể, có lẽ còn bái người đó làm sư phụ không chừng....

Chẳng qua, tôi đột nhiên lại nghĩ đến một vấn đề: Tâm tình Giang Ly kém như vậy, hẳn định cần phát tiết, mà nếu hần phát tiết... Tôi đây chẳng phải chính là nơi trút giận chẳng hay ho gì kia hay sao? Khóc không ra nước mắt, tôi làm sao lại bi thảm như vậy chứ...

Quả nhiên, vừa về nhà, Giang Ly đã bắt đầu soi mói. Hần dựa vào cửa, hậm hực nhìn tôi đang ngồi trên ghế, nói: “Quan Tiểu Yến, cô không có gì để nói với tôi?”

Tôi tuy rằng rất sợ bị hấn bắt nạt, nhưng lại cực kỳ phản cảm hành vi soi mói này của hấn, thế nên mặt không chút thay đổi mà đáp trả: “Giang Ly, anh không có gì để hỏi tôi sao?”

Giang Ly bước tới, cầm một quyển tạp chí ném tới trước mặt tôi: “Xem trang thứ bảy, kiệt tác của cô.”

Tôi cảm thấy chẳng hiểu ra sao, mở ra trang thứ bảy trên tạp chí, liền hiểu rõ. Trang thứ bảy là ảnh chụp quảng cáo, tràn ngập một trang giấy, đều là hình của tôi và Vương Khải “đôi bạn cùng tiến” mặc các loại trang phục, cùng với một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ. Lần đầu tiên tôi phát hiện ra, thì ra bản thân tôi cười lên cũng rất sáng lạn nha. Hơn nữa tên nhóc Vương Khải kia từ ánh mắt cho đến vẻ mặt đều rất thích hợp, hấn cúi đầu động tình nhìn cô bé đội mũ đỏ, ánh mắt kia có chút ấm áp, có chút nồng cháy, lại có chút chiều chuộng... Nếu chỉ nhìn những tấm ảnh này, tuyệt đối sẽ không ai tin rằng, thằng nhãi này kỳ thật là một con cáo già thích đùa bỡn các cô gái đẹp.

Vì thế tôi thường thức mấy trang quảng cáo này, tự đáy lòng cảm thán một câu: “Mấy tấm này chụp rất thành công, tôi phải lưu lại làm kỷ niệm mới được.” Thuận tiện cũng có thể lấy nó nhục nhã Vương Khải một chút.

Tôi vừa dứt lời, Giang Ly đã giật lấy tờ tạp chí, cười khẩy nói: “Đã hồng hạnh ra tường, lại còn hiên ngang bất khuất như vậy?”

Khốn thật, anh nói cái quái gì vậy! Ai hồng hạnh ra tường hả, ai ai ai! Tôi bị mấy câu nói của Giang Ly làm cho nổi khùng, phản bác nói: “Chụp mấy tấm ảnh quảng cáo đã bị coi là hồng hạnh ra tường sao? Anh làm ơn có tí kiến thức một chút có được hay không!”

Giang Ly: “Chụp quảng cáo mà cũng cười vui vẻ như vậy sao?”

Tôi cảm thấy quả thực không thể nói lý với Giang Ly, bèn xua xua tay nói: “Được rồi được rồi, tôi biết anh tâm tình không tốt, mấy thứ cốc chén

bát đĩa ở phòng bếp cho anh đập thoải mái, đừng có làm phiền tôi là được... Hơn nữa, cho dù tôi có hồng hạnh ra tường, thì liên quan gì đến anh chứ?”

“Tôi...” Giang Ly muốn nói lại thôi, ngập ngừng, rốt cục mở miệng: “Tôi chỉ là đột nhiên phát hiện, phẩm vị của cô so với chỉ số thông minh của cô còn kém hơn nhiều.”

Tôi hừ lạnh một tiếng, nói: “Tôi thực hoài nghi, anh không phải đang ghen tị với tôi đấy chứ? Nói thật đi Giang Ly, anh cả đời này có phải chưa được lên tạp chí lần nào đúng không? ... Đương nhiên ngoại trừ thông báo tìm bạn trăm năm nha. Kể ra, chị đây không chỉ có lên tạp chí, còn chụp một đồng ảnh quảng cáo đẹp như vậy, còn...” Tôi nói đến đây, ngừng lại, đứng lên vỗ vỗ vai Giang Ly, ý tứ sâu xa nói: “Nói thật, tôi cũng hiểu tâm trạng bây giờ của anh, dù sao mọi người đều là người bình thường, kỳ thật muốn trở nên nổi tiếng, rất khó....” Tôi phát hiện tư duy của tôi bây giờ đã lạc đề một cách nghiêm trọng, làm sao có thể tán gẫu đến những phương diện này.... Bạn cũng đừng hỏi tôi làm sao nghĩ vậy, tôi cũng không biết làm sao nữa, dù sao tôi cũng ù ù cạc cạc nói như vậy, có thể là do giấc mộng ngôi sao hồi tám tuổi vẫn còn quấy phá đi, dù sao đại đa số mọi người trong lòng đều hy vọng được người khác chú ý. Đương nhiên, lấy lực ảnh hưởng của mấy tấm ảnh quảng cáo này, xác suất nổi tiếng của tôi cơ bản là bằng không.

Giang Ly nghe xong lời tôi nói, cười lạnh một tiếng, gạt tay tôi ra, nói: “Chụp cái loại quảng cáo hạng hai đăng lên cái tạp chí hạng ba mà cô đã như vậy? Nói thật, cái loại tạp chí kiểu này tôi mới lười lên.”

Tôi nghiêm trang gật đầu một cái: “Ăn không được nho đương nhiên thấy nho chua.”

Giang Ly xoa cằm suy tư trong chốc lát, đột nhiên nói: “Kỳ thật chuyện lên tạp chí cũng chẳng phải việc gì khó.”

Tôi cảm thấy lời này của hắn rất buồn cười: “Đùa sao, không tin ta đánh cuộc một phen?”

“Cuộc thì cuộc.” Giang Ly nói xong, lại lật lật tờ tạp chí kia, lập tức chán ghét quăng sang một bên: “Bất kỳ tạp chí nào cấp bậc cao hơn so với tạp chí này, tùy cô chọn một tờ, nếu tôi mà lên được, như vậy cô thua.”

“Đến luôn, tôi vẫn cứ không tin đấy, anh nghĩ mình là thánh sao.” Tôi cảm thấy Giang Ly đã tự kỷ đến mức mất đi lý trí, chẳng qua nghĩ đến tướng mạo đẹp để có thể buôn bán được của hắn, tôi lại bổ sung thêm: “Không được bắt chước tôi chụp quảng cáo, anh phải có bài viết.”

Giang Ly không thèm suy nghĩ liền gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Tôi có chút chột dạ, sợ Giang Ly thực sự có chút tài năng, bèn nói: “Như vậy, chọn ZZ Thời thượng đi.”

Giang Ly trả lời càng thêm rõ ràng: “Được, vậy chọn tạp chí đó.”

Lúc này tôi có chút nghi hoặc, tên Giang Ly này chẳng nhẽ điên rồi, hắn không biết bậc cửa của ZZ Thời thượng cao bao nhiêu sao? Nói gì thì nói, ZZ Thời thượng cũng là tạp chí đứng đầu trong nước, có thể có bài viết trên tạp chí này, đều là những người cực kỳ thành công, nổi tiếng, hơn nữa phải có một đời sống cực kỳ đẳng cấp, đương nhiên sự nhanh nhạy đối với trào lưu mới thời thượng cũng cực cao.

Tôi nhìn Giang Ly, lắc đầu. Kỳ thật Giang Ly giống thanh niên đang thất nghiệp hơn. Như thế, người nổi tiếng thành công — nếu hắn thật sự là người nổi tiếng thành công gì đó, thì bà xã của hắn, tôi đây, cũng phải biết mới đúng chứ? Vì thế cái này, pass. Nói đến đời sống cực kỳ có đẳng cấp, hắn trừ bỏ có chút bệnh sạch sẽ ra, không thích ăn cay, cái khác đều không có gì đặc biệt, hơn nữa, hắn ngay cả nước hoa cũng không thích. Vì thế cái này, cũng pass. Cuối cùng, nhạy bén đối với trào lưu mới? Đùa hay sao, người nhạy bén đối với trào lưu mới, sẽ giơ một quyển tạp chí hạng ba điều

võ dương oai với tôi? Vì thế, nhất định không có quan hệ gì với Giang Ly, pass.

Tóm lại, Giang Ly toàn thân cao thấp chỉ được cái vẻ bề ngoài, nếu ZZ Thời thượng là một cái tạp chí cực kỳ *, như vậy có lẽ trong đó mỗi một trang đều sẽ xuất hiện bóng dáng của tiểu công này — đương nhiên vô cùng có khả năng trong tình trạng áo rách quần manh.

Vì thế tôi đắc ý cười cười: “Anh cứ chờ mà nhận thua đi, đâu phải ai cũng có khả năng xuất hiện trên ZZ Thời thượng?”

Giang Ly lại chẳng thèm để ý, hãnh bắt đầu cân nhắc đến vấn đề tiền đặt cược: “Muốn lấy gì làm tiền đặt cược? Cô thích cái gì nhất?”

Tôi không chút do dự đáp: “Tiền.”

Giang Ly: “Được, chúng ta dùng toàn bộ tiền gửi ngân hàng của mình để cược đi. Cô thua, tiền của cô thuộc về tôi, tôi thua, tiền của tôi là của cô.”

Tôi hít một hơi lạnh, dáng vẻ tự tin này của Giang Ly làm cho tôi có chút luống cuống, hãnh... hãnh sẽ không quen biết gì với chủ biên hay gì đó của ZZ Thời thượng chứ? Nghĩ đến đây, tôi do dự mà hỏi: “Giang Ly, anh rất chắc chắn sẽ có bài viết trên tạp chí kia, đúng không?”

Giang Ly lắc đầu: “Không có, tôi làm sao biết rõ cái tạp chí kia.”

Tôi không tin: “Vậy anh vì sao còn muốn đánh cược với tôi, anh không sợ thua sao?”

Giang Ly: “Tôi cảm thấy lên tạp chí chắc cũng không phải chuyện gì khó.”

Được rồi, tư duy của biến thái không thể đánh đồng với người bình thường được, nhất là một tên biến thái tự kỷ, cái này tôi có thể hiểu được.

Cho nên tôi càng thêm khinh bỉ, cũng không thèm nghiên cứu tí mĩ cấu tạo đầu óc của Giang Ly nữa... Tôi cuối cùng cũng phát hiện ra, thì ra khuyết điểm lớn nhất của Giang Ly chính là tự kỷ khinh địch, oa ha ha ha, lần này có chuyện gì anh đi mà chịu nhá!

Thế nên tôi cảm thấy thắng lợi gần như đã nắm chắc trong tầm tay, liền nói: “Vậy được rồi, vậy tiền gửi ngân hàng của anh có bao nhiêu?”

Giang Ly tiếp tục lắc đầu: “Không biết, dù sao cũng nhiều hơn cô.”

Tôi lại không nói gì, chẳng qua nghĩ đến chiếc BMWs của hã, còn có căn nhà rộng mênh mông này của hã, tôi cũng thừa nhận, chắc là thật sự nhiều hơn so với tôi rồi...

Giang Ly: “Xét thấy tiền của tôi so với cô nhiều hơn, nếu như vậy, không công bằng, cho nên phải có thêm điều kiện.”

Tôi: “Được thôi.” Sớm biết rằng Giang Ly chẳng phải kẻ dễ bắt nạt.

Giang Ly: “Nếu tôi thắng, thì cô... thôi việc đi.”

Tôi kinh hoàng: “Tại sao? “Công việc hiện tại của tôi rất ổn mà, trừ bỏ cấp trên có đôi khi có chút nhàm chán ra, những cái khác cơ bản không có gì bắt bẻ, hơn nữa lại nhiều tiền.

Giang Ly nhú mày nhìn tôi: “Cô không muốn?”

Tôi đương nhiên không muốn, nhớ hôm rồi thắng nhóc Vương Khải kia còn tặng gấp đôi tiền lương đấy, công việc tốt như vậy có đốt đèn lồng đi tìm còn khó nha ~

Giang Ly: “Không muốn thì quên đi, tôi cũng biết là có thể xuất hiện trên tạp chí cũng không đơn giản như vậy...”

Tôi bắt lấy cổ tay Giang Ly: “Đồng ý đồng ý, tôi đồng ý!” Hiếm khi Giang Ly xúc động mất lý trí như vậy, xem ra lần này tôi thắng chắc rồi, không tóm lấy cơ hội, sẽ hối hận cả đời!

Giang Ly cúi đầu nhìn cánh tay của tôi, cong khóe miệng nói: “Thành giao.”

Trái tim thấp thỏm của tôi cuối cùng cũng hạ xuống. Lúc này, Giang Ly lại nói: “Nhưng mà tôi vẫn thấy, cô có vẻ đang chiếm tiện nghi của tôi.”

Tôi nói một cách đầy chính nghĩa trách cứ hẳn: “Đã nói xong hết rồi, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy... Không được, tôi không tin vào nhân phẩm của anh, chúng ta vẫn nên ký hiệp nghị để ngừa bất trắc đi.”

Tôi nói xong, không thèm đợi Giang Ly phản ứng lại, chạy tới thư phòng xoạt xoạt xoạt, viết hai bản hiệp nghị, tự mình ký tên xong, sau đó đưa cho Giang Ly. Giang Ly cầm cái bút, chậm chạp không chịu ký: “Tôi vẫn cảm thấy không công bằng, hay là chúng ta đừng đánh cuộc nữa?”

Tôi chống nạnh: “Không được, anh làm sao có thể không giữ lời như vậy, anh có còn là đàn ông không hả anh....”

Vì thế, dưới sự uy hiếp của bản “đàn ông luận”, Giang Ly cuối cùng cũng ngoan ngoãn ký tên.

Tôi cười tủm tủm nhận lấy hiệp nghị, bắt đầu mơ tưởng đến cảnh Giang Ly bị tôi thắng sạch hết tiền trong tương lai.

Lúc này, giọng nói của Giang Ly lại rất không hợp thời mà vang lên: “Quan Tiểu Yến. ngày kia là sinh nhật tôi rồi, quà sinh nhật cô đã chuẩn bị tốt chưa hả?”

Một câu đánh văng tôi về với sự thật tàn nhẫn.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Quà Sinh Nhật 3

Tôi đang tự hỏi.

Tôi đang tự hỏi, trên thế giới này liệu có thứ gì đó, không cần lãng phí tiền, mà cũng có thể nhận được sự yêu thích và tán thưởng của mỗi biến thái hay bắt bẻ kia không.

Nếu không thì tặng hẳn một tác phẩm nghệ thuật đi? Bình thường biến thái đều thích nghệ thuật.

Mà nếu tôi muốn mua một tác phẩm nghệ thuật có thể lọt vào mắt Giang Ly... làm không tốt tôi sẽ phá sản.....

Vì thế, hãy để Quan đại nghệ thuật gia tôi tự tay làm một tác phẩm nghệ thuật tặng cho Giang Ly đi.

Kỳ thật nghệ thuật là một thứ rất sâu xa khó lường, tất cả đều rất mơ hồ. Máy thứ này khó coi, đừng lo, chỉ cần bạn có thể phóng đại nó thành một đóa hoa, cho dù có khó coi đến đâu người ta cũng sẽ liều mạng mà vung tiền.

Bởi vì thời gian gấp gáp cùng với sự hiểu biết của tôi về tác phẩm nghệ thuật cũng có hạn, cho nên tôi quyết định sẽ tặng Giang Ly một tác phẩm nghệ thuật DIY* bằng gốm sứ. dù sao, mặc kệ nó thành ra cái dạng gì, tôi đều đã có lòng làm ra, phù hợp với yêu cầu của Giang Ly.

*Do- it – yourself

Thế nên vào ngày 24 tháng 12, tôi xin phép nghỉ một ngày, lôi theo Hạp Tử cùng tới một tiệm làm gốm sứ quy mô không nhỏ.

Hạp Tử vừa nghe thấy ngày mai là sinh nhật Giang Ly mà hôm nay tôi mới chuẩn bị quà sinh nhật cho hấn, lập tức gõ vào đầu tôi mấy cái, mắng tôi xối xả, tôi u oán bị cô nàng này ngược, thầm nghĩ bà thì biết cái gì chứ...

Tôi cảm thấy tôi rất có trình độ nghệ thuật, ngay cả chủ tiệm cũng khích lệ tôi như vậy... Bởi vì có thể khiến một cái bình hoa bình thường biến thành bầy vạn tám nghìn đập nát như vậy, thật sự là hiếm có khó tìm. Không nể mặt nhất chính là Hạp Tử, con bé lại nói tác phẩm nghệ thuật của tôi chính là điển hình cho sự vô cùng thâm thúy. Tôi lại cảm thán, bà thì biết cái gì chứ...

Đương nhiên nói đi cũng phải nói lại, tuy rằng tác phẩm nghệ thuật này được tôi làm cho... rất nghệ thuật, chẳng qua tôi không thừa nhận cũng không được, nó thực sự rất xấu...

Hạp Tử rốt cục cũng nhìn không nổi nữa, tự mình làm một chiếc bát xinh đẹp, sau đó, nó cầm cái bát lên nói: “Hay là chúng ta khắc chữ lên trên đi?”

Tôi nhìn chăm chăm vào cái bình hoa xấu đến nỗi không nhìn ra cái dạng gì, vốn đã khó coi, nếu lại sánh đôi với mấy nét chữ ấu trĩ của tôi nữa, chẳng phải là càng khó xem? Vì thế, tôi nhìn Hạp Tử hắc hắc cười nói: “Được, bà giúp tôi khắc đi.”

Hạp Tử dùng khuỷu tay huých tôi một cái, nói: “Nói bậy bạ gì đó, đây là quà sinh nhật bà tặng cho Giang Ly, đương nhiên phải tự mình khắc chứ.”

Tôi đau khổ nhìn nó, không nói nên lời.

Hạ Tử đại khái cũng hiểu ra nỗi khổ của tôi, bèn nói: “Sao bà ngu vậy, không khắc chữ Trung Quốc không được sao? Chúng ta có thể khắc tiếng Pháp, tiếng Nhật, tiếng Mãn Châu, tiếng Mông Cổ, chọn cái nào Giang Ly xem không hiểu là xong chứ sao.”

Cũng đúng, tôi đúng là ngu thật. Tôi tràn ngập mong đợi nhìn Hạ Tử: “Như vậy, bà biết tiếng Pháp, tiếng Nhật, tiếng Mãn Châu, tiếng Mông Cổ sao?”

Hạ Tử lắc đầu: “Tôi chỉ phụ trách đưa ra biện pháp.”

Tôi lại nhụt chí.

Lúc này, Hạ Tử đột nhiên chỉ vào tấm áp phích to oành trước quầy, nói với tôi: “Bà xem, trên kia toàn viết mấy chữ cổ quái kỳ lạ hiếm thấy, nhất định là có cái mà chúng ta cần.” Nói xong, lại kéo tôi bước tới.

Hạ Tử chỉ vào một dòng chữ trên áp phích, nói: “Cái này tôi biết, happy birthday, sinh nhật vui vẻ.”

Vớ vẩn, cái này tôi cũng biết.

Tay của Hạ Tử đột nhiên di xuống: “Cái này, là tiếng Pháp.”

Tôi: “Nghĩa là gì?”

Hạ Tử lắc đầu: “Không biết, dù sao chắc không phải nghĩa là “Xin chào” đâu.”

Tôi thật muốn một cước đá lên cái cổ vênh vác kia của nó, phát tiết sự bất mãn của tôi.

Ngay tại lúc tôi đang do dự có nên tập kích cổ của Hạ Tử hay không, một giọng nói của nam truyền đến từ bên cạnh chúng tôi: “Dòng đó cũng có nghĩa là “Sinh nhật vui vẻ”.”

Tôi và Hạp Tử cùng lúc ngẩng đầu, nhìn thấy một ông chú hói đầu khoảng hơn 40 tuổi đang đứng bên cạnh Hạp Tử, cách cô nàng rất gần. Tròng mắt của lão chuyển động nhanh như chớp, chuyển tới chuyển lui cũng không rời khỏi bộ ngực D- cup của Hạp Tử.

Hạp Tử đứng dậy, lui về phía sau hai bước, cảnh giác nhìn lão ta.

Ánh mắt căm thù cùng khinh bỉ của tôi và Hạp Tử không ảnh hưởng đến ông chú kia tí nào, lão hồn nhiên quên mình đi đến trước tấm áp phích, chỉ vào một hàng chữ có mấy chấm tròn nhỏ nhỏ dưới dòng tiếng Pháp, nói: “Đây là tiếng Đức, cũng có nghĩa là “Sinh nhật vui vẻ”.” Sau đó lại đi xuống, “Tiếng Ý, “Sinh nhật vui vẻ” ; tiếng Tây Ban Nha, “Sinh nhật vui vẻ” ....”

Hạp Tử nhìn dáng vẻ đặc ý của lão, mở mồm ngắt lời: “Như vậy, hàng chữ cuối cùng thì sao?”

Ánh mắt của tôi cũng chuyển đến hàng chữ ở phía dưới cùng, đó là một hàng chữ kỳ quái, dù sao tôi cũng chưa từng thấy qua.

Ông chú hói đầu có chút khó xử: “Đây hình như là tiếng Do Thái, còn nghĩa là gì thì...”

Hạp Tử cười một cách khoa trương nói: “Còn nghĩa là gì nữa, đương nhiên là “Sinh nhật vui vẻ” rồi, bà đây từ sáu tuổi đã học tiếng Do Thái rồi...”

Ông chú hói đầu hoài nghi nhìn Hạp Tử, cuối cùng xám xịt rời đi trong tiếng cười của cô nàng.

Tôi ôm lấy bả vai của nó, chọc chọc trước ngực con bé một chút, cười thâm đặng nói: “Nhóc con, lúc bà sáu tuổi, ngay cả “Cày đồng đang buổi ban trưa” còn không thuộc lòng nổi cơ mà?”

Hạ Tử trừng mắt liếc tôi một cái: “Nói nhảm vừa thôi, mau đi khắc chữ, khắc mấy chữ Do Thái này vào.”

Tôi lại nhìn mấy ký tự loằng ngoằng kia, nói: “Rốt cuộc có phải nghĩa là “Sinh nhật vui vẻ” không, nếu là câu thần chú nguyên rủa gì đó, Giang Ly không bố đôn tôi mới là lạ.”

Hạ Tử gõ vào trán tôi một cái: “Tôi nói đầu óc bà có thể thông suốt hơn một chút được không, một loạt những cái này đều có nghĩa là “Sinh nhật vui vẻ”. chẳng lẽ đến cái cuối cùng lại biến thành thần chú?”

Tôi nghĩ cũng đúng, vì thế liền bắt tay vào khắc chữ. Dù sao cho dù là thần chú, Giang Ly xem cũng không hiểu.

Tôi khắc đầy mấy dòng chữ “Sinh nhật vui vẻ” tiếng Do Thái này xung quanh bình hoa, những ký tự từ xưa này khiến cho tác phẩm nghệ thuật trường phái trừu tượng bao trùm lên một tầng cảm giác trang trọng cùng với thần bí, đem nghệ thuật đương đại cùng với yếu tố truyền thống kết hợp hoàn mỹ cùng một chỗ, đây quả thực chính là kiệt tác của thiên tài....

Đương nhiên, Hạ Tử đối với kiệt tác này của tôi lại có một ý kiến khác: chẳng ra cái gì cả.

Tôi hận Hạ Tử, cực kỳ.

....

Lúc tôi ôm tác phẩm nghệ thuật công sức cả một ngày về đến nhà, đã là buổi tối. Hôm nay là Đêm an lành, dọc theo đường đi tôi nhìn thấy rất nhiều nơi đều có cây thông Noel, rất đẹp. Chẳng qua bản thân tôi vốn không tin vào chúa Trời, đối với lễ Noel cũng không thấy hứng thú lắm, hoàn toàn là đến giúp vui mà thôi.

Tôi vừa bước vào cửa nhà, liền bị một gốc cây thông Noel thật lớn trong phòng khách dọa cho phát hoảng. Cây thông Noel kia từ trên xuống dưới đều treo đầy những quả cầu nhỏ nhiều màu sắc, đèn màu, dưới tán cây còn có một đồng hộp quà tuyệt đẹp. Tôi sợ tới mức chạy ra khỏi cửa, nhìn lại số nhà, đúng vậy, đây là nhà tôi.

Tôi nhẹ nhàng mà đến gần cây thông Noel kia, đi vài vòng quanh nó, lập tức hô vọng về thư phòng: “Giang Ly, mấy trò này là anh bày ra hả?”

Giang Ly từ trong thư phòng bước ra, tựa vào khung cửa nhìn tôi, gật đầu nói: “Ừ.”

Tôi vuốt cằm, cũng gật gật đầu: “Không ngờ anh cũng thực ngây thơ, từ lúc sáu tuổi tôi đã không chơi cái này rồi...”

Giang Ly nhìn cây thông Noel, mặt không chút thay đổi: “Phải không, bọn họ nói con gái đều thích thể này,” Hắn nói xong, lại nhìn về phía tôi, “Cô không thích?” Sau đó liếc nhìn tôi một cái thật sâu, ý tứ chính là, cô dám nói cô không thích?!

Tôi rùng mình một cái, liên tục gật đầu: “Thích, tôi làm sao có thể không thích được, hắc hắc hắc hắc....”

Ánh mắt của Giang Ly dừng lại ở hộp quà trong lòng tôi, hắn đi đến trước mặt tôi, khóe miệng cong lên, trên mặt hiện lên ý cười, cúi đầu hỏi tôi: “Cô cầm cái gì vậy?”

Ánh sáng của những chiếc đèn màu trên cây thông Noel lấp lánh lấp lánh chiếu lên khuôn mặt của Giang Ly, có chút mê ly quý dị, nhưng lại có một loại mỹ cảm kỳ lạ không nói nên lời, tôi không khỏi cảm thán, quả nhiên Giang Ly có vẻ thích hợp với loại ánh sáng kỳ lạ khí chất biến thái này.

Tôi cầm chiếc hộp trong tay đưa cho Giang Ly, ngửa đầu cười nói:
“Giang Ly, sinh nhật vui vẻ.”

Giang Ly tùy tiện xoa đầu tôi một cái, sau đó cười tùm tùm nhận lấy hộp quà. Ngay sau đó, tác phẩm nghệ thuật vô cùng xấu xí kia lộ ra trước mặt hẳn. Hắn giơ cái bình lên, hỏi: “Mua thế nào vậy, tạo hình rất... độc đáo.”

Tôi đắc ý cười cười nói: “Đây là tự tay tôi làm, số lượng có hạn, toàn thế giới chỉ có một cái. Thế nào, tôi đây không phải quá tài hoa?”

Giang Ly ném cho tôi một nụ cười gọi là khuyến khích, sau đó lại cầm chiếc bình hoa soi dưới ngọn đèn ngắm nghía mấy ký tự khắc trên đó. Tôi vừa định khoe khoang một chút học thức với hẳn, đã thấy Giang Ly đột nhiên thấp giọng nở nụ cười, tiếng cười thực dễ nghe, chẳng qua lại khiến tôi rùng mình một cái. Hắn xoay người, một tay cầm chiếc bình hoa, một tay đặt lên vai tôi, cúi đầu mỉm cười nói: “Quan Tiểu Yến, tôi cũng yêu cô.”

Giang Ly cách tôi rất gần, gần đến nỗi tôi có thể cảm giác được hơi thở của hắn đang phun trên cổ tôi. Tôi lập tức hoảng hồn, đẩy hẳn ra: “Anh làm cái gì vậy!”

Giang Ly khua khua cái bình hoa trong tay, cười giống hệt như một con sói xám: “Cô không phải yêu tôi sao? Đừng giả vờ thẹn thùng với tôi làm gì.”

Tôi bị sự tự ki của hắn làm cho chẳng hiểu ra sao: “Không phải chỉ là cái bình hoa sao, anh làm gì đến nỗi ấy?”

Giang Ly vuốt ve phần thân bình, hơi một tí lại dùng đầu ngón tay gõ nhẹ lên bình hoa, sau đó nhú mày cười nói: “Mấy chữ này là tự tay cô khắc lên?”

Tôi: “Đúng vậy, anh chắc không biết mấy chữ này nghĩa là gì đâu nhỉ? Để tôi dạy cho anh....”

“Tôi đương nhiên biết.” Giang Ly cong khóe miệng lên, cười đến cực kỳ yêu nghiệt, “Đây là tiếng Do Thái, có nghĩa là “Em yêu anh”. Đây xem như là lời thổ lộ của cô sao? Đủ hàm súc.”

Tôi cười lạnh ba tiếng, đặc ý nói: “Quên đi Giang Ly, đây rõ ràng nghĩa là “Sinh nhật vui vẻ”. Anh đừng có mà lừa tôi.” Giang Ly đâu phải vụn vặt, có rất nhiều lĩnh vực mà Giang Ly cũng chưa thể đặt chân tới được, cái này tôi có thể hiểu được.

Giang Ly thu hồi nụ cười: “Cô thật sự không biết ý nghĩa của nó?”

Tôi tiếp tục cười lạnh: “Tôi đương nhiên biết, đây có nghĩa là “Sinh nhật vui vẻ”. Anh không biết cái này, tôi có thể hiểu được, đâu phải ai cũng bác học giống bốn cô nương đây....” Tự mình ói ra trước.

“Quan Tiểu Yến,” Giang Ly cầm chiếc bình ngồi trên sa lông, “Đây là tiếng Do Thái, nghĩa là “Em yêu anh”. Cô đã thổ lộ với tôi, giờ tôi đang suy nghĩ xem có nên chấp nhận hay không.”

Tôi giận, lôi laptop ra, nói: “Anh không biết, tôi cũng không biết, Baidu* biết.”

*Trang web Bách Độ, một trang web tìm kiếm của TQ.

Giang Ly không thèm để ý đến tôi, mãi mê tự mình nhìn chăm chăm cái bình trong chốc lát, nói: “Tôi suy nghĩ xong rồi, nể mặt cô có thành ý như vậy, tôi quyết định chấp nhận cô.”

Tôi lấy gối ôm đập lên đầu hẳn, vừa mở trang web ra vừa mắng: “Nhận cái đầu anh, bà đây mới không cần bị một tên biến thái chấp nhận!”

Giang Ly ôm bình hoa ngồi trên ghế, không nói chuyện, cũng không phản kích lại tôi. Tôi có chút kỳ quái, hẳn làm sao lại đột nhiên hiền lành như vậy, chẳng qua mặc xác hẳn, tôi vội vàng mở trang web ra, bắt đầu tìm.

Tìm được rồi, tìm được rồi, tôi đoạt lấy bình hoa từ Giang Ly, nhìn những ký tự trên đó đối chiếu từng cái từng cái một, sau đó, tôi liền kinh hoàng.

Không giống, thật sự không giống.

Những ký tự trên bình hoa cùng với kết quả những chữ “Sinh nhật vui vẻ” tiếng Do Thái tìm được trên mạng hoàn toàn không giống.

Tôi hoài nghi là vì chữ tôi khắc quá khó nhìn, bèn đối chiếu lại một lần, cuối cùng xác định, thật sự là không giống chút nào.

Một bàn tay duỗi ra, cầm lấy cái bình hoa xấu xí kia, Giang Ly ôm bình hoa, đặc ý nói: “Quan Tiểu Yến, cô còn có thể ngốc hơn chút nữa sao?”

Tôi không phục, tìm kiếm kết quả của dòng chữ “Em yêu anh” bằng tiếng Do Thái, lại đối chiếu một chút, kết quả có thể đoán được.

Tôi tựa vào ghế, có chút nhụt chí: “Giang Ly, đưa cái bình kia trả lại cho tôi đi, ngày mai tôi tặng anh cái đẹp hơn.”

Giang Ly: “Không sao, tôi thích mấy thứ bề ngoài xấu xí như vậy, giống như cái bình hoa này, lại giống như,” Hắn dừng một chút, ngược mắt lên nhìn tôi, “Cô.”

Tôi giận, xông về phía hắn định cướp lại cái bình hoa từ tay hắn, thiện tai, lão tử không quăng nổi cái thân này nữa rồi.

Giang Ly nhanh nhẹn đứng lên, giấu bình hoa ở phía sau lưng, sau đó cúi đầu nhìn tôi đang bố nhào trên ghế, lắc đầu thở dài: “Quan Tiểu Yến, cô có thể tiến bộ một chút được không, đã tặng đi rồi, cô lại còn không biết xấu hổ mà đòi lại?”

Tôi nằm bò trên ghế vẫn không nhúc nhích, bị phần đến mức muốn cào tường.

Giang Ly lại cố tình không buông tha cho người ta, hăn ngồi xuống, vỗ vỗ đầu tôi, cảm giác kia, chẳng khác nào hăn đang vỗ đầu con chó lông xù nhà hăn vậy. Sau đó hăn gác cằm lên trên ghế, đặc ý nhìn tôi. Mặt của hăn cách mặt tôi rất gần, tôi thậm chí còn có thể nhìn thấy hàng lông mi thật dài của hăn đang rung lên, thật muốn nhổ từng cọng xuống quá đi.... Bà đây là con gái, lông mi cũng không dài bằng của hăn!

Đôi mắt Giang Ly chớp chớp nhìn tôi, nói: “Quan Tiểu Yến, tôi vẫn cảm thấy cô cố ý, cô kỳ thật là muốn thổ lộ với tôi, đúng không?”

Tôi vô lực ngược mắt, nói: “Làm ơn đi, tôi cho dù không có triển vọng thêm lần nữa, cũng sẽ không thổ lộ với một kẻ đồng tính luyện ái được không!”

Giang Ly: “Như vậy, nếu như tôi không phải đồng tính luyện ái thì sao?”

Tôi vươn một bàn tay đến vỗ vỗ bả vai Giang Ly bày tỏ chút an ủi: “Đứa trẻ ngoan, loại chuyện này không có nếu như, phải là phải.”

Giang Ly: “Kia nếu tôi là song tính luyện thì sao?”

Tôi; “Vậy thì càng biến thái.... Tôi bảo này, anh không phải thực sự là song tính luyện đấy chứ?”

Giang Ly đứng lên, cảm giác mười phần trên cao nhìn xuống. Hăn rũ mắt nhìn tôi, khinh thường nói: “Làm sao có thể, phụ nữ kiểu như cô, tôi chỉ thấy chướng mắt.”

Tôi cảm thấy lời nói của Giang Ly rất kỳ quái, nhưng mà tôi lại không rõ kỳ quái thể nào. Vì thế tôi chỉ đành cười lạnh ba tiếng, đáp trả hăn: “Yên tâm đi, đàn ông kiểu như anh, tôi cũng chướng mắt.”

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Say Rượu Đêm Noel

Trên thế giới này, những kẻ khó chơi cũng phân ra làm nhiều loại, có những kẻ khó chơi làm cho người ta thấy phiền chán, giống như Vu Tử Phi; có những kẻ khó chơi, làm cho người ta phát điên, giống như Vương Khải, còn có những kẻ, khó chơi làm cho người ta thấy thực bất đắc dĩ, giống như Tiết Vân Phong.

Chuyện thế nào thì phải nói từ cái lễ Noel không thể an lành kia.

Chuyện kể rằng vào ngày 25 tháng 12, người khác đều mừng lễ Noel, Giang Ly người ta lại mừng sinh nhật, coi như là có cá tính. Tôi đang nghĩ Giang Ly chắc là sẽ cùng với tiểu mỹ nam Tiết Vân Phong ăn một bữa tối lãng mạn, để cho Giang Ly đỡ ngứa mắt, tôi nói với hãn buổi tối có việc sẽ về trễ một chút, Giang Ly châm chọc khiêu khích tôi vài câu, đối với việc này tôi hoàn toàn không thèm để ý. Sau đó, tan tầm xong tôi liền trực tiếp đi theo Vương Khải ăn trực một bữa, tiếp theo liền bước lên xe của hãn đến quán bar hả hê một chút.

Lễ Noel tốt xấu gì cũng được coi như một ngày lễ, trong quán bar bầu không khí khác hẳn với bình thường, còn có một chút tiết mục nhỏ rất thú vị. Hôm nay không khí ngày lễ quá nồng đậm, mọi người đều vui chơi đến phát điên, xung quanh thực ấm ỉ, chẳng qua đây coi như là một kiểu xả hơi khỏi áp lực trong cuộc sống của trai gái trong các thành phố lớn thôi.

Từ trong quán bar bước ra đã là mười một giờ tối, tôi vừa mới ra khỏi quán bar, di động liền vang lên, vừa lấy ra đã thấy, là âm hồn bất tán gần đây Tiết Vân Phong Tiết bằng hữu.

Tôi tiếp điện thoại, đầu bên kia ngay lập tức truyền đến tiếng nức nở cùng với tiếng uống nước ùng ục ùng ục. Tôi rất kỳ quái, kêu lên vài tiếng “Này này này”, Tiết Vân Phong mới mở miệng nói chuyện. Cậu ta kêu một tiếng “Quan Tiểu Yến”, sau đó lại một tràng tiếng khóc ô ô, tôi giống như cách di động cũng có thể ngửi thấy mùi rượu trên người cậu ta, thẳng nhóc này tám phần là đã say rồi.

Bản thân tôi cho dù không tính là lương thiện, nhưng rất dễ mềm lòng, hơn nữa lại gặp phải một tiểu chính thái xinh đẹp như vậy đang khóc lóc, làm cho tâm can của tôi quả thực chịu không nổi. Thế nên tôi vội vàng nói vào di động: “Cậu làm sao vậy, có phải Giang Ly bắt nạt cậu không?”

Tôi vừa nhắc đến tên của Giang Ly, cậu ta lại càng khóc dữ dội, vừa khóc vừa kêu tên Giang Ly.

Tôi bóp bóp trán, che di động nói với Vương Khải: “Anh đi trước đi, tôi còn có chút việc phải làm.”

Wang Khải đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, “Đã trễ thế này, cô còn đi đâu? Có cần tôi bảo vệ cô không?”

Tôi nghĩ đến thể trạng của Tiết Vân Phong, tuy rằng cậu ta có thể đánh thắng được tôi thật, chẳng qua nghĩ đến cậu ta đã uống rượu vào, chắc là cũng không đến nỗi khó ứng phó. Vì thế tôi khoát tay nói: “Không cần, có chuyện gì tôi sẽ gọi điện thoại cho anh.”

“Được rồi, vậy có chuyện gì phải gọi tôi đầu tiên, còn có...” Vương Khải cúi người lại, khá thần bí mà chớp chớp mắt, “Không được tùy tiện lên xe của người đàn ông khác.”

Khốn nạn, anh xong chưa hả. Tôi liếc mắt trừng hấn một cái, xoay người rời đi.

Bên ngoài rất lạnh, tôi trốn vào một tiệm Fastfood ven đường gọi cho điện cho Tiết ma men: “Tiết Vân Phong, cậu đang ở đâu?”

Tiết Vân Phong lẩm bẩm hai tiếng, lắp bắp nói: “Liên.... liên quan gì đến cô....”

Này, nếu không phải cậu gọi điện thoại tới quấy rầy tôi tôi mới lười quản xem cậu ở đâu, liên quan cái đầu tôi! Tôi định cúp điện thoại, nhưng mà cứ nghĩ đến kỳ thật đũa nhỏ này cũng không đến nỗi hư hỏng, huống chi còn có chút quan hệ bám váy* với tôi (nếu tình nhân của ông xã cũng được coi như là quan hệ bám váy), thế nên tôi đành kiên nhẫn dỗ dành cậu ra: “Cậu nói cho tôi biết cậu đang ở đâu, tôi mang Giang Ly đến xin lỗi cậu.”

* 裙帶: cạp váy; bám váy (ví với quan hệ với đàn bà và con gái, mang ý châm biếm)

Tiết Vân Phong: “Cô... Giang Ly...”

Tôi: “Nói đi, cậu ở đâu, Giang Ly chờ mất kiên nhẫn rồi đây này!”

Giọng nói của Tiết Vân Phong đột nhiên nhỏ đi một chút, tôi lơ mơ nghe được cậu ta nói với người phục vụ đứng bên cạnh: “Nói cho cô ta tôi đang ở chỗ nào.”

Tôi nhất thời á khẩu, thằng nhóc này say đến ngay cả chính mình ở đâu cũng không biết.

...

Lúc tôi bước vào quán bar Y, Tiết Vân Phong đã hào khí lên mây tạt rớt tạt chuốc, uống rượu giống như uống nước lọc. Tôi chạy tới một phen giữ chặt lấy cánh tay của cậu ta, nói: “Đừng uống nữa, theo tôi về!”

Tiết Vân Phong làm sao chịu nghe, cậu ta gạt tôi ra, nhíu mày bực mình nói: “Tránh ra!”

Không tức giận, không tức giận, tôi không tức giận.... md, tức chết tôi!

Tôi cầm lấy chén rượu trước mặt cậu ta ừng ực tu một hơi sạch sẽ, sau đó lau miệng: “Tiết Vân Phong cậu mà uống nữa, Giang Ly sẽ không cần cậu!”

Tiết Vân Phong sợ run một chút, sau đó đột nhiên ghé lên trên quầy bar ô ô khóc loạn cả lên, vừa khóc vừa thút tha thút thít nghẹn ngào nói: “Giang... Giang Ly anh ấy không cần tôi nữa... Ô.. ô”

Tôi bị cậu ta làm cho hoảng sợ, quả nhiên trên đời này khó hầu hạ nhất chính là con ma men. Thế nên tôi chẳng khác nào đang dỗ con vồ vồ lưng của cậu ta, tận lực nặn cho giọng nói thốt ra thật dịu dàng thật tràn ngập tình thương của người mẹ: “Đưa bé ngoan, Giang Ly nói, cậu ngoan ngoãn về nhà, anh ta sẽ cần cậu.”

Tiết Vân Phong ngẩng đầu mở to hai mắt nhìn tôi. “Thật sự?” Đôi mắt kia vì say mà trở nên mông lung, trong mắt còn có nước mắt đọng lại, nhìn khuôn mặt lê hoa đái vũ* của cậu ta, tôi thấy cực kỳ thương tâm.

* 梨花带雨 lê hoa đái vũ: hoa lê vương vất những giọt mưa, (thường) chỉ vẻ đẹp của người con gái khi rơi lệ.

Vì thế tôi liền chịu đựng nỗi xúc động muốn cắn một ngậm lên khuôn mặt kia, thề thốt thành khẩn nói: “Thật mà... mau về nhà đi nào.” Xem ra ở chung một chỗ với Giang Ly lâu cũng chẳng học được cái gì hay, chỉ có khả năng diễn trò là tiến bộ không ít.

Vì thế Tiết Vân Phong cực kỳ nhu thuận gật đầu một cái: “Được, chúng ta về nhà.”

Tôi giúp đỡ Tiết Vân Phong giờ đến đứng còn không vững, xiêu xiêu vẹo vẹo đi ra khỏi quán bar, sau đó đón xe taxi. May mà Tiết Vân Phong giờ còn không có say hoàn toàn, còn biết mình ở chỗ nào.

Vừa ngồi vào taxi, Giang Ly đã gọi điện tới. Tôi vừa nhấn nút nghe, đã nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Giang Ly: “Quan Tiểu Yến cô rất cuộc chơi đùa ở chỗ nào, làm sao còn chưa có về hả!”

Tôi nhìn Tiết Vân Phong đang gục ở một bên, trong lòng có vô số bức dọc cùng tức giận, bèn gầm ngược trở lại: “Tôi ở đâu thì liên quan gì đến anh chứ!” Lão tử còn không phải là vì lo cho bạn trai của anh sao, thật là kỳ quái, vì sao bạn trai là của anh mà sao luôn đến phiên tôi chăm sóc là sao!

Giang Ly bị tôi gầm lên, thế mà lại bình tĩnh trở lại. Hắn trầm mặc trong chốc lát, trong giọng nói có chút u oán nói: “Hôm nay là sinh nhật tôi.”

Tôi không hiểu nguyên do: “Quà không phải hôm qua đã tặng cho anh rồi sao? “Tuy rằng đó là một món quà thật thất bại.

Giang Ly cả giận nói: “Sinh nhật tôi cô ngay cả chút ra vẻ cũng không có? Đưa một cái bình hoa còn chưa phát dục là coi như xong sao?”

Tôi thật sự nghi ngờ mấy chữ “chưa phát dục” của hắn thực ra chính là chỉ gà mà mắng chó, nhưng mà tôi cũng không làm gì được hắn. Vì thế tôi nhẫn nhịn, nói: “Vậy anh còn muốn tôi làm cái gì?”

Giang Ly: “Quên đi, bây giờ là mười một giờ năm mươi lăm, cô hát bài chúc mừng sinh nhật cho tôi đi.”

Tôi: “Giang Ly, anh không phải là cũng uống say đấy chứ?” Tình hình là lúc hắn uống rượu đều sẽ làm một số chuyện có vẻ ngây thơ.

Giang Ly lạnh lẽo đáp: “Cô có hát không thì bảo? Không hát thì nói, để tôi còn nghĩ xem dùng phương pháp gì chinh đốn cô....”

“Được rồi được rồi, tôi hát, tôi hát còn không được sao?” Sợ anh luôn!

Vì thế dưới bóng đêm yên tĩnh trong xe, bỗng chốc vang lên một khúc ca chúc mừng sinh nhật rung động tâm can, hơn nữa lại còn là bản cũ Trung Anh đối chiếu. Tôi nhìn trong kính chiếu hậu đã thấy vẻ mặt bác lái xe taxi đã nhăn đến thống khổ, đồng tình nói: “Chú à, chú muốn cười thì cứ cười đi, da mặt cháu rất dày.”

Vì thế bác lái xe hào phóng cười ha hả.

Giang Ly nghe tôi hát xong, nói: “Không tồi, tôi đã thấy có người hát ngẫu nhiên sẽ bị lạc giọng, chưa thấy ai hát mà ngẫu nhiên mới không bị lạc giọng như vậy.” Dừng một chút, hãnh lại bổ sung thêm, “Nhất là có thể hát bài Chúc mừng sinh nhật thành như vậy, thật sự là hiếm có.”

Khốn thật, anh có ý gì!

Giang Ly không có cảm nhận được sự bất mãn của tôi, hãnh nói: “Kỳ thật hôm nay, cô hẳn là nên ở bên cạnh tôi.”

Tôi có chút mờ mịt: “Vì sao? “Chẳng lẽ muốn lôi kéo tôi và bạn trai bé nhỏ của anh chơi trò 3p? Mua bánh ngọt sao, tôi là người bình thường được chưa!

Giang Ly không trả lời, mà lại đột nhiên chuyển đề tài, nói: “Cô đêm nay có về không?”

Tôi nhất thời không theo kịp suy nghĩ của hãnh: “A? Ách, ... chắc là... có trở về đi...”

Giang Ly: “Cô đang ở cùng với ai vậy?”

Tôi cũng không thèm giầu diêm: “Còn không phải bạn trai anh, uống say như chết...Tôi bảo này, hai người các anh cãi nhau sao?”

Giang Ly: “Uống rượu? Uống rượu tốt, rượu xong loạn tình là thời cơ tốt.”

Tôi cười: “VẬY anh qua đây đi, mau thừa dịp này đem cậu ta ăn, tiêu chính thái xinh đẹp như vậy nhất định đặc biệt ngon miệng.”

Giang Ly tựa hồ lại tức giận: “Chuyện của chúng tôi không đến lượt cô quản.”

Tôi: “Tôi mới lười quản.”

Giang Ly: “Đưa cậu ta về xong rồi về nhà đi, cô không được có ý đồ gì với cậu ta đâu đấy.”

Tôi cười, hẳn rõ ràng rất để ý Tiết Vân Phong, vì sao nhất định phải cãi nhau làm gì? Vì thế tôi an ủi hẳn nói: “Đã nói với anh bao nhiêu lần, tôi với đồng tính luyện ái không có hứng thú.”

Giang Ly không nói gì, tôi lại bổ sung một câu: “Chỉ là thằng nhóc này luôn làm cho tôi có một loại cảm giác được làm mẹ.”

Giang Ly cười khê: “Cô muốn làm mẹ? Tôi không ngại giúp một chút đâu.”

Tôi: “Anh đi chết luôn đi!”

Giang Ly ha ha nở nụ cười, cười xong hẳn nói: “Ở chỗ nào, lát nữa tôi đến đón cô.”

Giang Ly đột nhiên khuất phục đầu hàng tốt bụng làm cho tôi cảm thấy không ổn cho lắm, vì thế nói: “Không cần, nhà cậu ta ở ngay trong nội thành, bắt xe rất tiện.”

Giang Ly: “Thế cũng không được, nhờ đầu gặp phải tên lái xe nào thắm mỹ có điểm dị dạng, định cướp sắc thì làm sao.”

Khốn nạn, cướp sắc thì cướp sắc, làm sao còn nhất định phải thắm mỹ dị dạng? Giang Ly, anh ấy, không nói móc tôi thì sẽ chết à!

Giang Ly: “Một tiếng nữa, tôi ở dưới nhà cậu ta chờ cô.”

Tôi; “Giang Ly anh nói thật đi, anh rốt cuộc có âm mưu gì? “Tôi mới không tin hăn lại tốt bụng như vậy.

Giang Ly: “Cô nếu đã không làm được gì cho tôi, vậy lúc về nấu cho tôi bữa ăn khuya đi... Tôi muốn ăn mỳ trường thọ*, cái loại một chén mì chỉ có một sợi ấy.”

* Theo tập tục của người Trung Quốc, vào ngày sinh nhật nếu ăn mỳ trường thọ thì sẽ sống lâu khỏe mạnh, sợi mì càng dai càng dài thì tuổi thọ của người đó càng lâu. Mà Giang ca nói mì một sợi tức là cái thể loại mà nhào bột bằng tay sau đó kéo cho nó dài thiệt là dài ra đủ cho một bát mỳ ấy.

Tôi: “Biết ngay là anh đâu có tốt bụng như vậy.” Cái loại này thoát nhìn đơn giản, kỳ thật lúc làm rất phiền toái thực không tốt!

Giang Ly: “Không nghe lời? Không nghe lời hậu quả có lẽ rất nghiêm trọng đấy...”

Tôi: “Làm làm làm, tôi nghe lời. Anh cũng quá vô sỉ!”

Giang Ly lại đắc ý ha ha cười nhẹ một tràng, tôi giận dữ ấn nút cúp máy.

...

Chỗ ở của Tiết Vân Phong cách nơi cậu ta đi làm không xa, chắc là để tiện cho việc đi làm, nên thuê nhà gần. Tôi giúp cậu ta lên lầu, lấy chìa khóa

trong túi áo của cậu ta, mở cửa, tìm được phòng ngủ, sau đó đem cậu ta ném tới trên giường, cởi giày cho cậu ta, đắp chăn lại.

Tốt lắm, đại công cáo thành, tôi có thể giải thoát rồi. Tôi lau mồ hôi trên đầu, xách túi bước ra khỏi phòng ngủ, vừa mở cửa ra, đã nghe thấy một giọng nói cực kỳ rõ ràng từ phía sau: “Cô phải đi sao?”

Tôi hoảng sợ, xoay người nhìn lại. Chỉ thấy Tiết Vân Phong đang tựa nửa người trên giường, ánh mắt thật sự thanh tỉnh, một chút cũng không có dáng vẻ của người uống rượu.

Tôi không tin nổi nhìn cậu ta, khiếp sợ đến nỗi nói chuyện cũng lắp bắp: “Cậu cậu cậu cậu... Cậu không phải say rượu sao?”

Tiết Vân Phong sắc mặt tối tăm, đáp: “Tôi chỉ muốn say mà thôi.”

Oa khốn thật, vậy thì phải nói là cậu từ nãy đến giờ đều là giả bộ? Giả bộ uống say làm cho bà đây ngu ngốc đầu đây mồ hôi đưa cậu trở về? Tôi mới nghĩ đến đây liền bi phẫn, vì thế liều mạng chạy đến bên giường cậu ta, cúi người bóp cổ cậu ta lắc lắc, vừa lắc vừa đau đớn cảm hận nói: “Thằng nhóc cậu làm sao lại xấu xa như thế hả, cậu có biết phải xoay sở với một con ma men là chuyện lãng phí tinh thần và thể lực thế nào không?”

Tiết Vân Phong dưới ma trảo của tôi, toàn bộ thân thể chẳng khác nào một con rối gỗ lắc lư lắc lư, cậu ta cũng không phản kháng, chỉ rũ mắt xuống, bình tĩnh nói: “Tôi có thể làm sao bây giờ, tôi say không nổi, đành phải giả vờ.”

Tôi ngừng tay, có chút đau lòng nhìn cậu ta. Tôi đột nhiên nhớ tới lúc Vu Tử Phi mới rời bỏ tôi, tôi cũng thường xuyên chuốc say chính mình hàng đêm như vậy, nhưng mà bởi vì thể chất đặc thù của bản thân, đối với cồn gần như như miễn dịch, vì thế mỗi lần tôi đều uống rất nhiều rượu, cực kỳ thanh tỉnh mà nốc rượu điên cuồng ... Bây giờ ngẫm lại, khi đó thật là khờ mà, ai rời đi ai sống không nổi chứ.

Tôi mặc kệ hồi ức, vỗ vỗ đầu Tiết Vân Phong, cười nói: “Đứa nhỏ ngoan, về sau không cần uống rượu tùm lum, hại thân.”

Tiết Vân Phong gạt tay của tôi ra, bất mãn nói: “Tôi không phải đứa nhỏ!”

Tôi cười: “Ở trong mắt tôi, cậu chỉ là một đứa nhỏ... Nếu không thì tôi nhận cậu làm con nuôi nhé?”

“Cô....” Tiết Vân Phong trợn mắt nhìn tôi, tức giận đến cánh môi run run.

Tôi bị cái dạng này của cậu ta làm cho cười hắc hắc không ngừng, nắm lấy khuôn mặt của cậu ta nói: “Chính thái, cậu thật đáng yêu nha.”

Tiết Vân Phong xoay mặt đi, không thèm để ý đến tôi.

Tôi cầm lấy túi xách, lại vỗ vỗ đầu cậu ta: “Bé ngoan, ngủ ngon vào, chị đây phải đi.”

Tiết Vân Phong lại giữ chặt lấy tay tôi: “Cô... cô có thể ở lại với tôi được không?”

Tôi quay đầu nhìn đôi mắt to ngập nước của cậu ta, nhất thời một chút sức chống cự đều không có. Vì thế tôi ngồi bên giường của cậu ta, phong tình vạn chủng cười cười: “Anh chàng đẹp trai, cậu thực sự cần người ở bên sao?”

Tiết Vân Phong mặt nhất thời đỏ bừng, tôi mới phát hiện, thì ra đùa giỡn tiểu chính thái lại là trò hay ho như vậy, ha ha.

Tiết Vân Phong nhìn dáng vẻ vui sướng khi người gặp họa của tôi, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Cô nhìn có vẻ rất vui vẻ nhỉ... Nếu tôi nói cho cô Giang Ly với tôi chia tay, cô có phải càng vui vẻ hơn hay không?”

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Quan Tiểu Yến Không Ngu Ngốc!

Tiết Vân Phong nói với tôi: “Cô nhìn có vẻ rất vui vẻ nhỉ... Nếu tôi nói cho cô Giang Ly với tôi chia tay, cô có phải càng vui vẻ hơn hay không?”

Tôi khiếp sợ thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của chính mình: “Khụ khụ, cậu nói gì cơ, chia tay?”

Tiết Vân Phong gật đầu, giọng nói có chút vô lực: “Anh ấy không thích tôi.”

Tôi không tin cho lắm, theo sự quan sát của tôi, Giang Ly rõ ràng cũng rất để ý đến cậu ta. Vì thế tôi hỏi: “Anh ta chính miệng nói với cậu?”

Tiết Vân Phong: “Còn phải nói hay sao, tôi có thể nhận ra được.”

Tôi khoát tay, an ủi cậu ta nói: “Cho dù chính miệng anh ta nói ra, cũng chưa chắc đã là thật, huống chi căn bản là anh ta chưa nói gì với cậu, cậu nhạy cảm quá rồi.”

Tiết Vân Phong hai mắt chột sáng lên, rồi nháy mắt lại trở nên âm trầm. Cậu ta lắc đầu nói: “Tôi cũng không muốn tự mình dối mình, tôi vẫn cảm thấy Giang Ly anh ấy.... trong lòng anh ấy có người khác.”

“A ha?” Thì ra Giang Ly lại là người thiếu chung thủy như vậy, một chân đứng hai thuyền... khinh bỉ hẳn!

Tiết Vân Phong đột nhiên hung tợn nhìn tôi, hùng hùng hổ hổ nói: “Nói mau, có phải anh ấy thích cô đúng không?”

Tôi vội vàng hoảng sợ lắc đầu: “Anh ta mỗi ngày chỉ muốn làm duy nhất một việc chính là khinh bỉ tôi, anh ta không bắt nạt tôi tôi liền thấy may mắn cực kỳ, nói anh ta thích tôi, quý cũng không tin!”

Tiết Vân Phong gật đầu, thực đồng ý với ý kiến của tôi: “Cô nói cũng đúng, tôi cũng biết bằng tư sắc của cô, khó mà dụ dỗ anh ấy được.”

Tôi: “...”

Cố nén nổi xúc động chém chết tiểu chính thái trước mặt, tôi làm ra vẻ không sao cười ha ha, nói: “Đúng vậy đúng vậy, huống chi Giang Ly anh ta là gay mà, anh ta thích đàn ông chứ.”

Tiết Vân Phong lại nói: “Nói thật, nếu anh ấy thích một cô gái, tôi còn không còn lời nào để nói, nhưng mà nếu trong lòng anh ấy có người đàn ông khác...” Cậu ta nói xong, ánh mắt lại trở nên âm đạm, tôi nhìn mà thấy đau cả lòng.

Chẳng qua một câu “trong lòng anh ấy có người đàn ông khác” của tiểu chính thái này đã thức tỉnh tôi, trong nháy mắt tôi nghĩ đến một người, chính là kẻ làm cho Giang Ly vừa yêu vừa hận, đồng chí Vương Khải. Khụ khụ, Giang Ly sẽ không thật sự, thật sự di tình biệt luyện* đến Vương Khải chứ?

*yêu một người khác

Trời ạ, Giang Ly có di tình biệt luyện thì cũng phải tìm đồng loại chứ, tên Vương Khải kia thuần túy rõ ràng là một cây củ cải bự lẳng nhăng trong đầu chỉ toàn gái đẹp, trông mong hẳn sẽ khuất phục bởi một người đàn ông, anh nghĩ cũng đừng nghĩ làm gì!

Tôi càng nghĩ càng thấy chuyện này khả nghi, vì thế bắt đầu có chút nhấp nhồm, Tiết Vân Phong nhạy bén đã nhận thấy sự khác thường của tôi, cậu ta túm lấy góc áo của tôi, khẩn trương hỏi: “Anh ấy... anh ấy thật sự có người đàn ông khác sao?”

“Khụ khụ...cái kia....” Tôi có chút khó xử, không biết nên nói sao với cậu ta. Dù sao chuyện Giang Ly thích Vương Khải cũng chỉ là do tôi đoán mò mà thôi, huống chi đây lại là chuyện của người khác, tôi cũng ngại mình quá bát quái.

Tiết Vân Phong mở đôi mắt to tròn nhìn tôi, nước mắt sắp rơi xuống đến nơi. Cậu ta nói: “Cô có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc là ai? Tôi chỉ muốn biết. là người như thế nào có thể mê đảo được anh ấy.”

Tôi nhìn đôi mắt xinh xắn tội nghiệp kia của Tiết Vân Phong, cắn chặt răng, nói: “Đây... Tôi cũng là đoán vậy thôi, không chắc đã là thật.”

Tiết Vân Phong coi như bình tĩnh: “Cô nói đi, tôi sẽ đúng mực.”

Tôi: “Cậu chắc là biết Vương Khải chứ? Phó tổng giám đốc của công ty chúng ta?”

Tiết Vân Phong: “Làm sao mà không biết, tên đó lúc mười sáu tuổi còn nhìn lên chị tôi tắm rửa cơ.”

Tôi: “...” Thì ra lịch sử phong lưu của Vương Khải lâu đời như vậy.

Tiết Vân Phong cuối cùng cũng phản ứng lại, cậu ta thất thanh hô: “Từ từ, cô không định nói Giang Ly... anh ấy thích Vương Khải chứ?”

Tôi đau đớn gật đầu: “Tôi cũng đoán vậy thôi, cụ thể tin hay không, tùy cậu. Nói thật tôi cũng không tin được, người như kiểu Vương Khải đến tôi còn thấy chướng mắt, huống chi ánh mắt Giang Ly cao như vậy... Chẳng qua nói không chừng, người biến thái lại có thẩm mỹ của biến thái, huống

chi nói đi nói lại Vương Khải vẫn được cái vỏ ngoài dễ nhìn ... Đây, cậu làm sao vậy?” Tôi đột nhiên phát hiện sắc mặt Tiết Vân Phong trở nên cực kém, là cái loại hờn giận đến mất đi lý trí.

Tiết Vân Phong nắm chặt tay, trong ánh mắt toát ra một ngọn lửa nguy hiểm. Cậu ta nghiến răng nghiến lợi nói: “Tên Vương Khải này, dù dồ chi tôi xong, lại đến dụ dỗ bạn trai tôi, tôi không cho hắn biết tay, hắn sẽ không biết bản thiếu gia đây tức giận là thế nào!” Cậu ta nói xong, bộp một tiếng vỗ xuống chiếc bàn bên cạnh giường, cốc nước trên bàn bị khiếp sợ, đổ ngay tại trận, sau đó lăn lông lốc hai vòng, rơi xuống dưới, loảng xoảng một tiếng bỏ mình đập nát.

Lá gan nhỏ bé của tôi theo một tiếng loảng xoảng thịt nát xương tan kia cũng run rẩy một chút. Xem ra tiểu thiếu gia này tuy rằng bề ngoài nhu nhược, trên thực tế cũng không phải người lương thiện đâu. Vì thế rằng tôi lập cập đánh vào nhau run run nói: “Kia cái đó... Kỳ thật hai người bọn họ cũng không có gì, là Giang Ly tương tư đơn phương...”

Tiểu thiếu gia lại càng thêm oán giận: “Cái gì mà tương tư đơn phương, Vương Khải đây chính là lạt mềm buộc chặt, giờ trò lừa bịp!”

Tôi vuốt trán, tiếp tục giải thích: “Kỳ thật Vương Khải thích phụ nữ mà, cậu chắc phải biết chứ.”

Tiết Vân Phong: “Hắn là ăn chán phụ nữ rồi muốn ném thử đàn ông, người như thế tôi thấy nhiều rồi!”

“Vậy kia, tôi đi trước đây...” Tôi cầm túi lên, nhìn tiểu thiếu gia đang phát hỏa nhe nanh mua vuốt, chạy trốn chết. Lúc bước ra khỏi cửa còn không quên bổ sung một câu: “Tiết Vân Phong, đừng để Vương Khải biết Giang Ly là đồng tính luyện ái, làm ơn.”

Bà xã, theo anh về nhà đi!

Tôi bước xuống lầu, đã thấy chiếc BMWs của Giang Ly đỗ ở trước cửa, vì thế cuống cuống chạy tới, mở cửa xe tiến vào.

Trong xe tối om, Giang Ly cũng không bật đèn. Tôi nghiêng người nói với bóng dáng mơ hồ kia: “Anh thực sự không định lên xem?”

Trong bóng đêm, giọng nói có chút phiền chán của Giang Ly truyền tới: “Cô lắm chuyện vừa thôi.”

...Mẹ nó chứ!

Về nhà, Giang Ly giống như đại gia tựa vào trên ghế, mí mắt cũng không thèm nâng lên một chút nói với tôi: “Quan Tiểu Yến, đi làm bữa ăn khuya cho tôi, tôi muốn ăn mì trường thọ cực dài cực dài... Nếu mì không ăn được, tôi liền ăn cô.”

Dạ.

Vì thế Quan nha hoàn xám xịt nhào vào phòng bếp, vào lúc một giờ sáng ở nhà bếp vừa ngáp vừa làm mì trường thọ cho mỗ đại gia... TMD, sinh nhật đã qua mấy giờ rồi, anh ấy, ăn mì trường thọ làm cái quái gì!

Khi tôi đem hai bát mì đặt lên trên bàn, Giang Ly còn khuyến khích vỗ đầu tôi một cái, nói: “Cô thực chăm sóc, biết tôi chưa ăn cơm chiều, làm nhiều như vậy.”

“Cái kia... Giang Ly à... một bát mì là của tôi...”

Giang Ly không nhanh không chậm đem mì ở mỗi bát cắn một miếng, lập tức liếc mắt nhìn tôi một cái nói: “Trong tủ lạnh có bánh ngọt, socola, toàn thứ cô thích.”

Tôi trợn mắt há mồm nhìn hành vi vô lại này của Giang Ly, lại còn quên ngăn cản. Đợi cho hẳn nói cái gì mà bánh ngọt với không bánh ngọt, tôi

mới phục hồi lại tinh thần, tức giận nói: “Anh có lương tâm không hả?”

Giang Ly còn chẳng thèm ngẩng đầu lên: “Không có.”

Tôi: “...”

Gặp qua vô sỉ, chưa thấy ai vô sỉ đến như vậy! Tôi hận nghìn rặng nghìn lợi, lại chẳng có cách nào đối phó với hắn. Bây giờ tôi chỉ biết giả bộ đáng thương với hắn: “Giang Ly, ăn bánh ngọt sẽ béo, anh nhân tâm nhìn tôi phát phì sao?” Hắn nếu dám nói nhân tâm, tôi thực sự sợ mình sẽ kích động mà đem hai bát mỳ kia úp lên mặt hắn...

Giang Ly cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào tôi, hắn nhìn tôi từ cao đến thấp đánh giá một chút: “Như cô trên người được mấy lượng thịt, một người đàn ông nếu ngủ cùng với cô, có khi còn không bằng ôm hai cân sườn đi ngủ còn có xúc cảm hơn.”

Tôi: “...”

Giang Ly: “Không phải ai cũng có tư cách giảm béo, cô tốt nhất vẫn là nhiều thịt một chút, tôi ghét cái gì gây trở cả xương, cô như vậy rất dễ làm cho tôi sinh ra ham muốn ngược đãi cô.”

Tôi: “a#&*#% ¥!”

Anh đã cực kỳ ngược đãi tôi rồi!

...

Lúc tôi bước vào phòng ngủ, Giang Ly đang nằm nghiêng người ở bên giường, tay chống đầu, giống như công chúa ngủ trong rừng vậy. Hắn vừa thấy tôi đi vào phòng, lập tức nhìn qua, ánh mắt dõi theo mỗi chuyển động của tôi, nhìn đến khi trong lòng tôi phát bực, nghĩ thầm không biết tôi lại đắc tội hắn hay sao.

“Quan Tiểu Yến.” Trong mắt hần chứa đựng ý cười quái lạ, gọi tôi.

“Gì?” Tôi cảnh giác nhìn hần, không biết tên này lại nghĩ ra trò quái quỷ gì nữa đây.

“Lại đây.”

Đây không phải vô nghĩa sao, bà đây buồn ngủ, đương nhiên là phải chạy qua rồi. Tôi nghênh ngang bước đến bên giường, xốc chăn chui vào.

Giang Ly lại đột nhiên tiến lại gần. Hai tay của hần khóa ở hai bên sườn tôi, cúi đầu cười tủm tỉm nhìn tôi, sau đó trong sự kinh hoàng quá độ của tôi chậm rãi nói: “Quan Tiểu Yến, nghe nói cô đang muốn sinh em bé hả?”

Tôi kinh hãi, dùng sức đẩy hần, vừa đẩy vừa nói: “Ai bảo? Anh không biết bà đây sợ nhất là sinh con sao!”

Giang Ly lại bắt lấy hai tay của tôi, không cho tôi động đậy. Hần cúi đầu, chóp mũi gần như đụng đến mũi của tôi, trong ánh mắt kia có một tia sáng biến thái lưu chuyển, sợ tới mức cơn buồn ngủ của tôi đều chạy mất tăm. Hần cười tủm tỉm nói: “Quan Tiểu Yến, chúng ta sinh em bé đi, sẽ không đau đâu.” Hơi thở phả vào trên mặt tôi, tuy rằng nóng, nhưng lại khiến tôi toàn thân run rẩy một trận.

Tôi hoảng sợ nhìn đôi mắt đen láy của hần, trong ánh mắt kia có thể nhìn thấy bóng dáng của tôi, chẳng qua bởi vì ánh sáng quá mờ nhạt, tôi nhìn không được rõ ràng cho lắm.

Loại không khí quỷ dị này làm cho tôi cảm thấy hít thở không thông, tôi bèn run run nói: “Giang Ly, anh điên rồi sao?”

Giang Ly: “Người chồng có nghĩa vụ và quyền lợi làm cho vợ sinh em bé.”

Tôi: “Thế thì chúng ta ly hôn đi, chuyện sinh con này, không thương lượng gì nữa.”

Giang Ly nhú mào: “Cô không muốn sinh con với tôi?”

Tôi nhướn mắt, thật gọn gàng dứt khoát: “Không muốn.” Sinh con là chuyện khủng bố như thế nào chứ, đứa ngốc mới muốn!

“Kỳ thật tôi cũng không muốn,” Giang Ly nghiêng người nằm trở lại, buông lỏng sự kiềm chế với tôi, “Nếu sinh ra một đứa ngốc giống cô, chẳng tốt chút nào.”

Khốn nạn, còn hơn sinh ra một tên biến thái!

Giang Ly: “Đương nhiên tôi lại càng không muốn sinh em bé, với một cây sừng.”

Kỳ thật anh muốn cùng một người đàn ông sinh em bé chứ gì!

Giang Ly: “Cô đang oán thầm tôi cái gì đấy?”

Tôi: “Đâu có...”

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Ngày hôm sau lúc tôi tỉnh lại, nhìn thấy đồng hồ báo thức trên đầu giường đã chỉ đến 8: 30, tôi choáng váng, cầm nó lên lắc lắc, cái đồng hồ chết tiệt này hư rồi sao?

Lúc này, Giang Ly bước tới, thấy tôi đang giày vò cái đồng hồ báo thức, liền hời hợt nói: “Buổi sáng tốt lành. Đúng rồi, đồng hồ báo thức của cô kêu, tôi giúp cô ấn tắt.”

Tôi giận: “Anh....”

Giang Ly không nhanh không chậm tiếp tục nói: “Còn nữa, điện thoại cô để ở phòng khách, lúc này kêu, tôi cũng giúp cô ấn tắt.”

Tôi vò vò đầu, tự nói với mình đây không phải là thật đây không phải là thật... Chỉ là Giang Ly biến thái như vậy, vậy nhất định là thật rồi! Thế nên tôi trợn mắt nhìn Giang Ly: “Anh rốt cuộc muốn làm cái gì, anh có biết cứ như vậy tôi sẽ bị trừ lương không hả!”

Giang Ly: “Không sao, cô bị trừ mới tốt.”

Tôi cầm gối đầu ném về phía hắn, md, mới sáng sớm đã chọc tức tôi!

Giang Ly đón được cái gối ném ở trên giường, sau đó mặt không biểu cảm nói: “Mau rời giường đi, tôi mua bữa sáng rồi... Đương nhiên, cô có thể chọn không ăn.”

Thiệt tai, tôi dựa vào cái gì mà không ăn chứ?

Lúc Giang Ly đưa tôi đến chỗ làm, tâm trạng của tôi cực kỳ nặng nề. Nói thật, không phải tôi chưa đi làm muôn bao giờ, nhưng là muôn gần hai tiếng thì vẫn làm người nghe kinh sợ.

Giang Ly đỗ xe ở trước cửa ra vào của công ty tôi, quay đầu nhìn sắc mặt không tốt của tôi nói: “Quan Tiểu Yến, công việc này quan trọng với cô như vậy sao?”

“Nói thừa.” Đây chính là chén cơm của tôi. Tôi nói xong, cũng không để ý đến hẳn, xuống xe bước đi.

Giang Ly hạ cửa kính xe xuống, nói vọng từ sau lưng tôi: “Vẫn là nói, ở đây có người quan trọng?”

Tôi cũng không quay đầu lại, mặc xác hẳn, người này đúng là chẳng hiểu ra làm sao.

Tôi bước đến cửa phòng làm việc của Vương Khải, tưởng tượng thấy vẻ mặt đòi nợ của hẳn lúc trừ tiền lương của tôi, run rẩy gõ cửa.... Không có người đáp trả.

Tôi vừa định gõ tiếp, lúc này bên trong chợt có người đi ra, thiếu chút nữa đụng vào tôi. Tôi lùi về phía sau vài bước, đứng lại nhìn kỹ, hóa ra là Tiết Vân Phong. Đứa nhỏ này thoạt nhìn sắc mặt không được hiền lành cho lắm, thế nên tôi cũng không dám trêu chọc cậu ta.

Tiết Vân Phong gật đầu với tôi một cái, đóng cửa rầm một phát, sau đó mặt cứng đờ bỏ đi. Tôi nhìn bóng lưng cậu ta, không khỏi cảm thán, tiểu mỹ nam này sau khi tức giận thật đúng là khiến người ta sợ hãi, khí thế bùng bùng...

Tôi đang cảm thán trước khí thế của Tiết Vân Phong, cánh cửa phía sau đột nhiên “Cạch” một tiếng mở ra. Tôi quay đầu lại, đã thấy Vương Khải đang đứng ở cửa ra vào, sắc mặt cũng không tốt hơn là mấy nhìn chăm

chằm vào tôi. Tôi lập tức sợ run cả người cười cười với hắn, vừa định nói chuyện, Vương Khải lại mở miệng trước. Hắn nói: “Thư kí Quan, cô nói với Tiết Vân Phong cái gì?”

Trong lòng tôi run lên, không phải chứ? Tiết Vân Phong, cậu nhanh như vậy đã bán đứng tôi rồi?

Vương Khải thấy tôi không nói lời nào, tiếp tục hùng hổ hăm dọa: “Thư kí Quan, tôi không có trêu cô, không có chọc cô, vì sao cô lại nói với Tiết Vân Phong là tôi dụ dỗ đàn ông của cậu ta?!”

Quả nhiên, cái cậu Tiết Vân Phong này, thật đúng là không đáng tin cậy! Tôi nhướn mày, dứt khoát đập bình thì đập cho nát, nói: “Không có mà, tôi chỉ cảm thấy Giang Ly có thể thích anh thôi...”

Mới nói đến đây, Vương Khải đột nhiên cười ha hả, tôi lại càng hoảng sợ, ngỡ ngàng nhìn hắn. Hắn lôi tôi kéo vào trong văn phòng, đóng cửa lại, sau đó tựa người trên cửa, hai tay khoanh trước ngực, nhìn tôi mỉm cười.

Lòng tôi trống rỗng: “Sao... làm sao vậy? Tôi thực sự không nói gì khác...”

Khóe mắt chân mày của Vương Khải đều mang theo sự vui vẻ, làm cho người tôi hoàn toàn không tưởng tượng ra hắn vừa rồi còn đang nổi cơn thịnh nộ. Hắn nhìn chăm chăm vào tôi, cười nói: “Quả nhiên là cô nói.”

Trong đầu tôi tối sầm, giờ trò, tôi rút lui. Cái trò này xưa như Trái Đất rồi nha, lại khiến người ta khó lòng phòng bị... Giang Ly cũng từng dùng chiêu này để lừa Tiết Vân Phong.

Vương Khải trầm tư một chút, đột nhiên vỗ trán, bưng bình đại ngộ: “Tôi bảo mà, ông xã cô không bình thường, rõ ràng anh ta là gay? Lại còn là bạn trai của Tiết Vân Phong?”

Tôi không nói gì, xong rồi, hẳn biết hết rồi... Tôi sao lại dần như vậy chứ!

Lúc này, Vương Khải một tay chống cằm, giống hệt như là nhà trinh thám đang chìm trong suy nghĩ, cũng lẩm bả lẩm bầm theo: “Nhưng mà nếu anh ta là gay, sao cô còn kết hôn với anh ta? Cô thiếu tiền? Có vẻ thế, chẳng qua vấn đề tiền bạc cũng dễ giải quyết thôi. Cô bị anh ta ép buộc ư? Chắc là vậy rồi, gay đều rất khó lấy được vợ... Mặc kệ cô là bởi vì thiếu tiền hay bị anh ta ép buộc, tôi đều có thể giải cứu cô khỏi bề khổ, đúng, chính là như vậy.” Hẳn đột nhiên ngẩng đầu, hai tay đặt lên vai tôi, cúi đầu nhìn chăm chăm vào mắt tôi, cực kỳ chân thành mà trinh trọng nói: “Tiểu Yến Yến, tôi quyết định, tôi sẽ giải cứu cô.”

Tôi ngây ngẩn, sững sờ nhìn hẳn, nghi ngờ nói: “Giải cứu cái gì?”

Vương Khải hiếm khi cười đến sáng lạn như ánh mặt trời, hẳn nói: “Tôi biết cô kỳ thật không muốn gả cho Giang Ly, có khó khăn gì cứ tìm lãnh đạo. Nói đi, cô muốn tôi làm cái gì?”

Tôi đẩy cánh tay của hẳn ra, nhìn hẳn mỉm cười, nói: “Tôi muốn anh quên hết những chuyện vừa rồi, như vậy đi.”

Vương Khải rõ ràng cực kỳ khiếp sợ: “Tôi không nghe lầm chứ? Anh ta là đồng tính luyến ái đấy.”

Tôi: “Sau đó thì sao?”

Vương Khải: “Anh ta không thể khiến cô hạnh phúc.”

Tôi: “Tôi lại không cần.”

Vương Khải: “Vậy cô vì sao lại kết hôn với anh ta?”

Tôi: “Tôi không muốn kết hôn, lại không thể không kết, sau đó thì kết.”

Vương Khải mở to mắt nhìn tôi: “Như vậy cũng được sao? Vậy sao cô không tìm tôi nha, nói không chừng tôi còn quen biết cô sớm hơn so với anh ta ấy.”

Tôi: “Tôi cho rằng, gả cho gay so với gả cho một sắc lang vẫn an toàn hơn một chút.”

Vương Khải cười nói: “Tiểu Yến Yến, cô đừng nói như vậy mà, tôi đối với cô là toàn tâm toàn ý.”

“Vương tổng, anh tỉnh lại đi. Không có việc gì tôi ra ngoài trước.” Tôi vừa nói, liền định đi mở cửa.

Vương Khải lại gắt gao chặn trước cửa, hăn thu hồi khuôn mặt tươi cười, nói: “Cô thật sự không cần nhắc đến tôi?”

Tôi nhú mày: “Lời này anh đã nói qua bao nhiêu lần, anh có mệt hay không hả?”

Vương Khải rũ mắt xuống, một lát sau, nói ra: “Lần này là thật.”

Tôi đột nhiên nhớ tới lần trước ở vũ hội hóa trang, khi đó nét mặt của hăn so với bây giờ còn nghiêm túc hơn nhiều, kết quả thì sao? Cho nên lời nói của người như Vương Khải bạn cũng vĩnh viễn đừng cho là thật, nhất là chuyện tình cảm. Vì vậy, tôi lại vỗ vai hăn một cái, nói: “Rồi tôi biết rồi, như vậy tôi đi ra ngoài trước, có chuyện gì ngài gọi tôi, Vương tổng.”

Tôi mới rời khỏi văn phòng của Vương Khải được vài bước, hăn đột nhiên từ phía sau gọi tôi lại. Hăn nói: “Quan Tiểu Yến, kỳ thật hai người chúng ta có thể thử nói chuyện yêu đương lâu dài.”

Tôi cũng không quay đầu lại: “Thôi cho qua đi, tôi còn muốn sống thêm mấy năm nữa.”

Sau buổi sáng hôm đó, Vương Khải không khác gì so với bình thường, vẫn là dáng vẻ bất cần đời hoa hoa công tử, đương nhiên chỉ trừ lúc làm việc. Hắn cũng thường xuyên đùa giỡn tôi, đối với chuyện này tôi cũng đã nhìn quen lắm rồi, đương nhiên không thèm để ý. Tôi nghĩ, người có da mặt dày như tôi, thật sự là rất hiếm thấy.

...

Đến cuối năm, tất cả lãnh đạo các tầng mở hội nghị tổng kết cuối năm xong, sẽ rủ nhau đến một nhà hàng ăn cơm. Bữa cơm này lúc mới bắt đầu còn vô cùng chính thức vô cùng long trọng. càng kéo dài càng về sau, lại hoàn toàn biến thành chén to cụng chén nhỏ, dù sao người Trung Quốc cho dù nói cái gì, đều thích bàn bạc trên bàn rượu hết, điều này cũng dễ hiểu thôi. Sau này tôi chợt nghĩ đến một câu cổ ngữ, cái gì mà “Một người đặc đạo, gà chó lên trời”, tôi phỏng chừng chính là gà chó của Vương Khải, người khác khách khí với tôi, cũng đều là do nể mặt hắn.

Xem ra lãnh đạo chính là lãnh đạo mà, tuy rằng vị lãnh đạo này quả thật khiến cho tôi tôn kính không nổi.

Dù tôi đối với rượu còn có thể chất miễn dịch, nhưng là tôi không thể không thừa nhận, thứ này thật sự vô cùng khó uống, không có đã bằng uống coca-cola. Nếu như không phải có tâm sự, uống bao nhiêu khó chịu bấy nhiêu. Được rồi, tuy tôi không uống say, nhưng mà tôi có thể giả say. Tôi diễn trò không giỏi, nhưng giả say thì cực kỳ thành công, so với tiểu mỹ nam Tiết Vân Phong không kém chút nào.

Vì vậy sau khi đổ vài chén rượu xuống bụng xong, liền lăm lăm ghé vào trên mặt bàn không chịu ngồi dậy, bà đây say rượu là như vậy đấy, tính sao thì tính!

Người say đến bất tỉnh nhân sự thì không thể chủ động đòi về được, bởi vậy tôi chỉ đành ngoan ngoãn ghé vào trên mặt bàn giả bộ ngủ, mọi người

cũng dần dần không để ý đến sự tồn tại của tôi, tiếp tục ăn uống linh đình. Tên Vương Khải này coi như có chút lương tâm, chính hắn cũng uống tương đối nhiều, liền lôi tôi dậy, nói tạm biệt với mọi người rồi rời khỏi đó... Tôi giả vờ mở đôi mắt say lờ đờ quay đầu nhìn lại, những người còn tỉnh táo ở đây, tám chín phần nhìn chúng tôi bằng ánh mắt kỳ quái, aiz, người ta bây giờ, làm sao đều không trong sáng như vậy...

Vương Khải móc chìa khóa ra muốn đi lấy xe, tôi sống chết không đồng ý, ôm cái cột ở cửa khách sạn không chịu buông tay, trong miệng la hét: “Không muốn không muốn, say rượu lái xe là trái pháp luật!” Thiệt tai, anh không muốn sống, tôi muốn.

Vương Khải cười ha hả xoa đầu tôi, nói: “Không sao, ở trong nội thành chỉ có tắc đường chết người, không có đâm chết người.”

Tôi hoàn mỹ diễn vai một con ma men ngoan cố, ôm cái cột ngửa cổ, nói linh tinh cái gì đó.

Vương Khải bất đắc dĩ đành phải cất chìa khóa xe đi, dìu tôi đi đón xe taxi. Hắn một tay giữ lấy cánh tay tôi, một tay ôm lấy vai tôi, gần như đem cả người tôi kéo vào trong lòng. Tôi đối với tư thế này rất bất mãn, nhưng mà xét thấy bây giờ tôi đang là một con ma men, thế nên đành phải chịu đừng không phản kháng.

Tôi dựa vào ngực Vương Khải, lão đảo bước đi, vừa đi vừa nói dứt quãng: “Đưa... đưa tôi về nhà...”

Giọng nói của Vương Khải từ trên đỉnh đầu tôi vang lên: “Được được được, biết rồi. Cô cái người này, đã say thành như vậy rồi mà vẫn còn biết đề phòng tôi.”

Tôi sợ hắn nhìn ra sơ hở, đành phải nói hươu nói vượn lung tung lung tung tung một hồi.

Vương Khải nắm tôi nhét vào xe taxi, nói với lái xe địa chỉ nhà tôi, lúc này tôi mới yên lòng lại. Nói thật người như Vương Khải, tôi cũng không thể nói hẳn thiếu đạo đức, chỉ có thể nói, tư tưởng của người này quá mức cởi mở, hẳn tựa hồ như chưa bao giờ đem chuyện lên giường với phụ nữ là thật sự, hơn nữa, trong ý thức của hẳn, tựa hồ như những phụ nữ khác cũng nghĩ như vậy. Bởi vậy hôm nay tôi không thể không đề phòng hẳn, nhờ đâu mọi người say rượu loạn tình bụng đói ăn quàng thì làm sao.

Vương Khải lôi tôi nhét xuống ghế sau, hẳn cũng chui vào, sau đó hẳn lại kéo tôi vào trong ngực hẳn. Tôi giãy dụa giật giật, hẳn lại ấn tôi xuống, nói: “Đừng nhúc nhích, tôi sợ cô bị cụng đầu.”

Lý do của hẳn chính đáng như vậy, tôi lại cảm thấy mình có chút làm kiêu. Vậy nên tôi đành ngoan ngoãn tựa vào ngực hẳn, nhắm mắt làm bộ ngủ.

Vương Khải vén vén mấy sợi tóc trên trán tôi, đột nhiên thấp giọng hỏi: “Tiểu Yến Yến, người cô yêu nhất là ai?”

Tôi mơ hồ đáp: “Mẹ.”

“Ha ha, thật là một đứa con hiếu thuận, tôi thích.” Hẳn nói, lại vuốt vuốt đầu tôi.

Vương Khải lại nói tiếp: “Tiểu Yến Yến, tôi có thể hôn cô không?”

Tôi: “Không thể.”

Vương Khải: “Cô rất cuộc có uống say hay không đấy?”

Tôi: “Tôi không có say, thật sự không có say.”

Vương Khải: “Ừ, cô say rồi, thật sự say.”

Vương Khải: “Tiểu Yến Yến, tôi không thể hôn cô, vậy ai có thể?”

Tôi: “Mẹ.”

Vương Khải: “Trừ mẹ ra?”

Tôi: “Cây xoài.”

Vương Khải: “Cây xoài là ai? Bạn trai cô?”

Tôi: “Cây xoài là bạn trai của cây quýt.”

Vương Khải: “Cây quýt là ai, bạn tốt của cô?”

Tôi: “Ừm.”

Vương Khải: “Cô đoạt bạn trai của bạn tốt của cô?”

Tôi: “Ừm, chúng nó không ngại.”

Vương Khải: “Bạn bè của cô là đám người thế nào vậy.”

Tôi: “Chúng nó đều là mấy con chó nhỏ, rất đáng yêu.”

Im lặng.

Một lát sau, Vương Khải lại nói: “Tiểu Yến Yến, Giang Ly có thể hôn cô sao?”

Tôi: “Không thể.”

Vương Khải: “Như vậy Vu Tử Phi?”

Tôi: “Không thể.”

Vương Khải: “Tiết Vân Phong?”

Tôi: “Có thể.”

Vương Khải: “Cô thích Tiết Vân Phong?”

Tôi: “Ừm, cậu ta là con nuôi của tôi.”

Lại im lặng lần nữa.

Trên đường đi, tôi và Vương Khải cứ lặp đi lặp lại những mẫu đối thoại thiếu muối như vậy, tôi ậm ờ trả lời vấn đề của hắn, tận lực khiến hắn tin rằng tôi đã say, mong hắn nhanh chóng đưa tôi về nhà cho xong việc.

Tôi cảm thấy sống chung với Giang Ly ở một chỗ lâu ngày cũng có chỗ tốt — ít nhất khả năng diễn xuất của tôi đã tiến bộ không ít.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Phiên Ngoại Vương Khải

Thật lâu trước kia, nếu như nói chuyện yêu đương sau đó lên giường, người khác sẽ nói mục đích của bạn không đơn thuần; mà bây giờ, lên giường xong mới nói chuyện yêu đương, người ta sẽ nói mục đích của bạn không đơn thuần.

Vương Khải vẫn cảm thấy mục đích của mình rất đơn thuần. Hẳn tựa như một con sư tử đực trong thế giới động vật, khi cần con cái, sẽ tìm một con, chơi chán, lại đổi con khác. Đương nhiên người và động vật khác nhau ở chỗ, người vẫn hữu tình hơn, trước khi chính thức lên giường, luôn phải có một chút hình thức lãng mạn.

Quen biết với Quan Tiểu Yến ở trong trò chơi. Quan Tiểu Yến để lại ấn tượng cho hắn không khác những cô gái luôn gắng sức để cho đàn ông thấy thương hại trong trò chơi kia lắm, chỉ khác ở chỗ, cô nàng so với những cô gái kia còn ngốc hơn một chút, quả nhiên cái tên “Trò chơi ngu ngốc họ Quan” thật đúng là thích hợp với cô nàng. Trên thế giới này, phụ nữ xinh đẹp mà ngốc nghếch vẫn nhiều hơn so với phụ nữ xinh đẹp mà thông minh, bởi vậy theo góc độ xác suất mà nói, “Trò chơi ngu ngốc họ Quan” này có khả năng là mỹ nữ... Vậy nên Vương Khải bắt đầu nổi lên hứng thú.

Chẳng qua ở cùng một chỗ với cô nàng lâu ngày, Vương Khải cũng phát hiện, cô bé này không dễ dàng đập đổ như tưởng tượng của hắn. Cô rất lễ phép, nhưng mà cũng không thích cùng với những người đàn ông chẳng dính dáng gì chơi trò mập mờ, bị trêu chọc đến phát hỏa, thậm chí sẽ đem

hắn ném vào số đen. Nói chung, thái độ của cô hoàn toàn giống một cô gái đang hoang như thần thánh không thể xâm phạm. Vương Khải mỗi khi nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của cô, luôn muốn trêu chọc cô, muốn nói cho cô biết, thời buổi này, sống nghiêm túc như vậy cô không thấy mệt sao.

Ở chung một thời gian ngắn, Vương Khải cảm thấy cô bé này cũng không đến mức trầm trọng, thế nên cùng chơi trò chơi với cô ta, tựa hồ cũng không phải chuyện gì tồi tệ.

Đêm tân hôn của Quan Tiểu Yến làm Vương Khải thấy được hy vọng. Một đôi vợ chồng tình cảm phải kém đến mức độ nào, mới có thể để cho vợ mới cưới lên mạng suốt cả đêm tân hôn chứ? Vương Khải hơi có chút hăng hái, cô bé này đêm tân hôn của mình lại tìm hắn nói chuyện hàn huyên cả đêm, cái này đại biểu cho cái gì?

...

Lúc biết được Quan Tiểu Yến sẽ đi Maldives để hưởng tuần trăng mật, Vương Khải có chút kích động — trùng hợp hắn cũng muốn đi Maldives nghỉ phép. đây thật sự là duyên phận. Chẳng qua, xác suất gặp được Quan Tiểu Yến là cực kỳ nhỏ, hắn căn bản không dám nghĩ đến.

Nhưng mà chuyện có xác suất nhỏ bé có thể xem nhẹ, lại thật sự xảy ra với hắn và Quan Tiểu Yến. Một khắc này, Vương Khải cảm thấy trong lòng hắn có cái gì đó đang rục rịch. Hắn phát hiện, duyên phận thật sự là chuyện tuyệt không thể nói trước, lúc này đây, nếu hắn không cùng Quan Tiểu Yến phát sinh chuyện gì, thì thực xin lỗi kỳ duyên này.

Sau này Vương Khải thường xuyên cảm thán, nếu như lúc đầu ở Maldives lần đó, Quan Tiểu Yến đến căn nhà nổi của hắn, như vậy giữa bọn họ chắc không vướng mắc đến tận sau này đâu nhỉ? Cô sẽ giống như những người đàn bà trước kia của hắn, chơi đủ thì tan, từ này về sau tất cả đều như người qua đường.

Nhưng mà sự tình không hề đơn giản giống như Vương Khải kỳ vọng. Tuy nhiên Vương Khải cũng có thể cảm nhận được, tình cảm giữa Quan Tiểu Yến và ông xã của cô cũng chẳng tốt đẹp lắm, nhưng cô lại không tiếp nhận hẳn. Hẳn không thể không thừa nhận, cô và hẳn không phải cùng một loại người. Vương Khải cũng không phải loại người thích dây dưa quẩn chặt lấy người ta, không làm tình nhân thì làm bạn bè cũng không đến nỗi tồi.

Ít nhất Quan Tiểu Yến là một cô gái đáng yêu, lúc rảnh rỗi sau này có thể trêu chọc cô một chút, cũng đủ để xả hơi.

Sau khi thuê Quan Tiểu Yến, Vương Khải luôn tự nói với chính mình, nguyên nhân hẳn thuê cô là, hẳn tin tưởng rằng cô là một người làm việc rất cẩn thận, cô có thể đảm nhiệm công việc của mình. Chỉ đơn giản như vậy.

Vương Khải cũng không phát hiện rằng, từ giây phút này, tình cảm của hẳn dành cho Quan Tiểu Yến, có lẽ đã trượt khỏi quỹ đạo bình thường.

Đôi khi đùa giỡn sẽ phải trả giá rất nhiều, chẳng hạn như thời gian, chẳng hạn như tiền bạc, lại chẳng hạn như, tình cảm. Sự hiểu biết của Vương Khải đối với đàn ông và phụ nữ, chỉ dừng lại ở cấp độ hormone, bởi vậy cũng không kịp thời phát hiện, ánh mắt của mình dừng lại trên người Quan Tiểu Yến, ngày càng nhiều.

Cho đến một lần, Quan Tiểu Yến sau khi nhìn thấy Vu Tử Phi xong, sắc mặt trở nên cực tồi tệ, Vương Khải thấy Quan Tiểu Yến như vậy, trái tim như co thắt lại.

Muốn bảo vệ Quan Tiểu Yến, muốn chọc cho cô cười, muốn ăn món ăn cô làm, muốn... có được cô.

Vương Khải bị những ý niệm trong đầu này làm cho tâm phiền ý loạn.

Nhưng mà cô là của người khác, trên cổ cô có dấu răng của Giang Ly (kỳ thật không phải), cô nép trong lòng của Giang Ly mặc cho anh ta hôn môi, cô ở vũ hội hóa trang, cũng không thèm quay đầu lại mà lôi kéo Giang Ly rời đi.

Giang Ly Giang Ly... Giang Ly tựa như một câu ma chú, khiến cho Vương Khải đau đầu nhức óc.

Nhưng mà Vương Khải đối với tình cảm giữa Quan Tiểu Yến và Giang Ly vẫn tồn tại nghi vấn, dù sao, ngày đầu tiên bọn họ kết hôn, cô cả đêm đều online nói chuyện phiếm với hắn.

Tin tốt là do Tiết Vân Phong mang đến. Tuy rằng Tiết Vân Phong không có nói rõ người đàn ông bị hắn “quyến rũ” kia là ai, nhưng mà suy nghĩ một chút, mấy ngày này đều thấy Quan Tiểu Yến cùng với Tiết Vân Phong qua lại với nhau mật thiết, Vương Khải cũng đoán được vài phần.

Chụp mũ Quan Tiểu Yến mấy câu, quả nhiên.

Giang Ly lại là gay!

Vương Khải mừng như điên, hắn cảm thấy bản thân nên hành động rồi.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Tôi Bị Phi Lễ

Xe taxi dừng lại dưới nhà tôi. Tôi mở cửa xe, loạng chà loạng choạng xuống xe. Thiện tai, giả say cả một đoạn đường, bà đây cuối cùng cũng có thể giải thoát rồi.

Vương Khải đã bắt kịp, hấn một tay đỡ lấy bờ vai của tôi, một tay kéo lấy cánh tay của tôi, kéo tôi vào trong lồng ngực của hấn, nói: “Tôi đưa cô lên.”

Tôi thử né tránh hấn, nhưng mà vô luận có trốn tránh thế nào, hấn luôn túm được tôi, lực đạo cũng không mạnh, tôi thật sự trốn không thoát. Vì vậy, tôi nản chí, mặc kệ hấn dìu — kỳ thật là giống xách hơn — lên lầu.

Chúng tôi đứng trước cửa nhà tôi, Vương Khải một tay dìu tôi, một tay nhấn chuông cửa. Tôi định nói tôi có chìa khóa, nhưng là tôi đang là một con ma men, đương nhiên không thể làm chuyện tỉnh táo như vậy được, vậy nên tôi đành híp mắt không nói cái gì. Đợi cho Vương Khải bấm chuông cả nửa ngày, vẫn không thấy có ai đáp lại, tôi bèn gào to, dùng sức đập đập lên cánh cửa, hô lớn: “Giang Ly, mở cửa cho bà đây!” Cho dù là giả say, thì vẫn cứ là say, Giang Ly chắc không dám làm gì với một con ma men đâu. Chẳng qua vẫn phải đóng thế này nữa, tôi không khỏi có chút bức tức trong lòng, bà đây phải giả say đến khi nào nữa đây!

Trong nhà không có ai trả lời, xem ra Giang Ly thực sự không có ở nhà. Vương Khải cúi đầu nhìn về phía tôi, hỏi: “Tiểu Yến Yến, cô có chìa khóa

chứ?”

Tôi cười cười ngu ngốc nhìn hắn như thường, sau đó lấy chìa khóa ra.

Vẻ tươi cười trên mặt Vương Khải rất kỳ quái, không biết là đang tức giận hay là đang nén cười. Hắn nhận lấy chìa khóa, mở cửa, sau đó dìu tôi vào phòng khách.

Vương Khải đặt tôi lên trên ghế, tự mình ngồi xuống bên cạnh tôi.

Nội tâm của tôi trầm xuống, mặt không đổi sắc đá đá chân của hắn, nhìn hắn cười khà khà, nói: “Anh tốt nhất mau biến nhanh đi, ông xã tôi có thể đang tơ tưởng anh đấy.”

Vương Khải lại mỉm cười: “Tôi cũng đang tơ tưởng cô đây.”

Tôi không nói gì, tựa ở trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Chắc là nếu tôi không để ý đến hắn, tự hắn thấy chán rồi sẽ bỏ đi thôi.

“Tiểu Yến Yến, ông xã cô không ở nhà.”

“Tiểu Yến Yến, cô không biết là chúng ta có thể làm chuyện gì đó sao?”

Tôi không nói chuyện. Tôi không tin tên này có lá gan lớn như vậy, dám ở địa bàn của tôi đụng đến tôi.

“Tiểu Yến Yến, cô không nói gì tức là đồng ý sao?”

Tôi nhin không được nói: “Anh không sợ Giang Ly bạo cúc hoa nhà anh sao?”

Vương Khải không nói chuyện. Tôi có chút kỳ quái, mở to mắt, càng thêm hoảng sợ — khuôn mặt của Vương Khải đã gần trong gang tấc, môi của hắn gần như dính vào gương mặt tôi. Tôi cả kinh, vươn tay đẩy hắn ra,

hắn lại dùng hai tay vòng quanh tôi, ghì tôi vào trong ngực, mặc cho tôi có dùng sức như thế nào, vẫn không có tác dụng gì.

Vương Khải một mực ôm lấy tôi, cầm đặt tại hõm cổ của tôi cọ xát, sau đó hắn kê sát vào bên tai tôi, thấp giọng nói: “Vì em, tôi chẳng có gì phải sợ.” Hắn nói xong, nhẹ nhàng cắn vành tai của tôi một cái.

Tôi giật mình một cái, giãy dụa trong lồng ngực của hắn nói: “Anh thả tôi ra, thả tôi ra!”

Vương Khải lại nâng một chân lên, đè lấy hai chân đang giãy dụa của tôi, sau đó một tay hắn bắt lấy hai cổ tay của tôi, ngẩng đầu nhìn vào mắt tôi, ánh mắt kia sáng rực lấp lánh, lóe lên một ngọn lửa nguy hiểm. Thanh âm của hắn có chút gấp gáp, lại có chút khàn khàn. Hắn nói với tôi: “Tiểu Yến Yến, tôi yêu em, tôi yêu em, em có biết hay không!”

“Thả tôi ra!”

“Thực xin lỗi, tôi không thể khống chế được chính mình.”

“Vương Khải, anh thả tôi ra, chúng ta là bạn bè.”

“Chúng ta không phải bạn bè, Tiểu Yến Yến, tôi yêu em, tôi thật sự yêu em.” Hắn nói, cúi đầu hôn lên cổ tôi, nhanh chóng hạ xuống, không nặng không nhẹ. Tôi nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của hắn, càng ngày càng sợ hãi.

“Vương Khải, anh thả tôi ra, tôi xin anh đấy.”

Vương Khải giống như không nghe thấy gì, từ cổ của tôi một đường trượt xuống phía dưới, hắn kéo cúc áo của tôi, ở trên xương quai xanh của tôi cắn rồi cắn. Tôi muốn đẩy hắn ra, nhưng mà tay bị siết chặt; tôi muốn đá văng hắn, nhưng chân lại bị đè nặng. Vì vậy, sự giãy dụa của tôi biến thành vụn vụn chả ra cái gì.

Tôi cảm thấy Vương Khải càng thêm kích động hơn so với lúc này, tay kia của hắn từ eo của tôi, một đường hướng lên, tiến vào trong y phục của tôi, vuốt ve da thịt của tôi, sau đó cởi nút thắt áo ngực của tôi.

Tôi nhắm mắt lại, run rẩy nói: “Được lắm, Vương Khải, tùy anh làm cái gì. Qua ngày hôm nay, chúng ta là người xa lạ.” Cùng cái loại vĩnh viễn chỉ dùng nửa người dưới này để suy nghĩ, tôi thật sự không thể làm bạn bè nổi.

Vương Khải dừng lại. Hắn thẳng người dậy, cúi mắt nhìn tôi. Ánh mắt kia, dường như có chút bi thương. Ảo giác, nhất định là ảo giác.... Chính thức bi thương phải là tôi mới đúng có được không!

Vương Khải buông lỏng sự kìm hãm đối với tôi, còn giúp tôi sửa sang lại quần áo một chút. Hắn cười khổ nói: “Tiểu Yến Yến, cô thật là có biện pháp để đối phó với tôi.”

Tôi cả người đều căng thẳng, cảnh giác nhìn hắn, không nói lời nào. Tuy hắn tựa hồ có ý định buông tha cho tôi, nhưng mà trong lòng tôi vẫn còn mùi vị tồi tệ lúc này, dù sao vừa này hắn, thiếu chút nữa sẽ khiến tôi...

“Cô không cần nhìn tôi như vậy, yên tâm đi, tôi sẽ không ép buộc cô.” Hắn nói, nặn ra một nụ cười có chút cô đơn với tôi, đứng dậy.

Vương Khải xoay người muốn rời đi, nhưng là hắn vừa xoay người sang chỗ khác lại không có động đậy.

Tôi nghĩ là hắn đổi ý, lập tức cầm lấy gối ôm ôm trước ngực, toàn thân đề phòng, cảnh giác nhìn hắn.

Hắn nhìn qua cửa phòng khác, ánh mắt nặng nề.

Tôi nhìn theo ánh mắt của hắn, lập tức cảm thấy một tia sét từ trên trời giáng xuống, đánh cho tôi ngoài khét trong sống, không thể động đậy.

Giang Ly...

Hắn hần hần hần hần hần... hần làm sao lại xuất hiện, hơn nữa một chút tiếng động cũng không có?

Lúc này Giang Ly đang tựa ở cửa phòng khách, hai tay khoanh trước ngực, vô cùng buồn chán nhìn về phía bên này, vẻ mặt này gọi là lười biếng. Hắn cười như không cười nhìn tôi, lại đảo mắt nhìn về phía Vương Khải, nhướn mày nói: “Sao không tiếp tục?”

Thiện tai, thì ra ngài đây đang chờ xem trò vui? Trong lòng tôi dấy lên một cỗ lửa giận, lập tức cười lạnh nói: “Mắc mớ gì đến anh!”

Vương Khải cúi đầu nhìn tôi, dịu dàng cười cười, dịu dàng nói: “Tôi đi trước.” Hắn nói xong, cầm lấy áo khoác, bước ra ngoài.

Vương Khải đi đến cửa phòng khách, cùng Giang Ly liếc nhau một cái, mỉm cười nói một câu: “Trông nom Tiết Vân Phong nhà anh cho tốt đi.”

Một câu, làm cho sắc mặt Giang Ly trở nên cực kỳ khó coi.

Tôi cảm thấy sở dĩ Giang Ly kiêng kị những lời này, là vì câu này của Vương Khải đã thể hiện lập trường của hắn, là không thể nào có ý gì với Giang Ly!

Trời ạ, Giang Ly anh sẽ không thật sự yêu mến Vương Khải chứ...

Chân tướng tới quá đột ngột, tôi cảm thấy đầu óc mình có chút quay cuồng.

Giang Ly sa sầm mặt mày, từng bước một đến gần tôi. Mỗi một bước, đối với Giang Ly mà nói chỉ là một bước nhỏ, nhưng đối với tôi mà nói, lại là một bước dài tàn phá thần kinh của tôi.

Để đời đi sự chú ý của Giang Ly, tôi quyết định ra tay trước để giành quyền chủ động. Vì vậy tôi nhìn Giang Ly cười hắc hắc hai tiếng, ra vẻ thoải mái mà nói: “Giang Ly, anh về lúc nào vậy?”

Giang Ly nhìn chăm chăm vào tôi, đáp: “Tôi vẫn luôn ở nhà.”

Tôi ghen hòng, lập tức cả giận nói: “Vậy sao anh lại không ra mở cửa cho tôi!”

Giang Ly tỏ ra rất vô tội: “Không phải cô có chìa khóa sao?”

Tôi... Tôi không còn lời nào để nói.

“Huống chi,” Giang Ly đem tôi nhìn từ trên xuống dưới, bổ sung nói “Tôi định xem diễn.”

Cười trên nỗi đau khổ của người khác, khoanh tay đứng nhìn, đứng bên bờ sông mà trông lửa cháy. Tức chết tôi! Tôi nghiến răng nghiến lợi nói: “Vậy... Anh không định giúp tôi một chút sao?” Lão tử thiếu chút nữa đã bị cường X a a a a a.....

Giang Ly lại khí định thần nhàn nói: “Tôi chỉ muốn xem cô có cự tuyệt hẳn hay không thôi.”

Tôi hiểu rồi. Nhà anh không phải là muốn xem tôi có chú ý gì với Vương Khải hay không chứ gì, còn nói hàm súc như vậy làm gì! Nghĩ đến đây, tôi hắc hắc cười nói: “Tôi đương nhiên sẽ cự tuyệt anh ta, tôi làm sao lại không cự tuyệt anh ta được...” Tôi cũng không muốn làm tình địch với Giang Ly, quá kinh khủng.

Giang Ly tựa hồ coi như thỏa mãn với câu trả lời của tôi. Lúc này ánh mắt của hắn đi một chút, lông mày cũng giãn ra. Nhưng mà, hắn lại nhìn tôi một lúc, đột nhiên nheo mắt lại, nghiến răng nói ra: “Quan Tiểu Yến, đi tắm rửa ngay lập tức cho tôi.”

Tôi sửng sờ, không kịp phản ứng lại: “A?”

“Quan Tiểu Yến, hôm nay cô không tắm sạch sẽ thì đừng có hòng bò lên giường của tôi!” Giang Ly nói xong, phẩy tay bỏ đi.

Tôi gãi gãi đầu, bệnh thần kinh, chẳng ra làm sao, không thể nói lý!

...

Tắm rửa xong nhớ đến Vương Khải, trong lòng tôi vẫn có chút mùi vị tồi tệ. Người này, nếu hẳn thật sự yêu tôi thì làm sao bây giờ? Nhưng mà tôi cảm thấy suy nghĩ này của mình quá mức tự kỷ, Vương Khải là ai vậy, lướt qua ngàn bụi hoa không dính lấy một phiến lá hoa hoa Đại thiếu gia. Bác ái là khẩu hiệu của hắn, lãng nhãng là bản chất của hắn, loại người này từ trước đến nay chỉ nói tình không nói yêu, huống chi là với loại người bình thường như tôi?

Lo nghĩ nhiều, lo nghĩ nhiều, Quan Tiểu Yến, mi thật sự lo nghĩ quá nhiều. Đừng tự đem mình thành rể hành, mẹ nó ai sẽ đem mi chấm muối chứ...

Nghĩ đến đây, trong lòng tôi lập tức khoan khoái vô cùng, ngêu ngao hát khe khẽ bước ra khỏi phòng tắm.

Giang Ly đã nằm ngủ. Tôi biết hôm nay tâm tình hắn không được tốt, sợ ồn ào đến hắn, sau đó sẽ bị hắn bới móc hăm hại. Thế nên tôi nhón tay nhón chân bò lên giường, vén chăn lên định chui vào.

Giang Ly lại đột nhiên dùng tư thế sét đánh không kịp bịt tai từ trên giường ngồi dậy, sau đó... ấn tôi đặt ở trên giường.

Tôi có chút mờ mịt, còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra. Vốn là chăn đè lên tôi, bây giờ lại biến thành tôi đè lên chăn, mà Giang Ly thì... đè trên người tôi...

Tôi nhìn cặp mắt có chút khép lại nhưng tuyệt đối là mở ra của Giang Ly, cái này nói rõ là hẳn không có mộng du. Nếu như không phải mộng du, thì tên biến thái này muốn làm gì đây?

Tôi run rẩy, vừa định nói chuyện, Giang Ly lại mở miệng trước. Khóe miệng hẳn khẽ nhếch lên, thanh âm trầm thấp nói: “Tắm sạch sẽ rồi chứ?”

Giọng nói của Giang Ly luôn luôn rất êm tai, chẳng qua bây giờ tôi không rảnh mà thường thức giọng nói của hẳn, mà là có chút sững sờ, cực kỳ ngoan ngoãn gật đầu nói: “Tắm... tắm sạch rồi.” Địch bất động ta bất động, đương nhiên kỳ thật tôi có muốn động cũng không được.

Khóe miệng Giang Ly càng cong lên, trong đôi mắt có luồng sáng chói lọi chuyển động làm cho người ta khó có thể lý giải. Hẳn nhẹ nhàng cúi đầu xuống, tôi nhìn hàng lông mi dày đậm của hẳn cách tôi ngày càng gần, gần đến nỗi tôi có thể nhìn rõ ràng từng cọng từng cọng. Tôi rất hồi hộp, hồi hộp đến mức có thể nghe được tiếng trái tim mình đang đập một cách dữ dội.

Đại khái là do ảo giác của tôi, Giang Ly có vẻ cũng rất hồi hộp (hẳn có hồi hộp cái đầu hẳn), hơi thở dồn dập của hẳn phả vào mặt tôi, vì vậy mặt của tôi bị hơi thở nóng nóng của hẳn hơ đến có chút bỏng.

Bầu không khí làm cho người ta chạm không tới nhưng tuyệt đối hít thở không thông kiểu này, duy trì không đến nửa phút, nhưng tôi lại cảm thấy dài đằng đặc như cả một thế kỷ rồi. Cuối cùng, Giang Ly mở miệng phá vỡ sự im lặng.

Hẳn nói: “Nếu vậy, để tôi kiểm tra một chút đi.”

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Tôi Lại Bị Phi Lễ

Giang Ly nói; “Như vậy, để tôi kiểm tra một chút đi. ’

Lúc này đầu óc tôi giống như bị keo dán dính chặt lại, cầm cự mà mơ hồ, tôi không hiểu hẳn đang nói gì.

Sau đó, Giang Ly đã dùng hành động để trả lời tôi.

Hắn đột nhiên cúi đầu ngậm lấy môi của tôi, trần trở, gặm cắn. Cảm giác đau đớn trên môi truyền đến một cách sâu sắc, tôi kinh hãi, liều mạng đẩy hẳn ra, cổ tay lại bị hắn bắt được, cố định ở phía trên đầu. Sau đó hắn nhắc đôi chân vừa dài vừa mạnh mẽ lên, kẹp lấy hai chân của tôi, làm cho tôi không thể động đậy.

Tôi gắt gao cắn chặt răng, đôi mắt mở thật to, to đến nỗi tròng mắt sắp rớt ra ngoài đến nơi... Tôi nghĩ đây cũng là một cách để biểu đạt sự bất mãn của tôi, trừ cách này ra, thật sự không còn biện pháp nào khác.

Nhưng mà cách này đối với Giang Ly coi như vô dụng —— bởi vì lúc này hắn đang nhắm mắt, căn bản không nhìn thấy tôi. Hắn nhú mày, lông mi thật dài nhẹ nhàng run rẩy, lòng của tôi cũng theo đó mà run rẩy theo.

Giang Ly đột nhiên rời khỏi miệng tôi, ngẩng đầu lên nhìn tôi. Tôi cho rằng hắn rốt cuộc đã trở lại bình thường, đang chờ hắn thả tôi ra, không ngờ hắn lại nói: “Ngoan, mở miệng ra.”

Thanh âm rất nhẹ, mang theo chút khàn khàn mê hoặc. Lúc này thần trí của tôi cực tỉnh táo — cho dù không tỉnh táo, cũng bị hấn dọa cho tỉnh. Tôi không có nghe lời hấn, mà là giận dữ trừng mắt nhìn hấn, miệng ngậm càng chặt hơn. Cảm giác muốn chửi ầm lên mà lại không thể không ngậm chặt miệng, sắp làm tôi phát điên đến nơi rồi.

Giang Ly tà tà nhếch khóe miệng, hấn vươn tay nhẹ nhàng chọc xuống nách tôi một cái, tôi bèn không nhịn được mà bật cười. Lúc này cười không liên quan gì đến tâm trạng hết, chỉ là bởi vì, tôi sợ buồn, rất sợ... Giang Ly, anh quá ti bỉ!

Giang Ly cũng không đợi tôi phản ứng lại, trong lúc tôi bật cười, hấn đã nhanh chóng cúi đầu xuống, chiếm lấy môi tôi, đầu lưỡi trượt vào trong miệng tôi, dụ dỗ đầu lưỡi của tôi dây dưa lung tung.

Giang Ly anh là tên trứng thối, trứng thối!

Tôi vừa kinh sợ, còn cực kỳ xấu hổ và giận dữ. Tôi không biết Giang Ly tại sao lại nổi lên thú tính, cũng không biết hấn tại sao đột nhiên lại cảm thấy hứng thú với phụ nữ, tôi chỉ biết rõ một điều, tôi sắp bị cưỡng X. Không chỉ là cưỡng X không, mà còn là bị một tên đồng tính luyến ái cưỡng X, chuyện này chỉ cần nghĩ thôi cũng đủ làm người ta kinh hãi rồi.

Tôi giờ tay không thể cựa, chân không thể động, toàn thân chỉ duy nhất còn có cái miệng có thể công kích. Vì vậy, tôi nhắm mắt lại, hung hấn cắn xuống. Trước kia lúc ăn cơm, tôi vẫn thường xuyên cắn phải đầu lưỡi mình, nhưng mà cắn đầu lưỡi người khác, tôi là lần đầu tiên.

Giang Ly rất nhanh tránh được, tôi chỉ cắn được môi của hấn.... Môi thì môi, cho hấn chảy tí huyết, xem hấn còn dám linh tinh với tôi không.

Giang Ly bị cắn, buông tha cho miệng của tôi, nhưng hấn vẫn kiềm chế tay chân của tôi như cũ, làm cho tôi không thể nào động đây,

“Giang Ly, thả tôi ra!” Tôi nhướn mày, hết sức làm cho mình có vẻ hung ác một chút. Không biết như vậy có tác dụng kinh sợ hay không.

Trên môi Giang Ly đã đọng chút máu tươi, cánh môi được thấm qua nước miếng vốn đã bóng lên, hơn nữa điểm thêm vệt máu này, lập tức làm cho cả người hấn hiện lên vẻ yêu dị mà mê hoặc... Đương nhiên tôi cũng không rảnh mà thưởng thức những thứ này, biến thái chính là biến thái, cho dù đẹp mắt cũng vẫn là biến thái, cho dù đẹp mắt, hấn cũng vẫn là tên biến thái đang bắt nạt tôi!

Giang Ly vươn đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm môi một cái, động tác kia, như một con báo đang thỏa mãn. Mà ánh mắt của hấn, vẫn lóe lên một loại khát vọng của dã thú đối với con mồi, tham lam mà nguy hiểm, nhìn mà phát hoảng.

Tôi cảm thấy Giang Ly chính là kiểu người ăn mềm mà không ăn cứng, vì vậy giọng nói có chút hòa hoãn: “Giang Ly, phiền anh buông tôi ra, tôi biết rõ anh không thích phụ nữ mà.”

Giang Ly không đáp lời, tôi cảm thấy chắc là hấn đã bị tôi nói trúng. Vì vậy tôi đánh bạo nói thêm: “Nếu anh muốn tiết hòa, cứ tìm Tiết Vân Phong đến đây đi, thật sự không được tôi có thể lừa Vương Khải đến cho anh ưm...”

Trúng thối, lại nữa rồi!

Lần này Giang Ly càng quá đáng, hấn không chỉ có giống như công thành đoạt đất chiếm lấy mọi góc ngách trong khoang miệng của tôi, còn đưa tay kẹp chặt lấy cằm tôi, khiến cho tôi đến cỡ nào cũng không thể cắn hấn được!

Giang Ly hôn tôi gần như đến khi choáng váng mặt mày, lúc này mới buông tha cho miệng của tôi. Sau đó nụ hôn của hấn bắt đầu lan tràn, gò

má, chớp mũi, trên mắt, lông mi, trên trán.... Một chút cũng không buông tha.

Tôi hít sâu vài hơi, bổ sung đủ dưỡng khí, lúc này mới có sức lực mắng hấn: “Giang Ly, anh quậy đủ chưa hả! Dừng lại, mau dừng lại!”

Giang Ly giống như chẳng hề nghe thấy, từ bên trán của tôi một đường thẳng xuống dưới, ngậm lấy vành tai của tôi, khẽ cắn cắn cọ xát, lưu luyến không rời.

“Giang Ly, anh điên rồi, mau dừng lại!”

Giang Ly buông tha cho vành tai của tôi, bắt đầu hôn lên cổ tôi, từng chút từng chút, vừa tỉ mỉ lại nhẹ nhàng, thông thả đi xuống dưới, mỗi một tấc da thịt đều không bỏ qua.

Tôi bị dọa đến sắp phát điên rồi, liều lĩnh hét lên: “Giang Ly, tôi đặc tội với anh chỗ nào, anh mau nói rõ ràng cho tôi, đừng có bắt nạt người ta như vậy! Anh có nghe thấy không, dừng lại cho tôi, có chuyện gì từ từ nói! Dừng, lại!”

Giang Ly để ngoài tai lời nói của tôi, hấn vừa hôn cổ tôi, vừa với tay cởi nút áo trên áo ngủ của tôi, từng chiếc từng chiếc, từ trên xuống dưới. Y phục của tôi bị cởi ra, làn da phơi bày trong không khí, lạnh lạnh run rẩy.

Giang Ly vẫn tiếp tục đi xuống, ở xương quai xanh của tôi trần trọc khẽ cắn cắn, giống như một con sư tử, đang thích chí hưởng thụ lấy bữa tối của chính mình.

“Giang Ly, tôi xin anh đấy, thả tôi ra, van cầu anh...”

Tay của Giang Ly đã phủ lên ngực tôi.

Trong lòng tôi đột nhiên tuôn ra một loại tuyệt vọng đến bi thương, xong rồi, hôm nay tôi coi như rơi vào trong tay hắn. Tôi mở to hai mắt, trống rỗng nhìn trần nhà, tôi không biết Giang Ly tại sao phải làm như vậy, hắn tại sao lại làm như vậy...

Nước mắt của tôi bất tri bất giác chảy ra, tôi không chịu thua nước mắt nói: “Giang Ly, anh dựa vào cái gì mà làm như vậy, dựa vào cái gì hả. Dựa vào cái gì anh luôn bắt nạt tôi, trêu đùa tôi, sỉ nhục tôi, anh dựa vào cái gì mà bắt nạt tôi chứ... Ô ô... Mẹ kiếp, tôi đối với anh một chút phòng bị cũng không có, anh dựa vào cái gì lại đối với tôi như vậy chứ... Tôi làm sao lại tin tưởng anh chứ, tôi làm sao lại tin tưởng anh như vậy chứ, ô ô...”

Giang Ly đột nhiên lại ngừng lại. Ánh mắt của tôi đã bị nước mắt che mất, nhìn không rõ nét mặt của hắn. Tôi chỉ rõ, hắn đã buông tay chân của tôi ra, hơn nữa lại đem cúc áo của tôi từng chiếc từng chiếc một cài lại.

Tôi lau lau nước mắt, kinh ngạc nhìn hắn.

Giang Ly cup mắt xuống, cũng không nhìn tôi, trầm mặc một lúc lâu, hắn đột nhiên nói: “Cô không thích tôi?”

Vừa như hỏi, lại vừa như kể chuyện, nét mặt của hắn nhàn nhạt, không nhìn ra hi vọng, giọng nói cũng thật hời hợt, giống như đang kể lại một chuyện chẳng có gì quan trọng.

Tôi nghiến răng nghiến lợi nói: “Tôi hận anh, hận muốn chết!”

Tôi nói xong, bỏ xuống giường, không thèm quay đầu lại mà bước ra khỏi phòng ngủ.

Lúc bước đến cửa phòng ngủ, tôi phảng phất nghe thấy Giang Ly gọi tôi một tiếng “Quan Tiểu Yến”, nhưng lại giống như không có. Tôi cũng chẳng thèm để ý tới hắn, trực tiếp bước vào phòng ngủ của mình, bắt đầu thu xếp lại đồ đạc linh tinh.

Mẹ nó chứ, cả nhà nó, mẹ nó, ngày hôm nay là thế nào vậy! Bà đây thiếu chút nữa bị một tên đồng tính luyến ái cường X!

Cộp cộp cộp, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa. Không mở! Tôi làm sao mà biết được hẳn có đột nhiên nổi lên thú tính hay không? Mẹ kiếp, cái tên biến thái này!

Cộp cộp cộp, cộp cộp cộp.... Còn chưa ngừng!

Tôi bước tới cửa, đập một phát lên trên cửa, hét lớn về phía cái cửa đáng thương: “Giang Ly anh cút cho tôi, đừng có để tôi nhìn thấy anh nữa!”

“Quan Tiểu Yến.” Giang Ly ở bên ngoài kêu một tiếng, cách một cánh cửa, vừa vặn có thể nghe thấy rõ ràng.

Tôi lại đập vào cửa một cái: “Cút!”

“Quan Tiểu Yến, thực xin lỗi.”

Tôi vừa thẹn vừa giận, lại cảm thấy ấm ức: “Xin lỗi làm cái quái gì, bà đây thiếu chút nữa đã bị anh bá vương ngạnh thượng cung anh có biết hay không! Anh cái tên biến thái này, biến thái chết tiệt!”

“Quan Tiểu Yến, thực xin lỗi.” Giang Ly lặp lại một câu.

Giang Ly rất ít khi có thái độ cúi đầu như vậy, tôi muốn tiếp tục mắng hắn, nhưng là dù sao lúc thời khắc mấu chốt hắn cũng dừng tay, tuy hắn đã sai, nhưng mà còn chưa có sai hết. Tôi là người ấy, có một nhược điểm trí mạng, đó chính là dễ mềm lòng... Vì vậy lúc này, tôi chỉ đành xấu hổ nói: “Anh đi đi, tôi cần tinh tảo.” Nói xong quay lại tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Nhưng mà lúc này cửa lại cạch cạch hai tiếng vang lên, sau đó có tiếng mở cửa. Tôi quay đầu, trợn mắt há mồm mà nhìn Giang Ly đang bước tới từ phía ngoài cửa,

“Anh anh anh anh anh...” Không biết là do sợ hãi hay do kinh ngạc, dù sao tôi cũng rất kích động, nói chuyện cũng không trôi chảy.

Giang Ly mặt không biểu cảm giải thích: “Tôi có chìa khóa.”

Tôi trừng mắt liếc hằm, cúi đầu tiếp tục thu dọn mấy thứ kia, không để ý tới hằm.

Giang Ly đến bên cạnh tôi, hỏi: “Quan Tiểu Yến, cô đang làm cái gì?”

Tôi chẳng thèm ngẩng đầu lên, tức giận nói: “Không thấy sao, tôi muốn, bỏ, nhà, ra, đi!”

Giang Ly: “Thực xin lỗi, tôi vừa rồi chỉ là giỡn với cô một chút.”

Tôi đứng phắt dậy, tức đến run người: “Giỡn một chút? Anh biết vừa rồi tôi sợ thế nào không, mẹ nó chứ tôi ngay cả tâm lý đề phòng đều không có, tôi...” Tôi nói chưa dứt, nước mắt cũng không chịu thua kém mà rơi xuống.

Giang Ly vươn tay muốn lau nước mắt giúp tôi, lại bị tôi hung hăng đẩy ra, tiếp tục nói: “Tôi gần như phát hoảng, mà anh lại nói, đây chỉ là trò đùa?”

Giang Ly rút khăn tay ra đưa cho tôi, sau đó nói: “Chẳng lẽ cô lại mong là thật?”

“Anh... đúng là không thể nói lý!”

Giang Ly rũ mắt xuống, vẻ mặt có chút cô quạnh. Hằm nói: “Thực xin lỗi, tôi không ngờ cô lại... khó chịu đến như vậy.”

Tôi cuối cùng cũng nhận lấy khăn tay của Giang Ly, vừa lau nước mắt, vừa nói: “Giang Ly, anh không hiểu phụ nữ. Anh có biết không, có những chuyện có thể đùa được, còn có những chuyện thì không, anh biết hôn một

người thể hiện điều gì không? Thể hiện là anh yêu cô ấy. Cho nên anh không thể tùy tiện hôn tôi, huống chi anh còn, anh còn... Tóm lại nếu như vừa rồi anh thật sự làm chuyện gì với tôi, tôi chỉ sợ cả đời này cũng không tha thứ cho anh được.”

Giang Ly cúi gằm mặt không nói lời nào, dáng vẻ này của hắn, hết như một đứa học sinh tiểu học mắc sai lầm, tôi nhìn dáng vẻ trầm mặc ôn hòa này của hắn, thật sự không thể nào liên tưởng đến cái tên Giang Ly nguy hiểm giống như dã thú đầy tính chiếm đoạt lúc này. Hắn do dự thật lâu, cuối cùng cũng mở miệng: “Vậy, giờ cô có thể tha thứ cho tôi chứ?” Đôi mắt vẫn sụp xuống, không dám nhìn tôi.

Tôi quan sát Giang Ly, trong lòng có chút nghi hoặc. Tuy ý nghĩ này của tôi có chút tự kỷ, chẳng qua nhờ đâu, tôi nói là nhờ đâu, nhờ đâu Giang Ly... hắn thật sự có ý gì với tôi, ách, nếu như vừa rồi hắn thật sự muốn XX tôi, tôi phải làm sao bây giờ? Nghĩ đến đây, trán tôi bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, trong lòng run sợ nhìn Giang Ly, run rẩy nói: “Cái kia, Giang...Giang Ly này, anh.... Anh không phải thật sự là song tính luyện đấy chứ?”

Giang Ly hết như một bức tượng điêu khắc vẫn không nhúc nhích, hắn im lặng một lúc lâu mới nói: “Phải thì sao, mà không phải thì sao?”

Tôi điên rồi, vội vàng lùi về phía sau hai bước cách xa hắn một chút, kinh hãi nhìn hắn: “Anh anh anh... anh thật sự là song tính luyện? Không được, hai ta ly hôn đi! Bằng không tôi không bị anh hù chết cũng bị anh hành hạ đến chết...”

Giang Ly ngẩng đầu không kiên nhẫn liếc mắt nhìn tôi một cái, nói: “Tôi chẳng qua là đùa một chút thôi, cô làm sao cứ hay suy nghĩ lung tung thế nhỉ.”

Giang Ly không có cảm thấy hứng thú với tôi, đây chính là sự phủ định đối với mị lực cá nhân của tôi, tuy tôi rất may mắn, nhưng mà cũng có một

chút cảm giác thất bại, đương nhiên tôi vừa nghĩ tới hẳn ngay từ đầu đã không thích phụ nữ, trong lòng cũng cân bằng trở lại. Vì vậy tôi ngại ngùng khụ khụ hai tiếng, nghênh cổ nói: “Nhưng mà vừa rồi anh đùa hơi bị quá đáng!” Dù sao người bị ức hiếp cũng là tôi, khí thế của tôi không thể thấp hơn được.

Quả nhiên, Giang Ly nghe nói vậy, lại âm đạm cúi đầu xuống, nói: “Tôi đây phải làm sao cô mới thôi tức giận?”

Thế nên tôi rất cục cựa cũng không nhẫn tâm mà nói những lời hung ác, đành phải làm bộ làm tịch nói: “Chỉ cần từ nay về sau anh không bắt nạt tôi nữa, tôi sẽ tha thứ cho anh.”

Giang Ly ngẩng đầu, đáy mắt xẹt qua một tia vui vẻ. Hẳn nói: “Từ nay về sau tôi sẽ không bắt nạt cô nữa.”

Tôi cảm thấy cứ buông tha hẳn như vậy, quả thật có chút thiệt thòi, vừa rồi hẳn đem tôi dọa thành như vậy, nếu như không trừng phạt hẳn một chút thì khó mà giải nổi nỗi hận trong lòng tôi. Thế là tôi hất cằm lên, nói: “Không được, tôi còn có điều kiện.”

“Cái gì?”

Tôi nghĩ nghĩ một chút, nói: “Sắp tới Tết Nguyên Đán rồi, anh phải làm nô lệ cho tôi trong ba ngày nghỉ lễ, tùy tôi sử dụng.” Cũng chẳng biết tôi có thể bắt nạt hẳn thành cái dạng gì, hồi sau sẽ rõ nha.

Giang Ly không hề do dự chút nào đáp ứng luôn, sáng khoái!

Vẻ mặt Giang Ly buông lỏng ra, hẳn nói: “Quan Tiểu Yến, đi ngủ sớm một chút đi.”

Ngay sau đó tôi ôm lấy tất tần tật gối đầu cũng với chăn mền của mình từ trong phòng ngủ của Giang Ly về phòng của mình, Giang Ly hỏi: “Cô

không phải không dám ngủ một mình sao?”

Tôi khoát khoát tay: “Không được, tôi cuối cùng cũng vẫn phải tập ngủ một mình, chuyện này tôi đã nghĩ rất nhiều lần rồi, bắt đầu từ ngày hôm nay thực hiện.”

Giang Ly nhíu mày: “Cô vẫn còn không chịu tha thứ cho tôi?”

Tôi lắc đầu đáp: “Hai chuyện khác nhau, tôi sớm đã có ý nghĩ này rồi, Chẳng qua thật lòng mà nói, chuyện hôm nay đúng là một mối lửa châm ngòi. Tôi cũng nhận thấy, tật xấu này sẽ mang đến rất nhiều chuyện bất tiện, phải sửa.”

Giang Ly vẫn không tin: “Cô vẫn không tin tôi chứ gì.”

Tôi đối với sự cố chấp của Giang Ly có chút không nói nên lời: “Giang Ly anh không hiểu rồi, cứ như vậy thực sự rất bất tiện, cực kỳ bất tiện. Chúng ta không có khả năng cứ ngủ chung cả đời được? Nếu anh đi công tác thì sao? Huống hồ anh cũng có cuộc sống về đêm của mình chứ.”

Giang Ly: “Tôi có thể không đi công tác, về phần sống về đêm...”

Tôi cắt đứt hẳn: “Dù cho anh không đi công tác, không có nghĩa là tôi sẽ không đi, đến lúc đó cũng không thể cùng Vương Khải chen chúc trong một căn phòng được? Như thế còn khủng bố hơn!”

Giang Ly: “Nếu như cô không muốn, cô cũng đâu cần phải đi làm nữa.”

Tôi: “Cứ coi là như vậy, nhờ đâu hai ta cảm tình tan vỡ? Khụ khụ, ý tôi là, nhờ đâu tôi đột nhiên muốn kết hôn với một người đàn ông bình thường, sau đó người kia lại không thể ngày nào cũng ở cùng tôi?”

Giang Ly vừa định mở miệng, tôi lại nhất thời kích động thốt ra: “Nhờ đâu anh chết ???”

Nét mặt Giang Ly có chút run rẩy.

Tôi vội vàng nói xin lỗi: “Ngại quá, tôi không phải có ý đó, tôi chỉ là cảm thấy... ày chính là rất bất tiện, anh hiểu được mà, đúng không?”

Giang Ly gật gật đầu: “Tôi hiểu rồi, như vậy đêm nay cô ngủ một mình đi... có chuyện gì, gọi tôi.”

Giang Ly nói xong, đứng dậy chuẩn bị rời đi. Hần vừa định đi, tựa hồ như lại nghĩ tới một chuyện: “Cấp trên của cô, hình như có tư tưởng quấy rối với cô.”

Nghĩ đến Vương Khải, tâm trạng khó khăn lắm mới khá hơn của tôi lại có chút rối rắm: “Tên kia phong lưu thành tính, hôm nay dám có ý đồ với tôi, quả thực chán sống.”

Giọng nói Giang Ly cũng không được thoải mái: “Hần giống như... thích cô.”

Tôi khoát khoát tay, vô cùng thoải mái mà nói: “Không thể nào.” Vấn đề này tôi đã nghĩ đến, kết quả chính là: Không có khả năng.

Giang Ly nhướn mày, có chút tò mò hỏi: “Nếu như hẳn thật sự thích cô, cô sẽ làm gì?”

“Tôi... có lẽ sẽ trốn tránh hẳn thôi.” Ở chung một chỗ cùng một người thích mình mà mình không hề thích người ta hòa bình như không có chuyện gì xảy ra, tôi làm không được; mà nếu như cùng với người như vậy chơi trò mập mờ, tôi lại càng làm không được. Con người của tôi sau khi đối mặt với tình cảm cũng tuyệt đối rất cực đoan, yêu chính là yêu, không thích thì sẽ dễ dàng ngại ngùng. Huống chi đây lại là người trong lòng Giang Ly, tôi dám không né thật xa sao.

Lòng hiếu kỳ của Giang Ly tiếp tục bành trướng: “Nếu như Tiết Vân Phong thích cô, cô sẽ làm gì?”

Tôi hoài nghi nhìn Giang Ly. Tôi thấy hẳn đang thử xem tôi có phải đang có ý đồ gì với người của hẳn hay không thì phải. Đầu tiên là Vương Khải, sau lại đến Tiết Vân Phong, cũng không biết rốt cuộc ai mới là người Giang Ly thích.

Giang Ly thúc giục tôi: “Trả lời tôi, nếu như Tiết Vân Phong thích cô, cô sẽ làm gì?”

“Tôi cũng chỉ có thể trốn tránh cậu ta,” tôi buông tay, “Cậu ta và tôi chỉ có hai loại quan hệ tôi có thể chấp nhận, một là bạn bè, hai là con nuôi.”

Ánh mắt Giang Ly bắt đầu có chút phiêu hốt, hẳn giống như vô tình mà hỏi thăm: “Tôi thì sao?”

Tôi: “???”

Giang Ly: “Nếu như tôi thích cô, cô có trốn tránh tôi hay không?”

Ngọn lửa tự kỷ nhỏ bé trong lòng tôi vừa bị dập tắt thoáng cái lại bùng lên. Tôi hoài nghi nhìn Giang Ly từ trên xuống dưới, nhìn thế nào cũng không thấy đáng vẻ hẳn có tí gì nghiêm túc, nhưng mà lời nói của hẳn...

Giang Ly không thèm đếm xỉa liếc mắt nhìn tôi một cái, nói; “Tôi chỉ là tùy tiện hỏi thôi, cô khỏi phải khẩn trương.”

Tôi cũng thấy mình đã suy nghĩ quá nhiều, nhưng là để ngừa nhỡ đâu, tôi vẫn cứ vênh mặt lên nói; “Giang Ly, anh nếu dám có ý đồ với tôi, hai ta liền ly hôn, từ nay về sau mỗi ngày anh ăn mỳ tôm đi.”

Giang Ly lại chuyển chủ đề: “Cô bây giờ không có người trong lòng chứ?”

Tôi lắc đầu: “Không có.... Anh yên tâm đi, cho dù có, tôi cũng sẽ không có ý đồ với người trong lòng của anh.”

Giang Ly có chút thỏa mãn, lại có chút rối rắm mà rời đi. Tôi chắc chắn hẳn đang thỏa mãn rằng tôi không có yêu mến Vương Khải hoặc là Tiết Vân Phong, nhưng mà hẳn rối rắm, tôi cũng không biết là vì cái gì, tôi đoán chắc là hẳn đang vương vấn xem không biết chọn ai đây.

Đây là báo ứng của việc bắt cá hai tay, tôi ước gì hẳn cứ tiếp tục rối rắm đi.

...

Buổi đêm lúc nằm trên giường, tôi lật qua lật lại mãi mà không ngủ được, lúc thì nghĩ đến chuyện Vương Khải, lúc thì nghĩ đến chuyện Giang Ly. Chuyện phát sinh ngày hôm nay thật sự là rất kinh hãi, mặc dù không có để lại hậu quả xấu gì, nhưng mà tôi bị người ta hôn hít lại còn sờ soạng, nghĩ đến đây chỉ thấy cực kỳ tức giận. Bạn nói xem Vương Khải thì không nói làm gì rồi, căn bản chính là một tên công tử lãng nhãng, mấy hôm nữa dạy bảo hẳn một bài học làm cho hẳn không dám có ý đồ gì với tôi nữa là được rồi. Nhưng mà còn Giang Ly? Hẳn rõ ràng là gay nha, còn đi theo làm loạn cái gì chứ! Mặc dù biết hẳn đang đùa, chẳng qua vừa nghĩ tới chuyện lúc trước trong lòng tôi vẫn còn sợ hãi. Lão tử đời này ghét nhất chính là bạo lực, cường X cái gì, gặp một lần phiền một lần. Trước khi kết hôn một thời gian, Hạp Tử cực kỳ ưu ái những thể loại văn học mạng có tình tiết cường X, còn tôi thì cực kỳ khinh bỉ nó.

Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, thằng nhãi Giang Ly này kỹ năng diễn xuất đúng là không tồi, tối hôm nay thiếu chút nữa hù chết tôi. Dáng vẻ hẳn lúc đó, chính xác là một kẻ bụng đói ăn quàng sắc tình cuồng. Nhưng mà... hình như Giang Ly chưa bao giờ qua đêm ở bên ngoài thì phải, hẳn sẽ không thực sự bụng đói ăn quàng chứ? Trời ạ, nếu mà như vậy

thật, thì vừa rồi chẳng phải là diễn xuất, mà dụng ý chân thật của hần chính là bạo cục hoa của tôi sao?

Nghĩ đến đây, tôi núp trong chăn rùng mình một cái, Giang Ly, anh sẽ không biến thái đến như vậy chứ?

Tôi đang nghĩ ngợi bên này, cánh cửa bên kia lại bị người mở ra, hơn nữa lại là dùng chìa khóa để mở ra, vì vậy tôi đột nhiên nhớ ra, buổi tối quên chưa có đòi lại Giang Ly cái chìa khóa. Khốn, bây giờ phải làm sao đây, hần không phải là bởi vì khi này bạo cục hoa không thành, bây giờ muốn tái diễn lần một chứ?

Tôi vùi đầu chôn ở trong chăn, vẫn không nhúc nhích, làm bộ ngủ. Nếu như Giang Ly thực sự có can đảm làm càn, bà đây nhất định sẽ phế đệ đệ của hần trước tiên!

Bước chân của Giang Ly rất nhẹ, hần bước đến bên giường tôi, trong lòng tôi cũng nhấp nhối không yên. Tôi âm thầm hạ quyết tâm, ngay trong chớp mắt Giang Ly xốc cái chăn của tôi lên, tôi sẽ từ trên giường nhảy lên đập cho hần một cước trí mạng!

Giang Ly cầm góc chăn của tôi, giúp tôi đắp lại, sau đó... buông tay ra.

Tiếp theo đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng của Giang Ly, sau đó là tiếng cửa được đóng lại một cách nhẹ nhàng.

Tôi co người trong chăn thở phào một cái, một cảm giác khó hiểu dâng lên trong lòng.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Phiên Ngoại Giang Ly 2

Giang Ly phát hiện càng ngày càng khó khống chế bản thân mình, nhất là trước mặt Quan Tiểu Yến, nhất cử nhất động của cô đều hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Tuy chỉ số EQ của hắn có thấp thật, nhưng Giang Ly cũng biết, mình đã yêu Quan Tiểu Yến mất rồi.

Chỉ cần nhìn thấy cô cười xong, hắn cũng sẽ thấy vui vẻ, nhìn thấy cô khổ sở, hắn sẽ muốn trêu chọc để cho cô vui vẻ, bắt gặp cô cùng Vương Khải ở cùng một chỗ, hắn sẽ tức giận. Thậm chí cho dù biết rõ Tiết Vân Phong là gay, nhưng khi hắn biết được Quan Tiểu Yến đưa Tiết Vân Phong say rượu về nhà, hắn vẫn khó mà nén lại ghen tuông. Hắn nghĩ, chính hắn cũng từng là gay (Giang Ly, vì sao đến bây giờ anh vẫn còn khẳng khẳng như vậy), kết quả không phải vẫn bị Quan Tiểu Yến hấp dẫn hay sao....

Muốn thu hút sự chú ý của Quan Tiểu Yến, muốn cảm thấy cô quan tâm đến mình, cho dù là dùng một chút phương thức bắt buộc. Muốn Quan Tiểu Yến mua quà sinh nhật cho hắn, muốn cô vì hắn mà hát Chúc mừng sinh nhật, muốn cô ở giữa đêm hôm khuya khoắt, nấu mì trường thọ cho hắn.

Giang Ly cứ tự nhắc đi nhắc lại với mình, Quan Tiểu Yến vẫn rất quan tâm đến hắn, mi xem, cô ấy vẫn còn làm mì trường thọ cho mình....

Nhưng là vẫn không đủ, những thứ xa xôi đó không đủ, Quan Tiểu Yến chỉ có thể nấu cơm cho một mình hần, chỉ có thể giặt quần áo cho một mình hần, chỉ có thể cười với hần, chỉ có thể để một mình hần “bắt nạt”, chỉ có thể... Có đôi khi, Giang Ly thật hy vọng Quan Tiểu Yến là một cô bé chỉ nhỏ bằng ngón tay cái, như vậy hần có thể đem cô giấu trong áo mình, ai cũng đừng mong nhìn thấy.

Những điều này chỉ là suy nghĩ của Giang Ly, nhưng mà Quan Tiểu Yến? Cô nghĩ thế nào?

Nghĩ đến vấn đề này, Giang Ly vừa cảm thấy mất mát vô lực lại còn vô cùng chán nản.

Quan Tiểu Yến nghĩ thế nào ư?

Cô nói: “Yên tâm đi, đàn ông kiểu như anh, tôi cũng chướng mắt.”

Cô còn nói: “Giang Ly, anh nếu dám có ý đồ với tôi, hai ta liền ly hôn, anh cứ mỗi ngày ăn mì tôm đi!”

Cô... cô làm sao lại có thể vô tâm vô phế như vậy được...

Giang Ly bất đắc dĩ cười cười, nét tươi cười tan ra trong bóng đêm, vô cùng hắc ám, vô cùng cô đơn.

Từng lời nói từng hành động của Quan Tiểu Yến ở trước mặt hần, luôn nhẹ nhàng cùng thân nhiên như vậy. Cô có biết hay không, cái loại không nặng không nhẹ không quan trọng này của cô, làm cho lòng hần đau muốn chết. Cô sẽ không e ngại chụp ảnh chung một cách thân mật với Vương Khải, trên quà sinh nhật cô tặng cho hần quang minh chính đại khắc ba chữ “Em yêu anh”, đêm khuya cô sẵn sàng đưa Tiết Vân Phong say rượu về nhà.... Cô có bao giờ nghĩ đến, lúc cô làm những chuyện này, có một người, khó chịu như trong tim đang có hàng ngàn hàng vạn con kiến chích đốt?

Cô ấy nhất định chưa từng nghĩ đến. Cô ấy ngu như vậy, làm sao mà nghĩ ra được?

Quan Tiểu Yến, em thật sự không có chút quan tâm nào sao?

Giang Ly thật muốn chính miệng hỏi cô một câu, cô rốt cuộc có để ý đến hần hay không. Nhưng mà lời nói vừa lên đến miệng, lại nói không nên lời. Nếu như cô biết rõ hần yêu mến cô, sẽ phản ứng như thế nào?

Cô... có phải sẽ trốn tránh hần hay không?

Giang Ly ngồi ở trước giường, lẳng lặng nhìn khuôn mặt yên bình đang ngủ của Quan Tiểu Yến. Chỉ mấy giờ trước thôi, hần thiếu chút nữa đã làm hại cô. Cô gái này thoát nhìn có vẻ ngoan cố, kỳ thật sâu trong đáy lòng rất yếu ớt, một khi đã bị thương, rất khó khỏi hần. Hần từ trước đến nay luôn rất lý trí, nhưng lúc đó thì thật là... đầu óc sắp hồ đồ đến nơi rồi.

Nhưng mà cái tên Vương Khải kia...

Vừa nghĩ tới Vương Khải, Giang Ly không khỏi nhíu chặt hai hàng lông mày. Hần lại nhớ đến một màn lúc tối kia. Lúc ấy chứng kiến Vương Khải giở trò kia với Quan Tiểu Yến, hần thật muốn xông ra đâm cho tên kia một phát đo đất... Nhưng mà, hần lấy tư cách gì đây?

Nếu như Quan Tiểu Yến thật sự yêu mến Vương Khải? Nếu là như vậy, như vậy thì hần đối với hai người bọn họ, chỉ là một kẻ hoàn toàn chẳng liên quan gì, hần có tư cách gì mà quấy rầy Quan Tiểu Yến?

Giang Ly nhắm mắt lại cười khổ, đối mặt với bọn họ, những tự tin thường ngày, một chút cũng không còn.

Hần vuốt ve hai má Quan Tiểu Yến, lại nhíu mày. Quan Tiểu Yến không thích Vương Khải là thật, nhưng mà, cô không thích Giang Ly, cũng là thật. Hần phải làm sao bây giờ?

Giang Ly đột nhiên hồi hận, chính mình lúc trước đi tìm đàn ông làm cái gì, hẳn vốn đã yêu thích phụ nữ! Giờ thì tốt rồi, Quan Tiểu Yến đã cho rằng hẳn là đồng tính luyến, không muốn thân thiết với hẳn. Mà cô nếu như biết rõ hẳn yêu mến cô, có thể thực sự sẽ ly hôn với hẳn hay không....

Giang Ly gạt những sợi tóc của Quan Tiểu Yến sang hai bên, ở trên trán cô nhẹ nhàng dịu dàng đặt xuống một nụ hôn. Ánh mắt của hẳn yên lặng như nước, nhưng mà trong lòng, lại có một thanh âm tuyệt vọng đang kêu gào.

Quan Tiểu Yến, em thật sự một chút cũng không để ý đến anh sao?

Thật sự, thật sự, một chút cũng không để ý?

Quan Tiểu Yến, anh phải làm sao bây giờ....

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Ngày Đầu Tiên Làm Nô Lệ

Vốn tôi cho rằng đêm hôm nay nhất định sẽ ngủ không yên, không ngờ rằng nửa đêm mơ hồ ngủ thiếp đi một mạch luôn, hơn nữa ngủ rất ngon lành, sáng hôm sau lúc Giang Ly đến gõ cửa, tôi mới rời giường.

Có lẽ là do đại não vừa mới tỉnh ngủ vẫn còn lộn xộn, tôi mơ mơ màng màng xuống giường, đi mở cửa, sau đó thò đầu ra, lười biếng nói với Giang Ly: ‘Gõ cái gì mà gõ, không phải anh có chìa khóa sao?’

Giang Ly khẽ giật mình, lập tức nói: “Vậy lần sau tôi không gõ nữa.”

Tôi cảm thấy hình như mình lại phạm phải sai lầm rồi, vì vậy liền dùng sức lắc đầu nói: “Từ nay về sau không cho phép không được sự đồng ý mà tiến vào phòng của tôi!”

Giang Ly không gật cũng chẳng lắc.

Tôi lại bổ sung: “Còn nữa, tối hôm qua anh bị mộng du sao? Hơn nửa đêm chạy vào phòng tôi làm gì vậy?”

Giang Ly: “Chẳng qua là muốn xem cô có ngủ được hay không thôi.”

Tôi: “Sau đó thì sao?”

Giang Ly: “Lần đầu tiên cô chưa có ngủ, lần thứ hai với lần thứ ba cô ngủ say như lợn.”

Tôi phần nộ nhìn hẳn, hoàn toàn không còn gì để nói, anh còn đến những ba lần.

Giang Ly chẳng thèm đếm xỉa đến sự tức giận của tôi, cực kỳ có lý nói: “Bằng không thì thế nào, còn muốn tôi công cô đi bệnh viện?”

Được rồi, Giang Ly hiếm khi lương tâm trời dậy, tôi hẳn!

Kỳ thật cũng chẳng có gì hay mà phải tức giận. Bởi vì, đã đến Tết Nguyên Đán!

Nguyên Đán có ý nghĩa như thế nào? Trước ngày hôm qua, Nguyên Đán đối với tôi chỉ là mấy ngày nghỉ, chẳng khác lắm so với ngày Quốc Tế Lao Động hay Trung Thu, nhưng mà tết Nguyên Đán năm nay sẽ trở thành một tết Nguyên Đán cực kỳ có ý nghĩa kỷ niệm, sẽ trở thành một tết Nguyên Đán được người ta ghi vào những trang sử chói lọi của Quan Tiểu Yến, sẽ là một Nguyên Đán thành công, một Nguyên Đán thắng lợi, một Nguyên Đán vang lên khúc ca vùng dậy của giai cấp nông nô....

Nói trắng ra là, hôm nay, ngày mai và ngày mốt, Giang Ly người này, sắp bị tôi đem ra trưng dụng ba ngày... Nghĩ đến đây thôi tôi thật dị thường hưng phấn, huyết mạch phun trào, hận không thể tròng một cái xích lên trên cổ Giang Ly mà lôi hẳn ra ngoài dạo chơi. Dù thế nào, tôi – Quan Tiểu Yến, cũng có một ngày bắt nạt được Giang Ly!

Nghĩ đến đây, tôi lại đột nhiên cảm thấy, kỳ thật hôm qua mình bị Giang Ly bắt nạt cũng đáng giá, được rồi, tôi chính là người không có tiết tháo như vậy đấy...

Giang Ly cực kỳ có tính tự giác làm nô lệ, sáng sớm đã chuẩn bị bữa sáng lấy lòng, chờ tôi rời giường, phục vụ thực đúng lúc. Tôi ban thưởng cho Giang Ly một ánh mắt khích lệ, bắt đầu hưởng thụ bữa sáng. Chẳng qua sau khi ăn xong tôi mới phát hiện một vấn đề thật kỳ quái, trên lòng bàn tay

trái cùng tay phải của Giang Ly đều có dán một miếng băng urgo... Thiện tai, thằng nhóc này đang làm cái quỷ gì thế?

Tôi buông cái bánh bao xuống, cầm một tay của Giang Ly lên, đánh giá từ trong ra ngoài, kỳ quái nói: “Giang Ly, băng urgo của anh có phải là sắp hết hạn mà dùng không hết hay không?” Chẳng qua dùng không hết anh cũng có thể dán ở trên đầu, trên chân, trên cổ, dán trong lòng bàn tay... Thật đúng là có sáng tạo, quả nhiên biến thái chính là biến thái.

Giang Ly gạt tay tôi ra, nhàn nhạt nói: “Mắc mớ gì tới cô.”

Khốn thật, anh làm phản sao, dám nói chuyện với chủ nhân như vậy. Thế là tôi nhướn mày, cầm đũa ném lên mặt bàn, hung dữ nói: “Giang Ly, bây giờ anh chính là nô lệ, còn nói chuyện với chủ nhân như vậy, cẩn thận tôi khắc chữ trên mặt anh!”

Giang Ly buồn bực không lên tiếng đập một quả trứng gà, bóc bóc lột lột sạch sẽ mới bỏ vào trong bát của tôi, sau đó ngẩng đầu mỉm cười, cười đến gọi là khuynh quốc khuynh thành, tôi cả kinh, cảm thiếu chút nữa rớt xuống.

Không ngờ tới mà không ngờ tới, Giang Ly bây giờ còn có thể gắn một từ “Xinh đẹp” lên trên... Tuy tôi rất không muốn thừa nhận, nhưng mà nụ cười vừa rồi của hắn, xác thực như một khung cảnh mùa xuân rực rỡ tươi đẹp, làm cho người ta không khỏi ngừng thở, bị cảnh đẹp trước mắt làm cho rung động.

“Chủ nhân, ăn trứng gà.” Giọng nói trầm ấm mà dịu dàng mềm mại như lụa chảy xuống.

Tôi bỗng chốc run lên, dụi dụi mắt, bắt buộc chính mình phải dời ánh mắt từ trên mặt Giang Ly đến trứng gà trong bát. Phải nhớ rằng, sắc đẹp dù đẹp đến mấy, cũng không thể no bụng được, tôi là một người rất thực tế.

Vì vậy tôi chọc trứng gà, hung hăng cắn một miếng.

....

Trước kia tôi đối với mấy ngày nghỉ tết Nguyên Đán cũng không có sắp xếp gì. Vốn tôi chính là loại người không thích ra khỏi cửa, hưởng hồ tôi còn rất sợ lạnh, vì vậy tôi vốn định vào lễ Nguyên Đán sẽ dính ở trong nhà ăn no uống say đánh một giấc ngon lành, hưởng thụ cuộc sống của một bà địa chủ phong kiến một chút. Nhưng mà bây giờ không giống, tôi đã thay đổi suy nghĩ. Bạn nói xem, khó khăn lắm Giang Ly mới để tôi chà đạp một lần, tôi nếu như không xách hần ra ngoài chơi, thì thật là lãng phí tài nguyên.

Nhưng mà đi nơi nào bây giờ?

Lúc này, mỗ nô lệ hiến kế: “Đi trượt tuyết thế nào?”

Mỗ chủ nô gạt đầu, kế này rất tốt, nhưng mà.... tôi không biết nha...

Mỗ nô lệ gõ đầu chủ nô: “Không biết thì học, ngu ngốc.”

Chủ nô trợn mắt nhìn, anh làm phản hả, sao có thể nói những lời như vậy!

Mỗ nô lệ vì vậy sửa lại thành gõ nhẹ, nhẹ nhàng mà vuốt ve đầu chủ nô, trong mắt hiện lên nhu tình có thể chảy ra nước: “Chủ nhân, tôi có thể dạy cô.”

Chủ nô...Ói ra...

...

Tuy tôi không biết trượt tuyết, cơ mà xét thấy tôi đây thông minh trời phú (cái này có gọi là tự giễu không nhỉ...) phỏng chừng trượt tuyết cũng không phải chuyện gì quá khó khăn. Tôi đã chuẩn bị xong, Giang Ly đột

nhiên lại nói: “Cô có ván trượt tuyết không? Cô có đồ trượt tuyết không? Cô đã đặt vé trước chưa?”

Tôi ngây ra, lắc đầu.

Giang Ly chỉ tiếc không thể rèn sắt thành thép lắc đầu: “Như vậy bây giờ cô đi, là đi đến ngắm cái cửa chính của khu trượt tuyết sao?”

Tôi ưỡn oải gật đầu, lại lắc đầu.

Vì vậy, chủ nô bị nô lệ tha đến khu trung tâm mua sắm.

...

Tôi nhìn Giang Ly đang đứng trước gương, càng xem càng không vừa mắt. Thiên tai, thằng nhóc này bình thường đã trưng ra một khuôn mặt đẹp đến bất thường tôi đã nhìn lắm rồi, bình thường chỉ có thể cười nhạt hân ở chỗ “không biết ăn diện” đầu tiên, bởi vì hân thường xuyên chỉ tùy tiện mặc một bộ áo sơ mi quần jean, sau đó khoác lung tung một cái áo khoác lên là xong việc... Nhưng mà bây giờ?

Vì vậy, tôi đột nhiên phát hiện, thằng nhóc này không biết ăn diện chỗ nào chứ, hân căn bản chính là chẳng thèm ăn diện!

Hân lôi tôi dạo quanh trung tâm mua sắm hơn một giờ, đem đủ loại quần áo xỏ lên người tôi khoa tay múa chân, lúc thì nói cái áo khoác này màu sắc không hài hòa, lúc thì nói cái quần kia kiểu dáng chưa ổn, lúc lại nói bộ kia nhìn không tồi chút nào đáng tiếc cô gầy quá mặc không nổi... Lật bàn! Anh ấy, muốn cười nhạt thân hình của tôi cứ việc nói thẳng, cần gì phải quanh co lòng vòng như vậy?

Cuối cùng Giang Ly vỗ tay quyết định chọn một bộ, tôi mặc xong đứng trước gương uốn éo vài vòng, phát hiện đúng thật là không tồi chút nào, rất trẻ trung, rất có sức sống, hơn nữa lại nổi bật lên tư thế oai hùng mạnh mẽ

của tôi, càng nói càng thêm tự kỷ, cùng với hình ảnh tôi trên tạp chí quảng cáo gần giống nhau.

Tôi đang muốn khích lệ Giang Ly vài câu, lại nghe thấy hần nói với nhân viên cửa hàng: “Như bộ đồ này của cô ấy, chọn cho tôi một bộ kiểu nam.”

Đợi cho Giang Ly từ trong phòng thay đồ bước ra xong, tôi... bi phần!

Hần ấy, từ đầu đến cuối đều là tôi thử quần áo, kết quả quần áo thử nghiệm trên người tôi xong mặc trên người hần so với mặc trên người tôi đẹp mắt hơn gấp trăm lần. Bộ đồ này mặc trên người tôi cùng lắm chỉ là làm bộ làm tịch có chút sống động mà thôi, kết quả mặc trên người hần, tất cả đều tản mát ra hơi thở vận động, hần phảng phất như là một kiện tướng thể thao mình đầy kinh nghiệm, tôi thậm chí còn xuất hiện ảo giác, giống như đang nhìn thấy tư thế oai hùng lúc hần lướt trên ván trượt tuyết.

Đừng chung với Giang Ly một chỗ, hần chính là bạch mã anh tuấn, mà tôi, chính là một con chuột xám xịt.

Thế nên tôi chỉ có thêm muốn ghen ghét cùng với hồi hận....

Trong gương Giang Ly phảng phất như cảm thấy ánh mắt tràn ngập địch ý của tôi, hần nhìn về phía bên cạnh tôi, nhìn tôi mỉm cười. Khiêu khích, khiêu khích trắng trợn mà!

Tôi còn chưa nói gì, chỉ cảm thấy nhân viên bán hàng đứng bên cạnh lão đảo một chút, sau đó cô nàng vịn vào giá áo, hai má ửng đỏ vẻ mặt mê đắm nhìn về phía Giang Ly.

Chủ nô... lại ói ra...

...

Ăn xong cơm trưa, tôi hỏi Giang Ly xem buổi chiều đi đâu, Giang Ly nói: “Chúng ta đi thăm mẹ vợ tôi đi.”

Tôi nghĩ cũng đúng, đã lâu rồi chưa có gặp mẹ tôi, rất nhớ bà. Thế nên gọi điện thoại cho bà, bà cụ vừa nghe thấy chúng tôi muốn đi thăm bà, vui vẻ: “Vừa vặn mẹ đang muốn đi karaoke, hai đứa đi với mẹ đi.”

Tôi bình tĩnh gác điện thoại, đối với hành vi kiểu này của bà cho dù thấy kinh sợ nhưng không thể trách cứ. Dù nói mẹ tôi đã là một cụ bà sắp sáu mươi tuổi đến nơi, nhưng mà bà so với tôi điên khùng hơn rất nhiều, bây giờ những người trẻ tuổi thích chơi cái gì, bà cũng thích cái đó. Bà còn từng có một người bạn trên mạng mười tám tuổi, kết quá cả ngày bà đuổi theo đứa trẻ kia bắt người ta gọi bà là bà nội, về sau đứa bé kia dưới sự giận dữ mới đem bà quăng vào sọt đen.

Nhìn xem, Tiểu Khinh Linh, trên thế giới này có thể chịu được mẹ, thì chỉ có con gái yêu của mẹ thôi.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Karaoke

Hai giờ sau, tôi cùng với nô lệ mang theo một đồng quà biếu đến gõ cửa nhà mẹ tôi. Ngoài quà biếu, chúng tôi còn vác theo cả đồng trang bị trượt tuyết mới mua ngày hôm nay— theo lời của mẹ tôi, muốn chúng tôi qua đêm luôn ở chỗ bà ngày hôm nay, cho nên để tránh cho hành trình ngày mai bị chậm trễ nên phải mang luôn mấy thứ đó đến, ngày mai chỉ cần đến thẳng khu trượt tuyết là được. Vì vậy hôm nay chúng tôi chẳng khác nào như chim di cư đang chuyển nhà vậy.

Trên đường đi kTV*, tôi hỏi mẹ tôi, ngày mai có dự định gì, có muốn đi trượt tuyết cùng chúng tôi hay không.

*kTV- Karaoke TV: bọn nào hay coi phim hiện đại của Trung Quốc hay Hàn quốc thì biết

Mẹ tôi khoát khoát tay nói: “Không cần, mẹ bận chuyện khác rồi.”

Tôi bị vẻ mặt thần thần bí bí của mẹ tôi khiến cho chẳng hiểu ra làm sao: “Mẹ thì có chuyện gì? Hay là lại gặp bạn trên mạng?”

Mẹ tôi nheo mắt vùng vằng trả lời: “Không cần cô xen vào, dù sao cũng đâu phải việc của cô.”

Tôi than, hôm nay mấy người này làm sao đều quái lạ như vậy.

Kỳ thực tôi đối với việc đi K vẫn có tâm lý sợ hãi, nếu mà dùng một câu của Giang Ly để hình dung tài ca hát của tôi, thì chính là, người khác ca hát là ngẫu nhiên lạc giọng, còn tôi ca hát chính là ngẫu nhiên mới không bị lạc giọng. Mẹ của tôi thường xuyên chỉ hận không rèn sắt thành thép mà vỗ đầu tôi, cảm thán rằng một người trời sinh ca sĩ như bà làm sao lại có thể sinh ra một đứa con gái ngay cả ngũ âm* cũng không được đầy đủ như vậy. Tuy rằng đối với hình tượng “trời sinh ca sĩ” này có vài phần hoài nghi, nhưng mà xét thấy việc tôi chính xác là ngũ âm có phần không được đầy đủ cũng có chút quá đáng, cho nên tôi cũng không có vạch trần bà.

*Ngũ âm: năm bậc âm giai cổ bao gồm cung, thương, đốc, chủ, vũ tương ứng với do, re, mi, sol, la.

Nhưng mà hôm nay, tôi chẳng có gì phải lo lắng. Sợ cái gì, mẹ tôi mà bắt nạt tôi, tôi sẽ bắt nạt lại Giang Ly, ai bảo hẳn là nô lệ của tôi chứ!

Thế nên chúng tôi tiến vào phòng KTV, tôi đá Giang Ly đi chọn bài, sau đó ngồi xuống bên cạnh mẹ tôi, rót nước cầm micro cho bà, hầu hạ khiến bà vô cùng thoải mái.

Mẹ tôi dưới sự phục vụ của con gái và con rể, lần lượt hát, , < Thập tống Hồng quân> toàn những ca khúc cách mạng kinh điển, tôi ngồi một bên nghe mà tóc trên đầu đã dựng thẳng hết cả lên. Tuy rằng những bài này lần nào đi K bà cũng chọn, nhưng mà cho dù tôi đã nghe nhiều lần như vậy cũng vẫn không sinh ra kháng thể được, lần nào cũng nghe đến rùng cả mình. Cũng không phải là bảo những bài này khó nghe, chỉ là, ách, chỉ cần mẹ tôi hát những bài này, trong đầu tôi sẽ nhảy ra một hình ảnh một Tiểu Khinh Linh mặc một chiếc áo bông bần bần, trên đầu buộc hai bím tóc như hai cái sừng trâu, bạn nói có hay không .

Mẹ tôi hát hò quá chuyên tâm, không có phát hiện thấy sự co giật của tôi, Giang Ly thì ngược lại, quay đầu nhìn tôi một cái, lại còn nhin không được cười gian. Tôi tức quá mà, thẳng nhóc này nhất định là đang vui vẻ

khi người gắp họa đây! Vậy nên tôi cầm lấy một cái micro khác, nói với Giang Ly: “Anh, đi lấy một ly nước chanh cho tôi!”

Giang Ly bèn xám xịt tuân lệnh. Tôi đang đặc ý, đột nhiên mẹ tôi giơ cái mic gõ cốp một phát lên đầu tôi, vừa gõ vừa quát: “Con bé này! Giang Ly, con đừng có mà nuông chiều nó quá!”

Tôi ôm đầu quay lại oan ức nhìn mẹ tôi, lão nhân gia ngài thì biết cái gì chứ! Con đã bị hấn áp bức nửa năm rồi, vất vả lắm mới có cơ hội hung hăng trả lại, lần này vẫn là dùng thân thể để đổi lấy đó (này!) ....

Giang Ly cười ha hả mà cầm cốc nước chanh đặt trước mặt tôi, nói với mẹ tôi: “Mẹ, Tiểu Yến chẳng qua là nói đùa với con thôi.”

“Giang Ly, con không cần bao che cho nó, con mẹ mẹ biết chứ.” Mẹ tôi nói, còn chưa hết giận, lại gõ đầu tôi một cái.

Tôi ôm đầu bi phần nói: “Mẹ, mẹ đừng gõ, gõ đầu sẽ biến thành ngu đấy.”

Mẹ tôi lại nói: “Con đã ngu sẵn rồi, có ngu thêm tí nữa cũng chẳng sao.”

Thiện tai, tôi lại bắt đầu hoài nghi rốt cuộc tôi có phải con gái ruột của bà hay không vậy.

Tôi nhìn sang nô lệ của tôi, hy vọng hẳn có thể giúp tôi nói vài câu. Đáng tiếc chính là, vẻ mặt hẳn lúc này... biểu lộ sự đồng ý, thế nên tôi lại tiếp tục bi phần.

Tôi cho rằng Giang Ly sẽ phụ họa mẹ tôi, mượn cơ hội cười nhạo tôi một chút, ai ngờ, hẳn lại nói: “Kỳ thật ngu cũng có chỗ hay của ngu.”

Cái này gọi là gì, vừa đấm vừa xoa? Tôi liếc mắt một cái như dao xẹt qua chỗ hẳn, bày ra dáng vẻ ngông nghênh vênh váo hung hăng của chủ nô,

nói với Giang Ly: “Anh biến qua một bên hóng mát cho tôi, trong này có chỗ cho anh nói chuyện sao!”

Tôi vừa dứt lời, mẹ tôi lại bốp một cái đập lên đầu tôi: “Sao lại nói mấy câu như vậy! Giang Ly, con đừng để ý nó, đến đây hát.” Mẹ tôi nói, lại chỉ chỉ tôi, “Cô! Đi chọn bài!”

Tôi không còn lời nào để hỏi trời cao, chỉ có nước mắt tuôn thành dòng. Tôi xem như đã nhìn ra, có mẹ tôi làm chỗ dựa, cho dù tôi có muốn bắt nạt Giang Ly, cũng chỉ là vọng tưởng mà thôi.

Tôi hỏi Giang Ly chọn bài nào, hãnh đáp: “Trừ Châu Kiệt Luân ra, bài nào cũng được.”

Thế nên tôi bèn chọn một đồng bài của Châu Kiệt Luân, sau đó lại chạy về ngồi bên cạnh mẹ tôi.

Giang Ly nghiêng đầu nhìn tôi, đắc ý cười cười nói: “Thật ra tôi rất thích hát nhạc của Châu Kiệt Luân.”

Tôi ...Tôi bị phẫn lần thứ n! Thằng nhóc này quá gian trá, hãnh biết thừa tôi sẽ cố ý chọn bài hãnh không thích, cho nên hãnh mới nói hãnh không thích Châu Kiệt Luân, nhưng thực ra là thích!

Vì sao cuối cùng tôi vẫn mắc mưu của hãnh, đây rốt cuộc là vì sao...

Lúc này mẹ tôi hoàn toàn vui sướng khi người gặp họa nhìn tôi, vẻ mặt, chẳng khác nào đang nói: thấy ngu chưa? mắc lừa chưa?

Trong lòng tôi có một thanh âm yếu ớt quanh quẩn: kỳ thật không phải là tôi ngu, mà là Giang Ly quá giáo hoạt...

Tôi vẫn đang đắm chìm trong bi phẫn, còn chưa có hoàn hồn lại, Giang Ly đã bắt đầu hát. Thế nên tôi... càng thêm bi phẫn liên tục....

Tôi không tài nào hiểu nổi, vì sao ông trời cái gì cũng đem cho hần hết? Vẻ ngoài đẹp mắt, dáng người lại chuẩn, còn có một quả đại não hơi bị thông minh một cách quá đáng, ngoại trừ mấy thứ đó ra còn có một đống những cái linh tinh gì đó, như là đầu tư cổ phiếu, diệt virus máy tính, còn có thể giúp tôi trộm tài khoản (trộm lại của chính mình). Hơn nữa cuộc sống của hần đặc biệt khỏe mạnh, không có đam mê bất lương, thường thức lại tốt, có vẻ như giống một kiện tướng thể dục thể thao...

Sau đó bây giờ, tôi lại phát hiện, thằng nhóc này ca hát lại cũng có thể dễ nghe đến như vậy!

Giang Ly hát bài đầu tiên là < Sứ Thanh Hoa>, giọng của hần vốn đã trầm thấp, sau khi hát bài này lại sinh ra một loại hương vị cô độc, làm cho trong lòng người ta đều có chút tê lương cùng phiền muộn theo. Trước kia tôi từng nghe < Sứ Thanh Hoa> vô số lần, lần nào cũng đều cảm thấy êm tai, nhưng cụ thể là êm tai ở đâu thì không rõ ràng lắm. Hôm nay bên tai nghe Giang Ly hát, trước mắt lại nhìn MV kia, không biết làm sao đột nhiên thấy buồn bã.

Vì sao hai người bọn họ không thể cùng một chỗ, vì sao cứ hết lần này đến lần khác để vuột mất, vì sao sứ Thanh Hoa đẹp như vậy, bài hát này hay như vậy, tôi lại nghe có điểm muốn khóc...

Khi tôi còn đắm chìm trong rung động của bài. mẹ tôi và Giang Ly đã cùng nhau hợp xướng bài

Lần này giọng hát của Giang Ly có chút thanh lạnh, lúc hát đến câu “Đưa người rời đi”. hần có vẻ có một chút không muốn, lại có chút quyết tuyệt, ngay cả ánh mắt cũng trở nên phức tạp, tôi quay mặt nhìn dáng vẻ xuất thần của hần, không khỏi đối với hần sùng bái. Giang Ly thực ra mới chính là “Trời sinh ca sĩ” kia chẳng?

Hát xong < Xa ngàn dặm> mẹ tôi lại cầm đầu vỗ tay, bà tán thưởng nhìn Giang Ly, sau đó lại khinh bỉ nhìn tôi, cuối cùng lắc đầu một cái.

Mồ hôi tôi tuôn như thác, đây chính là kỳ thị trắng trợn mà! Vì vậy tôi nghĩa vô phản cố vợ lấy micro, quyết định hát chung với Giang Ly bài kế tiếp, < Biển San Hô >.

Rất nhanh tôi đã phát hiện ra quả thực tôi đang tự tìm đường chết. Tốt xấu gì cũng là hát đôi, tôi nếu từ bên ngoài tìm đại người nào đó phá cỗ hòng hát chung với tôi, có lẽ mọi người sẽ không biết tôi hát lạc điệu. Nhưng bây giờ thì sao, bây giờ là Giang Ly đó!

Tôi run rẩy cầm mic, sợ hãi nhìn qua Giang Ly. Giờ hối hận cũng đã muộn, tới luôn đi. Mục tiêu bây giờ của tôi là, không chỉ có chính mình lạc giọng, phải tranh thủ lôi Giang Ly hát sai nhạc theo.

Tôi hát chẳng khác hát rap tí nào, đáng tiếc bản sắc diễn xuất của tôi cũng không kéo Giang Ly lạc điệu theo được, cái này ít nhiều làm cho tôi có chút tiếc nuối. Nhưng mà tôi cảm thấy hôm nay mình múa máy cũng không tồi, so với mình trước kia, mạnh hơn nhiều, tuy rằng tôi vẫn hát sai nhạc như cũ, nhưng ít ra cũng hát đúng nhịp... Tôi chết cũng không thừa nhận tiến bộ của tôi là nhờ có Giang Ly.

Khi hát đến đoạn “Xoay người rời đi, chia tay nói không nên lời,” không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại quay đầu nhìn về phía Giang Ly. Không ngờ Giang Ly đã nhìn tôi từ bao giờ, dưới ánh sáng của ngọn đèn mờ ảo trong phòng, đôi mắt Giang Ly sáng như ánh sao. Chỉ là trong cặp mắt kia tựa hồ như có một loại cảm xúc rất khó tả, khiến cho tôi có chút không biết làm sao. Trong lòng tôi chợt thấy buồn bực, nghiêng đầu đi không thèm nhìn hẳn.

Lúc này, mẹ tôi lại vỗ vỗ vai tôi, nhắc nhở: “Con gái à, con hát sai lời rồi.”

...

Giang Ly lại hát thêm vài bài nữa, đều là của Châu Kiệt Luân, hơn nữa đều rất thương cảm. Tôi cảm thấy hôm nay mình thật là chẳng hiểu bị làm sao, giống như bị trúng tà vậy, nghe tất cả những mất mát, phiền muộn, tiếc nuối... các loại tâm trạng trong giọng hát của hắn, trong lòng ngày càng khó chịu, trước kia nghe những bài này xong cũng đâu có cảm giác này chứ.

Vì vậy tôi buồn bực chỉ trích Giang Ly: “Giang Ly, anh hát mấy bài kiểu gì vậy, chẳng khác nào oán phụ!”

Giang Ly im lặng một hồi, gương mặt nhìn tôi, giọng nói có chút âm ỉm: “Mấy bài này đều là em chọn mà.”

Tôi: “....”

Cũng may bài tiếp theo giải vây cho tôi, < Hãy nghe lời mẹ >, bài này không buồn, lại còn có thể vỗ mông ngựa mẹ tôi.

Giọng hát trầm thấp của Giang Ly lại tràn ngập trong phòng, tôi nghe đến như si như dại.

“Nghe lời mẹ nói đừng để mẹ tổn thương

Phải mau mau lớn lên mới có thể bảo vệ mẹ

Mái tóc bạc đẹp để nẩy mầm trong hạnh phúc

Phép màu của thiên sứ sưởi ấm trong sự hiền từ...”

Tôi ngã vào trong lòng mẹ tôi, chân chó cười nói: “Mẹ, con nhất định sẽ nghe lời mẹ nói!”

Mẹ tôi xoa đầu tôi, tâm tình vui vẻ: “Thật sao?”

Tôi dùng sức gật đầu, một bên còn khoác lấy cánh tay của mẹ tôi: “Đó là đương nhiên, mẹ là mẹ ruột của con mà.” Tuy rằng đôi lúc tôi có hoài nghi một tý...

Thế nên mẹ của tôi bèn nói: “Mẹ muốn có cháu ngoại.”

Tôi: “...”

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Trượt Tuyết

Ăn xong cơm tối, một nhà ba người chúng tôi (câu này làm sao lại thiếu tự nhiên đến như vậy) ngồi trước TV xem chương trình giải trí. Giang Ly cực không thích xem chương trình giải trí, trước kia hai chúng tôi thường xuyên tranh giành cái TV. Chẳng qua hôm nay hăn không dám, bởi vì mẹ tôi cũng thích xem chương trình giải trí.

Bởi vì hôm nay mẹ tôi cực kỳ thiên vị Giang Ly, điều này làm cho trong lòng tôi rất không thoải mái, thế nên tôi đang tính toán xem có nên bôi nhọ Giang Ly một tí hay không, vì thế, tôi dựa vào vai mẹ tôi, vừa xem TV vừa nói: “Mẹ, Giang Ly toàn nói chương trình giải trí chẳng có gì hay mà xem, mẹ nói con người anh ấy có phải có vấn đề hay không.”

Mẹ tôi đang bị người dẫn chương trình chọc cho cười ha hả không ngừng, nghe thấy lời tôi nói, bà một tay đem đầu tôi đẩy ra, nói: “Cô thích cái gì, người khác không nhất định phải thích theo cô, bình thường mẹ dạy cô như thế nào, làm sao lại càng ngày lại càng chửi thầy trả thầy thế?”

Tôi xoa xoa đầu, không phục, bèn tiếp tục tựa vào lưng bà, tiếp tục mách lẻo: “Giang Ly còn nói, xem nhiều mấy cái này, sẽ càng ngày càng ngu.”

Mẹ của tôi lại xách tôi lên đẩy về phía Giang Ly, giúp Giang Ly giải thích: “Ý của nó là, xem những cái này, sẽ làm cho những người đã ngu rồi càng ngu thêm.”

Tôi ngồi xuống muốn tranh luận cùng mẹ tôi, không thể bắt nạt người ta như thế được, lại còn bắt nạt con gái của bà nữa chứ! Mà đã bắt nạt con gái bà chưa tính, còn che chở con rể của bà!

Mẹ tôi lại nhanh tay lẹ mắt còn không đợi tôi mở miệng, lại quăng tôi đẩy lên người Giang Ly, bạo hành xong còn dương dương tự đắc nói: “Đừng có mà quăn quít lấy mẹ như thế, nghĩa vụ của mẹ là nuôi dưỡng cô đến năm mười tám tuổi là chấm dứt, bây giờ người nuôi cô là Giang Ly!”

Thiện tai, là tôi nuôi hăn mới đúng! Hăn mỗi ngày đều ăn cơm tôi nấu, mặc quần áo tôi giặt!

Tôi vừa định nói chuyện, lại bị Giang Ly túm lấy bả vai kéo vào trong ngực, cánh tay của hăn rất có lực, làm cho tôi nhúc nhích không được. Tôi cứ như vậy bị hăn siết chặt lấy, tựa trên ngực của hăn. Tôi cực kỳ phẫn nộ, hăn rõ ràng là nô lệ của tôi cơ mà, hăn làm phản sao! Nhưng mà đang ở trước mặt mẹ tôi, tôi lại không tiện hành động, dù sao cho dù tôi thực sự hành động, kẻ không may nhất định cũng vẫn là tôi.

Giang Ly ôm lấy tôi, cảm thân mật cọ vào đầu của tôi, sau đó tôi chợt nghe thấy hăn hàm chứa chút ý cười nói với mẹ tôi: “Con chỉ ngẫu nhiên nói đùa với Tiểu Yến một chút, không ngờ cô ấy vẫn nhớ rõ.”

Tôi cáu, ngẫu nhiên đùa một chút? Bà đây ít nhất mỗi ngày cuối tuần đều nghe một lần!

Tôi lại vùng vẫy hai cái, Giang Ly cuối cùng cũng thả tôi ra. Tôi dựa vào ghế sofa, vò vò đầu, tức giận trừng hăn. Giang Ly lại thản nhiên tự đắc cười cười, giống như là không phải tôi đang trừng hăn, mà là đang dụ dỗ hăn vậy... Khốn thật mà tôi, tôi làm sao lại nghĩ đến cái từ “dụ dỗ” này được, thật là quái lạ, muốn nói “dụ dỗ” thì cũng phải là Vương Khải hay Tiết Vân Phong đi “dụ dỗ” chứ!

Tôi lắc lắc đầu, thế giới này thật sự là càng ngày càng quái dị.

....

Buổi tối lúc sắp đi ngủ, tôi ôm lấy cổ mẹ tôi, cười hì hì nói: “Mẹ, con muốn ngủ với mẹ.”

Mẹ tôi bực mình đẩy tôi ra: “Nói hươu nói vượn cái gì đấy?”

Tôi không chịu buông tha ở bên cạnh bà cọ rồi cọ, hết như một con chó Nhật làm nũng: “Mẹ con muốn ngủ cùng mẹ mà, đã lâu lắm rồi con không ngủ cùng mẹ...”

Mẹ tôi ngáp một cái, không đếm xỉa đến tôi.

Lúc này, Giang Ly phát huy tác dụng nô lệ của hẳn: “Mẹ, Tiểu Yến nhớ mẹ, để cô ấy ngủ với mẹ đi.” Hẳn nói, dừng lại một chút, còn nói thêm, “dù sao bọn con còn nhiều cơ hội ở cùng nhau.”

Thế nên mẹ của tôi vui vẻ đáp ứng.

Thiện tai, đãi ngộ khác biệt, tiêu chuẩn khác nhau! Tôi đi theo sau mẹ tôi, quay đầu phần hận trừng mắt nhìn Giang Ly.

...

Tôi dang tay dang chân chống vó ngã xuống giường, mẹ tôi lại bóp một cái chụp lên đầu tôi, dùng giọng nói hết sức nghiêm túc nói với tôi: “Nói, có phải con cãi nhau với Giang Ly đúng không?”

Tôi xoa xoa đầu, ảm ức đáp: “Đâu có ạ...”

Mẹ tôi thở dài thật sâu, nói: “Tiểu Yến à, con cũng đã lớn rồi, mẹ đây cũng hy vọng con đừng để lại vuột mất Giang Ly.”

Tôi ha ha cười khúc khích nói: “Mẹ, mẹ lo nghĩ nhiều quá.”

Mẹ tôi trừng mắt liếc tôi một cái: “Là chính con không biết quý trọng thế nào, Giang Ly nó đối với con thực sự là quá tốt.”

Mẹ à, mẹ đâu biết tình hình bây giờ, hôm nay hẳn là nô lệ của con, hẳn dám không đối tốt với con sao.

Mẹ tôi thấy tôi không nói lời nào, lại nói thêm: “Phụ nữ ấy, tìm được một người đàn ông có thể sống cả đời với mình không dễ dàng, nhóc con nhà cô, còn không biết thương tiếc Giang Ly.”

Tôi chui đầu chôn ở trong chăn, vẫn không nói lời nào. “Cả đời” luận của mẹ tôi kích thích đến tôi, nói thật, tôi thực chưa có nghĩ đến chuyện sẽ phải sống cả đời với Giang Ly. Trước kia cũng ngốc nghếch nghĩ đến sẽ cùng Vu Tử Phi sống cả đời, kết quả thì sao? Bây giờ tôi và Giang Ly ở chung một chỗ, trên cơ bản chính là được ngày nào hay ngày ấy, nếu quả thật cứ sống như vậy cả đời? Hình như cũng không phải chuyện gì xấu... Nhưng mà vì sao trong lòng tôi lại có chút trống trải?

Sáng sớm, đã không thấy tăm hơi của mẹ tôi. Tôi thật sự rất ngạc nhiên, bà nóng vội như vậy, rốt cuộc có chuyện gì, nhưng mà bà cụ vẫn cắn chặt răng không chịu nói gì.

Tùy tiện ăn chút đồ ăn sáng, tôi cùng với nô lệ thẳng tiến đến khu trượt tuyết.

Giang Ly thích trượt một ván, tôi cảm thấy đây nhất định là do một ván thì có vẻ đẹp hơn ngẫu hơn, có thể thấy người như Giang Ly thật đúng là rồi hơi.

Đương nhiên tôi thì một ván hay hai ván thì cũng chẳng thành vấn đề — dù sao cũng đâu có biết trượt. Nhưng mà Giang Ly đã đồng ý sẽ dạy tôi, đương nhiên tôi cũng phải trượt một ván.

Tôi dẫm lên ván trượt tuyết, cảm thấy hai chân mình giống như bị trời chặt, giống như nhúc nhích một chút sẽ té ngã, vì vật tôi không dám ngo nguậy tí nào, ngơ ngẩn đứng tại chỗ. Sau đó Giang Ly không tiếng động đẩy tôi một cái...

Nói thế nào nhỉ? Đúng rồi, là như tên bắn ra khỏi cung vậy, “Roẹt” một cái đã đi ra ngoài... Tuy tôi không có khoa trương như tên bắn, nhưng cũng đủ để gió quất vào mặt, hướng hồ tôi đã ở dưới sườn núi, càng đi xuống trượt càng nhanh. Tôi sợ tới mức hoảng loạn, giang hai cánh tay khuỵu loạn lên, vừa nhoài về phía sau, hy vọng có thể giảm bớt tốc độ một chút, đáng tiếc không có tác dụng tí nào. Tôi thấy mình như đang ngồi trên một chiếc ô tô không người lái không khống chế được, lúc nào cũng có thể xảy ra sự cố.

Thế nên sự cố thật sự xảy ra.

Ngay tại lúc tôi đang giương nanh múa vuốt, trái xoay phải chuyển, liền mất thăng bằng một cái, “Oạch” một tiếng ngã trên tuyết. Tuy không đến mức bị thương, nhưng mà... đau hông quá đi!

Giang Ly giảm lên ván trượt, thoải mái nhàn nhã trượt tới. Đường trượt của hấn trên cơ bản chính là hình chữ S, trái ngoặt phải ngoặt, đáng tiếc chính là hấn không có ngã. Tôi vừa nhìn thấy cái bản mặt ung dung bình tĩnh của hấn, liền tức chết đi được.

Giang Ly cười tùm tùm xoay người kéo tôi, sau khi tôi bắt lấy tay hấn đứng lên xong, thừa dịp hấn không chú ý, đột nhiên bỗng chốc đổ nhào vào người hấn. Giang Ly không phòng bị, oanh oanh liệt liệt ngã về phía sau, đương nhiên, hấn cũng không quên kéo tôi cùng ngã.

Tôi đè trên người Giang Ly, bóp cổ hấn, hung dữ nói: “Anh làm phản, tại sao đánh lén tôi!”

Giang Ly không hề phản kháng mặc tôi ức hiếp, trên mặt còn phủ lên nét vui vẻ như có như không. Lúc này vẻ mặt của hấn không có sự sắc bén

cùng với lạnh như băng như hồi trước, ngược lại còn có một tia nhu hòa. Ánh nắng mặt trời mùa đông còn lộ ra một chút trong trẻo hơi lành lạnh, nhưng mà chiếu lên trên lông mi thật dài của hắn, lại làm cho người ta cảm thấy có một thứ tình cảm ấm áp chậm rãi lướt qua. Tôi bị dáng vẻ giả nhân giả nghĩa này của hắn lừa gạt, chậm rãi rời lỏng tay.

Giang Ly vẫn ngoan ngoãn nằm trên mặt đất như cũ, ung dung mỉm cười, nói: “Tôi chẳng qua chỉ muốn xem cảm giác thăng bằng của cô thế nào.” Vừa nói chuyện, lông mi còn run run nhè nhẹ.

Tôi bị lông mi thật dài dưới ánh mặt trời hấp dẫn, ma xui quỷ khiến vươn tay gãi gãi. Lúc này tôi đang đeo một cái găng tay thật dày, trên găng tay còn dính tuyết. Giang Ly hình như bị tôi dọa cho hoảng sợ, hắn nghiêng đầu sang chỗ khác, né tránh cái găng tay của tôi, trầm giọng nói: “Quan Tiểu Yến, đừng có quậy.” Cũng không biết là có chuyện gì xảy ra, tôi lại cảm thấy trong giọng nói của hắn mang theo một loại vui vẻ như có như không.

Tôi phục hồi lại tinh thần, ngượng ngùng thu tay về, nghiêm trang nói: “Như vậy... Anh cảm thấy cảm giác thăng bằng của tôi thế nào? ”

Giang Ly mỉm cười: “Cũng không tệ lắm.”

Tôi được hắn khen cực kỳ vui vẻ, quyết định không so đo chuyện hắn đánh lén tôi nữa. Đang tiếc lúc này Giang Ly lại nói thêm một câu: “Đại não không được, tiểu não cũng phải được một chút chứ.”

Tôi vừa cố hết sức đứng dậy, thiếu chút nữa vì những lời này của hắn mà té ngã xuống lần nữa.

Tiếc rằng tôi không có cách nào gây khó dễ cho hắn... nhìn trời... trên thế giới này luôn có vài tên biến thái, cả đại não lẫn tiểu não đều được, giống như cái tên trước mặt tôi đây này.

Lúc này Giang Ly cũng đứng lên... Tôi cự tuyệt thừa nhận hẳn ngay cả động tác đứng dậy cũng rất tuấn tú = =.

Giang Ly phúi phúi tuyết trên người và trên đầu tôi rồi mới lên tiếng: “Được rồi, chúng ta bắt đầu học.”

...

Giang Ly bắt đầu hành động, đứng trên sườn núi phủ tuyết, bí hiểm nói: “Vừa rồi sau khi cô trượt xuống, phạm phải một sai lầm cực kỳ phổ biến, đó chính là liều mạng muốn dừng lại, kỳ thật nếu như cô chuẩn bị đúng tư thế đi thẳng về phía trước, có thể trượt rất tốt, trên thế giới này luôn có những việc, một khi đã bắt đầu, thì không thể nào dừng lại được, không thể vẫn hồi, ví dụ như trượt tuyết, lại ví dụ như...”

Tôi gãi gãi đầu, cái hiểu cái không: “Lại ví dụ như cái gì?”

Giang Ly cũng không trả lời, bày ra một cái mặt cười có vẻ hơi miễn cưỡng: “Cô đoán xem.”

Tôi đoán cái lông!

Tuy có bất mãn, nhưng mà tôi vẫn rất quan tâm đến những gì Giang Ly nói: “Giang Ly anh cười không được thì đừng miễn cưỡng, không ai quy định nô lệ nhất định phải cười với chủ nô.”

Giang Ly lão đảo một chút, thiếu chút nữa không đứng vững, vì vậy tôi phát hiện có lẽ kỹ năng trượt tuyết của hẳn, có lẽ, có vẻ như không ....

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Giang Ly, Anh Đẹp Trai Quá Đi!

Giang Ly đứng bên cạnh tôi, đỡ lấy vai tôi giúp tôi đứng thẳng, vừa sửa cho thẳng vừa nói: “Trọng tâm của cô phải hướng về phía trước, đừng có lúc nào cũng ngả về phía sau, dùng đại não mà khống chế động tác của cô... Này, cô có biết cái gì là trọng tâm không hả. Nghiêng về phía trước, đúng rồi, thân thể không cần cứng ngắt như vậy, cô sợ lắm sao ...”

Tôi có thể khẳng định là tôi hoàn toàn làm theo lời của Giang Ly, nhưng mà hẳn luôn làm ra vẻ không hài lòng. Tôi cúi, hung hăng trừng mắt.

Giang Ly bất đắc dĩ lắc đầu, hẳn thả tôi ra, di động thân thể □, đứng ở bên phải phía trước tôi. Tiếp theo, hẳn giơ một tay lên duỗi ra trước mặt tôi, vừa vịn đúng vào vị trí tôi với không tới. Sau đó hẳn nói: “Đi như vậy, tôi đi phía trước, cô đi đằng sau, nghĩ cách bắt được tay của tôi.”

Tôi chuyển động một chút, thân thể nghiêng nghiêng về phía trước, sau đó từ sườn dốc phủ tuyết trượt xuống dưới.

Giang Ly cũng trượt cùng một lúc với tôi, hẳn liên tục giơ tay ra, tôi vươn tay muốn bắt lấy tay của hẳn, lại luôn thiếu một chút bị vuột mất. Tôi nhớ lại trước kia có nghe qua một mẩu truyện cười, kể rằng nếu buộc trước mặt con lừa một cây củ cải, con lừa kia vì muốn ăn cây củ cải kia mà sẽ đi thẳng về phía trước... Tôi cảm thấy tôi bây giờ chẳng khác nào con lừa ấy cả...

Nhưng mà cách này của Giang Ly thật đúng là hữu hiệu, trượt một lúc tôi liền phát hiện, loại tư thế này tuy có hơi quái dị, chẳng qua tôi thật sự càng trượt càng ổn, quả nhiên Giang Ly cũng có lúc có thể tin tưởng được.

Bởi vì tôi quá mức đặc ý, không để ý đến sự khác lạ dưới chân, thế nên không ngờ dẫm hụt một cái. Dưới tình huống bình thường, người bình thường đột nhiên gặp phải chuyện bất thành linh thân thể luôn phản ứng nhanh hơn với đại não, thế nên lúc này tôi cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra, liền theo phản xạ có điều kiện ngửa ra phía sau, có thể tượng tượng được tình huống tiếp theo...

Có điều Giang Ly phản ứng cũng rất nhanh, hắn vừa thấy tình huống không ổn, ván trượt dưới chân lập tức xoay ngang, nhanh chóng dừng lại, lúc này bởi vì quán tính nên tôi vẫn cứ tiến về phía trước, vừa sắp vượt qua Giang Ly, lại bị hắn chặn lấy giữa eo ôm lấy, tôi khua khua cánh tay về phía sau. Bởi vì trên tuyết quá trơn, Giang Ly không đứng vững một chút, bị tôi đè nặng cũng ngã về phía sau luôn...

Lúc tôi ngã xuống mặt đất xong cảm thấy dưới thân mềm mềm, cũng không thấy đau tí nào, thế nên lương tâm xuất hiện. Tôi cố hết sức từ trên người Giang Ly đứng dậy, ngồi chồm hổm bên cạnh hắn, lay lay hắn, lo lắng hỏi: “Giang Ly, anh không phải ngã hỏng rồi đấy chứ?”

Giang Ly mở to mắt, lông mi nhấp nháy nhấp nháy, tôi cảm thấy hôm nay mình kì quái ghê gớm, tại sao cứ luôn chú ý đến lông mi của hắn... Đúng rồi, nhất định là do lông mi của Giang Ly dài hơn so với tôi, tôi ghen tị....

Giang Ly chớp chớp mắt, nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích. Tôi cho là hắn ngã hỏng rồi, cúi người lại đẩy đẩy hắn, cau mày hỏi: “Giang Ly này, anh có phải ngã hỏng đầu rồi không?”

Giang Ly cong khoe miệng lên, cười cười đáp: “Tôi không có ngã hồng... Nhưng mà, có khả năng bị đè hồng.”

Một câu nói ra, tôi càng thêm xấu hổ. Tuy tôi vẫn cảm thấy thẳng nhóc này dạy không được tốt cho lắm, chẳng qua đối với sự cố này, tôi vẫn phải chịu trách nhiệm chủ yếu. Vì vậy, mặt của tôi hồng lên, nhìn Giang Ly nói: “Cái kia... Thực xin lỗi nha...” Tuy rằng hôm nay tôi là chủ nô, nhưng mà cũng là một chủ nô biết lý lẽ, một chủ nô dân chủ.

Giang Ly lại nói: “Cô xoa xoa cho tôi, tôi sẽ không trách cô.”

Khốn, tôi nhẫn! Tôi chịu đựng nổi xúc động muốn ứnh cho hấn một trận, dịu dàng vỗ vỗ vai hấn, cười nói: “Đau ở đâu hả? Để bản chủ nhân xoa xoa cho anh.”

Giang Ly đại gia vẫn ung dung như thường nằm trên mặt đất, híp mắt nói: “Ở đâu cũng đau, cô xoa thế nào cũng được.”

Tôi đột nhiên nhận ra thẳng nhóc này thuần túy là đang nói đùa, thế nên tôi triệt để nổi giận, bổ nhào lên người hấn bóp cổ hấn: “Anh làm phản, mau đứng lên cho tôi!”

Giang Ly không tình không nguyện đứng lên, tư thế vẫn là suất vô địch, (tôi cự tuyệt thừa nhận = =), sau đó hấn lôi tôi đang cật lực ngồi trên mặt đất kêu hừ hừ nâng dậy, giúp tôi phủi tuyết trên người. Hấn nhìn tôi, muốn nói rồi lại thôi trong chốc lát, rốt cuộc giống như nổi lên dũng khí nói: “Quan Tiểu Yến, tôi vẫn cảm thấy cô thật ngốc.”

Tôi: “...”

Tôi thật sự là không còn lời nào hỏi trời cao, chỉ có nước mắt tuôn thành dòng. Trước tiên đừng nói tôi đến cùng có phải ngốc hay không, cho dù tôi có ngốc anh cũng đâu cần phải nói trực tiếp như vậy chứ? Lời nói của Giang Ly thương tổn lòng tự ái của tôi, khơi dậy lên ngọn lửa giận của tôi,

vì thế, tôi cười lạnh nói: “Nói thật đi xem nào, tôi cảm thấy cách dạy của anh cũng đâu có gì đặc biệt chứ. Tôi bảo này Giang Ly, anh rốt cuộc có biết trượt tuyết hay không hả? Còn trượt ván một? Tôi đây một học trò đầy thiên phú như thế này mà bị anh dạy thành như vậy, quả thực là làm đệ tử nhầm người!”

Giang Ly rất có phong thái của bậc cao thủ ngẩng đầu lên nhìn trời, trong mắt lướt qua một tia cô đơn lạnh lẽo thuộc về cao thủ. Sau đó hãnh mặt không biểu cảm nói: “Chúng ta đi đường trượt hình chữ U đi.”

* u 型池: Bọn nào thích chi tiết có thể search google để xem hình\

Đầu tôi dính một dấu chấm hỏi to oành ngơ ngơ hỏi: “Đường trượt hình chữ U là cái gì?”

Giang Ly liếc mắt nhìn quét qua tôi một cái, ánh mắt kia, giống như tôi chính là một đứa ngớ ngẩn vậy.

Tôi lại bị phẫn, vì sao người ta làm nô lệ cũng có thể kiêu ngạo được như thế a a a a a... (tiếng vang) ...

Đến lúc tôi nhìn đến cái thứ vĩ đại giống như cái ống cống dốc ngược kia, tôi cuối cùng cũng biết đường trượt hình chữ U nó là cái gì. Nói trắng ra là, đường trượt hình chữ U chính là một cái đường trượt có hình chữ U (cái này không phải nói thừa sao = =). Nó như một cái ống nước khổng lồ được bố đôi ra, nghiêng nghiêng dựa vào bên sườn núi, mà cụ thể tác dụng của nó với đường trượt tuyết bình thường có gì khác nhau, tôi tạm thời chưa có nhìn ra, mọi người có thể đi hỏi baidu đại thẩm một chút, bà ấy cái gì cũng biết.

Tôi tương đối tò mò chính là, vì sao khu đường trượt hình chữ U này lại không có động như khu trượt bình thường, chẳng lẽ thứ này chơi không hay sao? Về sau tôi mới biết được, có vẻ như đường trượt hình chữ U ở trong nước hơi hiếm thấy, chơi cũng tương đối nguy hiểm, hơn nữa giá vào rất

đất, quan trọng hơn là, thứ này chỉ dành cho hội viên cao cấp của khu trượt tuyết mà thôi... Nói tóm lại là, đường trượt này, rất là hạn chế.

Tôi đứng ở phía cuối của đường trượt, cách đường trượt nửa vòng tròn một đoạn, ngẩng đầu nhìn qua Giang Ly đang đứng ở điểm xuất phát cách đó hơn mười mét. Bởi vì chúng tôi đã cách nhau khá xa, lúc này Giang Ly trong mắt tôi đã là một điểm nho nhỏ, thoạt nhìn ngược lại rất thú vị.

Giang Ly điều chỉnh xong, trượt vào đường thi đấu.

Sau đó tôi liền phát hiện chỗ hay của cái đường trượt hình chữ U này rồi.

Cái đường trượt hình chữ U này hay ở chỗ —— khoe khoang!

Chỉ thấy Giang Ly nhanh chóng trượt vào trong lòng máng, theo thành của đường trượt leo lên, cuối cùng lao ra khỏi thành máng, ngừng ở giữa không trung, Hãn rất bảnh bảo một tay giữ lấy cạnh của ván trượt, một tay giữ thẳng bằng ở trên không, sau đó thẳng lưng ở giữa không trung trưng ra một tư thế cực kỳ phong cách, cái này làm cho tôi nhớ lại mấy cao thủ ván trượt từng xem trong TV... Tuy tôi rất muốn cự tuyệt thừa nhận, nhưng tôi không thể không thừa nhận, tư thế này của hãn, rất đẹp trai.

Giang Ly giữ tư thế đó trong không trung một lúc rồi hạ xuống, sau đó một lần nữa đáp xuống đường trượt, tiếp tục lặp lại thêm quá trình lên cao, tiếp theo lại ở một thành máng khác bay lên giữa không trung. Hãn lần này vẫn thoáng cái bắt lấy tấm ván, nhưng là tư thế đã đổi, chẳng qua dù nhìn lần thứ hai, ánh mắt của tôi vẫn cứ thẳng tắp.

Giang Ly lại rơi xuống đường trượt, một lần nữa bay lên không trung. Tôi tưởng rằng hãn sẽ cầm lấy cái ván, trưng ra một cái tư thế khốc khốc nào đó như cũ, không ngờ sau khi hãn lao khỏi thành máng xong, đột nhiên dùng xung lực, cả người lộn vòng.... Đúng vậy, tôi không có nhìn lầm, tôi cũng không có viết nhầm, là xoay người, dùng trục dọc của thân thể làm

trung tâm, nhanh chóng lộn một vòng, hoặc là hai vòng, có lẽ là một vòng rưỡi... Tôi không thấy rõ hẳn một cuộc xoay bao nhiêu vòng, bởi vì hẳn xoay quá nhanh. Tôi trừng to mắt nhìn hẳn, nheo mắt lại để có thể nhìn rõ động tác của hẳn, nhưng là phí công. Tuy hẳn cách tôi ngày càng gần, đáng tiếc, hẳn trượt nhanh quá, tôi nhìn mà hoa cả mắt. Vì vậy tôi không thể không thừa nhận, Giang Ly thằng nhóc này, có vẻ như quả thật có chút tài năng, không, giống như không chỉ dừng lại ở một chút...

Giang Ly lại lần nữa đáp xuống, lên cao, vẫn là xoay người, chẳng qua lần này so với lần trước xoay có một vòng hoặc là một vòng rưỡi, mắt tôi trừng đến mỏi, nhưng mà nhưng mà vẫn không theo kịp động tác của hẳn. Giang Ly anh ấy, chính là lực cùng mỹ kết hợp nhà, lực cùng mỹ!

Giang Ly cách tôi ngày càng gần, mắt thấy đã đến khúc cong cuối cùng, tôi cho là hẳn sẽ xoay người theo chiều dọc như trước, không ngờ rằng sau khi hẳn bay lên không trung xong, đột nhiên chẳng khác nào con nhím, cuộn mình lại, sau đó lấy trục ngang của cơ thể làm trung tâm, nhanh chóng xoay một cái....

Giang Ly như một chiếc máy bay chiến đấu tinh xảo bay lượn trên không trung, tôi giương mắt nhìn hẳn, kích động không nói ra lời. Đẹp trai, quá đẹp trai, đẹp trai quá đi!

Tôi vẫn cho rằng Giang Ly là kiểu người trầm ổn mà hướng nội, người như vậy đều rất lý trí mà lạnh nhạt, nhưng mà hôm nay vận động cực hạn như vậy, là thuộc về loại người kích tình bản ra bốn phía phô trương không thèm che dấu mới đúng, không ngờ tới đúng là không ngờ tới mà, chơi vận động cực hạn còn có thể chơi đến cảnh giới như vậy, hơn nữa tôi nhìn hẳn bình tĩnh biến hóa các loại động tác đa dạng ở trên không trung, có thể cảm thấy được hẳn phảng phất như có khả năng khống chế lại hết thảy.

Thế nên tôi không khỏi cảm thán, trong lòng Giang Ly, kỳ thật cũng có một ngọn lửa giống như kích tình thì phải? Chỉ có điều loại kích tình này là

trạng thái ngằm, chỉ có trong trường hợp kích thích, mới phóng thích ra.

Giang Ly trượt đến trước mặt tôi, tôi vẫn còn ở trong một loại trạng thái quá khiếp sợ mà không thể hồi hồn. Giang Ly giơ tay lên khua khua trước mặt tôi, tôi không để ý tới hẳn. Sau đó hẳn lại dùng hai tay nâng lấy đầu tôi lắc trái lắc phải... Thế nên tôi cuối cùng cũng hồi hồn trở lại.

Tôi kích động nhìn Giang Ly, nói chuyện cũng có chút lấp bắp: “Giang Ly anh anh anh anh anh quá đẹp trai! Anh phải dạy tôi dạy tôi....”

Trên mặt Giang Ly hiện lên vẻ đắc ý, nhưng mà hẳn rất nhanh bình tĩnh trở lại, làm bộ làm tịch lắc đầu nói: “Không được, quá nguy hiểm.”

Tôi tiếp tục nói năng lộn xộn: “Không sao không sao, tôi không sợ nguy hiểm!”

Giang Ly thành khẩn nhìn tôi, nói: “Thật ra tôi cảm thấy cô học không nổi.”

Tôi: “....”

Tâm trạng tôi rất phức tạp. Một mặt là bởi vì phát hiện Giang Ly là nhân tài mà sùng bái hẳn, một mặt khác tôi lại bị hẳn làm cho tức giận. Nhưng mà tôi càng nghĩ, càng thấy lời của Giang Ly nói cũng có chút đạo lý, thứ này cũng đâu có dễ học như vậy, huống hồ từ trên chỗ cao như vậy trượt xuống, tôi thực sự có chút sợ. Thế nên tôi nghĩ thông suốt, cũng tuyệt vọng luôn. Tôi tuyệt vọng nắm lấy bả vai của Giang Ly dùng sức lắc lắc, vừa lắc vừa nói: “Vậy anh biểu diễn lại lần nữa cho tôi xem, nhanh!”

Giang Ly phát huy bản sắc nô lệ, ngoan ngoãn chạy tới điểm xuất phát.

Tuy đã xem qua một lần, nhưng mà sau khi Giang Ly lao xuống lần thứ hai xong, tôi vẫn kích động không thôi. Nhất là lúc thấy hẳn xoay người kiểu con nhím kia (cái đây không gọi là xoay người kiểu con nhím được

không = =) xong, tôi bởi vì nhất thời khó có thể kiềm chế, hô lớn về phía Giang Ly: “Giang Ly à, anh quá đẹp trai !!!”

Giang Ly lúc này cách tôi không xa, có lẽ nghe được lời của tôi, nhưng mà phản ứng của hắn lại làm cho tôi cả kinh một hồi.

Hắn từ không trung rớt xuống thành máng, cái mông chạm đất...

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Tạp Chí

Giang Ly va vào thành máng, lại bị lộn hai vòng, trượt đến đáy của máng trượt, ngừng lại. Sau đó, hắn liền nằm trên mặt đất, bất động...

Tôi sợ hãi, vội vàng chạy tới, ngồi xổm bên cạnh hắn. Tôi không chắc là “linh kiện” nào trên người Giang Ly bị hư tổn, nên cũng không dám coi nhẹ mà chạm vào hắn, đành phải cẩn thận hỏi: “Anh anh anh... anh không sao chứ?”

Giang Ly mở mắt, trong lòng mắt có những quầng sáng tươi đẹp đang chuyển động. Hắn khẽ cong khóe miệng lên một chút, tâm trạng thoạt nhìn có vẻ không tồi. Hắn nói: “Quan Tiểu Yến, cho dù tôi thật sự rất đẹp trai, cô cũng đâu cần hô lớn tiếng như vậy chứ?”

Bộ mặt siêu dày của tôi chột đỏ lên, không biết nói gì cho phải. Nói tôi vừa rồi không đủ rụt rè sao, chắc là Giang Ly bị tôi dọa cho phát hoảng rồi. Cứ tưởng tượng mà xem, một người đang chuyên tâm làm một việc, đột nhiên có người hét lớn với hắn một tiếng...

Giang Ly thấy tôi không nói câu nào, lại cợt nhả nói: “Kỳ thật cô vụng trộm nói cho tôi biết là được rồi.”

Tôi: “...”

Giang Ly, anh thật là lạnh = =

Tôi hỏi Giang Ly: “Anh ngã thế nào? Có nghiêm trọng không hả?”

Giang Ly lười biếng giơ cánh tay lên: “Trước tiên đỡ tôi dậy đã.”

Thế nên tôi ngoan ngoãn nghe theo. Tuy rằng ở sâu trong đáy lòng của tôi có một thanh âm một mực thét lên, Quan Tiểu Yến, kỳ thật mi mới là chủ nhân đấy chủ nhân....

Tôi đỡ Giang Ly, có chút lo lắng hỏi: “Giang Ly, anh có muốn đi bệnh viện không? Có đau không hả?”

Giang Ly không khách khí chút nào, nửa người đều ngả lên người tôi, hăn cau mày lẩm bẩm hai tiếng, rồi nói: “Cô thực ra rất quan tâm tâm đến tôi nhỉ.”

Tôi trừng hăn: “Nói nhảm! Anh là nô lệ của tôi, anh mà tàn phế, ai đi hầu hạ tôi?”

Giang Ly lại nói: “Tôi mà tàn phế, thì đổi lại cô hầu hạ tôi.”

Tôi tức giận: “Nghĩ hay nhờ, anh mà tàn phế, tôi sẽ diệt đường sống của anh.”

Giang Ly chẳng bị tôi dọa chút nào, hăn ung dung nói: “Tôi bây giờ cũng chẳng khác tàn phế là mấy, có lẽ cô phải hầu hạ tôi vài ngày.”

Lúc này, có hai người da trắng đi qua bên cạnh chúng tôi. Trong đó, một người liếc qua nhìn Giang Ly xong, liền xoay người bô bô nói chuyện với người kia.

Tôi hỏi Giang Ly: “Bọn họ nói điều ngữ gì vậy?”

Giang Ly vẫn chưa trả lời, lúc này, một người da trắng lấy một cái giọng không được lưu loát cho lắm như trong phim kinh dị nói với tôi: “Tiểu cô nương, tôi đây nói không phải điều ngữ* nha.”

* điều ngữ: tiếng của loài chim, nhưng mờ đây cũng có nghĩa là một câu chữ... khụ... khá là bậy

Tôi lập tức đầm đìa mồ hôi lạnh. Người này học cái gì hay không học, lại học người Trung Quốc nói tục, nói tục còn chưa tính, lại còn chính mình chữ mình....

Giang Ly không đợi tôi nói chuyện, nhìn hai người kia áy náy cười cười, sau đó lôi tôi rời đi.

Tôi buồn bực vô cùng, hỏi Giang Ly: “Bọn họ nói tiếng Pháp sao?”

Giang Ly đã đi xa như vậy rồi mà vẫn còn cười, hấn gật đầu nói: “Ừ.”

Tôi: “Vậy bọn họ nói gì vậy?”

Giang Ly: “Bọn họ nói cô rất đáng yêu.”

Tôi lập tức hiểu ra, Giang Ly hấn không biết tiếng Pháp. Nhưng mà thằng nhóc này coi như cũng thông minh, khen bốn cô nương đây mặt mày nở hoa, tuy tôi cũng biết mình rất đáng yêu (này !) ...

Đương nhiên, thật lâu sau này, khi tôi biết được Giang Ly hấn kỳ thật có thể nghe hiểu tiếng Pháp, dưới sự cường bức của tôi, hấn mới nói ra nội dung thật sự của cuộc trò chuyện giữa hai người da trắng kia. Tình huống như sau:

Người da trắng A nói với người da trắng B: “Vừa rồi tôi thấy cậu này lúc ngã xuống làm động tác phòng hộ rất tốt, chắc là sẽ không bị thương chứ?”

Người da trắng B trả lời: “Tôi cũng nhìn thấy, cậu ta khẳng định không có bị thương, cô bé này bị lừa rồi.”

Người da trắng A còn nói: “Nhưng mà chàng trai này kỹ xảo trên không cũng không tồi... Tiểu cô nương, tôi đây nói không phải điều ngừ nha.”
Câu cuối cùng là tiếng Trung.

Sau khi tôi và Giang Ly rời khỏi khu trượt tuyết, tôi hỏi hẳn có thể lái xe hay không, hẳn hẳn nói: “Miễn cưỡng có thể.”

Thế nên tôi lại càng thêm áy náy.

Lúc về đến nhà, Giang Ly tùy tiện nằm bò ra ghế sofa, mí mắt cũng chẳng thèm nâng lên một cái, sai khiến tôi: “Quan Tiểu Yến, đi rót cho tôi cốc nước.”

Tôi khúm núm vâng dạ, vội vàng đi rót cho hẳn cốc nước. Đến đây, vai diễn của chủ nô và nô lệ hoàn toàn thay đổi.

Tôi không còn lời nào để hỏi trời cao, chỉ có nước mắt tuôn thành dòng, mặt ngoài còn phải giả bộ vẻ mặt như đặc biệt vui vẻ, bởi vì Giang Ly người ta đang là bệnh nhân... Tôi làm sao lại xui xẻo như vậy chứ!!!

Tôi cầm cốc nước đưa cho Giang Ly, dè dặt hỏi thăm: “Giang Ly à, anh thật sự không cần đến bệnh viện sao?”

Giang Ly độ lượng khoát tay: “Không sao cả, cô không cần lo lắng.”

Tôi càng thêm ngượng ngùng: “Tiền thuốc men tôi chi... Đương nhiên nếu anh cảm thấy băn khoăn thì tự xuất tiền túi ra cũng được...”

Giang Ly uống một hớp nước, lười biếng mà cầm cốc nước đặt lên tay tôi, tôi cung kính nhận lấy. Sau đó Giang Ly trưng ra cái mác bệnh nhân mà nói: “Đã nói không có việc gì, ở nhà nghỉ ngơi vài ngày là tốt rồi.”

Tôi vẫn còn có chút băn khoăn, muốn nói, nhưng mà lại không biết nói gì.

Lúc này Giang Ly lại nói tiếp: “Nếu cô lo lắng, thì ở nhà chăm sóc tôi đi.”

Tôi có chút khó xử: “Nhưng mà tôi còn phải đi làm... Bằng không hay là đưa anh đến bệnh viện nha?”

“Đi làm? “Khỏe miệng Giang Ly hơi cong cong, trong nụ cười có một tia giảo hoạt. “Cô nghĩ cũng đừng có nghĩ nữa.”

Tôi mù mịt, vì sao tôi ngay cả nghĩ cũng đừng có nghĩ đến chuyện đi làm?

Giang Ly đắc ý hất cằm lên, nhìn về hướng thư phòng: “Đi, trên mặt bàn trong thư phòng của tôi có một quyển tạp chí, tên là ZZ Thời thượng, đem ra đây.”

Trong lòng tôi chột trầm xuống, vô cùng khẩn trương nhìn Giang Ly. ZZ Thời thượng? ZZ Thời thượng? Có vẻ như lần đầu tiên tôi đề cập với Giang Ly về ZZ Thời thượng, mà lần đó, vừa vặn là lúc tôi và hắn đánh cuộc... Thằng nhóc này, không phải thật sự có bài viết trên ZZ Thời thượng đấy chứ? Trời ạ, làm sao có thể?

Tôi như bị sét đánh đứng chết dí tại chỗ, Giang Ly giật giật góc áo của tôi, cười trên nỗi đau khổ của người khác nói: “Làm sao vậy, cô sợ cái gì?”

Tôi rùng mình một cái, run rẩy mà đặt cốc nước lên bàn, sau đó lão đảo bước về phía thư phòng.

Trên bàn làm việc của Giang Ly ở chỗ dễ nhìn nhất, một quyển tạp chí mới tinh yên lặng nằm trên đó. Quyển tạp chí tuy đẹp đẽ, nhưng lại làm tôi cảm thấy cực kỳ dữ tợn.

Sau đó, trên bìa tạp chí, Giang Ly quần áo chỉnh tề, biểu lộ ung dung, bình tĩnh tự nhiên mỉm cười, phảng phất như đang nói: Quan Tiểu Yến,

thấy ngu chưa?

Hai chân tôi mềm nhũn, thiếu chút nữa té ngã, may mà tôi kịp thời vịn vào bàn. Tôi run rẩy cầm lấy tờ tạp chí, nhìn kỹ khuôn mặt trên trang bìa, có lẽ, có lẽ chỉ là có chút giống Giang Ly? Tuy rằng vẻ ngoài giống đến như vậy không có khả năng, nhưng mà, nhờ đâu?

Tôi mở trang có bài viết ra, đột nhiên nhìn thấy một cái tên to oành — AD?

Tôi lập tức kích động, thẳng nhóc trên tạp chí này tên là AD, không phải là Giang Ly! Thiệt tai, bà đây thiếu chút nữa đã bị thẳng nhóc này qua mặt! Chẳng qua trên thế giới này lại có hai người có vẻ ngoài giống nhau đến như vậy, thật sự là rất thần kỳ.

Thế nên tôi kích động giơ tạp chí chạy về phòng khách, ngồi xồm trước mặt Giang Ly, chỉ vào cái tên trên tạp chí nói với hắn: “Giang Ly anh định gạt tôi sao. người này là AD!”

Giang Ly lúc này đang ngả vào ghế sa lông nhắm mắt dưỡng thần, hắn nghe thấy lời của tôi, ngay cả nửa con mắt cũng không thèm mở ra, khí định thần nhàn nói: “Quên không nói cho cô biết, tên hành tẩu giang hồ của tôi, chính là AD.”

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Từ Chức

Giang Ly nói: “Quên không nói cho cô biết, tên hành tẩu giang hồ của tôi, chính là AD.”

Tay tôi run lên, thiếu chút nữa đem tờ tạp chí trên tay ném xuống đất. Quá thần kỳ, loại người như Giang Ly mà cũng có thể lên ZZ Thời thượng? Hẳn ngoại trừ so với người bình thường thông minh hơn một chút, so với người bình thường hiểu biết hơn một chút, thì làm gì có chỗ nào hơn người chứ?

Tôi không cam tâm chăm chú nhìn vào bài viết trong tạp chí, lúc tôi nhìn thấy ba chữ “Mạng xQ” to đùng, tôi lập tức há hốc mồm không nói ra lời.

Mạng xQ, một nhà cung cấp mạng trong vài năm ngắn ngủi nhanh chóng nổi lên, mặc dù không có năng lực mạnh mẽ tổng hợp như vài nhà cung cấp mạng lớn, nhưng là mạng có tốc độ phát triển nhanh nhất, được coi là một trong những mạng có triển vọng nhất trong tương lai. Tôi là người ngoài nghề, đối với ưu thế của mạng xQ trong lĩnh vực này không rõ cho lắm, nhưng mà xét theo góc độ của một cư dân mạng bình thường mà nói, mạng xQ xác thực sử dụng không tồi. Tầm nhìn của nhà cung cấp mạng này cũng rất độc đáo, giống như hiện nay trong nước có vài website trò chơi rất hay, lần đầu tiên được phát hành, hình như đều là ở mạng xQ. Hơn nữa diễn đàn của mạng này phát triển rất mạnh mẽ, rất nhiều những thứ bị cấm ở các trang khác, ở trong diễn đàn này đều có thể điem nhiên

như không load lên. Mặt khác công cụ phục vụ của mạng này rất mạnh, tốc độ lại nhanh, hơn nữa chưa bao giờ xảy ra sai sót. Trừ những cái đó ra, tôi còn rất thích một số những chức năng nhỏ của nó, ứng dụng rất thuận tiện. Blog của tôi cũng là mở ở mạng xQ, hơn nữa không ít mấy thứ đồ linh tinh của tôi đều là đặt mua ở kênh mua sắm của mạng xQ.

Mà tờ tạp chí ZZ Thời Thượng bản mới nhất này, câu đầu tiên trong bài viết phỏng vấn nhân vật của nó chính là, “Là người sáng lập ra mạng xQ, AD...”

Vì vậy có thể tưởng tượng được tôi chấn động đến như thế nào.

AD là người sáng lập ra mạng xQ, mà bằng chứng của Giang Ly cung cấp rõ ràng thể hiện, AD này chính là vỏ ngoài của Giang Ly hẳn. Như vậy, Giang Ly, hẳn, chính là, người sáng lập, mạng xQ....

Vì vậy, thế giới này trở nên huyền hoặc....

Tôi chết đứng nhìn chăm chăm vào một hàng chữ trên tờ tạp chí, sau đó lần mò ở trên cánh tay Giang Ly néo một cái, cùng với tiếng hét thê thảm của hẳn, tôi mới dứt tờ tạp chí xuống, ngậy ngốc nhìn Giang Ly, chậm rãi nói: “Thì ra thật sự không phải ảo giác.”

Giang Ly xoa xoa cánh tay, giống như bất đắc dĩ lắc đầu: “Quan Tiểu Yến, ngoan ngoãn tiếp nhận sự thật đi.”

Tôi đột nhiên nhào tới túm lấy cổ hẳn, vừa lắc lắc hẳn vừa đau đớn nói: “Anh nói anh nói anh nói, tại sao có thể như vậy, anh làm sao đột nhiên lại biến thành người sáng lập ra mạng xQ hả...”

Giang Ly dễ dàng đẩy hai tay của tôi ra, bình thản ung dung: “Tôi từ trước đến nay đều là.”

Tôi: “Vậy trước kia tại sao anh không nói gì?”

Giang Ly: “Cô cũng đâu có hỏi.”

Tôi: “....”

Tôi siết chặt nắm tay, trong lòng tràn ngập lửa giận đang thiêu đốt. Người này là cố ý, tuyệt đối! Làm người sáng lập ra mạng xQ, hơn nữa bề ngoài hảnh đẹp như vậy, còn có thể làm bộ làm tịch, hảnh muốn lên ZZ Thời Thượng mới thực là chuyện quá dễ dàng! Vì vậy hảnh có ý thiết kế cạm bẫy, nói là đánh cuộc với tôi, chờ tôi nhảy vào!

Nghĩ tới đây tôi không giữ nổi bình tĩnh, túm lấy cổ áo Giang Ly, hung ác nói: “Anh! Có phải anh cố ý đánh cuộc với tôi đúng hay không?”

Giang Ly lúc này chỉ nhàn nhã chống tay, cũng không phản kháng. Hảnh đắc ý nhưn mày nói: “Nếu tôi nhớ không nhầm, là cô chủ động muốn đánh cuộc với tôi.”

Tôi sững sờ, lập tức nghĩ đến một chuyện khác: “Vậy tại sao anh lại giả bộ mình không có thực lực lên tạp chí?”

Giang Ly mỉm cười: “Đây gọi là binh bất yếm trá, tôi nói cô sẽ tin sao?”

Tôi: “...”

Tôi lại một lần nữa không còn gì để hỏi trời cao, chỉ có nước mắt tuôn thành dòng, thế giới này đã quá đen tối rồi, lại còn sinh ra cái loại tai họa như Giang Ly nữa. Hảnh căn bản chính là một loài côn trùng có hại!

Giang Ly kéo hai tay của tôi, cười tủm tỉm nói: “Quan Tiểu Yến, cô còn nhớ rõ chuyện đánh cuộc của chúng ta chứ?”

Đến rồi! Tôi bi phần nhìn hảnh, tôi nói quên rồi thì anh có tin không?

Giang Ly gật đầu nói: “Tôi biết cô chưa có quên được. Như vậy, từ giờ trở đi, tất cả tiền gửi ngân hàng của cô đều là của tôi, cô có ý kiến gì

không?”

Tôi vô lực lắc đầu.

Giang Ly tiếp tục tự mình lái nhái: “Còn nữa, ngày kia đừng quên đi từ chức, có cần tôi đi cùng không?”

Tôi lại càng thêm vô lực: “Anh thích đi thì đi.” Tôi biết thừa anh muốn đi nhìn Vương Khải chứ gì.

Giang Ly lắc đầu thở dài một hơi: “Quan Tiểu Yến, kỳ thật nếu như trước khi đánh cuộc xong cô đem tiền trong ngân hàng rút hết ra, như vậy mặc kệ kết quả đánh cuộc như thế nào, cô cũng sẽ không có tổn thất về kinh tế.”

Toát mồ hôi, thật đúng là biện pháp tốt, tại sao tôi lại không nghĩ ra cơ chứ? Giang Ly ơi Giang Ly, sao anh không nói sớm một chút, lại nhè đúng lúc tôi thua cược rồi mới nói, làm cho tôi thấy hối hận? Anh đây là cố ý muốn làm tôi tức chết phải không....

Tôi ngồi trên sàn nhà, lưng tựa vào ghế salon, ngay cả khí lực để nâng đầu lên cũng không có.

Giang Ly lại túm lấy cọng tóc của tôi, tâm tình có vẻ sung sướng cực kỳ. Hắn nói: “Quan Tiểu Yến, nhanh đi nấu cơm.”

Khốn nạn, bà đây đã mất tiền còn mất cả việc làm, còn nấu cơm làm cái gì! Chết đói cho xong!

Giang Ly thấy tôi lạng thình, bèn nói: “Được thôi, cô không làm tôi làm.”

Tôi rùng mình một cái, bất đắc dĩ nói: “Làm làm làm, tôi làm là được chứ gì? Giang Ly, anh đúng là ông lớn của tôi!” Tôi vừa nói, cố hết sức từ

trên sàn nhà đứng dậy, lê lét về phòng bếp.

Giang Ly phía sau đột nhiên nói: “Tôi có già như vậy sao?”

Tôi xoay người trừng hăn: “Câm miệng! Giang Ly, anh lạnh quá đi mất!”

...

Thân thể Giang Ly thật đúng là không tồi, được tôi hầu hạ một ngày, đến ngày mồng 4 đã sinh khí dồi dào. Thế nên, hăn có thể nghênh ngang áp tải tôi đi thôi việc.

Tôi cho tới giờ chưa từng nghe qua có ai vì đánh cuộc với người ta mà đi thôi việc bao giờ, cho nên tôi thật sự nên vì chính mình mà rơi lệ thông cảm.

Vương Khải đang nhàn nhã ngồi sau cái bàn làm việc vĩ đại của hăn. Lúc hăn thấy tôi bước vào phòng làm việc, nhếch miệng cười cười, sau đó, hăn nhìn thấy Giang Ly đứng ngay phía sau tôi, nét tươi cười ngay lập tức cứng lại trên mặt...

Tôi nhếch miệng miễn cưỡng cười một tiếng, đem đơn từ chức đặt trên bàn của hăn.

Vương Khải nhìn thấy đơn từ chức, mặt biến sắc. Hăn nhìn lướt qua Giang Ly, nhàn nhạt nói với tôi: “Thư kí Quan, cô thật sự muốn từ chức sao?”

Tôi do dự khẽ gật đầu, cúi đầu không dám nhìn Vương Khải, Vương tổng à, kỳ thật tôi cũng không muốn từ chức... Tôi vất vả lắm mới lừa gạt gian lận được một công việc lương cao mà...

Vương Khải:” Vì sao vậy?”

Tôi: “Trong đơn từ chức có ghi.”

Vương Khải: “Tôi muốn nghe lý do thật sự.”

Lý do thật sự chính là, tôi đánh cuộc bị thua. Nhưng mà lý do dọa người như vậy có đánh chết tôi cũng không nói ra khỏi mồm được.

Lúc này, Giang Ly vốn trầm mặc từ nãy đến giờ chợt mở miệng: “Đơn từ chức đã nộp rồi, Tiểu Yến, chúng ta có thể đi.”

Tôi cảm thấy cũng phải, áy náy gật đầu nhìn Vương Khải, xoay người bỏ đi cùng Giang Ly.

“Giang Ly!” Vương Khải đột nhiên vỗ bàn một cái, tôi lại càng hoảng sợ, quay đầu nhìn lại, hắn đã từ trên ghế đứng dậy, trên mặt bao phủ một tầng tức giận, làm cho người ta không dám coi thường. Hắn nhìn chăm chăm vào Giang Ly, nói: “Anh có tư cách gì mang hạnh phúc đến cho cô ấy?”

Giang Ly nhìn khuôn mặt tuần tú của Vương Khải, im lặng một lúc lâu, đột nhiên vô thanh vô tức cười cười. Nụ cười kia, phảng phất như là vừa chứng kiến một chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi hoặc là không thuyết phục tí nào vậy.

Giang Ly khoác một tay lên trên vai tôi, nhìn Vương Khải nói: “Như vậy, anh thì có tư cách?”

Vương Khải hậm hực đáp: “Tôi đương nhiên là có, ít nhất, tôi cũng không phải gay!”

Giang Ly: “Vậy được, chúng ta đến so một lần. Đầu tiên, điều kiện phần cứng. Chắc anh đã sớm biết rõ tôi là ai? Nam Tinh có lẽ thực sự có tiền hơn so với xQ, nhưng mà hình như anh đã quên, Nam Tinh là của cha anh, cho dù có so, cũng là lão gia hỏa Vương Thành Hải kia so với tôi chứ?”

Sắc mặt Vương Khải hiện lên một tia cười châm biếm: “Có lẽ ông ấy thật sự so với anh.”

Giang Ly cúi đầu nhìn tôi một cái, lại nói tiếp: “Huống hồ Quan Tiểu Yến cũng đâu có hứng thú gì với những thứ này. Cô ấy chỉ cần mỗi ngày có cơm ăn là tốt rồi, nếu như lại thêm một năm có thể cầm hơn hai mươi vạn tiền lương, cô ấy năm mơ cũng cười tỉnh. Về phần anh có phải người thừa kế của Nam Tinh hay không, tôi có phải người sáng lập xQ hay không, cô ấy mới chẳng thèm quan tâm.”

Tôi toát mồ hôi, chính là bởi vì anh là người sáng lập xQ, tiền của bà đây tất cả mới bị anh lừa gạt hết, anh còn không biết xấu hổ mà nói ra!

Giang Ly tựa hồ như cảm nhận được sự bất mãn của tôi, hần vồ vồ bờ vai tôi, bày tỏ sự an ủi, lập tức nhìn Vương Khải nói tiếp: “Thôi chúng ta vẫn nên so về điểm mấu chốt đi. Anh nói anh có thể khiến cho Quan Tiểu Yến hạnh phúc, anh lấy gì để cho? Bằng những mảnh khoe đối phó với phụ nữ kia của anh sao? Mặc kệ tôi có phải gay hay không, ít nhất, tôi chưa bao giờ đùa giỡn với phụ nữ.”

Vương Khải: “Tôi đùa giỡn những cô gái khác không có nghĩa là tôi sẽ đùa giỡn với cô ấy, tôi đối với cô ấy là chân tình.”

“Chân tình?” Giang Ly cười lạnh, “Chân tình là phải làm được, đừng chỉ cứ nói mồm mà thôi. Nếu như vài câu hoa ngôn xảo ngữ có thể coi là chân tình, thì trên đời này chân tình cũng quá hạ giá rồi? Quan Tiểu Yến tuy có ngốc thật, nhưng cũng không dễ lừa gạt đến như vậy!”

Tôi kéo góc áo Giang Ly, ngẩng đầu lên nhìn cái cằm khiêu gợi của hắn... Giang Ly anh nha, rất có tài ăn nói...

Giang Ly cúi đầu mỉm cười với tôi một cái, lập tức quay lại phía Vương Khải nói tiếp: “Tôi cũng không lãng phí nước bọt với anh làm gì, sự thật chính là bằng chứng xác thực nhất. Sự thật mà chúng ta nắm giữ bây giờ, đã

đủ để chứng minh, đối với phụ nữ mà nói, loại người như anh, mới là tai họa ngầm lớn nhất!”

“Nếu lùi một vạn bước mà nói, cho dù anh thật sự có chút yêu mến Quan Tiểu Yến đi chăng nữa, thì liệu anh có thể yêu mến cô ấy được bao lâu? Một tuần? Một tháng? Hay là một năm? Nếu vậy thì một năm sau thì sao? Anh có nghĩ đến lúc anh không còn thích cô ấy nữa, anh sẽ tạo cho cô ấy thương tổn như thế nào? Nếu như anh không thể đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, suy nghĩ cho cô ấy, vậy phiền anh tránh xa cô ấy ra một chút.”

“Muốn đùa giỡn phụ nữ cứ quang minh chính đại mà đùa giỡn, đừng dùng tình yêu để mà ngụy trang... Đương nhiên là tôi sẽ không bao giờ bỏ mặc Quan Tiểu Yến cho anh đùa giỡn.”

“Quan Tiểu Yến sinh ra là người của Giang Ly tôi, chết cũng là người của Giang Ly!”

Giang Ly nói xong, không đợi Vương Khải đáp lời, liền mang theo theo tôi xoay người bước ra khỏi cửa. Có lẽ Vương Khải chắc cũng có cảm giác đại não đột nhiên vận hành chậm lại trong nháy mắt đó rồi... Dù sao chúng tôi cũng chỉ là người phàm...mà Giang Ly, hẳn là một loài côn trùng có hại...

Mà tôi... đầu óc của tôi đã hoàn toàn ngưng hoạt động, trên màn hình đen xì chỉ nhấp nháy đúng một câu: Quan Tiểu Yến sinh ra là người của Giang Ly tôi, chết cũng là người của Giang Ly!

Sinh ra là người của Giang Ly tôi, chết cũng là người của Giang Ly...

Tôi bị Giang Ly kéo ra khỏi văn phòng ở tòa nhà công ty quảng cáo XXX, trên đường đi thu hút không ít ánh nhìn, trong đó hình như còn có vài cô gái không được rụt rè cho lắm thấp giọng thét lên chói tai. Đương nhiên,

lúc này tôi trên cơ bản đã chẳng còn cảm giác gì, cả đầu đều tràn ngập câu nói cuối cùng kia của Giang Ly, cứ lặp đi lặp lại, một lần rồi lại một lần.

Trong lòng tôi đột nhiên dâng lên một nỗi buồn mơ hồ, Giang Ly hẳn, hẳn làm sao lại có thể tùy tiện nói ra những lời như vậy! Hẳn có biết như vậy rất dễ khiến cho tôi hiểu lầm hay không?

Nhưng mà, vì sao trong đáy lòng của tôi, lại giống như đang chảy ra một loại... ách, cảm động?

Tôi nghiêng đầu nhìn Giang Ly, nghĩ thầm, nếu như Giang Ly hẳn không phải là gay, nếu như hẳn không phải gay...

Tôi lắc đầu cười khổ, nếu như Giang Ly không phải là gay, thì Quan Tiểu Yến tôi đây cũng đâu có cơ hội mà đến gần hẳn chứ?

Giang Ly kéo tôi nhét vào trong xe xong, tôi vẫn ngây ngốc như cũ. Hẳn giúp tôi cài dây an toàn, lại vỗ vỗ mặt của tôi, kỳ quái hỏi: “Quan Tiểu Yến, cô làm sao vậy, sắc mặt tái nhợt đi rồi?”

Tôi cụp mắt xuống không dám nhìn hẳn, nhàn nhạt nói: “Tôi không sao, cảm ơn anh.”

Giang Ly: “Đừng khách khí, kỳ thật thất nghiệp cũng không phải chuyện gì ghê gớm, cô đâu cần phải uể oải như vậy.”

“Ừ,” tôi đáp lại, do dự trong chốc lát, lấy hết dũng khí nói, “Giang Ly, anh...” Anh có phải kỳ thật cũng có chút yêu thích tôi đúng không? Nhưng mà làm sao có thể? Anh rõ ràng là gay cơ mà... Nhưng là nếu như anh là gay, cũng đâu cần phải biểu hiện như có chút yêu mến tôi chứ? Tôi khẩn trương cực kỳ, ngay cả bản thân cũng không cảm nhận được tiếng trái tim mình đang đập. Cứ muốn nói lại thôi cả nửa ngày, nhưng mà cái gì cũng không nói ra miệng được.

Giang Ly có chút khó hiểu: “Tôi làm sao vậy?”

Tôi dựa vào chỗ ngồi, cẩn thận rũ đôi mắt xuống, thấp giọng nói ra: “Kỳ thật anh không cần phải đối với tôi tốt như vậy.”

Im lặng.

Vẫn là im lặng.

Tôi cho là Giang Ly không nghe thấy lời của tôi, thật đúng lúc, tôi cũng biết thật là xấu hổ, coi như chẳng có gì phát sinh đi, hết thảy những suy nghĩ tự kỷ kia quăng hết ra sau đầu đi, tôi lại tự mình lặp lại với chính mình: Giang Ly thích đàn ông, phụ nữ toàn bộ lui hết đi....

Đúng lúc này, giọng nói trong trẻo của Giang Ly từ bên cạnh truyền đến, hần nói: “Tôi cam tâm tình nguyện.”

...

Tôi cảm thấy nhất định là Giang Ly đã cầm sai kịch bản, dựa theo mạch suy nghĩ vốn có, hần hẳn là phải cảm thấy hứng thú đối với Vương Khải mới đúng, nhưng mà bây giờ... Tuy tôi không dám nói hần hình như có hứng thú đối với tôi, nhưng mà hần cư xử với Vương Khải một chút cũng không khách khí. Nghĩ đến đây, tôi lại cẩn thận e dè hỏi Giang Ly: “Giang Ly, anh phải nói thật với tôi.”

Giang Ly bây giờ đang ngồi ăn cơm trưa do tôi làm, tâm trạng có vẻ không tồi. Hần nhìn chăm chăm vào đĩa sườn xào chua ngọt trong mâm, chẳng buồn ngẩng đầu lên trả lời: “Nói đi.”

Tôi ấp úng nửa ngày, rốt cục cố lấy dũng khí nói ra: “Giang Ly, anh thật sự không thích Vương Khải sao?”

Giang Ly: “Nói vợ vẫn, chẳng lẽ cô rất thích?”

Tôi giải thích: “Tôi nói không phải là cái kiểu thích đó, mà là kiểu thích, ách, chính là kiểu thích giữa đàn ông với đàn ông ấy, anh biết rồi đấy ưm...”

Giang Ly gấp lấy một miếng sườn nhét vào trong miệng tôi, sắc mặt chẳng vui vẻ gì: “Quan Tiểu Yến, cô đừng có mà bức tôi.”

...

Bởi vì tôi còn những một tháng nghỉ mừng năm mới, cho nên tôi cũng không cần phải vội vã đi tìm việc làm làm gì. Tuy tiền gửi ngân hàng của tôi đã chẳng còn đồng nào nhưng mà Giang Ly nói, chỉ cần tôi ngoan ngoãn nấu cơm làm việc nhà cho hắn, hắn sẽ tùy thời mà cho tôi chút tiền tiêu vặt, nếu mà biểu hiện tốt, còn có tiền thưởng.

Tôi nói: “Nếu không tôi đến xQ chỗ anh làm việc nhé?” xQ a, là một trong những mạng tôi thích nhất, chỉ mới nghĩ thôi đã thấy hưng phấn rồi.

Giang Ly mặt không biểu cảm trả lời: “Tôi thấy cô vẫn thích hợp làm một bà nội trợ hoàn hảo hơn.”

Vì vậy tôi cứ như vậy bị thương mà biến thành bảo mẫu của Giang Ly, hơn nữa ngay cả cơm trưa của hắn cũng phải đưa đến, hơn nữa còn phải ăn cùng hắn... Bởi vì Giang Ly không thích ăn cơm một mình. Tôi bị hắn dày dạn có chút bị phẫn, thẳng nhóc này hơi bị khinh người quá đáng đấy...

Tôi thật sự không hiểu nổi sự tình làm sao lại thành ra như vậy, nên nhớ rằng, lúc mới kết hôn, Giang Ly muốn ăn cơm tôi làm còn phải xem sắc mặt của tôi có tốt hay không nha.

Mặc kệ tôi có ý kiến ý cò gì hay không, dù sao gần trưa ngày hôm sau, tôi vẫn phải mang theo một cái cặp lồng vĩ đại, ba chân bốn cẳng chạy đến tổng bộ của xQ.

Một cô tiếp tân có khuôn mặt ngọt ngào lấy chất giọng còn ngọt ngào hơn khuôn mặt ấy gắp bột, cười tủm tỉm hỏi tôi tìm ai. Tôi không chút suy nghĩ, đáp lại tìm Giang Ly. Tiểu thư tiếp tân liền ngây ngốc.

Tôi đột nhiên nhớ đến cái vỏ ngoài kia của Giang Ly, bèn sửa miệng nói: “Tôi tìm AD, đưa cơm trưa cho anh ấy.”

Tiểu thư tiếp tân ngọt ngào liếc mắt nhìn cặp lồng cơm trong tay tôi, ánh mắt tuy vẫn lễ phép, nhưng vẫn khó mà che giấu được sự khinh thường. Cô nàng lễ phép hỏi xem tôi có hẹn trước hay không, sau đó nói duyên duyên mấy câu, ý tứ đại khái là, có rất nhiều người muốn tìm AD, cô đã là cái gì?

Tôi cảm thấy Giang Ly xử lý chuyện này thật chẳng tốt chút nào, rõ ràng muốn tôi đưa cơm, mà sao lại còn vướng phải tiểu thư tiếp tân này không cho qua? Tôi lấy điện thoại, tức giận gọi lên cho Giang Ly, chất vấn hẳn muốn tôi làm cái trò quái gì ở đây, Giang Ly cười ha hả nói không có việc gì, bảo tôi đưa di động cho nhân viên tiếp tân. Tôi nghe theo.

Sau đó, tôi thấy trong tích tắc tiểu thư ngọt ngào đưa di động áp tới bên tai, trên mặt tràn đầy kinh hãi cùng kích động, còn có một sự sùng kính, cứ như là đây không phải là một cái điện thoại di động, mà là một chiếc giày mà Lương Triều Vỹ đánh rơi... Nhưng mà mới nói một câu, những háo hức trên mặt hoàn toàn biến mất, mà lại chuyển thành thất vọng hoảng sợ, cùng với không cam lòng.

Tôi cực kỳ hứng thú nhìn sự biến hóa trên vẻ mặt của cô ta, trong thời gian ngắn như vậy mà có thể biến hóa ra nhiều loại biểu cảm như thế, cô nương này thật có tài.

Tiểu thư ngọt ngào vâng vâng dạ dạ vài tiếng, lại đem điện thoại trả cho tôi, hơn nữa còn nhiệt tình chỉ cho tôi văn phòng của Giang Ly ở chỗ nào.

...

Tôi bước vào văn phòng Giang Ly, đã thấy hắn đang xem một ít tài liệu. Tôi bước qua, khí phách hiên ngang mà đặt cặp lồng cơm lên trên bàn làm việc của hắn, lớn tiếng nói: “Ăn cơm đi!”

Giang Ly ngẩng đầu, nhìn thấy tôi, khước miệng nhếch lên một cái. Hắn bỗng vịn vẹo bả vai, nói: “Bóp vai cho tôi trước đã.”

Khốn nạn, anh thực sự coi tôi là bảo mẫu nhà anh sao? Tôi vừa định phản đối, Giang Ly lại nói: “Về tiền thưởng...”

Tôi rất không có tiết tháo chạy đến phía sau hắn, không nặng không nhẹ dấm bóp bả vai cho hắn. Vai của Giang Ly thực rộng mà... Stop stop, tôi đang nghĩ cái gì vậy....

Tôi vừa xoa vừa hỏi Giang Ly: “Lúc nãy anh nói gì với tiểu muội muội tiếp tân vậy? Làm cho cô bé sợ phát run.”

Giang Ly đáp: “Không nói gì, tôi chẳng qua chỉ nói, một câu của cô cũng có thể làm cho cô ta rời khỏi xQ thôi.”

Tôi lại càng hoảng sợ: “Tôi tôi tôi tôi...tôi có giá như vậy sao?”

Giang Ly thích chí hưởng thụ sự phục vụ của tôi, vừa mở hộp cơm ra xem có cái gì, vừa tùy ý nói: “Cô có thể thử xem.”

Được rồi, tôi thừa nhận tôi không có can đảm thử xem, loại chuyện biến thái kiểu này, Giang Ly không phải là không làm được. Tôi đột nhiên nhớ tới những thái giám cung nữ thời cổ đại, đều liều mạng muốn làm thủ hạ dưới quyền của hoàng đế, ngẫu nhiên nói linh tinh vài câu cũng có thể quyết định sống chết của một người. Tuy rằng nghề nghiệp kiểu này có chút nguy hiểm, nhưng mà loại cảm giác kề cận người trên cao này, thật sự rất sáng khoái a... Chờ một chút, vì sao tôi lại nghĩ đến thái giám với cung nữ mà không phải là hoàng hậu hay quý phi? Không đúng, không đúng, hình như tôi cũng không được tính là hoàng hậu quý phi được, tôi chỉ là bà xã

trên danh nghĩa của Giang Ly mà thôi, ách, cái này ở cổ đại thì phải là... hoàng hậu quý phi chưa được sủng hạnh? Tự pia, tôi đang suy nghĩ cái gì vậy a a a a a....

Ăn xong cơm trưa, tôi không có về nhà luôn, dù sao về bây giờ cũng chẳng có việc gì làm, không bằng cứ ở văn phòng Giang Ly chơi một lát, đi thăm quan văn phòng của người sáng lập xQ cũng không tồi, sau đó tôi có thể ở trên diễn đàn của xQ bốc phét một tí, chuẩn, quá hay...

Tôi làm tổ trên cái ghế sofa rộng thùng thình, nhìn Giang Ly đang ngồi cách đó không xa. Hắn đang ngồi trước máy tính gõ cái gì đó, rất chuyên tâm. Da của hắn trắng nõn mà nhẵn mịn, đôi mắt thâm thúy, mũi cao thẳng, môi mỏng khê mím lại. Từ góc độ của tôi nhìn lại, ngũ quan của hắn có thể nói là hoàn mỹ, giống như là chàng trai bước ra từ manga vậy. Mái tóc của hắn rất đơn giản, không dài không ngắn vuốt thẳng trên đầu, như một học sinh trung học quy củ. Hắn vẫn không buồn ăn diện như cũ, trên người chỉ tùy tiện khoác một chiếc áo sơ mi màu trắng, cúc áo thứ nhất mở ra, tùy tính mà ung dung. Một chiếc áo sơ mi trắng rất bình thường, mặc trên người của hắn, lại dễ dàng làm cho người ta tìm thấy hương vị hoàn toàn khác biệt. Trong ánh nắng mùa đông nhẹ nhàng chiếu xuống, cả người hắn như được phủ lên một tầng ánh sáng màu vàng, tôi đột nhiên ngây ngẩn nghĩ vẫn vợ, nếu được đứng dưới vầng sáng đó, có lẽ sẽ thật ấm áp...

Lúc này, Giang Ly đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía tôi. Tôi nhất thời không kịp phản ứng lại, cứ ngây ngốc đối mặt với hắn như vậy.

Giang Ly đột nhiên cong khóe miệng lên, khê cười với tôi một cái, ánh sáng màu vàng chiếu lên khóe miệng của hắn, thật đẹp mắt, cũng thật... mê người...

“Quan Tiểu Yến.” Giang Ly đột nhiên gọi tôi.

Tôi: “Sao?”

Giang Ly: “Lau nước miếng đi.”

Tôi ý thức được bản thân thất thố, cuống quít nâng cổ tay lên miệng chùi chùi... Làm gì có! Tôi đột nhiên nhớ lại, cái trò này Giang Ly đã giỡn qua một lần rồi, tôi lại nhớ đến dáng người rắn chắc của Giang Ly khó mà che lấp được dưới lớp áo ngủ mỏng manh lúc đó, thiếu chút nữa lại chảy máu mũi...

Đối diện truyền đến tiếng cười phớt phơ của Giang Ly. Hắn vừa cười vừa nói: “Quan Tiểu Yến, cô ham muốn sắc đẹp của tôi rất lâu rồi có phải không?”

Tôi: “...”

Tôi thở phì phì ngả xuống sô pha làm bộ nằm ngay đơ. Giang Ly anh không nói mấy câu phá hoại không khí thì sẽ chết à?!

Tôi ở trên sô pha lăn lộn một lúc, lại thật sự ngủ quên mất. Tôi mơ một giấc mộng, hơn nữa lại còn là, ách, mộng xuân. Tôi mơ thấy Giang Ly cúi đầu động tình hôn tôi, hơn nữa tôi còn mặt dày mà dạn liếm liếm môi, sau đó Giang Ly mở miệng bắt được đầu lưỡi của tôi, tiếp tục triển miên...

Nhưng mà, đáy lòng của tôi tựa hồ như có một giọng nói vẫn luôn quanh quẩn: đáng tiếc, anh là gay, đáng tiếc anh là gay...

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Đêm Ba Mười

Từ hôm Giang Ly nói hươu nói vượn với tiểu thư tiếp tân xong, tôi đến xQ vô cùng thuận lợi. Hơn nữa ánh mắt của nhân viên xQ nhìn tôi, chặc chặc, tràn đầy kính sợ, đôi khi còn có thể xen lẫn một tia ám muội hoặc là ghen ghét, tôi rất ít khi có thể hưởng thụ được ánh mắt như vậy, thế nên tiểu nhân đặc chí, càng tích cực đưa cơm cho Giang Ly hơn.

Thời gian trôi qua cũng thật nhanh, nháy mắt đã đến Tết Âm lịch, phần lớn nhân viên của xQ đều xin nghỉ, mà Giang Ly, đương nhiên sẽ không bạc đãi chính mình.

Vì vậy trước đêm ba mươi một ngày, tôi và Giang Ly lên máy bay đến thành phố L.

Thị trấn K là một huyện cấp thành phố bình thường của Trung Quốc, cách thành phố L không xa, ngồi xe đại khái hơn một giờ là tới nơi, ba mẹ Giang Ly từ trước đến nay đều sống ở đó. Tôi luôn luôn chờ mong được đến thị trấn K để hiểu biết thêm một chút, bởi vì tôi đặc biệt muốn coi coi thị trấn K có cái gì đặc biệt mà có thể chế tạo ra một kẻ tai họa của nhân gian như Giang Ly.

Lúc chúng tôi đến nhà Giang Ly, đã là gần nửa đêm, xung quanh đều rất yên tĩnh, chúng tôi cực kỳ nhẹ nhàng. Nhà của Giang Ly ở trong một khu nhà của ở trong thị trấn K, nghe nói trong khu này có rất nhiều hộ gia đình đều là giáo viên, có mấy người lại còn là giáo viên ngữ văn...

Không sao, tôi không sợ, mẹ chồng tôi là giáo viên ngữ văn cơ mà, sợ cái quái gì cơ chứ... Tôi vừa bước theo sau Giang Ly, vừa miên man suy nghĩ tự mình tăng thêm lòng can đảm.

Cha mẹ Giang Ly rất nhiệt tình chào đón chúng tôi, nhưng mà nhìn thấy mỹ nữ giáo viên ngữ văn kia, tôi vẫn có chút sợ. Aiz, tôi làm sao lại thiếu tinh thần như vậy chứ....

Ăn xong cơm tối, hàn huyên một lát, tôi liền thấy buồn ngủ. Hôm nay bốn ba cả một ngày, quá mệt mỏi.

Nhưng mà lúc đi ngủ tôi liền phát hiện một vấn đề. Tôi phải ngủ chung với Giang Ly trên một cái giường, đắp chung một cái chăn.

Cái giường này là một chiếc giường đôi tiêu chuẩn dành cho hai người, so với cái giường của Giang Ly nhỏ hơn rất nhiều. Hơn nữa... Tôi còn chưa từng cùng Giang Ly đắp chung một cái chăn bao giờ ách...

Tôi nhìn trộm qua Giang Ly, dáng vẻ của hắn giống như chẳng sao cả. Khốn, anh không có cảm giác với phụ nữ, không có nghĩa là tôi không có cảm giác đối với đàn ông có được không!

Không hiểu sao trên mặt của tôi dâng lên một trận khô nóng, tôi cúi đầu xấu hổ kéo chăn, rụt rè nói: “Cái kia... Có cần tìm mẹ anh lấy thêm một cái chăn nữa không?”

Giang Ly mặt không biểu cảm hỏi một đấng đáp một nẻo: “Là mẹ chúng ta.”

“Được rồi, thì mẹ chúng ta,” Tôi nuốt nước miếng, có chút khẩn trương, “...” Rốt cuộc là có còn cái chăn nào nữa không vậy...

Giang Ly bỏ một câu thiếu chút nữa làm tôi chết sặc, hắn nói: “Nhà chúng tôi hơi nghèo, chắc là không có chăn khác đâu.”

Tôi bị sét đánh không nhẹ, miễn cưỡng có thể đứng vững. Thiện tai, nhà anh nghèo? Anh ấy, đường đường là người sáng lập ra xQ, chắc không đến nỗi một cái chăn cũng không mua nổi chứ?

Giang Ly hình như cũng ý thức được cách nói này không được thuận cho lắm, vậy nên hần đánh nói: “Để tôi hỏi thử xem.” Hần mới xoay người bước ra khỏi cửa, chưa được bao lâu đã quay lại. “Tôi hỏi rồi, chắc là có, đáng tiếc là mẹ tôi dạo này mới được tặng một loại băng phiến kiểu mới, bây giờ chăn mền không dùng đến đều bị đem đi xông băng phiến hết cả rồi.”

Tôi cắn răng: “Không sao, tôi không ngại.” Không phải là bị xông băng phiến vài ngày hay sao. Tôi gần đây luôn mơ thấy mộng xuân, mơ thấy Giang Ly hôn tôi. Bạn nói xem nhỡ đâu tôi trong lúc ngủ mơ không cẩn thận một cái thú tính nổi lên, đem Giang Ly làm gì đó, tôi làm sao mà sống tiếp được.

“Cô xác định?” Giang Ly xấu xa nhìn tôi, “Cô xác định sẽ không để ý đến cái mùi băng phiến hỗn tạp giữa mùi hoa đình hương với mùi nước tiểu chứ?”

Tôi rùng mình một cái, sao cái băng phiến này biến thái vậy, hoa đình hương với nước tiểu!

Thế nên tôi đành cúi đầu: “Thật ngại quá, tôi cực kỳ để ý.” Được rồi, một chăn thì một chăn luôn, Quan Tiểu Yến tôi đây cũng không phải loại người không có định lực, ừ hừ!

Tôi nằm trên giường, có thể cảm nhận được rõ ràng tiếng hít thở của Ginag Ly ở bên cạnh, càng có thể rõ ràng cảm nhận được tiếng tim đập của chính mình. Tôi cảm thấy mình thật sự điên rồi. Con người tôi tuy có chút háo sắc một chút, nhưng mà đâu phải là kiểu người sắc mê tâm khiếu chứ,

huống hồ thái độ của tôi đối với sắc đẹp cho tới bây giờ đều là chỉ đứng xa mà nhìn chứ không chơi đùa, nhưng mà bây giờ...

Tôi trở mình quay lưng về phía Giang Ly, đè nén lại trái tim đang đập loạn của mình. Tôi cảm thấy mình có thể làm một cái chén đi là vừa, lại đi hoa si với một tên đồng tính luyến ái.

Bởi vì ban ngày quá mệt mỏi, cho nên tôi miên man suy nghĩ trong chốc lát, bất tri bất giác ngủ lúc nào không biết.

Ngày hôm sau, tôi thức dậy cực kỳ sớm, đương nhiên, Giang Ly dậy còn sớm hơn tôi, nói đúng ra, là Giang Ly một nhà ba người nhà bọn họ đều sáng sớm đã rời giường đi tập thể dục... Quả nhiên thói quen biến thái này của Giang Ly là có truyền thống.

Bắt đầu từ lúc sáng khi tôi nhìn thấy Giang Ly, hăn luôn luôn thỉnh thoảng hắt xì một tiếng. Thế nên tôi tốt bụng ân cần thăm hỏi hăn, không ngờ hăn lại bất mãn nhìn tôi một cái, nói: “Không phải bởi vì nửa đêm cô giật hết chăn mền trên người tôi, Quan Tiểu Yến, cô ngủ cũng thật náo nhiệt.”

Tôi lại ỉu xìu đỏ mặt, dứt khoát không thèm để ý đến hăn nữa.

Ăn xong bữa sáng, bố mẹ chồng của tôi liền lôi giấy và bút mực ra chuẩn bị viết câu đối. Đã lâu rồi tôi chưa thấy qua viết câu đối, cho nên trong đầu tôi câu đối đã hoàn toàn là thứ mua được mà không phải viết ra. Thế nên nhìn dáng vẻ một nhà ba người dòm dõi thư hương trước mặt này tụ tập cùng một chỗ mài mực soàn soạt, tôi đột nhiên cảm thấy mình thật là thấp hèn a a a a a....

Mỹ nữ giáo viên ngữ văn viết xong một bộ câu đối, ngẩng đầu lên nhìn tôi cười hòa ái, nói: “Tiểu Yến, đến đây cùng viết đi.”

Tôi rụt rè lắc đầu: “Ha ha, con...con không biết...”

Giáo viên ngữ văn nhiệt tình kéo tôi qua: “Không sao, Giang Ly cũng đâu có biết. Lễ mừng năm mới viết mấy chữ dán lên có thể mang đến vận may.”

Tôi cúi đầu nhìn chữ “Phúc” thật to cực đều đặn kia của Giang Ly, nghĩ thầm, thì ra giáo viên cũng biết nói dối với mê tín.

Kệ đi, viết thì viết, dù sao tôi cũng không phải kiểu người quái dị, là mọi người muốn tôi viết, có dọa người cũng không phải lỗi của tôi. Tôi cầm lấy bút lông, vung lên mà quệt, trên tờ giấy hồng viết bốn chữ to “Tài nguyên nghiêm tiến” *, có mấy nét giống hệt như lông mày của Shin cậu bé bút chì, có mấy nét hệt như tay chân của người nghiện ma túy, tôi viết xong, cũng không đành lòng mà ngắm.

* Tiền vào như nước ấy bà con ạ =))

Mỹ nữ lão sư cười ha hả mà đem “Tài nguyên nghiêm tiến” tôi vừa mới viết đặt trên bàn hong khô, tôi có chút xấu hổ, lần lượt nhìn vẻ mặt của mọi người. Bố chồng tôi coi như không có gì khác thường, vẫn hiền lành cười như cũ, mà Giang Ly, hần tuy cười, nhưng trên mặt viết đầy một chữ “Khinh”. Cho nên đầu tôi nóng lên, nói với hần: “Kỳ thật con viết theo lối viết thảo. *”

* lối viết chữ Hán có nét bút liên tục, viết nhanh... chị Yến đây chắc là viết theo kiểu cuồng thảo =))

Tôi vừa nói như vậy, chính thức viết theo lối viết thảo Giang ba ba vắn vẹo quay mặt về phía sau...

Thế nên tôi lại càng thấy xấu hổ thêm. Đúng lúc này, mỹ nữ giáo viên ngữ văn đi tới, tôi giống như bắt được phao cứu sinh, hy vọng bà đến giải vây cho tôi một lát. Ai ngờ bà lại cực kỳ kích động bước tới, ở trên giấy hồng viết bốn chữ xinh đẹp “Sớm sinh quý tử”, sau đó lại kích động cầm lên hong khô...

Tôi cúi đầu thật thấp, không dám nhìn Giang Ly. Tôi thấy mặt mình nóng lên, rất nghiêm trọng, tôi nghĩ tôi hẳn là sinh bệnh rồi, bệnh quái lạ...

Nhiệm vụ dán câu đối được giao cho tôi và Giang Ly. Khi tôi đem “Tài nguyên nghiêm tiến” dính lên một cái cánh tủ trong phòng Giang Ly, tôi quay đầu, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn Giang Ly, nói: “Tôi viết cực kỳ khó coi đúng không?” Kỳ thật tôi đang muốn hăn an ủi tôi vài câu.

Quả nhiên, Giang Ly an ủi tôi nói: “Còn có thể dùng được.”

Tôi cảm động nhìn hăn, lúc này, hăn lại bổ sung một câu: “Ít nhất cũng có thể trừ tà.”

Tôi: “...”

...

Sau buổi trưa tôi cùng Giang Ly đi xem hội chùa. Hội chùa năm mới rất náo nhiệt, tôi mua rất nhiều thứ linh tinh, đều nhét cho Giang Ly xách hết. Trong hội chùa có rất nhiều thứ tuy thú vị, nhưng cũng không có gì mới mẻ, nhưng mà có một chuyện lại làm cho tôi ngạc nhiên không thôi. Tôi phát hiện, chỉ ngần ngừ trong vòng mười lăm phút kể từ khi chúng tôi đi bộ từ trong sân khu nhà cho đến hội chùa, những người gặp trên đường, trong mười người thì có tám người biết Giang Ly, lại còn thân thiết chào hỏi với hăn. Người nào lớn tuổi một chút sẽ gọi hăn là “Tiểu Giang” hoặc là “Tiểu Ly”, nhỏ tuổi hơn một chút thì gọi thẳng tên hăn, còn có một số người gọi hăn “Giang ca ca” “Giang ca” “Ly tử ca” ...

Tôi thấy cực kỳ kỳ lạ, thị trấn K tuy rằng không lớn, nhưng mà cũng không nhỏ mà? Làm sao tất cả mọi người hình như đều rất quen thuộc vậy?

Tôi có chút lạ lùng, bèn hỏi Giang Ly: “Anh quen bọn họ?”

Giang Ly cực kỳ thản nhiên trả lời: “Không quen.”

Tôi: “...”

Tôi nhìn dáng vẻ điềm nhiên như không của Giang Ly, thay hẳn một cái, lập tức lại hỏi: “Nhưng mà bọn họ giống như đều biết anh... ách...”

Giang Ly tiếp tục bình tĩnh: “Chắc là do thanh danh của cha mẹ chúng ta rất nổi tiếng.”

Nhìn Giang Ly trấn định như vậy, tôi cũng tin, hơn nữa âm thầm bắt đầu sùng bái hai vị giáo sư nhân dân kia. Đương nhiên sau này tôi nghe Hàn Kiêu kể, mới biết rốt cuộc đây đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra, thì ra, thì ra, sự nổi tiếng của Giang Ly, rất có thể còn áp đảo hẳn... à không, cha mẹ của chúng tôi. Vì sao ư?

Thị trấn K là một trấn rất nhỏ, giáo dục ở đây tương đối tụt hậu, nếu có một đứa con có thể thi đỗ Đại học Thanh Hoa Bắc Kinh danh tiếng, nhất định sẽ là một sự kiện oanh động toàn thành phố. Mà Giang Ly, hẳn chính là một lần thi đã đứng đầu cuộc thi đại học làm thủ khoa của bọn họ, đúng vậy, một lần, thủ khoa thi đại học...

Trung Quốc có rất nhiều người có thói quen ở tối đêm ba mươi xem Xuân Vãn*, tôi chính là người như vậy, bố mẹ chồng tôi cũng vậy. Về phần Giang Ly...Hẳn có như vậy hay không đã chẳng phải chuyện gì quan trọng nữa rồi...

* Một chương trình cuối năm giống Gặp nhau cuối năm ở bên mình ấy.

Lúc một nhà bốn miệng đang hào hứng bưng bưng ngồi trước TV xem Xuân Vãn, tuy rằng tôi bị bộ lễ phục của người dẫn chương trình làm cho sét đánh đến mất hồn, mặc dù có mấy màn vũ đạo thật sự làm cho người ta đầu vầng mắt hoa, chẳng qua tôi thấy ánh sáng sân khấu được thiết kế thật đẹp, do đó cũng cố mà xem. Xem được gần hai tiếng, trừ tôi ra, ba người

còn lại đã bắt đầu ngáp ngán ngáp dài. Tôi nhìn trái nhìn phải, ngại ngùng nói: “Hay là cả nhà mình đi ngủ sớm một chút đi? ’

Giáo viên ngữ văn lắc đầu: “Nhà mình còn đón giao thừa, con thấy mệt thì cứ đi ngủ trước đi.”

Nhưng mà tôi rất hưng phấn, một chút cũng không thấy buồn ngủ.

Lúc này, Giang Ly đột nhiên nói: “Xuân Vãn năm nay chán chết đi được!”

Tôi vừa định lắc đầu, đã thấy giáo viên ngữ văn cùng với giáo viên số học phi thường nhất trí gật đầu. Ách, chẳng lẽ bọn họ không thấy sân khấu được thiết kế rất đẹp sao? (cô làm ơn tập trung vào trọng điểm có được không = =)

Giáo viên số học đề nghị nói: “Hay là cả nhà mình xem phim đi.”

Hai người kia nhất trí đồng ý. Tôi hỏi Giang Ly: “Phim gì vậy?”

Giang Ly bình tĩnh trả lời: “Phim kinh dị.”

Tôi: “...”

Có cần biến thái đến như vậy không, đêm ba mươi lại đi xem phim kinh dị? Một nhà ba người này là loại người gì vậy a a a a a....

...

Tất cả đèn trong phòng đều bị tắt đi, trên ghế bốn người ngồi song song, ánh sáng xanh yếu ớt từ màn hình TV chiếu vào mặt bốn người, hết sức quý dị.

Tôi nghe thấy âm nhạc rùng rợn kinh hồn trong TV, cảm thấy tóc gáy từng cây từng cây một lần lượt dựng lên.

Tôi không phải chưa từng xem qua phim kinh dị, nhưng mà chính bởi vì xem nhiều quá, bây giờ mới càng thêm sợ hãi, bởi vì tôi biết rõ, thứ này ám ảnh người ta đến như thế nào. Hơn nữa nếu là mấy phim tôi đã xem rồi thì không nói làm gì, nhưng mà nghe nói, nghe nói đây là phim mới ra của năm nay, hai vị giáo sư nhân dân nhất định không cam lòng xem trước, muốn chờ con trai con dâu về xem cùng.

Tôi xem như mở rộng tầm mắt, thì ra phim kinh dị cũng có thể lấy ra mừng tuổi.

Tôi cuối cùng cũng hiểu cho Giang Ly, có cha mẹ bựa như vậy, hẳn không bựa mới không có gì để nói. Đồng thời tôi cũng bắt đầu thông cảm cho hẳn, nghe nói thằng nhóc này từ nhỏ đã bị phim kinh dị hun đúc, chẳng trách tình cách của hẳn biến thái như vậy, kỳ thật cũng không thể trách hẳn hoàn toàn...

Trên màn hình đột nhiên xuất hiện một cái đầu máu chảy đầm đìa!

Tôi “A” một tiếng thảm thiết, tiện tay túm lấy một cái gì đó bên cạnh, gắt gao nắm chặt. Khi tôi bị vật kia nắm lại xong, tôi mới phát hiện, thì ra tôi bắt được cánh tay của Giang Ly.

Khuôn mặt dày dặn của tôi chột đờ bưng, ngưng ngưng thả tay hẳn ra, tiếp tục xem TV. May mà bây giờ trong phòng tương đối tối, mọi người không nhìn thấy sự xấu hổ của tôi.

Theo nội dung của bộ phim, trong phòng thỉnh thoảng lại truyền ra một hai tiếng gào thét của của tôi, trừ cái đó ra, cũng chỉ có những tiếng động làm cho người ta sờn gai ốc trong TV.

Sau đó, nữ diễn viên ở trong đêm hôm khuya khoắt, bước vào trong hoa viên của mình. Xung quanh có ánh sáng lờ mờ, rất u ám, làm cho tâm trạng người ta nặng nề vô cùng. Trong hoa viên yên lặng đến chết chóc, làm cho người ta cảm thấy sẽ có chuyện gì đó sẽ xảy ra.

Nữ diễn viên bước từng bước về phía sâu trong hoa viên, từng bước từng bước...

Tôi ngừng thở, mắt không chớp lấy một cái, gắt gao nhìn chăm chăm vào màn hình TV. Xuất hiện, tên kia sắp xuất hiện...

Đúng lúc này, có một bàn tay, chậm rãi, bò lên trên bờ vai tôi....

Tôi “Á” một tiếng, phản xạ có điều kiện muốn nhảy dựng lên khỏi ghế sô pha run rẩy vung tay loạn xạ, lại bị cánh tay kia gắt gao ấn xuống ghế.

Tôi còn chưa kịp phản ứng, đã bị chủ nhân của cánh tay kia lôi vào trong lòng, ôm chặt chẽ. Sau đó người kia thấp giọng bên tai tôi, có chứa chút vui vẻ mà nói: “Tất cả đều là giả, cô sợ cái gì?”

Nói nhảm, tôi cũng biết là giả, nhưng mà... nhưng mà đúng là rất khủng bố nha...

Không đúng, là Giang Ly? Giang Ly hấn lại dọa tôi? Tôi kịp phản ứng lại, giãy dụa muốn tách ra khỏi Giang Ly, đồng thời phần hận chất vấn hấn: “Giang Ly, anh sao lại dọa tôi chứ! Anh không biết dọa người có thể làm chết người sao?!”

Giang Ly cũng không buông tay, hấn khẽ hất hàm, cực kỳ có cảm giác hồi hộp nói: “Mau xem đi, cái xác không đầu kia xuất hiện rồi.”

Tôi quay đầu nhìn về phía màn hình TV, chỉ thấy cái thi thể không đầu kia lẳng lẳng xuất hiện phía sau lưng nữ diễn viên, sau đó hấn vươn hai tay lên, nhẹ nhàng mà túm lấy đầu của cô ta...

Tôi hét thảm lên một tiếng, hai tay gắt gao ôm lấy Giang Ly, vùi mặt trong lồng ngực của hấn không dám xem tiếp. Quá quá quá quá kinh khủng!

Tôi cảm thấy nhất định tôi là bị phim kinh dị kích thích làm cho thần kinh rối loạn rồi, bởi vì tôi cảm thấy lồng ngực của Giang Ly dường như đang rung lên nhẹ nhẹ, hần giống như... đang cười?

Xem phim kinh dị không hét lên thì thôi, còn có thể bật cười sao? Quả nhiên thế giới này so với phim kinh dị còn “ảo” hơn rất nhiều!

Tôi nép vào trong ngực Giang Ly, đột nhiên phát hiện, tư thế của hai chúng tôi như vậy, cực kỳ cực kỳ, mờ ám. Tôi cảm thấy mặt mình như phát sốt vậy, tất cả xung quanh đều không tồn tại, chỉ còn lại cánh tay mạnh mẽ cùng với lồng ngực rắn chắc của Giang Ly. Tôi dè dặt ngẩng đầu lên nhìn Giang Ly, lại phát hiện hai mắt của hắn vẫn nhìn thẳng vào màn hình TV, một chút biểu cảm cũng không có. Hai tay của hắn vẫn ôm lấy tôi như cũ, hoàn toàn không có ý định buông ra, phảng phất như hết thảy những chuyện này đều là đương nhiên.

Tôi cúi đầu xuống, trong lòng có chút khổ sở. Thì ra Giang Ly chẳng hề quan tâm, hắn thật sự một chút cũng không để ý. Hắn ôm tôi, tựa như ôm một con mèo nhỏ đang bị kinh hãi, ung dung mà tự nhiên.

Hắn sẽ không thích tôi, hắn chỉ thích đàn ông.

Nhưng mà, tôi giống như có chút yêu thích hắn...

Tôi cọ vào cổ Giang Ly, chọn lấy một tư thế thoải mái tựa vào ngực hắn. Tuy sự ôm ấp này không thuộc về tôi, nhưng mà... hãy để cho tôi mượn trong chốc lát thôi. Tôi biết rõ làm như vậy là không đúng, nhưng mà tôi vẫn không thể khống chế được bản thân.

Tôi thực bội phục chính mình, trong tình cảnh hỗn loạn như vậy mà vẫn có thể ngủ ngon lành. Có lẽ là bởi vì sự ôm ấp của Giang Ly quá ấm áp thoải mái chẳng?

Tôi không kịp đón giao thừa, cũng không xem được pháo hoa bắn lúc nửa đêm. Lúc tôi tỉnh lại, đã là đêm khuya, bên cạnh giường chỉ có ánh sáng màu cam nhạt nhợt của chiếc đèn bàn đang tỏa sáng, ấm áp mà yên tĩnh.

Tôi là bị nước tiểu làm cho nghẹn tỉnh.

Lúc tôi mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm thấy trên lưng hơi nặng nề, sau lưng tựa vào một thứ gì đó rất cứng cáp. Tôi vô ý thức vươn tay chạm đến giữa eo, sau đó mò thấy một cánh tay.

Cho nên trong nháy mắt tôi trở nên thanh tỉnh. Sau đó tôi phát hiện, tôi đang ngủ trong vòng tay của Giang Ly.

Lúc này chúng tôi nằm cùng trên một chiếc giường, tôi dựa vào trong ngực Giang Ly, hân choàng tay qua eo tôi, cầm để trên đầu tôi, tư thế muốn thân mật bao nhiêu thì có bấy nhiêu thân mật, tựa như một đôi vợ chồng ân ái.

Đầu của tôi như bị một vật gì đó nặng nề tông phải, thật lâu sau mới hồi hồn trở lại. Nhưng mà đáy lòng của tôi lại trở nên quay cuồng, Giang Ly, tại sao hân lại ôm tôi ngủ?

Tận sâu trong đáy lòng tôi cất giấu một đáp án mong đợi nào đó, nhưng mà, đáp án kia cứ một lần lại một lần bị tôi chối bỏ.

Nội tâm của tôi vụng vụng trong chốc lát, phát hiện chính mình thật sự không có cách nào tìm được sự cân bằng giữa tình cảm và lý trí, đành phải dứt khoát vứt bỏ những thứ loạn thất bát tao gì đó trong đầu, trước giải quyết vấn đề sinh lý quan trọng hơn.

Vậy nên tôi từ trong lòng Giang Ly đứng dậy, khoác thêm áo đi vào phòng vệ sinh.

Trở lại phòng ngủ, tôi do dự một chút, nằm xuống bên cạnh Giang Ly, cách hẳn hơi xa một chút. Có những thứ nếu đã biết là không chiếm được, như vậy tôi tình nguyện bản thân không cần phải nhìn thấy, như vậy có thể dễ dàng hết hy vọng hơn.

Nhưng mà tôi vừa nằm xuống, lại bị Giang Ly kéo vào trong ngực, một lần nữa ôm lấy.

Tôi cảm thấy trái tim gần như như muốn nhảy ra ngoài, thân thể cứng nhắc không dám động đậy.

Giang Ly lại ghé vào tai tôi, giống như đang nói mê nói: “Đừng suy nghĩ lung tung, mau ngủ đi.”

Trái tim của tôi như trầm xuống, lấy hết dũng khí gọi hẳn: “Giang Ly.”

Giang Ly lên tiếng.

Tôi nuốt nuốt nước miếng, vô cùng khẩn trương: “Anh...tại sao anh phải ôm tôi ngủ?”

Giang Ly đáp: “Quan Tiểu Yến, cô không phải thật sự muốn làm tôi chết cóng đấy chứ?”

Thân thể của tôi từ từ buông lỏng, nhưng chẳng biết là nên buồn hay nên vui.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Tôi Điên Rồi

Ngày mồng một Tết ở thị trấn K, trên cơ bản chính là ngày cả trấn đi chúc Tết nhau. Trấn này vốn đã không lớn, bạn bè người thân, hàng xóm láng giềng, cộng thêm quan hệ làm ăn qua lại, hoặc là quan hệ tình cảm thầy trò, thăm hỏi lẫn nhau đã trở thành thông lệ.

Buổi sáng tôi cùng với Giang Ly chạy đến nhà vài vị giáo sư tặng quà, lại đến thăm vài vị trưởng bối có giao tình không tồi với Giang ba, Giang mẹ, sau đó lại đến thăm hỏi mấy nhà hàng xóm xung quanh, lúc chiều lại lần lượt đến vấn an họ hàng thân thích của hẳn, cả một ngày trời, mệt đến đứt hơi. May mà họ hàng nhà hẳn cũng không nhiều, nếu không ngay cả ăn cơm cũng không có thời gian.

Nhưng mà lần này chạy qua chạy lại cũng không hẳn là vô ích, ít nhất ở chỗ của thầy giáo Giang Ly nghe được một tin khiến tôi có chút bất ngờ... Thì ra Hàn Kiêu và Giang Ly là bạn từ hồi trung học, hơn nữa lại còn là bạn cùng lớp. Chẳng trách tình bạn của hai người họ tốt như vậy, nhưng mà...

Xin hãy tha thứ cho tư tưởng không mấy trong sáng của tôi, nhưng mà tôi vừa nghĩ tới vẻ mặt tươi cười thẹn thùng Hàn Kiêu, tôi lại cảm thấy anh chàng đó và Giang Ly sẽ không, sẽ không có gì đó mờ ám chứ?

Suy nghĩ này làm cho tôi đứng ngồi không yên mãi, tôi nhiều lần cứ muốn nói lại thôi, muốn hỏi Giang Ly chút, nhưng tôi lại thấy hình như

mình đã hơi xen vào chuyện của người khác rồi, Giang Ly thích ai, mờ ám với ai, về lý mà nói thì chẳng liên quan gì đến tôi cả...

Vì vậy tôi chỉ đành ngậm miệng lại.

Giang Ly lại nhìn ra sự khác thường của tôi, hần oai phong lắm liệt nói: “Quan Tiểu Yến, cô muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

Tôi trốn tránh ánh mắt của Giang Ly, làm bộ như vô tình mà hỏi thăm: “Cái kia... Tôi chỉ là có chút tò mò, anh với Hàn Kiêu... Ha ha, ha ha ha ha...”

Giang Ly lập tức sa sầm mặt mày: “Quan Tiểu Yến, cô đừng bức tôi.”

Tôi sợ run cả người, không dám hỏi tiếp nữa. Hiz, tôi chẳng qua chỉ là bát quái một tí tẹo thôi mà, đáng để bức anh sao...

Ngày mai là mùng hai Tết, tôi muốn về nhà mẹ đẻ. Buổi tối, lúc tôi đang thu dọn đồ đạc, đột nhiên nhận được một cuộc gọi đường dài quốc tế, tôi rất kỳ quái là vị thần tiên nào ở nước ngoài lại nhớ thương tôi đến vậy, mùng một Tết đã gọi điện đến cho tôi. Nhưng khi tôi nghe thấy tiếng gào thét hưng phấn của cụ bà nào đó đầu bên kia điện thoại, tôi thiếu chút nữa tưởng rằng mình gặp ảo giác.

Tôi nắm chặt điện thoại, lau mồ hôi, cực kỳ hoài nghi giọng nói phía bên kia.

Mẹ tôi nói rất nhanh, có lẽ là do quá kích động: “Con gái yêu à, mẹ đang đứng dưới tháp ngả phi phi gọi điện cho con nè, cái tháp này thật là đẹp quá đi!”

Tôi chẳng hiểu ra làm sao: “Ngả... ngả phi phi là cái gì? Mẹ, mẹ đang ở chỗ nào vậy?”

Mẹ của tôi khinh thường nói: “Ngả phi phi chính là cái tháp nổi tiếng thế giới kia ấy, cái ở Paris nước Pháp ấy, con gái à, con đúng là chưa trải đời gì cả, ngay cả ngả phi phi cũng chưa nghe qua...”

Đầu tôi đầy hắc tuyến, đó là Eiffel* có được không = =

*giải thích chút, phiên âm tiếng Trung của Eiffel là 艾菲尔 (như kiểu Napoleon thì là Nã Phá Luân ấy) bác gái đây nhớ nhầm thành ngả phi phi (đọc lên nghe nó na ná nhau ấy mà)

Thì ra bà cụ đã chạy đến Paris rồi, cũng nhanh quá đi. Đêm qua lúc tôi gọi điện cho bà, vẫn còn đang phàn nàn với tôi là ở nhà một mình rất buồn chán. Có đôi khi mẹ tôi hành động rất nhanh nhẹn vượt qua năng lực tiếp thu của tôi, không biết là do sức sống của bà quá mãnh liệt hay là do thần kinh tôi quá yếu ớt. Tôi chịu đựng ý nghĩ cực kỳ [x] trong lòng, nói: “Mẹ ruột à, sao mẹ chưa nói tiếng nào đã chạy đến Paris rồi... Chờ chút, mẹ, mẹ đang nói chuyện với ai thế?”

Mẹ tôi khụ khụ hai tiếng, nghiêm trang nói: “Không có...làm gì có ai...”

“Mẹ, mẹ thành thật mà khai báo đi, con là chui từ trong bụng mẹ mà ra đấy.”

Trải qua một phen đấu trí, so dũng khí, tôi cuối cùng cũng biết gần đây tại sao mẹ tôi lại cứ hay thần thần bí bí như vậy. Đơn giản mà nói, chính là, cụ bà nhỏ bé này có mùa xuân thứ hai rồi....

Tôi ôm điện thoại cười sặc sụa nửa ngày, vừa cười vừa nói: “Mẹ, mẹ làm sao mà quyến rũ được bác ấy vậy?”

Mẹ tôi “Xì” một tiếng, đặc ý đáp: “Lão ấy hay nhìn trộm mẹ lúc đi tập thể dục buổi sáng, thế nào, mẹ con tuy có hơi lớn tuổi, nhưng mà mị lực năm đó vẫn không hề suy giảm nha...”

Tôi ho một tiếng, ngắt lời bà: “Mẹ à, chuyện tốt như vậy, sao mẹ không nói tiếng nào với con vậy?”

Mẹ tôi có chút ngượng ngùng: “Còn không phải là do mẹ sợ con không đồng ý hay sao.”

Tôi nghe xong liền nổi giận: “Con gái của mẹ là người không hiểu chuyện như vậy sao?”

Mẹ tôi ngoan ngoãn đáp: “Đương nhiên không phải, hắc hắc hắc hắc....”

Tôi lại hỏi: “Vậy bác ấy đang làm gì, hai người có tiếng nói chung không?”

Mẹ tôi: “Bác ấy là giáo sư đại học, hệ ngữ văn.”

Tôi: “...”

Mẹ, mẹ biết thừa là con sợ nhất môn ngữ văn mà >___<

Tôi ngắt điện thoại, vô lực ngã xuống giường, rầu rĩ nói với Giang Ly: “Mẹ tôi bỏ theo đàn ông rồi, không để ý đến tôi nữa.”

Giang Ly: “Tôi lại thấy chuyện này rất tốt, lão nhân gia bà cũng cần có người bên cạnh.”

Tôi nhìn trần nhà, u oán nói: “Nhưng mà vì sao bà ấy lại cố tình chọn một giáo sư hệ tiếng Trung chứ a a a a ....”

Giang Ly: “Đó là tự do của bà.”

Thiện tai, Giang Ly anh an ủi tôi một chút thì sẽ chết sao?

Lúc này Giang Ly bước đến bên giường nằm xuống, sau đó lôi tôi kéo vào trong lòng ôm lấy, kéo chăn qua, nói: “Đi ngủ sớm một chút đi.” Ngữ

khí vô cùng bình tĩnh cùng tự nhiên.

Tôi lại cực kỳ không bình tĩnh, cực kỳ không tự nhiên. Tôi tựa vào trong ngực Giang Ly, trong lòng rối rắm miên man suy nghĩ. Tôi vẫn cảm thấy cách hai chúng tôi sống chung giờ thật quái dị. Tôi phát hiện mình có chút yêu mến Giang Ly, nhưng tôi cũng biết rằng Giang Ly sẽ không thích tôi, cho nên tôi muốn dừng lại, nhưng mà tôi lại giống như ngày càng không có cách nào khống chế chính bản thân mình nữa. Cả Giang Ly nữa, hẳn rất đáng ghét. Hắn luôn làm những động tác thân mật kia như một cách đương nhiên vậy, làm cho tôi khó mà không suy nghĩ lung tung, mà muốn suy nghĩ lung tung, cũng rất khó. Kỳ thực, bản thân tôi cũng rất đáng ghét, tôi biết rõ rằng giữa chúng tôi không có khả năng, nhưng mà tôi vẫn cứ như gặp quý vậy, luôn hưởng thụ sự ôm ấp của Giang Ly, cứ mỗi lần quyết định đem hắn đẩy ra, là lại thêm một lần thất bại.

Tôi cảm thấy tôi điên rồi.

Một người một khi trong lòng đã có một chấp niệm nào đó, liền sẽ không có cách nào dừng lại, dù cho đụng vào tường nam, cũng không nguyện quay đầu lại, mà là cứ một lần lại một lần đụng vào, cho đến khi đầu rơi máu chảy.

Tôi cảm thấy được bây giờ tôi đúng là cứ một mực lao vào tường nam mà đụng, hành vi của tôi đã không còn cách nào nhận sự điều khiển của lí trí, mà là đã bị chấp niệm nào đó thúc đẩy. Nhất là mỗi khi Giang Ly tới gần tôi một chút, chấp niệm kia sẽ càng tăng thêm một phần.

Lúc này, tôi dựa vào trong ngực Giang Ly, hồi hộp cảm nhận hơi thở của hắn, nhiệt độ cơ thể trên người hắn, tiếng tim đập của hắn. Tôi cựa quậy thân mình, làm bộ chần chừ mà trêu đùa: “Giang Ly à, anh nói xem, nếu như tôi là một người đàn ông, anh có thích tôi hay không?”

“Có lẽ.” Có thể là do tôi quá hồi hộp nên sinh ra ảo giác, tôi cảm thấy giọng hân có chút rung động. Hơi thở nong nóng của hân phả lên cổ tôi, làm tôi lại trở nên thất thường...

“Như vậy, Quan Tiểu Yến, cô nói đi, nếu như tôi không phải là gay, cô có thích tôi hay không?”

Trong lòng tôi căng thẳng, đồng thời cũng thấy thất vọng, nếu như, nếu như, trên thế giới này làm gì có nhiều nếu như đến vậy? Tôi không phải là đàn ông, Giang Ly hân cũng vẫn là gay.

Tôi khẽ thở dài một hơi, nói: “Đáng tiếc là trên thế giới này không có cái gọi là nếu như, đi ngủ sớm một chút đi, Giang Ly.”

...

Ngày hôm sau là ngày mùng hai Tết, chúng tôi không cần đi chúc Tết. Lúc chiều, bạn hồi trung học của Giang Ly — Hàn Kiêu tìm đến chơi.

Hàn Kiêu cùng Giang Ly hàn huyên một chút, nói tình hình gần đây của mấy người bạn, sau đó ba người thấy chán, liền rủ nhau ngồi trên thảm chơi đấu địa chủ*

* giống như chơi tiến lên ở bên mình á, có điều luật chơi có hơi khác thì phờ.

Ấn tượng của tôi đối với Hàn Kiêu rất tốt, con gái bình thường có ai lại chán ghét trai đẹp thẹn thùng bao giờ. Tôi nắm chặt mấy quân tú lơ khơ, vừa đánh bài, vừa tùy tiện nói chuyện với Hàn Kiêu, hỏi vài chuyện linh tinh.

Giang Ly ra hai con Át, tôi hào phóng vung ra hai con 2, vừa thuận miệng hỏi Hàn Kiêu: “Hàn Kiêu, anh có bạn gái chưa?”

Hàn Kiêu đỏ bừng mặt, cúi đầu đáp: “Không có.”

“Bom.” Giang Ly không chút khách khí đập lên mặt hai con 2 của tôi bốn con 5.

Tôi bởi vì một phát bom nên phân tâm, nên mới không đầu không cuối hỏi một câu: “VẬY anh có bạn trai chưa?” Nói xong ngay cả bản thân cũng cảm thấy [H], tôi đang nói cái gì thế này...

Quả nhiên, soái ca Hàn Kiêu mặt càng thêm đỏ, hắc lặc đầu, ù ù cạc cạc liếc nhìn tôi.

Giang Ly đen mặt, lạnh buốt nói: “Quan Tiểu Yến, em đừng có quậy.”

Tôi không phục, có bom thì giỏi lắm sao? Vì vậy tôi tài đại khí thô vung ra bốn con K, bà đây còn phải sợ anh hay sao!

Giang Ly quét mắt nhìn tôi, hai tay lật ra con bài còn úp... Hắc còn dư hai con Vương.

“Em thua.” Giang Ly vừa nói, vừa vươn tay nhanh nhẹn dính một tờ giấy lên trên mặt tôi, cho đến lúc này, đây đã là tờ thứ năm rồi.

Tôi cảm thấy, sờ dĩ tôi thua, không phải là bởi vì tôi ngốc, mà là do vận may của Giang Ly quá tốt.

Tôi ném xấp tú lơ khơ trong tay lên mặt thám, nói: “Không chơi nữa, chẳng vui gì cả. Hàn Kiêu, anh kể chút chuyện hồi hai người học trung học đi.”

Hàn Kiêu cười nói: “Hồi trung học có rất nhiều chuyện, chị muốn biết chuyện nào?”

Tôi nghiêng mắt liếc nhìn Giang Ly, xấu xa nói: “Hay là kể mấy chuyện scandal tình cảm của Giang Ly đi. Giang Ly anh ấy bảnh bao như vậy, nhất

định là hồi trung học có rất nhiều nữ sinh thích anh ấy nhỉ? Có ai vụng trộm nhét thư tình cho anh ấy không vậy?”

Hàn Kiêu nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Hình như không có.”

Tôi ngạc nhiên nhìn về phía Giang Ly: “Không thể nào, Giang Ly, anh kém như vậy sao? Nhớ hồi còn học trung học em còn có người theo đuổi đấy, hơn nữa không chỉ một người nha.”

Giang Ly không thèm nói chuyện, bình tĩnh liếc xéo tôi một cái. Tôi rùng mình, không dám nói thêm nữa.

Lúc này, Hàn Kiêu mới thay Giang Ly giải thích: “Giang ca lúc đó rất được chú ý, chỉ là nữ sinh trong trường chúng tôi không dám thôi.”

Tôi toát mồ hôi, đã là thời đại nào rồi, còn cần thiết phải rụt rè như vậy sao?

Hàn Kiêu đại khái cũng nhận ra sự nghi ngờ của tôi, sau đó, hắn liền giải thích nguyên nhân với tôi.

Tiếp sau đó, tôi liền lăn lộn trên mặt đất cười sảng sặc không ngừng...

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Thằng Thán

Thời trung học của Giang Ly, đều bị bao phủ bởi bóng đen của một cô gái.

Cô nàng này lớn hơn hẳn năm tuổi, lại là thủ lĩnh của đám côn đồ, thị trấn K là một địa phương nhỏ, lưu manh không gọi là nhiều, bởi vậy so ra mà nói, thế lực của cô nàng kia cũng không gọi là nhỏ.

Trước đây, hồi trung học Giang Ly cũng là một đứa học sinh thành thật ngoan ngoãn, bản chất biến thái còn chưa có bộc lộ ra, khi đó hẳn, cùng với đàn chị kia có bản đại bác bảy lần cũng không tới.

Có trách thì trách khuôn mặt đẹp đến bán nước hại dân kia của hẳn.

Chuyện kể rằng một ngày nọ, nữ lưu manh đang phờn phơ lang thang trên đường cái, kết quả không ngờ lại thấy được Giang Ly trẻ tuổi, sau đó, cô nàng liền kinh diễm, nước miếng, không cách nào tự kiềm chế.

Tiếp sau đó, chị gái lưu manh triển khai thế công mãnh liệt.

Thế là những nữ sinh ngây thơ thanh xuân hoạt bát ở thị trấn K, hiển nhiên đã trở thành chướng ngại lớn nhất để chị gái lưu manh ôm trai đẹp về, vậy nên cô nàng không chút khách khí mà thông báo: chỉ cần một trong số nữ sinh đứa nào dám tiếp cận Giang Ly, chị gái lưu manh lập tức sẽ chặt chân đứa đó!

Tuy trai đẹp rất quan trọng, nhưng mà chân vẫn có vẻ quan trọng hơn một chút, vấn đề mấu chốt là cho dù có hy sinh cái chân, cũng chưa chắc đã có được trái tim của Giang Ly. Vậy nên đám con gái rất thức thời, không dám lại gần Giang Ly một bước.

Đây chính là nguyên nhân Giang Ly không có người theo đuổi.

Tôi vừa ôm bụng cười vừa nói: “Thì ra người ở thị trấn K này lại có tài như vậy, oa ha ha, cười chết tôi... sau đó...?”

Hàn Kiêu: “Sau đó Giang ca nghĩ ra một cách rất thông minh.”

Tôi: “Cách gì?”

Hàn Kiêu: “Giang ca lén lút nói với nữ lưu manh kia, mình là một kẻ đồng tính luyến ái, sau đó nữ lưu manh kia liền cực kỳ tiếc nuối mà buông tha anh ấy, Giang ca thật là thông minh, khi đó đã biết giả bộ đồng tính luyến ái để cự tuyệt người khác.”

Tôi cười to nói: “Anh ấy giả bộ cái gì chứ, anh ấy rõ ràng...”

“Quan Tiểu Yến.” Giang Ly đột nhiên kêu tôi, tôi ngẩng đầu nhìn hẳn, chỉ thấy ánh mắt của hẳn lúc này nặng nề, sắc mặt cực kỳ khó coi. Hẳn nhìn chăm chăm tôi, lạnh lùng hỏi: “Cười đã chưa?”

Tôi rùng mình một cái, dùng sức lắc đầu: “Đâu có, đâu có, một chút cũng không buồn cười, ha ha ha ha ha ha...”

Giang Ly, tha thứ cho tôi, tôi thực sự nhẹn không nổi. Cứ nghĩ tới dáng vẻ anh bị nữ lưu manh đùa giỡn, tôi liền... huyết mạch sôi trào...

Hàn Kiêu về rồi, tôi đột nhiên tiến đến trước mặt Giang Ly, dùng ngón trỏ nâng cằm hẳn lên, háo sắc nháy mắt vài cái nói: “Tiểu soái ca, đi theo chị đi, thế nào?”

Giang Ly chớp chớp mắt, không nói câu nào.

Tôi lại ngả ngớn nói tiếp: “Ngoan, đi theo chị đi, bảo đảm cưng sẽ được ăn uống no say, vui vẻ giống như thần tiên, a....”

Giang Ly đột nhiên đẩy tôi nằm trên mặt thảm, tôi kêu thảm một tiếng, thất kinh nhìn hăn. Chỉ thấy hăn ấn hai bờ vai của tôi, chậm rãi cúi người xuống, mặt của hăn, càng ngày càng gần...

Đôi mắt Giang Ly đen nhánh sâu thẳm, phảng phất sáng lên như một viên trân châu đen, trên mặt cất chứa vô số những cảm xúc tôi không sao hiểu được. Hăn cứ từng chút từng chút tới gần, từ trong mắt hăn, tôi có thể thấy hình bóng của chính mình, có chút kinh ngạc cùng với hoảng hốt, nhưng mà lại âm ỉ có một tia... chờ mong.

Chóp mũi của Giang Ly gần như như sắp đụng phải chóp mũi của tôi, hăn nhìn sâu vào trong mắt tôi, thấp giọng nói: “Quan Tiểu Yến.”

“Sao.” Tôi không tự chủ được đáp lại.

Giang Ly: “Tốt nhất đừng có tìm tôi mà đùa với lửa.”

Tôi chớp rồi chớp mắt xem như gạt đầu. Nhưng mà, Giang Ly hăn nói vậy là có ý gì? Là một loại cảnh cáo sao?

Lúc này, cửa phòng khách đột nhiên mở ra, giáo viên ngữ văn cùng với giáo viên số học cười nói bước vào. Sau đó, bọn họ liền nhìn thấy chúng tôi đang ngã trên mặt đất tư thế hết sức mập mờ dầy dụa cùng một chỗ. Bọn họ sửng sốt, tôi với Giang Ly nhìn bọn họ, cũng sửng sốt.

Không khí xấu hổ mà kỳ dị.

Sau đó giáo viên ngữ văn phá vỡ sự trầm mặc trước, bà cười cười mà nói: “Cái kia, cái kia... sớm sinh quý tử... ha ha...”

Tôi: “...”

Giang Ly: “...”

...

Tôi không thể hiểu nổi trên thế giới này sao lại có người thích pháo, lại có người thích đốt pháo. Trong mắt tôi, những thứ có thể đột nhiên nổ mạnh, ngoại trừ có chút tác dụng đe dọa ra, thực sự chẳng có ưu điểm gì.

Hơn nữa, tôi rất sợ những thứ đột nhiên nổ mạnh làm cho tôi kinh hãi kia, ví dụ như pháo, bồng chốc “Đoàng” một cái nổ tung, hại cho ruột gan người khác run rẩy hết cả, thật sự là làm cho người ta luống cuống đến cực điểm.

Mà thị trấn K, là nơi pháo hoa và pháo không bị quản chế, nói cách khác, ở đây bạn thích đốt pháo ở chỗ nào cũng được... Thật là một chuyện kinh khủng!

Chính là bởi vì như thế, mỗi lần ra khỏi cửa, tôi nhìn thấy mấy đứa trẻ con chuẩn bị đốt pháo là bịt tai lẩn thật xa, vẻ mặt muốn bao nhiêu rồi rầm có bấy nhiêu rồi rầm. Giang Ly luôn cười nhạo tôi nhát như chuột, trên cơ bản tôi đối với chuyện này chẳng thêm cãi lại làm gì, dù sao hẳn là một tên biến thái, suy nghĩ của biến thái đều rất quái dị, tôi hiểu được.

Mồng Năm hôm nay lại có hội chùa, nghe nói mời một đội múa sư tử rất chuyên nghiệp đến, vậy nên tôi và Giang Ly cũng bị kích động chạy tới xem.

Chúng tôi vừa bước ra khỏi sân của khu nhà, đã thấy cách đó không xa có một đám trẻ con đang nhìn quanh về phía bên này. Mấy đứa thấy chúng tôi bước qua, liền la toáng lên.

Lúc này, tôi mới nhìn thấy ven đường có một chùm pháo cực lớn, đang bốc lên khói xanh.

Đầu óc tôi trống rỗng, còn chưa kịp phản ứng lại. Ngay lúc đó, Giang Ly đột nhiên vươn tay kéo tôi ra, sau đó bước đến chắn trước thân thể tôi, hấn ôm tôi vào trong ngực, dùng thân thể chặn đồng pháo đó.

Đoàng!!!

Tôi càng thêm hoảng sợ, núp trong lòng Giang Ly, không tự chủ được mà run rẩy, trong lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Giang Ly vỗ nhẹ phía sau lưng tôi, nhẹ giọng an ủi: “Không sao đâu, đừng sợ.”

Tôi ngẩng đầu nhìn lên Giang Ly, nét mặt hấn rất dịu dàng, giống như đang an ủi một con vật nhỏ bị kinh hãi. Vành mắt tôi chột đỏ lên, nước mắt không hiểu sao lại tuôn ra.

Giang Ly thấy tôi khóc, dường như không biết làm sao cho phải, hấn ôm tôi thật chặt, lại nhắc lại lần nữa: “Đừng sợ, không sao đâu” “Cái này không đủ thương người.” ...

Tôi lại càng ngày càng khó vượt qua, ghé vào trong ngực Giang Ly nức nở liên hồi. Giang Ly, sao anh lại phải đối xử với tôi tốt như vậy, anh có biết anh như vậy rất dễ làm cho tôi yêu anh không?

Giang Ly vỗ nhẹ phía sau lưng tôi, dịu dàng nói: “Đừng sợ, có tôi ở đây.”

Tôi nghe nói vậy, cũng không biết sức lực đến từ đâu, đột nhiên đẩy Giang Ly ra, dùng sức lau đi nước mắt, lớn tiếng nói: “Anh là gì của tôi chứ!” Nói xong không để ý tới Giang Ly, vội vàng chạy về nhà.

Anh là gì của tôi? Anh dựa vào đâu mà đối xử với tôi tốt như vậy!

...

Từ sau sự kiện pháo nổ kia xong, thái độ của tôi đối với Giang Ly luôn có một chút trốn tránh. Có những thứ, tôi đã không cách nào có được, vậy thì hãy dứt khoát tránh đi thật xa đi.

Trong lòng tôi rất rõ ràng. Tôi đã yêu người này mất rồi. Nói cách khác, tôi đã yêu thương một kẻ gay.

Nhưng mà tôi với hắn sẽ không có kết quả, tôi cứ một lần rồi lại một lần tự nhủ với mình, Quan Tiểu Yến, mi phải lý trí, mi phải nhìn cho rõ ràng, hai người sẽ không có kết quả.

Quan Tiểu Yến, mi làm ơn tự mình biết mình một chút.

Đôi khi, Giang Ly sẽ vô duyên vô cớ nhìn tôi, hỏi: “Quan Tiểu Yến, cô giống như đang trốn tránh tôi?”

Lúc này, tôi sẽ cười một cách rất ngu ngốc, rất khờ dại mà trả lời: “Đâu có chứ, Giang Ly, anh suy nghĩ nhiều quá.”

Giang Ly, tôi không phải đang trốn tránh anh, tôi chỉ là muốn trốn tránh một hy vọng không thực tế.

...

Kỳ nghỉ Tết rất nhanh chầm dứt, tôi và Giang Ly lại trở lại cuộc sống bình thường, có khác chính là, tôi vẫn trốn tránh hắn.

Giang Ly, trước khi tôi quên được anh, tôi cần phải trốn tránh anh.

Tôi cũng từng nghĩ đến chuyện ly hôn, nhưng là tôi vẫn không thể hạ quyết tâm tàn nhẫn với bản thân mình được, cười khỗ, Quan Tiểu Yến, mi

thua là bởi vì mi quá mềm lòng.

...

Hôm nay là lễ tình nhân, đương nhiên, ngày này chẳng liên quan gì tới tôi cả.

Buổi trưa, tôi đang yên lặng ngồi ăn cơm cùng với Giang Ly, hăn đột nhiên mở miệng nói: “Quan Tiểu Yến, tôi... tôi buổi tối có một chuyện phải xử lý.”

Tôi cúi đầu đáp: “Ừm.”

Giang Ly: “Có lẽ sẽ về muộn một chút.”

Tôi: “Ừm.”

Giang Ly: “Cô ở nhà chờ tôi.”

Tôi: “Ừm.”

Không khí nhất thời có chút xấu hổ, vậy nên hai người lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

...

Buổi chiều nhận được một cuộc gọi của Vương Khải, hăn thương tâm nói cho tôi biết hăn thất tình.

Tôi cười cười nói: “Anh nói chuyện yêu đương như ăn cơm vậy, thất tình một lần có cần phải thất hồn lạc phách đến như vậy không?”

Vương Khải đáp: “Tiểu Yến Yến, cô thực chẳng thú vị gì cả, tôi đã tham như vậy rồi, cô không định an ủi tôi một chút sao?”

Tôi đột nhiên nghĩ tới Giang Ly, bèn gật đầu nói: “Vừa hay, tôi cũng đang thất tình, hai ta an ủi lẫn nhau ha.”

Vương Khải vừa nghe đến đây liền trở nên hào hứng: “Cô được lắm, mới không gặp mấy ngày mà cô đã nói chuyện yêu đương rồi? Tôi còn tưởng rằng cô sẽ liêu chết cổ thủ ông xã gay nhà cô chứ.”

Tôi cười khổ, cũng không giải thích với hắn thêm, chỉ hỏi lại: “Anh thì sao? Là ai có thể khiến anh mê mẩn thành như vậy?”

Vương Khải đáp: “Một lời khó nói hết, chúng ta buổi tối gặp mặt nói chuyện đi.”

...

Tôi cùng Vương Khải hẹn ở một nhà hàng kiểu Tây. Tuy tôi không thích ăn cơm Tây, chẳng qua tôi ăn cơm tối rồi mới tới, cho nên cũng không quan tâm là ăn cái gì.

Tôi vừa ngồi vào chỗ của mình đối diện phía Vương Khải, liền trêu đùa: “Thật không ngờ nha, củ cải bự lẳng nhặng cũng có ngày đau khổ vì tình nha.”

Vương Khải cười khổ nói: “Tôi thực sự lẳng nhặng như vậy sao?”

“Cái này anh đừng hỏi tôi, cứ hỏi mấy cô bạn gái trước trước trước cô bạn gái cũ của anh ấy là biết ngay.”

Vương Khải cười lắc đầu nói: “Nếu tôi nói, tôi sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi với một người, cô có tin không?”

Tôi đáp: “Nếu là lúc trước, có lẽ không tin. Chẳng qua bây giờ nhìn dáng vẻ khổ sở này của anh, tôi lại có chút tin.”

Vương Khải ý vị thâm trường cười cười nhìn tôi, nhìn đến mức khiến tôi mất tự nhiên. Hắn mới đột nhiên nói: “Tiểu Yến Yến, nếu như tôi nói, tôi sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi cô, cô còn có thể tin sao?”

Lòng tôi trở nên nặng nề, mất tự nhiên cúi đầu xuống, ra vẻ thoải mái mà nói: “Vương Khải à, anh vẫn thích nói đùa kiểu này sao.”

Vương Khải lại cười nói: “Tiểu Yến Yến, tôi không có nói đùa.”

Tôi vừa định mở miệng, lại cảm thấy phía trước chỗ ngồi của tôi, tựa hồ như đang có người nhìn chăm chú về phía này. Vậy nên tôi nghiêng đầu nhìn qua, vừa vặn chống lại ánh mắt phức tạp của Giang Ly.

Tôi cảm thấy chuyện này thật quá mức máu chó, máu chó đến mức tôi không thể tin được.

Giang Ly và Tiết Vân Phong, tôi và Vương Khải, lại ở cùng một nhà hàng...

Giang Ly nhìn chăm chăm vào tôi trong chốc lát, trên khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh. Sau đó hắn lại nhìn về phía Vương Khải, ánh mắt lập lòe bất định. Tôi chợt dạ cúi đầu xuống, không dám nhìn hắn.

Vương Khải phát hiện ra sự khác thường của tôi, hắn quay đầu lại, cũng nhìn thấy Giang Ly. Tôi không biết hai người đó trao đổi ánh mắt với nhau như thế nào, bởi vì tôi một mực cúi đầu, không dám nhìn bất cứ ai.

Vương Khải đột nhiên nói: “Tiểu Yến Yến, cô không phải thực sự đã yêu Giang Ly chứ? Anh ta là đồng tính luyện ái.”

Tôi cười khổ nói: “Tình cảm mà, nếu có thể khống chế được thì tốt.”

Vương Khải gật đầu nói: “Đúng vậy, chính là bởi vì không có cách nào khác khống chế, nên tôi mới yêu cô, cô nghĩ rằng tôi nguyện ý sao?”

Lại nữa rồi. Tôi bất đắc dĩ vò vò đầu, nói: “Vương Khải, anh không đùa kiểu này thì sẽ chết sao!”

Vương Khải đột nhiên nắm lấy tay của tôi, vẻ mặt có chút đau đớn, lại có chút vội vàng: “Tiểu Yến Yến, cô tại sao không tin tôi? Tôi thật sự yêu cô, thật sự!”

Tôi bị dáng vẻ nghiêm túc này của hắn làm cho hoảng sợ, đại não nhất thời đình trệ, không kịp phản ứng. Lúc này, Giang Ly ở phía đối diện đột nhiên từ trên chỗ ngồi đứng dậy đi về phía này.

Tôi bất an nhìn Giang Ly, không biết làm sao.

Giang Ly nhanh chóng bước đến bên cạnh bàn của chúng tôi, tôi nhìn thấy sắc mặt hắn tái nhợt, sâu thẳm trong đáy mắt có một nỗi tức giận mãnh liệt, làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào. Hắn gạt tay Vương Khải ra, kéo tôi từ trên chỗ ngồi đứng dậy, bước nhanh ra phía cửa. Tôi nghe thấy Vương Khải ở phía sau gọi tôi một tiếng, nhưng là tôi còn chưa kịp quay đầu lại, đã bị Giang Ly kéo ra khỏi nhà hàng.

Giang Ly đi rất nhanh, tôi không theo kịp bước chân của hắn, gần như như bị hắn dắt đi, hơn nữa tay của tôi cũng bị hắn nắm chặt đến đau nhức, bước chân cũng mất trật tự cực kỳ, vậy nên tôi nhỏ giọng nói: “Giang Ly, anh thả tôi ra đi, đau... Anh, anh chậm một chút, tôi theo không kịp...”

Giang Ly nghe thấy lời của tôi, quay đầu lại nhìn tôi, sắc mặt thoáng hòa hoãn một chút, nhưng vẫn rất khó coi. Hắn buông tay tôi ra, tôi xoa xoa cổ tay, vừa định mở miệng, không ngờ lại bị hắn ôm lấy thắt lưng, nhanh chóng bước về phía bãi đỗ xe.

Đầu óc tôi trống rỗng, trái tim gần như muốn nhảy ra ngoài. Tôi gắt gao bám lấy vạt áo Giang Ly, trong chốc lát không biết phải làm sao

Giang Ly hắn... Hắn muốn làm gì...

Giang Ly đem tôi nhét vào trong xe, gài chặt dây an toàn, sau đó chăm chú khởi động xe. Sắc mặt hần vẫn cực kỳ khó coi như cũ, tôi không dám nói chuyện với hần.

Nhưng mà tôi lại cảm thấy hành vi của Giang Ly cực kỳ quái lạ, có lẽ cũng chỉ có thể dùng một từ “Biến thái” để hình dung.

Đúng vậy, Giang Ly biến thái, cho nên tất cả những chuyện hần vừa làm đều có thể hiểu được, nhưng mà, trong lòng tôi lại luôn tựa hồ như có ẩn chứa chút chờ mong... có lẽ, có lẽ Giang Ly hần, hần ghen tị?

Nhưng mà, nếu như người Giang Ly thích là Vương Khải thì sao? Nếu như hần tức giận cũng là vì Vương Khải thì sao? Giang Ly hần là gay mà...

Nghĩ đến đây, lại thấy chán nản vô cùng.

Không khí trong xe rất nặng nề, tôi hồi hộp đến mức ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn. Hơn mười phút lái xe ngăn ngụt, vào lúc này lại trở nên dài dằng dặc.

Giang Ly lôi tôi xách lên lầu, mở cửa, đóng cửa, sau đó tôi bị hần... trực tiếp ấn lên trên cửa.

Hai tay Giang Ly nắm lấy bờ vai của tôi, lực đạo rất lớn. Hần cúi đầu nhìn tôi, trong đáy mắt phảng phất như có một đám lửa đang bốc lên, nguy hiểm mà nóng bỏng.

Hần nhíu mày, chậm rãi nói: “Hẹn hò nhân dịp lễ tình nhân?” Giọng nói rất nhẹ, lại làm cho người ta không nhận được mà lạnh cả sống lưng.

Tôi né tránh ánh mắt của hần, mất tự nhiên giải thích: “Cái kia... Tôi không có...”

“Sao?” Giang Ly vẫn nhìn chăm chăm tôi, giống như đang nói, lời giải thích này vẫn chưa đủ.

Tôi rủ mắt xuống, nói: “Tôi và Vương Khải thật sự không có gì, tôi thề.”

“Phải không.” Giang Ly chẳng tỏ rõ ý kiến, nhưng nghe qua thì có vẻ như không còn tức giận như lúc nãy.

Thế nên tôi đánh bạo liều chết nói: “Tôi biết là anh thích Vương Khải, tôi làm sao dám...”

“Quan Tiểu Yến!” Bàn tay Giang Ly đặt trên bờ vai của tôi đột nhiên càng thêm dùng sức hơn một chút, hấn cúi đầu, mặt ghé sát vào tôi, tôi nhìn thấy sự tức giận trong mắt hấn, dấy sóng mãnh liệt. Tôi kinh hãi một hồi, không dám nhìn hấn cúi đầu xuống.

Giang Ly lại nâng cằm tôi lên, buộc tôi phải đối mặt với hấn.

Hấn nhìn sâu vào trong mắt tôi, nói: “Quan Tiểu Yến, tôi nhẫn nại với em đã lâu lắm rồi!”

Tôi chẳng hiểu làm sao, nhưng mà sau một khắc, lại gần như mất đi thần trí.

Bởi vì Giang Ly, hấn đột nhiên hôn lên môi tôi...

Là một cái hôn rất mạnh mẽ, mang theo nỗi tức giận, giống như là một loại trừng phạt. Giang Ly ngậm lấy môi của tôi, lặ đi lặ lại liếm láp, trần trọc dùng bờ môi của hấn ma sát lấy môi tôi, sau đó hấn lại ngậm lấy môi của tôi một lần nữa, dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn, lực đạo không lớn, tôi lại có chút đau. Tôi vô ý thức muốn né tránh, nhưng là cái gáy lại bị hấn chế trụ, tay kia của hấn trượt xuống bên hông tôi, gắt gao ôm lấy, khiến tôi không thể nào nhúc nhích.

“Ừm...”

Tôi muốn nói “Đau”, nhưng mà chữ “Đau” còn chưa thốt ra khỏi miệng, đã bị đầu lưỡi của Giang Ly xâm nhập. Hả dùng lực hút lấy, đầu lưỡi đảo qua đảo lại khắp ngõ ngách trong miệng tôi, sau đó cuốn lấy đầu lưỡi của tôi dây dưa cùng với hẳn...

Đầu tôi choáng váng, mất đi tất cả mọi giác quan, lúc này thế giới của tôi chỉ có Giang Ly. Tôi nheo mắt nhìn đôi lông mày có chút nhíu lại của Giang Ly, cùng với cặp lông mi dài đang không ngừng run rẩy, chậm rãi nhắm hai mắt lại, hai tay vòng qua ôm lấy cổ Giang Ly.

Cánh tay đặt trên lưng tôi của Giang Ly càng thêm siết chặt, nụ hôn càng thêm điên cuồng.

Hai chân tôi mềm nhũn, toàn thân vô lực tựa trong ngực Giang Ly, hít thở từng hơi từng hơi một. Tôi bảo này Giang Ly, anh vừa vừa thôi chứ, hôn môi mà cũng liều mạng như vậy, anh nếu mà dừng lại chậm một bước tôi không chừng sẽ bị thiếu oxy mà chết mất.

Giang Ly gắt gao mà ôm tôi vào trong ngực, ghé bên tai tôi, hơi thở có chút hỗn độn nói: “Quan Tiểu Yến, là em bức tôi.”

Ách?

Giang Ly: “Cho nên cho dù tôi có thích em, em cũng không được rời bỏ tôi, không cho phép được trốn tránh tôi, lại càng không cho phép ly hôn với tôi.”

Đây coi như là tỏ tình sao? Tôi không khỏi cảm thán, biến thái đúng là biến thái, đến tỏ tình mà cũng biến thái như vậy!

Tôi cọ cọ trong ngực Giang Ly, thấp giọng cười nói: “Giang Ly, anh thật là ngốc.”

Giang Ly: “...”

Tôi ôm lấy Giang Ly, không muốn buông tay, cảm thấy tất cả những chuyện này thật thiếu chân thực. Giang Ly anh ấy không phải là gay sao? Anh ấy không phải thích đàn ông sao? Nghĩ đến đây, tôi lo lắng hỏi: “Giang Ly, anh... anh không phải thích đàn ông sao...”

Giang Ly tức giận trừng mắt nhìn tôi, nói: “Anh không phải, anh từ trước đến nay đều không phải!”

“Rồi rồi rồi, không phải không phải,” Trong lòng tôi dâng lên một tia vui sướng, nhưng là vẫn có chút không yên tâm: “Nhưng mà hôm nay anh lại hẹn với Tiết Vân Phong, chuyện này anh giải thích thế nào?”

Giang Ly dùng cằm cọ cọ lên đầu tôi, đáp: “Anh là đi chia tay với cậu ta.”

Tôi vừa nghe đến hai chữ chia tay, lại có chút phiền muộn. Có vẻ... có vẻ như là tôi đã chia rẽ bọn họ?

Giang Ly nhìn ra suy nghĩ trong lòng tôi, anh nói: “Quan Tiểu Yến, anh vốn không phải là gay, em cũng không cần suy nghĩ chuyện mình có phải là bên thứ ba hay không.”

Tôi gật gật đầu, một lần nữa tựa vào trong ngực Giang Ly, nói: “Đúng vậy, Tiết Vân Phong là một đứa trẻ tốt, anh cũng nên buông tha cho người ta.”

Giang Ly lại đột nhiên cúi đầu ngậm chặt lấy môi tôi, một lần lại một lần đè ép xuống.

Lại một trận thiếu đường khí dai dẳng.

Hơi thở nóng bỏng của Giang Ly thổi bên cạnh tôi, thấp giọng nói: “Quan Tiểu Yến, em đối với người khác đều tốt như vậy, có thể đối với anh cũng tốt một chút không?” Trong giọng nói có chứa một tia u oán.

Tôi thở không ra hơi đáp: “Em... em đối với anh... rất tốt mà...” Giặt quần áo nấu cơm làm việc nhà, vừa có thể làm bà xã, vừa có thể làm bảo mẫu, nhân tài như vậy kiếm ở đâu ra!

Giang Ly: “Em có thể đối với anh tốt hơn một chút.”

Tôi: “Ví dụ như?”

Giang Ly: “Anh đói bụng.”

“Được, em đi nấu cơm cho anh.” Tôi vừa nói, từ trong lòng Giang Ly đứng dậy, muốn đi vào phòng bếp.

Giang Ly lại vươn tay kéo tôi vào trong lòng, trán tựa vào trán của tôi. Anh nhìn chăm chăm vào tôi, ánh mắt lóe lên: “Anh không ăn cơm.”

Tôi chớp chớp mắt, chẳng hiểu ra làm sao: “Vậy anh muốn ăn cái gì?”

Giang Ly nâng mặt tôi lên, cười tủm tỉm nói: “Anh muốn ăn em.”

Tôi còn chưa kịp phản ứng gì, đã bị Giang Ly ôm lấy, nhanh chóng bước vào phòng ngủ.

Giang Ly đặt tôi trên cái giường vĩ đại của anh, sau đó vừa cởi cúc áo sơ mi, vừa nghiêng người đè xuống hôn tôi. Anh từng chút từng chút một tinh tế hôn lên mặt của tôi, lên trán, lông mi, lên mắt, sau đó từ mắt hôn xuống, trần trọc khẽ cắn lấy vành tai của tôi.

Tôi hồi hộp đến mức cựa cũng không dám cựa, lắp bắp nói: “Giang ... Giang Ly à, anh không thấy là... chúng ta như vậy, ách, có điểm quá nhanh sao...”

Giang Ly ngẩng đầu, trong mắt bốc lên một đám lửa nồng nhiệt. Anh cong khóe miệng lên, ném cho tôi một nụ cười đầy mê hoặc, nói: “Nhanh? Chúng ta kết hôn nửa năm trời, bây giờ mới động phòng, em vẫn còn nói là quá nhanh?” Anh nói, vứt bỏ áo sơ mi, lộ ra thân trên mảnh khảnh rắn chắc, sau đó cúi người xuống tiếp tục hôn tôi. Hơi thở nóng rực dồn dập của anh thổi lên trên cổ tôi, thế nên tim tôi đập càng lúc càng nhanh, hô hấp cũng càng ngày càng loạn....

Tôi hồi hộp đến mức tay cũng không biết để vào đâu... Chẳng có cách nào khác, tôi là lần đầu tiên.

Giang Ly vừa cời từng món đồ trên người tôi, vừa dịu dàng an ủi tôi: “Em không cần khẩn trương, anh cũng đâu có ăn em.”

Tôi dở khóc dở cười, anh vừa mới nói chính xác là muốn ăn tươi nuốt sống em mà ...

Giang Ly hình như cũng ý thức được lời nói của mình có vấn đề, vậy nên sửa lại nói: “Đừng lo lắng, anh sẽ ăn một cách rất cẩn thận.”

Tôi xoay mặt đi, Giang Ly, thật ra anh không thích hợp với việc an ủi người khác tí nào.

Giang Ly đối với biểu cảm của tôi không hài lòng cho lắm, xoay mặt tôi lại dùng sức hôn, vừa hôn vừa tìm kiếm cời nốt món đồ cuối cùng trên người tôi.

(chú ý đây, bởi vì tác giả tương đối rụt rè, Tấn Giang tương đối hòa nhã, cho nên chi tiết giữa bọn họ chúng tôi không miêu tả nhiều lắm, chỉ chọn lọc phần ngôn ngữ sau khi bọn họ lăn lộn trên giường, những động tác khác, thỉnh độc giả tự mình bổ não. Ngoài ra các bạn đọc có muốn trách cứ cũng đừng tức giận quá mà, chương này không có từ vi phạm lệnh cấm, cũng không có miêu tả quá chừng mực – cho nên mới nói tác giả rất rụt rè mà ~)

“Ừ... Giang Ly, như vậy, có đau lắm không vậy?”

“Ngoan, anh bây giờ cũng đau lắm rồi.”

“...”

Một lúc sau.

“Í, hình như cũng không đau lắm nha, Giang Ly, anh thật nhỏ đấy...”

“Đó là ngón tay.”

“...”

“A a a a ...Đau quá! Giang Ly, anh là tên trứng thúi!”

“Anh... anh...”

“Làm sao lại đau như vậy chứ, Giang Ly, có phải anh có vấn đề hay không ...”

“Anh... Anh mới chỉ đi vào có một chút...”

“Đau a a a a a a a...”

“Ừm...”

“A a a a a a .... Đau chết mất, Giang Ly anh giết người a a a a a...”

“Thực.... thực xin lỗi...ừ...”

“Đau a a a a a a a...”

“Em... em nhẫn nại một chút, lập tức xong...ừm...”

“Đau a a a a a a a...”

“Cố chịu một chút, ư...Quan Tiểu Yến, em đừng lộn xộn...”

“A a a a a...Đau chết đi được.... anh lộn xộn thì có!”

“....”

Một lúc sau.

“Đau a a a a a... Giang Ly, anh là tên lừa đảo!”

“Ừm...”

“Anh không phải nói lập tức sẽ qua sao, sao lâu như vậy còn chưa được!”

“Uh... Chờ... chờ một chút nữa là được...”

“Em đã chờ bao nhiêu lâu rồi, đau a a a a a...”

“Ừm...”

“Lừa đảo, anh đi ra ngoài cho tôi!”

“Đợi... chờ một chút...”

“A a a a a đau quá... Anh làm gì mà dùng sức như vậy a ...”

“A...”

“A a a a a a a...”

“Quan Tiểu Yến, anh yêu em.”

“Ô, cuối cùng cũng xong.”

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Công Tác Khắc Phục Hậu Quả Sau Khi Lăn Lộn Trên Giường

Lúc tôi tỉnh lại, đang nằm trong ngực Giang Ly, cảm thấy toàn thân đều ê ẩm, một chút khí lực cũng không có.

Đều tại Giang Ly! Nếu tối hôm qua anh ấy không... Tôi cũng sẽ không thành cái dạng này...

Chẳng qua vừa nghĩ đến tối qua, mặt của tôi chẳng khác nào trúng độc vậy, vừa nóng vừa khó chịu, quả nhiên là trên đầu chữ sắc có một thanh đao, tôi đúng là sắc mê tâm khiểu rồi...

Hơn nữa, trong lòng tôi đột nhiên dâng lên một cảm giác mơ hồ, giống như là đi mua xổ số, tuy tôi rất hy vọng có thể trúng năm trăm vạn, nhưng mà tôi vĩnh viễn sẽ không ngờ tới năm trăm vạn lại thực sự rơi trúng đầu tôi.

Hơn nữa xem ra bây giờ, năm trăm vạn kia không chỉ đã nằm trong tay tôi, còn bị tôi tiêu sạch chỉ trong vòng một đêm...

Tôi vụng trộm nhìn qua Giang Ly, người này còn chưa có tỉnh. Nhìn khóe miệng của anh lúc ngủ còn có chút cong lên, tôi càng thêm xấu hổ. Tôi lén lút từ trên giường bước xuống, muốn xuống giường tìm một nơi không có Giang Ly tỉnh táo trở lại, tôi cần có thời gian nhất định để tiêu hóa cái sự thật “Tôi và Giang Ly đã động phòng” này.

Tôi vừa bước xuống giường, cánh tay đột nhiên bị người nào đó nhẹ nhàng kéo về phía sau, tôi kêu lên một tiếng sợ hãi, đổ về phía sau, lập tức ngã vào một lồng ngực rắn chắc.

Tôi quay đầu, nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh của Giang Ly, trong ánh mắt còn phảng phất hàm chứa sự vui vẻ. Tôi lập tức không biết phải làm sao cười cười nhìn anh, lắp bắp nói: “Cái kia...Giang Ly à, buổi sáng tốt lành...”

Giang Ly cười tủm tỉm đặt một nụ hôn trên trán tôi, nói: “Buổi sáng tốt lành.”

Giang Ly vừa mới hôn tôi, tôi liền cảm thấy mặt của mình lại bốc cháy. Tôi không dám nhìn Giang Ly, ngượng ngùng quay mặt qua chỗ khác.

Giang Ly lại cười nói: “Em cũng sắp 30 tuổi rồi, còn học tiểu cô nương nhà người ta giả bộ ngây thơ?”

Tôi vừa thẹn lại vừa giận, dứt khoát cầm cánh tay Giang Ly lên, đặt ở bên miệng hung hăng cắn một cái.

Giang Ly buông tay ra, hai tay đỡ lấy đầu của tôi. Anh cúi đầu mỉm cười nhìn tôi, nói: “Muốn cắn anh?”

Tôi trốn tránh ánh mắt của anh, hắc hắc cười ngu ngơ hai tiếng.

“Anh đây phải ăn miếng trả miếng.” Giang Ly nói, cúi đầu ngậm chặt lấy môi tôi, một tay đã bắt đầu cởi cúc áo ngủ của tôi.

Tôi nghiêng đầu né tránh nụ hôn của anh, vừa há miệng hít thở vừa nói: “Giang Ly, toàn thân em đều đau.”

Giang Ly lại nằm xuống một lần nữa, đem tôi kéo vào trong ngực. Hơi thở của anh lúc này có chút loạn, phả lên trên cổ tôi, cảm giác kiểu này thật

là lạ.

Giang Ly cứ như vậy lảng lạng ôm tôi, không nói gì. Trong lòng của tôi có một số chuyện muốn nói với anh, nhưng mà lại không biết nói thế nào.

Tôi gọi: “Giang Ly.”

“Ừm.” Giang Ly trả lời.

Tôi: “Giang Ly à, em vẫn cảm thấy mọi chuyện diễn ra quá nhanh, anh nói xem hai chúng ta làm sao lại, làm sao lại...”

Giọng nói Giang Ly có chút buồn bực: “Sao vậy, em không thích?”

Tôi: “Cũng không phải, chỉ là cảm thấy quá nhanh thôi...” Em mới thăm mẩn anh chưa được bao lâu mà.

Giang Ly: “Nhưng là anh đợi ngày này đã rất lâu rồi.”

Tôi bắt lấy cánh tay của Giang Ly, hỏi: “VẬY... Giang Ly, anh bắt đầu thích em từ khi nào?”

Giang Ly cực kỳ văn vẻ đáp: “Từ lúc ánh mắt của anh không cách nào rời khỏi em.”

Tôi rùng mình một cái, đối với câu này miễn bình luận.

Giang Ly lại nói tiếp: “Em thì sao, em thật sự yêu anh chứ?”

Tôi lè lưỡi với anh: “Nói thừa.”

Giang Ly thân mật nhéo nhéo mặt của tôi, nói: “Nói thật, trước ngày hôm qua, anh còn tưởng rằng...”

Tôi chọc chọc vào ngực Giang Ly, cười nói: “Giang Ly, anh thật ngốc.”

Giang Ly: “Cũng vậy, em cũng đâu có thông minh.”

Tôi: “Giang Ly, em vẫn không hiểu, anh... lúc trước anh chính miệng thừa nhận mình là gay....”

Giang Ly trừng tôi một cái: “Anh nói sai rồi.”

Tôi: “...” Nói thế mà cũng nghe được à?

Giang Ly xoa đầu của tôi, dịu dàng nói: “Bất kể nói thế nào đi chăng nữa, anh là thích em, thích rất lâu rồi.”

Tôi thoáng chốc đã bị cảm động, cọ cọ trên người anh, nói: “Em cũng vậy.”

Hai người chúng tôi ôm nhau cùng một chỗ nằm trên giường một lúc, không ai nói gì cả. Nhưng mà, tôi lại đột nhiên nhớ đến một chuyện rất nghiêm trọng.

“Giang Ly, em...” Giọng nói của tôi có thể so với muỗi, bản thân cũng không biết mở miệng thế nào.

Giang Ly cầm lấy tay tôi, nắm chặt trong lòng bàn tay. Anh nói: “Quan Tiểu Yến, chúng ta đã động phòng rồi, em còn có chuyện gì mà ngại ngần phải nói với anh?”

Tôi toát mồ hôi, Giang Ly, anh có cần phải thẳng thắn như vậy không.

Tôi hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí nói ra: “Giang Ly, em... em tối qua không có đổ máu...”

Ngày hôm qua lúc Giang Ly để tôi đi tắm rửa xong, tôi cũng không thấy vệt đỏ vốn nên xuất hiện kia, chỉ là lúc ấy quá mệt mỏi, đầu óc đã chẳng thể vận hành. Hôm nay đột nhiên nghĩ đến chuyện này, lại làm cho tôi càng nghĩ càng không thoải mái. Tôi có thể không để ý chuyện lần đầu tiên của

mình có hay không, nhưng mà Giang Ly... anh ấy không thể nào không quan tâm chứ? Anh ấy sẽ không cho là tôi đã cùng với Vu Tử Phi hay là một người đàn ông khác chứ...?

Đang lúc tôi đang miên man suy nghĩ, Giang Ly lại nằm ở bên cạnh tôi ha ha cười nhẹ, giọng nói tuy rất dễ nghe, nhưng mà tôi nghe lại có chút phát cáu. Vậy nên tôi ở trên mu bàn tay Giang Ly nhéo một cái, biểu đạt sự bất mãn của tôi.

Giang Ly để mặc tôi chà đạp, nhẹ nhàng nói: “Cho nên? Quan Tiểu Yến, em muốn biểu đạt cái gì?”

Tôi thở dài một hơi, thề sống thề chết nói: “Giang Ly, em thật sự là lần đầu tiên.”

Giang Ly ở trên mặt tôi hôn một cái, lập tức nói: “Quan Tiểu Yến, mặc kệ em có phải lần đầu tiên hay không, anh đối với em vẫn là như vậy.”

Tôi hụt hẫng nói: “Kỳ thật anh... vẫn không tin em đúng không?”

Giang Ly ôm chặt tôi, nhẹ nhàng nói: “Sao lại như vậy, em nói gì anh cũng tin hết.”

Tôi có chút cảm động, lại dụi dụi vào ngực anh.

Giang Ly lại nói: “Dù sao em có nói dối hay không, anh liếc một cái cũng có thể nhận ra.”

Tôi: “...”

Giang Ly, anh xác định anh đây là đang an ủi em sao.

Giang Ly tựa hồ như cũng nhận ra câu nói của mình không đúng cho lắm, anh vuốt vuốt đầu tôi, nói: “Quan Tiểu Yến, nếu như anh nói anh cũng là lần đầu tiên, em có tin hay không?”

Tôi trừng to mắt không thể tin được nhìn anh, đùa cái gì vậy, thế kỷ hai mươi mốt rồi mà vẫn còn xử nam ba mươi tuổi sao? Lại còn chất lượng cao như vậy!

“Quan Tiểu Yến, em đừng có nhìn anh như vậy, cứ thế anh rất dễ không cầm giữ được chính mình.”

Tôi ngượng ngùng thu hồi ánh mắt, suy nghĩ một lát, liền sáng tỏ ra. Giang Ly anh ấy trước ba mươi tuổi đều là cùng đàn ông ấy ấy, cùng với phụ nữ đương nhiên là lần đầu tiên, cực kỳ bình thường mà. Nghĩ đến đây, tôi chọc chọc vào ngực Giang Ly, cười nói: “Em đương nhiên tin, em là người “phụ nữ” đầu tiên của anh...” Tôi đem hai chữ “phụ nữ” nhấn mạnh cực kỳ, nhằm biểu thị tôi cái gì cũng biết, tôi rất thông minh.

Giang Ly lại đột nhiên bắt lấy tay tôi, trầm giọng nói: “Mặc kệ là nam hay nữ, em đều là lần đầu tiên của anh.”

Tôi ngây người một lát, ngốc ngếch nói: “Nói cách khác, anh cả cúc hoa của đàn ông cũng chưa bao giờ, thế mà mỗi lần còn uy hiếp nói muốn bao cúc hoa của em?”

Giang Ly: “....”

Thế nên sau một giây, tôi ôm bụng cười đến sóc cả hông.

Giang Ly rụt rè có chút thẹn quá hóa giận, anh kéo tôi qua cường hôn một trận, muốn mượn cái này ngăn chặn miệng của tôi.

Tôi bị hôn đến hết cả hơi, nhưng vẫn nhịn không được im lặng cười hắc hắc không ngừng.

Bởi vì quá mệt mỏi, tôi ngủ một mạch mãi cho đến chiều mới tỉnh. Khi tỉnh lại Giang Ly đã mua cơm về đây, rất phong phú. Tôi từ đêm hôm qua

chưa có gì bỏ vào bụng, dạ dày bây giờ cơ bản là trống không, vậy nên vừa nhìn thấy đồ ăn, thật là kích động làm sao....

Giang Ly vừa gấp thức ăn cho tôi vừa vỗ nhẹ phía sau lưng tôi, nói: “Ăn từ từ, đâu có ai giành của em.”

Tôi cảm động nhìn qua Giang Ly, Giang Ly anh thật tốt, tất cả đều là món em thích.

Giang Ly còn nói thêm: “Có mệt không? Trên người còn đau không?”

Tôi cảm động lắc đầu, không mệt! Không đau!

Vậy nên Giang Ly cười ha ha đưa cho tôi đĩa rau.

Đợi cho một trận tiến quân nhanh, tiêu diệt gọn xong, tôi thỏa mãn vỗ vỗ cái bụng tròn vo, có cơm ăn cảm giác thật là tốt!

Giang Ly dịu dàng vuốt vuốt đầu tôi, cười tủm tỉm nói: “Ăn no chưa?”

“No rồi, ăn ngon thật đấy, Giang Ly, biểu hiện của anh không tệ!”

Giang Ly đem tôi kéo vào trong ngực, hai mắt sáng long lanh nhìn tôi, cười một cách đen tối, nói: “Em ăn no rồi, đến lượt anh.”

Trái tim bé nhỏ của tôi lại nhảy dựng lên: “Ách...Giang Ly, anh... anh làm gì vậy....”

Giang Ly ngả ngớn dùng ngón trỏ vuốt ve cằm của tôi, chậm rãi thấp giọng nói: “Em nói xem, anh còn có thể làm chuyện gì?”

Tôi toát mồ hôi, đại ca à, anh có thể không cần đột nhiên biểu hiện sắc – tình như vậy được không, em cần một quá trình thích ứng....

“Nhưng mà Giang Ly à, em, em...”

“Em không mệt, không đau, không đói bụng, em còn có vấn đề gì sao?”

Thiện tai, thì ra vài câu ân cần thăm hỏi của anh đều có mục đích cả, tôi còn ngu ngốc đi cảm động nữa chứ...Giang Ly, anh quá gian xảo.

Lúc này, Giang Ly chỉnh lại đầu của tôi, sau đó không ngừng dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của tôi, cười đến là lả lơi. Anh nói: “Chúng ta về phòng ngủ?”

“Không cần...” Vừa cơm nước xong đã làm vận động kịch liệt, ảnh hưởng đến tiêu hóa.

Giang Ly cúi đầu xuống, bờ môi mỏng như có như không lướt qua môi tôi, anh nhìn sâu vào trong mắt tôi, chậm rãi, dùng giọng nói trầm thấp mà có chút khàn khàn của anh, nói với tôi: “Như vậy, anh không ngại ở trong này làm.”

Tôi: “...”

Tôi xem như triệt để hiểu ra, ở trước mặt Giang Ly, tôi sẽ vĩnh viễn đều không có cơ hội trở mình.

Giang Ly đem tôi đặt trên giường lớn của anh, thoáng cái đã loại bỏ được y phục của tôi. Tôi đột nhiên nghĩ đến một vấn đề cực kỳ không hợp thời, liền hỏi: “Giang Ly, anh không phải đi làm sao?”

Giang Ly lúc này đang hết sức chăm chú căn vành tai của tôi, anh nghe thấy lời tôi nói, cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên, mơ hồ đáp: “Đi làm nào có quan trọng bằng chuyện trên giường.”

Tôi: “...”

Giang Ly, anh làm như vậy là không đúng đâu >___<

...

Tôi và Giang Ly lăn qua lăn lại đến gần khuya mới ngủ (mô phật), chính xác là tôi bị anh lăn qua lăn lại đến gần khuya mới ngủ (tình tiết cụ thể thỉnh chư vị tự mình bổ não, tác giả rất rụt rè). Lúc mới bắt đầu tôi còn cực kỳ hưởng thụ, nhưng mà về sau thực sự mệt chết đi được, đáng giận là thằng nhóc Giang Ly kia vẫn làm không biết mệt, còn tuyên bố muốn “Đem tất cả những lần bỏ qua trước kia đều bổ sung lại.”. Tôi dưới sự giận dữ, tập trung khí lực toàn thân đem anh đập xuống giường, sau đó lời lẽ đầy chính nghĩa cảnh cáo anh: “Giang Ly, ngày mai anh mà không đi làm, hai ta liền ở riêng!”

Giang Ly từ dưới giường bò lên, đem tôi kéo vào trong ngực, quy quy củ củ ôm lấy tôi, vẻ mặt, làm sao lại trông giống như một đứa nhỏ đang bị oan ức vậy. Tôi rùng mình một cái nói với chính mình, đừng để hình tượng này của anh ta lừa gạt, đừng để anh ta lừa gạt...

Giang Ly tựa cằm lên vai tôi, ở bên tai tôi thấp giọng gọi: “Quan Tiểu Yến.”

Tôi: “Sao?”

Giang Ly: “Ngày mai anh sẽ đi làm.”

Tôi: “Ừ, dù sao anh cũng không thể ở nhà mãi.”

Giang Ly: “Anh biết rồi, em đừng tức giận.”

Tôi: “Ừm, em không có tức giận.”

Giang Ly: “Thật sự?”

Tôi: “Thật.”

Giang Ly: “Đi làm là chuyện của ngày mai... Như vậy đêm nay anh làm cái gì?”

Tôi: “....”

Tôi còn chưa mở miệng, Giang Ly đã nâng cằm tôi lên ngăn chặn miệng của tôi, tay kia thì từ eo của tôi một đường trượt xuống dưới....

Tôi yên lặng rơi lệ, Giang Ly, anh là cái đồ sắc – tình cuồng, sắc - tình cuồng!!!

...

Giang Ly thực hiện lời hứa, ngày hôm sau liền ngoan ngoãn đi làm, lúc gần đi anh vẫn không quên ý vị thâm trường cười cười nói với tôi, không cần đưa cơm trưa cho anh, để tôi ở nhà nghỉ ngơi cho tốt...

Vậy nên tôi liền ở nhà nghỉ ngơi thật tốt một hồi, mãi cho đến hơn ba giờ chiều mới tỉnh lại.

Vừa mới rời giường, đã có người gọi điện thoại. Tôi nhìn cuộc gọi hiển thị trên màn hình, má ơi, là Tiết Vân Phong Tiết tiểu chính thái....

Tôi run rẩy cầm lấy điện thoại, không dám nhận cũng không dám cúp. Tuy Giang Ly đã tuyên bố mình không phải là gay, Quan Tiểu Yến không phải là bên thứ ba, nhưng mà dù sao tiểu chính thái cũng thích Giang Ly mà... Trong lòng tôi vẫn có cảm giác bất an cùng với áy náy kiểu như đã cướp mất người đàn ông của người khác.

Tiếng chuông điện thoại kêu một hồi thì ngưng lại, tôi thở phào một hơi, còn chưa có hồi hồn lại, thì nó lại vang lên.

Tôi vứt cái điện thoại khủng bố xuống, vùi đầu vào trong chăn.

Một lát sau, điện thoại cuối cùng cũng im lặng, nhưng mà tiếp đó là một tin nhắn. Người gửi đương nhiên là Tiết Vân Phong. Nội dung tin nhắn là như thế này:

Bà già! Tôi biết thừa cô không dám nhận điện thoại của tôi! Hạn cho cô trước bốn giờ đến quán cà phê XX gặp tôi, muộn một phút đồng hồ bốn thiếu gia sẽ chém cô một đao!

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Về Tiết Vân Phong về Tiết Vân Phong

Tôi gần như vừa cười ca nô vừa phóng đến quán cà phê XX, dọc đường đi cả đầu chỉ toàn hình ảnh Tiết Vân Phong đang cầm dao nhe răng cười ác độc với tôi cực kỳ khủng bố > _ _ _ <

Tiết Vân Phong: “Nhưng mà trong tình cảm Giang Ly anh ấy cũng rất yếu đuối, cô phải đối tốt với anh ấy đấy.”

Tôi gật đầu: “Yên tâm đi, tôi đối với anh ấy so với mẹ ruột tôi còn tốt hơn.”

Tiết Vân Phong: “Kỳ thực con người cô cũng rất tốt, mặc dù có chút ngốc có chút bình thường, nhưng mà nhân phẩm cũng không tệ lắm.”

Tôi dở khóc dở cười: “Cậu đây là đang khen tôi hay là đang mắng tôi vậy...”

Tiết Vân Phong chẳng khác nào trúng tà, tự biên tự diễn nói: “Nếu như hai người có con, tôi muốn làm cha nuôi.”

Tôi cười: “Không được, cậu là con nuôi của tôi, theo vai vế mà nói cậu là anh nuôi của bọn nó chứ.”

Tiết Vân Phong: “Tôi hy vọng con hai người thông minh tinh quái một chút, đừng có ngu ngốc giống cô, tôi ghét nhất mấy đứa ngốc.”

Tôi: “....”

Tiết Vân Phong: “Tình yêu gì đó, đều là phù phiếm, cô phải sống với Giang Ly thật tốt đấy.”

Tiết Vân Phong: “Có người ở bên cùng cảm giác thật là tốt.”

Tiết Vân Phong: “Quan Tiểu Yến, cô cách xa Vương Khải ra một chút, tên đó không đáng tin.”

Tiết Vân Phong: ...

Tôi quơ quơ tay trước mặt Tiết Vân Phong, lo lắng mà hỏi thăm: “Tiết Vân Phong? Tiết Vân Phong? Cậu trúng tà sao?”

Tiết Vân Phong đành chỉ lắc nhai, cúi đầu quấy quấy cà phê. Cậu ta im lặng một lúc rồi nhẹ giọng nói ra: “Tôi phải đi.”

Tôi sửng sốt: “Đi? Đi đâu?”

Tiết Vân Phong: “Tây Ban Nha.”

“Làm gì?”

Tiết Vân Phong nghiêng đầu nhìn dòng người đang đi lại trên đường, đột nhiên sáng bừng lên mà ưu thương nói: “Ai cũng không thể cản nổi bước chân đi theo nghệ thuật của tôi.”

Tôi “....”

...

Tiết Vân Phong dừng hành lý, phất tay về phía tôi, nói: “Quan Tiểu Yến, cô mau về đi.”

Vành mắt tôi đỏ lên, một nỗi chua xót không tên dâng lên trong lòng. Tôi kéo tay áo của cậu ta, nói: “Con ngoan, mẹ muốn tận mắt nhìn thấy con đăng ký.”

Tiết Vân Phong chán ghét gạt tay tôi ra. “Ai là con cô! Còn nữa, đừng có mà khóc trước mặt tôi, đừng tưởng rằng cô khóc vài lần là có thể thay đổi được hình tượng của cô trong mắt tôi!”

Tôi dụi dụi khóe mắt, nói: “Tiết Vân Phong, cậu thực sự không muốn để Giang Ly biết?”

Tiết Vân Phong thờ ơ như không nói: “Cho anh ấy biết làm cái gì? Cô đừng quên, tôi đã đá anh ta rồi. Chú ý nha, là tôi đá anh ta nha! Quan Tiểu Yến, cô bây giờ đã biết vì sao lần trước Giang Ly nói chia tay tôi lại không đáp ứng rồi chứ? Trên đời này chỉ có tôi đá người khác mà thôi, không có chuyện người khác đá tôi!”

Tôi khúm núm gật đầu: “Biết biết, tên kia là nợ bị cậu đá.”

Tiết Vân Phong tán thưởng liếc xéo tôi vài cái: “Không sai, đúng là như vậy! Quan Tiểu Yến à, nể mặt cô bình thường đối xử với tôi không tồi, ngày hôm nay bản thiếu gia thưởng cho cô một cái ôm.”

Tôi còn chưa kịp phản ứng gì, đã bị Tiết Vân Phong ôm chầm lấy trong nháy mắt, cậu ta vỗ vỗ mấy cái trên lưng tôi, nói bên tai tôi: “Quan Tiểu Yến, cô và Giang Ly mà dám sống không tốt, tôi sẽ lấy mạng của cô.”

Tôi chùi nước mắt trên mặt, hỏi: “Sao cậu lại không lấy mạng của Giang Ly chứ?”

Tiết Vân Phong: “Ngốc quá, lấy mạng của cô thì có khác nào lấy mạng của Giang Ly.”

Giờ đây tôi cũng không biết nên vui hay nên buồn, chỉ biết ôm chặt lấy Tiết Vân Phong, không nói gì nữa, nhưng nước mắt cứ chảy ra ròn ròn.

Tiết Vân Phong đẩy tôi ra, không nén được nhìn mặt tôi một chút, nói: “Đã bảo không được khóc, cô còn khóc. Ghét nhất nhìn người khác khóc!” Hắn nói, không thềm để ý đến tôi, kéo hành lý xoay người rời đi.

Tôi đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng Tiết Vân Phong, vừa nhìn vừa lau nước mắt. Mãi cho đến khi bóng lưng cậu ta biến mất, cậu ta cũng không quay đầu lại.

Thật lâu sau này, Tiết Vân Phong mới vân đạm phong khinh nói với tôi, khi đó làm sao có thể không đau lòng được, lúc đó khổ sở đến nỗi không muốn nhìn thấy bất luận kẻ nào ở đây. Cậu ta lên máy bay mới bắt đầu khóc, khóc suốt một đường từ Bắc Kinh đến Madrid.

Cậu ta nói, lúc đó thực sự đã rơi hết nước mắt của cả đời này rồi, cho nên sau này cậu ta không cần phải rơi lệ nữa.

Cậu ta còn nói, cậu ta đem chuyện này nói cho tôi biết, là bởi vì cậu ta đã buông tha cho quá khứ rồi.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Giang Ly Rất Khác Thường

Gần đây Giang Ly rất không bình thường.

Hành tung của anh bắt đầu trở nên thần bí, buổi tối luôn luôn đến khuya mới về, mà khi trở về vẻ mặt luôn luôn mệt mỏi. Tôi hỏi anh làm sao vậy, anh chỉ dẫu dẫu diêm diêm trả lời qua loa, chỉ nói là công việc bận rộn.

Công việc bận rộn sao? Từ trước đến nay tôi chưa từng thấy anh bận như thế bao giờ.

Hơn nữa, anh còn không cho tôi đưa cơm trưa đến cho anh, nói là sợ tôi mệt mỏi. Thiện tai, sao trước đây anh không sợ em mệt vậy?

Lúc nào tôi đưa ra câu hỏi như vậy, anh sẽ nói, công ty bây giờ tương đối bận, sợ tôi thêm phiền phức. Tôi đổ mồ hôi, đưa chút cơm thôi cũng khiến anh thêm phiền phức, chẳng lẽ lực phá hoại của tôi lớn đến vậy sao?

Những hành vi khác thường kiểu này của Giang Ly làm trong lòng tôi càng ngày càng bất an, giống như sắp có chuyện gì xảy ra.

Tôi nói chuyện này với Hạp Tử, cô nàng liền thần thần bí bí rung đùi đặc ý nói: “Bệnh trạng kiểu này, 80% là ngoại tình rồi.”

Tôi rùng mình một cái, thiếu chút nữa từ trên ghế ngã xuống: “Không... Không thể nào...” Giang Ly tuy rằng thỉnh thoảng có hay bắt nạt tôi, nhưng mà nhìn qua cũng đâu phải loại người lẳng nhăng chứ.

Hạ Tử trừng mắt nhìn tôi: “Tiểu Quan à, bà đừng nói với tôi là bà chưa từng nghĩ đến chuyện đó nha. Ngoại tình, chính là thiên tính của đàn ông, bà cứ trông nom anh ta cho cẩn thận.”

Tôi gãi gãi đầu: “Trông nom thế nào được?” Anh ấy ngay cả cơm trưa cũng không cho tôi đưa tới, tôi làm sao mà trông nom anh được, nghĩ đến đây tôi thấy nhụt chí vô cùng.

Hạ Tử suy nghĩ một chút, nói: “Bà cứ quan sát vài ngày, nếu như còn có tình huống khác thường gì lập tức báo cáo cho tôi, đến lúc đó tôi sẽ có biện pháp giúp bà.”

Tôi gật đầu như thật, cũng chỉ có thể làm vậy, Thật hy vọng Giang Ly không có tình huống gì khác thường, nhưng mà tôi lại mong anh có, như vậy tôi có thể tham gia điều tra... Quả nhiên là ở chung với Giang Ly một chỗ đúng là gần mực thì đen, bây giờ tôi cũng thật là biến thái mà....

Lúc này, Hạ Tử nheo mắt lại, trên mặt hiện lên một tia hàn ý, nó bóp chặt tay, nói: “Anh ta ấy, nếu như dám làm chuyện có lỗi với bà, bà đây trước sẽ tiêu diệt con hồ ly tinh kia, sau đó sẽ thiên tên kia nhà bà!”

Hạ Tử nói xong câu này, tôi liền đổ mồ hôi lạnh... Cô nàng này hình như đối với mấy chuyện kiểu “Thiên” này có một niềm đam mê cuồng nhiệt thì phải, biến thái ôi biến thái!

Lại vài ngày trôi qua, khi tôi từ trên người Giang Ly ngửi thấy được một mùi nước hoa xa lạ, tôi cuối cùng cũng ngồi không yên được nữa.

Hạ Tử gần như rống lên bên cạnh lỗ tai tôi: “Quan Tiểu Yến, bà nếu không hành động thì cứ chờ bị chôn bỏ đi!”

Tôi xoa xoa lỗ tai, thấp giọng hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Hạ Tử: “Thuê thám tử tư, trước phải bắt được tiểu tam đã!”

Tôi ngửa đầu nhìn trời, làm bộ làm tịch thở dài một hơi nói: “Quên đi, cứ để tôi kiêm nhiệm làm trinh thám đi.” Việc này mà để cho người khác biết tôi sẽ rất chật vật, ngay cả thám tử tử cũng không được.

Hạ Tử vỗ vỗ vai tôi, nghiêm nghị nói: “Yên tâm đi! Nhớ kỹ, trước đừng có đánh rần động cỏ.”

Tôi trịnh trọng gật đầu, ghé vào trên vai con bé dụi dụi hai cái, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

....

Ánh nắng đầu xuân chiếu lên người có chút ấm áp, trước cổng trụ sở của xQ, một người phụ nữ đeo kính râm, ăn mặc cực kỳ buồn cười, lén lút đứng trước cửa nhìn ngó xung quanh, chốc chốc lại nhìn đồng hồ đeo tay. Bảo vệ trước cổng đã chú ý đến người này rất lâu, ông ta đại khái rất muốn tổng cổ người phụ nữ này đi, đáng tiếc thực sự không tìm được lý do thích hợp. Vậy nên ông ta không thể làm gì khác ngoài việc đề cao cảnh giác nhìn chăm chăm người đàn bà kia.

Người phụ nữ ăn mặc buồn cười kia chính là tôi.

Tôi bị chú bảo vệ trường đến ngực có chút hoảng, cháu van chú, cháu đang theo dõi chồng mình mà, chuyện thiên kinh địa nghĩa như vậy, trường cái gì mà trường!

Tôi coi như không có chuyện phát hoảng trước mặt chú bảo vệ, nhìn đồng hồ đeo tay, Giang Ly lúc này chắc là đã tan tầm rồi chứ? Tôi chạy đến ven đường đón một chiếc xe taxi, tiến vào trong ngòi đợi một lúc, đã thấy chiếc BMWs hợm hĩnh của Giang Ly chậm rãi lướt qua.

Bác lái xe rất tự nhiên mà nhấn ga, chúng tôi liền theo đuôi chiếc xe của Giang Ly.

Tôi thật may mắn, tuy rằng không nhớ kỹ chiếc BMWs kia là loại nào, nhưng may mà nhớ rõ biển số xe của anh.

Tôi ở trên xe taxi, gọi điện cho Giang Ly. Tôi hỏi anh: “Giang Ly, anh bao giờ thì về vậy?”

Giang Ly dụi dằm trả lời: “Không phải đã nói với em rồi còn gì, tối nay có lẽ sẽ về muộn một chút, thế nào, nhớ anh rồi?” Nửa câu sau mang theo ý cười.

Tôi rầu rầu không vui nói: “Anh còn chưa có tan tầm sao?”

Giang Ly: “Cái này, còn một chút chuyện phải làm, em tự ăn một mình đi, không phải chờ anh đâu.”

Tôi: “Vậy anh ăn cái gì?”

Giang Ly: “Anh tùy tiện ăn chút gì đó là được rồi, không cần lo cho anh.”

Tôi: “Ừm.”

Giang Ly: “Quan Tiểu Yến.”

Tôi: “Sao?”

Giang Ly: “Em có nhớ anh không vậy?”

Tôi: “...”

Giang Ly: “Quan Tiểu Yến, anh rất nhớ em.”

Tôi: “Thôi.... Giang Ly, em đang xào rau, không nói chuyện với anh nữa.”

Tôi nói xong, cúp điện thoại.

Tôi tựa trên ghế, nhìn về chiếc xe trắng có rèm che đang chờ đèn xanh ở phía trước cách đó không xa, Giang Ly đang an vị ngồi bên trong. Anh nói anh nhớ tôi....

Tôi đột nhiên thấy chính mình thật nhàm chán, Giang Ly anh ấy có công việc bận rộn của mình, tôi làm sao có thể khiến anh vương bận được? Thế nhưng, vừa nghĩ đến mùi nước hoa xa lạ trên người anh ngày hôm qua, tôi lại....

Tôi vô lực nhắm mắt lại, quên đi, sự thật ngay lập tức sẽ sáng tỏ. So với việc cả ngày chỉ biết nghi thần nghi quỷ như thế này, không bằng đi theo anh để mọi chuyện được rõ ràng.

Tôi nguyện ý tin vào những gì tận mắt mình nhìn thấy.

Chiếc xe của Giang Ly dừng lại ở bên ngoài một nhà hàng cao cấp. Tôi thanh toán tiền xe, vừa định bước xuống, lại chợt thấy một bóng người rất quen, bước đến đi cùng anh. Sau đó bọn họ cùng nhau bước vào trong nhà hàng.

Đó là một người phụ nữ.....

Trái tim tôi gần như ngừng đập, trong đầu trống rỗng. Giang Ly, phụ nữ, Giang Ly, phụ nữ, Giang Ly, phụ nữ....

Giang Ly anh... đang cùng một người phụ nữ khác hẹn hò sao?

Tôi cảm thấy tay chân lạnh lẽo, sức lực toàn thân đều như bị rút sạch

Bác lái xe đột nhiên lên tiếng: “Này, cô làm sao vậy?”

Tôi mờ mịt nhìn bác tài, lúc này ông ta lại nói tiếp: “Cô vẫn còn muốn đi đâu sao, sao vẫn còn chưa xuống xe?”

Tôi đột nhiên hoang mang nhảy xuống xe, “Rầm” một tiếng đóng cửa xe lại.

Tài xế quái lạ liếc mắt nhìn tôi, sau đó lái xe rời đi.

Lúc này trời đã sẫm tối, tôi đứng tại chỗ, trong lòng dâng lên một nỗi cô độc chưa từng có từ trước đến nay. Tôi nhìn về phía ngọn đèn sáng lung linh trong nhà hàng cách đó không xa, nơi đó có hai người đang hẹn hò, nhà hàng Pháp cao cấp này, bầu không khí thật đúng là lãng mạn.

Tôi hít sâu một hơi, cẩn thận đi về phía nhà hàng.

Khi tôi bước vào trong, lúc chạm phải khuôn mặt xinh đẹp tươi cười kia, tôi thật hy vọng bản thân mình cả đời này chưa từng bước vào đây,

Khuôn mặt tươi cười kia đã từng ngọt ngào cười nói với tôi: “Chị Tiểu Yến, chị thật tốt với em.”

Khuôn mặt tươi cười kia cũng từng lạnh lùng nói với tôi: “Quan Tiểu Yến, kỳ thực Vũ Tử Phi không thích hợp với chị.”

Khuôn mặt tươi cười kia còn từng hùng hồn nói với tôi: “Cô đã luôn miệng nói chúng ta là bạn bè, vậy tại sao không thể đem Vũ Tử Phi tặng cho tôi?”

Đúng vậy, chủ nhân của khuôn mặt tươi cười kia, tên là Tuyết Hồng.

Tôi nhìn Tuyết Hồng cười khổ một tiếng, quả nhiên là oan gia ngõ hẹp, không thể buông tha, chân trời góc bể nơi đâu mới là nhà tôi đây.....

Tuyết Hồng bên kia dường như cũng nhìn thấy tôi, cô ta quay sang Giang Ly cười đến càng thêm chân thành tình tứ, lại còn quỵn rũ trò chuyện với anh cái gì đó.

Tôi nhìn bóng lưng của Giang Ly, trong lòng phảng phất như bị một tảng đá lớn chèn ép, thở không nổi. Anh nói anh bận rộn nhiều việc, anh nói anh nhớ tôi rất nhiều... Thời điểm anh nói những lời này... trong lòng anh, rốt cuộc đang nghĩ về ai.

Tôi cầm lấy di động, do dự thật lâu, nhắn cho Giang Ly một tin: Giang Ly, anh đang làm gì vậy?

Chỉ một lát sau, Giang Ly đã nhắn lại: Anh đang bận, ngoan, chờ anh về nhà với em.

Tôi nhìn mấy chữ đập vào mắt trên màn hình điện thoại di động, tuyệt vọng nhắm mắt lại, xoay người rời đi.

Đi ra khỏi nhà hàng một đoạn rất xa, di động của tôi đột nhiên rung lên, là tin nhắn. Tôi vừa có chút ảo não, lại vừa có chút khẩn trương, tâm tình cực kỳ phức tạp. Tôi mở tin nhắn, chỉ thấy một dãy số xa lạ, nội dung của tin nhắn đó là: Giang Ly đã không cần cô nữa rồi, tự giác một chút, rời xa anh ấy đi.

Trong lòng tôi trầm xuống, khuôn mặt xinh đẹp mà diêm dúa lẳng lơ lúc nãy lại xuất hiện trong đầu. Tôi run run nhắn lại: Cô là ai?

Một lúc sau, cô ta nhắn lại: Cô đã biết rồi, cần gì phải hỏi.

Tôi nhìn chăm chăm những chữ kia, do dự một lúc lâu, chỉ nhắn lại: Cô làm sao có thể biết số của tôi?

Kỳ thực vấn đề này hình như quá dư thừa? Tôi tự giễu cười. Quả nhiên, một lát sau, cô ta nhắn lại: Còn có thể là ai, là ông xã yêu quý của cô đó.

Tôi cảm thấy đỉnh đầu như bị vật gì đó hung hăng đập vào, rất mạnh, rất đau. Tôi bóp bóp trán, buộc chính mình phải bình tĩnh lại. Sau đó tôi nhắn lại cho cô ta: Tôi sẽ cùng Giang Ly nói chuyện rõ ràng.

Một lát sau đó, cô ta nhả lại: Tùy cô, dù sao có hỏi cũng là cô tự rước lấy nhục.

Tôi nhấn mấy chữ “Cô là đồ tiện nhân” trên khung soạn thảo mấy lần, sau đó kìm lòng cả nửa ngày, cuối cùng cũng ấn gửi đi. Sau đó tôi hít sâu một hơi, thuận tay ném luôn chiếc di động trên tay vào thùng rác, giờ thế gian đã được yên ổn.

Tôi vừa định rời đi, lại nghe thấy tiếng rung của di động trong thùng rác. Tôi do dự một lúc, rất không có cốt khí mà đào bới trong thùng rác, đem cái di động Giang Ly mua cho tôi kia bới lên, mở ra, sau đó tôi liền đọc được tin nhắn của cô ta.

Cô ta nói: Cô bại trong tay một kẻ tiện nhân.

Tôi ôm điện thoại di động, ngồi xổm ở ven đường khóc òa lên.

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Câu Trả Lời Của Giang Ly

Tôi về đến nhà, cảm giác mệt mỏi gần chết, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại, là do cảm giác nhồn nhột trên mặt đánh thức. Tôi mở mắt ra, phát hiện Giang Ly đang hôn nhẹ tôi...

Giang Ly thấy tôi tỉnh, cười nhẹ nhìn tôi nói: “Quan Tiểu Yến, nhớ anh không?” Anh vừa nói, vừa vươn tay cởi bỏ cúc áo ngủ của tôi.

Tôi khép mắt lại, nhàn nhạt nói: “Giang Ly, em mệt.”

Giang Ly dừng động tác trên tay lại. Anh nằm lên giường, đem tôi ôm vào trong lòng, hít một hơi thật dài, nói: “Ngủ đi.”

Tôi tựa trong lòng Giang Ly, rầu rĩ hỏi: “Giang Ly, gần đây anh bận chuyện gì vậy?”

Giang Ly đáp: “Gần đây công ty xảy ra chút chuyện, nhưng em không cần lo lắng. Chờ qua đợt này anh sẽ ở cùng em...”

“Ừm.”

...

Tôi gần đây đối với Giang Ly ít nhiều có chút tránh né. Tôi không biết phải đối mặt với anh như thế nào, tôi thậm chí không có dũng khí để chất

vấn anh, anh có ngoại tình hay không.

Bởi vì tôi sợ anh nói phải.

Tôi đột nhiên nhớ tới một câu mà Tiết Vân Phong đã từng nói qua, cậu ta nói “Giang Ly có thể nhìn trúng cô, chứng tỏ thưởng thức của anh ấy rất kém.”

Hiện tại ngẫm lại, tôi chỉ có thể cười khổ. Có lẽ khẩu vị của Giang Ly kỳ thực cũng không đến nỗi kém như vậy chăng? Có lẽ anh đối với tôi, thực ra cũng chỉ là... chơi đùa mà thôi?

Ý nghĩ này khiến lòng tôi nặng nề vô cùng, giống như bị một khối đá tảng chèn lên, ép tới nỗi tôi không thở nổi. Nhất là khi tôi nghĩ đến khuôn mặt diêm dúa lẳng lơ kia của Tuyết Hồng, dáng người nóng bỏng của cô ta, tính cách thu hút người khác của cô ta, còn có gia thế hiển hách nhà cô ta. Có người nói cha cô ta là đại cổ đông của một tập đoàn cực kỳ nổi tiếng trong nước.

Hạp Tử nói, Giang Ly hoặc là bị sắc đẹp mê hoặc, hoặc là bị tiền tài mê hoặc.

Mặc kệ là vì sắc hay vì tiền, nói chung, anh đã bị mê hoặc.

Tôi thực sự không hiểu, tôi và Tuyết Hồng kia rốt cuộc là kết thù oán mấy đời rồi, vì sao cô ta luôn luôn cướp đi người đàn ông của tôi? Hơn nữa, cô ta một điểm phản kích cũng không lưu lại cho tôi.

Nghĩ đến đây tôi không khỏi có chút bi thương, dù là quá khứ hay hiện tại, đều trách tôi không có thực lực như vậy. Chỉ trách bản thân tôi, không có thực lực trông chừng Giang Ly.

...

Tiết trời đầu xuân rất kỳ quái, giống như một đứa trẻ vô lo vô nghĩ, đột nhiên ấm áp, lại đột nhiên trở lạnh. Mấy hôm nay khí trời rất phối hợp với tâm trạng của tôi, cần bao nhiêu u ám có bấy nhiêu u ám.

Ngày hôm nay là thứ bảy, ăn xong bữa sáng, Giang Ly đề nghị ra ngoài đi dạo một chút.

Chúng tôi dạo một vòng quanh vườn hoa của khu nhà, sau đó ngồi trên ghế trúc ở bên cạnh bồn hoa nghỉ chân.

Ngày hôm nay tiết trời khá lạnh, tôi rúc vào trong áo khoác, có chút run rẩy.

Giang Ly đột nhiên hỏi: “Quan Tiểu Yến, lạnh không?”

Tôi cắn chặt hàm răng đang đánh vào nhau, lắc đầu.

Giang Ly cười nói: “Nếu lạnh, thì nép vào lòng anh đây này.”

Tôi cúi đầu, không động đậy tí nào.

Giang Ly lại vươn tay kéo tôi vào trong lòng, gặt gao ôm lấy. Anh xoa xoa đầu tôi, nói: “Quan Tiểu Yến, em có chuyện gì không thể nói với anh sao?”

Lòng tôi trầm xuống, ghé vào trong ngực anh, vẫn không nhúc nhích gì.

Giang Ly thở dài nói: “Chúng ta đã là vợ chồng, đừng khiến cho nhau nghi ngờ rồi lại nghi ngờ đúng không? Em nghĩ anh không nhận ra sự khác thường mấy ngày nay của em sao?”

Lòng tôi có chút giận dữ, trừng mắt nhìn anh phản bác: “Người khác thường là anh chứ?”

Giang Ly nhướn mày: “Phải không?”

Tôi cụp mắt xuống nói: “Giang Ly, em nhìn thấy anh ở cùng với Tuyết Hồng.”

Bàn tay nắm lấy tay tôi của Giang Ly bỗng siết chặt: “Em theo dõi anh?”

Tôi cúi đầu, rớt cuộc cam chịu.

Giang Ly đột nhiên lại cười phá lên, tâm tình có vẻ rất tốt. Anh vén vén mấy sợi tóc trước trán tôi, cúi đầu thân thiết hôn lên trán tôi một cái, sau đó cười nói: “Nói vậy, mấy ngày nay em là đang ghen?”

Tôi mặt dày đỏ lên, gật đầu. Kỳ thực cũng không phải đơn giản là ghen.

Giang Ly cười giống hệt một con hồ ly. Anh nói “Quan Tiểu Yến, tuy rằng anh có chút đau lòng, nhưng mà anh rất thích nhìn dáng vẻ của em lúc ghen.”

Tôi cúi đầu, có chút không biết phải làm sao.

Giang Ly ôm lấy tôi, ghé bên tai tôi thấp giọng nói: “Em yên tâm đi, trừ em ra, anh đối với những người con gái khác đều không có hứng thú nổi,” đừng một chút, anh liền bổ sung thêm, “Nhất là cái loại mặt hàng kia.”

Tôi bị Giang Ly dỗ ngon dỗ ngọt đến hai má cũng trở nên nóng bừng, may mà còn sót lại một tia lý trí. Tôi lo lắng hỏi: “Vậy, anh đi ăn với cô ta, chuyện này anh giải thích thế nào?”

Giang Ly đáp: “Còn không phải là vì chuyện công ty, cha cô ta – là đại cổ đông của Ngải Thụy, công ty chúng ta có chút chuyện làm ăn qua lại.”

Tôi “Cho dù là công ty anh có qua lại, anh cũng đâu cần phải đem số điện thoại của em cho cô ta?”

Giang Ly chẳng hiểu làm sao nhìn tôi “Anh đem số của em cho cô ta? Làm sao có thể, anh còn hận không thể khiến cả thế giới này chỉ có mình

anh biết số của em ấy!”

Tôi: “Nhưng mà cô ta nói anh đưa cho cô ta.”

Giang Ly có chút không vui mà nhéo nhéo mặt tôi, nói: “Với nhân phẩm của cô ta, em còn ôm hy vọng cô ta có thể làm được gì hả?”

Tôi gật đầu, Giang Ly nói rất có đạo lý. Thế nhưng Tuyết Hồng làm sao lại biết số của tôi được nhỉ?

Giang Ly bèn nói: “Bà xã gốc của anh, cha cô ta là đại cố đông Ngải Thụy, cô ta muốn biết số của em khó lắm hay sao? Nói xem, nếu không em đổi số đi, chỉ để một mình anh biết thôi?”

Tôi lắc đầu, thôi quên đi, thế này không thực tế.

Giang Ly bắt đầu bắt đầu bày cách cho tôi, anh nói: “Không sao, cô ta mà dám tìm em lần nữa, em cứ mắng chửi cô ta thoải mái, mắng càng khó nghe càng tốt, anh không ngại bà xã của anh là một người đàn bà đánh đá đâu.”

Tôi bị anh đùa giỡn làm cho phì cười, bao nhiêu lo lắng mấy ngày hôm nay đã tan biến sạch.

Giang Ly còn nói: “Kỳ thực ngày hôm đó lúc thấy bọn anh ngồi ăn với nhau, em có thể nhảy ra hắt rượu vang lên mặt cô ta.”

Tôi lắc đầu: “Cô ta sẽ đánh lại em mất, cô ta có đai đen Tae Kwon Do đó.”

Giang Ly hùng hồn thề thốt nói: “Yên tâm đi, có anh đây, anh sẽ bảo vệ em.”

Tôi cảm động dụi dụi trong ngực Giang Ly.

Giang Ly còn nói: “Anh bảo đảm sẽ không để cô ta đánh được em, mà em có thể đánh cô ta thoải mái.”

Tôi: “....”

Giang Ly, anh thật là xấu xa!

Chẳng qua tôi rất thích a a a a a.....

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Tôi hỏi Giang Ly: “xQ và Ngải Thụy rốt cuộc làm ăn qua lại như thế nào? Sao lại thần thần bí bí như vậy?”

Giang Ly chỉ khinh thường liếc mắt nhìn tôi một cái, nói: “Có nói em cũng không hiểu.”

Tôi cực kỳ phiền muộn, chẳng qua chỉ được một lúc, đến khi tôi biết “chuyện làm ăn” mà anh nói là cái gì, tôi liền hiểu vì sao Giang Ly lại không nói với tôi.

Trong diễn đàn xQ, một bài post cực kỳ thu hút tung bay ở đầu trang, Tiêu đề của bài viết đó chính là: Tin tức giật gân! Ngải Thụy có ý định thâm tóm xQ.

Chủ topic tự xưng là một nhân viên của Ngải Thụy, hẳn đem một số đầu mối căn cứ xác thực tổng hợp lại, đưa ra kết luận, Ngải Thụy thực sự dự định sẽ thu mua xQ, đồng thời lần này đưa ra cái giá rất cao, nhất định chiếm ưu thế. Phản hồi ở dưới rất nhiều, có người tin cũng có người không tin, nhưng mà đại đa số đều tin những lời đồn đại vô căn cứ, ngoài ra một số khác thì chỉ đơn thuần là nói linh tinh.

Tôi cũng không quá tin tưởng, nhưng vừa nghĩ đến những biểu hiện khác thường gần đây của Giang Ly, khuôn mặt tươi cười luôn trở nên mệt mỏi, trong lòng tôi lại có chút hoài nghi.

Tôi lấy điện thoại ra gọi cho trợ lý của Giang Ly. Ngay cả chào hỏi cũng không kịp nói, trực tiếp hỏi trợ lý: “xQ có phải đang bị Ngải Thụy thu mua?”

Trợ lý một hơi phủ nhận, vừa hùng hổ thuyết phục tôi cứ yên tâm đừng nghĩ linh tinh, vừa hung hăng mắng chửi mấy kẻ bịa đặt kia. Ban đầu tôi thiếu chút nữa sẽ tin, thế nhưng biểu hiện của tên này khoa trương quá, cực kỳ có điểm giấu đầu lòi đuôi rất đáng nghi. Vậy nên tôi lại bắt đầu thăm vấn.

Tôi nói với hắn: “Cậu mà không nói thật cho tôi biết, lát nữa tôi sẽ nói với Giang Ly cậu phi lễ tôi, cho cậu mất cơm ăn luôn.” Tôi phục tôi quá, thủ đoạn đê tiện như vậy cũng có thể nghĩ ra được, nhất định là bị Giang Ly đầu độc.

Trợ lý bị tôi giày vò có chút dở khóc dở cười, cậu ta nói: “Chị dâu à, chị muốn em nói thế nào đây!”

Tôi ghen ngào thốt ra: “Thân là vợ của Giang Ly, lẽ nào tôi ngay cả quyền được biết rõ sự tình cũng không có sao? Các người coi tôi là cái gì? Bình hoa sao? Tôi ở trong mắt các người vô dụng như vậy sao...” Tôi thấy tài ăn nói của tôi ngày càng được nâng cao rồi, đều là nhờ theo Giang Ly luyện tập cả.

Trải qua sự nhõng nhẽo cứng rắn cường bức dụ dỗ của tôi, tên trợ lý bị tôi dẫn vật quá kinh khủng. Cậu ta cuối cùng cũng đem mọi chuyện từ đầu đến cuối nói cho tôi biết, đồng thời lại nhấn mạnh thêm một lần nữa, cậu ta nói cho tôi biết tình hình thực tế không phải là do bị tôi dọa cho kinh hãi mà là mong tôi hãy đi an ủi Giang Ly một chút.

“Giang ca gần đây thực sự mệt chết đi được.” Cậu ta nói như vậy.

Lúc này tôi chỉ nắm chặt lấy điện thoại, một câu cũng không nói nên lời.

Thì ra, xQ thực sự đang đối mặt với áp lực bị thâm tóm, mà kẻ vươn ma trao đổi với xQ, chính là Ngải Thụy.

Trợ lý nói, thực lực tài chính của Ngải Thụy rất hùng hậu, bọn họ thế đến hung mãnh, hơn nữa nhất định nhắm vào xQ, hiện tại xQ cũng sắp không chống đỡ được nữa rồi....

Tôi thật sự hận bản thân mình, Giang Ly đã đối mặt với áp lực lớn như vậy, tôi không an ủi anh không ở bên cạnh cùng anh gánh vác thì thôi, lại còn cố tình gây sự hoài nghi anh cùng với Tuyết Hồng có chuyện gì dây dưa.... Quan Tiểu Yến mi đúng là cái đồ trứng thối thuần chủng mà!

...

Buổi tối Giang Ly trở về có sớm hơn mọi ngày một chút. Tôi vừa nhìn thấy anh, nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống.

Giang Ly thấy tôi khóc, có chút hết hoảng. Anh vừa giúp tôi lau nước mắt, vừa nóng lòng hỏi: “Làm sao vậy? Ai trêu chọc em vậy?”

Tôi ôm cổ Giang Ly, ghé vào ngực anh, nghẹn ngào nói: “Giang Ly.... thật ...xin lỗi.....”

Giang Ly vỗ nhẹ phía sau lưng tôi, dịu dàng nói: “Không sao, em đừng khóc nữa. ’

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, nghi hoặc nói: “Anh đâu biết em làm cái gì, đã nói không sao rồi?”

Trên khóe mắt Giang Ly lúc này lộ ra nét cười nhu hòa, anh nói: “Chỉ cần em sống tốt, làm cái gì cũng không sao.”

Tôi vừa nghe mấy lời này, khóc lại càng hăng hơn. Tôi vừa khóc vừa nói: “Giang Ly, em biết hết rồi, xin lỗi, em một chút cũng không thông cảm

cho anh, lại còn cố tình gây sự.”

Giang Ly cười nói: “Vẫn còn khóc. Rõ ràng là em nói em có lỗi với anh, sao bây giờ lại giống như là anh bắt nạt em vậy.”

Tôi dụi dụi nước mắt, ngại ngùng cúi đầu.

Giang Ly lại ôm lấy tôi một lần nữa, nói “Kỳ thực anh vốn không định để cho em biết... Anh không muốn để em lo lắng.”

Tôi nói: “Giang Ly, em muốn ở bên cạnh anh.”

Giang Ly cười nói: “Được, thật ra anh cũng muốn em ở bên cạnh anh.”

Tôi đẩy Giang Ly ngồi trên ghế, nịnh nọt xoa bóp vai cho anh. Tuy rằng tôi sẽ ở bên Giang Ly, nhưng tôi cũng biết, những gì tôi có thể làm được không nhiều lắm. Tôi đối với chuyện thu mua công ty không có hiểu biết gì, tôi chỉ biết là, nếu Ngải Thụy thâu tóm xQ, thì công ty do Giang Ly một tay gây dựng lên, sẽ về tay kẻ khác.

xQ chẳng khác nào đứa con của Giang Ly, có ai nguyện ý đem đứa con của mình đưa cho người khác chứ!

Lúc này Giang Ly thoải mái nhàn nhã ngồi hưởng thụ sự xoa bóp của tôi, thỉnh thoảng tà ác rên nhẹ lên một tiếng.

Cái mặt dày của tôi đỏ lên, nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác. Tôi nói: “Giang Ly, trong công ty gặp phải chuyện gì phiền lòng vậy, có thể tiết lộ cho bà xã anh một chút được chứ.”

Giang Ly híp mắt, nhéo nhéo tay của tôi. Anh thở dài một hơi, nói: “Kỳ thực cũng không có gì ghê gớm, Ngải Thụy chẳng qua là ỷ vào có thể mạnh tài chính, nhảy ra quấy rối mà thôi. Nếu tình hình kinh tế của anh có chút khả năng quay vòng vốn, nhất định sẽ khiến ông ta nếm chút đau khổ.”

Lúc Giang Ly nói những lời này, vẻ mặt có chút âm ngoan, tôi nhìn mà kinh hãi. Vậy nên tôi cũng có chút tin anh nói những điều này cũng không phải là bịa đặt. Tôi lại hỏi anh: “Vậy anh cần bao nhiêu vốn?”

Giang Ly hơi hốt đáp: “Không cần nhiều lắm, một hai chục vạn là đủ.”

Một hai chục vạn.... Tôi xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, đột nhiên thấy chính mình thật là nhỏ bé làm sao....

“Quan Tiểu Yến,” Giang Ly nắm tay tôi, thật chặt, “Em không cần phải lo lắng, nếu thực sự không được anh sẽ bán xQ, hai ta đi du lịch vòng quanh thế giới.”

Tôi gật đầu, không nói gì nữa, trong lòng cực kỳ khổ sở. Tôi biết Giang Ly kỳ thực cũng rất luyện tiếc xQ của anh, anh nói như vậy chỉ là để an ủi tôi thôi.

Ngay cả Giang Ly cũng nói là không có cách nào, thì chính là thực sự không còn cách nào nữa rồi. Thế nhưng tôi thực sự không muốn thấy xQ của Giang Ly rơi vào tay người khác....

...

Hôm nay Giang Ly vẫn đi làm như thường lệ, tôi ở nhà vừa xem lướt qua mấy thông tin đồn đại về chuyện Ngải Thụy thâm tóm xQ trên mạng, vừa suy nghĩ xem buổi trưa nên làm cái gì cho Giang Ly ăn, nhất định phải làm chút gì ngon ngon cho anh ấy bổ não.

Lúc này, phòng khách truyền đến tiếng chuông cửa. Tôi chẳng biết là ai, dù sao bây giờ Giang Ly khó có khả năng trở về. Vậy nên tôi chạy ra cửa, nhìn qua mắt mèo trên cửa, khi thấy người đứng bên ngoài, lập tức cảm thấy lòng bàn chân dâng lên hai luồng nóng lạnh.... Cô ta, cô ta, cô ta tới làm gì?

Lúc này Tuyết Hồng giống như thấy được tôi vậy, cúi đầu nhìn vào mắt mèo, cười một cách quý dị.

Tôi khẩn trương nhìn chằm chằm vào cánh cửa, làm sao bây giờ, con nhỏ kia đã tìm đến cửa rồi? Quên đi, không mở cửa cho cô ta, làm bộ không có nhà.

Lúc này, Tuyết Hồng đứng ngoài cửa đột nhiên cao giọng nói: “Quan Tiểu Yến, tôi biết cô ở nhà, không định mời tôi vào ngồi một chút sao?”

Tôi dựa lưng vào tường, hung hăng lắc đầu, không phải là không định, mà một chút cũng không! Phiền cô mau biến đi cho!

Tuyết Hồng lại nói: “Như vậy, ở chỗ tôi có một cách để bảo trụ xQ, cô cũng không định nghe một chút sao?”

xQ..... xQ!

Tuy rằng biết cô ta đương nhiên có âm mưu, thế nhưng vừa nghe đến xQ, tôi vẫn không kìm được mà mở cửa, mặt không biểu cảm để cô ta tiến vào.

Tuyết Hồng nhìn tôi ưu nhã cười cười, cất bước đi vào phòng khách, sau đó tự động ngồi trên sa lông ở phòng khách, giống như đây chính là nhà cô ta vậy.

Tôi vẫn không chút biểu cảm như cũ nhìn cô ta, giống hệt như nhìn một đồng rác ven đường vậy. Giang Ly nói, lúc đối mặt với người đàn bà này, nên dùng loại vẻ mặt này, đừng biểu hiện quá mức kích động, càng không được hồi hộp.

Sau một trận trầm mặc quý dị giữa hai người, Tuyết Hồng liền mở miệng trước: “Quan Tiểu Yến, lâu không gặp, cô so với trước đây có chút tiến bộ đấy.”

Tôi mắt cũng chẳng thèm nâng lên, đáp: “Quá khen. Cô có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi, tôi mệt phải vòng vo với cô lắm.”

Tuyết Hồng cười cười, nói: “Ngài Thụy muốn thâm tóm xQ. Cô cũng nghe nói rồi chứ?”

Tôi học dáng vẻ của Giang Ly nhướn mày: “Thế thì sao?”

Tuyết Hồng: “Cô thật không định nghe thử xem làm sao có thể bảo trụ xQ?”

Tôi ý tứ sâu xa cười một cái: “Cô tới không phải chỉ để nói với tôi những lời này chứ? Nói đi, điều kiện của cô là gì?” Phải cảm tạ ảnh hưởng của Giang Ly đối với tôi, tuy bây giờ lòng bàn tay tôi mồ hôi đã đầm đìa, nhưng mà vẻ mặt còn có thể giả bộ khí định thần nhàn được đến vậy, xem ra khả năng diễn xuất tiềm tàng của tôi cũng không thể khinh thường.

Tuyết Hồng lấy ra một điều thuốc, châm lửa, sau đó phun ra một vòng khói. Cô ta hít cảm lên nhìn tôi, trên mặt hiện lên một tia cười nhạt.

Tôi mặt không biểu cảm nhìn cái gạt tàn hầu như không được đụng đến trên bàn. “Ở đây cấm hút thuốc, mời cô dập đi cho.” Đùa hay sao, bà đây ghét nhất là mùi khói thuốc ám vào, ngay cả Giang Ly nhà tôi cũng không hút thuốc, cô dựa vào cái gì mà chạy đến đây hút!

Tuyết Hồng vẫn cười cười như cũ, nhưng trong đáy mắt cô ta hiện lên một tia hoảng loạn cũng với phần hận, không thoát khỏi tầm mắt của tôi được. Trong lòng tôi len lén khoa tay múa chân giơ hai ngón tay lên thành hình chữ V, nỗ lực lên nào, Quan Tiểu Yến, tiếp tục duy trì khí thế này đi!

Tuyết Hồng dụi tắt điều thuốc trong tay, sau đó lạnh lùng nói với tôi: “Coi biết không, kỳ thực thâm tóm xQ là chủ ý của tôi, cô có muốn biết tại sao không?”

Tay tôi run lên, muốn nói lại thôi. Bình tĩnh bình tĩnh, tôi phải bình tĩnh.... Mặt không biểu cảm, mặt không biểu cảm!

Tuyết Hồng tiếp tục nói: “Quan Tiểu Yến, tôi ghét nhất bị người khác khoe khoang trước mặt.”

Tôi thấy chẳng hiểu ra làm sao: “Tôi hình như chưa từng khoe khoang gì trước mặt cô cả.”

Trên mặt Tuyết Hồng hiện lên một tia ngoan độc, cô ta nói: “Cô còn dám nói không có? Lúc trước ở cùng với Vu Tử Phi, cô liền khoe khoang trước mặt tôi, khoe cô có một người bạn trai đẹp trai như thế nào. Bây giờ cô kết hôn, cô lại có một ông xã vừa dịu dàng vừa có tiền lại là chủ tịch của xQ, rất giỏi sao? Được, chúng ta chờ xem, tôi không tin, Quan Tiểu Yến cô còn có thể kiêu ngạo tới lúc nào!”

Những lời này của cô ta làm cho tôi dở khóc dở cười: “Tôi chưa từng khoe khoang cái gì trước mặt cô, là tâm lý cô có vấn đề, không xem nổi khi người khác tốt hơn so với cô.”

Tuyết Hồng cười nhạt: “Tốt hơn so với tôi? Cô mà cũng đòi so với tôi sao? Quan Tiểu Yến, cô đừng có mà nói giỡn với tôi, cô ngay cả một ngón tay của tôi cũng không bằng.”

Nếu như trước đây, khi nghe Tuyết Hồng nói những lời này, tôi có lẽ sẽ rất tức giận cáu kỉnh, thế nhưng bây giờ tôi chỉ muốn cười. Tôi nghĩ lý do này của cô ta thật quá hoang đường, bản thân cô ta không hạnh phúc, thì sẽ đi phá hoại hạnh phúc của người khác sao, đây là cái chuyện quái gì vậy?

Tôi thực sự không giữ được cái vẻ mặt không chút biểu cảm vô địch kia một phút nào nữa, không thể làm gì khác hơn ngoài việc cười cười, cực kỳ bình tĩnh nói: “Cô đừng nói với tôi là chỉ vì thế nên cô mới chạy tới quấy rối chứ? Nói thật đi, nếu như thực sự chỉ có vậy, tôi khuyên cô nên thu tay lại đi là vừa. Giang Ly anh ấy không dễ chọc như vậy đâu, đừng để đến lúc

cô chịu không nổi nữa.” Lúc tôi nói những lời này, cũng chỉ định hù dọa Tuyết Hồng một chút, dù sao Giang Ly anh ấy cũng chưa có biện pháp gì. Thế nhưng không ngờ tới sau đó, lời tôi nói quả thật ứng nghiệm... Đây là chuyện sau này, tạm thời không đề cập tới làm gì.

Tuyết Hồng hừ lạnh một tiếng, không nói chuyện. Tôi liền tận tình khuyên bảo cảnh báo cô ta: “Giang Ly anh ấy giống như là con boss cao nhất trong trò chơi vậy, nếu như cô không chủ động chọc đến anh ấy, anh ấy cũng sẽ không chủ động công kích cô, tất cả coi như bình an vô sự. Thế nhưng nếu như cô dám chém anh ấy một đao, anh ấy ngay tức khắc sẽ vươn móng vuốt chụp chết cô, ngay cả một ngậm khí cũng không cho cô thở. Tuy rằng tôi không thích cô, chẳng qua xét thấy tâm lý cô có vấn đề, tôi cũng không nỡ để cho cô chết tươi ngay tại chỗ cho lắm.”

Tuyết Hồng cổ quái nhìn tôi từ trên xuống dưới liếc mắt, cười lạnh nói: “Giang Ly nếu thật sự nắm chắc, cô có cần phải dông dài nói một đồng với tôi như vậy sao?”

Tôi: “....”

Hông hét, vừa mới vinh dự được khinh bỉ cô ta một chút, tôi liền quên luôn sự thật rằng “Tuyết Hồng cũng là một đứa thông minh”. Thiệt tai, tôi quả nhiên không thích hợp đóng vai nữ vương khí thế.

Lúc này, Tuyết Hồng lại nói tiếp: “Trứng gà có thông minh, cũng vẫn là trứng gà. Tảng đá có ngốc, thì cũng vẫn là tảng đá.”

Tôi trợn trắng mắt trừng cô ta, không đáng để ý. Cô không phải là muốn nói Giang Ly “Lấy trứng chọi đá” sao, còn tốn công như vậy, khinh bỉ!

Tuyết Hồng: “Thế nào, cô có ý kiến?”

Tôi một lần nữa trưng lên vẻ mặt không chút biểu cảm, nói: “Hôm nay cô đến là muốn nói với tôi chuyện này?” Không phải nói muốn cho tôi biết

làm cách nào để bảo trụ xQ sao? Bà chị làm ơn vào đề đi....

Tuyết Hồng: “Tôi chỉ nói một lần thôi. Nói xem, Quan Tiểu Yến, cô không cảm thấy một người đàn ông tốt như Giang Ly, rơi vào tay cô thực lãng phí sao?”

Tay tôi run lên, nói: “Cô có ý gì?”

Tuyết Hồng cười nói: “Không có ý gì, chỉ là, đột nhiên tôi đối với cái người tên là Giang Ly này sinh ra chút hứng thú thôi.”

“Sau đó thì sao?” Tôi nghe thấy giọng nói của chính mình có chút thay đổi, đúng là gặp phải vấn đề liên quan đến Giang Ly, tôi thực sự không bình tĩnh nổi, muốn giả vờ cũng không được.

“Sau đó?” Ý cười trong mắt Tuyết Hồng ngày càng đậm, “Sau đó, tôi muốn anh ta là của tôi.”

Tôi kích động đến mức hô hấp cũng không ổn định, tức giận nhìn Tuyết Hồng: “Thật là mới mẻ! Cứ thấy hay là muốn có sao, trước đây là Vu Tử Phi bây giờ là Giang Ly, tại sao tới giờ cô cũng không tự hỏi mình xem bản thân có thực sự thích bọn họ hay không?”

Tuyết Hồng ngênh cổ lên, không nhịn được nói: “Tôi đương nhiên thích, nếu như không thích làm sao có thể muốn có bọn họ?”

Tôi bị cô ta làm cho tức giận đến muốn điên luôn: “Tôi van cô! Giang Ly anh ấy không phải một thỏi chocolate, cũng không phải một cái váy, phiền cô tôn trọng anh ấy một chút được không? Cho dù cô thích anh ấy, nhưng mà anh ấy không thích cô, tại sao anh ấy phải ở cùng với cô chứ? Tuyết Hồng à, cái bệnh công chúa của cô đã nghiêm trọng đến mức ảnh hưởng đến chỉ số thông minh rồi sao, mau đi điều trị đi!”

Tuyết Hồng thở mạnh từ trên ghế đứng phắt dậy, từ trên cao nhìn xuống trừng mắt nhìn tôi. Cô ta nói: “Tôi mặc kệ, dù thế nào đi chăng nữa, nhưng thứ tôi nhìn trúng, nhất định phải nằm trong tay tôi!”

Tôi vô lực cười khố: “Vậy cô định làm gì bây giờ? Bắt cóc anh ấy? Hay là thủ tiêu tôi?”

“Quan Tiểu Yến, tôi trịnh trọng cảnh cáo cô, tôi có thể không thâm tóm xQ, nhưng điều kiện là,” Tuyết Hồng chậm rãi cúi người, âm ngoan mà quý dị nhìn tôi cười, “Cô, rời khỏi Giang Ly.”

Tôi phần nộ trừng mắt nhìn cô ta: “Cô nằm mơ!”

Tuyết Hồng cười to: “Được, vậy cô cứ chờ xem xQ vì cô mà bị phá hủy đi.”

Tôi cũng không nhẫn nhịn được nữa, ôm đầu hét lớn: “Tuyết Hồng cô rút cho tôi, rút!”

...

Tuyết Hồng đi rồi, tôi chạy vào trong toilet dùng nước lạnh hung hăng hất lên mặt, buộc chính mình phải tỉnh táo lại. Có rất nhiều vấn đề cần tôi phải đối diện.

Thực lòng mà nói, hành vi của Tuyết Hồng khiến tôi cực kỳ bất đắc dĩ cùng với khinh bỉ, còn có thực buồn nôn, tôi thực sự không nghĩ ra trên thế giới này lại có loại người như vậy. Dựa vào cái gì người khác hạnh phúc hơn so với cô ta cô ta liền muốn xen ngang phá hoại? Thời gian giáo dục của gia đình cô ta đều bị cha cô ta dùng để uống trà tán gái hết hay sao? Suy nghĩ của người bình thường làm sao có thể dị dạng và quái dị như vậy?

Cô ta rõ ràng cái gì cũng có, khuôn mặt đẹp, trí tuệ, học thức, gia thế, thế nhưng tại sao cô ta còn có thể đố kỵ với hạnh phúc của người khác

được? Cô ta rõ ràng tiếp xúc với rất nhiều người đàn ông ưu tú, mà tại sao cô ta lại chỉ nhắm vào Giang Ly không buông vậy? Cô ta vì sao luôn luôn chỉ nhắm vào những thứ cô ta không chiếm được không buông tay, lẽ nào trái cây mọc ở nhà người khác nhất định sẽ ngọt hơn sao?

Còn nữa, cho dù trái cây nhà người ta có ngọt thật, thì dựa vào cái gì mà nó phải thuộc về cô ta?

Tôi bóp bóp trán, bất đắc dĩ cười khổ. Không nghĩ ra mà không nghĩ ra mà, xem ra chuyện này cũng chỉ có thể dùng câu “Thế gian rộng lớn không có gì là không thể” để giải thích mà thôi.

Tôi còn có thể nói gì đây!

Nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà... Tuy rằng người này không thể nói lý, nhưng tôi cũng không thể không nhìn thẳng vào một vấn đề khác.

Giang Ly, xQ, Giang Ly, xQ.....

Tuyết Hồng nói, cô ta có thể không thâm tóm xQ, nhưng điều kiện là, tôi phải rời khỏi Giang Ly....

Giang Ly nói, nếu như anh ấy có tiền, anh ấy nhất định sẽ không thua. Thế nhưng anh ấy không có tiền....

Rất lâu trước đây tôi từng thêu một bức tranh chữ thập, lúc đó tôi rất ngốc, một bức tranh chữ thập rất đơn giản mà tôi thêu mất nửa năm trời. Sau đó mẹ tôi thấy mới mẻ, liền lấy đi chơi, không ngờ tới làm dây nước trái cây lên trên đó, lúc đó tôi cực kì giận dữ, mấy ngày trời không nói câu nào với mẹ tôi.

Bởi vì đó không chỉ là một bức tranh thêu, đó còn là nửa năm trời tâm huyết của tôi.

Mà xQ đối với Giang Ly thì sao? Kia chỉ sợ chính là tâm huyết nửa đời của anh...

Nếu như... nếu như thật sự có thể bảo trụ được xQ, tôi có thể rời khỏi Giang Ly được hay không?

Vừa nghĩ đến chuyện rời khỏi Giang Ly, tôi liền thấy khó chịu muốn chết, nhưng lại nghĩ đến việc Giang Ly sẽ mất đi xQ, tôi không chỉ có khó chịu, còn có đau đớn, trong lòng đau đớn vô cùng.

Tôi bắt đầu so sánh, trong lòng Giang Ly, tôi cùng với xQ, bên nào nặng, bên nào nhẹ?

Nếu như là trước đây, tôi nhất định sẽ mong rằng đối với Giang Ly, tôi so với xQ sẽ quan trọng hơn một chút... Thế nhưng bây giờ... nếu như tôi không quan trọng bằng xQ của anh, như vậy Giang Ly buông tay cũng sẽ dễ dàng hơn phải không? Nhưng nếu như tôi không quan trọng bằng xQ, tôi liền thấy khó chịu, khó chịu vì tình yêu của Giang Ly đối với tôi không đủ sâu đậm....

Tôi vô lực vò vò đầu, đề bài này quả thực quá khó để giải đáp!

Quên đi, tôi không nên đặt giả thiết làm gì, tôi cứ nên trực tiếp chứng minh kết luận thôi. Kết luận chính là: Ở trong mắt Giang Ly, xQ so với tôi quan trọng hơn. Chứng cứ như sau:

Đầu tiên, xQ đã cùng với Giang Ly bao lâu rồi? Ít nhất cũng được năm năm đi? Mà tôi thì sao? Còn chưa được một năm. Thứ hai, xQ chính là do một tay Giang Ly sáng tạo nên, còn tôi? Tôi chỉ là một người vô tình xông vào cuộc đời của anh mà thôi. Thứ ba, đối với phần lớn đàn ông mà nói, sự nghiệp bao giờ cũng quan trọng hơn phụ nữ, Giang Ly.... hẳn là cũng không phải ngoại lệ đi? Thứ tư, trên thế giới này, xQ thì chỉ có một, xQ không còn, là vĩnh viễn không còn. Mà một Quan Tiểu Yến đi rồi, còn có

thể có trăm nghìn Quan Tiểu Yến khác xuất hiện. Đây là sự đối lập giữa tài nguyên có thể tái sinh và tài nguyên không thể tái sinh.

Tóm lại, kết luận của chúng tôi chính là, xQ chính là gốc rễ sinh mệnh của Giang Ly, mà Quan Tiểu Yến, miễn cưỡng chỉ có thể tính là một cọng rau mà thôi....

Tôi thở dài một hơi. Được rồi, tuy rằng tôi vẫn rất khổ sở, nhưng kết luận này xem như là cái tôi cần.....

....

Tôi đơn giản thu thập một chút hành lý, sau đó đến một khách sạn. Không thể về chỗ mẹ tôi được, chỗ Hạp Tử cũng không thể đi được, những chỗ này đều bị Giang Ly quản chế hết rồi. Tôi ngồi ngẩn người trong khách sạn một lúc lâu, đoán chừng giờ này Giang Ly đã trở về nhà rồi, liền lấy di động ra gửi cho anh một tin nhắn: Giang Ly, em nghĩ rồi, em không thể cùng một người đàn ông thất bại sống cả đời được. Muốn trách, thì trách chính anh không có năng lực.

Tôi cho rằng tin nhắn này tôi viết cực kỳ chuẩn, cùng một lúc có thể kích thích ý chí chiến đấu của Giang Ly, mặt khác lại có thể để anh chán ghét tôi, cứ như vậy, hai chúng tôi đều có thể yên tâm thoải mái rồi. Nếu như nói đây là một môn nghệ thuật, tôi đây không thể nghi ngờ gì nữa chính là một nghệ sĩ!

Một lúc sau, Giang Ly gọi điện thoại lại. Tôi nhìn chăm chăm di động ngây ngốc cả nửa ngày, cuối cùng cũng run run ấn nút nghe.

“Quan Tiểu Yến?” Tâm tình của Giang Ly có vẻ không tốt cho lắm, chỉ có ba chữ này thôi, mà tôi dường như có thể cảm thấy miệng anh đang phun ra những hơi thở lạnh giá đến chết người.

Tôi vò vò góc áo, lắp bắp đáp lại một tiếng “Giang Ly.”

“Quan Tiểu Yến, lá gan của em càng lúc càng lớn rồi, nhỉ?” Vẫn là giọng nói lạnh băng chết người như cũ.

Tôi rụt cổ, nói: “Cái kia... Giang Ly, em... những gì muốn nói... em đều đã nói rồi...”

“Quan Tiểu Yến!” Giang Ly hoàn toàn không hề che giấu sự giận dữ, anh nói: “Trong vòng nửa tiếng nữa xuất hiện trước mặt anh, bằng không ngày mai anh sẽ đem xQ bán luôn!”

Tôi dở khóc dở cười: “Giang Ly anh tội gì phải...”

Giang Ly không chút khách khí nói: “Đến lúc đó xQ mất cũng là vì em, chính em tự lo liệu đi, anh dám nói liền dám làm.”

Tôi cười khổ, sao các người ai cũng thích dùng cách này uy hiếp tôi hết vậy...

Giang Ly lại nói tiếp: “Bây giờ còn hai chín phút, số phận xQ nằm trong tay em đấy.”

Tôi nắm chặt điện thoại, hành lý cũng chưa kịp cầm, chạy vội ra khỏi khách sạn.

May mà tôi không có đi xa lắm, khách sạn cách nhà tôi cũng không xa, may mà bây giờ không tắc đường lắm, may mà Giang Ly nói là nửa tiếng chứ không phải mười lăm phút....

Nói chung, tuy rằng tôi gần đây tương đối xui xẻo, nhưng là cũng được lọt vào mắt xanh của thần số phận một chút. Vậy nên tôi thực sự trong vòng ba mươi phút đã về đến nhà, không thể không nói đây thực sự là một kỳ tích đó!

Tôi vừa mới cắm chìa khóa vào trong ổ, cửa đột nhiên đã “Vụt” một tiếng bị người ta mở ra, Giang Ly đã đứng ở cửa, có chút vội vàng lại có chút phần nộ nhìn tôi, anh cắn chặt môi không nói lời nào, mặc cho hai đám lửa nguy hiểm trong mắt nung chảy tôi.

Tôi rụt cổ lại, ngượng ngùng phất tay với anh, cười nịnh nọt nói: “Hi, Giang Ly....”

Giang Ly đột nhiên vươn tay kéo tôi vào trong lòng, đồng thời “Rầm” một tiếng đóng cửa lại. Sau đó anh đem tôi ép lên trên cửa, rất dùng sức, khiến sau lưng tôi có chút đau.

Anh nắm lấy vai tôi, đôi mắt nhìn thẳng vào tôi, dùng giọng nói cực kỳ phần nộ nói với tôi: “Quan Tiểu Yến, em xem phim truyền hình nhiều quá nên hông nào rồi sao?”

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Em Phải Ở Bên Anh

Giang Ly nổi giận đùng đùng nói với tôi: “Quan Tiểu Yến, có phải em xem phim truyền hình nhiều quá nên hỏng não rồi sao?”

Toàn thân tôi cứng ngắc, hai chân mềm nhũn. Tôi nói: “Giang Ly, anh... anh đừng quá kích động mà...”

Giang Ly lớn tiếng nói: “Anh làm sao có thể không kích động! Là chính em nói sẽ ở bên cạnh anh, bây giờ thì sao? Em ở bên anh như vậy sao?”

Tôi khép mắt lại không dám nhìn Giang Ly: “Em...Cái đó...”

Giang Ly: “Em đừng tưởng là anh không biết cái gì! Hôm nay cô ta đến tìm em đúng không? Cô ta nói hươu nói vượn gì với em đúng không?”

Tôi: “Nhưng mà Giang Ly, xQ của anh...”

Giang Ly hét lớn một tiếng ngắt lời tôi: “Anh không cần xQ, anh cần em!”

Tôi khiếp sợ nhìn Giang Ly, tôi chưa từng thấy anh như vậy bao giờ, có chút bi thương, có chút kích động, còn có chút phẫn nộ, nhưng nhiều hơn tất cả, chính là sự quyết tuyệt. Hơi thở của anh dồn dập bất định, đôi mắt nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt kia phảng phất như muốn xuyên thủng tôi. Tôi bối rối, hoang mang cúi đầu, nước mắt lại rơi xuống lỗ chân lông. Tôi không rõ

lắm điều gì đã tạo nên những giọt nước mắt này? Là cảm động? Là xấu hổ? Hay là lo lắng?

Lúc này Giang Ly gặt gao ôm lấy tôi, tôi bị anh ấn vào trong lòng, chặt đến mức hít thở cũng có chút khó khăn. Giang Ly dùng cằm dụi nhẹ nhẹ lên cổ tôi, ở bên tai tôi thấp giọng nói: “Quan Tiểu Yến, sao em lại ngốc vậy, em làm sao lại có thể ngốc đến vậy,”

Giang Ly: “Em cho là rời khỏi anh là xong chuyện sao? Em có nghĩ đến cảm nhận của anh không hả?”

Tôi: “Em...”

Giang Ly: “Em vừa mới đồng ý sẽ ở bên anh, tại sao lại không muốn cùng anh đối mặt với mọi chuyện?”

Tôi: “Nhưng mà...”

Giang Ly: “Em câm miệng!”

Tôi: “....” Giang Ly anh đã hoàn toàn nóng nảy rồi....

Giang Ly: “Anh biết là em muốn tốt cho anh, nhưng anh không thích vậy.”

Giang Ly: “Anh chỉ cần em ở bên cạnh anh là đủ rồi, đây là chuyện không thể thương lượng.”

Tôi ghé vào trong lòng anh, rầu rĩ nói: “Nhưng mà Tuyết Hồng cô ta....”

Giang Ly: “Em không cần phải để ý đến cô ta, cô ta có bệnh.”

Giang Ly: “Cô ta thực sự chọc giận anh rồi, anh sẽ cho cô ta biết tay.”

Tôi: “Nhưng mà....” Nhưng mà xQ đánh không lại Ngải Thụy....

Giang Ly xoa xoa đầu tôi. “Em không cần lo lắng những chuyện này, em chỉ cần yên tâm ở bên cạnh anh là được rồi.”

Giang Ly: “Anh sẽ không để cho bọn họ thực hiện được mục đích, cùng lắm thì cá chết lưới rách.”

Cá chết lưới rách... không tốt đâu...

Giang Ly: “Yên tâm đi, cá chết lưới rách chỉ là biện pháp tệ nhất thôi. Tuyết Hồng kia chẳng qua chỉ là một đứa ngu ngốc, cũng không khó đối phó. Anh chỉ lo đến lão cáo già cha cô ta thôi.”

Tôi: “...” Tuyết Hồng mà cũng bị anh nói là là ngu ngốc, em đây gọi là gì?

Giang Ly đoán được suy nghĩ trong lòng tôi, anh trừng tôi một cái, nói: “Em là đứa ngốc trong tất cả những đứa ngốc.”

Tôi lau mồ hôi: “Giang Ly, em tốt xấu cũng là bà xã của anh, anh làm sao có thể hạ thấp em như vậy....” Tuy rằng thỉnh thoảng tôi có làm chút chuyện ngu ngốc thật, nhưng mà đây chỉ là thỉnh thoảng thôi nha > __ <

Giang Ly thờ phỉ nói: “Em vẫn còn nhớ em là bà xã của anh sao?”

Tôi cúi đầu, Giang Ly em biết em sai rồi còn không được sao...

Tôi phát hiện Giang Ly nói đúng, tôi thực sự đã xem quá nhiều phim truyền hình nên hỏng não rồi, cứ cho rằng vì đối phương mà hy sinh bản thân mình một chút mới gọi là tình yêu, nhưng bây giờ ngẫm lại, hoàn toàn không phải vậy... Hai người nếu quyết định bước đi cùng nhau, thì nhất định phải cùng nhau gánh chịu, cùng nhau đối mặt, mặc kệ gặp phải chuyện gì, khi có một người ở bên, tất cả đều sẽ trở nên tốt đẹp...

Nghĩ đến đây, tôi càng thêm xấu hổ, nịnh nọt cọ cọ vào ngực Giang Ly, thấp giọng nói: “Giang Ly, sau này em sẽ luôn ở bên cạnh anh, cho dù có xảy ra chuyện gì.”

Giang Ly giờ lại trở nên kiêu ngạo, anh nói: “Quan Tiểu Yến, em tưởng chỉ có vậy thôi anh sẽ bỏ qua sao?”

Tôi toát mồ hôi, nhưng cũng chẳng còn cách nào, dù sao cũng là do tôi hỏng não trước. Vậy nên tôi kiễng chân, hôn chụt một cái lên mặt anh, mềm giọng nói: “Giang Ly, em sai rồi, bây giờ anh tha thứ cho em nha....” Giọng tôi nghe vừa mềm vừa ngọt, ngay cả tôi nghe còn thấy đổ mồ hôi lạnh....

Giang Ly lại cực kỳ hưởng thụ nheo nheo mắt lại, cực kỳ cợt nhả mà nói: “Chưa đủ, vẫn còn chưa đủ.”

Tôi tiếp tục lau mồ hôi: “Vậy anh muốn như thế nào?”

Giang Ly nói: “Hôm nay em chọc giận anh, em phải phụ trách dỗ anh vui vẻ.”

Tôi: “Nhưng mà em thấy bây giờ anh có vẻ rất vui vẻ rồi.”

Giang Ly: “Sao?”

Tôi vội vàng cầu xin tha thứ: “Được rồi được rồi, nói đi, em phải làm thế nào anh mới vui vẻ?”

“Làm như vậy là được.” Giọng nói Giang Ly đột nhiên trở nên có chút khàn khàn, anh cầm tay của tôi, vén áo sơ mi lên, đặt tay của tôi lên bụng anh, sau đó thông thả hạ xuống....

Trong nháy mắt tôi sinh ra một loại ảo giác, giống như tay của tôi đột nhiên có một ma lực kỳ quái, có thể cảm nhận được nhịp đập mãnh liệt của từng mạch máu dưới lớp da của Giang Ly. Tôi hoảng hồn rút tay về, mặt đỏ

gay. Tôi thực sự là vô dụng, cái gì cần làm cùng Giang Ly cũng đều đã làm
cả rồi, nhưng mà bây giờ gặp phải tình huống như thế này, tôi vẫn cứ tự
động mà tim đập chân run > __

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Giảng Co

Mấy ngày nay tôi đều được Giang Ly xách theo đi làm cùng, một tắc cũng không rời. Giang Ly nói, nếu tôi muốn ở bên cạnh anh, vậy thì nên triết để một chút. Anh không chỉ có mang theo tôi đi làm, hơn nữa ngay cả một số hội nghị cấp cao cũng lôi tôi đi theo, thậm chí có khi có những hội nghị tuyệt mật liên quan đến xQ, tôi cũng sẽ ngồi ngây ngốc ở một bên. Có lúc tôi thực sự không hiểu, cho dù Giang Ly có tin tưởng tôi đi chăng nữa, nhưng mà những người khác thì sao?

Lúc này, Giang Ly sẽ chẳng hề kiêng nể mà nói cho tôi biết: “Dù sao bọn họ nhìn mặt em là biết em chẳng hiểu cái gì rồi.”

Tôi ☞, Giang Ly anh có cần phải thẳng thắn như vậy không > _ <

Tuy rằng tôi không hiểu nhiều lắm, nhưng mà dựa theo vẻ mặt càng ngày càng nghiêm túc của mọi người, cũng có thể nhìn ra, chuyện càng ngày càng trở nên nghiêm trọng rồi.

Tôi giúp Giang Ly day day trán, đau lòng nói: “Giang Ly anh không cần phải quá miễn cưỡng bản thân làm gì.”

Giang Ly nhắm mắt lại hưởng thụ sự phục vụ của tôi, bình tĩnh đáp lại: “Em không cần phải lo lắng, cùng lắm thì đem xQ nhượng lại cho bọn họ, tiền bán xQ cũng đủ cho chúng ta tiêu xài cả đời...”

Tôi không còn lời nào để hỏi trời xanh, đây rốt cuộc là ai đang an ủi ai đây chứ a a a a a....

Lúc này, điện thoại trên bàn làm việc đột nhiên vang lên. Giang Ly nhấc lên, ừ à vài tiếng, lập tức nói: “Để cô ta vào đi.” Nói xong liền cúp điện thoại.

Giang Ly kéo kéo cánh tay của tôi, nói với tôi: “Tuyết Hồng sắp tới.”

Trong lòng tôi buồn bực một hồi, nhưng lại không muốn Giang Ly lo lắng, Vậy nên đành phải làm bộ như không có chuyện gì, theo anh bước tới phòng họp.

Tuyết Hồng đã đợi sẵn trong phòng họp, cô ta vừa nhìn thấy Giang Ly, hai mắt đã sáng lên, tiếp đó liền thấy tôi đang đứng phía sau Giang Ly. Lập tức cực kỳ xem thường trừng tôi một cái.

Có Giang Ly làm chỗ dựa, tôi đây cũng chẳng thêm khách khí mà trừng lại.

Giang Ly cùng Tuyết Hồng ngồi theo tư thế đàm phán mặt đối mặt, tôi thì ngồi bên cạnh hóng hớt.

Tuyết Hồng quét mắt nhìn tôi, bắt đầu trước: “Giang tổng, đây là hội nghị cơ mật giữa Ngái Thụy và xQ, có người ngoài ở đây, không được tốt cho lắm?”

Giang Ly dùng ánh mắt cực kỳ cổ quái mà nhìn Tuyết Hồng, giống như cô ta chính là một đồng củi bỏ đi chưa biết mùi đời là gì vậy. Anh dùng giọng nói cực kỳ lịch sự nhưng ẩn giấu sự khinh bỉ nhàn nhạt nói với Tuyết Hồng: “Đây là nữ chủ nhân của xQ, không phải người ngoài.”

Sắc mặt của Tuyết Hồng lúc này có chút mất kiên nhẫn, cô ta ho một tiếng, nói: “Nếu vậy, Giang tổng đối với đề nghị của tôi lần trước, đã cân

nhắc rút ra kết luận chưa?”

Giang Ly mắt cũng chẳng thèm nâng lên, đáp: “Không cần phải cân nhắc, tôi không đồng ý.”

Tôi phát hiện khí thế, quả nhiên là một biến số, tùy tài năng của từng người mà xuất hiện. Trước đây tôi từng nghĩ Tuyết Hồng rất có khí thế, thế nhưng để mà so với Giang Ly, khụ, quên đi.

Bởi vậy hai mắt tôi tim hồng bay lả tả nhìn Giang Ly, dùng khẩu hình nói với anh một câu “Anh thật là đẹp trai”. Giang Ly cong khóe miệng lên nhìn tôi chớp mắt vài cái, nhìn vẻ mặt cổ quái kia của anh, tôi liền cảm thấy thật bị thương, khí thế gì gì đó, đều là mây trôi trôi...

Hai chúng tôi đang liếc mắt đưa tình, Tuyết Hồng đột nhiên mở mồm: “Như vậy Quan.... Bà Giang thì sao, suy nghĩ của cô thế nào?”

Ách? Tôi? Tôi thu hồi vẻ mặt háo sắc, quái dị liếc mắt nhìn Tuyết Hồng, lập tức cau mày nói rằng: “Ngu ngốc! Tôi đương nhiên nghe theo Giang Ly rồi!”

Tuyết Hồng đại khái bị một câu này của tôi làm cho chết nghẹn không nhẹ, cô ta trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng mới nói tiếp: “Giang tổng, anh sẽ không cho rằng chì bằng kế hoạch poison pill* nho nhỏ của anh có thể khiến Ngải Thụy chùn bước đấy chứ? Thực lực của Ngải Thụy cả anh và tôi đều rõ như ban ngày.”

*Kế hoạch “Viên thuốc độc” (poison pill) đây là một thuật ngữ kinh tế chỉ một trong những biện pháp bảo vệ các doanh nghiệp khỏi nguy cơ bị thâm tóm thu mua bởi các tập đoàn / công ty lớn khác. Bạn nào muốn tìm hiểu thêm thì xem ở đây nha

Giang Ly không nói gì, tựa trên ghế sa lông không mặn không nhạt nhìn Tuyết Hồng, cuối cùng mới nở một nụ cười quái lạ, cái kiểu cười làm cho

người ta tim đập chân run ấy. Tôi thực bội phục Tuyết Hồng, nếu Giang Ly mà dùng ánh mắt kiểu này nhìn tôi, tôi sớm đã xám xịt mà cúp đuôi chạy trốn rồi, vẻ mặt này của anh có nghĩa là : Ta đang tính kế mi đấy, mi chết chắc rồi.

Tuyết Hồng đại khái cũng có chút khẩn trương, cô ta hít sâu một hơi, nói: “Tuy rằng poison pill có thể khiến kế hoạch thâm tóm của chúng tôi gặp chút khó khăn, chẳng qua hai ta đều rõ, giá trị của xQ đã bị hạ thấp cực kỳ nghiêm trọng, mặc kệ thế nào, chỉ cần xQ rơi vào tay của Ngải Thụy, Ngải Thụy vẫn thu được lợi nhuận như cũ.”

Giang Ly không trả lời cô ta, chỉ hỏi lại: “Những lời này của cô là nói cho tôi nghe, hay là nói cho chính bản thân cô?”

Tuyết Hồng biến sắc, cả giận nói: “Giang Ly tôi cảnh cáo anh, anh đừng quá đáng!”

Tôi vừa nghe thấy câu này liền phát hỏa, nhin cả nửa ngày mới không đem cái gạt tàn trên bàn chụp lên đầu cô ta, mẹ nó chứ, chạy tới quấy rối là cô, phá hoại hạnh phúc gia đình nhà người ta cũng là cô, cô có tư cách gì mà nói người khác quá đáng?

Giang Ly liếc mắt nhìn tôi an ủi một chút, sau đó thản nhiên tự đắc nói với Tuyết Hồng: “Tôi đây cũng cảnh cáo cô, nếu như hiện giờ Ngải Thụy buông tay, tôi còn có thể để các người chết được toàn thân.”

Tôi bị lời nói của Giang Ly làm cho sét đánh không nhẹ, thiếu tí nữa thì bắn ra... Giang Ly à.... da mặt anh cũng dày quá nha, những lời kiểu này mà anh cũng nói ra được?

Quả nhiên, Tuyết Hồng cũng cười lạnh nói: “Anh điên rồi, anh có lợi thế gì mà cùng tôi nói những lời này?”

Giang Ly đã có chút mất kiên nhẫn nói: “Nếu như các người còn có chút thành ý mà nói, tôi muốn cùng cha cô đàm phán.”

Tuyết Hồng đáp: “Tôi giờ đại diện toàn quyền thay cha tôi.”

Giang Ly: “Tôi đây thật không có gì để bàn nữa, đi thông thả không tiễn.”

Tuyết Hồng có chút phần nộ lại có chút không cam lòng nhìn Giang Ly một cái, sau đó từ trên sa lông đứng dậy: “Giang Ly, anh đừng hối hận!” Cô ta nói, sau đó xoay người đi về phía cửa.

Tôi vừa thán phục tốc độ của cuộc đàm phán ngày hôm nay, vừa chăm chú nhìn Tuyết Hồng đang chậm rãi bước về phía tôi ngày càng gần----- Vị trí tôi ngồi gần như là sát với cửa vào, cô ta muốn ra ngoài, phải đi qua chỗ tôi.

Thế nên ngay tại lúc Tuyết Hồng đi qua tôi, tôi điềm nhiên như không giơ một chân ra....

Theo một tiếng hét thảm thiết, Tuyết Hồng cùng với sàn nhà mặt đối mặt đúng bằng một cái góc chết 0 độ, tôi nghe một tiếng “Oạch” kia mà đau thay cho cô ta.

Tuyết Hồng từ trên mặt đất đứng dậy, dùng ánh mắt gần như là màu đỏ mà nhìn tôi, giống như muốn đem tôi xé xác ngay tại trận vậy.

Tôi kêu lên một tiếng quái dị, bổ nhào vào trong lòng Giang Ly, cười tít mắt nhìn cô ta.

Giang Ly xoa xoa đầu tôi, nhìn Tuyết Hồng lễ phép cười mang theo chút xin lỗi, hãnh nói: “Ngại quá, bà xã tôi dạy dỗ chưa nghiêm, kị ác như thù*.”

* 嫉恶如仇 – Tật ác như cừ: ghen ghét với kẻ ác như thù địch.... anh thâm quá đi.

Lúc Tuyết Hồng nghe thấy “dạy dỗ chưa nghiêm”, sắc mặt có dịu đi một chút, lại nghe đến “kị ác như thù”, ánh mắt cô ta lập tức lại đỏ ngầu lên. Tôi không khỏi cảm thán, cha cô ta đúng là biết nhìn xa trông rộng đấy, đặt cái tên đúng là rất hợp cảnh, tuyết hồng, huyết hồng... Thế nên tôi lại chẳng thêm phúc hậu mà cười thêm một cái.

Tuyết Hồng nắm chặt tay thành nắm đấm, gân xanh nổi lên, như một con sư tử mẹ đầy hung mãnh, đang có nhu cầu cấp bách muốn cắn chết một hai người để trút giận.

Tôi bị dáng vẻ này của cô ta dọa cho rùng cả mình, cô ta không phải thực sự muốn đánh người đấy chứ?

Giang Ly lại xoa xoa đầu tôi, khí định thần nhàn nói với cô ta: “Cô đánh không lại tôi.”

Tuyết Hồng còn chưa đáp lại, tôi đã bị mấy câu này của anh khiến cho đầu đầy hắc tuyến. Giang Ly nhà anh da mặt càng ngày càng dày đấy, Tuyết Hồng cô ta thật sự là đai đen teakwondo đó, có thể một cước đánh cho một người đàn ông cao 1m8 ngã lăn quay đó!

Giang Ly một chút cũng không thấy hổ thẹn, anh tựa hồ như cảm thấy khoái lác như vậy còn chưa đủ, lại còn bổ sung thêm một câu: “Hơn nữa ngoại trừ bà xã tôi ra, tôi cũng không biết thương hương tiếc ngọc với ai khác đâu.”

Tôi tiếp tục khinh bỉ Giang Ly, anh cũng đâu có biết thương hương tiếc ngọc với em được không? Đêm qua còn không hành hạ em gần chết... Mẹ kiếp, tôi đang nghĩ cái gì thế này.....

Tôi rũ khỏi đầu những tình tiết không lành mạnh, tiếp tục xem náo nhiệt.

Lúc này Tuyết Hồng vẫn nắm chặt tay như cũ, giống như là đang thật sự muốn so chiêu cùng với Giang Ly. Tôi vui sướng khi người gặp họa nhìn Giang Ly, thấy ngu chưa? Khoác lác cho lắm vào?

Giang Ly lại cười tủm tỉm nói với Tuyết Hồng: “Nếu cô không đi, tôi chỉ đành gọi bảo vệ tới đưa cô đi thôi... Bọn họ ở ngay ngoài cửa.”

Vì thế tôi liền hào hứng nhìn toàn bộ quá trình mà một đại thiên kim cao cao tại thượng giàu có từ bình tĩnh trở nên nóng nảy cho đến khi hoàn toàn sụp đổ.

Nhìn trời, tôi thực sự bị Giang Ly làm hỏng rồi. >_<

Tuyết Hồng đi rồi, Giang Ly mới ôm lấy tôi, dùng ngón tay chọc chọc lên môi tôi, cười tủm tỉm nói: “Em vừa nãy sao lại đỏ mặt?”

Tôi đỏ mồ hôi mẩn liệt, Giang Ly à, anh quan sát cũng tỉ mỉ quá đấy? Em chỉ có 0 giờ lẻ vài giây thần du thôi mà cũng bị anh phát hiện....

Tôi đương nhiên không thể nói chi tiết cho Giang Ly về suy nghĩ lúc nãy của mình được, quá dọa người. Thế nên tôi nhìn anh cười nịnh nọt: “Em đây không phải là thấy anh bựa mì như vậy nên quá kích động sao....”

Giang Ly chọt lên môi tôi một cái, cười nói: “Anh không ngại em kích động thêm vài lần nữa.”

Tôi chọt dạ đá anh một cái, ngồi bên cạnh anh, tựa vào vai anh. Tuy vừa rồi quả thật đã làm được chút chuyện xả giận, nhưng vấn đề vẫn là phải đối mặt, hơn nữa, chúng tôi đối xử với Tuyết Hồng như vậy, cô ta nhất định sẽ đập xQ tôi tả cho đến chết, mới nghĩ đến đây tôi đã thấy lo lắng.

Tôi cầm lấy tay Giang Ly, lo lắng nói: “Nhưng mà Giang Ly, anh có biện pháp ứng phó sao?” Vẫn là anh đã hạ quyết tâm không cần xQ nữa?

Giang Ly nắm lại tay của tôi, đáp: “Biện pháp thì có, chỉ là tạm thời không biết độ nông sâu của Ngải Thụy ra sao, không thể hành động thiếu suy nghĩ. Người có thể thực sự đàm phán ở Ngải Thụy còn nấp ở phía sau, chỉ thả một tiểu quỷ đến quấy rối, thật sự là đáng giận.”

Thiện tai, thì ra Tuyết Hồng nhiều lắm cũng chỉ được tính là tiểu quỷ =

Tôi đột nhiên nghĩ đến vấn đề “Một hai chục vạn” mà Giang Ly từng nói qua, liền hỏi: “Giang Ly, anh có tiền sao?” Giang Ly cười nói: “Đúng vậy, có tiền rồi.”

Tôi lo lắng, lại hỏi: “Đủ dùng sao?”

Giang Ly hỏi ngược lại: “Nếu anh nói không đủ thì sao?”

Không đủ sao? Tôi còn có chút tiền riêng, nhưng mà, khụ khụ, nói thật tôi cũng ngại lấy ra...

Giang Ly cười cười xoa xoa đầu tôi, nói: “Em không cần quan tâm đến chuyện này. Em chỉ cần đỡ anh vui vẻ là được rồi.”

Đỡ anh vui vẻ... Tôi lại nghĩ đến một số chuyện không nên nghĩ đến rồi, thế nên mặt tôi lại đỏ bừng...

Giang Ly nhéo nhéo mặt tôi, cười tí mắt nói: “Quan Tiểu Yến, đang nghĩ gì vậy?”

“Khụ, khụ, không, không có gì...”

Giang Ly: “Ừm, anh lại nghĩ đến một chuyện... Oa, mặt em làm sao lại đỏ như vậy?”

Tôi then thùng mà vùi đầu xuống thật thấp, đại ca à, anh có thể đừng nói nữa được không?

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Âm Mưu Của Giang Ly

Tôi gọi điện cho mẹ và Hạp Tử, bảo họ nếu có tiền không dùng đến thì mua cổ phiếu của xQ. Hạp Tử nói sao phải như thế, có phải xQ gặp phải khó khăn gì cần hỗ trợ hay không, Tôi trả lời con bé: “Bà đừng quan tâm, chỉ cần bà mua, tuyệt đối sẽ có lời.”

Câu này không phải tôi nói, mà là Giang Ly nói. Mới đầu tôi cũng cho rằng, mua cổ phiếu của xQ chẳng khác nào đang trợ giúp xQ. Cụ thể vì cái gì tôi cũng không thể nói rõ ràng, dù sao trên TV không phải đều diễn như vậy sao. Về sau Giang Ly nói cho tôi biết, mua cổ phiếu của xQ là đúng, mà còn mua bao nhiêu kiếm lại bấy nhiêu. Tôi hỏi anh tại sao, anh trả lời nói cái gì mà trong lúc giá cổ phiếu của xQ đang hạ, mua lại tuyệt đối sẽ không thiệt chút nào, mặt khác không lâu sau đó Ngải Thụy sẽ điên cuồng mà thu mua lại cổ phiếu của xQ, đến lúc đó giá cổ phiếu sẽ bị nâng lên rất cao, cho nên bây giờ nên tích trữ, đến khi đó bán ra hết, nhất định sẽ có lời.

Tôi vừa liên hệ bạn bè tốt của mình, vừa cảm thán, Giang Ly anh đúng là bình chân như vại nha, xQ của anh sắp về tay người khác đến nơi rồi mà anh vẫn còn có tâm tư giúp người khác kiếm tiền....

...

Hôm nay, Giang Ly đột nhiên không đầu không cuối hỏi tôi một vấn đề, anh nói: “Bình thường lúc cùng anh họp mấy cuộc hội nghị cấp cao kia, ai hay cùng em nói chuyện nhất?”

Tôi nghĩ ngợi một lúc, đáp: “Thường thì là cái người có ria mép á.”

Giang Ly lại hỏi: “Hắn ta hay hỏi em những vấn đề gì?”

Tôi trả lời: “Phần lớn là những chuyện em không hiểu.”

Giang Ly cười xoa xoa đầu tôi, lập tức như đinh đóng cột nói: “Hắn là nội gián.”

Tôi nhất thời không kịp phản ứng lại: “A?”

Giang Ly liền giải thích: “Mấy ngày gần đây có một vài tin tức nói nội bộ xQ đã không còn gì có giá trị lộ ra ngoài, chắc hẳn không đợi được, muốn thăm dò từ phía em.”

Tôi ngây ngốc hỏi lại: “Thế sao hắn ta không trực tiếp thăm dò từ anh?” Vừa nói ra khỏi miệng tôi liền cảm thấy mình ngu ơ là ngu, da mặt Giang Ly dày như vậy, cho dù không có một phân tiền anh cũng dám giả làm người giàu có, tên ria mép kia chắc chắn là sợ bị anh lừa.

Quả nhiên, Giang Ly trả lời: “Hắn ta còn không phải muốn hái hồng lúc còn mềm.”

Tuy hình dung tôi là “quả hồng mềm” làm cho tôi có chút bi phần, chẳng qua tôi cũng đành chịu thiệt vậy, người nào đó muốn tôi làm một quả hồng mềm mà ... Nhưng mà nghĩ đến chuyện cả ngày tôi đều bị một tên nội gián thăm dò, trán tôi không khỏi toát mồ hôi lạnh. Tôi nói: “Giang Ly, anh không sợ em tiết lộ ra chuyện buôn bán cơ mật gì với hắn sao?”

Giang Ly ung dung đáp: “Em tuy có ngọc, nhưng cũng không đến mức như vậy.”

Tôi nghĩ nghĩ thấy cũng đúng, tên ria mép kia nói bóng nói gió hỏi tôi mấy vấn đề khó hiểu, mặc kệ là hỏi trực tiếp hay là vòng vo dẫn dụ cho tôi

nói, tôi đều đáp là không biết, Giang Ly không nói với hẳn ta thì thôi, tôi có quyền gì mà nói cho hẳn, bây giờ ngẫm lại, tên kia thật đúng là đáng nghi. Nhưng mà bây giờ thấy Giang Ly tin tưởng tôi như vậy, tôi thực sự cực kỳ cảm động, vì thế nhìn anh cười nịnh nọt: “Giang Ly anh thật là tốt!”

Giang Ly cong khóe miệng lên: “Thật không?”

“Ừ ừ!” Tôi gật đầu mãnh liệt.

Giang Ly: “Vậy hôn anh một cái.”

Tôi: “....”

Kính nhờ! Công ty của anh sắp bị người ta thu mua đến nơi, phiền anh làm ơn biểu hiện ra chút cảm giác khẩn trương một chút có được không ....

...

Ngày hôm nay vừa tan ca, tôi và Giang Ly không có về nhà luôn, mà là cùng cha tôi đi ăn cơm. Gần đây cha tôi vừa đến Australia định cư, mấy hôm nay về nước, nói nhớ chúng tôi, muốn cùng chúng tôi ăn một bữa cơm. Vốn tôi thấy gần đây Giang Ly bận bịu chuyện của công ty đã mệt chết đi được, đã định để qua thời gian này rồi nói sau, không ngờ Giang Ly giống như chẳng có việc gì vui vẻ đáp ứng luôn.

Tôi than thầm, đúng là hoàng đế chưa vội thái giám đã gặp, tôi chính là cái tên thái giám kia!

Bọn tôi cùng cha tôi nói chuyện hàn huyên một lúc, ba tôi liền bắt đầu ân cần thăm hỏi tình hình công ty Giang Ly. Thì ra mọi người đều đã nghe nói chuyện giữa Ngải Thụy cùng với xQ.

Giang Ly vừa gặp đồ ăn cho cha tôi, vừa đáp: “Cha yên tâm, có thể trụ vững.”

Cha tôi lo lắng hỏi: “Có gì cần hỗ trợ không? Cần tiền bạc sao?”

Giang Ly lắc đầu: “Không cần, con đã mượn ngân hàng chút tiền, cũng đủ dùng.”

Tôi chen mồm vào: “Giang Ly, thì ra tiền của anh là mượn của ngân hàng sao?”

“Xuyt- – “Giang Ly thần bí nhìn tôi cười nói, “Chuyện này trong công ty trừ anh ra không có ai biết hết.”

Tôi hiểu... trong công ty của Giang Ly có nội gián, mà tên rìa mép kia có lẽ chỉ là một trong số đó, những bí mật có vẻ quan trọng anh đương nhiên sẽ không cho người khác biết. Chẳng qua tôi tò mò nhất chính là, ngân hàng chắc cũng nghe được tin tức về việc xQ bị thu mua chứ, bọn họ làm sao còn đồng ý cho Giang Ly vay tiền?

Tôi đem nghi vấn của mình nói ra, Giang Ly chỉ cười cười, đáp là nói chuyện gì có lợi cho bọn họ thì đương nhiên họ sẽ vui lòng. Tôi thật không nghĩ ra người của ngân hàng đến cùng là được lợi gì từ chuyện này, cũng chẳng muốn suy nghĩ làm gì. Nhưng mà tôi vẫn cảm thấy mượn tiền của người ta vẫn không đáng tin. Giang Ly lại gian xảo nói: “Cái này em chưa hiểu rồi. Nếu xQ thật sự không trụ được mà rơi vào trong tay Ngải Thụy, người bên phía Ngải Thụy đương nhiên sẽ phải phụ trách thay xQ trả nợ, loại chuyện vay tiền không cần trả này chẳng phải là chuyện tốt sao, không phải lúc nào cũng gặp được đâu.”

Tôi hiểu rồi, cách này của Giang Ly chính là một mũi tên trúng hai con chim, hơn nữa còn cực kỳ lưu manh. Cùng lúc mượn tiền của ngân hàng để đẩy lui Ngải Thụy, mà kế hoạch này một khi thất bại, lúc đó Giang Ly đem tiền tiêu hết, trong tài khoản xQ sẽ xuất hiện thêm một khoản nợ, Ngải Thụy tiếp quản xQ, đương nhiên phải phụ trách vấn đề tài chính của xQ, đến lúc đó, xQ chẳng khác nào mang theo một đứa con riêng mà tái giá với

Ngài Thụy hết. Cách làm này của Giang Ly chính là điển hình cho câu “Đánh được thì đánh, không đánh được thì kéo theo mi làm cái đệm lưng”
....

Tôi lau mồ hôi, Giang Ly, anh quá âm hiểm!

Lúc này, cha tôi đột nhiên nói: “Giang Ly, thật ra con không phải vay tiền của ngân hàng đâu, chỗ cha có chút tiền, con lấy mà dùng.”

Tôi nói: “Cha, cha có bao nhiêu tiền để không? Thật ra cha có thể mua cổ phiếu của xQ là được, chắc chắn lời.”

Cha tôi nghĩ nghĩ một chút, đáp: “Chắc khoảng tầm vài chục vạn? Gần đây cha tiêu xài hơi mạnh tay, không rõ lắm.”

Tôi thiếu chút nữa phun ra, cha chỉ là giai cấp công nhân, làm thuê cho người ta cả nửa đời, kiếm đâu ra mấy chục vạn chứ?

Cha tôi cực kỳ nghiêm túc giải thích với tôi: “Con gái à, cha nói thật mà. Cha con lúc trước ở nước ngoài được thừa kế một khoản di sản, không hề thiếu tiền.”

Tôi bị lời nói của ông làm cho kinh sợ, không dám tin nuốt nuốt nước miếng, hỏi: “Thật... thật sự?”

Cha tôi gật đầu mãnh liệt, một chút giả dối cũng không có,

Tôi than thầm, thế giới này thật thần kỳ, ngay cả cha tôi cũng thành tỉ phú được. Tôi nói: “Cha, cha mua cổ phiếu của xQ đi, cha nhiều tiền như vậy, không mua rất phí.”

Giang Ly lại lắc đầu nói: “Cha, cha không cần mua của xQ, cha nên mua của Ngài Thụy ấy.”

Tôi trừng Giang Ly: “Anh điên rồi!”

Giang Ly vẫn bình chân như vại lắc đầu: “Anh không điên... Cha, cha không ngại tiền của mình nhiều thêm một chút chứ?”

Cha tôi lắc đầu hết như cái trống bỏi: “Đương nhiên không ngại, ai mà không thích kiếm được tiền chứ.”

Giang Ly: “Tốt lắm, qua một thời gian nữa cổ phiếu của Ngải Thụy có thể sẽ hạ giá, đến mức khoảng dưới mười đồng, cha liền mua vào đi, có thể mua bao nhiêu thì mua bấy nhiêu, nếu có thể so với vài cổ đông lớn thì càng tốt.”

Tôi thật sự không hiểu Giang Ly muốn làm chuyện liều lĩnh gì, mù mịt nhìn anh. Giang Ly vỗ vỗ vai tôi, nói: “Yên tâm đi, anh tự biết chừng mực.”

Tôi nghĩ cũng đúng, dù sao Giang Ly là loại người luôn tự mình tính kế tất cả chỉ chờ người khác nhảy vào mà thôi, tôi còn lo lắng cho anh cái gì chứ.

Cơm chiều ăn mãi đến tối muộn mới xong, lúc chia tay, cha tôi ôm lấy tôi. Tôi đột nhiên phát hiện ông không còn cao lớn như trước nữa, cánh tay cũng không còn cứng cáp khỏe mạnh như xưa nữa. Thở dài một hơi, là tôi đã trưởng thành, hay là ông đã già đi?

Tôi đột nhiên có chút chua xót trong lòng.

...

Ngải Thụy rất nhanh chóng triển khai thế công, toàn bộ đúng như dự đoán của Giang Ly, bọn họ nâng giá mua vào cổ phiếu của xQ, có vài thành viên của ban giám đốc đều bị Ngải Thụy nắm bắt, tôi thực sự vì Giang Ly mà đổ mồ hôi.

Mà vị đương gia đứng sau Ngải Thụy kia, cũng chính là cha của Tuyết Hồng, cũng chưa thềm lộ diện. Giang Ly nói, có thể là ông ta cảm thấy xQ

không có năng lực để phản kháng. Anh lại nói, nếu đúng là như vậy, thì quá tốt.

Nói thật tôi vẫn không thể hiểu được kế hoạch của Giang Ly, về sau là do trợ lý của anh giải thích cho tôi một hồi, nhưng mà tên kia nói hơi bị khoa trương, theo lời của cậu ta, cứ như là Giang Ly là diễn viên hát hí khúc không bằng, đem toàn bộ ba mươi sáu kế trong binh pháp Tôn Tử ra diễn hết một lượt. Sau này tôi đem lời cậu ta nói thuật lại cho Giang Ly, Giang Ly cũng bảo là cậu ta nói linh tinh.

Tuy lời nói của trợ lý độ tin cậy không được cao cho lắm, nhưng mà mấy cái “Kế phản gián” mới “Ám độ trần thương” gì gì đó cậu ta nói tôi nghe vẫn hiểu được một chút. Cái đó để sau này hãy nói, tạm thời không đề cập đến.

Trước tiên là nói về tình hình hiện tại. Cổ phiếu của xQ mấy ngày nay liên tục tăng cao, tôi nhìn đường biểu thị giá cổ phiếu màu đỏ đang lay động kia mà lo sợ bất an. Tuy Giang Ly luôn nói không cần lo lắng, nhưng mà Ngải Thụy cũng quá mạnh tay rồi....

Quả nhiên, không lâu sau đó, chuyện tôi lo lắng đã xảy ra.

Ngày hôm đó, Ngải Thụy cực kỳ phách lối tuyên bố, Ngải Thụy đã nắm giữ 25 % cổ phần của xQ. Giang Ly nhìn thấy vậy, mí mắt cũng chẳng thèm nâng lên nói: “Bọn họ cũng chỉ có thể nắm được từng ấy.”

Tôi hỏi Giang Ly: “Vậy anh có bao nhiêu?”

Giang Ly đáp: “Hai mươi. “

Tôi lúc này đã bị anh làm cho quay mòng mòng: “Bao... bao nhiêu?”

Giang Ly rõ ràng đáp lại: “20 %”

Tôi hóa đá tại chỗ, 20 % nghĩa là sao? Người ta có 25 % anh mới có 20 %, như thế chẳng phải nghĩa là xQ đã thuộc về Ngải Thụy rồi?

Tôi nuốt nuốt nước miếng, ngay cả giọng cũng thay đổi: “Thế...thế...”

Giang Ly giúp tôi nói cho hết: “xQ bây giờ trở thành công ty con do Ngải Thụy khống chế cổ phần.”

Tôi nhất thời không còn lời nào để nói, trong lòng giống như bị thứ gì đó lấp đầy, đôi mắt đỏ lên, cố nén cho nước mắt khỏi rơi xuống.

Giang Ly xoa xoa đầu tôi, ha ha cười nói: “Em gấp cái gì, anh chỉ là tạm thời đem xQ gửi tại Ngải Thụy.”

Tôi chớp chớp mắt nhìn anh, còn có thể xoay chuyển?

Giang Ly cong khóe miệng lên cười một cách gian xảo nói: “Nói cách khác, ai giúp anh trả nợ?”

Tôi: “...”

Giang Ly, anh xấu quá đi!

Nhưng mà tôi vẫn cảm thấy lo lắng, dù sao Ngải Thụy đã nắm giữ 25 %, Giang Ly muốn xoay chuyển, thật sự dễ dàng như vậy sao?

Giang Ly nhận ra sự nghi hoặc của tôi, anh nói: “Yên tâm đi, xQ còn có 10% cổ phần công ty vẫn chưa rõ ràng tích.”

Tôi: “Không rõ... tầm tích?” Giang Ly, anh đừng có khiến mọi chuyện trở nên thần bí như vậy có được không?

Giang Ly gật đầu đáp: “Trong mắt Ngải Thụy cùng với những người khác đúng là không rõ tầm tích. Lúc trước một nguyên lão cùng xây dựng sự nghiệp với anh trên tay cậu ta có 10% cổ phần của công ty, sau này cậu

ta thấy không còn hứng thú, liền ủy thác cho anh đem sổ cổ phiếu đó chuyển nhượng, bây giờ thằng nhóc kia chắc vẫn còn đang đi du lịch vòng quanh thế giới, mới vừa đến châu Phi, mấy hôm trước còn gọi điện cho anh kêu là bị sự tử căn.”

Tôi lau mồ hôi: “Người này... đúng là rất thú vị... Nhưng mà Giang Ly, anh chuyển cổ phiếu của anh ta cho ai vậy?”

Giang Ly nhìn chăm chăm vào tôi: “Chuyển cho em.”

Tôi: “...”

Tôi nuốt nước miếng: “Chuyển khi nào vậy?”

Giang Ly làm bộ làm tịch hồi tưởng lại một phen, đáp: “Hình như là lúc mới kết hôn không bao lâu thì phải?”

Tôi tiếp tục hỏi: “Thế... lúc đó anh đã tin em như vậy?”

Giang Ly thành thật trả lời: “Nếu mà ly hôn, kiểu gì mà anh chẳng phải cho em một chút phí chia tay.”

Khốn, Giang Ly anh làm người đúng là phúc hậu nha! Tôi bị hai chữ “Ly hôn” làm cho có chút điên tiết, trợn mắt nhìn anh.

Giang Ly cười hà hà mà ôm tôi vào trong lòng, hôn hôn tôi, nói: “Quan Tiểu Yến, anh rất thích em như thế này.”

Tôi xoay mặt đi, không thèm để ý tới anh.

Giang Ly lại đột nhiên nói: “Chẳng biết lúc trước là ai la hét ầm ĩ muốn ly hôn ấy nhờ.”

Tôi vừa nghe đến chuyện này, lập tức cảm thấy xấu hổ, nịnh nọt ôm lấy cổ Giang Ly, ở trên mặt anh hung hăng hôn một cái.

Giang Ly được tôi đỡ dành tim rỗng vui vẻ, nâng mặt tôi lên bắt lấy môi tôi, bắt đầu hôn nồng nhiệt. Vừa hôn vừa hạnh kiểm xấu đem bàn tay tiến vào trong áo tôi, dùng bên hông tôi lưu luyến một lúc, liền có xu hướng trượt lên trên.

Tôi đang bị hôn choáng váng nhưng vẫn còn sót lại một tia lý trí, biết đây là nơi nào. Thế nên không khách khí chút nào đẩy tay anh ra.

Anh lại đến, tôi lại đẩy....

Tôi nghiêng đầu, vừa thở hổn hển, vừa nói: “Giang Ly, đây là phòng làm việc của anh mà.”

Giang Ly bắt lấy môi tôi, vừa hôn lên khóe môi của tôi vừa mơ hồ đáp: “Thế thì đã làm sao?”

Cái gì gọi là “Thế thì đã làm sao?” Tôi vô lực lặp lại lần nữa: “Đây là phòng làm việc của anh!!”

Văn phòng là nơi để làm việc, không phải là dùng để XXOO....

Giang Ly chậm rãi trưng ra một nụ cười cực kì mê người, đáp: “Thế thì vừa đúng dịp thử một chút.”

Tôi: “....”

Giang Ly, anh quá YD >__<

...

Một lúc sau, sau khi tôi ở trong văn phòng của Giang Ly bị anh gặm qua gặm lại mấy lần, đại khái anh cũng biết bản thân có phần hơi quá trớn, nên mới đem tôi kéo vào trong lòng, vỗ nhẹ phía trên lưng an ủi tôi: “Không sao, đây là tình yêu văn phòng, cực kỳ bình thường mà.”

Tôi đổ mặt dụi đầu vào trong ngực anh, trong lòng yên lặng rơi lệ, đây
mà là tình yêu văn phòng á, đây rõ ràng là văn phòng gian – tình....

BÀ XÃ THEO ANH VỀ NHÀ ĐI

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Kết Cục

Tuy bỗng nhiên trên đầu tôi đột nhiên nhảy ra thêm 10% cổ phần công ty của xQ khiến tôi cũng có chút an tâm, nhưng mà tôi vẫn có một chút vấn đề không được yên lòng cho lắm, thế nên tôi mới hỏi Giang Ly: “Nếu xQ còn có 10% cổ phần không rõ tung tích, vậy Ngải Thụy làm sao có thể yên tâm mà trả nợ?”

Giang Ly cười tủm tủm đáp: “Anh dùng tất cả những vụ kinh doanh chính của xQ làm tài sản thế chấp.”

Thì ra là thế. Ngải Thụy mà không trả tiền, ngân hàng sẽ tham gia khống chế xQ rồi? Thế thì đúng là không trả không được. Thiệt tai, Giang Ly à, anh còn có thể âm hiểm đến mức nào nữa đây.

...

Quả nhiên không ngoài dự tính của Giang Ly, sau khi Ngải Thụy tiếp quản xQ xong, vị trí công ty mẹ khống chế cổ phần còn chưa ngồi cho ấm, đã thấy ngân hàng chạy tới đòi nợ. Ngải Thụy thật không ngờ đến việc phải trả nợ, nhưng mà nếu không trả, con vịt chết đã tới tay rồi sẽ thực sự bay mất, bọn họ không muốn trả cũng phải trả.

Sau hôm Ngải Thụy hoàn toàn đã thanh toán hết tiền nợ xong, Giang Ly vẫn như thường lệ kéo theo tôi đi ăn một bữa cơm với chủ tịch ngân hàng đã cho anh vay tiền kia. Chủ tịch ngân hàng là một ông chú cực kỳ dễ gần,

lúc tôi nói chuyện với ông ta mới phát hiện, thì ra ông ấy là bạn học của cha Giang Ly, là bạn vong niên đó....

Chủ tịch ngân hàng cầm chén rượu nói với Giang Ly: “Nhóc con khá lắm, cậu so với cha cậu còn hư hỏng hơn nhiều!”

Tôi lau mồ hôi, thật sự không rõ là chú ấy đang khen Giang Ly hay là đang mắng anh nữa.

Thôi kệ đi, những chuyện giữa cao thủ với nhau, tôi không hiểu. Tôi thấy tôi vẫn là nên ngoan ngoãn dùng bữa đi!

....

Vốn tôi cho rằng đợi cho Ngải Thụy trả hết nợ giúp xQ xong, Giang Ly sẽ ngênh ngang tuyên bố quyền khống chế 10% cổ phần kia của tôi, chẳng ngờ tới anh lại tuyệt không nóng vội.

Sau đó tôi liền biết tại sao anh không nóng vội.

Ngải Thụy trả nợ không được bao lâu, trên thị trường chứng khoán đột nhiên xuất hiện một “làn sóng hoài nghi Ngải Thụy”. làn sóng này khiến cho đại bộ phận dân chơi cổ phiếu đối với tình hình tài vụ và kinh doanh của Ngải Thụy sinh ra hoài nghi nghiêm trọng thậm chí dẫn đến cả thái độ phủ định. Đến nỗi có một lần tôi về đến nhà, đã thấy mẹ tôi chống thắt lưng cực kỳ lo lắng nói chuyện với mấy bác gái trong khu: “Cổ phiếu của Ngải Thụy không thể mua, mua vào là chết!”

Lúc ấy tôi thực sự toát mồ hôi, khăn trương đem cụ kéo về nhà. Mẹ tôi vốn không chơi cổ phiếu, nhưng mà từ lần trước mua cổ phiếu của xQ xong buôn bán lãi rất nhiều tiền, bà bắt đầu ảo tưởng mình chính là “cổ thần”, ☹️ chết người.

Trở lại chuyện chính. Về những tin đồn quái lạ này, ban đầu chỉ là một chút tin tức lề đường, lúc bắt đầu là về vấn đề kinh doanh của Ngải Thụy, nói là lãi suất của bọn họ quá cao, sau đó mới lan đến vấn đề tài chính, nói bọn họ làm giả sổ sách, sau nữa lại lan đến vấn đề nợ nần, nói bọn họ thiếu nợ bao nhiêu bao nhiêu tiền, lại sau sau nữa, vấn đề sinh ra đủ loại, từ đái ngộ với công nhân cho đến văn hóa công ty, thậm chí còn có người hoài nghi bên trong công ty của bọn họ có luật ngầm. Càng kỳ quái hơn chính là, lại có người nhảy ra chắc chắn tuyên bố rằng cha của Tuyết Hồng có con riêng, còn có tên có họ nữa.

Tôi hỏi Giang Ly: “Đây là anh làm phải không?”

Giang Ly trả lời: “Có một chút, nhưng mà những chuyện loạn thất bát tao sau này là do có người gây rối, cũng có một số người là thừa nước đục thả câu.”

Tôi nghĩ thấy cũng đúng, Ngải Thụy là cây to đón gió lớn, kiểu gì mà chả có vài đối thủ cạnh tranh, giờ đương nhiên phải nắm lấy thời cơ giảm lên đập một cước rồi.

Tôi lại hỏi Giang Ly: “Thế mấy tin tức lề đường có vẻ xác thực kia, là thật hả?”

Giang Ly bí hiểm trả lời: “Có cái là thật, có cái là giả. Hiện tại một số vấn đề cũng đã được bắt đầu điều tra.”

Tôi nói ra nghi vấn cuối cùng trong lòng: “Nhưng mà chuyện này, anh làm sao mà biết được?”

Giang Ly cười tủm tủm đáp: “Em ngốc quá đi, trong xQ có người của Ngải Thụy, thì trong Ngải Thụy đương nhiên cũng sẽ có người của xQ.”

Hiểu rồi, đây là gián điệp thương mại cao cấp, tôi vẫn là lần đầu tiên thấy đấy.

Do Ngải Thụy bị âm mưu nhỏ của Giang Ly khiến cho chao đảo một phen, lại bị những kẻ khác hắt thêm chút nước bẩn, cho nên bây giờ bọn họ phải nghênh đón một nguy cơ nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, hậu quả của nguy cơ này chính là, cổ phiếu của bọn họ xuống giá thảm hại, cuối cùng xuống tới mức mười đồng. Nhóm người chơi cổ phiếu có cổ phiếu của Ngải Thụy trong tay vừa thấy tình hình này, đều tranh nhau bán cổ phiếu của Ngải Thụy đi, cha tôi lại vui sướng hài lòng mua rồi lại mua, ông không chỉ mua lẻ tẻ thôi, mà còn mua với số lượng lớn. Bởi vì Giang Ly nói cổ phiếu trong tài khoản của cá nhân không thể có trên 5%, như vậy thì sẽ bị ghi danh trong danh sách cổ đông của Ngải Thụy, cho nên cha tôi liền dứt khoát mở thêm tài khoản cho bà xã của ông, chia nhau tích trữ hơn 4% cổ phiếu của Ngải Thụy.

Tôi thở dài một hơi, Giang Ly, anh khiến cha em phát điên rồi....

Nhưng mà tôi vẫn còn có một vấn đề vẫn chưa hiểu, Giang Ly tại sao lại không muốn để cho tên của cha tôi xuất hiện trên danh sách cổ đông của Ngải Thụy chứ?

Giang Ly trả lời việc này như sau: “Giữ lại có cái dùng, hơn nữa bọn họ vẫn còn chưa xuất thủ, không cần phải phiền toái như vậy.”

Tôi khó hiểu, lại hỏi: “Thế sao không nặc danh chứ, giống như em ấy?”

Giang Ly khinh thường nhìn tôi: “Em cho là dễ như vậy sao?”

Tôi yên lặng nhìn trời, thôi kệ đi, dù sao tôi cũng không có hiểu = =

...

Tuy âm mưu này không được chính đáng cho lắm, hơn nữa lực sát thương đúng là rất lớn, nhưng mà thực lực của Ngải Thụy cũng không đến nỗi, cố gắng cũng vượt qua.

Sau đó, Giang Ly đột nhiên tuyên bố trong tay bà xã anh vẫn nắm giữ 10 % cổ phiếu của xQ, làm cho Ngải Thụy xôn xao một trận.

Lần này, cha của Tuyết Hồng cuối cùng cũng không thể ngồi yên được nữa, một mình đến gặp mặt Giang Ly.

Giang Ly vẫn mang theo tôi đến đàm phán cùng với ông già kia như thường lệ.

Cha của Tuyết Hồng là một ông lão gầy gò. Đôi mắt giống hệt như điều hâu, sắc bén mà lạnh khốc.

Ông ta vừa nhìn thấy Giang Ly, liền ung dung cười cười nói: “Quả nhiên là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, không ngờ tôi như vậy mà lại bại trong tay hậu bối.”

Giang Ly coi như vẫn còn nể mặt lão: “Bại ở trong tay tôi là lệnh thiên kim mới đúng.”

Tôi toát mồ hôi, Giang Ly, anh quá tởm = =

Tuyết lão nhân gia thở dài một hơi, nói: “Nói cho cùng vẫn là do tôi quá khinh địch.”

Giang Ly tựa hồ chẳng muốn đôi co với lão, trực tiếp nói: “Như vậy, trong tay xQ có 10% cổ phiếu, một phần cổ phiếu này chắc chắn ngài chưa có xoay sở được chứ?”

Trong tay xQ có 10 % cổ phiếu của Ngải Thụy, chuyện này tôi cũng vừa mới biết. Thì ra Giang Ly vay tiền của ngân hàng, phần lớn đều dùng để mua cổ phiếu của Ngải Thụy. Mà 10 % này, là mua vào lúc anh vẫn còn là chủ tịch, lúc ấy hình như là trực tiếp từ một đại cổ đông của Ngải Thụy chuyển nhượng cho.

Giang Ly nói, xQ muốn xử lý phần cổ phiếu ấy như thế nào, Ngải Thụy có thể khống chế được. Bọn họ có thể thu hồi xóa bỏ phần cổ phiếu này, cũng có khả năng chuyển nhượng đi. Nhưng vị trí của Tuyết lão nhân gia ở Ngải Thụy không được ổn định, cho nên Giang Ly cá rằng ông ta chắc chắn sẽ không xóa bỏ, mà sẽ tìm cách chuyển 10 % cổ phiếu này dưới danh nghĩa của mình. Đương nhiên, quá trình này có vẻ phức tạp, trong đó khẳng định sẽ có người phản đối, Tuyết lão nhân có lẽ còn chưa kịp hoàn thành.

Lúc này Tuyết lão nhân biến sắc, nói: “Như vậy, Giang Ly cậu định như thế nào?”

Giang Ly: “Trao đổi.”

Cái này Giang Ly cũng đã giải thích qua với tôi, ý của anh chính là, muốn dùng 10 % cổ phiếu của Ngải Thụy, đổi lại 20 % cổ phiếu của xQ, hai bên sau khi trao đổi đều xóa bỏ hết.

Tuyết lão nhân ánh mắt lạnh lùng nói: “Dùng 10 % đổi 20 %, cậu đang nói giỡn với tôi sao?”

Giang Ly mặt không thay đổi đáp: “Tùy thôi. Dù sao tôi lập tức có thể nắm lại quyền khống chế xQ, đến lúc đó nếu tôi không cần thận đem chút cổ phiếu đó chuyển nhượng cho người khác, ông cũng đừng có mà hối hận.”

Hiện giờ cổ đông lớn thứ hai của Ngải Thụy chỉ ít hơn Tuyết lão nhân có 5 % cổ phần mà thôi, nếu Giang Ly mà đem phần cổ phiếu này bán cho cổ đông lớn thứ hai kia, Tuyết lão nhân coi như bị người ta kéo xuống ngựa rồi.

Tuyết lão nhân nhìn chăm chăm Giang Ly, giống như muốn đục một cái lỗ bằng ánh mắt trên người anh vậy. Thật lâu sau, lão cuối cùng cũng mở miệng: “Được.” Ánh mắt của lão tuy cực kỳ cố gắng tỏ ra trấn định nhưng

mà tôi vẫn có thể nhìn ra một tia tiếc nuối trong đó, đúng là một vụ làm ăn lỗ vốn mà....

Hai người nói đến đây, coi như chuyện cũng đã bàn xong rồi. Tiếp đó cả hai lại giả tâm giả ý tâng bốc nhau một trận. Lúc này, Giang Ly đột nhiên lại nói: “Trước đây mấy hôm lệnh thiên kim có không cần thận chọc bà xã tôi mất vui, có thể mời cô ta đến nói câu xin lỗi với bà xã tôi được chứ?”

Tôi thật sự không ngờ rằng Giang Ly đột nhiên lại phun ra một câu như vậy, lập tức ngay tại trận, nhưng mà trong lòng cũng thấy ầm ập, tâm trạng, phức tạp khó phải bàn.

Tuyết lão nhân biến sắc vài lần, cuối cùng hừ lạnh nói: “Giang tổng, làm người đừng nên quá đáng quá!” Lão nói xong, cũng không thèm nhìn chúng tôi, thở phì phì rời đi,

Tôi kéo kéo Giang Ly, vừa cảm động lại vừa hổ thẹn. Tôi nói: “Giang Ly, thực ra anh đâu cần phải như vậy.”

Giang Ly ý tứ sâu xa cười cười, nói: “Nếu không muốn nhận lỗi, thì cũng phải trả giá một chút chứ.”

Tôi hỏi: “Ông ta bây giờ không phải đã trả giá rồi sao?” Ngải Thụy giờ đã giở trúc mức nước chẳng được gì, lại còn phải giúp xQ trả nợ không công nữa.

Giang Ly: “Cái đó là sự trả giá cho việc bọn họ dám thu mua xQ. Món nợ Tuyết Hồng phá hoại hạnh phúc gia đình nhà chúng ta, anh còn chưa tính.”

Tôi lau mồ hôi, hỏi: “Vậy anh định thế nào?”

Giang Ly: “Họ Tuyết đứng trên vị trí chương môn nhân của Ngải Thụy cũng lâu quá rồi, đến lúc đổi người.”

Tôi không rõ chân tướng ra làm sao, đương nhiên, chỉ hai tuần sau đáp án liền được công bố.

....

xQ rất nhanh chóng ký kết hợp đồng với Ngải Thụy, đem cổ phiếu của hai bên gạch bỏ hoàn toàn, quyền khống chế xQ một lần nữa lại rơi vào tay Giang Ly.

Hai tuần sau, cha tôi cùng với bà xã của ông đem gần 10% cổ phần của Ngải Thụy trong tay bán cho cổ đông lớn thứ hai của Ngải Thụy... Đương nhiên là bây giờ đã là thứ nhất rồi. Bây giờ, cha của Tuyết Hồng thực sự từ vị trí chương môn nhân của Ngải Thụy rớt xuống.

Đến đây, sóng gió về chuyện thâm tóm xQ cuối cùng cũng ngừng lại, Giang Ly một phen tiền cũng không mất, không chỉ đánh lui cuộc tấn công của Ngải Thụy, lại còn thuận tiện hạ bệ cha của Tuyết Hồng. Nói tóm lại, xQ trong trận phản chiến lại việc thâm tóm này, coi như toàn thắng.

Toàn bộ công ty lại trở về quỹ đạo bình thường.

Đúng lúc này, trong đám nhân viên công ty của xQ đột nhiên lại dậy lên một phong trào “Tin Giang ca” rầm rộ, rất nhiều người sáng tạo ra đủ các loại khẩu hiệu tin Giang ca, ví dụ như “Tin Giang ca, tăng tiền lương” “Tin Giang ca, không sợ thâm tóm”, nhất là trong xQ có một vị đại ca gần đây bị táo bón, thế nên mấy ngày hôm nay cứ mỗi khi làm việc hẳn đều lẩm bẩm một câu “Tin Giang ca, không táo bón.”, lúc ấy tôi nghe được, cười đến đau cả bụng...

Tôi thật sự không ngờ nổi, bạn nói xem, Giang Ly nhìn đứng đắn bình tĩnh như vậy, mà sao mấy nhân viên dưới quyền anh lại “tài năng” được như vậy chứ...

Hơn nữa nhân viên của xQ không chỉ có tài, mà đôi khi còn có chút động kinh, giống như tên trợ lý bảo bối kia của Giang Ly. Tên dong dài kia ý mình thông minh hơn tôi, cả ngày cứ đuổi theo tôi muốn kể tôi nghe nguyên lý chiến thắng Ngải Thụy của Giang Ly, nói Giang Ly anh dũng ra sao, âm hiểm thế nào. Tôi nói tôi không muốn nghe, cậu ta lại còn cực kỳ khinh bỉ nói tôi không có tinh thần học hỏi. Tôi liền phát hỏa, hét to một tiếng: “Nói, cậu có phải thăm mến Giang Ly nhà tôi phải không?”

Lúc này Giang Ly đang uống cà phê, vừa nghe đến lời tôi, lập tức sặc ngay tại chỗ, ho khan không ngừng.

Tên trợ lý kia lập tức như bị thần kinh giải thích với Giang Ly: “Giang ca, anh đừng hiểu nhầm, em có bà xã, bà xã của em có C – cup, cực kỳ mê người!”.

Lúc đó tôi liền bi phẫn, nhìn chằm chằm vào trợ lý nói “Cậu cậu cậu cậu... cậu có ý gì!”

Trợ lý cũng phát hiện ra mình đã lỡ lời, khí thế nhất thời rút xuống một nửa.

Lúc này, Giang Ly liền tao nhã lau khóe miệng, cười tủm tỉm nói: “Tôi thì tôi ghét C – cup, tôi thích nhất là A, bà xã, qua đây nào.”

Sắc mặt của tôi dịu đi một chút, lùn cùn chạy đến bên cạnh Giang Ly ngồi xuống, kiêu ngạo trừng mắt nhìn trợ lý.

Trợ lý coi như không thấy tôi, cúi đầu khom lưng cười nịnh với Giang Ly.

Giang Ly nhìn cậu ta gật gật đầu, nói: “Cậu ra ngoài đi, nhớ đóng cửa lại, ai cũng không cho phép tiến vào.”

Trợ lý đi rồi, Giang Ly liền kéo tôi vào trong lòng, ở bên tai tôi thổi khí nóng nói: “Đến, để anh nếm thử A của em.”

Vánh tai tôi lập tức nóng lên. Giang Ly, anh càng ngày càng YD!

Đúng lúc này, cửa văn phòng đột nhiên “Rầm” một tiếng mà bị đá văng, tôi hoảng sợ, rụt cổ nhìn về phía cửa, lại nhìn thấy ánh mắt hận không thể ăn thịt người của Tuyết Hồng.

Cô ta vừa bước vào, liền thét ầm lên: “Giang Ly anh là đồ khốn!” Vừa nói vừa muốn tiến lên đánh chúng tôi.

Trợ lý nhanh chóng dẫn hai bảo vệ tới, lôi cô ta ra ngoài. Cậu ta vừa lui về sau vừa giải thích: “Thực xin lỗi, Giang ca, cô ta điên rồi.”

Chờ bọn họ đi khỏi, tôi vội vàng lấy di động ra, nhấn số của Tuyết Hồng, gửi cho cô ta một tin nhắn: thấy ngu chưa? Bị đập rồi chứ gì? Đã nói trước với cô đừng có chọc đến Giang Ly nhà tôi rồi mà, moah ha ha ha ha....

Tôi đóng di động lại, chống hông cười điên cuồng, cảm giác tiểu nhân đắc chí thật là sảng khoái mà!

Lúc này, Giang Ly đột nhiên đến gần, anh trực tiếp ôm tôi đẩy lên trên ghế, cười đến cực kỳ YD mà cũng không kém phần nguy hiểm. Anh nói: “Quan Tiểu Yến, chúng ta chơi trò chơi, thế nào?”

Tôi hỏi: “Chơi cái gì?”

Giang Ly: “Chơi trò sinh em bé.”

Tôi: “....”

Giang Ly cúi người hôn lên trán tôi một cái, có chút cô đơn mà nói: “Không sao, em không muốn thì thôi.”

Mặt dày của tôi đỏ lên, cực kỳ rụt rè nói: “Ai... ai nói em không muốn....”

Bàn tay đặt trên bả vai tôi của Giang Ly trở nên căng thẳng, hai con mắt lấp lánh nhìn thẳng vào tôi.

Tôi xấu hổ nhìn anh cười cười, nói: “Nhưng mà em... ở văn phòng sẽ hồi hộp, sẽ ảnh hưởng đến chất lượng em bé....”

“Cái đấy thì dễ thôi.” Giang Ly nói xong, ôm lấy tôi từ trên ghế, đi về phía cửa trước.

Trợ lý vẫn còn đang đứng canh gác ở cửa. Cậu ta nhìn thấy dáng vẻ này của chúng tôi, nhất thời không kịp phản ứng lại, lắp bắp nói: “Giang ... Giang ca, hai người định về nhà sao?”

Giang Ly cực kỳ tự nhiên đáp lại: “Đúng vậy, về nhà sinh em bé.”

Tôi: “.....”

Bây giờ tôi không còn mặt mũi gặp ai nữa rồi, Giang Ly anh đâu cần phải bực như vậy chứ > ___<

Tôi cùng Giang Ly vội vàng về nhà lăn lộn một hồi trên giường, Sau đó tôi ghé vào trong ngực anh, vô lực thở hển hển hỏi anh: “Giang Ly này, anh thích con chúng ta là con trai hay con gái?”

Giang Ly suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Con gái đi, giống em!”

Tôi nói: “Thực ra em muốn là con trai. Em không bắt nạt được anh, lại còn không thể bắt nạt con trai anh sao?”

Giang Ly: “.....”

Qua một lúc lâu sau, Giang Ly lại nói tiếp: “Thực ra chỉ cần là em sinh, cho dù có là con gián anh cũng thích.”

Tôi “....”

Tôi thầm than, trên đời này lại có người có thể nói lời ngon tiếng ngọt khiến cho người ta không còn lời nào để nói như vậy....

Giang Ly ôm lấy tôi, anh nắm lấy tay tôi, mười ngón đan xen vào nhau cùng một chỗ. Anh hôn hôn lên tóc tôi, dịu dàng nói: “Quan Tiểu Yến, em thấy rồi chứ, ai cũng không thể tách chúng ta ra được nữa.”

Tôi vùi đầu trong lòng anh “Ừm” một tiếng. Ai da, Giang Ly à, anh làm sao đột nhiên lại dịu dàng như nước như vậy, làm cho em cực kỳ xấu hổ đây này >__<

Giang Ly hình như không phát hiện ra sự mất tự nhiên của tôi, anh nói tiếp: “Quan Tiểu Yến, anh yêu em, trọn đời trọn kiếp.”

Tôi dụi dụi trong lòng anh, e thẹn nói: “Em cũng vậy.”

Giang Ly: “Vốn là những lời này anh định để dành cho đến khi chúng ta già đến đi cũng không đi nổi mới nói với em, nhưng mà anh đợi không kịp.”

Tôi thực sự cảm động rồi, ở trên môi anh hung hăng hôn một cái.

Giang Ly rên lên một tiếng, lập tức khàn khàn giọng nói với tôi: “Thôi bỏ đi, chúng ta vẫn cứ chơi trò chơi tiếp đi.”

Tôi: “....”